Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndag d. 5. Januar 1890.

— Ser Du, Stoffer, naar man drikker saa meget, saa duer man s'gunte til at arbejde, og derfor la'er jeg det hellere være.
— Drikkeriet?
— Nej, Arbejdet.

Farvel 89.

(Revyvise.)

Nu, da Aaret skifter og 90 begynder
maa med 89 vi ta'e et ømt Farvel,
og la'e Aaret høre alle sine Synder, —
„Ravnen" plejer jo at gøre Ret og Skæl.
Men skal nu den Aarets Hændelser fortælle,
er desværre der ej meget godt at mælde;
det begyndte og det endte med Forbrydelser,
Kassesvig og ligefremme Blodsudgydelser.

Først saa kom det fæle Mord paa Lampevejen,
hvor Carl Sørensen jo Banesaaret fik.
Ingen aner, hvem der Manden slog paa Kejen,
— derfor holder man sig stadigvæk til Schick.
Men i Varde, dér, hvor Ørnskov dræbte Madsen,
fik de hurtigt puttet Morderen i Kassen.
og i Greve vil den hævnende Retfærdighed
heller ikke vise Mordersken Barmhjærtighed.

Dog, det er for Resten ikke godt at vide,
naar man ser paa den Konfekt, som Ibsen faar;
det er rædsomt, hvad den stakkels Mand maa lide,
medens Skibsted fri og frank i Verden gaar.
Alle Embedstyve rejse bør til Thisted,
thi dér har de Herrer faaet sig et Fristed;
blot paa Æresord de vises ned ad Trapperne,
men i Aalborg gaar det løs paa Bukseknapperne.

Det har faldet tykt med Højesteretsdomme,
selve Arvesagen klaret blev tilsidst,
der gik 400 ud af Ipsens Lomme,
men Hr. Hindenburg fandt Resultatet trist.
I Kininsagen blev det aabenbaret,
hvordan Folk de bli'er i Varetægt bevaret,
naar de ikke „tilstaar" lige øjeblikkelig. —
Men mod Hørup var dog Retten mest uskikkelig.

Politiken den er stadigvæk den samme
det er Bahnson, der regerer som han vil,
Hovedstaden lod med Forter han indramme,
og et Middelgrundsfort skal nu føjes til.
Nylig kunde nær Lars Dinesen vi miste,
men vi slap dog for den tunge Lod at friste,
og den gamle Estrup voldsomt har opstivet sig,
da i Horsens Julius Rasmussen aflived' sig.

Der er mangt endnu, som falder En i Tanken:
Fattighuset i Korsør, som brændtes a', —
Hvalen, som især berygtet blev ved Stanken, —
og Max Bewer, som vor Georg vilde sla', —
de ædruelige lyseblaa Soldater,
som opnaaede saa mange „Resultater",
men det her fortalte det er vist tilstrækkeligt
til at vise, hvor det gamle Aar var skrækkeligt!

Romersgade 22.

Ved Vintertid, naar Stuen kold
ei venlig vinker os til Hjemmet,
saa fandt vi her det faste Hold,
hvor Ingen af os stod som Fremmed.
Vi kendte hver hinandens Navn,
og kendte halvt hinandens Savn,
og søgte mod den samme Havn,
for der var Frisind i vort Hjærte.

Her tændtes vor Begejstringsild,
og Jubel hilste vore Sejre.
Lad aldrig Ufred komme til
og bort de vundne Frugter vejre.
Forlængst er Maal og Bane lagt,
om Fanen staar den gamle Vagt,
men Ungdom er med den i Pagt,
saa Klogskab, Styrke er dens Eje.

Arbejdsmand!

Atter er et Aar nu svunden —
Arbejdsmand!
Har i det Du Lykken funden?
Har i det Du Lønningsstunden
faaet for din bitre Færd?

Har Du fostret Slægter sunde?
Arbejdsmand!
Har Du mættet sultne Munde,
skuet Nøden gaa til Grunde,
fældet Fattigdommens Savn?

Nej — Du har vel rastløs ilet,
Arbejdsmand!
Meget trællet, lidet hvilet,
Lykkens Sol har dog ej smilet
til din lille Verden ned.

Ej Du véd, hvad Tiden bringer —
Arbejdsmand!
Sving Dig op paa stærke Vinger,
snart en mægtig Røst da klinger
om din Kamp og om din Sejr.

Gaa da Aaret glad i Møde —
Arbejdsmand!
Haandens Kraft vil Stordaad føde,
gry skal Friheds Morgenrøde,
endt skal være Guldets Magt.

Kaffesladder.

Fru Skade: — Ja, Tak i lige Maade, min Kære, jeg vil saamænd ønske Dem det samme, men forresten har jeg ingen Tro til, at det nye Aar bliver videre glædeligt, for nu har jo Kejseren af Rusland faaet la Grippe for anden Gang, saa det lader til, at den kan lettere faa Kløer i ham end Nihilisterne, hvis det da ikke er Nihilisterne selv, der har opfundet den Sygdom for at gøre det af med os allesammen, og det ser rigtignok galt ud med Folkethingsvalgene og det hele, dersom Grippen bliver saadan ved, for saa bliver der jo hverken Valgkandidater eller Vælgere tilsidst, og det kan jo gærne være, af Halkier faar Ret, og at vi slet ingen Rigsdag faar mere og maaske heller ingen Ministre, for man ser jo, at Ministrene i fremmede Lande gaar heller ikke fri for Grippen, men godt er det da, at Lars Dinesen og Matzen er raske igen, og hvor det bare gælder at være rask, der er de to nogle pokkers raske Karle. Men forresten maa jeg sige, at Situationen huer mig ikke. Jeg kan mærke paa mine Knyster, at der er Uvejr i Vente; det er lige som at alle Mennesker gaar og spekulerer paa at gøre alle Mennesker Fortred. Hvem skulde nu have troet at „Avisen", det kongetro Højres egen officielle Organ kunde i sine Spalter optage et saa revolutionært-anarkistisk Avertissement som det om Cigaretten „vort Kongehus"? Er det nu ikke en ligefrem Opfordring og Anbefaling til at lade „vort Kongehus" — gaa op i Røg? Skrækkeligt! Forfærdeligt! Havde det været „Social-Demokraten", der havde vovet sligt, saa var Kongens Foged da øjeblikkelig mødt med en Protest, hvis da ikke selve Nellemann havde ladet Sylow paany tage sine Kommissoriumsbriller paa for at udfinde den oprørske Tendens, der kunde tænkes at skjule sig bag Cigaretten „vort Kongehus". Jeg ryger ganske vist ikke Cigaretter, saadan som saa mange moderne Damer gør, men jeg kan da forstaa, at naar en Cigaret er røget ud, saa er den væk, enten den saa hedder „vort Kongehus" eller vort Kræmmerhus eller vort Fattighus eller noget andet, og jeg synes nu ikke, at „Avisen" skulde være behjælpelig med at bringe sine Højremænd paa den Tanke, at „vort Kongehus" kunde være væk som en Cigaret. Alle Cigaretter er usunde, men jeg tror navnlig, at det er usundt for loyale Højremænd, at lade den ene Pakke „Kongehuse" efter den anden gaa op i Røg. Det forekommer mig forresten, at det i den senere Tid rabler ualmindeligt stærkt for „Avisen". Der gik den hen og gav Haandværkerne et Spark, fordi „Haandværkerbladet" var gnaven over, at Højre ikke vilde være med til at stille en Haandværker op i Aarhus, og „Avisen" fortalte, at Haandværkerne maatte være glad ved en Mand som Overretssagfører Reiß, der forstaar sig meget bedre paa Haandværkerinteresser end Haandværkerne selv. Lad os bare ikke være urimelige, siger „Avisen"; Haandværkerne bør sige Tak til, fordi de faar Lov til at komme til Reißegildet i Aarhus, som nok ogsaa bliver et artigt Gilde, for naar nu Reiß, efter at have afleveret en ny Udgave af Reißers „fyrgterlige Ildebrandshistorier", faar sit Rejsepas af Vælgerne, saa skal Højre først rejse ham paa Benene igen efter Faldet, og saa skal han selv rejse, i hvilken Anledning „Avisen"s Chilian nok faar Anledning til at sige til sin moderne Olysses: „Vi er vel rejste, Herre!" Men naar Reiß atter sidder i sit Sagførerkontor, vil han sukke: „Den Rejse fra København til Aarhus glemmer jeg aldrig!" Lad os ta'e en lille Sjat paa det, min Kære, og saa siger jeg Tak for Kaffe og glædeligt Nytaar!

En gammel Vise med nye Ord.

Aftenrøden den smiler
med en forunderlig Magt,
ene Gendarmen hviler
paa sin farlige Vagt.
Medens hans Hjærne banker
udi det tomme Rum,
sysler hans stille Tanke
med Flasken, hans Helligdom.

Thi han bærer i Barmen
under den lys'blaa Vest
Dampen og Gejsten og Varmen
fra Kvindernes Forsvarsfest.
Og naar han ude paa Landet
vogter Bøndernes Svin,
nøjes han ikke med Vandet,
men drikker helst Brændevin.

Kølende Luftning fra Søen,
driv ham hans Kæfert ud;
thi hist ovre paa Øen
mødes han skal med sin Brud.
Og naar med Kæfert han møder
hende, som er ham saa huld,
bort fra sig hun ham støder
fra det velfyldte Fad med Sul.

En Fantast.

Hvorfor bliver Du ved at skæve til den Klædebørste?
— Aa, Du, saa ofte jeg ser Børsten, kommer jeg til at tænke paa Svinesteg.

Økonomisk.

— Peter, laan mig en Tokrone til en ny Hat. Denne her kan sgu ikke mere.
— Hvad vil Du ha'e? En Daler til en Hat! Nej, min Ven, naar jeg skal ha'e mig en ny Hat, saa gaar jeg hen paa Caféen. En Sort, det er 10 Øre, en Cigar 8 Øre, med flotte Drikkepenge bli'er det lige 25 Øre, saa er der Ingen, der kigger efter Dig naar Du gaar. Der har Du en.

I Abrahams Skød

— Billetter, go'e Herre! Værs'go', første Parket, 3 Kr.
— Jamen, det er jo til nedsat Pris, der er averteret.
— Tja, der er udsolgt til nedsat Pris, nu gaa'en til forhøjet. Det er inte saadan, skal jeg si'e vos, at komme i Abrahams Skød.

Øjebliks-Paralleler.

Motto: Er det det, man kalder Lands Lov og Ret,
saa siger jeg, at Loven hun er slet.
Hostrup.

Mel.: Tivolivisen.

Se, dersom Du morer Dig dolig,
og er blot en Stump Matador,
saa kan Du umaadeligt rolig
ta'e for Dig ved Glædernes Bord

Og er det lidt sløjt udi Kassen,
saa bryd Du Dig ikke om den,
men Du kan saa grumme gelassen
ta'e for Dig af andres, min Ven.

Ja, er Du paa Herredskontorer,
og hedder Du Skibsted, nuvel!
saa svirer og sværmer og morer
Du Dig, naar Du bare gør Gæld.

Se, Sommerfeldt kunde det osse,
vi saa det i sin Tid — ja, ja!
Men han var en gruelig Tosse. —
Hvorfor — ja hvorfor stak han a'?

Nej, Skibsted forstod det dog bedre,
han vidste saa inderlig godt:
De store Gavtyve vi hædre,
naar blot de gør flot Bankerot.

De smaa kommer straks i Kasjotten,
i Fald blot en Krone de ta'e;
men kommer en stor lidt paa Potten,
saa hjælper de andre ham a'.

Sit Æresord bare han giver,
eller osse han si'er: „Ved Gud!
I Landet jeg bliver!" — det river
i Længden dog vitterligt ud.

For det kan vist aldrig passere,
nej, Massen tilsidst bliver bøs,
naar saadan' et Par Kavalere'
skal frit have Lov at gaa løs.

Se, der er nu osse Herr Ipsen
med Kjole og fine Glacé's,
og hvid var naturligvis Slipsen,
naar han i Parket lod sig se.

Han tog en to—tre Hundredtusind
af Andres — ja, han var sgu go'!
Han vilde dog ej spille Lusen,
nej, han vilde „gøre" en gros!

Thi finest Champagne det drak han
i Spandevis — Sagen er vis!
og Masser af Østers, dem stak han
nok dagligen ud som en Mis!

Paa Andres Bekostning han solded',
og da han saa skuld' i Kasjot,
i Wienervogn Fyren han jolled'
derud som en Greve hel flot.

Og nu, da han skal poenitere —
i Varetægt sidder han — Fy!
Nu skal han nok daglig dinere
og det efter flottest Menu.

Men gi'er en Haandværker paa Gummer-
ne lidt paa en slet Kammerat,
saa kommer han straks op i Hummer-
ne, dem, der er à la Salat.

Og der kan han sidde og drive
i Maaneder, glo paa en Væg,
imens Assessorerne skriver
og skriver om Kejserens Skæg.

Og han faar kun tarvelig Føde,
og naar at soa alt er forbi,
lidt Fængsel, maaske kun en Bøde,
mauske at han helt kan gaa fri.

Men dog maa han sidde og brumme
langt borte fra Bænk eller Pult,
og førend at Sagen er omme,
saa lider Familien Sult.

De Andre, der muligt faar Tugthus,
gaar ude saa fri og saa stolt.
Jo, det er unægteligt smukt Hus,
som her man med Retten har holdt!

Potter paa Dørene.

Vi var Nytaarsaften gaaet lidt ud for at se paa, at Folk smed hinanden Potter paa Dørene. Først kiggede vi op til vor gode Ven Frederiks Kontor.

Der listede Professor Matzen omkring med en Potte i Haanden. Det var en Slags Jydepotte, en saakaldet Synder-Jydepotte, og han ventede lumskelig paa at faa Lejlighed til at knalde sin Ven den paa Døren for Løjers Skyld. Vi kom ved at se ham til at tænke paa Biblens Pottefa'er, — og saa gik vi.

I Aften maa der da være noget at gøre for Pottemager Walter, tænkte vi, og tog Vejen imod Kongens Nytorv.

Paa Hjørnet af Integade og Østergade mødte vi Hørup — eller var det hans Genfærd — som kom listende med en Rumlepotte, der var tiltænkt Berg, og lidt bag efter ham kom Brandes med en Stinkpotte, Gud maa vide til hvem. Hele „Aftenbladets" Redaktion mødte in pleno med en Potte, der var lavet af al den overflødige Makulatur og derfor ikke kunde knalde. Den var tiltænkt „de forenede Papirfariker", og gamle Tante Berlingske sjokkede af med en Gnavpotte, der havde en paafaldende Lighed med hende selv. Maler Jensen fra Kristianshavn mødte vi ogsaa. Han bar paa en Brølepotte, som han vilde aflevere et Sted ude i niende Kreds, og vi ønskede ham paa Forhaand en god Fornøjelse med sit Forehavende. Saa var vi imidlertid bleven ked af det og gik hjem, hvor vi et Øjeblik efter fik en gevaltig stor Potte paa Døren. Vi kom uvilkaarlig til at mindes de bevingede Linier:

Det er ikke saad'n,
naar man hører Potten
blive kvaset mod sin Gadedør,
og man saa ikke kan faa fat i den Skyldige.

Ja, saa er Potten ude.

Hr. Redachtør!

Jai har læst „Avischens“ Dicht forleden Dag, det Di véd om Schpurvene. Og jai fandt det schtorartet dailigt, og saa scha'e jai til mai selv: Her, Moses! Du maa schgu osse op en lille Tur paa dit bovlamme Pegasusbæst og beginne det nie Aar med et lille Dicht til din Ven „Ravnen“. Og her har Di schaa Dichtet, Hr. Redachtør! Schynes Di icke det er morschomt:

Mel.: Roselille og hendes Moder.

Hvad det ni Aar vil bringe, det véd vi schgu ej,
Kanschke Kuglen gror fast oppe paa Nikkelai,
kanschke naa'en gaa i Vandet og naa'en paa Galai —
:,: Hi hi hi — ho ho ho! :,:
jai vil haabe, at det ikke maa blive mai.

Gliptoteket bli'er vorresches, — den er schgu ren, —
bare det nu ej bli'er vorr'sches Ære til Mén,
for man schi'er, de Schtatyer er „hugget“ hver En, —
:,: Hi hi hi — ho ho ho! —
det vil schige, natyrligvis bare i — Sten.

Maler Jensen schkal schtille til Valg sai — ack! wai!
Og Hr. Rissel si'er ikke til femte Kreds naj;
de gaar schikkert i Vandet, men det schkader ei, —
:,: Hi hi hi — ho ho ho :,: —
den droner ej, schom der schkal hænges — ack nej!

Dette Schpringvand paa Hejbroplads — Pokker det ta'! —
hvis det bliver paa den Façon, Nirop vil ha',
vi har nok s'chgu af „Rødder“ i Bien endda —
:,: Hi hi hi — ho ho ho! :,: —
saa hvad di schkal paa Schpringvan'et ej fatte jai ka'.

Hver Revidichter schkrev nis, hver eneschte En,
en Vovvov-Vise, men schaa var Rantzau ej sen;
med Protest mødte han, schammen med Helchengren —
:,: Hi hi hi — ho ho ho! :,: —
der var mange Vovvover om det lille Ben.

Men lad Jægerne schkifte fra Grent og til Graat,
og lad Schtaal skælde ud paa alt, hvad der er vaadt,
jai leer af det Hele og schiger schgu blot:
:,: Hi hi hi — ho ho ho! :,: —
for naar Enden er god, schaa er al Ting jo godt.

— Schynes Di ikke osse, Hr. Redaktør!
Jai ferbliver Derresches ærbedige
Moses Mayer.

I Præstegaarden.

Præsten (til Skorstensfejeren, der har renset Kaminen): Naa er De allerede færdig med Deres Arbejde? Det gik jo hurtigt.

Skorstensfejeren: Ja, Hr. Pastor, vi Sorte tjener vore Penge let.

Kildent Spørgsmaal.

(Hos Modehandlerinden.) En Bondekone: Jeg vilde gærne ha'e en Hat til min Datter, Tøsen her.

Modehandlerinden: Skal det være en rund Hat eller en Capothat?

Bondekonen (til sin Datter): Ja, Kesten, nu maa Du selv sige, om Du vil ha'e en i Ansigtet eller en i Nakken!

Paa Holdepladsen.

1ste Droskekusk: Har Du læst, at Mannheimer i Borgerrepræsentationen gjorde Brøvl, fordi Holdepladserne ikke er rene nok?

2den Droskekusk: Ja, Du skal se, han faar nok Politidirektøren til at befale, at Hestene skal ha'e Ble paa!

„Hvor Godtfolk er, kommer Godtfolk til!“ — sa'e Højres 29 Kredsformænd, de holdt Torskegilde i Vordingborg.

Det hedder altid, at de eller de er „gaaet til deres Fædre“. Men denne Talemaades Form er mindre galant, idet den ligesom forudsætter, at Vedkommende kan have haft flere end én Fa'er. Man burde forandre Talemaaden til: „de er gaaet til deres Mødre“. Saa er man da sikker paa, at Ingen tager fejl af Husnummeret.

Man disputerede i et Selskab om, hvilken By der er den mest smudsige. En Amerikaner, der tilfældig havde opholdt sig i København paa en Flyttedag, paastod, at ingen By i Verden er saa snavset som København. „Som jeg gik og vadede i Snavset,“ sagde han, „tabte jeg min Pincenez. Da jeg nu med min Stok rodede op i Bunken efter Pincenez'en, stødte Stokken mod Hovedet af en Mand. Men, min Herre, raabte jeg til ham, hvorledes er De kommen saa dybt i Snavset? — „Aa,“ svarede han sagtmodigt, „det er nu ikke saa underligt, men maaske vil det overraske Dem at høre, at jeg sidder paa Taget af en Omnibus, der er gaaet tilbunds.

„Jeg søger en Livsledsagerinde for hele Livet!“ averterede en giftelysten Ungkarl. Næste Morgen modtog han pr. Post følgende Tilbud:

„Tag De min! Frit leveret i Huset. Emballage ikke beregnet. Trippelsen, Urtekræmmer.“

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Fremskridt.

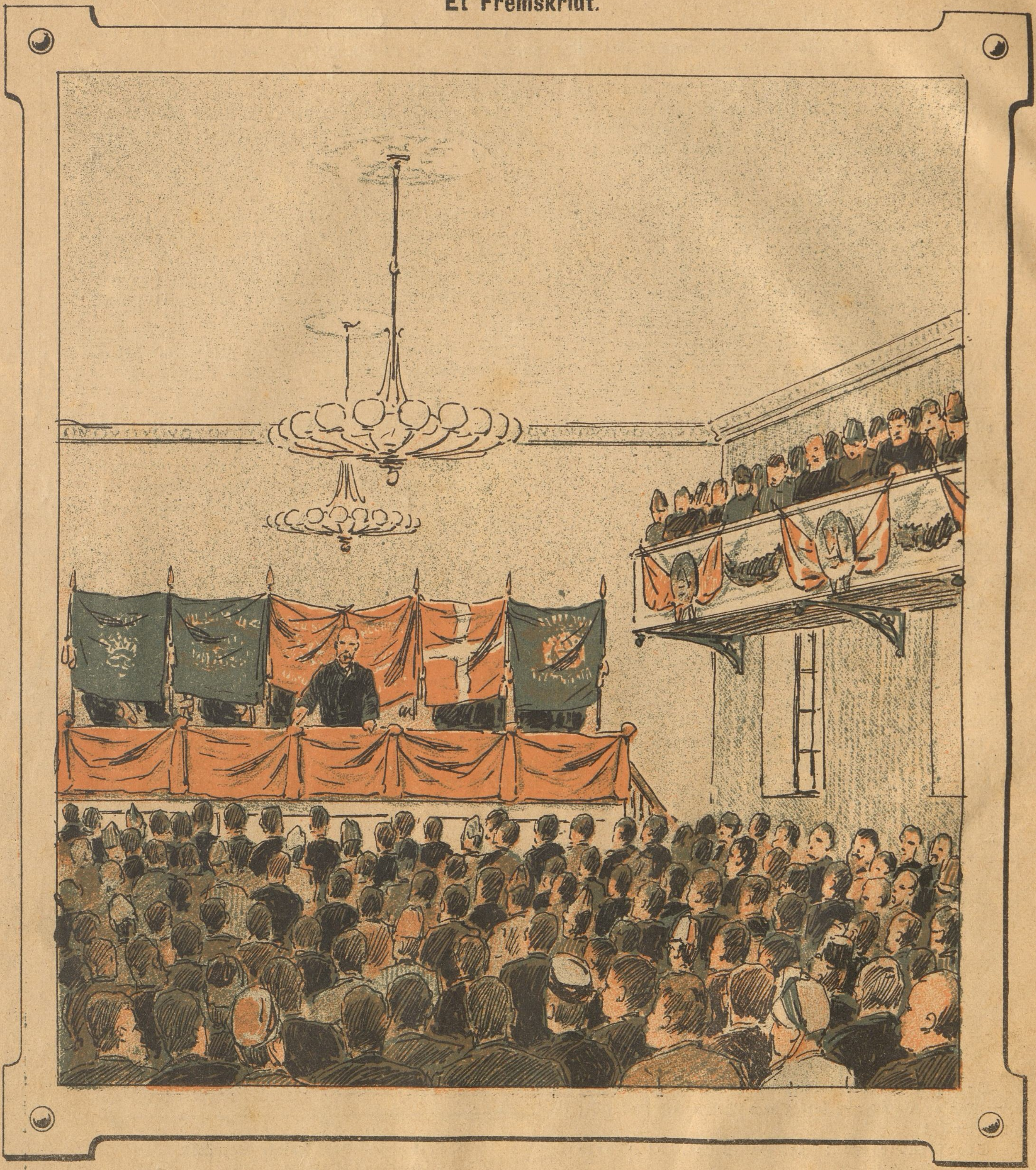

Arbejdernes ny Forsamlingsbygning i Helsingør indvies.

Nr. 2.

RAVNEN

Søndag d. 12. Januar 1890.

Au revoir!

— Naa, Farvel Doktor, og et godt Nyaar; men det siger jeg Dem, at De bliver straffet for Deres Ugudelighed. Naar De engang døer, kommer De ganske bestemt i Helvede.
— Paa Gensyn, Deres Velærværdighed!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Denne Gang har Estrup næppe regnet rigtigt,
da han udskrev Valget midt i Januar,
thi det Frostvejr, som for Højre er saa vigtigt,
det er netop det, som vi nu ikke har.
Efter Arbejdsløshed Højre gaar og sukker,
thi de véd, at sultne Folk saa nødig mukker,
og om Politik det nytter ej man spørger dem,
naar vort rare Fattigvæsen først forsørger dem.

Men da ej Naturen hjælper Reaktionen,
maa den se at finde andre Midler frem,
som kan faa de Smaa til at nedstemme Tonen,
saa at Estrup han kan bringe Sejren hjem.
De kan for Eksempel la' de unge Men'sker,
som nu løber rundt blandt Vælgerne og „svensker",
ta'e lidt Grippe med, og la' den blive siddende —
da først virker deres Argumenter smittende.

Hvem er det, som Z's Artikler har leveret?
Ja, i Aarhus mente man, at det var Reiß;
men en Vidnesag har nylig konstateret,
at Hr. Z det er en ganske anden Spleis.
Det er nemlig derigennem bragt for Dagen,
at det er vor gamle Ven fra Arvesagen,
som i „Berlingske" saa tit Bevis leverede
paa, at Arvesagen endnu eksisterede.

Fredrik Hansen brøler atter: „I skal spare!"
Men kun Fattigfolk han giver den Besked.
Ja, at mætte sig, det maa de helst la' fare,
for at Frederik kan blive tyk og fed.
Og hvad Drikkelsen den angaar, saa er Vandet
bedst for dem, men det maa ikke være blandet,
for saa kunde Didrik Matzen let faa Mangel paa
Vin og anden Sprut, naar han vil ud paa Rangel gaa.

Den har altid været daarlig, Telefonen,
men saa galt som nu det var dog aldrig før.
Tænk forleden, da man ringed' paa Personen
for det Hele: deres egen Direktør,
fik man kun til Svar, at for 5—6 Aar siden
havde Madsen og en Tøs (en ganske liden)
haft Samtale, men saa hviskende de førte den,
at først seks Aar efter hele Byen hørte den!

Man har talt om det Barbariske ved Krigen,
blot fordi, at man Soldater skød og stak;
men nu har de Militære sandeligen
fundet gode Raad mod den civile Snak.
De har faaet et Gevær, som ejer Gaven:
at dets Kugler ligefrem gør godt i Maven,
og enhver Soldat, som har en slet Fordøjelse,
falder da for Fædrelandet med Fornøjelse.

Til Sejr!

Vi svinger en lynende Klinge fra Balg.
Hallo, Kammerater! nu gaar vi til Valg.
Vi bittert er bidt af Erfaringens Tand,
før ret vi fik skuet det lysende Land.
De magrede Kvinder, de sygnende Smaa
har bragt os til Kampen, hvor sejre vi maa.

Hvad skal vi med denne forløjede Trop,
som Præstebavl, Jurakneb flaskede op?
Et Folkething, skabt af den ydende Magt,
skal lette og jævne den tyngende Dragt;
saa staar vi til et fuldmodne parat:
Den socialistiske Stat.

Spar!

Spar for Guds Skyld! Spar paa Muskaten! Det kan kan nok gøres nødvendigt i disse sløje Tider, hvor der ikke er noget at fortjene. Spar alligevel, det er det eneste, I lever for. Spar er Trumf. For at tage et Eksempel: Naar Du tjener 73 Øre om Dagen, saa kan Du jo nok, naar Du er sparsommelig, lægge 10 Øre til Side om Ugen. Du kan jo lade dit Skæg staa eller vænne Dig af med at flotte Dig med Skraatobak eller Bønner i Kaffen, og derimod stikke de 10 Øre i Bikuben.

Det bliver for et Aar 5 Kr. 20 Øre. Tænk blot, hvilken Kapital. Naar Du har sparet i 10 Aar er Du en Mand paa godt og vel 50 Kroner, og lever Du i 20 Aar kan Du opnaa at komme i Besiddelse af den kæmpemæssige Sum, lidt over 100 Kroner. Saa har Du dog den Tilfredshed, at Du i al Fald kan komme pænt i Jorden en Gang. Flot Kiste og Tale til 20 Kroner, foruden klækkelige Honorar til Klokker og Degn. Det er noget andet end at blive begravet som en Prakker uden Tale og noget som helst, og for det er det nok Umagen værd at knibe og knappe det Nødvendigste af til sig selv, medens man lever. Ikke sandt?

Derfor spar! Spar paa al Ting. Spis Vand og Brød og spar Pengene til Smør. Find det usleste Hummer for Dig og din Familie at bo i, derved kan ogsaa spares noget. Lev kort sagt som en Hund, medens Du er paa Jorden, saa vil Du maaske kunne opnaa at spare saa meget sammen, at Du kan komme nogenlunde pænt i den. Resultatet af dine 10 Aars Sparevirksomhed kan saa gaa til Kisten, og Resten, de andre 10 Aars Udbytte kan Præsten og Kirken stikke i Lommen. God Lykke med det.

En „Spar"taner.

Knapper.

Knapperne spiller en stor Rolle i Menneskets Liv. En liden Smaadreng stiger straks i den almindelige Agtelse, naar det hedder om ham, at han „kan knappe sine egne Bukser“, og han faar en højere Mening om sig selv, naar han er sig bevidst, at han kan løse denne Opgave tilfredsstillende. Paa den anden Side er det det mest ydmygende, der kan siges om en voksen Person, at han „ikke kan knappe sine Bukser“. Større Grad af Umyndighed kan ikke tænkes. Politisk talt kan t. Eks. hverken Frederik Hansen eller Ryssel knappe deres Bukser, og de bruges derfor ogsaa af Højre til det værste og mest haabløse, nemlig henholdsvis til at staa bag paa „Avisen“ og til at stables op til Valg i 5te Kreds, naar ingen anden i Partiet vil. I Skolen betragtes de Drenge, der har de fleste Knapper til at sætte i Klinkspillet, som en Slags Storkapitalister. Knapper er gangbar Mønt mellem Skoledrenge. For Knapper kan der købes Grifler, Blyanter, Kammeraters Smørrebrød etc.; for Knappers Skyld er der leveret blodige Kampe, sluttet Venskabsforbund og dannet Sammensværgelser, naar nogle store Drenge paa ægte kapitalistisk Vis vilde „redde hele Grejen“ fra nogle smaa Drenge, og snedig fik dem til at løbe fra Insatsen ved at raabe: „Der er Betjenten!“

Naar den unge Mand bliver Rekrut, faar han et nyt Bevis paa Knappernes Betydning. Stiller han ikke med „velpudsede“ Knapper ved Paraden, saa bliver der ingen Udgang den Søndag, og endnu mindre vanker der „Nattegn“. Stiller han nok saa velpudset, men Sergenten eller Løjtnanten er klatøjet enten af Gnavenhed eller af andre Grunde, saa er det ikke altid sagt, at hans Anstrængelser paaskønnes efter Fortjeneste. Det er slet ikke en nem Ting at pudse Knapper — eller rettere de Foresatte — tilpas.

I det økonomiske Liv er „Knapperne“ som bekendt uundværlige. Jo flere „Knapper“, desto større Anseelse. Har man ingen „Knapper“, saa kan man trykke paa Knappen hvor man vil — alle Døre er lukkede.

Der er Folk, som har den Vane at „tælle paa Knapperne“, inden de tager en Beslutning. Saaledes bar Højre i femte sig ad, inden det kunde bestemme sig til det fortvivlede Skridt at stille Rysel op. „Bille—Rysel—Bille—Rysel—Bille—Rysel“, talte Højre, „Bille—Rysel“. Højre var kommet til den sidste Knap, en lille afgnavet, fedtet en, der hang i en Traad. „Lad det da blive Rysel,“ sukkede Partiet, og pillede ved den lille fedtede, — saa faldt den af.

Den Knap var nu ikke noget værd, men der er Knapper, som er meget dyre, uden at dog nogen kan paavise, at den høje Pris staar i noget rimeligt Forhold til Knappernes Værdi. Estrup t. Eks. er meget dyr med sine Knapper. Det kostede jo Julius Rasmussen en Dom paa 14 Aars Tugthus blot at pille én af Estrups Knapper væk. Intet Under, at Rasmussen gik fallit paa den Forretning og opgav sit Bo til Skifterettens Behandling. Da Estrup ikke har averteret, at han sælger sine Knapper billigere i Dusinvis, tør vi vel nok, uden at riskere at faa Kongens Foged paa Halsen med en Protest, fraraade alle og enhver at spekulere i — Estrups Knapper.

Nylig telegraferedes det Verden rundt, at Czaren havde faaet la Grippe da capo, men Efterretningen blev straks efter gendrevet med den Erklæring, at Czaren var bleven syg af Skræk, fordi det elektriske Lys i Gatschinas Sal pludselig var gaaet ud. Czaren havde lænet sig mod Væggen, uden at ane det, var han kommet til at trykke paa Knappen, som stod i Forbindelsen med den elektriske Ledning og — Pst! Væk var Nutidens „højeste Oplysning!“ Sæt nu, at Czaren var død af Forskrækkelsen, saa havde en lumpen Knap været Skyld i det hele. Men „selvgjort er velgjort“, siger Ordsproget. Havde derimod en af Czarens højtelskede Undersaatter været saa uheldig at trykke paa den skæbnesvangre Knap, saa vilde den ulykkelige Djævel da været aldeles sikker paa at miste sin „Knap“.

I en snæver Vending.

Revolutionen i Brasilien og den brasilianske Ekskejserindes kort efter indtrufne Død satte en bekendt Modehandlerinde i Paris i stor Forlegenhed, thi nu havde hun ikke mer Skygge af Ret til at bære sit flotteste Prædikat: „Kejserinden af Brasiliens Korsetfabrikantinde. Hun tænkte længe efter, hvorledes hun skulde erstatte denne velklingende Titel, som pyntede saa pænt paa hendes Forretning. Endelig fik hun en Idé. Hun lod trykke paa sine Adressekort: „Fru X, Republiken Brasiliens Korsetfabrikantinde.“

Paa Barberstuen.

En Bølle: Jeg vilde gærne ønske Hr. Balberen et glædeligt Nyaar!

Barberen: Hvem er De?

Bøllen: Det er mig, der Juleaften slog de to Løjsere halvt fordærvet, som De maatte hen paa Stationen og forbinde.

Strøtanker.

(Meget frit efter „Avisen“.)

Højre ligner Maanen deri, at naar det ikke vokser mere tager det af.

* * *

Man skal aldrig bygge en Avis paa Sand, selv om det er kapitalistisk Guldsand.

* * *

Naar Rysel tager arbejdervenlig Maske paa, fanger han ingen Vælgere.

* * *

En taabelig Regering kan forfølge Socialdemokratiet, der forkynder det sociale Uvejr, men Orkanen kommer alligevel.

* * *

Matzen er en god Jurist, der vistnok ofte ser det rette, men han har altid en Fortolkning paa rede Haand.

„Avisen" ved

„Man maa beundre den Garderobens Pragt

gen kroer sig.

i Nytaarskuren.

som Rigdom, parret med Smag, kan udfolde..."

„Avisen", 2. Jan. 1890.

En Portrætsamling.

Matzen.

Mine Herrer! Den Mand, som jeg nu præsenterer,
han hører nu til de mest præsentable;
hans Billede derfor jeg først Dem leverer —
det gælder jo om at være aimable.
Han ligner en Mand, der drikker lidt rigeligt!
Bevar's! Jeg siger dog ej, at han drikker;
men naar man Kuløren skal dele ligeligt,
jeg si'er, at noget i Snakken vist stikker.
Og saa hører han til de mest værdige. — —
Ja, dermed er Matzen og jeg færdige.

Ploug.

Før tumled' han sin vilde Ganger
til Friheds Pris i Folkets Have.
Nu Mindet kun om Skjalden pranger
og fredes som de Kæres Grave.

Nu er han bleven Hoffets Sanger,
og Frihedstanken er kun Saga,
i Tonerne der mer ej Klang er,
ej Gløb, som i hans Ungdoms Dage.

Nu tumler han sin halte Ganger
til Guldets Pris i Kongens Have,
og ydmyg ses den gamle Sanger
bag Ekscellensens Ryg at trave.

Rygsel.

Han er en Mand, som véd Besked
med hver en Hofmands Kryb og Fagter,
men Folkets Tarv han ikke véd,
og ham vi da ej eftertragter.
Og vil han op, saa skal han ned,
det er saa vist, som det nu sagt er.

Frederik Hansen.

„Min Ven, min Kaarde og min Elskerinde!" —
sang Holger Drachmann nys saa frejdigt ud.
Nuvel, lad gaa, men Most og Sværd og Kvinde
jeg klæder dog ej i min Muses Skrud.
Jeg synger om en Nutidsmatador,
den vidtberømte Kæmpe, Frederik Hansen.
Han jo som Matzens egen lille Bro'er
desværre gik saa ofte bag af Dansen.

Min Ven, min Kaarde! — hov—hov! min rappe Ganger!
Du styre skal din tøjlesløse Flugt.
Husk, jeg vil være Frederik Hansens Sanger,
Du maa da lunte af saa jævnt, saa smukt.
Jeg maa jo sjunge ud fra Borg til Vraa
om denne Stridsmands fromme Færd og Lader,
hvorlunde tit han støttede de Smaa
og sagde sødt — at han var Pengehader.

Min Vin! — dit Skarn, du grusomme Pegase!
Det var jo ikke Vin, som Ridtet gjaldt.
Du gør, at jeg er kommen i Ekstase
og at jeg derfor ned i Græsset faldt.

Tilgiv mig da, du gæve Folkeven,
at Sangeren nu vise maa Dig Svansen,
men gaar det galt, saa trøst Dig med, at hen
jeg skue vil med Haab til Fred'rik Hansen.

Chr. Jensen.

Madonna! Ak, nu gaar det tilbage —
han er Maler og Rigsdagsmand.
Det vil sige: det sidste han
er dog endnu kun en halv Snes Dage.

Dyrehavskunstnernes Vise.

Vi elsker vort Land,
men vor Bakke dog mest,
naar de smilende Dage os Publikum sender;
naar af Gæster er flest,
og naar Folket i Spand
lader Pengene rulle i Kunstnernes Hænder.
Naar Dagene ej er for korte og kolde,
da viser vi frem vore Dværge og Trolde. —
Vi vil Fred her til Lands,
ja sgu ogsaa til Vands —
maatte Bakken blot mer end to Maaneder aaben vi holde.

I Kommissionskontoret.

En Kunde: De averterer, at De besørger Bryllupper, Barnedaab og alt til Begravelser henhørende. Kan De besørge mig en rigtig fin Begravelse, komplet?

Kommissionæren: Jeg er ganske til Deres Tjeneste. Herren skal nok blive tilfreds.

Kunden: Godt, saa ser jeg ind til Dem i Morgen, for at høre, hvorledes det gaar.

(Dagen efter.)

Kunden: Naa, hvorvidt er vi?

Kommissionæren: Kirken bliver beklædt med Sort, grønne Planter i Koret, Lys i Kirken, Sang . . .

Kunden: Brillant, men hvad Tid faar De Liget?

Kommissionæren (bestyrtet): Liget???

Kunden: Ja, naturligvis, Liget. Besørger De ikke ogsaa Liget?

Kommissionæren: Er De gal, Mand!

Kunden: Det er nok snarere Dem, der er gal, eller ogsaa vil De holde Folk for Nar. Se her (trækker en Avis op af Lommen) hvad De averterer hver Dag. Staar der ikke tydeligt nok: „Alt til Begravelser henhørende besørges akkurat og billigt". Og maa jeg saa spørge, om ikke Liget først og fremmest hører med til en Begravelse. (Tableau.)

Ved Døren.

Tiggeren: En lille Skærv, go'e Herre!

Herren: Jeg gi'er ikke noget ved Dørene. Jeg er Medlem af Understøttelsesforeningen. Henvend Dem der.

Tiggeren: Naa, saa det er De. Maa jeg se Deres Medlemskort?

Højres Kampsang.

Op, I brave Matzenianer,
op at stemme, hver brav Højremand!
Socialismens de blodrøde Faner
:,: vajer rundt i vort Fædreneland. :,:
Hør' I Lyden af Massernes Samlen,
hører I, hvor de raaber af Harm,
og Kampen, den vil blive varm.
Derfor bort med al Tøven og Famlen.
Paa Ryssel stem, — afsted!
Paa Maler Jensen med.
:,: Heraus, heraus, stem munter og glad
paa Florian og Gad. :,:

Kom nu frem, I Guldkalvens Slaver,
I, de kapitalistiske Mænd,
brug nu Bønner og Trusler og Gaver,
:,: for at faa Undergivne i Spænd. :,:
Danske, hovmodige Danske, vi beder
glem Eders Stolthed en Tid,
og vær nedladende med Flid,
dermed bedst I Smaaborgerne meder.
Paa Ryssel stem, — afsted!
Paa Maler Jensen med.
:,: Heraus, heraus, brug Stemmen med Gavn
for Bahnson og for Ravn. :,:

Saa til Felts mod Socialister
I Grosse're, nu gælder det paa.
Hjælper Bønnerne ej, saa vær bister,
:,: lær dem blot til i Flokken at gaa. :,:
Feltraabet er: at det kniber for alle
vore Kandidater til Lands,
gør da, de falde kan med Glans,
hvis det Meningen er de skal falde.
Paa Ryssel stem, — afsted!
Paa Maler Jensen med.
:,: Heraus, heraf, enhver i sin Kreds,
paa Kampens Dag vi ses. :,:

Til Øvelse.

Grevinden (til sin Tjener): Naar De bøjer Dem for mig, Hans, er det ikke nok, at De bøjer Hovedet. De skal bukke Dem dybt, meget dybt for mig. Forstaar De?

Hans: Naar Deres Naade bare hver Gang vil lade en Krone falde til Gulvet, saa skal Deres Naade nok blive tilfreds med mit Buk.

Kildent Spørgsmaal.

Rigsdagsmanden, der er hjemme i Juleferien, har seet sine Smaadrenges Karakterbøger igennem og uddelt de sædvanlige Præmier for Flid og god Opførsel.

Den Yngste: Men hør nu, Fa'er, hvad Numer har Du i Rigsdagen, for Onkel siger, at der staar i Bladene, at Du taler aldrig, bestiller Ingenting, men forsømmer ofte!

Hr. Overkrigskommissær, Telefondirektør Madsen p. p.

:,: Hr. Madsen :,: det var en lystig Fyr.
Han var Overkrigskommissær ved Telefonen,
og gav noget ganske forfærdeligt John'en
:,: paa Elskovs :,: og andre Eventyr.

:,: En Dag han :,: en tolvaars Pige saa.
Straks gjorde han Haneben og sa'e: min Kære,
skal vi To ej elske i Tugt og i Ære?
:,: og Pigen :,: hun svared' straks: Lad gaa!

:,: Men det sku' :,: han ikke have gjort;
for Tingen udvikled' sig som vi har set'en
og Madsen han maatte skam ud med Moneten.
:,: og det var :,: sgu mer end en Rigsort.

:,: For Pigen :,: hun var ham ret en Torn.
Hun pinte og plagede for at faa Penge,
og Madsen han pungede glatvæk ud længe,
:,: men sa'e saa: :,: Nej, vent et bitte „Korn".

:,: Saa gik han :,: til Politiet hen.
Han troede, der var der Raad for hans Kvide,
men han fik skam noget helt andet at vide,
:,: for tænk, han :,: slap ikke bort igen.

:,: Hvad hjælper :,: ham nu hans Gods og Guld?
Nu sidder han, river sig arrig i Haaret. —
Moralen er den: at se, saadanne gaar'et
:,: naar man er :,: mod Børn for elskovsfuld.

Bare moderne.

Frøkenen: Hr. Doktor, den Influenza, som jeg havde, var det nu virkelig ogsaa den rigtige moderne?

Lægen: Hvor kan De tvivle? Jeg forsikrer Dem, De hostede akkurat lige som Fru Grevinde von Grippenheim.

En Filosof styrtede sig i Havet og druknede. Paa hans Skribebord fandt man følgende sidste Meddelelse: I 50 Aar har jeg spist Fisk; det vilde være meget utaknemmeligt, om jeg ikke nu til Gengæld lod Fiskene æde mig.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Socialdemokratiets Kandidater ved Folkethingsvalgene.

1 **P. Knudsen**, Randers.
2 **P. Holm**, Kbhvns. 5. Kreds.
3 **F. Hurop**, Kbhvns. A. 1. Kreds.
4 **C. Hørdum**, Kbhvns. 9. Kreds.
5 **J. Jensen**, Odense.
6 **Harald Jensen**, Skjoldelev.
7 **A. C. Meyer**, Kbhvns. 8. Kreds.
8 **M. A. Madsen**, Levring.
9 **E. Marott**, Skanderborg.
10 **M. Mortensen**, Søndervinge.

Nr. 3

RAVNEN

Søndag d. 19. Januar 1890.

— Hør, Hindenburg, hvor kan det være, Du gaar med den gamle Hat. Du har jo dog nok Raad til at købe Dig en ny?

— Ja, ser Du, min Kone har svoret paa, at hun ikke vil følges med mig, saalænge jeg gaar med den Hat.

— Naa, det forandrer Sagen!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Det er drøjt at være Hersker nu for Tiden;
Folk de vil jo selv ta' Styrelsen i Haand.
Selv den spanske Drot, som endnu er saa liden,
maa med Styrke kue hver en Oprørsaand.
Naar man véd, hvor mange der har ondt af Drengen,
maa han agtes for, hvad han har gjort i Sengen.
Skøndt paa Sygelejet passed' han med Færdighed
alle Kongepligter med ophøjet Værdighed.

Hr. Røgind er rykket ind i Fængslets Celler,
Æren havde anvist ham en anden Post,
og en Postanvisning er det, man fortæller,
der er Aarsag til, han faar den magre Kost.
I hans Stand beklager man, han var saa klodset,
derfor vil man ogsaa have gjort ham tosset.
Naa, lad gaa, en Officer maa med Nødvendighed
selv i Falsknerier vise lidt Behændighed.

Hvilket Mudder med det Bud, som er forsvunden!
Politiet roder om i hver en Krog;
men af Manden man ej mindste Spor har funden,
— ikkun Rester af hans gamle Lommebog.
Man sku' tro, at han var sunken ned i Jorden;
det er Frugten af den gode „Samfundsorden",
som bli'er truet stadigvæk af Radikalerne,
men forsvares just af dem, som gør Skandalerne.

Højrebladene har al Tid været glade,
naar en Venstremand uskyldig blev sat fast;
men i disse Dage tier de samme Blade
om de Højremænd, som for en ækel Last
dels har maattet vandre lige i Kachotten,
dels er flygtet, da de mærked something rotten.
Ja, selv Matzen kan ej bringe Liv i Nødderne,
naar han „vender Madam Henriksen" paa Møderne.

Sorgens Budskab rulles atter over Landet,
thi den stakkels Pudsepeter han er død.
Han en kølig Vinteraften gik i Vandet,
og det gjorde hurtig Ende paa hans Nød.
Højre mister ogsaa her en sikker Stemme,
thi i Bahnsons Politik var Peter hjemme,
(hvad der fremgik klart af Mandens triste Sang);
— nu har Pudsepeter pudset dem for sidste Gang.

Der er kommen nok en Kandidat i femte,
li'saa klog som Rysel: Hr. Professer Bang.
Alle Højremænd som sidst paa Rysel stemte,
de bør stemme paa den anden denne Gang.
Hvad Forstanden angaar, er de lige dumme;
det er tvivlsomt, hvem der helst bør gi' „den Stumme".
Derfor: Stem paa Bang, giv Rysel et Par Kaffesker,
— hvis I da kan blive enig om at skaffe fler.

Valgsang.

Atter frem til Valgkamp skal vi gaa.
— Reaktionen skri'r sig hæs, —
men et Slag for Frihed vil vi slaa;
kækt i Kamptrompeten blæs!
Hver Gang Folkets Flertal mukkede
mod det Højrekompagni
Sprang man op, holdt Møder — lukkede,
for os andre Døren i.
Højres Fyre de Lampefeber har!
Vil vi ret ta'e fat vi alle Kredsene fra Flokken ta'er.

Udi første møder hver en Mand,
slaar et Slag for Vesterbro,
thi nu er man ked af Florian,
han kan blot — ta'e den med Ro.
Og i femte den bebrillede
kan sin Holmgang rolig gaa,
han saa gærne op sig stillede,
han men „under" stedse laa.
Ned med Rysel og med hans hele Slæng,
thi et Folk, der tænker, vælger ikke saadan hen i Flæng.

Der ved Halkiers Valg en „Hage" bli'r,
— derom synes han dog ej, —
Advokaten man „en god Dag" gi'er
og ham viser Vintervej.
Det var ham, som frækt i Thinget sa'e,
der var Arbejd' til Enhver,
men hvor at dette dog skal komme fra,
— snakke derom lod han vær.
Væk med Halkier, ja væk fra syvende,
og væk med Reaktionens Folk den en og tyvende.

Og i niende paa Kristianshavn
stiller „Malmigden" sig frem;
intet godt sig knytter til hans Navn,
nej, pak sammen og gaa hjem.
Han har god Forstand — paa Vaaseri:
„Jeg er Talsmand for de Smaa" —
han fortæller, — Han vist kunde li'e,
hvis vi hoppede derpaa.
Stem paa Hørdum, lad Maleren gaa ud,
og stem mod Alle, som der vil forsvare Grundlovsbrud.

Disse fire Kredse vandt vi stolt,
da i 84 vi gik
til vor Valgkamp ud, — vi Løftet holdt:
Ingen lumpen Politik.
Hvad i 87 vi tabte, maa
vi tilbage tage, — thi
vi et Slag for Frihed kækt vil slaa. —
Ned med Højres Tyranni.
Vi vil kæmpe for Sandhed og for Ret,
saa vil Højres noble Garde nok af Kampen blive træt.

Saa til Kamp mod Reaktionens Trop,
stem paa Jensen og Marott,
stem paa alle dem, vi stiller op,
saa vil Valget blive godt.
Stem paa Meyer — Eders Frihed værg,
jag kun Højre ud af Byen,
stem paa Hurop her paa Frederiksberg
og paa Jensen hist paa Fyen.
Stem paa Madsen og Mortensen — og stem
paa Knudsen hist i Randers — lad os bære Sejren hjem.

Til Vælgerne!

Vi finder Anledning til at klargøre vort Program for alle Vælgere, for at de ikke skal tage fejl i deres Vælling og stemme paa andre end os. Altsaa:

1) Grundloven skal slaaes ihjel. Der er jo ikke saa meget Liv i den i Forvejen.
2) Fæstningen skal fremmes af al Magt, og alle nyttige Love lægges til Side.
3) Arbejderne skal saavidt som muligt befries for den Ulejlighed at have Valgret. Vi er i det hele taget meget venligt sindede mod Arbejderne.
4) Der skal anskaffes flere Fængsler og Tvangsarbejdsanstalter til Alderdomsforsørgelse for Arbejderne.
5) Skabene paa Nytorv skal kun benyttes til Folk, der har under 1000 Kroner i aarlig Indtægt. Alt det andet Skaberi kan vi ikke have.
6) En Skruebrækkers Ord gælder for 10 hæderlige Arbejderes, og en Fabrikants for 20.
7) Sædelighedsforbrydelser betragtes ikke som vanærende, naar de begaaes af Højremænd, og en Mand, der i Titusindevis bliver udnævnt til Æresborger i sin By.
8) Rekruter og Soldater bliver at behandle som umælende Dyr.

Vi haaber med dette Program at have gjort det klart for alle Vælgere, at de paa Valgdagen bør stemme paa os og ingen andre.

For Gud, Konge og Fædreland!

Klodrian Larsen. W. Agner. Tvær-Moes. Scharlingeling. Nysselsteen. Gade. Helkier. Skade. Malmigden.

Aristokrater.

En rig engelsk Aristokrat besøgte Amerika og blev af sine Bekendte i New York modtaget paa det gæstevenligste. Ved Afrejsen spurgte man ham, hvad han syntes om Amerika. „Jeg har befundet mig meget vel her i Landet og det behager mig i høj Grad,“ svarede han, „dog savner jeg noget.“ — Hvad da?“ spurgte Amerikaneren. — „Jeg savner Aristokratiet,“ svarede Englænderen.“ — „Hvad er det for noget?“ — „Aristokratiet,“ forklarede Englænderen, „det er de Mennesker, der intet bestiller, som De véd, hvis Fædre intet bestilte, som De véd, hvis Bedsteforældre intet tog sig for, som De véd — kortsagt, Aristokratiet . . .“ — Her afbrød Amerikaneren ham: „Aa, jo dem har vi nok af, men her kalder vi dem ikke Aristokrater, men — Landstrygere, Vagabonder.

Betragtninger over Statskalenderen.

— — Puh! Gehejmeraader, Konferensraader, Etatsraader, Justitsraader, Kancelliraader, Kammerraader, Krigsraader, Kommerceraader — hvorledes kan dog et lille fattigt Land som vort faa Raad til alt det.

Ved Handelseksamen.

— Kan De sige mig, hvad udføres mest?

— Det meste der udføres er vistnok „Reparationer“, for man læser i de fleste Butiksvinduer: Reparationer udføres.

Valg- og Klagesang for Højre.

Sol er oppe!
Er I oppe?
Husk det gælder Højres Sag,
Bud os bringer
Hanevinger,
Bud, at det er Valgets Dag.
Vagner! Vagner! danske Helte,
I maa ej la' Eder vælte;
Per og Poul gør flotte Rim,
læs „Avisens“ flotte Rim.

Ravn kan segne,
Scharling blegne,
Tvermoes dumpe, trods sit Mod,
Nyssel klemte,
stakkels femte
synke ned for P. Holms Fod.
Gad vil dog nok gaa igennem,
naar I blot ej sparer Stemmen,
han er Haabets sidste Gnist.

Sol er oppe!
Vær nu oppe,
hvis I gider, stem paa Gad.
Ak! de andre,
de maa vandre
Kødets Gang saa smukt i Rad.
Dumpe gør vor' Generaler,
ja selv niende Kredses Maler —
det er sikkert nok, ak ja!

Et Kløverblad.

Mine Venner! hvilken Tale!
Aa, det er forskrækkeligt!
Den topmaaleste Skandale!
Sig: hvem anede vel sligt?
En af Højres Mænd, „opi'et“.
Naa, hvad siger nu Partiet?

Maa vi ej beklage Raden,
at det skulde gaa saa galt?
Den, der kendt var her i Staden
som en Hædersmand i alt.
En, som hjalp de Faderløse,
naar det blot var kønne Tøse.

Mangen vist faar ondt af Harme.
Ak! det traf saa kær en Ven.
Tænk, han rejste til den varme
Zones milde Klima hen.
Endnu nok en fornem Herre
nævnes som — nok sagt — desværre!

Ved Farmaceuteksamen.

Eksaminator (til Apotekerlærlingen): Hvorledes tilbereder De Æggeolie?

Lærlingen: Jeg henter en Kurv Æg, og dem koger vi dygtig haarde.

Eksam.: Rigtig. Videre!

Lærlingen: Æggene piller vi, saa spiser Farmaceuterne Blommerne og Hviderne spiser jeg — og naar der saa bliver forlangt Æggeolie, saa giver vi Lampeolie.

Fra niende.

— Ser I, Folkens! Jeg vilde nu gærne gøre Alting saa godt; men jeg kan ikke — kan ikke — forstaar I? — men enige med disse Socialister — — (Hvad kommer saa, Peter?) — — —

Peer Eriksen.

— Jeg har selv været Arbejder, og Arbejderne kan have det meget godt, naar de blot lader være at stille Fordringer. Jeg stiller aldrig nogen Fordring, men har dog baade faaet Kaffeskeer og — Lov til at falde i femte Kreds.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er egenlig storartet, saa Højre laver Bommerter i denne glade Valgperiode, som er meget livligere end hele Juletiden og Nyaarsaften med, for nu gaar det løs med Valgløjer i Stedet for, og Ryssel og Maler Jensen er Højres Valgsyndebukke, og Potter paa Døren faar man baade fra Halkier og Wagner og de andre, som venligst indbyder Vælgerne til at spille i deres Valglotteri, som trækkes paa Tirsdag hele Dagen, men Skade siger, at Højres Valgbreve og hamborgske Lotteribreve er to Ting, man skal vogte sig for som for Kolportageromaner og alt sligt, for man kommer bare af med en syndig Masse Penge til ingen Verdens Nytte. Men anbelangendes Højres mere grove Bommerter, vil jeg bare nævne den om, at Partiet bliver ved at raabe til Arbejderne, at de skal spare, men hverken det eller Regeringen siger som Frederik den sjette eller Kristian den ottende, hvem det nu var: „Nu vil vi Alle spare!" Thi til Befæstningsvæsen og alt det ruller Millionerne saa lystigt som Kuglerne paa et Billard eller en Keglebane, og nu for Fremtiden skal alle Million-ballerne gaa i „Midterhullet" eller „Middelgrundsfortet" som det kaldes, og saadan i det smaa ruller Kronerne nok saa gemytligt i Tusindvis til Thisted, for at dække Skibsteds Kassemangel, som han jo ikke kan tiltales for, hedder det. Se overfor al denne Flothed lyder det lidt underligt, at Højre stadig siger til Arbejderne: Spar! Spar! Det skulde ikke undre mig, om Arbejderne blev ked af den Kulør og til en Forandring mældte: Klør er Trumf! Men er Højre flot, naar det gælder Landets Penge, saa maa man indrømme, at de forstaar at spare, hvor det gælder at vinde bare en Stemme til Valgene. Var nu t. Eks. Skibsted bleven dømt, saa havde Højre mistet en Stemme i den Kreds, men da nu Sagen bilægges i Mindelighed og Vennerne stillinger sammen for at dække Kassemanglen, saa kan Skibsted paa Valgdagen, stolt som en af Højres og Regeringens stolteste Støtter gaa hen og stemme paa Højres Kandidat. Se, det er noget andet, end at miste Embede og gaa i Fængsel som en Forbryder. Det skulde slet ikke undre mig, om der blev gjort lignende Anstalter for at redde Premierløjtnanten med de falske Postanvisninger, og kom det bare an paa det gale Højre, som Secher talte om paa Sortedamslund, saa tror jeg nok, der blev skrabet et Par Tusind Kroner sammen, især hvis man kunde stole paa, at Premierløjtnanten vilde stemme paa Ryssel. Men Krigsretten skal jo være meget strængere end den civile Ret, siger man, og den vil rimeligvis idømme Premierløjtnanten en haard Straf, og vi maa være glade, at Premierløjtnanten ikke kommer med, hvis det kommer til en rigtig Krig, for dèr kunde han gøre langt større Ulykker med at udstede falske „Postanvisninger". Ak, sikken en Glæde for Højre, om Premierløjtnanten røg ind paa Eksercerpladsen og stemte paa Ryssel! Men det bliver der nu ikke noget af, og det lader i det hele til, at en ond Skæbne river flere gode Stemmer bort fra Højre, saa det er ikke underligt, om Partiet bliver forstemt, ja lige frem kommer i Misstemning paa Valgdagen, hvad der ikke varsler godt for Afstemningen. Først Overkrigskommissæren, saa Apothekeren, forleden Dag anholdtes en fin Grosserer og en kommunal Embedsmand — bliver det saaledes ved til Valgdagen, saa kan det let gaa, som „Politiken" spaaede i Søndags, at Matzen maa klare Ærterne for dem allesammen, hvis han kan; men stemme for dem alle kan han i al Fald ikke. Han bliver maaske ikke engang rigtig ved Stemme, til at anbefale Ryssel paa Valgdagen, for det er lige godt et haardt Stød, saadan lige med ét at miste saa gode Venner som Overkrigskommissæren og Apothekeren, og oven i Købet faa spoleret et hyggeligt og gemytligt L'hombreparti, saa det hele ender med en gemen „Skidtmads". — Tak for Kaffe!

Fra Gaden.

(Under la Grippe-Epidemien.)

„Du ogsaa?"

„Ja, desværre! Og Du?"

„Naturligvis!"

„Hvor længe?"

„Fem Dage!"

„Og Konen!"

„Allerede to Gange! Og din?"

„Har 'en endnu."

„Maa dog være noget farligt Stads, denne ..."

„Rædsom! forfærdelig!"

„Og saa de stakkels Børn!"

„Hvad de?"

„Ogsaa denne moderne ..."

„Naa—aa! Ja mine med!"

„Hele Kontoret har den."

„Ligesaa hos os."

„Kassereren væk!"

„Med Kassen?"

„Næh — i Kisten. Død!"

„Undskyld — farvel! — Hastværk. Bange den kommer igen!"

„Farvel! — Ogsaa skynde mig, — ellers bliver den kold."

„Hva' for en?"

„Middagsmaden. God Bedring." (De nyser. Gaar.)

Omvendelse?

„Avisen“ for i Tirsdags synger:

Til Lyd de med den røde Fane slaar,
vi Smaa i Skyggen har vel ogsaa Stemme?
Først naar det røde Kors deri vi faar,
vi føler os i gamle Danmark hjemme.

En Arbejder.

Vi er i det sjældne Tilfælde at kunne slutte os fuldstændigt til Frederik Hansen og hans „Arbejder“. En rød Fane med et rødt Kors i, — mere forlanger vi ikke. Det bliver saa god en rød Fane, som nogen Socialist kan ønske sig.

M'erne.

(Frit efter Helms.)

De stakkels Højre i Knibe sad,
tre store M'er gik frem i Rad,
da Højre haardest var stedt i Kvide,
tre Navne fløj over Landet vide.

Den ene fik de i Fængslets Vold,
den anden rejste fra Norden kold,
den tredie venter sin Del af Stegen,
men alle ginged' de paa Galejen.

Hr. Direktør'n var en Mand med dress,
han stod en Tid mod Mathildes Pres,
men faldt der han gik til Politiet,
og sidder jo nu højst nydelig i'et.

Herr Apothek'ren var rig og fin,
og Mønten sprang for hans Medicin.
Kun bort herfra var hans Raab i Nøden.
Familien følge ham tro til Døden.

Den tredie M er en Tankedrot,
hans Mod er højt, hans Fortolkning flot,
hans Tro er Højres og stærk hans Vilje,
han staar — endnu paa den usikre Tilje.

O, Højre — vel er din Kvide stor,
da dine „Spidser“ i Uheld foer,
men naar blot ej de for ivrig tar'et,
saa faar de vel nok de Ærter klaret.

Sidste Nyt!

(I Redaktionen.) Mester: Se en Mal, Friedrich, hier staar in de tyske Aviser en Telegram fra Madrid om hans klejne spanske Majestæt: „Der König ist vollständig außer Gefahr“. Den Nyhed maa vi ha'e mit. Rap Dig, Friedrich, und kom med den i Oversættelse!

Lærling: Straks, Mester! Kongen er fuldstændig uden Fa'er!

I Højres Folkethingsmænds Opraab begynder Underskrifterne med Aa (berg) og ender med W (agner). Et Varsel om, at Højre paa Valgdagen kommer til at raabe: Aa—ve!

Jeg vil ikke.

Jeg vil ikke være Reaktionær,
jeg vil ikke være Kapitalist,
jeg vil ikke være gal Militær,
jeg vil ikke være Provisorist.

Jeg vil ikke være Hofprædikant,
jeg vil ikke være Aristokrat,
jeg vil ikke være Krigsadjutant —
i Folkets Værn vil jeg være Soldat.

Jeg vil ikke have en Præst til Ven,
jeg vil ikke bukke for Magt og List,
jeg vil ikke give min Mening hen,
jeg vil være, det jeg er — Socialist.

Ordensdekoration.

— Efter fornylig indløben Meddelelse er Hr. Kammeradvokat Hindenburg udnævnt til Officer af „Hæders“ og Æreslegionen.

Ved en „bedre Middag“.

— Hvem er den ældre Herre der?
— En Slags Bugtaler.
— Saa? Jeg troede, han er Professor.
— Ja, det er han ogsaa, men han bliver indbudt allevegne fordi han holder de bedste Bordtaler.

Betragtninger over Vejviseren.

— — Politidirektøren hedder Petersen, Politiinspektøren hedder Petersen, os elskelige Rudolf hedder Petersen, min Skræder, min Skomager, min Urtekræmmer og min Høker hedder Petersen, min Vaskekone hedder Petersen, og jeg selv hedder ogsaa Petersen. København bliver snart en kolossal Petersens Passage.

Ved Appellen.

Oversergenten: Hvad Satan, 48! Vil De nu allerede igen ha'e Orlov? Det er storartet, hvor Folk er fordringsfulde nu til Dags! Læs engang Deres Verdenshistorie. I hele den trojanske Krig, i Trediveaarskrigen, ja ikke engang i den store Napoleons Felttog, er der noget Sted Tale om Orlov. Træd af!

En Skoleseddel.

„Hr. Lære. Jeg maa meget undskylde, at min lille Pie ikke er i Skole i Dag. Jeg skal et nødvendig Æringe i Byen og min Mand ligger i Sengen med denne Fruensa, der er ualmindelig higsig. Jeg véd ikke hvad jeg skal gøre. Altsaa er De nok saa god at lukke Øjnene for denne Gang.

Med Agtelse osv.“

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Krigsminister Bahnson.

Naar Hurop er færdig med sine Vælgermøder.

RAVNEN

Nr. 4.

Søndag d. 26. Januar 1890.

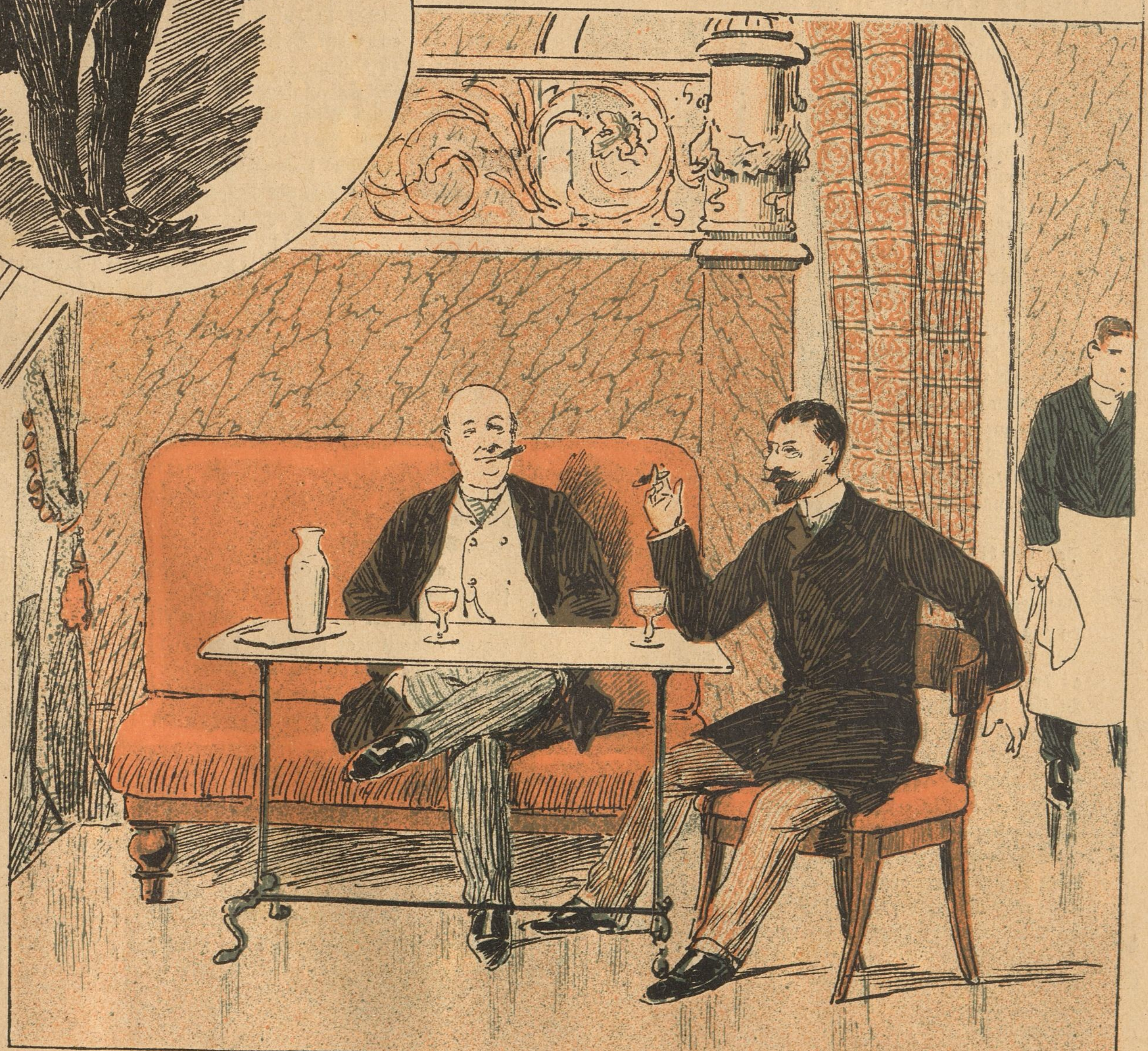

— Hør Du, hvorfor tror Du egenlig Damerne har saa stor Respekt for de katholske Præster?
— Naturligvis fordi de katholske Præster er for kloge til at gifte sig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hvem har vel i denne Uge talt om andet
end de gode Rigsdagsvalg, som vi har haft?
Thi i Tirsdags lød det Budskab over Landet:
Københavnerne de slog med Mod og Kraft!
Højres Støtter saa' man højt med Ho'det knejse,
men de maatte dog for Socialismen dejse.
Deres Kandidater led et saadant Nederlag,
at et Dusin Sølvskeer bli'er for ringe Vederlag.

Først i 1ste gav vi Trier vore Stemmer,
skøndt han sværtet var som nogen Morian;
thi hans Virksomhed for os vi aldrig glemmer,
— og vi husker ogsaa godt paa Florian.
Estrup fulgte han i Hælen allevegne,
derfor tog vi ogsaa En af vore egne,
og det nytter ej hvor ondt det volder Højre, thi
ham vi denne Gang har kaaret, ham beholder vi.

Saa i 9de vi slog den dumme Maler,
saa han næppe mere rejser sig igen.
Selv i Højre faar de ondt, naar Manden taler,
og er glade ved at slippe „Malmigden".
Og skøndt svært de løj om Hørdum i Avisen,
var det ligefuldt dog ham, der hugged' Prisen.
Og herefterdags vil ogsaa Kristianshavnerne
nok forstaa at skille Hveden ud fra Avnerne.

Mest Halløj der var naturligvis i 5te,
hvor Hr. Ryssels tomme Vogne kørte op.
Højre har saa meget Mandskab, men det glemte
jo desværre denne Gang at følge Trop.
Hjærtet monne ned i Ryssels Bukser synke,
det er ham, der staar for Tur nu til at „klynke",
thi vi valgte Holm igen med saadant Stemmetal,
at det sønderknuste Højre ej det glemme skal.

Saa i Skjoldelev vi vendte Madam Svendsen;
det var næsten Synd for gamle Hummeluhr.
Vælgerfolket syntes bedst om Harald Jensen,
og saa gik de Andre sig en lille Tur.
Der er Krummer i de jydske Demokrater,
og de ta'er nok fler af vore Kandidater.
Vi skal bare vise Taalmod og Bestindighed,
— skøndt vi ser jo helst det sker med lidt Geswindighed!

Her i 7de vi Hage hjalp til Sejren;
Knudsen var jo heller ikke langt derfra.
Hist og her der Mudder var i Venstrelejren,
hvor man nødig vil levere Kredse a'.
Men det er ej værd at skænds i disse Dage,
vi maa heller være enige og glade
og tilsammen vise Højre, hvor det kommer frem,
at ved Valgene det skal gaa nedenom og hjem.

En falden Storhed!

(Et Interview.)

Vi gik Dagen efter Valget ud til Ryssel for at interviewe ham. Han sad bag sin Disk og vandt Garn, og det var med en højst bedrøvelig Mine at han løftede Hovedet i Vejret og hilste paa os.

„Naa, god Dag, kære Ryssel, hvorledes gaar det efter Dagen i Gaar?"

Han nikkede og saa sørgmodigt paa os.

„Det gaar skidt, nu er jeg færdig med fyrre!" sagde han.

„Med femte, mener De vel," rettede vi.

„Ja, ogsaa med femte," sagde han. „Det føler jeg paa mig selv.

„Det var Synd af Holm," bemærkede vi, „han kunde gærne have trukket sig tilbage til Fordel for Dem."

„Nej, ser De, det var ikke saa meget Holms Skyld, endskøndt han gjorde jo sin Del; det var Andersen-Vangs Skyld; han havde jo ogsaa i Sinde at stille sig i femte Kreds, og saa vidste Højrevælgerne ikke, hvem de skulde foretrække af os to."

„Men Gud, Kære," sagde vi, „Andersen-Vang kan da slet ikke stilles ved Siden af Dem."

„Jo, desværre, det er netop Ulykken. Vi ligner hinanden i Meget baade i Sind og Skind. Han troer, at han er en politisk Størrelse, og det gør jeg ogsaa. Han bærer Pincenez, og det gør jeg ogsaa. Og saa er han ovenikøbet „Professor", og jeg er kun Traadhandler. Det gør meget"

„Ja, men dog — han er jo halvt forstyrret," indvendte vi.

„Troer De maaske ikke, at jeg er det ogsaa. Jeg har maattet trykke Billetter; sælge Baand og Bændler, holde Vælgermøder, agitere og Gud véd hvad — Aa, mit Hoved!"

„Herregud! er det saa galt?" Vi mente Hovedet.

„Ja, det er," svarede han, der troede at vi hentydede til Situationen, „det er galt, sprøjtende galt, komplet galt — af Gud!" — Vi knuste en Taare.

„Stakkels Mand — De skulde søge at faa Friplads."

„Friplads! — Ak ja, det havde jeg nu haft, hvis jeg var bleven valgt."

„Saa — hvorledes det?"

„Jo! det faar jo alle Rigsdagsmænd i Theatret. Fallesen er meget flink."

Saa gik det op for mig, at vi misforstod hinanden, men jeg nænnede ikke at sige, at det var Bidstrup, jeg havde ment.

Jeg tog min Hat og bød Farvel.

„Farvel, kære Ravn, vær nu ikke for slem ved mig."

Han tog atter fat sit Garnnøgle og jeg hørte helt ud paa Gaden hans melankolske:

Vinde, vinde Nøglegarn,
den Holm han er et slemme Skarn.

Godgørenhed.

Fruen: Stol ikke paa Folkesnak, min Gode. Jeg forsikrer Dem, at min Mand, Grossereren, er saa opfyldt af Velgørenhedstrang, at han i det sidste halve Aar altid kommer beruset hjem, fordi han har gjort for meget af det Gode.

Frem!

Op, du danske Arbejdsmand!
Fremad frem!
Ikke frem til Kamp for Kirken,
ikke frem til Hofmandsvirken,
ikke frem for Drot og Flag —
frem for Ret og Frihedssag!
Frem!

Op, du danske Arbejdsmand!
Fremad frem!
Ikke fremad for Tyranner.
Under Friheds røde Banner
skal Du slaa de store Slag,
slaa for Broderskabets Sag!
Frem!

Op, du danske Arbejdsmand!
Fremad frem!
Ikke frem for raadne Troner,
Batterier og Kanoner.
Frem for lige Kaar paa Jord!
Frem for Folkets Ret i Nord!
Frem!

Paa Eksercerpladsen.

Sergenten: For Satan og alle hans Djævleunger! De er dog en gebommerlig Klodrian, 37. Har De Søskende?

37: Javel, Hr. Sergent, jeg har en Broder.

Sergenten: Er han lige saa dum som De?

37: Han er endnu meget dummere.

Sergenten: Hvad er da den Idiot?

37: Han er Sergent.

Til Skabelseshistorien.

En kolerisk Herre led af Tandsmærter og disse afpressede ham følgende Anklage: Tænderne er ikke blevet til for Menneskenes Skyld, men bare for at Tandlægerne kan leve.

Probat Middel.

Kapitalisten: Véd De ikke et godt Middel mod Gigt, Hr. Doktor!

Lægen: Jo, De skulde i de sidste tredive Aar ikke have drukket saa meget Rødvin.

I Restavrationen.

Gæsten: Hr. Vært, den Kalvesteg er jo ikke til at spise!

Værten: Hm! — Jamen saa er Portionen til Gengæld saa meget større!

Advarsel
til unge Piger.

Kommer hid, I Piger smaa!
Strængen vil jeg røre!
Fæle Toner — husk derpaa —
bør I aldrig høre.
Deres Stemme er saa blid,
særlig henad Aftenstid, —
laan dem ikke Øre.

Piger smaa paa tolvaars Ben
stundom over Grænsen
hoppede, forført af en
eller anden Jensen.
Siden kom de paa en Sal,
førte der et Liv i Kval,
Kamp for Eksistensen.

Og vort rare Politi,
der saa tidt gør Nytte,
særligt staar de Svage bi,
Kvinderne beskytte.
Det, som ofte bliver prist,
har dog ikke al Tid vist
sig som Svagheds Støtte.

Tværtimod! som Offerlam
Sundhedspolitimænd
ofte har, i skiftet Ham,
ret som lumske Stimænd
myrdet stakkels Pigers Fred
med en hyklet Kærlighed,
mens de spilled' Rigmænd.

Tog saa Offeret en Gang
imod en Foræring,
eller Sulten det fremtvang
Bøn om lidt Fortæring, —
Straks hun kom paa sorten Brædt.
Det er virkelig en ret
nederdrægtig Næring.

At en Mand — nej, ingen Mand!
— Mandfolk kan man sige —
saa gemen dog være kan
mod en stakkels Pige,
at som Skurk det for Ducør
vil sig lumsk paa Kattekløer
ind til hende snige.

Piger smaa! Tag Jer i Agt!
Hør ej Fyrens Bønner!
Alle brave Folks Foragt
slig en Slyngel lønner.
Men det nytter Eder ej —
derfor sky paa Eders Vej
slige Adams Sønner.

Ritzau telegraferer.

Hs. Maj. den spanske Konge befinder sig i god Bedring.

De kære Smaa.

Peter: Mo'er — véd. Du hvad? Læren er et rigtigt Subjekt.

Moderen: Fy! Hvor kan Du dog sige det?

Peter: Jo, Moer. Han siger, at et Subjekt er den handlende Genstand, og i Dag gav han mig en Lussing — det er en Handling; altsaa er Læren et Subjekt — ikke sandt, Moer?

Brev fra Fru Skade.

Skadereden, den 19. Januar.

Kære Fru Stork!

Desformedelst at jeg ikke kan faa Tid til at gi'e et Løb op til Dem og faa en lille Sjat og en Passiar inden Valgdagen, fordi Skade er paa Valgagitation saa lang Dagen er og til Møder hver Aften, vil jeg sende Dem disse Linier og bede Dem holde Kedlen parat, for lige saa snart Valgdagen er forbi, saa har De mig. Men jeg synes ikke, nu jeg sidder hjemme og kukkelurer som Højremændene omkring i deres lukkede Møder alene for Højre-Herrer, at jeg kan lade være at slaa en lille Vasseralle af med Dem pr. Brev, tilmed da jeg har flere Ting at meddele Dem, og naar jeg undtager vores kære Kaffetaar, som jeg savner, saa er det næsten lige som om jeg sad lige over for Dem. Først maa jeg da gøre opmærksom paa, at det ikke er min Skade, der har været med til at underskrive Valgprogrammet i „Ravnens" sidste Numer, men en anden Kramsfugl, som pynter sig ud med provisoriske Fjer, men det vilde heller ikke gaa Skade vel, dersom han fandt paa slige Kunster, for saa plukkede jeg ham saadan, at han blev lige saa nøgen som Nyssel i politisk Forstand var, da han fremstillede sig for sine Vælgere med sit Program, der er et Nul lige som han selv. Men jeg maa forresten ikke sige andet, end at Skade agiterer ivrigt for Oppositionen. Om det saa er i Dag, Søndag, har han været paa Farten fra den tidlige Morgen, hvad jeg nu forresten er lidt ked af, for jeg havde glædet mig til at komme med til Helligkorskirkens Indvielse, mest fordi jeg synes vi har en Part i den paa Grund af alle de Bønner, vi i Aarenes Løb har købt hos Gamél, og hvorved vi har sat ham i Stand til at give 85,000 Kr. til Kirkens Opførelse. Det er egenlig storartet at tænke sig, min Kære, at vi har drukket saa megen Kaffe, at Gamél kunde sende Hovgaard afsted med „Djimphna", og Fritjhof Nansen rejste jo ogsaa for Gaméls Kaffebønner, som Grønlænderne og deres Koner vist ikke havde smagt før, og nu Kirken, — det varer vist længe, førend der bliver bedt saa mange Bønner i den Kirke, som det har kostet Bønner at faa den færdig. Ja, jeg er vis paa, at vilde en Statistiker tage sig for at regne det Stykke ud, saa har vi drukket saa megen Kaffe, at Hovgaard kunde sejle til Nordpolen i et Hav af Kaffe, og brugt saa megen Fløde, at Nansen kunde løbe paa Skier paa den, hvis den var tyk nok, thi — som oftest har den rigtignok været pokkers tynd, men saa kunde han jo bruge Vandskier. Og sikken en Masse Sukker! Ja, det kunde en Konditor nu magelig bygge en hel ny Helligkorskirke af. Det maa vist forresten ærgre Tietgen, at Gamél faar sin Kirke færdig førend Tietgen bliver færdig med sin Marmorkirke, hvis han da ikke allerede er „færdig", hvad jeg er mest tilbøjelig til at tro, for jeg synes det gaar noget langsomt, og jeg er saamæn glad ved, at jeg beholdt min gamle Æbleskivepande, som jeg havde tænkt at ville skænke til Taget, dengang de samlede alle de gamle Kobberkedler ind fra hele Landet, og da nu „Ølringen" er gaaet i Stykker, saa bliver det vist ikke til noget med, at Tietgen ringer sammen til sin Ølkirke, men vi maa nøjes med Gaméls Kaffekirke. Ja, Kirker og Fæstninger kan de Store bygge for Kaffen og Øllet som Smaafolk drikker, og naar vi saa bliver gamle og ikke har til en Sjat Kaffe eller en Taar Øl, saa kan vi komme ind paa „Almindeligheden", og vil vi ikke finde os i, at vi dér bliver behandlet som Arrestanter, saa kan vi gærne gaa hen og hænge os — det behøves der ingen særlig Tilladelse til!

Naar jeg kommer op til Dem, min Kære, skal jeg tage en hel Bunke Valgmakulatur med, som Højre har proppet i vores Brevkasse i disse Dage, vi har saamæn nok af det Stads, og da andre Folk vel har faaet lignende Masser, saa mener Skade, at saadanne Papirer som Klosetpapir vil dale svært i Prisen, og tænk, vi fik Halkiers Portræt — det er svært hvor han ligner Lars Dinesen, saadan et rigtigt Nøddeknækkerfjæs! Det er farligt, saa disse nye „M. M." gør Opsigt, næsten mere end de muntre M. M. i Sommers, men M. M.erne fra Reverdilsgade har nok ogsaa muntret sig ganske artigt, for ikke at sige uartigt. Mon det skulde være sandt, det om Buketten fra lille „M" til Fru Henriksen? Monstro det var Lilier? Venlig Hilsen fra Deres

Mille Skade.

Maler Jensens Klagesang.

Jæ ha'de te min kere niende
en Kerlighe', aa den va' ren,
aa Folk di kaldte mei nok uvi'ende,
fordisens a' jæ va' tavs som Sten.
Jæ kom jo stras i Talerlære,
jæ va' kons dum aa inte mer,
men se min Løst va Glans aa Ære,
jæ ville ing i Thinget der.

De' va' mit Haab, de' va' min Løkke,
de' va' min Tanke Da' aa Nat,
te jæ fik gjort mit Mesterstøkke
aa ble ing i Risda'en sat.
Nu fik jæ Lov a' holle Taler,
nu va' jæ been svær galant,
nu va' jæ inte længer Maler,
nu va' jæ Kres' Represenntant.

Aa nu be der en Aggeteren'
for jæ sku' ing igen, min Tro,
aa jei aa Hørdum gore mer' en
et Vællermøde begge to.
Men Vællerne di æ Landsforrædder
i hele Kresen, ja de' æ suart,
di sønnes vel Hørdum han va' bædder
aa stæmmede paa han største Part.

Saa baali har jæ aldrig vaaren,
jæ huser blot, jæ be fult hjem,
aa da jæ vovned næste Maaren
saa sa'e jæ bare: Den va' slem!
I Blajene sto'et paa Prænt a læse,
a' Kresen va' gaaen Kydets Gang.
Uj gik jæ mæ min ejen Næse,
men jæ kom hjem med en gromme lang.

Fortabt!

For Dem, min Frøken, vil jeg med Glæde ofre mit Liv!

— Saa gift mig!

Slaget.

(Frit efter N. Gjørup.)

Hørdum har Sejer vunden,
Hurra! Hurra!
Maleren er forsvunden,
Hurra! Hurra!
Hjemad han maatte vende,
Hurra! Hurra!
Leve de danske Svende!
Hurra! Hurra!

Ryssel foer om i Landet,
som Højres Bold,
gik nys saa fælt i Vandet
i Natten kold.
Tusinde Kroner rare
for Valget sprang,
men vores Vælgerskare
om Sejren sang.

Hurra! — Der Budskab kommer
om Triers Sejr,
rørt blev nu Glædens Tromme
her i vor Lejr.
Og medens Grosser' Hage
Herr Halkier slog,
Højre med Suk og Klage
til Hjemmet drog.

Og vi fik Harald Jensen
og flere med,
vendt blev nu Madam Svendsen
fra Sted til Sted.
Og den Gang Solen daled'
med Blink fra Sky,
Højremænd svoer og galed',
men maatte fly.

Det var et stort og prægtigt,
et herligt Slag,
og vort Parti blev mægttgt
fra denne Dag.
Dyr var for Højre Stunden,
Hurra! Hurra!
Hørdum og Holm har vunden!
Hurra! Hurra!

Den bedste Brug.

Lægen: Naa, min Dreng, Du er jo kommen Dig brillant! Jeg tænkte mig straks, at mine Piller er ufejlbarlige i et saadant Tilfælde! Hvorledes har Du brugt dem — med Vand eller med Oblat?

Drengen: Næ — med et Pusterør.

I Balsalen.

— Hvor mange Aar er Deres Søster ældre end De?

— Det véd jeg virkelig ikke, thi hver Gang jeg bliver et Aar ældre, bliver hun et Aar yngre, og naar det bliver saaledes ved, maa vi snart blive Tvillinger.

Telegrammer til „Ravnen".

(Ikke saa meget frit efter Ritzau.)

Madrid Kl. 2,10.

Spaniens allersømkæreste lille Konge maa holde sig i Vuggen paa Grund af et Ildebefindende.

10 Minutter senere.

Det har behaget Hans Majestæt at drikke en Kop Ormethe.

3 Minutter senere.

Der er telegraferet til København om Hjælp hos Hofmedikus Nebelong, bekendt for sine mange „heldige" Kure.

$2^1/_2$ Minut senere.

Den allernaadigste lille Konge er morgengnaven. Han vrager sine Tinsoldater og Sprællemænd, selv de rigtige levende Sprællemænd. Ekscellencerne rækker han Tunge ad.

$5^7/_8$ Minut senere.

Sygdommens Navn er Pine de Mave.

$4^{99}/_{100}$ Minut senere.

Kongen har faaet en ren Ble paa. Krisen er overstaaet. Umaadelig Jubel i Befolkningen. Takkegudstjeneste i alle Kirker. Salut fra Batterierne. Pst! Saa De Røgen?

Ved Sygebesøget.

Lægen: Naa, hvorledes gaar det her? Er De og Deres Kone bleven fri for Koldfeberen?

Manden: Nej, det er lige snavs med os begge.

Lægen: Har De og Deres Kone da taget Kognak og Kinin, som jeg ordinerede?

Manden: Ja, Hr. Doktor!

Lægen: Men saa maatte Feberen jo forsvinde. Har De ogsaa brugt det rigtigt?

Manden: Det tænker jeg. Jeg har drukket Kognaken, og min Kone har taget Kininen, for jeg syntes det passede bedst.

Ved Rapporten.

Oversergenten: Jeg mælder Hr. Kaptajnen, at Rekrut Nr. 86, Jens Hansen, er død i Gaar.

Kaptajnen: Fordømte Skulkeri! Han var jo ikke uddannet endnu!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Øjebliksfotografi af Højres Varmestue, Hj. af Gothersgade og Landemærket.

Nr. 5.

RAVNEN

Søndag d. 2. Februar 1890.

Værten: 200 Kr. Det passer.
Opv.: Tør jeg spørge Herren, om jeg maa komme i Morgen Aften?
Værten: Ja, men De maa svare mig 10 pCt. af hvad De sælger udover Varernes Pris.
Opv.: Aa — bare vi havde en Fagforening!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Bismarcks Knippelpolitik er lidt forhastet,
og Udvisningsparagrafen nok især;
derfor blev hans rare Lovforslag forkastet,
skøndt den unge Kejser havde det saa kær.
Nu til Vælgerfolket har han appelleret;
i dets Hænder har man Sagen appelleret.
Lad os haabe, at de svarer rigtig tydelig:
„Den Slags „Lovgivning" er os for modbydelig!"

Højre ømmer sig bestandig efter Slaget,
som paa sidste Valgdag ramte det saa haardt;
det kan ikke mer forvinde Nederlaget,
men vil Pokkers gærne hævne denne Tort.
Derfor raaber de paa mere provisorisk
og forlanger — det er virkelig notorisk —,
at Hr. Bahnson over Ryssel sig forbarmer,
saa hans tomme Vogne følges af Gendarmer!

Landsthingsmændenr fornylig har sig moret
med Hr. Estrups Lov om Øl og Brændevin,
og paa Højres Vegne førte Matzen Ordet, —
han kan tale med om „de fordrukne Svin".
Han forlangte vældig Skat paa begge Dele,
for at Estrup rigtig kan sin Kage mele;
men om Skat paa Vin han talte ej, den glade Fyr,
— ellers var jo Manden ikke noget Skadedyr.

Man i Aarhus en ung Adelsmand har nappet,
som har plettet fælt sit gamle Vaabenskjold,
thi fra Toldbod-Varelagret har han snappet
mange Ting, af hvilke Andre svarte Told.
Man forundres, at en saadan fin Forbryder
de et Ophold i et simpelt Fængsel byder;
men det ligger i, at Manden, trods sin rare Slægt
var saa fattig, at han ej ku' undgaa Varetægt.

Argentina har ladt sin Gesandt i Stikken,
Landet vil ej kendes mere med Hr. Huss;
han fik Ordre til at lukke for Butikken,
og det fandt han var et nederdrægtigt Puds.
Men det værste var, han skulde aflevere
til en anden Mand sit Bibliothek med mere,
og imens han grunded' paa, om han sku' gøre det,
saa kom Kongens Foged til for at bortføre det.

Der er Mange glade ved den milde Vinter,
men den har dog langtfra ikke Alles Gunst,
Skøjteløberne er ved at ry' i Flinter,
de kan ej faa Lov at vise deres Kunst.
Men koldt Omslag er der kommen nu i Vejret,
og det Ønske har de Fine længe næret;
nu skal de ha' Peltsen paa og spændt for Slæderne,
og hvad ellers hører til Storborgerglæderne.

De Forsvundne.

Folk er bleven helt gale efter at forsvinde — snart en Apotheker, snart et Bud, snart en Gaardmand, snart en Bondekarl. Før forsvandt en Gang imellem en gammel Frakke, der agerede Marskandiserskilt, eller Verschwendere som Wøldicke, Ibsen og Skibsted fik Pengene til at forsvinde af Kassen. Men den Forsvindemani, der nu hersker, er meget værre. Om det saa er Højres Rigsdagsmænd forsvinder de fra den politiske Skueplads — hvad dog ikke maa regnes til det værste, der kan ske. De forsvandt jo ganske pudsigt lige som Djævlene i Pantominen, og Matzen stod lige som Pjerrot, der ikke kunde forstaa, hvor de blev af og raabte forundret „Aa!" — for li'som de var der, saa var de der ikke.

„Gaa væk, Skygge!" blev der sagt, og saa gik de derned, hvor Skyggerne har hjemme, hvor Malermester Jensen gaar som en anden Hans Styks og synger:

„Da jeg var Rigsdagsmand i niende,
da leved' jeg som Matador;
man sagde om mig, jeg var tiende,
fordi jeg al Tid mangled' Ord."

For Halkier vilde det være en hel Sjælesvir saadan at vandre heden, naar han bare kunde høre sig selv holde sin egen Ligprædiken, for det har al Tid været hans største Fryd at høre sig selv tale.

„Gaa væk, Skygge!" sa'e Trier, og saa forsvandt Florian Larsen ogsaa.

Men saadan sagde Pingel ikke, han ønskede sin Modkandidat fromt: „Reiß Pokker i Vold!" og saa rejste Reiß.

Men En forsvinder aldrig — Estrup! Naar Livjægerne, „Avisen", „Værnet", „Dagbladet" og maaske Gendarmerne er forsvundne, vil han sidde mismodig og ene og synge:

„Ak, Du lieber Augustin,
Alles ist weg!"

Kæmpevise.

Det var Ridder Hr. Ryssel,
han red sig over Sø,
fæsted han femte Kredsen,
og for den han vilde dø.
Fæsted' han femte Kredsen,
alt med hin røden Guld,
Valgdagen just derefter
laa han i Glems'lens Muld.

Hver Gang en Stemme lyder
med Navnet mit saa glad,
da er mit Sind saa lysen
som røde Rosenblad.
Hver Gang paa Holm der stemmes,
da er min Hu saa mod,
føler jeg da min Skæbne
sort som hin sorten Sod.

Op saa femte Kredsen
til Stemmesedler smaa;
i Graven sank Hr. Ryssel,
den ham ej mere saa.
Rundt han til Moder farted'
med Sindet forhaabningsfuld;
Valgdagen just derefter
laa han i Glems'lens Muld.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er ligefrem bedrøveligt, min Kære, saa det Valgnederlag har bragt „Avisen" og den øvrige Højrepresse fra Koncepterne. Bliver de ved at rase saadan, saa bliver de vist „farlige for deres Omgivelser", som det hedder i Bladene om de Sindsforvirrede, der bringes til Hospitalet, og det kan saamæn godt være, at „Berlingske", „Dagbladet" og „Avisen", som er de værst angrebne, kunde have godt af nogle kolde Styrtebade og lidt Spændetrøje, men paa den anden Side er det uhyre grinagtigt at se dem skabe sig lige som uvorne Drenge, der er fortrydelige, fordi Legen ikke er gaaet efter deres Hoved. „Om igen!" raabte Frederik Hansen straks Dagen efter, at Rysfel og Jensen og Halkier og Florian var kasserede og sendt hjem som ubrugelige til al Folkethingstjeneste, men det er grusomt af Frederik at sige saadan noget, for det er lige som om han ikke synts, at de stakkels Mennesker har døjet nok fordi de gav sig af med noget saa haabløst, som at forsvare Provisorierne, og jeg véd virkelig ikke, hvad der skulde gøres for at berede dem et ynkeligere Nederlag end det, de led den 21. Januar. Men saadan er „Avisen". De faldne Højrekandidater skal falde „om igen", skønt deres Fald var saa grundigt, at de sikkert aldrig rejser sig mere, og Vælgerne, der endnu om Søndagen blev rost af Matzen i Cirkus, og Mandag og Tirsdag blev smigrede og kælede for i „Avisen", de blev om Onsdagen skældt ud for det allerværste, hvad der ligefrem maa være haardt for de stakkels Højrevælgere, der har slidt som Asener for Rysfel og de Andre, for det er jo netop de virksomme Vælgere, der føler alle Bebrejdelserne tynge paa sig, og som gaar omkring og skammer sig fordi de har tabt Spillet. De andre, de Ligegyldige, som blev bag deres Disk, ved deres Middagsmad eller i deres Kakkelovnskrog, de er lige glade, de bryder sig Pokker om deres Blades Skældsord og Bebrejdelser, og bliver Brølet dem for utaaleligt, saa køber de sig et Oppositionsblad for at more sig lidt over at læse, hvad der skrives om deres egne Blade og Meningsfæller. Men lad bare Højreaviserne blive ved at skælde Højremændene ud, desto før bliver de helt kede af at give Penge til for at blive skældt ud. Og Højreaviserne bliver ved at skælde ud, lige saa vist som Indlederen af et slet besøgt Møde aldrig undlader at lade de faa Tilstedeværende høre ilde for, at de mange er blevet hjemme. Højreaviserne skælder ud, fordi de ikke kan andet. Grunde har de ingen af; de kan ikke sige, at Thinget og Lovgivningsarbejdet har lidt saa og saa stort Tab ved at Rysfel, Maler Jensen osv. ikke blev valgt, de kan kun sige, at Vælgerne ikke har stemt efter Kommando, og naar man i Højres Hær ikke lystrer Kommando, saa vanker der paa sædvanlig Militærmanér Grovheder og Skældsord — Vælgerne kan være glade til, at de ikke ogsaa faar Prygl eller kommer til at „brumme" paa Hovedvagten for Insubordination! Det maa være nogle løjerlige Vælgere, der føler sig opmuntrede ved et sligt Traktement, og jeg haaber da ogsaa, at de bliver kede af Frederik Hansens Underofficers-Grovheder saa vel som af at høre hans Korporalstok svirre sig om Ørerne, og hurtigst forlader Højres Fane med samt dets lukkede Møder, hvor Frihedens Lysstraale aldrig trænger ind og hvor egen Overbevisning er et ukendt Ord. Der skal selvfølgelig være Disciplin i ethvert Parti, og uden den er alt forgæves, men Disciplinen skal hvile paa en fast Overbevisning om, at man kæmper for det rette; men hvorledes er det nu muligt, at en i det daglige Liv fornuftig Højremand kan overtale sig selv til at tro, at det var det rette, at stemme paa Rysel eller paa en af de andre Provisorieriddere? Kom man til en saadan Højremand med et Kosteskaft og sagde: Vil De købe den Hest, den er fejlfri og af udmærket Race, saa vilde han maaske ikke blive vred, men hvis han antog, at man virkelig talte Alvor, saa vilde han i stor Hast faa fat i en Politibetjent, for at man kunde blive bragt i „Sikkerhed". Men hvis Matzen i et af Højres lukkede Møder havde fremvist en af sine gamle udtraadte Slæber og sagt til Forsamlingen: Vælgere, det er Jeres Folkethingskandidat, det er ham, I skal stemme paa! Ja, saa havde saadan Vælgere som „Højremanden, der nok kunde se, at et Kosteskaft ikke er en Hest, alligevel glat væk stemt paa Matzens gamle udtraadte Slæbe. Ikke af Overbevisning, min Kære, tro endelig ikke det, men fordi Matzen bogstavelig har hypnotiseret hele Højre, i al Fald den Del af Partiet, der lader sig bruge af de andre, og som Secher meget rigtigt har betegnet som det gale Højre. Matzen har faaet dem til at tro, at „Avisen" er et udmærket Blad, at Provisorierne er lovlige, at Landsthinget er Rigsdagen, at Bahnson er en ny og forbedret Udgave af Valdemar Sejr, at Oppositionen er Landsforrædere og at Rysfel og Maler Jensen var lige saa uundværlige i Rigsdagen som de to Vildmænd er for det kongelige Vaaben. Alt det og meget mere har han faaet Højremændene til at tro, siden han hypnotiserede det. Men vent bare til det vaagner — — jeg siger Tak for Kaffe!

— I Anledning af det forestaaende Rigsdagsvalg i Brunsvig cirkulerer der med Hentydning til Kandidatnavnene følgende morsomme Partionskeseddel:

a) De Frisindede: Wählt blos an diesem Orth „Winter!"
b) Kartelpartierne: Wählt in diesem Winter blos „Orth!"
c) Socialdemokraterne: Wählt an diesem Orth diesem Winter: „Blos!"

Naturfæn

iagttagne Natten melle

omener,

m 21. og 22. Januar 1890.

Til Magistraten,

da den vilde ophæve Flyttedagen.

Flyttedag er saa kendt et Navn,
saa vide, som Sundet blaaner,
Flyttedagen er — København,
thi beder vi, I den skaaner.
Kendt i Lyst og kendt i Nød.
kendt af Levende og Død,
kendt i Eftermælet.

Flyttedag er det glade Ord,
som lever i Folkemunde,
thi da vader vi Syd og Nord
i Snavs, hvor vi knap kan bunde.
Kendt i Lyst osv.

Flyttedag er det Baand saa stærk,
som Store og Smaa omslynger;
Smaamands Skrammel og Kunstner-Værk
det mødes i samme Dynger.
Kendt i Lyst osv.

Flyttedag er i Danskens Sprog
et Navn, hvorom hver kan tale,
Duften af den, det véd hver Pog,
kan vække en Død af Dvale.
Kendt i Lyst osv.

„Flyttedagen ved Øresund,
fjærn blive fra os den sidste,“ —
bønlig klinger fra Alles Mund
— „I lade os ej den miste“.
Kendt i Lyst og kendt i Nød,
kendt af Levende og Død
er dens Eftermæle.

Driv Svinene i Sti.

Vort Højre er et smukt Parti,
der Englands ligne skal deri,
at det har mellem sig en Skok
af Folk, som Martin Kok.
:,: La vær og grin, :,:
for De kan tro at Højres
Familie den er fin.

Dog har det og en Flok om hvem
man bare siger tyst: em em!
M M'er kaldes de — em em!
de Børnevenner er.
:,: La vær og grin, :,:
den tykke Fred'rik i Sti
helst drive disse Svin.

Vi vil ha'e vore Børn i Fred
for fine Folks Uteerlighed,
og ingen provisorisk Lov
for deres M M-Sjov.
:,: La vær og tud :,:
I fine Herrer slipper nok
af Klemmen hvide ud.

En gros et en détail.

Mel.: Rundt om Jorden der sejler en Skude.

Rundt om Jorden, herhjemme og derude,
er det voldsomt, hvor Folk vil op at slaa,
og saa byder de raskvæk „paa Snude“
baade ude og hjemme mellem os.
Se nu England og de stakkels Portugiser!
Jo, Sir Salisbury saamæn Vejen viser,
naar som Grobian han siger: „Min Herre!
der er ingen Plads for Dem i d'Angleterre!“

Portugiseren bliver gal i Ho'edet,
og det kan man ej fortænke ham i,
at der kommer en Smule Ild i Blodet,
men forresten er det hurtigt forbi.
Portugiserne mest er Kræmmersjæle —
naar de siger, de vil gøre det Fæle
ved Her Majestys Profos, Salisbury,
— ja, saa klinger det en Smule snurrig.

Nej, sandsynligvis saa handler de om Tingen!
Naa, det kommer jo forresten Ingen ved!
Lad kun Portugal lystigt slaa paa Klingen —
derved gør det saamæn Ingen Fortræd.
Men jeg siger, det er ækelt med de Britter! —
det er Prøjsernes Hovmod, der smitter! —
Over hele Jorden vil de være Herre,
den skal laves om til „Hotel d'Angleterre“,

Men se, deri vist Ingen sig vil finde, —
altsaa, Civilisationen til Trods,
vil man, værre maaske end nogensinde,
gi'e sig „civiliseret“ til at slaas.
Med de nye Helvedesmaskiner,
Melanitter og Nitroglyceriner'
og forresten med hvad F..... de kalder
det, der gør saadan Helvedes Rabalder.

Ja, se det bli'er nu Spørgsmaal i det Store,
og en Handel med Liv og Død en gros;
en detail vil de Smaa nu gærne more
sig paa lignende Maade, tør vi tro.
Derfor slaas man overalt og duellerer,
ved Begravelser Skænderi florerer. —
Kong Umberto fandt det sidste dog aparte
mellem Vidon og père Bonaparte.

Naa, — herhjemme er der ogsaa Skærmydsel:
Husk paa Klampenborg Badeanstalt,
Jensen, Halkier, Florian og Rysel,
der skreg Av! med Gevalt, da han faldt!
Husk paa Bygningen af Villakvarteret!
— der i Skænderi man særligt ekscelleredʼ.
Hvordan det vil gaa med Raavad og Johansen!
Fy for Allandsen! de gaar vist bag ad Dandsen!

Den lille Naturforsker.

Lille Kai: Onkel, jeg vil ikke mere lege med din Kat.
Onkelen: Hvorfor ikke?
Lille Kai: Nej, for den har Knappenaale i Poterne.

For Højremænd, der har forkølet sig paa Valgdagen, anbefales et Restparti af „Avisen“s Dannebrogs-„Brystlapper“. Prøver gratis. Anvises fra Højres Begravelsesplads ved Trinitatis.

Breve fra en ong Herre.

I.

De ær no Aften kere herr Redagtør mæn jai frysser som en hund, trotz jai har ligget i Kakkelovnen lie sien i maares a alle Krefter? jai ær dærfor ogsaa frøgterli ke a et og slæt igge oblagt te a lave korrespondansjer; men da Ufallet a Vallene ble Jo—la—la maa jai liesaa got sprænge i et som kryve i et — først ve jai da sie til Holm a han igge ska fo min søjning mere, fordig han kyste Claus a Pæretræet og naar de væmmelie Sosjalister igge ve gøre som jai og mine a de høiere Samfondslag ve ha de — saa ska di vie a saa faar di hæller igge Lov te a sy vores Boaser. Paangtum! Dernæst ve jai onderrette dem om, a min Far ær kreperet og jai har arvet en farli Masse Pænger, vorfor jai har tængt mai a bøgge et nyt litterært Teater — vor Poul Margussen ska være første Sprøite, fordig de han laver i „Avisen" ær noet Sprøjt. For Arbederne ve jai slæts igge spelle Noet — di ska jo spare, som min store Bror Freerik fra Trinatatis sier, og han ve va de ær a spare paa Mostaten, fordig Damerne igge vil holle hans Avis mere, da han nog ær kresteli mæn igge sædli, æftersom han skriver om Diaré og Eskrementer i Damerobrikken. — Jai hafde ogsaa tængt a skaffe en Ongdomsforeuing for os onge Herrer, — men man ville igge ha mai til Forman da die sae; jai igge kunne knabbe mine Bogser — og de er Usanhed, for de kunne jai allerede ifjoer. Gaaer de nu igge mæ Teatret, saa gier jai maaske mine Pænger te en ny lille Laanekasse — den ka saa Fæsteman Falmøe fra Manøe blie Diregtør for, da de maa antaes a han ær i et got og nøje Bekentskab mæ de „Trængende". Ja nu feg vi da en ny Kerge igæn, og Gu være lovet og Gamél tagget, ti de ær jo rart at ha et Stæ, vor man ka tilbrenge sin Sønda. — Vil di hilse vores fælles Geliebte Hinnenburg og sie a han ska faa Lov te a føre min Arvesag mæ Familien, ves jai en Gang foer en; men di ska igge sie mit værklie Navn — blot kalle mai Z — saa er der igge San paa Trappen. „Ja saa vel vi nu sie værandre Farvel" herr Redagtør, for Kloggen er mange og blir mer ennu, vis vi ska leve.

Maiet ærbødist

Z.

P. S.

De ær en fløi Ti for os Teaterdiregtører. Parketterne ær tomme — og de ær den væmmelie Jagob Estrobs Skyl i, fordig han putter alle Teatrenes og „Samfunnets Støtter" i Hollet — næmli Ibsted og Skibsen og Jørgen Jensens lille „Fiol"—rod: Andreas.

Kaschino-Maschkerade.

Jai var til Kasino-Maschkerade forleden Torsdachs. Det var dajligt. Schtor Plads til at rere saj paa, og det er jo det vigtigste — Hihi!

Ferst kom jai ind i Pergolaen. Den var pøntet schaadan schaa (Pergo) la la og Folk „Mohr"ede sai schom di bedst kunde i Neschtaurarangen og andre Schteder. Men naaet richtig Schou var der dog ikke der; det var ferst naar man kom op i Schalen. Herrejesches, hvor der var Lif og Lejer. Der schtod tre Opvartere og sov op ad Væggen, og henne paa en Bænk schad der en Herre og morede sai. Det var vist en Aktionær i „Dagbladet", for han hade schaadan en lang Næse. Hiht!

Henne ved Orchkestret danschede der fire Par til Muschikens Toner, og inde i et Kabinet schad der tre Dominoer og schpillede — ja, jai ved schgu ikke, hvad det var, men jai antager det var Domino Det var det hele, der var til Schtede, men derfor var det jo lige morschomt at gaa schin Vai fra, og det gjor'e jai.

Jai ferbliver Derresches ærbedige

Moses Mayer.

Til de Faldne.

(Frit efter H. P. Holst.)

Slumrer sødt i Estrups Jord,
dyrekøbt den blev ved Eder.
Bahnson tyst et Sørgeflor
over Eders Grave breder.
Fred'rik brøler som en Stud,
mens hans bitre, salte Taare
render ned som fra en Tud
over Rysfels simple Baare.

Florian! Dit brustne Blik
Matzens Vennehaand ej lukked';
han i Kamp mod Broberg gik,
ej han hørte Afskedssukket.
Men helt rædsomt Sukket lød,
stum blev hver en Højretaler,
da det lød: Nu er han død,
Jensen, Ravns Marinemaler!

Grum var Døden, som I fik,
ingen grummere der findes.
Højre vil med vaade Blik
længe, længe Halkier mindes.
Under Suk og stille Graad
Bauditz vil en Salme lave,
sige Jer: Tak for Jer Daad,
I, som faldt i Estrups Grave!

Fra Gaden.

— Hvor kommer De fra?
— Fra Helligkorskirkens Indvielse.
— Der var vel stor Stads?
— Naada! — Alle de Kongelige, og derfor var der vel ogsaa la Cour.

Boulanger har havt det Uheld at rende Hovedet mod en Lysekrone. Stakkels Mand! Den første Gang hans Hoved kommer i Berøring med en Krone, slaar han det i Stykker oven i Købet paa en Lyse-Krone!

En Sparekassedirektør Witz i en By i Tyskland bedrøvede Kassen for et halvt hundrede Tusind Kroner. — Det var en daarlig Witz!

Amerikansk.

En Rejsende, der for nogen Tid siden kom til Chicago, kunde ikke faa Husly. Han maatte bestemme sig til at overnatte paa en Mark udenfor Byen. Den følgende Morgen vaagnede han i en — Kælder; man havde om Natten bygget et Hus over ham.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Højt leve!

Hvad man ikke saa den 21. Januar.

Nr. 6.

RAVNEN

Søndag d. 9. Februar 1890.

Herren: Naa, Stine! kom nu med de Østers, eller hvorlænge mener De, at jeg ska! vente?
Stine: Ja, Herregud! jeg skulde da først ha'e skrabet alt det Snavs ud, der var inden i dem.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Højres Ledere de har nu længe grundet
paa, hvorledes de skal sejre næste Gang,
og en god Idé de har da ogsaa fundet
(af Hr. Matzens Hoved tror jeg den udsprang):
Vælgerlisten ej til Eftersyn maa ligge,
og kun Højremænd privat maa i den kigge.
Ja, det vil de ganske sikkert ogsaa kappes om,
men alligevel, det skal vi dog vist nappes om.

Mens Theatrene de stadigvæk staar tomme
og maa skynde sig at sætte Prisen ned,
saa faar Cirkusdirektøren fyldt sin Lomme,
thi med Publikummets Smag han véd Besked.
Man med Dans og Sangerinder skal det ægge,
saa kan man sgu driftig paa Entréen lægge;
thi de stormer ind og bæller Øl og forer sig —
skidt med Pengene, naar bare Tøsen morer sig!

Derfor sidder Ravnsborgs Direktør og sukker. —
Han ku' selv ha' tjent en dejlig Bunke Mønt;
men det gaar jo ej, naar Magistraten lukker
for Theatret endnu før det faar begyndt.
Han kan knap engang faa aabnet Tøndetappen,
men maa suge — indtil videre — paa Lappen.
Ja, den Bjørnedræber han er god for Børn at se,
men paa Ravnsborg faar han næppe nogen „Bjørn" at se

Man sku' tro, det var en farlig Morderhule
denne gamle Kongestad ved Issefjord;
er man end forvoven, kan man dog ej skjule,
at der rejser man dog nødig hen og boer.
Ganske vist de Greve-Mordersten fik snubbet,
men ej ham, der Lind ned ad Trappen skubbet.
Hvem var han, som ikke ind ad Vindvet fyrede?
Hvem var Skurken, som den drukne Svensker myrede?

I vor Rigsdag har der været svær Ballade,
Venstremændene de slaas paa Liv og Død;
Bergianerne Hr. Hørups Tropper hade,
og de sidste mener nok, at Berg er blød.
Begge tror, at de ved Valget har sig hyttet;
de kan ikke enes om at dele Byttet.
Men hvorfor dog gaa hinanden saa paa Lemmerne?
Det var ganske andre Folk, der hugged' Stemmerne!

At de stakkels Højremænd er mindre glade
efter Valget, saa man nylig allerbedst,
da man læste i de sølle Højreblade
deres alenlange dumme Manifest
De har været noget længe om at finde,
de i Socialismen har den værste Fjende.
Det er bleven nu for sent at samle Kræfterne,
— de maa meget heller lukke Asenskæfterne!

Ligtoget.

(Meget frit efter Politiken.)

Stille og prunkløs bevæger det sig af Sted, Højres Ligtog, der bærer sine Faldne ud til den store politiske Kirkegaard, hvor de om nogle Aar alle skulle samles. Gennem Skarer af bedrøvede Vælgere, der danner Espalier langs Vejen, bevæger det sørgelige Tog sig fremad; Fanerne er sænkede og dumpe Trommehvirvler høres. Det er den sidste Salut til de Faldne, Ofrene, der faldt paa „Valg"pladsen for Gud, Konge og Fædreland.

Florian Larsen, Halkier, Ryssel og Maler Jensen; der kommer de med dem. Friske Sørgekrandse dækker Kisterne, og Versene fra „Avisen" før Valget er nu bleven til Gravvers efter dette. Vaklende og dybt nedbøjede gaar Frederik Hansen, Povl Marcussen og de andre Trinitatismænd som Ordensmarskaller. De bærer Transparenterne, de ikke fik Brug for, som Baldakiner over de kære Afdøde, der nu stedes til den sidste politiske Hvile. Gid de maa hvile sødt.

Men hen igennem Rækkerne toner nu Sørgekantaten over dem.

Kor:

Vor Glæde er bleven til Sorrig, og vor Jubel til Grædendes Lyd.

Solo:

Hold Taare ov at trille
og Du, vor Cithar stille!
Nu bæres Florian bort —
til Graven.

Kor:

Derfor er vort Parti svagt; derfor ere vore Udsigter formørkede.

Solo:

Lad det forgrædte Øje
sig end en Gang fornøje;
Vi se vor egen Halkier
ej mere.

Kor:

Vi se vor egen Halkier ej mere.

Kor:

Han vandrede Højres Veje, saa godt han kunde, for Gud, Konge og Fædreland!

Solo:

O Ynk! saa bær da, Norden
din Traadgrosser' til Jorden.
Op, Højre følger med
og klager.

Kor:

Op Højre, følger med og klager!

Kor:

Hyl, Kristianshavn, thi Maleren er falden.

Solo:

Farvel, vor døde Maler,
Du Nordens største Taler.
Tag disse Taarer med
i Graven.

Kor:

Tag disse Taarer med i Graven.

Kor:

Deres Minde skal være til evig Ihukommelse.

Solo:

Hold Taare ov at trille
og Du, vor Cithar, stille.
Nu bærer vi dem bort
til Graven.

Kor:

Nu bærer vi dem bort til Graven!

Dramaet i Roskilde.

(Fra vor private Meddeler, der ikke gerne maa forveksles med „Børstidende"s).

Natten var mørk (det er jo de fleste Nætter) og Maanen kastede sine rædsomme Straaler henover den nærliggende Kirkegaard, da den skjønne Alvilda stod i sit Værelse, i Færd med at gaa til Sengs. Hun nynnede paa en eller anden Melodi, da hun i det samme blev opskræmmet ved at en Stemme udenfor Vinduet sang de ikke ubekendte Strofer af „Til Sæters":

„Min søde Jente, her kommer jeg,
luk mig ind, Du!
for hist i Gaarden, tro Du blot mig,
der staar Lind, Du! osv."

Alvilda udstødte et rædselsslagen Skrig, og styrtede ud af Døren for at skære Pulsaaren over paa sig selv nede i Faderens Butiksvindue. Dette lykkedes hende dog ikke, men Mennesket udenfor hendes Jomfrubur, blev dog saa forskrækket over hendes pludselige Forsvinden, at han skyndte sig ned af Stigen, hvorpaa han stod, idet han mumlede uhyggeligt:

„Jeg gaar til „Lind"enau,
for her er ingen Sjov."

Resten kender enhver. Arbejdsmand Lind blev funden død nede i Gaarden, og nu gælder det om at finde hans Morder. Men den Stoder er naturligvis forsvunden.

Jeg har selv fulgt hans Spor til Kirkegaarden, der er blevet til en komplet Sporvej. Udenfor er der derimod ikke Spor — af Spor — at opspore.

Sporhund.

„Aften er aldrig Morgen lig," sagde Estrup, da Valgdagen var forbi.

En skabet Avis kan fordærve et helt Parti.

„Vi fik Smæk for Stillingen," sa'e Højre grædende, da det gjorde Valgregnskabet op.

„To Halve gør ej altid en Hel," sukkede Frederik Hansen, der blev ikke en Folkethingsmand af Maler Jensen og Ryssel.

„Bestilling uden Løn gør Tyve," sa'e Brink-Seidelins Chef, han gav ham en Krone om Dagen.

Hvo der gaar i Seng med Højre, staar op med provisoriske Lopper saa store som Gendarmer.

„Fremmed Mad smager bedst," sa'e Skibsted, han delikaterede sig med en Æggekage til 40,000.

„Tomme Vogne rumle al Tid mest," sa'e Oppositionsvælgerne paa Frederiksberg, da Bahnson raabte: „Det er Løgn!"

-- Den Minister, der gør hvad han vil, gør ej hvad han skal.

Nøjes med det, I haver!

Fattige! Nøjes med det, Du kan faa,
giv Dig tilfreds i din Kummer!
Spis om Du kan og sult hvis Du maa,
frys i en Krog af dit Hummer.
Kryb i en dyneløs, kluderedt Seng,
tys paa din klagende Viv og din Dreng —
Nøjes!

Lasten er ledige Rigmands Ruin
baade for Legem og Sjælen.
Glæd Dig du Fattige, Himlen er din!
Synderen brænder ved Pælen.
Lad hem kun fraadse og leve sig mæt;
Dig falder Fristelsen inderlig let. —
Nøjes!

Har Du en Frakke — om og den er slidt —
giv den til Herren i Pelsen.
Træd i din Mølle og agt det kun lidt,
selv om Du mister din Helsen.
Haanes din Ære, da tig kun og trygl,
bøj Dig for Riset og tag dine Prygl. —
Nøjes!

Spar af din Løn, og hvis ingen Du har,
tænk saa i al Fald paa Præsten;
stjæl et Par Øre og giv dem „vor Fa'er",
saa er Du troende Kristen.
Der er jo Forskel paa ham og paa Dig:
Hunden maa sulte, men Herren vil ej
nøjes.

Romantisk.

I Atelieret. Vennen: Kalder Du det en romantisk Egn — ikke andet end et Par nøgne Klipper?

Maleren: Vent bare, det romantiske kommer senere, jeg maler i Baggrunden Nellemann og Lars Dinesen, der kysser hinanden.

Ved Whistbordet.

Frøken Bine (Husherrens ældre ugifte Søster træder ind i Spilleværelset): Naa, mine Herrer, skal De ikke begynde Spillet?

Broderen: Jo, kære Bine, vi venter bare paa en fjerde Mand.

Bine: En fjerde Mand! (afsides) Ak ja! Jeg har saamæn ventet i mange Aar paa den første Mand!

Vanens Magt.

En Fotograf, der havde lagt sig efter Tandlægekunsten, førte sin første Patient hen til Torturstolen, og sagde, idet han stak sin Tang ind i Patientens Mund: „Saa lad os nu se et lille venligt Smil!"

Rum er der i det mindste Højrekammer
for den største Valg-„Katzenjammer".

En Slikmund.

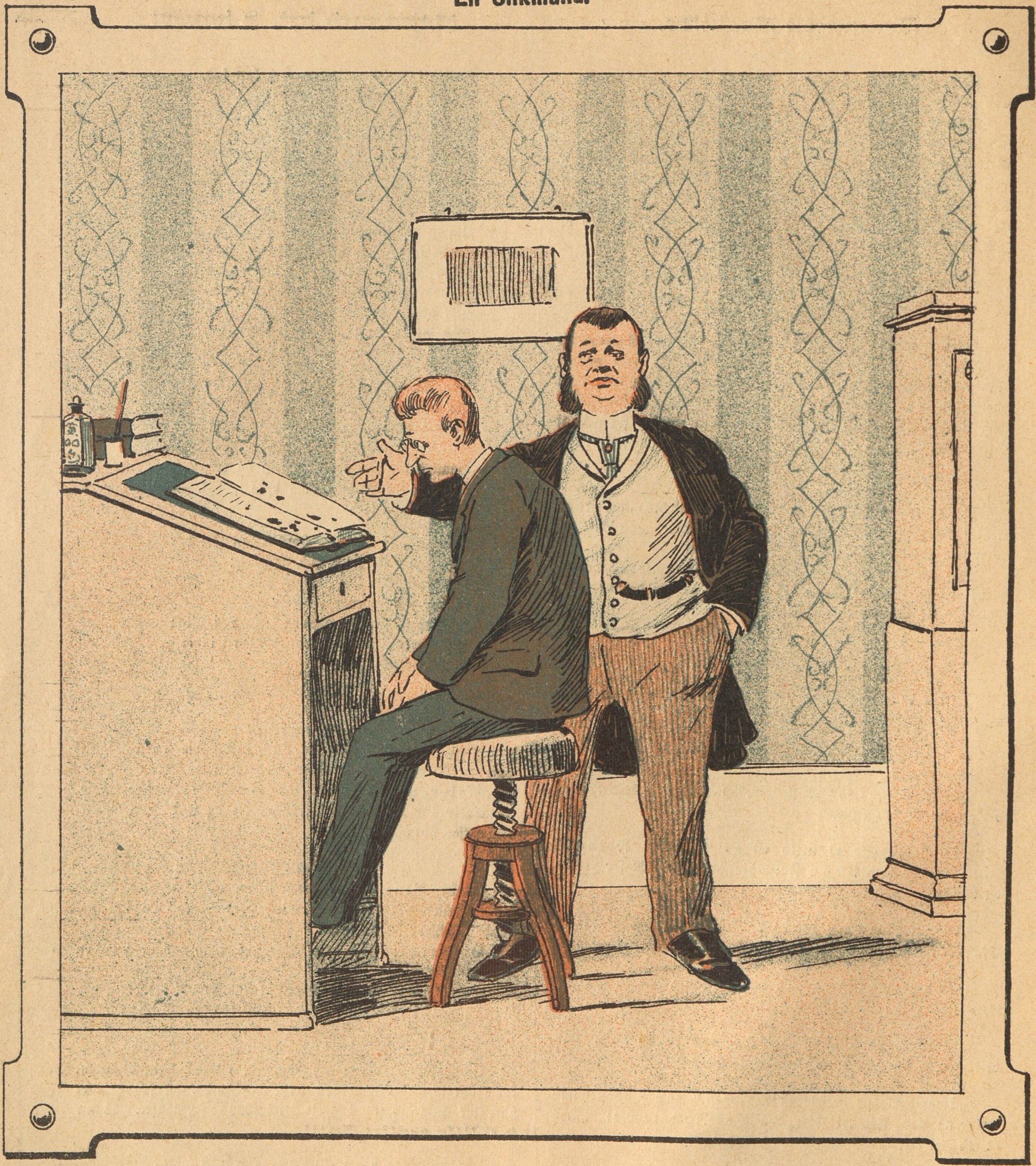

— Hør, Møller, det er skrækkeligt at se paa. De bliver ved at slaa Klatter i Hovedbogen, og saa slikker De dem op igen. Saa maa De da hellere straks drikke hele Blækflasken!

Ved Gymnastiken.

Sergenten: 48, Har De en Bedstemoder?
48. Javel, Hr. Sergent!
Serg.: Hvor gammel er hun?
48: 85, Hr. Sergent.
Serg.: Ja, om hun saa var 95, saa vilde hun springe lettere over Hesten end De.

Naar Krybben er tom!

Fy for Pokker!
Præst og Klokker
lister hjem paa Hosesokker.
Den var værre:
Fire færre
end de vented' af Vorherre.

Jensens Tale,
Rys'els gale,
Vildmands-Vaas var en Skandale,
derfor kværke
i Berserke-
gang hinanden Højres Stærke.

Den Skærmydsels
travle Syssels
Sejr blev Holms og ikke Ryssels.
Derfor bister
Bauditz' Gnister
styd'r og giver „Malle Klister".

Hjort-Lorenzen
Maler Jensen
ønsker ædt af Pestilensen.
Fælt i Stikken
raaber Kliken:
der er Kludder i Taktiken.

De betakker
sig for Makker-
skab med deres Hunderakker,
Fred'rik, Mohren,
Klodsmajoren
har nu tjent — til Silkesnoren.

Fordums Fæste:
Ploug, den bedste
Beis mellem Dansehefte,
und den Brander-
Matzen lander
nu som Pjerrot og Kassander.

Güthlers kendte
Kvad er endte:
Nul og en i Possamente.
„Søgl fanatisk
overfladisk
gør „dem"," siges diplomatisk.

Der er Musen!
Raad for Lusen;
Syvogfirs de efter Rusen
fik en Katzen-
jammer. Satsen
lyder nu: Vi vender, Matzen!

Skab Jer ikke!
I kan drikke,
danse, præke, Løgne stikke.
Dog ej glemmer:
Os ej hæmmer
det, at tælle vore Stemmer.

Højres Arbejder- (!) og Vælgerforening med Ploug i Spidsen og Redaktør Wulff som Hale har udsendt et Manifest „til Medborgere og Meningsfæller i København". Det gaar paa den bekendte Melodi: „Hvo véd hvor nær mig er min Ende".

— „Det er fine Venner man skal ha'et a'", sagde Forsanserne i Højres Dansebod, Ploug, Matzen og Ryssel, da „Nationaltidende" læste dem Teksten, fordi de havde spoleret de smaa Konservative.

Frederik den store af Prøjsen red en Gang ud, ledsaget af flere Generaler og den bekendte Quintus Julius, der dengang havde Titel af Hofraad. De mødte undervejs en Gejstlig, der red en smuk engelsk Hest og var en god Rytter. „Se engang, Quintus," sagde Kongen, „hvorledes Præsten der gør sig vigtig paa sin Englænder. Rid dog hen til ham og giv ham en Skose, saa han kan blive noget ydmyg."

Quintus lod sig ikke det sige to Gange. Han red hen og sagde til den Gejstlige: „Hvorledes Velærværdige, De rider en saa smuk Hest, medens Deres Herre og Mester maatte nøjes med et beskedent lille Æsel?"

„Jeg vilde ogsaa gerne ride 'et Æsel," sagde Præsten, men siden Hans Majestæt har gjort alle Æsler til Hofraader, kan man slet ingen opdrive."

Ved anatomisk Forelæsning.

Professoren: Mine Herrer, betragt en Gang denne knuste Hjærneskal. De tror maaske, at den har tilhørt en Kriger, der er falden paa Valpladsen? — Nej! Det er saamæn Hjærneskallen af en stakkels Højrevælger, der rendte Hovedet mod Kakkelovnen af Fortvivlelse, fordi han ikke kunde begribe, hvor Partiet kunde finde paa at opstille Ryssel som Folkethingskandidat.

Kendt.

I et Jagtselskab blev Dagens Udbytte omtalt. En af Nimrødderne sagde til en Ven: Gæt en Gang, hvor mange Agerhøns jeg har skudt?

Vennen: De halve!

Bachus Pris!

Fra det jeg som Barn i min Moders Arm,
drak af den Kilde, — der holdt mig vedlige.
Og da jeg som større ved Bachus Barm
tømte mit Glas og lod Rusen stige,
til Ulrik sig nærmed,
og Mosten fjærned.
For Druens Saft han ikke sværmed,
:,: som Du og jeg. :,:

Jeg derfor Herr Ulrik forbande vil,
og Bachus jeg sætter i højeste Ære.
Mens Glasset jeg stadig blinker til,
naar kun dets Indhold maa kraftigt være,
saa Skaalen jeg drikker,
om end jeg ligger
i salig Rus — af Vinen hikker
:,: til Bachus Pris. :,:

Men hør mig nu Venner — hvis I vil,
at Skaaler bli'r udbragt for Bachus at prise. —
Saa maa I gøre Miner til,
I hel're Hr. Ulrik — Æren vise.
Hvis I vil Jer glæde,
ved Bachus Væde,
saa lad kun Druen hos Jer finde Sæde.
:,: Hr. Bachus Skaal. :,:

Hr. Kammeradvokat **Hindenburg** har tilsendt os et Forlangende om, at aftrykke den Redaktøren overgaaede Dom. Vi opfylder herved hans Ønske, og gør vore Læsere opmærksomme paa dette ypperlige Stof — til Eftertanke Vi blev i sin Tid overordenlig forbavset, da Hr. Hindenburg paastod, at Abekatten lignede ham og at den gamle kendte Original fra Dyrehaven „Abekattermadammen" lignede Red. Manicus, der slet ikke var nævnt i denne Sag. Vor Forbavselse har imidlertid givet Plads for et stille Smil, da vi saa, at Hof- og Stadsretten har godkendt Ligheden. Da den tillige har kendt „Bavianen" død og magtesløs at være, kan man vel, uden at træde Hof- og Stadsrettens Værdighed for nær, sige, at den har — „kvalt Abekatten".

* * *

Aar 1890 den 13. Januar blev i Sagen

Nr. 331 / 1889. Den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsaadvokat Hindenburg

ctr.

den ansvarhavende Redaktør af „Ravnen",
G. Chr. Olsen

afsagt følgende

Dom.

I Ugebladet „Ravnen" for 24de Februar 1889 findes et Digt betitlet „En Type, hvori det hedder: „Vore Fjend r har deres „En Quinessents „af Højres politiske Intelligens, et hyklerisk Fjæs, grinebidende, en Ba„vian, der har lært sig den Kunst at samle sit Guld for at lyve om„sonst, Typen Z i den Berlingske Tidende."

I samme Blad hedder det fremdeles i en Artikel med Overskrift „Kaffesladder":

„at Hindenburg fik sit Fedt først af Shaw og senere af Højesteret, „som efter min Mening nok slog efter Ipsen, men ramte Kammeradvokaten", og at Højesteretssagfører Asmussen „var mødt til at tage sin „stakkels Kompagnon under Armene saa godt han kunde, skøndt det var „et temmelig haabløst Stykke Arbejde, hvad han jo ogsaa fik læst og paa„skrevet i Dommen". I en anden Artikel, „Snefigurer", hedder det: „Gamle Tante kaldes en Figur, der er opstillet i Pilestræde og tager „mod Bidrag baade under Mærke Z og med Navns Nævnelse. Figuren „forestiller et gammelt Kvindemenneske, der ser ud til at være noget ka„tolsk i Hovedet". Endelig findes paa Bladets Bagside et Billede, betitlet „Abekattemadammen". Paa dette fremstilles en gammel Kone, der paaviser en Bavian i et Bur. Over dette er anbragt et Z. Under Billedet staar: „Værsartig, meine Herrschaften. Hier sehen sie das „große Bambian, der gaar paa Kirkegaarden ind, und graber die døde „Arvesager op og æter dem ganske lefendes. Dette Eksemplar er fedt i „Brasilien, langt paa den anden Side, hvor Hederligheden er sluppen op."

I samme Blad for 3. Marts 1889 findes endvidere et Digt betitlet „Advokatzenjammer", hvori det bl. a. hedder:

„Jeg skranter, siden jeg for Skranken oplever slig en Dommedag.
„Var Hintenborg forskudt i Flanken, Hans Skriblere: Løgn og Bedrag.
„Morfin gør Faer grov, det var Knuden, Og Arvesagen pinte mig, Og
„nu til Slut en Dom paa Snuden. Maa jeg ej græde ynkelig".

Og senere i Digtet: „Jeg kom for Skrankens stygge Side, Af mine „Venner blev jeg dømt, Og nu skal hele Verden vide, Jeg var kun hæderlig paa Skrømt".

I en anden Artikel i samme Nummer med Overskrift: „Naar det løber rundt", og som i Begyndelsen bemærker, at „naar det løber rundt for Folk, saa plejer Stillingen at være lidt bagvendt og Situationen spændt op i det øverste Knaphul, hedder det senere:

„Det løber rundt for den stakkels Kammeradvokat. Ja, der ser „man hvad en uopnaaelig Hæderlighedsattest kan lede et Menneske til".

I Bladet for 10. Marts d. A. er indført et Digt med Overskrift: „Politiske Sædekorn", hvori siges, at man ikke glemmer Gødningen, at flere navngivne politiske Personer spreder Møg, og hvori det endelig hedder: „Som Overskraldemand staar Danmarks ny Lykurg, Arvekammeradvoka„ten Z von Hindenburg."

Endelig findes i oftnævnte Blad for 2. December 1888 en Vise, som er overskreven „Arvesagen", og hvori det hedder i første Vers:

„Hindenburg og Casse satte sig ned, talte i Fryd og Gammen.
„Giv mig Attest for Hæderlighed fra vi er kommen sammen.
„Give Dig Attest kun daarligt nok jeg kan før Arvesagen kommen er i
„Stand", — og i et senere Vers:
„Hindenburg tog og skældte Casse ud med Udtryk som en Slagters,
„saa gør hver hæderlig Advokat naar Arven gaar tilagters",

og i det sidste Vers:

„— — — — Hindenburgs Ære er gaaet rabundus."

Citanten: Den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat A. Hindenburg, som anser sig grovelig fornærmet ved de ovenfor anførte, efter hans Formening uden nogensomhelst Beføjelse mod ham fremsatte Udtalelser og Sigtelser, har derfor efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører Prokurator Gottschalk ifølge Stævning af 16. April 1889 og Continuationsstævning af 3. Maj s. A. anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar samtlige de anførte fornærmelige Udladelser mortificerede og Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Ugebladet „Ravnen", G. Chr. Olsen, anset med Straf af en høj Bøde efter Lovens Strænghed samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficeredt Sager, derunder Salær til Prokurator Gottschalck, hvilket Salær i alt Fald forventes udredet af det Offenlige.

Citanten har specielt fremhævet, at Størstedelen af de paaklagede Udladelser staar i Forbindelse med en Injuriesag, som Citanten for nogle Aar siden saa sig nødsaget til at anlægge mod Cand. phil. J. J. Ipsen, og som fandt sin endelige Afgørelse ved Højesteretsdom af 14. Februar 1889. Bemeldte Ipsen havde i Bladet „Socialdemokraten" beskyldt Citanten for at have udvist Uhæderlighed og handlet i vindesyg Hensigt i den saakaldte Høyerske Arvesag, men ligesom samtlige Sigtelser ved Dommen bleve mortificerede, saaledes blev Ipsen anset efter Straffelovens § 216 jfr. § 215, idet dog Højesteret nedsatte den Ipsen ved nærværende Rets Dom af 19. Decbr. 1887 idømte Straf af 3 Maaneders simpelt Fængsel til en Bøde af 400 Kr.

Indstævnte har nu gentaget disse Sigtelser, idet han ved sin Omtale af Højesteretsdommen har givet en Fremstilling af denne, der gaar ud paa at bibringe Læserne den Forestilling, at Højesterets Nedsættelse af Straffen er motiveret ved Beviser, som Ipsen tildels skulde have ført for sine Sigtelsers Rigtighed.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at, forsaavidt Arvesagen er berørt, har dette kun været som et humoristisk Ekko af den Opfattelse, som en stor Del af den alvorlige politiske Presse lagde ind i fornævnte Højesteretsdom, naar denne saa betydeligt nedsatte Straffen, hvorfor det maatte antages, at Højesteret ikke har betragtet Citantens Behandling af Arvesagen for ganske upaaklagelig. Endelig formener Indstævnte, at han, der hører til Socialdemokratiet, har været berettiget til at anvende Retorsion, fordi Citanten offenlig har fremsat grove Fornærmelser mod Bladet „Social-Demokraten". Hvad specielt Billedet i Bladet for 24. Februar og Digtet i Nummeret for 3 Marts angaar, benægter Indstævnte, at disse angaar Citanten, hvis Navn ikke nævnes i dem, eller indeholder Fornærmelser mod ham.

Efter hvad der foreligger, maa Retten imidlertid antage, at baade det omhandlede Billede, paa hvilket — efter hvad Citanten har anført — den gamle Kone har en karrikeret Lighed med Redaktøren af Berlingske Tidende og Bavianen med Citanten,, og Digtet sigter til Citanten. Da nu samtlige de paaklagede Udladelser maa anses haanende mod Citanten, og Indstævnte end ikke har forsøgt at bevise Sigtelsernes Rigtighed, hvorimod maa bemærkes, at det ikke af Højesteretsdommen af 14. Februar 1889 fremgaar, at Straffen i Injuriesagen mod Ipsen er nedsat under Hensyn til, at Citantens Forhold i Arvesagen ikke skulde have været upaaklagelig, hvorimod det i Hof- og Stadsretsdommen af Højesteret tiltraadte Præmisser endog udtrykkelig udtales, at Ipsen ikke havde oplyst noget Forhold fra Citantens Side i den paagældende Arvesag, som paa nogen Maade kunde berettige ham til at fremsætte den omhandlede Sigtelse, samt da der endelig ikke kan være Spørgsmaal om nogen Retorsion, da de Fornærmelser, som maatte være fremsatte mod Bladet „Social-Demokraten", ikke vedrøre Indstævnte, vil Citantens Paastand være at tage tilfølge saaledes, at Indstævnte anses efter Straffelovens § 216 cfr. § 215 og § 217 med en Statskassen tilfaldende Bøde, som bestemmes til 400 Kr. og som i Mangel af fuld Betaling afsones med simpelt Fængsel i 40 Dage, hvorhos alle de fremhævede, for Citanten fornærmelige Udladelser ville være at mortificere. Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder til Citantens beskikkede Sagfører Prokurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 80 Kroner.

Der foreligger ingen Stempellovsovertrædelse under Sagen.

Thi kjendes for Ret:

De ovenfor fremhævede for Citanten, den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat A. Hindenburg, fornærmelige Udladelser, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Ugebladet „Ravnen", til Statskassen bøde 400 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage.

Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og Skriversalær, som skulde have været erlagt, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og til Prokurator Gottschalck her for Retten 80 Kr.

Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Færdig.

Undskyld, mine Herrer og Damer. Dette er et sluttet Selskab!

Nr. 7.

Ravnen

Søndag d. 16. Februar 1890.

Probat Middel.

1ste Frue: Sig mig engang, hvorledes bærer De Dem ad, siden De altid kommer saa godt ud af det med Deres Mand?

2den Frue: Det er ganske simpelt. Jeg river af og til nogle Knapper af hans Bukser, og saa indsér han jo altid, at han ikke kan undvære mig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hvilket Mudder der dog er i Højrelejren!
Ei man skaaner for Insult sin bedste Ven.
skøndt „Avisen“ skraalte dygtig op om Sejren,
vil dog Ferslews Blade ej gaa med paa den.
A + B slaar Ploug og Matzen rent i Smadder,
Sopus Bauditz svarer med en Kaffesladder,
og den pæne Klub, hvor Højres sidste Skandse stod,
det betegner man nu som en „billig Dansebod“.

Saa fik Hørup da en Ende paa sin Trængsel,
trende Maaneder han kukkeluret har;
men i Torsdags blev der aabnet for hans Fængsel,
og nu kan han atter tænde sin Cigar.
Hans Artikler bliver aldrig mer rebelske,
Dommerne — og navnlig Sylow — vil han elske,
og han skriver ikke mer om den Mærkværdighed,
som nu karakteriserer dansk Retfærdighed.

Thoras Mand vil ikke ha'e Kasino længer;
han har ikke mere Raad til denne Sport.
Selv om ogsaa Pengene lidt løse hæng'r,
kommer selv en Kammerherre dog tilkort.
Mange Men'sker tror, at de har fanget Lykken,
naar de bare en Minister har i Ryggen;
men det viser sig, at der skal meget mere til
og — hvem véd — der kan vel ogsaa komme flere til!

Gamle Ploug han skælder atter i sin Sprøjte:
alle Smaafolk er for ham kun Rakkerpak.
Fyren minder om en gammel arrig Tøjte,
Ingen gider længer høre paa hans Snak.
Stakkel! Han kan ej fornærme Nogen mere,
Skældsord er jo alt, hvad Fyren kan levere;
men hvad kan man ogsaa vente af en gammel Mand,
som har faaet sin Uddannelse ved Gammelstrand!

Der er død en Rodemester her forleden,
som for Skatteborgerne har været dyr;
de et slemme Skudsmaal gi'er ham med sig heden,
thi han snød de stakkels Folk, den fæle Fyr;
tvende Gange maa de deres Skat betale
— én Gang er jo allerede en Skandale —.
Derfor mener ogsaa nu med Rette Borgerne;
Magistraten bør ta' Tabet og ha'e Sorgerne.

Vore tyske Brødre kækt sig forbereder
paa at ta' et Tag med Bismarck nu igen.
Kejser Vilhelm selv i Valgkampagnen sveder
li'esom alle vore flinke Højremænd.
De Folk la'er sig ej af Reaktionen bruge;
det skal sikkert vise sig i næste Uge,
naar de møder som en Hær mod Monarkisterne
og med deres Stemmer vælger Socialisterne.

Breve fra en ong Herre.

II.

Maiet erede herr Redagtør a „Ravnen“ — ka di husge a Bladet „København“, der ær Organ for Bohêmeinteresser, hafde en ong Dame paa Smalkost om Fredaen? Vi ka væl snart vænte, der blir sagt te mai, at ves jai ær ong, skulle jai kalle mai for en ong Man — men se om jai gør det. Dærefter vil jai sie Dem, at mit Teatter gik op i Røj, fordi Poul Margussen igge kan forsyne mai mæ Repertoriet, da han ær bleen saa udmattet a at skrive Værs i „Avisen“ under Valkampen, a han er gaaet rent fra Snøvsen. — Fæsteman Fahnøe vil jai heller igge gi mine Pænger, da han gærne ku faa i sinne a gi dem til de fattie, — aa envær Ting paa sin Plas mæn Ingenting te Arbeiderne — va dær ær Frederiks aa min Devisje. Nai saa va de maaske nog saa kristelit om jai steftede en Alderdomsforsørrelseskasse for falne Høiremæn. — Malmigden sku saa være Diregtør for Idiotanstalten, aa vis de kom i Totterne paa hinannen, sku han smøre dem dygti — aa de tror jai han ku klare tygt — han æ jo vant te a smøre tygt paa. — Jai har forresten været maiet ke a'et herr Redagtør — de ka di stole paa jai har, for alt hva jai faaretar mai misløgges; jai tror a grunnen ær den, a jai er født paa en Manda — de gaar mai lisom Risdaen. Den ænner altid mæ Forskræagelse — aa de ær bare fordig den altid begønner paa en Manda. Dær er ingen a mine store Planer, der blier te noet — de gaar mai lisom mannen der velle være saa maiet — aa saa ble han slæt Ingenting, ti va ska man mæ de maiet naar man ka nøies mæ de Lit. Igge sant, herr Redagtør. Dærfor gaar Indiotanskalden maaske osse i Hunnene — for dær ska jo mange Pænger te a sla den Frigadelle, da Højres Stytter ær vant te annet æn Marinemalerens Bankekyd. Apropos de Siste. Jai fig igge Bankekyd, men mit Kyd ble banket, for jai falt næmli paa Kømaergae aa slo mai paa de Stæd, vor min Hale ville ha sat, dærsom jai hade hat en. Jai raiste mai dov strags igæn for at se paa en „grøn“ Livjæger — som vist snarere ær en Nederdelsjæger — aa i de Samme skubbede en vigti Betjænt mai i Rennestenen, fordig jai igge sku stanse Trafiggen. Rais a Hælvede te, jae han te mai, skønt han maatte ku se a jai va en ong Herre a Højres — naa de gjorde jai nu igge, men jai gik op i Beværtningen „Hælvede“ og drag mai en Kob Hyllete, aa jai ve nu sie te Vorhære, a ves dær er liesaa got i de annet Hælvede, saa bryr jai mai igge om a komme op i Hemlen. Se ellers te de kongelie Teatter, der er sku ingen Ko paa Isen. „Drot aa Marsk“ speller di igge, fordig a Teaterkassen ska gi Unnerstud aa Skuespellernes Hjælpefonskasse igge maa gi Aavverskud — der ær nu vel osse dem der sier a Estrob har forbut de, fordig han som vor Drots Marsk igge ka li a man kunne finne paa a anstille Sammenlininger mællem ham aa Marsk Stig ber hade den blodie Daa fulbrakt — — aa der ær osse dem der sier a Parallellen igge er saa ganske skeløiet, for har Estrob ikke ugyt Blod, saa ville han aa Jæsper Jæspersen vist gærne se de løve u a Soldaterne naar de væmmelie Tysgere kom herob — — men de er nu bare noet man sier, aa dov ka de jo være, a de igge er Løjn altsammen. Ok ja herr Redagtør, de er ellers strænge Tier mæ alle di Sædlihesforbryelser aa Ennen er maaske igge ennu — eller som Konen sa'e da hun feg Tvillinger: „Ær der Fler ennu?“

Maiet ærbødist

Z

P. S.

Di ska igge ta Forarrelse a min Rætskrivning Herr Redagtør — men jai ka igge komme u a æn sie in i Sgaveniusses — derfor har jai lavet mai en sæl, aa den er vel igge saa keelig som vis den va doppelt saa keelig.

Lapper.

Vi har i Lighed med St. Ravnsborg engageret en Lappe-Karavane, som blive forevist hver Danseaften i Wittmack & Riises Lokale. Den bestaar af

En Hovedlap!

Denne Lap, der som Navnet viser er Hovedet for Trupen, hedder Parmostji, og er en gammel Vismand i sin Stamme som han behersker aldeles. Hans nærmeste to Undergivne er Lapperne Matzensu og Larszuk. Af disse er især Matzensu en vældig Jæger, der har overvunden mangen en „Bjørn", og oven i Købet trukken den med hjem. Larszuk er ogsaa en bekendt Jæger, men det er nok mest Dumpejagt, som det med et lappisk Udtryk hedder, han indlader sig paa.

Saa er der en Del andre Lapper, af hvilke man nærmest lægger Mærke til en lille fed En ved Navn Frederikjys. Han er Stammens Spasmager og Klovn.

Stammen er i Besiddelse af en Del Rener, hvad der ikke giver dem renere Brød i Posen.

Dens Kvinder er ikke utilbøjelige til at sælge et Kys for 25 Øre, hvis der nogen tilbyder det. De er i det hele taget nogle smaa lystige „Lap"tasker.

Vi vil tilraade enhver at stifte et nøjere Bekendtskab med disse Lappers Liv og Færden; det kan nok have sin Interesse. Man advares mod at forveksle dem med almindelige Pjalte. Navnet betyder omtrent det samme, men Lapper er dog det rigtigste Udtryk.

Nationalsang.

Der er et Land, dets Sted er højt mod Norden
Og Ravns Kanoner vogter paa dets Havn,
Det er det aller dejligste paa Jorden
Og Danmark kalder man dets fagre Navn;
I Øst, i Vest gror Ufred i dets Have,
Man spørger ej om Ret men kun om Magt,
Paladserne er ikkun kalkte Grave,
Og Løgn og Glimmer al Elitens Pragt.

I dette Paradis, der har jeg hjemme,
Der har en Kvinde mig i Armod født,
Der har jeg Livets Sødme lært at kende,
Der har jeg Løgn og Raaddenskab kun mødt,
Der har jeg troet, at Livets største Lykke
Var den med Savn og Nød at blive ved,
Imens de Rige kunde glad sig smykke
Med Himmeriges Fryd og Herlighed.

Se derfor elsker jeg mit Land, min Moder,
Som ikke hjalp med Hjælp men naadig Trøst,
Og derfor priser jeg de vise Hoe'der,
Som hersker — selv i Smærte, os til Lyst.
Og I som gamle var, før I var unge,
Og I som vragedes paa Guldets Vægt,
Stem i og raab saa at det vidt skal runge —
Gud skærme Kongen og hans hele Slægt!

Hulepindsvin.

Zoologiske Studier til „Ravnen" ved Peiter Pisk.

Da Hulepindsvinene har været stærkt paa Færde i den sidste Tid har vor zoologiske Medarbejder særlig kastet sig over Studiet af disse mærkværdige Dyrs Levemaade.

Som bekendt hører Hulepindsvinene hjemme i varmere Lande, hvor de roder i Jorden og kommer meget sjælden frem i Dagslyset. Navnet hidrører derfra, at Dyrene har mellem Haarene en hel Del Pigge, som kan opnaa en Længde af indtil ½ Alen. Saasnart der er Fare paa Færde styrter det ned i sin Hule, og saa er det næsten umuligt at tage det frem igen.

Vore hjemlige Arter stammer fra en forholdsvis ung Slags, den saakaldte „Estruppiana", hvilken Slags særlig udmærker sig ved en forfærdelig Stædighed og Dumhed. Som alle Huledyr skyr vore hjemlige Arter Lyset, særlig skal Lugten af Venstremænd og Socialister være en Modbydelighed for disse Dyr. Her til Lands synes Arterne at have kastet sin Kærlighed paa Kanoner, Forter og den Slags Huler. I øvrigt er der blandt den Slags Skadedyr en hel Mængde Snyltere, som synes at leve paa andres Bekostning. I den sidste Tid har man da særlig opdaget en hel Del Snyltere, som særlig har snyltet i Kassebeholdninger. (Roskilde, Thisted o. m. a. St.) En speciel og farlig Afart er jesperiana, der ikke blot er talrig, men ogsaa en af de værste Skadedyr, som rimeligvis er vanskelig at udrydde. Som alle Gnavere slaar den sig paa store Beholdninger, og som Bevis paa denne Arts Færdighed og Skadelighed kan anføres, at den har gnavet sig gennem Grundloven trods Folkethingets energiske Bestræbelser paa at kue og hæmme den og slaaet sig ned paa „Millionerne", som snart er fortæret af dette Skadedyr.

Paa Frederiksberg har en rigtig Type paa jesperiana huseret i den sidste Tid og trodset energiske Anstrængelser paa Oplysningens Omraade, idet den har opholdt sig i Huler. Det eneste Middel mod slige Skadedyr er at hale dem frem i Dagslyset; vi raader derfor til at trække den Slags Huledyr frem over alt, hvor de rumsterer; thi faar de Lov til at rode i Hulerne, saa faar vi aldrig Bugt med dem.

Vi har skyndt os med at meddele Resultatet af vore Undersøgelser, og vi har ikke villet forholde vore Læsere dem; thi faar vi ikke standset disse Udyr, æder de os ud af Huset! Frem i „Lyset" med dem; vi vil have Lov til at være her!

En god Søn, der havde en trættekær og skændesyg Moder, omfavnede hende efter at hun havde udskældt ham, og sagde bevæget: „Hvilken Lykke, at Du er blevet min Moder!"
„Hvorfor det!"
„Jo, for saa kan Du idetmindste aldrig blive min Svigermoder."

En Politimester Frick ovre i Jylland udstedte en „kraftig" Opfordring til Vælgerne om at stemme paa Højres Kandidat der i Kredsen, men Oppositionskandidaten blev valgt. — Der maa mere Hævelse i Balledejgen, Politimester, naar De igen vil lave Valg-Frickadeller!

Familieliv.

Enhver So synes bedst om sine egne Grise.

En Slikmund.

Bauditz: Det er ikke fordi jeg er lækkersulten; men bare jeg havde et Par ny Abonnenter!

Det nye Folkething,

set fra Høgsbro.

Straks til venstre ses den bekendte Holstein-Ledreborg, om hvilken Bergianerne paastaar, at den har den største Vejrhane i Landet. Men samme Bergianere er et gnavent Folkefærd, der er utilfredse med ait, hvad der ikke stammer fra deres egen Berg, hvis eneste Produkt er Visnepolitik, en Artikel, der ikke mere er efterspurgt, og som Bergianerne derfor brænder inde med. Bergianerne forstaar at spinde en Ende —, saa at sige uden Ende, og Ingen kan som de trække et Møde i Langdrag. Nogle mener derfor, at Bergianerne burde lægge sig efter at blive Rebslagere, naar det bare var muligt at skaffe al den Blaar, de kan bruge.

Bergianerne ejer bl. a. Korsgaard, Westergaard og Rosager, medens Hørup, Højmark, Nyholm og Dalsaaard hører til Holstein-Ledreborg. Af de nævnte er Korsgaard og Hørup de mærkeligste. Korsgaard trives godt af sit „Aftenblad", der vel er det mindste, men tillige det mest (opb)læste Blad, hvilket tydelig fremgaar deraf, at det efter de sidste Opgørelser har over 30 Millioner Abonnenter. Hørup har den „højeste Oplysning", som nogen By i Verden kan rose sig af. Det har den i det mindste ladet skrive i „Politiken", som er Hørups officielle Organ. Hørup har i de sidste tre Maaneder været erklæret i Belejringstilstand paa Grund af en grusom Undtagelses (Sy)lov, men Belejringstilstanden er nu atter hævet, og om kort Tid vil Hørup have genvundet sin sædvanlige Liv-ighed.

Ikke langt fra Hørup staar den mærkelige Busk, paa hvilken der i sin Tid blomstrede særdeles kraftige „Taalepaner". Nu er Tulipanerne borte, men i stille Aftentimer lyder der lystige Melodier fra denne Busk. Det er Soldater af „Frelsens Hær" og „Hallelujapiger", der i Læ af Busken holder „Aftensang". Naar undtages en enkelt Bluhme og et gammelt Rosentræ, der ikke har baaret Blomster i mange Aar, fordi det manglede frisk Luft og ikke kan trives i de „lukkede Møder", som er Højres eneste Drivhuse, findes der ingen større Plantevegetation. Kun en nylig fremspiret Kvist ses ved Bjørnbak, men Jordbunden er altid Grøn. De ovennævnte Bergianere bjærger Tang, som skal være god til at forbedre daarlige Sæder med, hvis det da ikke blot er Reklame.

De to Ravne, der findes, er de eneste Repræsentanter for Dyreverdenen. Man siger nok, at den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden, men gode Venner er Folkethingets to Ravne paa ingen Maade. De har hver sin Rede. Den ene passer sin fredelige Dont, men den anden er altid ude paa Farten, lægger provisoriske Vindæg, og som en rigtig Ravn graver den alt det Sølvtøj, den kan faa fat i, ned i Middelgrundsfortet og andre Søbefæstninger, gemmer det i store Kanoner osv. Men det lille Højrefolk, der bor omkring Tværmose, og lever tarvelig af Jagd og Stemmefiskeri, der i dette Aar kun har bragt dem Tab, de tilbeder den sidstnævnte Ravn som en hellig Fugl, og i denne Tro bestyrkes de paa det kraftigste af deres Ypperstepræster, der lærer dem, at de skal ofre alt hvad de ejer og andre har til denne Ravn og St. Jesper, deres Krigshelgen og grove Skytspatron.

Paa Folkethingets Himmel funkler en enlig Falkenstjærne, der ofte har Mas nok med at trænge gennem de mørke Skyer.

Vilde man tegne et Portræt af Folkethinget, saa kunde man fremstille det som en Mand med dobbelt Hage, der sidder og morer sig med en Bajer.

Livjægerens Farvel.

Vi „Grønne" lægger ned vort Sværd
med Heltesmil fra Vaabendansen.
At vi fortjente Lavrbærkransen,
men fik den ej, det véd Enhver.
Vi gjorde ærligt, hvad vi kunde,
skøndt det besværligt var os tidt,
naar vore Støvler mangled' Bunde
til denne Strandvejs ække Sk...!

Ja, jeg maa lægge ned mit Sværd.
Min Trøje er saa ækel fedtet,
og Bukserne itu i Skridtet —
Farvel mit Sværd og mit Gevær!
Skøndt jeg for Eder ikke kæled'
(I var lidt rustne, vel jeg véd),
saa var jeg dog min Sæl besjælet
af Urtekræmmerkærlighed.

En Kærlighed, der ruster ej;
til Vibenshus og Nørrefælled
af Kærlighed jeg var be-Sjelle-t —
ja, De kan stole trygt paa mig!
For Kærligheden, den vil holde,
til denne Fælled — alt til Trods!
Men vil man ikke gi'e mig Volde —
saa skulde Fanden osse slaas!

Jeg derfor lægger ned mit Sværd!
Jeg har den Trøst, jeg kan fornøje
dit Øje med min grønne Trøje,
som er betalt med stort Besvær.
Jeg solgte mine Permissioner —
de duede ikke; min Chakot
var paa adskillige Auktioner,
men hvor de lo — jo, den var go'!

Men jeg har vist, jeg er Soldat.
Min Værnepligt jeg smukt aftjente
i Fir'ogtreds" — en Anden sendte
i Krigen jeg, en Kammerat
som Stillingsmand for mange „Penger".
Ja, Kammeraten, han blev skudt.
Nu kan jeg ej betale længer;
jeg lægger ned mit Sværd — kaput!

„Nationaltidende" viser rosværdige Bestræbelser for at faa snittet de paa Højrepartiets Krop udslaaede Bylder. Kunde det ikke være rart, med det samme at faa fjærnet Bøllerne?

I et tysk Blad læses:

„Til forestaaende Hjemmeslagtning anbefaler jeg min Søn.

Nyre,
Slagtermester."

Mit Speck fängt man Maüse.

Tyskernes Kejser er Karl for sin Hat;
han reformerer sit Land paa en Nat.
— Bismarck og han er jo Fjender. —
Bare han ej efter Valgets Combat
Atter mod Styrbord drejer sit Rat,
saa De igen bliver Venner.
— Mit Speck fängt man Maüse!

„Broderligheden" er rigtig daran;
Hansen og Schäfer som Kone og Mand
Ungerne holder i Skole.
Oppositionen de lyser i Ban,
raskvæk fortæller, den vil om den kan
Kassen med Pengene hole.
— Mit Speck fängt man Maüse!

Estrup er fiffig, en rædsom Filur;
Han gør til Sygekasserne Kur.
Se, hvor forliebt han sig nærmer!
Hør hvor han sværger, hans Hensigt er pur.
Brændevinsskatten staar ikke paa Lur,
ene for Bruden han sværmer.
— Mit Speck fängt man Maüse!

Ak! de skønne Dage.

Højres bedste
Værn og Fæste
var dets Enighed,
Bauditz svinged' Hansen,
naar de traadte Dansen;
ej Skærmydsl
Ploug og Rysse
var én Menighed.

Men nu gaar den,
og nu staar den
paa en anden Fod;
Carstensen Hr Bauditz
lang:d' ud en grov Vitz,
kaldte Sammen-
komst og Gammen.
for — Dansebod.

Højres bedste
Værn og Fæste
var jo netop Dans.
Nu vil ej dets Poder
mer paa Dansebod;
slig Beskyldning
ta'er Forgyldning-
en skam af med Glans.

Nationaltheatret har i Hr. Liebmann faaet sig en ny Liebhaver (Elsker), der lader til at vinde mange Liebhave e blandt Publikum.

„„Times" is Money," sa'e Parnell, han modtog nogle Tusind Pund i „Skadeserstatning."

Et ældre Hummeluhr sælges af Mangel paa Plads. Anvises af Skjoldelev pr. Aarhus.

Studie efter Naturen.

Frit efter H. C. Andersen.

Frederik sidder paa sit Kontor, holder de andre i Ave,
han er glad ved sin Mødding og sin to Alens Mave;
Fyren er i sin egen Maner, han er slet ikke bange
for han har en Professor i Ryggen, der er saa god som mange.
Frederik i Dag har næsten dels glemt baade Mødding og Mave,
for han sidder og sveder over en Leder, som han skal lave.
Negrene skrive saa godt de kan, alle er saa ihærdig
hver har i Arbejd en grausam Geschichte, som de skal gøre færdig.
Sveden hagler af Panden ned, løs de med Pennen maler,
„Kok"ken stikker sit Hoved frem, ser paa de andre „Finaler„.

To Fugle.

To Turtelduer sad paa Kvist,
„Malmigden", Rysse, var det vist.

Med Sorg i Sind saa tyst de sad,
fra Sans og „Samling" skilte ad.

Saa sang de begge To en Sang:
„Nu dumped' vi for sidste Gang!"

Den ene sang: „Min Hjærtenskær!
Trods Skeer har Livet mange Skær!"

Den anden sang: „Min Hjærtensven,
jeg kommer aldrig med paa den!"

Den første sang: „Paa fjærne Vej,
det Lotteri jeg glemmer ej!"

Den anden sang: „Ak, Kristianshavn,
Du bli'er hereiter Christians — Savn!"

En fløj i Glemsels dybe Hav,
og det blev med den andens Grav.

Men lige fedt — hvorhen de fløj.
Held os, at de paa Halen røg.

I Theatret.

Skuespilleren (som Richard III.): „En Hest! En Hest! Et Kongerige for en Hest!"

En Stemme fra Galleriet: „Kan et Æsel ikke gøre det?"

Skuespilleren: „Jovel, kom De kun herned!"

Regneopgave.

I Lokalet, Lille Kongensgade 25, der højst kan rumme 100 Personer, afholdt et politisk Parti et Møde, og fik vedtaget en Resolution med alle Stemmer mod 2. Efter hvad Partiets Blad fortalte, deltog 100 Personer udenfor Partiet i Afstemningen. Hvor stort var Partiet, der indvarslede til Mødet?

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Nobelgarden.

„Ser I, Folkens! I, mine tro Udvalgssoldater! — Venstres store Fejl er, at det ej haver forelagt en veloververejet og fuldstændig Forsvarsplan; thi vi elske alle vort Land, og ville forsvare det efter Evne!"

Nr. 8.

RAVNEN

Søndag d. 23. Februar 1890.

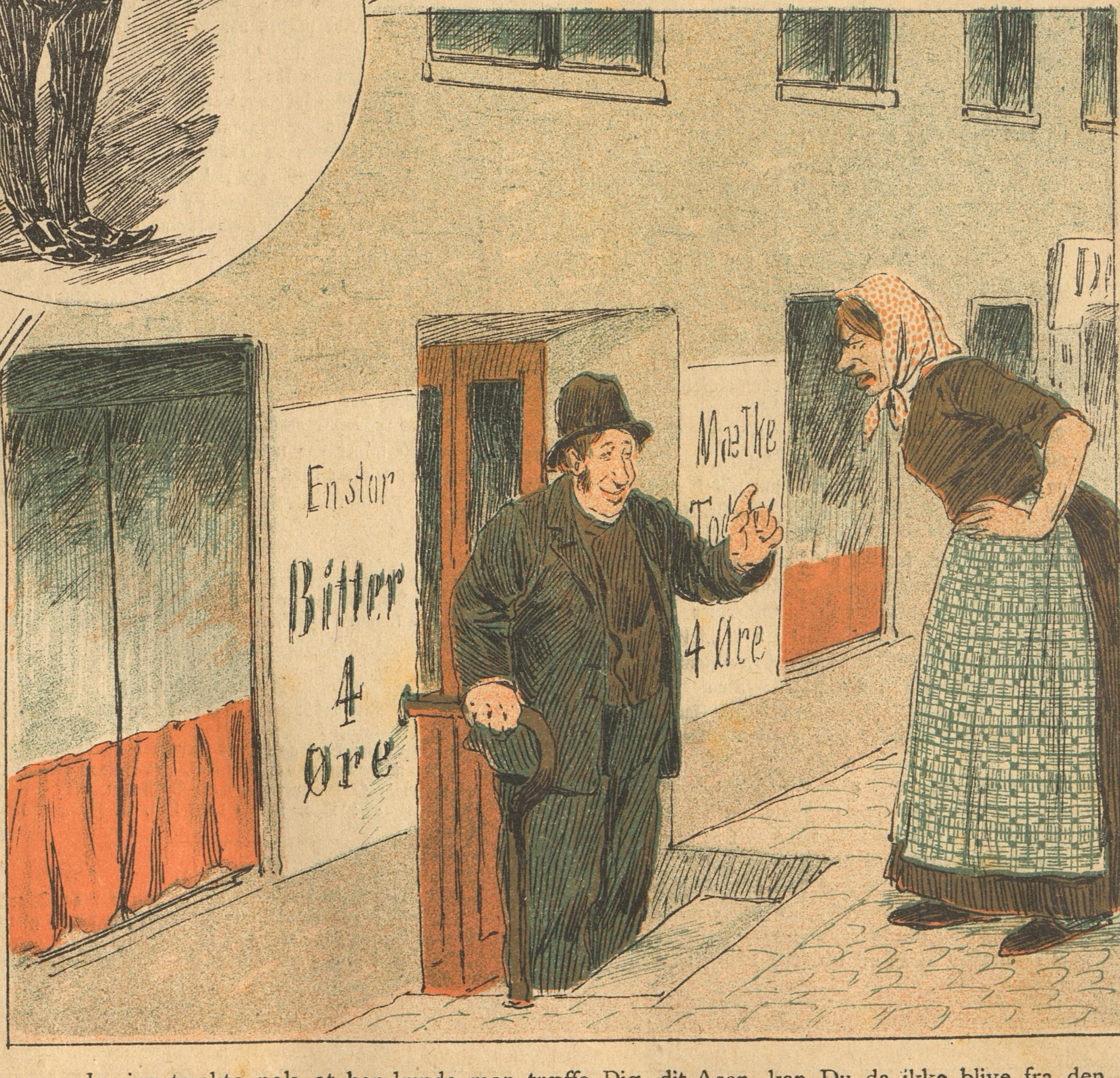

„Jo, jeg tænkte nok, at her kunde man træffe Dig, dit Asen, kan Du da ikke blive fra den Bitterkælder?“

„Ti bare stille, lille Mutter! Dernede forsøder jeg mig Livet med en Bitter, men hjemme forbitrer jeg mig Livet med en *Sød!*“

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Det er ikke længer blot i Folkethinget
at Hr. Estrups Love de faar stræng Kritik,
selv i Landsthingssalen har det nylig ringet
for hans Øren, at han gjorde feil Bestik,
da han vilde til at fiske Handelsstanden
ved en Frihavn, som Grossererne gav Fanden.
Hvorfor ogsaa komme dér med de Historier?
— Landsthingsmændene vil kun ha'e Provisorier.

Højremændene gaar stadig bag af Dansen,
skøndt vort Politi dem saare nødig ta'er.
Nu fornylig tog de Raavad og Johansen,
som et Byggeselskab destilleret har.
Raavad han slap fri, fordi han skaffed' Penge,
men Johansen kan faa Lov at sidde længe;
thi han brændte netop det, som havde Gyldighed,
naar han skulde gi'e Bevis for sin Uskyldighed.

Paa vort Statstheater var der nylig Skrue,
og den Strejkende hun sejrede med Glans;
men det var jo ogsaa en Etatsraads Frue,
som er uden Sidestykke her til Lands.
Man sku' næsten tro, det Hele gik i Stykker,
naar Fru Hennings hun faar Primadonnanykker.
Men naturligvis, hvis Hoffet skal fornøje sig,
maa Ministeren og Kammerherren bøje sig.

Saadan gik det ej paa Abrahams' Theater,
hvor de gav „Det gamle Kongens København".
Den var gnaven med Kong Frederiks Soldater,
som en Aften ikke vilde gøre Gavn.
Der var lovet dem et extra Gratiale,
men det vilde Abrahams sgu ej betale,
og det hjalp ej, de behandled' ham lidt frækkere,
thi det gamle Personale spilled' — „Brækkere".

Det er rædsomt, saa det vrimler med Skandaler,
selv paa Orlogsværftet hersker Anarki.
Man ser Kommandører selv og Generaler
øve Tryk mod dem, der helst vil være „fri".
Det bli'er ikke taalt, at de har Højre-Mening,
de skal presses i en Socialist-Forening.
Stemmer de paa Ravn, ja, deres Afsked faar de sgu! —
Er det Løgn? Saa læs „Avisen" selv! Der staar det sgu.

Pastor Clausen revser vore Officerer
for de mange Eder, som de ødsler væk.
Men mon de et mere saftigt Sprog leverer
end den velbekendte Pastor Vilhelm Beck?
Nej, hvad der bli'er sagt af ham i Præstekjolen
er det samme, som Rekruten lær' i Skolen.
Derfor kan nu tvende Løjtenanter mageligt
blive Præster — og vel leve mer behageligt.

Kampen for Tilværelsen.

En pinende Kamp for det daglige Brød
fra Livet blev givet Dig, og indtil Døden
Fortvivlelsens Kamp for at tjene til Føden,
for ikke at lide den bitreste Nød.
Fortvivlelsens Kamp fra i Vuggen Du laa,
og „Næringen" fik fra den udpinte Kvinde,
til udmagret man Dig paa Dødslejet saa,
og da i din Grav Du Fred kunde finde.

Fortvivlelsens Kamp! — og den bitreste Graad,
naar ikke til Brødet Du ejed' en Øre,
til Fattighuset man Dig kunde føre,
naar ej Du for Udkommet selv vidste Raad.
To barkede Næver Du havde paa Skaft,
Du bad jo kun om Du med dem maatte virke,
men Sulten var Svar, og den sygnende Kraft
igen skulde vindes ved — Bøn i en Kirke!

Men Kampen for Tilværelsen kender I ej
I Samfundsvampyrer som over os troner,
som kaldes „anstændige Mænd" — Dydsdragoner,
skøndt Løgnen og Smudset Jer følger paa Vej.
I kan diske op med jer' Gudsfrygt med mer,
men husk paa Kamelen og Naaleøjet,
og kom saa i Hu hvad for os I har løjet,
og alle de Skændsler I udøved' her.

Fortvivlelsens Kamp ikke ud vi har stridt,
vi véd, vi af Samfundet intet kan vente,
vi Regnskabet opgør — og sætter in mente
alt hvad vi har døjet, alt hvad vi har lidt.
Men der er et Haab, som der bo'r i vort Bryst,
et lysnende Haab har vi alle i Nøden:
At falder end nogle i Kampen for Føden,
vi sejrer tilsidst i vor modige Dyst.

Fra Gaden.

— Hvorfor græder Du, min lille Dreng?

— Jo, for jeg er blevet borte fra min Fa'er, og naar han nu kommer hjem uden mig, saa faar han Prygl af Mo'er.

I Landsbykroen.

(Ved Middagsbordet.) En Fremmed: Kan jeg faa Middagsmad her?

Værten: Værsgo'! Sæt Dem ned og lang til Fadet.

Den Fremmede: Nej Tak, jeg holder ikke af at spise af samme Fad sammen med hele Selskabet.

Værten: Naa, ja saa vent lidt, vi skal nok levne lidt til Dem!

Modig.

— Jeg sagde ham rent ud, at han var en Skurk.

— Det var modigt gjort. Han kunde jo gærne have knækket Halsen paa Dem.

— Næh — jeg sagde ham det gennem Telefonen.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg har længe spekuleret over, hvad Grunden kunde være til Højres pludselige Kærlighed til den hemmelige Afstemning, som det altid har hadet som Pesten, men som det nu lige efter Valgene er bleven lige saa begejstret for som for Gendarmerne og Befæstningen og de øvrige provisoriske Stiftninger, som vi har faaet at trækkes med i Stedet for ordenlige og regederlige Love, men da saa et Højreblad — „Nationaltidende" var det nok — forleden spurgte, hvor „Kapaciteterne" var henne, og saa omtrent paaviste det den 21de Januar faldne Firkløvers fremtidige Umulighed, saa gik det op for mig, at Højre, hvad antagelige Rigsdagskandidater angaar, er fuldstændig renons i Kuløren, saa at det ved kommende Valg ikke har anden Udsigt, end at „smide Skidt til", som det hedder i Kortenspillersproget, og som en Følge deraf kan det gaa saa galt, at de fine og fineste Højremænd nødes til at stemme paa de mest lurvede Skruebrækkere, som Partiet for gode Ord og Betaling kan faa stablet op paa Valgtribunerne for at aflevere den Lektie, de møjsommelig har faaet indprændtet i de lukkede Møder. Det bliver en Slags Patent-Valg-Avtomater, i Lighed med dem, der afleverer en Chokoladekage, naar man fodrer dem med en Tiøre. Naar Mønten klinger, saa faar man et Sprøjt Valgsavl lige som man fik Parfume fra den lugtendes Avtomat ude ved Adam, men som nok hurtigt gik i Stykker, fordi den ikke kunde taale at blive trykket saa voldsomt af alle de smukke Evadøtre, der vilde lugte rart. Men det er jo klart, at ingen blot nogenlunde anstændige og fornuftige Højremænd vil være bekendt at de giver deres Stemmer til Skruebrækker Dit eller Dat, hvad han nu hedder, om der saa bliver pyntet nok saa meget paa ham. Det var en anden Sag med Ryssel og de andre faldne Kegler. Vel var der ikke mange Højremænd med en lille Smule Renovation i Livet, der troede paa, at Malmigden-Jensen, Florian, Halkier og Ryssel var Kapaciteter, men de gik nu engang under det Fabrikmærke og — man havde jo desuden ingen andre, saa det var ingen Tider til at være kræsne i, man maatte tage til Takke med hvad Huset formaaede, som Indenrigsministeren sa'e til Landsthinget, da det rynkede Næsen af Frihavnen, og havde Ministeren ikke sat en Trumf paa, sa'e han, saa var der slet ingen Frihavn kommen paa Rigsdagens Bord for det første; men det er da ikke lige meget, synes jeg, om et Forslag duer eller ikke, og jeg gad nok se Skades Ansigt, dersom jeg en Middag trakterede ham med sveden Vælling og brændte Frikadeller og sa'e: Ja, min søde Ven, det kan ikke nytte Du vrænger ad Retterne, for Stine blev saa længe borte, og havde jeg ikke taget mig af Maden, saa havde Du ingen Middagsmad faat i Dag! — men hvad jeg vilde sige anbelangendes Kapaciteterne, saa er det jo nu konstateret, at der ingen er. Og naar Højremænd alligevel skal gaa til Valg og stemme paa de af Partiet opstillede Kandidater, som forresten ogsaa godt kan være af Pap — lige som de „Fjender", Soldaterne øver sig i at skyde paa ved Skydeøvelserne — saa maa Betingelsen være den, at Vælgerne ikke skal lægge Navn til, og derfor er det, at Højre nu er blevet saa forhippet paa at faa indført den hemmelige Afstemning. Højre har naturligvis paa Fornemmelsen, at for Fremtiden har det kun at tabe, ogsaa her i København, Partiet vil ikke mere gaa til Valg med Gnist af Haab om at genvinde nogen af de Kredse, det har tabt, men det vil plages af Frygt for at tabe endnu flere. Dets Stemmeafgivning vil fremtidig kun blive som en Døendes sidste Krampetrækninger. Ja, det er storartet, saa København forandrer sig, for hver Dag, der gaar! „Pudsepeter" er borte og Matzens Sværtebutik er lige ved at gaa Fallit, Villaselskabets „Direktør" er „brændt inde" med sit Regnskabs-„Fyrværkeri", hvor der ikke var Spor af „Guldregn" til Aktionærerne, men desto mere „Røg", og Johannsen vilde vist være glad, dersom han, lige som „gamle Tantes" Søns fraskilte Svigermo'er, kunde klare alle de svedne Ærter med at rejse paa Returbillet til Berlin, som ogsaa maa være meget behageligere end at sidde og kukkelure i Arresten og indespærres i „Skabene" og være paa Fangekost, men jeg er bange for, at hvis en ulykkelig Stakkel, som Sulten havde tvunget paa Afveje, eller hvis en Arbejder i sin retfærdige Harme var kommet til Skade med at lange en Skruebrækker en efter min Mening velfortjent Lussing og af den Grund var tiltalt — hvis de vilde anmode Assessoren om Tilladelse til at rejse „paa Returbillet" til Berlin eller et andet Sted hen, saa vilde Assessoren svare: Nu skal De straks faa Kaffe!

Tankeflugt.

— Hvorfor ser Du saa dybsindigt efter de tre Damer?

— Jeg tænkte just: Bare de var hine tre Gudinder og jeg var Prins Paris og havde Guldæblet — —

— Hvad saa?

— Hvor meget tror Du saa jeg fik at laane paa det?

I Kasernegaarden.

Sergenten (til en Menig): Klodrian, hilser De med Haanden og har ingen Hue paa Hovedet?!

Den Menige: Nei, jeg tog blot til Panden og tænkte: Hvorfra er det dog Du kender den smukke Sergent.

„Hvad Satan glor De efter, 94? Naar jeg har kommanderet „Ret!“ saa har De at staa saa rolig, at Rundetaarn sammenlignet med Dem tager sig ud som en *Sprællemand!*“

Uangribelig.

Banevogteren: Her maa Ingen passere!
Bonden: Sludder, jeg har Billet, og *havde saagar kunnet køre,* naar jeg ikke var kommet for sent.

Fastelavnsløjer.

„Ravnen" havde i Mandags foranstaltet Fastelavnsløjer for adskillige af sine gode Venner og Bekendte. Der herskede den muntreste Stemning af Verden, og Løjerne fortsattes sent ud paa Aftenen. De begyndte med

Biden til Bollen.

Bollerne var ophængte paa en Snor og paamalede forskellige Inskriptioner og Devíser. Saaledes stod Frederik Hansen og hoppede — rigtignok forgæves — efter en, hvorpaa der stod: „Anerkendelse af Højre". Den hang ham imidlertid for højt, og han kunde kun lige akkurat naa at lugte til den.

Nyssel og Maler Jensen stod og hoppede, som de var gale, efter 2 Boller, hvorpaa var skrevet henholdsvis 5te og 9de Kreds. Det var dem ikke muligt at naa dem, skøndt de gjorde Anstrængelser nok for det.

Ligeledes gik det Halkier og Florian Larsen. De hoppede og hoppede — men forgæves. Bollerne maatte de „bolle" Riddere lade hænge; og det var for Halkiers Vedkommende nærmest Hage'n, der var i Vejen. Professor Matzen var saa heldig at faa fat i sin Fedebolle. Saa toges der fat paa

at slaa Katten af Tønden.

I Mangel af en virkelig Kat havde vi anskaffet os en (Advo) Kat, der var anbragt i en Tønde, hvorpaa stod malet Ordet „Hæderlighed". Den fik mange drøje Slag baade efter Tur og Rėtur, og til Slut gik ogsaa Hæderligheden, eller hvad vi vilde sige — Tønden i Stykker. Den indeholdt Boller, brasilianske Nødder og andre gode Sager, og af disse fik Wiinblad, Chr. G. Olsen og Rex hver nogle „Sager".

Løjerne sluttede med et animeret Maaltid, hvor der serveredes Fastelavnsbollemælk og Fastelavnsris-engrød. Senere begyndtes der paa Dansen, men paa dette Tidspunkt forlod vi Stedet for Lystigheden, ledsaget af Raabene: „Ravnen" leve osv. osv.

Og det gør vi saamæn ogsaa nok.

Hold Jer paa Maatten!

Mel.: Og det var i Aaret Attenhundredogsyv.

For Orden og Moral har vi Helte her til Lands:
Scavenius han hænger i for Dyden;
og vore M. M.'er gaar ej bagad i en Dans,
nei, pyt! i Højre regnes de for Pyden.
Og efter de Smaariger, der løber gamle Jagd,
han vil for deres Skyld helst ta'e dem med Magt,
de skal være dydige, det har han sagt,
og saa maa de holde sig paa Maatten!

Hvorledes nu mon fine, høifornemme Folk
skal klare sig med deres „Kisselinker"?
Se, derfor gør nok Matzen og Ploug sig til Tolk,
thi de er med saa snart at Wien vinker.
Vi andre, vi lader vor „Tulle" være nok,
og hylder ikke dem, der hylder Martin Kok.
Vi har ei Raad at være som den fornemme Flok,
men Raad til Højre: Hold Jer paa Maatten!

„Lille Frederik".

Melodi af „Gutter ombord".

Hør nu gode Venner,
hvad jeg her bekender
er en gammel Nyhed, som jeg har. —
Lille Frederiks Frænde,
Pjatsen hedder denne,
der som Estrups Dyrker Prisen ta'er.
Frederiks Sønnelydighed er sød,
Pjatsens Faderkærlighed er blød.
Men naar Pjatsen stænder,
Frederik bort sig vender,
hede Taarer væder Kindens Glød.

Med en Taar paa Lærken
sidder han ved Kirken, —
sidder han som en Kapitalist.
Og er Pjatsen hjemme
kan han ham ej glemme,
men maa byde ham en Tak for sidst.
Druens Saft berøver ham hans Sans.
Lykkens Taare fugter Ojets Glans.
Og som Rusen stiger,
Virk'ligheden viger,
løber Frederik rundt i Forsvarsdans.

Pjatsens Faderhjærte
føler ofte Smærte,
naar man dadler lille Frederiks Færd.
Og da Rygtet flyver,
at lille Frederik lyver,
er hans Hjærte ved at briste nær.
„Valgdagspræsten" Frederik stod saa kækt,
Højre vinder! — raabte han saa frækt.
Men „Avisen" blegner,
lille Frederik segner
om — med al fin „Højredialækt".

Malurtdraaben.

— Har De hørt, at Petersens Kone er stukket af?

— Den Misundelsesværdige! Og han er nu fuldkommen tilfreds?

— Nej, desværre, en Malurtdraabe blander sig i hans Lykkes Bæger; han har den fikse Ide, at hun ved Lejlighed — vil komme tilbage!

Klokken 12, Nat.

Værten (til den sidste Gæst): Højstærede Herre, vil De være saa venlig at tage Deres Overtøj paa, for nu vil jeg nemlig tage mig den ærbødige Frihed, at verfe Dem ud!

A. Skal Du ikke ud og se „Kampen for Tilværelsen"?

B. Nej, min Ven! Det behøves ikke; den spiller jeg selv en Rolle i hver Dag.

Hof- og Schtadskalenderen,

anmeldt af Moses Mayer,

(Endnu ikke Ridder af Dannebroge.)

Det er en dajlig Ting med den Hof- og Schtadskalender. Den berer schgu ikke schit Navn forgeves, for den ger schgu Schads nok af Folk. Hi, hi! Men det er den vel oghaa beregnet paa, den er jo ligefrem en Schtadsinschtituschjon.

Ferst er der nu Elefantridderne. Det er ikke det bare Elefantaschteri med dem, for di har schgu derresches Elefant i en Guldkede, hi, hi! Det er flottere end i nogen anden schzo'ogisk Have i Verten. Men lad os barreschtens ikke fortabe os i Elefantaschier derover. Det er jo ikke nødvendigt.

Schaa er der Schtorkorsene af Dannebroge, Kommandererne, Ridderne og Dannebrogsmændene. Det er schtorartigt, hvor Folk er ridderlige nu om Schtunder. Om det schaa er Murmeschter Ette, har han schit Kors at bere paa. Han schkulde ligefrem hedde Kors-Ette, schaa kunde man da ferschtaa det. For Reschten undrer det maj nu, at der schet ingen Riddere er af dette herschens Volta-Kors. De kunde schgu vere lige schaa gode Riddere schom di andre. Hi, hi!

Men Kors (NB. ikke Ridderkors) hvor der schaa til Gengeld er mange Raader til her i Verten. Der er Etageraader og Kommerchsraader (det maa vel være dem, der gaar paa Kommersch med Pigebern) og Juschtitsraader — ja, er det ikke som jeg hele Tiden har sagt, at der er noget „Raad"ent ved vorresches Juschtits, — og Kanschelliraader, og Kammeraader, og Krigsraader o. s. v. Hvis jaj maatte „raade", schkulde der og'chaa vere noget schom hed Schædelighedsraad, det var der schgu mange der kunde blive. Hi, hi!

For Reschten undrer det maj, Kaminraaden schlet ikke schtaar omtalt i Hof- og Schtaadskalenderen. Han kunde schgu nok have fertjent at komme med; han er schgu lige schaa grinagtig schom alle di andre.

Véd Di for Reschten, Hr. Redackter, hvad jaj kommer til at tenke paa, naar jaj læser i Hof- og Schtadskalendenen. Paa dette Digt af Hajberg:

„Ordener hænger man paa Patrioter — —"

— eller er det maaschke „Idioter", der schaar. Naa ja, det er jo i Grunden ogchaa det schamme.

Jaj ferbliver Derresches

M. M.

For Toldere.

Komme hvo, som komme kan,
Strængen vil jeg røre,
om en „nobel" Højremand
skal I faa at høre.
Han er Toldkasserer fin,
holder Folk. — Brinck-Seidelin
blandt andet maatte gi'et
i „Rafn"aderiet.

Lønnen, som han gi'er, er høj,
tænk blot — tred've Kroner!
Derfor priser slig Employ
jeg i høje Toner.
Det er ingen Sag, naar man
slig en Plads sig „hugge" kan.
Hvis Smalhans bliver Gæsten —
saa „negler" man for Resten.

Tro blot ej, at i min Sang
jeg til Ran fremskynder;
men vi véd jo nu en Gang:
Tolderen er Synder.
Og naar Overtold'ren gi'er
Stødet selv til Tyverier,
er det, der bli'er præsteret
blot mere „Rafn"ineret.

Vogt Dig, unge Toldermand,
for slig „Rafn"inade.
De smaa Tyve hænger man,
men de store lader
man skam løbe nok saa pænt,
om saa Strikken er fortjent;
selv Halse som (Gi) Rafn
kan man daarligt skaff'en.

Eders Tale bør være —

Hr. Clausen, gal i Panden,
for nylig i vort „Dagblad" skrev,
at Officerers Banden
for umanerlig blev.
Han si'er: Hvad skal den Banden
— bi ba Banden —
til i Soldaterstanden? —
thi de for vidt det drev.

Hvad gavner vel de Eder
som I udslynger rundt omkring?
naar I Rekruten beder,
saa gør han sine Ting.
Der hjælper ingen Fanden,
— fy, føj, Fanden! —
Det nytter ej, naar Manden
ej fatter nogen Ting.

Væn Jer af med at sværge,
en lille Smule Mildhed kan
som oftest flytte Bjærge,
det si'er i al Fald man.
Hold op med al Slags Banden,
— bi ba Banden —
giv Afsked Gen'ral Fanden
— og træd saa bare an.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

„Enigheden“ i Højre.

Om Enigheden Højre tidt har fjæsket:
De fælles Kræfter samledes til Et.
Taktiken var at holde sig paa Flæsket,
men Flæsket blev omsider altfor fedt.

Det revnede — og straks i lange »*Spalter*«
de rev og bed, de flængede og sled
Taktiken rent i Laser og i Pjalter. —
Man bli'er saa »stærk« af saadan Enighed!

Nr. 9.

RAVNEN

Søndag d. 2. Marts 1890.

Et Jernbane-Apothek.

— Jæ sku' haa no'ne Skinner.
— Hvad skulde det være for Skinner?
— Jou, Douteren sa'e jæ sku køve none Skinner te Drengens Bien.
— Ja, men det skal De købe hos en Bandagist, det kan De ikke faa her.
— Ded va' den værste. Di haar itte engang saaden en Smule Skinner, aa saa vil Di kalle ded for Jernbane-Apothek!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Alt i mange Aar en særlig Lov var lavet
mod det tyske socialistiske Parti;
men den Grav, som Bismarck dér for os fik gravet,
er han selv og Kejser Wilhelm dumpet i.
Sidste Valgdag blev de saadan gjort til Skamme,
at de ligefrem er bleven voldsom tamme.
De vil ikke længer kvæle „Samfundsstormerne“,
men si'er: „Vær saa artig Folk, her er Reformerne!“

Folkethinget har i denne Uge snakket
om den nye Skat paa Brændevin og Øl;
men de fleste Rigsdagsmænd har sig betakket
for at fylde Estrups Kasse mer med Søl'.
Den Moral er gal: man skal gaa paa med Drikken,
eller ogsaa lade Fæstningen i Stikken;
hvis Nationen ej for Alvor sig paa Flasken slaar
hele Forsvarssagen sørgeligt i Vasken gaar.

Det er dog en Ynk at høre, saa de hyler,
Højres Arbejdsmænd i Frederiks Avis;
med Fortrøstning om Beskyttelse de trygler
imod dem, med hvem de ikke kan forli's.
Tænk, der findes Skarn, som taber tidt en Hammer
ned i Ho'det paa en „Brækker“, — hvilken Jammer!
Men hvad kan de slemme Mennesker dog gøre ved,
at de Fyre ej har Ho'det paa det rette Sted?

Da Hr. Bahnson paa sit Fæstningsværk begyndte,
raabte mangen Københavner Ak og Ve
for vor gamle Skov; men Jesper han forkyndte:
Dyrehaven den skal ingen Skade ske.
Men nu viser det sig, der er ingen Naade
for de Træer, der staar, hvor Fæstningen skal raade;
nej, med dem er det nu meget snart paa Heldningen, —
— man bru'er Dynamit for et forcere Fældningen.

Ved den broderlige Arbejdsklasses Møder
gaar det umanerlig livligt til i Aar;
Harald Hansen kækt i Krigstrompeten støder,
mens en Deling Politi i Gaarden staar.
Ogsaa Forsvars-Vaaben-Brødre sig udmærker
ved at samles med hinanden som Bersærker.
Kiv og Strid og „Sla' paa Tosken“ er en syndig Ting,
— ja, men Broderskabet det er dog en yndig Ting!

Naar vort Politi til Tider indespærrer
fine Folk, saa hør' man sjældent mer derom.
Saadan gaar det med de pæne gamle Herrer,
som i Sædelighedssagen venter Dom.
Det var ogsaa kedeligt, det blev opdaget,
at de unge Pigebørn med Vold var taget;
men da Tugthusstraf naturlig ej vil baade dem, —
med et „Volta'kors“ man heller maa benaade dem!

Til vore tyske Brødre!

Brat af Valget rammet
ligger Højres Hær
sønderbrudt og lammet;
rejses den ej mer.
Og trods Kneb og Rænker,
List og Blod og Staal
har I Eder nærmet
stærkt det store Maal.

Bismarck nu med Blusel
mindes maa sit Tab,
søge Trøst i Trusel
om fornyet Drab.
Han vil huske Smagen
af den bedske Skaal,
han forgæves speide
vil imod sit Maal.

Ej ved Valgets Frugter
faar sit Saar han lægt,
aldrig mere tugter
han en lydig Slægt.
Tysklands Børn vil andet
nu, end lid og taal —
Brød til dem, som hungrer,
det er Eders Maal.

Lyd for dem, som klage,
Hjælp i Nød og Trang,
Lindring for de Svage,
Dagen lys og lang.
Alle Hovmodstanker
brændt paa Friheds-Baal,
Ret for Alle — det er
Socialismens Maal.

Frie Idealer
vil vi trylle frem.
Kaarder og Pokaler
skaffer ikke dem.
Handlinaer paa Ordet,
trods de Riges Skraal,
trofast Broderforbund
være skal vort Maal.

Tag fra os da Takken
for det stolte Slag.
Nu gaar ned ad Bakken
det for Højres Sag.
Strid som I har kæmpet,
vi Jer svigter ej.
Folkets Frihed vunden
er vort lyse Maal.

— Hvad er en Spidsborger? En hul Tarm, stoppet med Frygt og Haab, som en Pølse med Spædekalve og Flæskestumper.

— Netop det, som Ingen vil indrømme og Ingen vil høre, maa gentages desto oftere.

— Et Pattebarn og et Manuskript ligner hinanden deri, at de begge næres med en Vædske, det første med en hvid, det andet med en sort Vædske.

— Barnet ligner en Avis; det plaprer meget, meu véd kun lidt.

— Ynglingen er som et Lystspil, der sædvanlig ender med et Giftermaal.

— For en ny Sandhed er intet skadeligere end en gammel Vildfarelse.

Kunstschner-Karneval.

Herr Redachtør! Jai var til Kunstschner-Karneval forleden Mandags Det var schtorartigt, det var schyperbt, men di Herrer Kunstschnere klatter jo heller ikke med det, naar di ferst tager fat med den brede Pensel. Det véd man ju af gammel Erfaring.

Dekoraschjonerne foreschtillede et schjællandsk Landskab i Rococo-Schtil og Maaneschkin. Og gennem disse Omgivelser bevægede der sai schaa en Masse Maschker med Maschke for Anschigtet, og Løst til at more sai. Det var et fuldschtændigt Maschkevi det hele.

Jai schaa schaaledes no'ne Tirolere, der sang Naschjonalsange — NB. ikke af Schwend (Schwanen)-Flue: dertil var di for morschomme. Ligeledes var der Kinesere med Pisk — det fik for Resten di fleste sai henad Natten — og Schjømænd og Amagre, der for Resten ikke var saa magre endda, skøndt det var midt i Fasten. Hi—hi!

Jai saa no'ne nisselige smaa Damer med bare Arme og Barme, og til Schlut saa jai slet ingen Ting, for jai sad nemlig inde i et Kabinet og drak Schkum, saa at dei schkummede efter, hvad der for Resten ikke er no'et at schkumle over. Det var en dojlig Nat.

Jai véd schgu ikke hvad Klokken var, da jai endelig forlod Karnevalspladsen, men jai tror nok, at det var ti'ligt, for Solen var schgu knap staaet op innu.

For Resten forbliver jai, Herr Redachtør, Derresches

Moses Majer.

I Kasernegaarden.

Sergenten (til Rekruterne): Nu siger jeg Jer for sidste Gang: Naar jeg har kommanderet Ret! saa maa Ingen glo hverken til højre eller venstre eller bagud om saa Kejseren af Kina kom ridende ind i Kasernegaarden paa et Vildsvin!

I Skolen.

Læreren: Det er noget meningsløst Tøj Du skriver, Peter, Du burde lægge Dig til at dø af Skam, og saa kan Du lade Frederik forfatte Ligtalen, for han skriver den bedrøveligste Stil.

I Retten.

Assessoren (til Tiltalte): Er det Deres Haandskrift?

Tiltalte: Næh — det tror jeg ikke.

Ass.: Ligner det Deres Haandskrift?

Tilt.: Næ.

Ass.: Kan De aflægge Deres Ed paa, at det ikke ligner Deres Haandskrift?

Tilt.: Ja, det tror jeg nok.

Ass.: Vis mig en Prøve paa Deres Haandskrift.

Tilt: Næ, det gaar inte, Hr. Assessor!

Ass.: Det gaar ikke — hvorfor ikke? Det kan jeg tvinge Dem til!

Tilt.: Næ, De kan ikke, Hr. Assessor, for jeg kan slet ikke skrive!

Bogstavet M.

(Til Alfabetets Historie.)

Madsen: Navnet paa Folk, der hader Kvinderne og især Piger i 12 Aars Alderen.

Matzen: Hvor kan I tvivle! eller Frihed, Fremskridt og Konge, forudsat denne vil lade Ministrene raade. Hvis Vorherre vil lade være med at give Sommer om Vinteren og specielt, naar der er Valg, kan han faa en Plads med.

Mides: En, der rækker Tunge.

Manicus: Et filosofisk Uhyre, der er bugtet som et Z og især huserer i Pilestræde.

Maadehold: Noget for de Fattige.

Menige: Kanonføde.

Moral: Ja, hvad skal man sige!

Malmigden: Færdig med Fyrre.

Piger og Uhre.

Unge Piger ligner gamle Uhre. de gaar al Tid for stærkt.

Forfængelige Piger ligner Lommeuhre, de lader sig trække op.

Naske Piger ligner Slaguhre, de slaar, naar man trækker dem op.

Pyntesyge Piger ligner Taarnuhre, man ser efter dem, men man vil ikke have dem.

Smukke Piger uden Forstand ligner Spilleuhre, man bliver snart ked af dem.

Sladdervorne Piger ligner Vækkeuhre, man hører nok paa dem, men ikke gerne.

Forvænte Piger ligner Soluhre, i Huset duer de ikke.

Beskedne Piger ligner Repetéruhre, de lader sig kun høre, naar man opfordrer dem.

Paatrængende Piger ligner pantsatte Uhre, man lader dem staa.

Moderne Piger ligner Cylinderuhre, de er meget flade.

Rige Piger ligner Guluhre, man spørger først og fremmest om deres Guldværdi.

Huslige Piger ligner Penduluhre, de gaar sikrest.

Ikke forknyt.

Grevinden (ved Antagelsen af en ny Tjener): Endnu Et, førend jeg engagerer Dem ... jeg er ofte hidsig i en overordenlig Grad ...

Tjeneren: Jeg er tilfreds, om De saa er Fandens Oldemo'er, Fru Grevinde, jeg er ikke bange for noget! —— jeg har jo været gift tre Gange!

I Kaféen.

— Her staar i Valgtelegrammerne, at blandt de valgte tyske Rigsdagsmænd er der ogsaa „en Vild". Hvem mon han repræsenterer?

— Formodenlig de sorte „Prøjsere" i Afrika.

Valgdagen i Tyskland.

— Marsch! Marsch! Vi skal gi'e dem Valg, naar vi bli'er store. — Hurtig frem paa Fløjen.
— Sikke Prygl, Socialisterne skal faa, naar de Tinsoldater bli'r rigtig levende Mennesker.

Fra Kristianshavn.

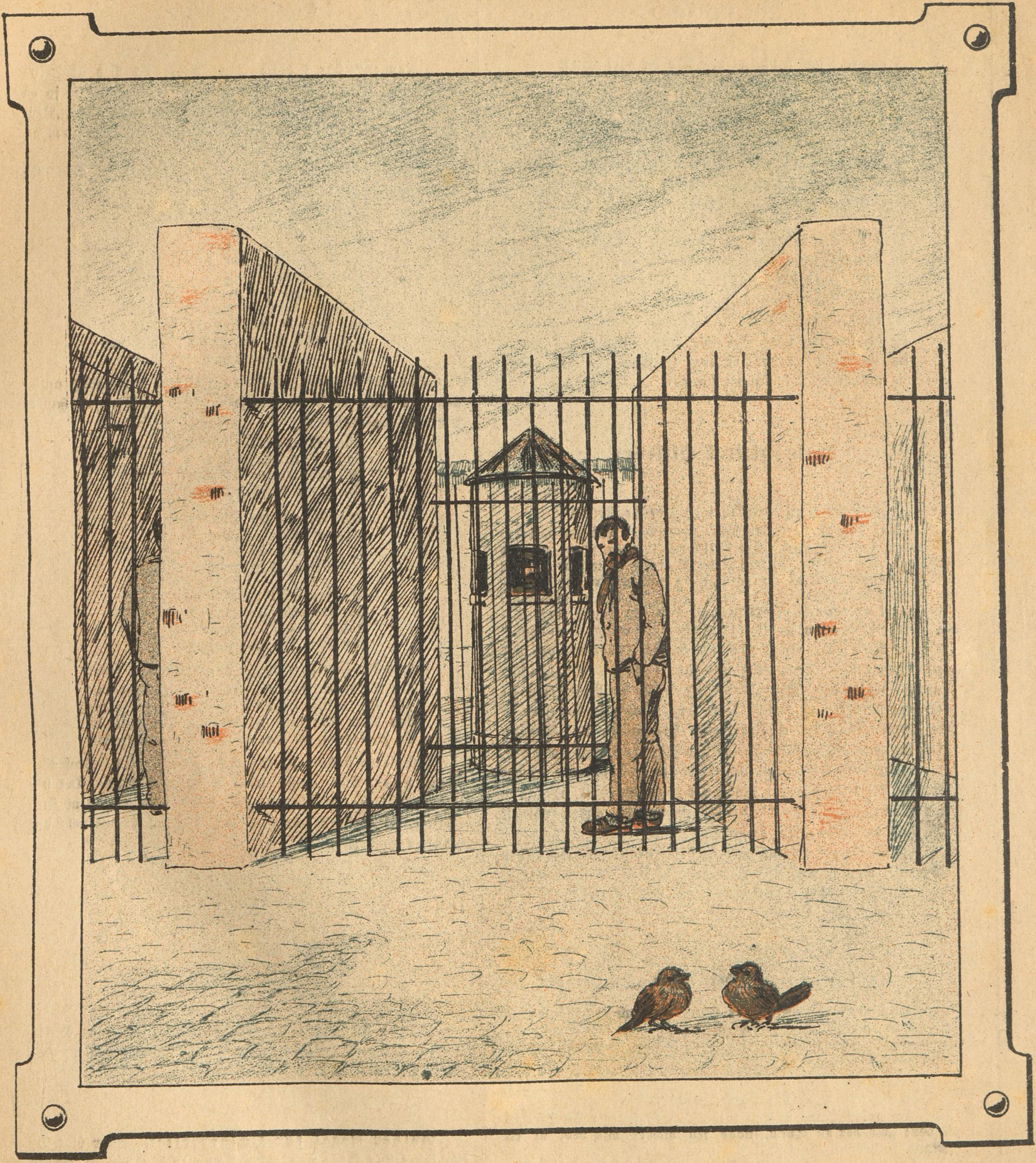

1ste Spurv: Gud véd hvad det er for nogle Abekatte, der gaar der inde? De kunde da ogsaa gærne sætte en Navneseddel paa Burene.

2den Spurv: Ja, eller trykke et Katalog; var det ikke for Burenes Skyld, skulde man jo tro, at det var rigtige Mennesker.

Nu og før.

I gamle Dage havde vi vor Kro og vort Laug,
og saa en reguleret og sünftig Mester,
og Højre de havde i os saadant et „Tav",
at vi løb med til deres Grundlovsfester.
Men da vi saa mærked' man fyldte os med Vind,
ja, saa kom der Harme og Varme i vort Sind,
og vi satte Folk i Rigsdagen ind,
men ikke af den ældgamle Skole.

Men nu er Juristerne og Rigmænd i Pagt,
og Grundloven — den lægges til Side;
men helbigvis staar Folket med Ære nu paa Vagt,
og vor Mening faar man at vide:
Et Samfund skal rejses paa Arbeiderkrav,
og de, som har ydet, skal ha'e, hvad de gav;
det Gamle, det byder vi over en Stav, —
og nyfødt vil Samfundet stande!

Mislykket Fiskeri.

„Avisen" skrev forleden i en ledende Artikel:

„Nej, lad os bare ikke blive fornemme! Lad os derimod netop søge at vinde større Udbredelse blandt de menige Lag Det er ikke de daarligste Tropper, man faar derfra; de kunne begejstres for en Sag og bringe Ofre for den. — Højres faste Stok, det er dem, hvem det ikke er blevet beskaaret at slide Brysselertæpper, men som kunne finde Adspredelse paa en ganske almindelig anstændig Daniebod"

— Det lader til, at Matzen & Ko. fremdeles vil søge at bedaare Arbejderne med fin Dansebod. Vi gad forøvrigt nok se den „Sag", som Højre kan faa Arbejderne til at begejstres for og bringe Ofre for. Tror dette Kadaver af et Parti da virkelig, at Arbejderne har glemt, at „Avisen" før Valgene daglig talte om de „fordrukne Arbejdere", og bilder man sig ind, at Arbejderne er uvidende om, at det samme Blad hver Dag i denne Tid opfordrer til at kaste de Arbejdere paa Gaden, der har en anden politisk Mening end den, Højre forfægter.

„Avisen" vil absolut gøre Arbejderne til „Højres faste Stok". Kan hænde, lille Frederik har Ret, men det bliver da, politisk talt, en Stok til Højres Rygstykker.

Forstaaelig Folelse.

Husarløjtnanten: Har Fruen proberet den nye Fuchs?

Fruen: Ja, men den er noget ubekvem at ride, det er lige som den vilde rende væk med En.

Løjtnanten (sukker): Ja, det kan jeg saa godt forstaa!

Et stort Ansvar.

En grim Dame af den katholske Tro spurgte sin Skriftefader: „Er det en Synd, naar jeg glæder mig ved, at en Mand kalder mig smuk?"

Præsten: „Nej, min Datter; men et forfærdeligt Ansvar for den Mand, som sagde Dem det."

Gækkebreve.

„Ravnen" har i disse Dage moret sig med at skrive Gækkebreve til sine gode Venner og Bekendte. Det er jo en yndet Sport imellem lystige Fættere, og hvorfor skulde „Ravnen", som jo virkelig er en af de lystigste af Slags'en, da ikke ogsaa befatte sig med det:

Naturligvis skal Frederik Hansen have et. Det bliver saalydende:

Jeg sender Dig en Gave,
Du lille Fyr med Mave,
den spirer frem i Løn,
og er som Du, lidt grøn;
endv dere paa sit Felt,
som Du en Kig in Welt;
men den er mere bly
end Du, — føj Frederik, fy!
Gør hvad Du vil, gæt væk, gæt væk!
Du er og bli'er dog vores Gæk!

Saa skal Rysel og Maler Jensen selvfølgelig ogsaa betænkes med et Gækkebrev hver. Det til Rysel har vi tænkt os saalydende:

Naar Sorger Dig trykker,
skøndt selv Du er Trykker,
saa slaa dem af Ho'edet,
slaa koldt Vand i Blodet.

Den Blomst jeg Dig sender,
betyder blandt Venner,
at den, som der har en —
er Gækken og Narren.

Det saa' vi i femte,
da Vælgerne stemte,
skøndt svært I dem ægged',
saa blev Du dog gækket.

Til Maler Jensen bliver følgende Poem sendt:

Du Nordeus Demosthenes, Taler saa talende.
Ak! Nu er din Stjerne, o Maler! saa dalende.
Lad dette Dig staa for Bevidstheden vækkende:
At Folkegunst er som et Gækkebrev gækkende.

Endvidere skal baade Bauditz, Manicus, Professor Matzen og flere andre have deres Gækkebrev. Det vil imidlertid blive for vidtløftigt at bringe frem her og vi indskrænker os derfor til at citere det, der skal sendes hele det øvrige Højreparti.

Det lyder saaledes:

Den Blomst, som vi sender,
I sikkerlig kender;
naar Skuet I nyder,
I véd det betyder:
At hvad I end sier,
saa er og saa bli'er
I hvad før I vare,
kun Gække og Narre!

Nu véd de jo rigtignok paa Forhaand, fra hvem Gækkebrevene kommer, men Pyt! det gør heller ikke noget. Saa meget gladere maa de vel blive for dem.

Gylden Regel for Vælgerfolket. Naar blot Du ikke lader Dig fange paa Valgdagen, saa er din Frihed ikke i Fare.

Et Krach.

Stemmer i et Kvidekvad
i Taarebad,
næsetagne Aktionær;
thi hør og lær:
Ak, man nævner dine Kaar
og Tort i ét:
Valbygaas for Valbygaard-
Konsortiet.

Ganske vist; den blev for hvas,
Du fordred' kras
Dokumenterne at se. —
For sent — o, Ve!
Direktionens Skydeskaar
I knaldede.
Haar var haard, men hvo fandt Haar
paa Skaldede?

Phister Tag paa Oldfux fik,
thi Schouw var kvik;
men mod Raavad Raad var brat
i Vejret sat.
Naar vort Fæstningsvæsens Ram-
buk er Profos,
faar ej Selvbeskat'ren Stram-
buks pr. Profos.

Hovedbogløs, bladløs nu
og blodløs Du
mellem et Par Negle slemt
i Kvas blev klemt.
Selv om Neglerne Du ikke gi'er
Fidus igen,
Du dog visnok aldrig bli'er
til Lus igen.

Lyse Haab om Hus paa Kridt,
med grønt Stakit!
Skønne Drøm om landlig Bo
til Aldersro!
Salig Lyst at hvile der
paa Synderne!
— Aah! Din Villa blev Salær
til Gründerne.

I Børnestuen.

Moderen: Se her, lille Hans, tag dette Stykke Kage og del redeligt med din Broder Vilhelm.

Hans: Hvad vil det sige, at dele redeligt?

Moderen: Det vil sige, at beholde det mindste Stykke til sig selv og give det større til den anden.

Hans: Lad saa hellere Vilhelm dele.

Empire-Udstilling.

Ah! Den er sau schtorslaaet, den er mageløs; den giver os et ganschke brilliant Indtryk af, hvorledes det schaa ud i gamle Dage, lige da vi ha'de hat Pengegrifen eller Krisen, hvad det nu var di kaldte den. Hi—hi!

Der er Egetræes Møbler og andre Møbler, dajlige sølbeslagne Schkabe og Draghkister. Der er det schgu ikke Schkinnet, der be-Dragh'er, for der er uskaarne Dragher og den Slags Dir rundt omkring paa dem.

Og schaa de prægtige Kanner og Punscheboller og Schuppeterriner. Di har vist ikke haft Livjægere den Gang, for jaj schaa i al Fald ikke no'en af derresches Terriner der. Men di er jo ogschaa af en niere Datum. Hi hi!

Derimod er der Mallerier af den høje elskede Familie i Friederichsbergsches Haves Kanaler. Det vil schige, di sailer der, di schvømmer schgu ikke. Hi—hi! Det havde vel ogschaa været for morschomt at sche paa.

Alt i alt er Empire-Udschtillingen virckelig majet schmuk. Og den bli'er jo ogschaa schvært besøkt, ischær af ældre Damer. Man kan godt være tjent med at give 35 Øre for at sche den.

Det vil schige: det kunde schgu ikke falde mai ind, men derfor er jai ogschaa majet glad for den Billet som Di, Hr. Redachtør, schende mai.

Ærbedigst
Moses Majer.

I Frikvarteret.

— Sikke Sjov, Drenge, nu ska' de ha' en Fjordsk Gryde oppe i Arresthuset.

— Hva' ska' de bru'e den te', Krissjan?

— Begriveligvis te' a' koge de Arrestanter „møre" i, om Assesserne inte ka' faa te' a' bekenne.

En moderne Roman.

Hun forlod sin Mand, fordi hun som den gode Tones tro Slavinde ikke kunde faa hans røde Næse til at passe til den blaa Salons Nuance.

— Hvilken Regering er den bedste? — Den, der lærer os, at regere os selv.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fromme Ønsker.

O, Herr Bismarck! Du store Kineser! Nu da Du ikke længere har Brug for din Undtagelseslov, saa laan os den her i Danmark, thi vi trykkes svarligen af de fæle Socialister!

Nr. 10.

RAVNEN

Søndag d. 9. Marts 1890.

Selvfølgeligt

Tjeneren: Fru Baronesse! Pelle vil slet ikke følge med mig.
Baronessen: Ja, saa maa Du naturligvis følge med den.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Man erindrer nok, hvad Hønen sa'e til Hesten:
„Ta' nu Foden til Dig, ellers træ'er jeg Dig!"
Saadan lyder Kejser Wilhelms Tale næsten,
naar mod Socialisterne han ta'er paa Vej.
Til sit Statsraad sa'e den unge Mand saa værdig:
„Med de Folk skal jeg alene blive færdig!"
Men at netop de skal vinde ved hans „Færdighed",
ja, det er sgu mildest talt en stor Mærkværdighed.

Gamle Ploug han er nok bleven ganske kulret,
thi han raser som en findsforstyrret Mand;
skøndt den Tid er nær, da Fyrens Støv er smuldret,
vil han prøve, om endnu han skade kan.
„Staten maa kun anta'e Værnets Folk!" si'er Daaren,
„Lad de Dygtige saa gaa paa Ladegaarden!"
Men saa fjollet er Regeringen dog heller ej, —
nej, Carl Ploug, se til, at Du paa Bistrup melder Dig!

At der Hensyn tages selv til Matzens Sprøjte,
det ser man Beviser paa i denne Tid:
Oberst Lassen dansed' efter Fred'riks Fløjte
og gav Socialister Fur trods deres Flid.
Begge havde Stillere for Hørdum været,
og i saa Fald — derom har man dem belæret —,
at al Dygtighed og Omhu og Paapassenhed
hjælper ej en Døjt mod Oberstens Gelassenhed.

Er der Nogen, der forstaar, hvori det stikker,
at den Is, som Politiet finder skør,
den for Skøjteløberklubben er saa sikker,
som den nogensinde vel har været før.
Ja, for Øvrigheden har jo denne Mening,
at hvis man er Medlem af en fin Forening,
kan man ganske trygt paa Skøjtebanen smække sig,
men hvis ikke, ja saa gi'er det tynde Dække sig.

Nu Casino ikke mer ved Thoras Elskov
som et andet Statstheater drevet bli'er.
Det skal styres næste Aar af Watt og Kjeldskov,
som nok begge véd, hvad Publikummet li'er.
Aktionærerne vil lave fint Theater
med elektrisk Lys og Varmeapparater,
og Bestyrelsen faar ogsaa Lov at more sig,
— thi nu kan den selv med Fribilletter fore sig.

Snedkermestrene de længes atter efter
at faa sat en lille faglig Kamp i Værk;
men vil de med vor Forening prøve Kræfter,
kan det være, at den bli'er dem dog for stærk.
Thi blandt Møbelsnedkersvendene der findes
ingen Skruebrækkersjæle, som kan vindes;
saa hvis Mestrene med Strejke vil fornøje sig,
bli'er der ingen Ende paa den, før de bøje sig.

Sypigens Sang.

Sy fra Morgen og til Aften,
sy, sy!
Tab af Sundhed, Tab af Kraften,
aldrig Lys og aldrig Glæde,
stedse, stedse Naalen træde,
Næppe Tid til ud at græde.
Sy, sy!

Sy paa Baronessens Kjoler,
sy, sy!
medens hun i Mag sig soler.
Hun kan ride, hun kan køre,
spejle, pynte, ind sig snøre.
Al min Løn er hundred Øre.
Sy, sy!

Sy for min betrængte Moder,
sy, sy!
For min sultne lille Broder,
for et Liv i Armod levet, —
meget har man om mig skrevet,
usel dog min Lod er blevet —
sy, sy!

Sy til Dagen for mig hælder,
sy, sy!
Sy, om saa det Livet gælder.
Aldrig frem, men kun tilbage,
bedst er Alt, hvad jeg faar smage,
haanet, miskendt alle Dage.
Sy, sy!

Svineheld.

Petersen. I forrige Uge havde vi alle derhjemme et sandt Svineheld! De kan tænke Dem, min Kone faldt ned ad Trapperne og forvred Armen — hun kunde let have knækket Halsen! I Hastværk væltede jeg Lampen og vort Sovekammer brændte, men lige saa let kunde jo hele Hytten have futtet af, og min Svigermoder tabte Mælet af Skræk — det kan man virkelig sige var naadig sluppet!

Ved et Jernbanesammenstød mistede 5 Mennesker Livet; blandt dem var en rig Englænders Tjener. Mylord sad i første Klasse, stak roligt Hovedet ud af Kupévinduet, og da han saa, at den Waggon, han sad i, ingen Skade havde lidt, trykkede han sig igen ind i sit Hjørne. En Konduktør kom løbende og raabte gennem Kupévinduet: „Min Herre, der er sket en stor Ulykke!" — „Virkelig? Aa!" — „Tre Vogne er knust!" — „Virkelig? Aa!" — „Fem Mennesker er dræbte!" — Virkelig? Aa!" — „Deriblandt Deres Tjener, han er revet i seks Stykker!" — „I seks Stykker! Aa!" — „Hvad skal vi gøre med ham, Sir?" — „Bring mig det Stykke af ham, paa hvilket Nøglen til mit Pengeskrin befinder sig!"

Skatten.

Forgangen brat
det hændte, at
Herr Estrup trængte til en Skat,
og da han saa til Øllet saa',
saa tænkte han: det kan den lægges paa.
Nu Højre efter hans Pibe sprang,
men faar vel nok en Næse lang,
saa Øl og Snapsen begge to
kan slippe ud af Estrups Klo.

En liden Krönique
omm
Broder Kriigen paa Christianshavn
Anno 1890.

Blifver att berette / huorlunde Hand (Ridder Mal-mig-den) blefv dreven ud af sin faste Borg / Niende Kredsen kaldit / paa Valgdagen / Oc der Hand ey derom tyckes ret / oc var arg i Hu ofver sitt Nederlag / saa erklærede Hand sin egen Broder Feyde / huad der i de Tider kaldtes / Oeconomisk Kriig / oc blefv fört med stor Voldsomhed / huor det saa kunde lade sig gjöre / Angaaendis derom kan man læse i Kröniquerne fra Statens Uærksteder.

Mend der den undsagte Broder uar en brav Mand / der ey uilde suigte sin Overbeuiisning / saa tog Hand imod Feydebrevet / oc rustede sig af bedste Evne / till att forsuare sig / Oc stod der nu imellem dennem en Feyde / som just ey uar blodig / men kun blodig Uret fra Ridder Mal-mig-dens Side.

Der ud om skal næste Krönique melde uidere.

Den lille Lassen.

Stakkels Højremænd maa blegne,
Socialismen vil ej dø.
Hvor man stuer alle Vegne
Skyder op dens unge Frø.
Dog, der kommer Folk, som ikke
fatte kan dens store Maal,
og de vil den Skaller drikke,
men de Stakler bli'er til Aal.

Dog vil lille Oberst Lassen
slaa vor store Sag ihjel;
de han jage vil fra Pladsen,
der er tro med Liv og Sjæl.
Som et Loppestik kun virker
al den iltre Obersts Spræl,
vi gaar frem trods Præst og Kirker,
trods hver Kruppsk Soldatersjæl.

Kloge Folk. En Næringsdrivende led for nogen Tid siden den haarde Skæbne at miste begge fine Børn. Det ene blev overkørt af en Arbejdsvogn, det andet paadrog sig en Hjærnerystelse ved at falde ned fra en Sofa. For at lindre Savnet af Børnene tog Forældrene et Plejebarn til dem. Nu har imidlertid Sundhedspolitiet resolveret, at Lejligheden maa være „usund", og har derfor forbudt dem at have Plejebørn. Hm!

„Jeg tænkte nok, den Stakkel ikke kunde leve!" sagde Kærringen, da de hængte hendes Søn.

Idéforbindelser.

For Idioter højt man ser
en Anstalt paa en Skraaning,
men vi har mange, mange fler,
som skulde der ha'e Vaaning;
thi naar jeg paa den Anstalt ser,
paa „Mal mig" tænker jeg og ler.

Kommunehospitalet har
for bumlende Bysvende
jo gummipolstrede Luka'er
og Trøjer til at spænde.
Hver Gang jeg Gummistuen ser,
paa Matzen tænker jeg og ler.

Ved Trommesalen tidt jeg saa
paa Kreaturtransporten,
der danske Svin til England gaa,
og nøsles af Eskorten.
Naar jeg dem saa paa Skibet ser,
paa Fred'rik tænker jeg og ler.

De kender vel et Kryderi,
som vokser i Cayenne,
den hyggelige Koloni
ved Verdens anden Ende.
Naar jeg et Peberkorn blot ser,
paa Bahnson tænker jeg og ler.

Jeg saa en Gang en Bavian
i Zoologisk Have,
paa Kroppen bar den en Kaftan
og Talmud i sin Mave.
Hver Gang jeg Bavianen ser,
saa sætter jeg mig hen og ler.

En elskværdig Husvært.

Lejeren: Hr. Klemme! Vinduerne i min Lejlighed slutter saa daarligt, at Blæsten bringer mit Haar til at flyve mig om Ørerne. De maa virkelig lade Vinduerne gøre i Stand.

Husværten: Hæ — var der ellers ingen Smaating! Lad De hellere Deres Haar klippe — det er meget simplere!

En Udsmidning

»Har I været Hørdums Stillere?«
»Ja.«
»Naa, saa er I afskediget med det samme. Staten, det er os, som duer noget, forstaar I, og naar I arbejder for Staten, saa kan I ikke med det samme arbejde paa at omstyrte Staten, det er da tydelig nok. Færdig!«

For meget forlangt.

»Hør, Marie! Jeg saa i Gaar at Du *har* en Kæreste. Hvad er din *Tilkommende?*«
»Men Gud, Frue! Det er da ikke godt for mig at vide — min *nuværende* er Kusk.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det er skrækkeligt at tænke sig, min Kære, saadan som Folk forsvinder den ene efter den anden, uden at noget Menneske kan begribe, hvor de er henne, og hvad kan det saa hjælpe at Folketællingen udviser, at Befolkningen tager til, naar man ikke véd, hvor de halve bliver af. Der var nu først Meyer, som oven i Købet maatte lide den tunge Skæbne at blive udstillet i „Avisen“, og uden at det har nyttet det allermindste, hvad der jo for Resten er et nyt Bevis paa, at Folk ikke tager Notits af, hvad Bladet skriver om, ligesom da „Avisen“ i mange Dage skrev, at Ryssel, Halkier og Malmigden-Jensen skulde vælges, og da saa Valgdagen kom forsvandt de alle tre fra Valgtribunerne, og der har ikke været Spor af dem siden. De er borte lige som Meyer, det stakkels Menneske, som jeg nok for Resten vilde ønske maatte komme for en Dag igen. Saa er der den lille Pige fra Gammelholm, som man heller ikke kan finde igen, og nu er der jo ogsaa ovre i Rysted en Mand, der er bleven borte. Men det er næsten ikke til at begribe, at nogen kan forsvinde i den By, for den er jo ikke engang saa stor som Adelgade og der boer for det meste kun én Familie i hvert Hus, og selv om Politiet kan være en Smule i Vilderede med, hvor Manden er blevet af, saa maa dog Byens Brødkone vide det. Hun véd nemlig Besked med alt hvad der passerer i Byen, skal jeg sige Dem. Ja, hun véd vist ogsaa, hvad der ikke passerer. Brødkonen véd, om Byfogdens Pige skal skifte, om den ny Politifuldmægtig er bleven forlovet, om Apothekersvenden har slaaet op med Købmandens Datter, om Bagerens Hund har faaet Hvalpe, og hvad Folk siger om Kapellanens sidste Prædiken. Hun kan ogsaa meddele, om der snart ventes Skuespillere til Byen, om der er Fisk ved Stranden og Kød paa Torvet, og vil man have at vide hvad hver Familie i Byen skal have til Middag, saa leverer Brødkonen paa staaende Fod hele Spisesedlen. Som jeg siger Dem, min Kære, Brødkonen er Byens Avis, dens officielle Organ, ja, hun er mere end det, hun er, hvad „Politiken“ er for sine Læsere — „den højeste Oplysning“, og hun gaar ud hver Morgen, lige som den, sommetider ogsaa om Eftermiddagen, men hvad Nyhederne angaar da i lille Format som „Aftenbladet“. Og saa skulde Brødkonen ikke vide, hvor den forsvundne Mand er henne! Det er umuligt. Jeg er vis paa, at havde vi havt Mage til Brødkone paa Frederiksberg, saa var Lampevejsmorderen opdaget for længe siden, det vil da sige Mage til den Brødkone, som Rysted havde for en Del Aar tilbage, men jeg vil for Byens Skyld haabe, at hendes Efterfølgerske i Embedet værdig er traadt i hendes Fodspor — saa faar de nok rigtig Besked om den forsvundne Mand. Ak ja, min Kære, det er saamæn ikke Spøg med saadan en Affære, og jeg gaar i den gruligste Angst for, at Skade ogsaa skal glemme sig selv et eller andet Sted saa han ikke véd, hvor han selv er bleven af, og naar han ikke véd det, kan han jo heller ikke finde hjem igen, lige saa lidt som Paraplyen, den han lader blive staaende i Tanker paa de utroligste Steder, og jeg skal sige Dem, at siden forrige Mandag, da Sommerfeldt og Mannheimer sagde i Borgerrepræsentationen, at der er ingen Arbejdsløshed, er Skade bleven rent slem til at gaa og grublisere, og bliver det saadan ved, kan man ikke vide, om Manden gaar omkring til han bliver borte med det samme. Det er nu ogsaa storartet, at en Borgerrepræsentant bilder sig ind, at fordi han hedder Sommerfeldt saa har Vinteren intet at betyde, og at der ingen Arbejdsløshed er fordi han har havt travlt med at købe Jord til Fæstningsværkerne. Skulde min Drøm gaa i Opfyldelse saa faar han noget andet at vide, og maa være glad, hvis han kommer i Frijord naar han døer, lige som Mannheimer gjorde forleden, formodenlig af Forskrækkelse over Socialdemokratiets Fremgang i Tyskland. Men maaske kunde min Drøm omvende Sommerfeldt. Jeg drømte nemlig, at Sommerfeldt var bleven arbejdsløs. Vinteren var stræng. I sin Nød gik Sommerfeldt til Understøttelsesforeningen og bad om Hjælp. Men da netop han havde været Skyld i, at Understøttelsesforeningen intet Bidrag fik af Borgerrepræsentationen den Vinter, saa kunde Foreningen selvfølgelig heller ikke hjælpe ham, især da der var mange, der var endnu mere trængende. Saa drømte jeg, at Sommerfeldt ved Krigsministerens Anbefaling fik Arbejde paa Forterne til 73 Øre om Dagen, men der kom han op at nappes med en af Formændene, som jog ham bort. Sommerfeldt skrev en lang Klage til „Avisen“, men Frederik Hansen nægtede at optage den. Jeg drømte saa, at Klagen Dagen efter stod i „Social-Demokraten“ og samme Dag mældte Sommerfeldt sig ind i „Socialdemokratisk Forbund“. — Hvad Skade da grubliserer over? spørger De. Ih, han ærgrer sig naturligvis over, at Københavns Borgere i saa mange Aar har ladet en Klat Officerer og Embedsmænd raade over Byens Anliggender. Men vent bare til næste Valg, saa siger Borgerne — Tak for Kaffe!

Hvad Valgurnen kan bruges til.

I en til Valgkredsen Laubou i Tyskland hørende Landsby fandt Valgbestyrelsens Formand i Urnen en Regning paa et af ham modtaget, men endnu ikke betalt Læs Kul.

Hvad er stemningsfuldt?

Naar en Pianofortefabrikant foreslaar fine Kreditorer en Akkord.

Broderlighed.

(Frit efter en gammel Remse.)

:,: Der var en hel Del Brødere :,: —
Brø bro bro-
de de de
re re re
Brødere,
samt andre gamle Stødere.

:,: De vilde opnaa Enighed :,: —
E—E—E-
nig—nig—nig-
hed hed hed,
Enighed,
som i hver anden Menighed.

:,: Saa varsled' de til Møderne :,: —
Mø Mø Mø-
der der der-
ne ne ne,
Møderne;
der ulmed' de i Gløderne.

:,: Og Generalforsamlingen :,: —
sam sam sam-
ling ling ling-
en en en,
samlingen,
den fik dem rent fra Samlingen.

:,: Og efter megen Hurlumhej :,: —
Hur Hur Hur-
lum lum lum-
hej! hej! hej!
Hurlumhej!
saa gik de alle hver sin Vej.

:,: Saa alt deres Broderlighed :,: —
Bro der der-
lig lig lig-
hed hed hed,
Broderlighed,
er nu kun svunden Herlighed.

Indrømmet.

Politimesteren: Hvad er det for en Opførsel, Christen Madsen! De har forfulgt Deres Nabo, Per Nielsen, med Skældsord helt ind i Skoven og der har De gennempryglet ham. Der er De virkelig gaaet for vidt.

Chr. Madsen: Det indrømmer jeg, Hr. Politimester! Jeg kunde lige saa godt ha'e gi'et ham Kløene ude paa Landevejen.

God Anbefaling.

Gæsten (til Ølværten): Kender De Firmaet Bummel & Rummel?

Værten: Om jeg gør! De kommer her begge to hver Aften!

Gæsten: Duer det Firma noget?

Værten: Det skulde jeg mene! De gaar da ingen Aften her fra, uden at de har drukket en halv Snes Bajere hver.

Naar Munden løber.

Den Fremmede: Med Forlov, er Hr. Justitsraaden hjemme?

Tjenestepigen: Jo, men Herren vil ikke forstyrres. Han er lige midt i en gruelig Sædelighedsforbrydelse.

Brandmændene.

Paa vore brave Brandmænd
vor Magistrat den tænker ømt,
før fik de nok af Vand, men
om Brødet blev kun drømt.
De skal ej brændes a' mer,
— inte a' mer, —
i Løn skal de nu ha'e mer.
Man bliver ganske rørt.

I Præmie otte Kroner
før al Tid første Sprøjte fik,
hvorfor i muntre Toner
man frem med Slangen gik.
Men nu kan Byen brænde,
— bare brænde —
mod første Sprøjte sende
et langt forgæves Blik.

Et hundred seksten Øre
fik før enhver Theatervagt
for strængt Opsyn at føre,
saa ingen Ild fik Magt;
men det skal de ej ha'e mer,
— inte ha'e mer —
om alle Helveds Flammer
end slikkede mod Sky.

Velgørenhed er dejlig,
men denne her gør Ingen fed,
Borgmesteren ta'er fejl i
Flothed og Nærighed.
Men vi skal huske paa dem,
— huske paa dem. —
Ved Valg vi skal nok slaa dem
fra Guldtøjstoppen ned.

Stole-Parlamentarisme.

Rigsdagssalen yndigt straaler
i sin Stole-Periode,
Folkethingets Flertal straaler:
at „det er til Landets Gode".
Christen Berg maa vige Pletten
for den Holsteins Disciplin.
Altsaa — Stolene har Retten,
medens Holstein drikker Vin.

„Rigsdagsvællingen" er sveden,
Emaljeringen er sprukken,
Holstein kan ej taale Heden,
derfor Berger bliver mukken.
Medens Holstein konsumere
Frokost, med lidt Vin „in ment'",
Rigsdags-Stole diskutere;
det er: Stole-Parlament!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En større Historie.

— Jeg faar. Jeg fik. Jeg har faaet. Jeg vil faa.

Nr. 11.

RAVNEN

Søndag d. 16. Marts 1890.

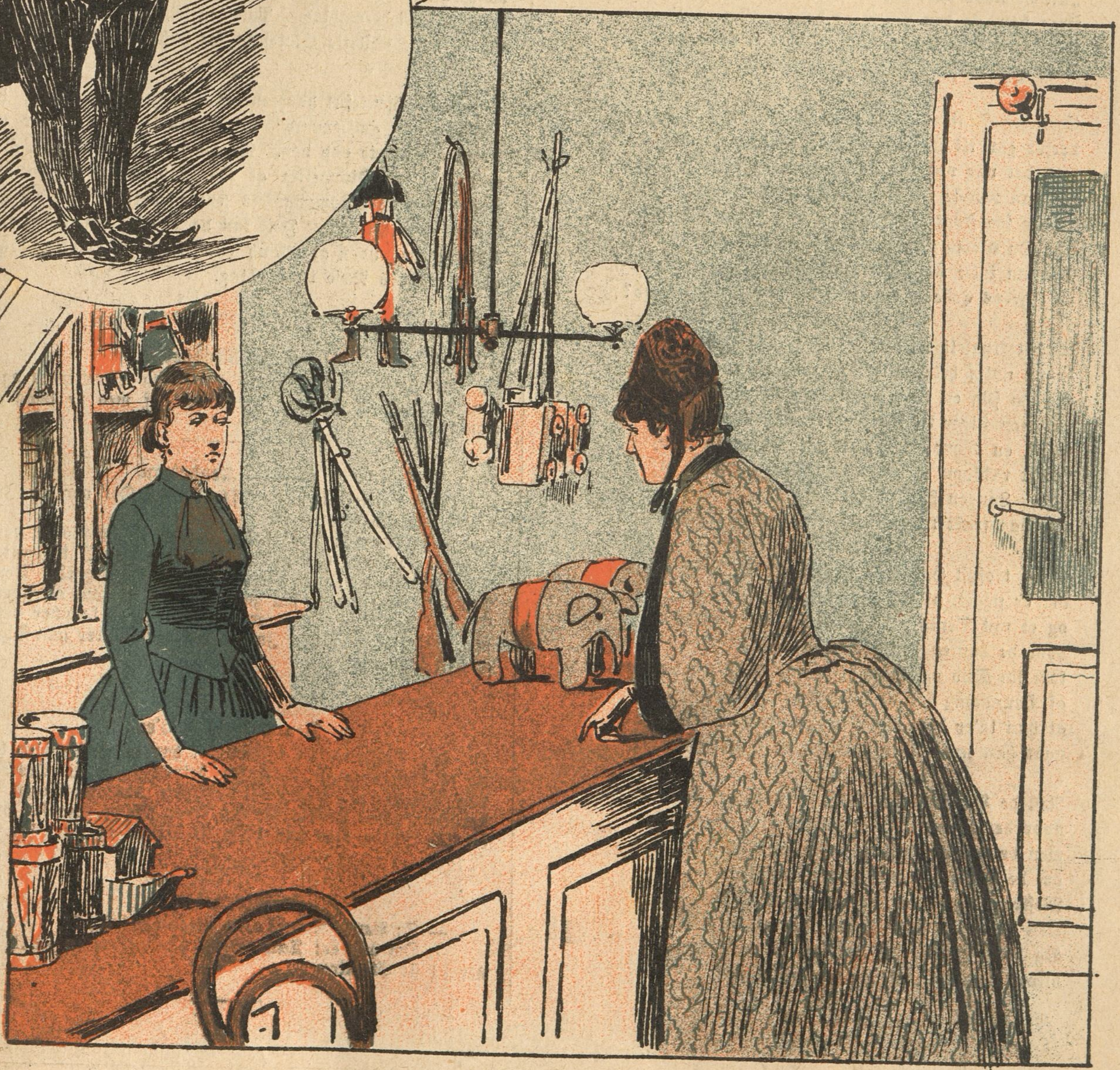

»Har De Dukker som »Nisser«?«
»Nej, men vi har Dukker, der græder.«

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

I Berlin skal Konferencen snart begynde,
og vor egen Tietgen har vi sendt derned.
Resultaterne de bli'er vist temlig tynde,
hvis om vore Forhold han skal gi'e Besked.
Dog, én Mursvend har han jo paa Marmorkirken,
som udfolder Aar for Aar en rastløs Virken,
saa der har han vel studeret Hovedtrækkene,
saa hans Sagkundskab vil blive opsigtsvækkende.

Den er atter bleven kriminel for Rode,
thi hans Blad har insultert en ædel Sjæl,
og Hr. Hennings blev saa rasende til Mode,
at han afgav en Erklæring, som var fæl.
„Enten Rode eller jeg er rent umulig",
skrev han, og den Tanke er dog virk'lig grulig,
thi det er sgu svært at vælge mellem disse to, —
Rode han er slem — og Hennings han er li'saa go',

Christian Jensens Broder har Forstand i Panden,
derfor gav til Hørdum han sin Stemme hen;
men det var vist ikke vel betænkt af Manden,
thi han tændte Harmen op hos „Malmigden".
„Naar saa stygt Du kan din egen Broder drille,
skal Du aldrig mer faa noget at bestille!"
Saadan talte Krisjan i sin Broderkærlighed,
— Fyrens gode Hjærte vist til stor Besværlighed?

Af det frygtelige Mord paa Ulfborg Hede,
er nu nylig hele Landet skræmmet op.
Og om slig en Udaad skal man ogsaa lede,
om man stiger til Forbrydelsernes Top.
Tænk, en Mand, udaf hvis Øjne Vanvid lyste,
for et rædsomt Selvmord ej tilbage gyste;
under Lyngen han sit eget Lig begravede,
hvorpaa frækt til Politiet selv han travede.

At et trofast Højresind man staar sig bedst ved,
det er noget, vi har sagt saa ofte før,
og et nyt Bevis det har vi nu fra Næstved,
hvor de har en dejlig Fattiginspektør,
som sin Dyd og Pligt i saadan Grad forglemmer
af Beundring for de kvindelige Lemmer,
at han la'er dem møde frem i Evaskikkelse,
naar han undertiden trænger til Opkvikkelse.

Nys de Værnede har holdt et prægtigt Møde,
hvor der taltes til dem mangt et vakkert Ord,
men de trænger vist til mere kraftigt Føde,
om de ogsaa fast paa Højresagen troer.
Mestrene de holder rigtigt meget a' dem,
men der er jo bare Ingen, der vil ha'e dem.
Og hvad hjælper det vel saa, at de Elendige
bliver tituleret „frie og selvstændige"?

Dimmelim.

Efter i Uger at have tigget og tryglet og truet Højremændene til at efterse Valglisterne, skrev „Avisen" i Søndags: „Hvis Oppositionen kan holde Stillingen fra 21. Januar, saa faar vi tre Oppositionsmænd med i Landsthinget. Det vil dog enhver god Højremand gøre sit til at forhindre."

* * *

„Der klages almindeligt over, at det gaar grumme trevent med Højres Eftersyn af Valglisterne. Oppositionen derimod møder mønsterværdigt."

* * *

„Socialisterne omdele fra Hus til Hus Opfordringer til at efterse, om Folk er paa Valglisten, og Skemaer til Udfyldning, hvis de ikke er det. Hvad gør Højremændene? Mange af dem gide ikke engang indsende de Blanketter til Udfyldning, som bringes dem i Højres Arbejder- og Vælgerforenings Medlemsblad. Paa den Maade skal vi nok næste Gang kunne udslette Skammen fra sidste Valgdag!"

* * *

Disse Hjærtesuk harmonerer ikke med Tilliden til, hvad „enhver god Højremand" vil forhindre, men de er uden Tvivl mere ægte end den. De vidner om, at Matzen & Co. er ved at faa Dimmelim af Arrigskab, fordi de fornuftige Højremænd efter Kompagniets senere Bedrifter skyer det gale Højre som Pesten. Folk kan da endelig ogsaa nok efterse Valglisterne, uden at Ploug eller Frederik Hansen behøver at have deres Næse i den Ting.

Farveblindhed.

To Personer kom nylig ned i en Beværtning og forlangte to „smaa Sorte", men stak af med to smaa gule Kanariefugle.

Sikkert Kendetegn.

(Paa Langelinie.) — 1ste Laps: Det var en Intendant, dèr red forbi.

2den Laps: Vrøvl! Det var en Regimentsdyrlæge.

1ste Laps: Gu' var'et ej! Det var en Intendant.

3die Laps: Er det noget at skændes om?! Vent til han kommer tilbage, saa gaar Du hen til ham og siger, at Du har Tandpine. Svarer han saa: Hvad kommer det mig ved, Idiot! saa er han Intendant, men kurerer han Dig, saa er han Dyrlæge!

Den stakkels Mo'er.

Fru Vallerup, der i Forvejen har tre Smaapiger, lægger sig til Sengs og Hr. Vallerup betror dem, at Storken er paa Trapperne. Bedrøvet udbryder den yngste af Pigebørnene: „Den stakkels Mo'er! Hver Gang Storken bringer en lille Søster, maa hun ligge til Sengs og være syg."

Storartet.

— Er Baron Løvetand af gammel Adel?

— Om han er! Tænk Dem, han holder en særlig Gartner til sit Stamtræ.

Lys over Landet!

Stolt fremad marscherer vor Arbejderhær
til Lyden af Frihedssangenes Toner.
Fremad for den Sag, som vi alle har kær,
mod Udbytterskaren, som over os troner.
Vi styrer mod Maalet — for Frihedstanken!
thi Friheden staar for os Smaafolk paa Spil.
For Sandhed og Ret vil vi træde i Skranken.
Lys over Landet er det, som vi vil.

Fremad mod Uvidenhed! — Kundskab er Magt!
Fremad til Kamp mod Tyrannernes Skanse,
mod Ufriheds Vogtere slutter vi Pagt.
Og ikke Marschen vil vi lade os stanse.
Vi døjed med Taalmod Tidernes Trængsel,
det stedse var os, man sparkede til;
men til Frihed, Fremskridt og Ret staar vor Længsel.
Lys over Landet er det, som vi vil.

Fremad! som de stolteste Bataljoner,
for Samfundets Trælle til Kamp og til Sejr.
Vor Vej gaar over de ormstukne Troner,
og Kræfterne finder man her i vor Lejr.
Despoters Skændsel er Fortidens Minde.
Fremad, Proletar! i Rækkerne stil!
Og fremad! du lidende Arbejderkvinde.
Lys over Landet er det, som vi vil.

Der stiger et Suk fra hvert lidende Bryst,
et Suk, der fortæller om Savn og Smærte;
men Kræfter vi har til at vove en Dyst,
og for vore Brødre vi ejer et Hjærte.
Vi intet kan tabe, men meget vinde.
Fremad, Proletar! i Rækkerne stil.
og fremad! du lidende Arbejderkvinde.
Lys over Landet er det, som vi vil.

I Køkkenet.

Kokkepigen: „Hvad er det for et Kradseri? Er det Hektor, der vil ud?"

Stuepigen: „Nej, det er Frøkenen, der skriver til sin Forlovede."

I Hotellet.

Første Rejsende (50 Aar): Opvartningspigen er vist ikke fornøjet med de Drikkepenge, jeg gi'er hende. Hun faar dog gerne et Par Kroner af mig, hver Gang vi tager herfra, men det er saamæn knapt, hun siger Tak. Derimod har jeg lagt Mærke til, at hun ler over hele Ansigtet, naar Du stikker hende noget i Haanden. Sig mig engang, Petersen, hvor mange Drikkepenge gi'er Du hende da?

Anden Rejsende (25 Aar): Jeg? — Ikke en Øre! Jeg kildrer hende bare med Fingeren inden i Haanden."

„Soldaterliv".

Mel.: Forbuden Frugt.

Jeg som Soldat med Liv og Sjæl
slaar mine vældige Folder;
hver Dag jeg kastende ta'er min Pæ'l
før at vi Øvelsen holder.
Man kan vist se det paa min Eksercits,
at jeg har „Sprut" under Vesten,
Sjælden Sergenten og jeg kan „Forlis",
og jeg ham hader som Pesten.
Sløj Eksercits og sløj Humør,
altid han raaber til mig:
„Jeg skal nok ha'e ham i mine Klør,
:,: han skal faa moret sig. :,:

Ofte hos Plejefa'r er jeg Gæst,
naar jeg skal brumme for Fejlen.
Hvem har vel Skylden? Det arrige Bæst,
Sergenten, han lider ej „Sejlen".
Altid han kommer i sandt Raseri,
naar han om Lønningsdagen
ser os „sejle" i lidt Kæferi,
straks „refererer" han Sagen.
Saa bliver Brummen vort Opholdssted
i en lille Tid,
der kan vi os, og „Bjørnen" med
:,: lulle i Søvnen blid. :,:

Tænk Dem engang, nu har jeg tjent
for Kongen i Maaneder sytten,
og i den Tid jeg var omtrent
vel en Snes Gange i „Bøtten".
Bøje-Straf, „Sorte" og saadan lidt smaat
fik jeg for rent Bagateller,
Vand og Brød, dertil lidt Salt med Kompot
Givet i mørkeste Celler
mig, som Naadegave man bød.
Alt gik jeg krumhalset paa.
Glad var jeg, naar Dommen lød:
:,: „Fem af de „sorte smaa"!"

En skikkelig Jens.

Kaptajnen: Naa Jens, hvorledes gaar det med din Løjtnant? Jeg hører han er syg.

Oppasseren: Aa, den stakkels Løjtnant, ja han er rigtignok Skidtmads! Han vilde nylig kaste mig sine Støvler i Hovedet, men han var endnu altfor svag.

Peters Middel mod Samvittighedsnag.

Moderen (træffer Peter i Spisekammeret med alle Fingre i Syltetøjskrukken): Men Dreng dog! Føler Du da slet ingen Samvittighedsnag?

Peter: Jo vist gør jeg, men jeg spiser'et væk!

Den sidste paa Skandsen.

»Jeg kan meddele Redaktionen, at den er gal oppe paa Sætteriet nu. Bladet kan ikke komme ud.«

»Hvorfor det?«

»Nej, nu er alle Socialisterne jaget væk, og saa er der kun mig tilbage, og jeg skal sige Redaktøren, at jeg har nu mest Lyst til at »sætte« mig ned.«

Kain og Abel.

Jensen! Jensen! Hvor har Du gjort af din Broder?

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis etter den 21. Jan.

Majet erede Her Redatør!

Da jat veed at Di holler maiet a vores Blad, desuagtet Di inte holler a aa holle det, men allievel intresserer Dem morderlig levendes for hva der anbelanger „Avisen“ aa den Slaks Ting, saa vil jat tillaje mai aa levere Dem none Pennetaininger a Sitevasjonen.

Naar jai sku ge Dem en „Totalansicht“ som min tyske Meningsfælle, den til Druck genegene Trykker sier, — ja saa maa jat presentere Dem vorses Sjeftedatør mæ et Ansigt, der inte æ total, aa arbejdendes under Højtryk a en Influensa, som han fek paa Valgdaen. Forresten ka jai bare ang presang bemærke, at Mad'n Knobdi, hinner der gaar mæ forloren Gebis aa dito Smil aa har den behaveliste Kondition a Verden (hun bringer Blajet te di Abenenter der æ i femte Kres) osse nok ve sie Ja te disse Obtainelser, idet hun udtrykkelig betainer den monumentane Forvirring, hos Sjæfen for i høj Grad trykkendes, — det vil da sie: Inte Blade, for dem trykker vi inte saa mange a, a den Grond at vi faar mere for det rene Papir naar det skal sælles, end som naar Martin Kok eller none a di andre a vores Mæ-Arbejdere har svinet dem te.

Som jai sier: Fra Valdaen a æ Sjæfen inte te a kenne. Han, der ellers altid gik aa grinede som han fik Pænge for'et — Naa, det fik han jo osse — han gaar nu og skærer et Gesigt som en Villabøgger, og forle'en da han stavlede sit Corpus defecti op paa en a disse hersens Akrobatvægte aa hev en Femøre, saa mankerede han 37 Skruebrækkere aa én regulert Abonnent i hans normale Vægt, aa de ve si'e maiet naar der inte blir lagt Vægt paa hva han vajer i Forvaien.

Hva æ normal? ve Di kaske spørre; men saa ska Di jo reenok se mai bevare Kondolangsen aa svare Dem frisk væk: At de æ lie de hva Sjæfen inte æ!

Her Redatør! Di ka jo nok høre paa mai a jai har lagt mai etter de mere belevene. Man har vel inte for ingen Ting gaaet aa renset Spøttebaggerne heroppe paa Kontoret nu paa sjette Aar; der hænger alletier noet ve, aa naar Sjæfredatøren gaar over i Bollionghuset aa faar sig en lille Labskovs te 12 mæ en Saapen aa et Par Bajere te, saa skjæler jai mai te a kikke i none store Bøjer som han skriver fine Artekler etter. Den ene, den hedder Synomimiken eller saadan noet, aa i den æ der et Kapitel mæ bare Grovheder i alle Finheder, men saa forslidt æ det, a man inte ve om de æ Bovstaverne eller de Annet der gæls, men de gør inte noet sier Sjæfen; for nu ka han dem udenad. Den anden hedder Fraselogik. Min tyske Meningsfælle, den til Druck genegene Trykker, sier reenok, at der ingen Logik æ i Fraser, for saa var det jo heller ingen Logik i Ryssel.

Men nu æ de rent elendig mæ Forretningen; Sjæfen gnaver, aa jai ka aldri mere gøre ham noet tilpas. Enten æ der for majet eller for lidt Sand i Spøttebaggerne. Ska han skrive om Socialisterne, saa spøtter han værre end en Gadedreng, der lie har begyndt at skraa, aa naar han ska skrive Kongeartekler saa savler han ligefrem. Naar han derimod ska skrive Dameartekler saa løver han tør aa saa sier Folk endda a di æ vannede. De æ de han sier, min tyske Meningsfælle, den til Druck genegene Trykker, a de æ inte saadn aa være Redatør, naar man inte ka skrive.

Pst! Der er han. Væk med Papirerne. Uh! sikken han glor.

Charles.

— De er sure, sa'e Halkier om Oppositionens Stemmer i 7de Kreds, — han „hverken kan eller vil“ stille sig igen.

— Den berømte dramatiske Kunstner Nestroy paastod, at Skuespillerens eneste Fryd er — Skadefryd.

Lær mig o — —

Lær Frederik mig at visne glad,
som Vaar og Høst dit gule Blad,
et værre Foraar kalder,
hvor dine Abonnenter faa
vil Kødets Gang for evigt gaa,
mens Flæsket af Dig falder.

Lær mig, o Rambusch, Trækfugl Du,
at faa lidt Højremønt til Brug,
for kun at slaas med „Kejen“;
thi al Slags Krigergøgl og Spræl
vil sund Fornuft dog slaa ihjæl,
naar Højre er afvejen.

Lær aldrig mig, o Malmigden!
at svigte baade Bro'r og Ven,
for usel Mønt at fægte.
En Orm jeg kryber end paa Jord,
men knap en Hugorm vil sin Bror
bortjage og fornægte.

Du, som fra Højden smiler hist,
lær mig, o Estrup, først og sidst,
med Ro at tage Sorgen.
Vor Valgdag var en bitter Dag, —
snart skal vort røde Broderflag
stolt hilse Dig: God Morgen!

Begejstring.

Englænderen: Af alle italienske Byer foretrækker jeg Venedig.

Tyskeren: Hvorfor just Venedig?

Englænderen: Jo, for dèr kan man ligge i Hotelvinduet og fiske.

Paa Barbeerstuen.

Kunden: Nu har jeg ikke ladet mig barbere i fjorten Dage, saa jeg ligner virkelig et Pindsvin!

Barberen: Aa, hvad Pindene angaar, dem skal vi snart faa væk!

Berettiget Spørgsmaal.

En moderne Romeo: For Dig, Elskede, ofrer jeg alt: Familie, Rang, Stilling og Formue!

Julie (forfærdet): Stop! Hvad bliver der saa tilovers til mig?

Efter Omstændighederne.

Hvor mange Ord taler en Kvinde i Minuttet? — Det kommer an paa, om hun skal fæste Pige eller holde en Gardinprædiken.

Gyseligt Mord.

(Sensations-Numer.)

Vor flyvende Korrespondent skriver til os derom:

Mordet paa Ulfborg Hede
maa øjensynligt være begaaet om Natten, og

Morderen
har selv meldt sig til Politiet. Han er meget angergiven og forklarer omstændeligt, hvorledes Mordet er bleven forøvet.

Den Myrdede
er imidlertid ham selv, saa det lader til at kunne blive en ret interessant Retssag.

I Arresten
opfører saavel Morderen som den Myrdede sig upaaklageligt; de lader blot til at være en Del nedtrykte begge to.

Gerningsstedet
kan ikke bestemt paavises, da der ikke lader til at eksistere noget. Politiet har dog Haab om at komme tilbunds i denne uhyggelige Sag. Angaaende

Straffen,
som Morderen vil faa, hersker der forskellige Anskuelser. Der er jo det ved det, at naar de straffer Morderen, straffer de paa samme Tid den Myrdede, der dog ikke har forbrudt sig. Det bliver noget for vort Juristeris kloge Hoveder.

Politiet
holder baade Kristian Hansen og Hans Marinus Hansen fangne. Kristian Hansen hedder oprindelig Hans Marinus Hansen, men da Hans Marinus Hansen er den Myrdede, saa maa Kristian Hansen, der er identisk med Hans Marinus Hansen, jo ogsaa være myrdet, og kan saaledes ikke godt være Morderen.

Spændingen
her omkring paa Egnen er meget stor.

I Skolen.

Læreren: Nævn mig nogle flere Dyr, der ikke udelukkende er henvist til at flyve. Til Eksempel:

Eleven: Flyvende Græshopper.

Læreren: Godt!

Eleven: Flyvende Fisk.

Læreren: Videre!

Eleven: Flyvende Hunde.

Læreren: Véd Du flere?

Eleven: Flyvende Korrespondenter og flyvende Kommissionsdommere.

Moderne Helte.

En Onkel rejste med sin Nevø fra Korsør til Kiel. Ombord paa Skibet befandt sig en Del unge Damer, af hvilke de fleste var den unge Mand bekendt. „Hvis nu Skibet gik under," bemærkede Onkelen, „hvilken af de unge Damer vilde Du søge at redde, kære Nevø?"

— „Den rigeste, naturligvis!"

Haabløst.

Frøken Anna (er kommet i Besøg hos sin Tante, en gammel Jomfru. De skal sove i samme Værelse): „Aa, kære Tante, se endelig under Sengen, om der ikke ligger en Mand skjult."

Tanten (med et dybt Suk): „Ak nej, mit Barn, det har jeg for længe siden opgivet alt Haab om."

Ved Kondolencebesøget.

En Ven af Huset (trøstende den unge Enke): De véd jo, at Deres Mand i lang Tid var forberedt paa Døden.

Enken (hulkende): Ja, det var han. Han havde købt sig ind i tre Livsforsikringer.

Fristende.

En ung Mand sidder i Samtale med en ældre ung Dame, der uforbeholdent og noget paatrængende tilkendegav ham sin Tilbøjelighed. For engang for alle at blive fri for hendes Tilnærmelser, erklærer han: „Jeg vil kun gifte mig med en Enke!" — „Jamen," indvendte hun ufortrødent, „naar man har været syv Gange forlovet, saa kan det vel nok veje op med det Smule Ægteskab!"

Ugalant.

En Herre spurgte en ikke ganske ung Dame om hendes Alder.

— Toogtyve Somre har jeg set — lød Svaret.

— I hvor mange Aar har De saa været blind?

Av!

Datteren: — Men jeg vil ikke gifte mig endnu, kære Mo'er. Jeg vil meget hellere lære noget mere.

Moderen: Det er ikke nødvendigt — Mændene vil slet ikke ha'e Koner, som har lært meget!

Datteren: Aa, Du tror altid, at alle Mænd er ligesom Fa'er!

Oprigtig.

Den rige Bager: „Naa, kære Ven, klarede min Datter sig ikke brillant med den store Arie?"

Vennen: „Oprigtig talt, jeg tror hun vil klare sig bedre med at sælge smaa Rundstykker og Tvebakker end med at synge store Arier."

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af C. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Færdig med fyrre!

»Gaa væk! Ellers træder jeg Jer!«

Nr. 12.

RAVNEN

Søndag d. 23. Marts 1890.

— Holdt! Holdt! Kan I ikke lade Samfunds-Udviklingen staa stille et Øjeblik, mens Haandværksmestrenes Særinteresser bliver varetagne?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Nu er Bismarck bleven ked af Regimentet,
eller ogsaa er Nationen ked af ham;
han tog mægtig fejl, i Fald han havde ventet,
at han skulde gøre Arbejdshæren tam.
Nej, den er nu vokset Fyren over Ho'det,
derfor taber nu den gamle Kansler Modet.
Den Fornemmelse dog mest ham volder Græmmelse,
at Forglemmelse skal være hans Bestemmelse.

Mens de Franske kæmper om en ny Minister
og la'er Freycenet fordrive Hr. Tirard,
man i England ser de store Kulgrocister
i en Klemme, som de finder mindre rar.
Fire Hundred Tusind af de „sorte Slaver",
som de ellers dybt i Gruberne begraver,
gaar nu rundt og slikker Solskin med Fornøjelse
indtil Mineejerne dem gi'er Forhøjelse.

Højt har Danskerne bestandig elsket Flaaden,
men den Kærlighed faar efterhaanden Fur,
og det er jo let forklarligt efter Maaden,
hvorpaa „Gutterne" de nu faar Stroppetur.
Hvis de snakker med hinanden — Død og Pine!
straks de udenbords bli'r ophængt paa en Line,
og hvis over denne Medfart de forundrer dem,
man med 30 Dages Vand og Brød opmuntrer dem.

Rigsdagssamlingen sig nærmer nu sin Ende,
og i Luften flyver sære Rygter rundt.
Vil Hr. Estrup Thinget fra Kasernen sende,
eller har han det en Ekstrasamling undt?
Skal Debatten føres med en blid Betoning,
og det Hele endes med en mild Forsoning?
Nej, saaledes vil dog Striden næppe føje sig,
thi med hva sku' Henning Matzen saa fornøje sig.

Da den sidste Valgdag endte saa forbandet,
saa fandt Højre paa en ganske ny Idé:
men med den gik de nok ogsaa tykt i Vandet,
som de nok af Landsthingsvalget faar at se.
De paa Fattighjælpen kasted' deres Blikke;
men den skulde de nok hellere ladt ligge.
Vi skal nok beholde v o r e Folk i Rækkerne,
men der bli'er sgu ej betalt for Skruebrækkerne!

Nu paa Tirsdag skal vi atter til at stemme,
saa vi i Kommunens Sager kan faa fat.
Og paa denne Dag maa Ingen blive hjemme,
hvis han da af Tusind Kroner svarer Skat.
Møder Alle, saa gaar Højre bag af Dansen,
Knudsen, Jensen, Klausen, Thomsen, Nielsen, Hansen
og saa Trier, det er dem, som vi skal stemme paa,
og for deres Skyld maa alle Mand nu klemme paa

Det gamle Landsthing.

„Ravnen" gav forleden et Billede af det nye Folkething. I Dag kommer Turen til d e t g a m l e L a n d s t h i n g. Dette høje Thing vil jo i Løbet af Sommeren undergaa nogle Forandringer som Følge af de regelmæssigt indtrædende vulkanske Udbrud fra Vælgermassen, og der er Tegn paa, at disse Forandringer denne Gang vil give Landsthinget et helt nyt Udseende, saa at det ikke vil være til at kende igen.

„Ravnen" vil derfor ved et Øjebliksfotografi forevige det nuværende gamle Landsthing, for at Efterverdenen kan bevare det i usvækket Erindring og Beundring.

Skønt Landsthinget har en gammel K a y s e r, er det dog intet Kejserdømme, men styres udelukkende af den rene skære L i e b e, der har det tilfælles med den ægte gamle Kærlighed, at han rufter ikke, men svinger sit Septer, Blyanten, med usvækket Myndighed og Kraft, parret med en faderlig Mildhed, som virker dæmpende og forsonende, naar der en sjælden Gang hæver sig oppositionelle Røster i den som Regel fredelige og skikkelige Befolkning.

Thinget ligner mest af alt et stort dansk Herresæde med tilhørende Bøndergaarde. Det har to smilende D a n n e s k j o l d - S a m s ø e r, af hvilke dog den ene næsten synes udtørret, men en Del af Befolkningen foretrækker dog en pæn lille D a m, der ligger i Nærheden af den venlige S t r a n d s k o v, fra hvilken der ikke er langt til den store M y g d a l. Paa Godset opholder sig to gamle R o s e n ø r n e, der er lige saa tamme som Thingets R a b e n, en gemytlig gammel Ravn, der kan snakke jysk. Af andre sjældne Fugle skal her nævnes en G o o s, der er sat ind i Thinget paa Livstid, efter Sigende som Belønning fordi den en Gang ved sit Skrig gjorde sig Anstrængelser for at frelse Kapitalium, alle Aristokraters faste Borg. Den samme Goos havde engang bygget Rede i Folkethinget, hvorfra den dog snart blev fordreven, fordi den kun lagde Vindæg. Paa Godset findes ogsaa en gammel P l o u g, der engang skal have været et rigtigt Jern, men som nu ikke har større Værdi end et gammelt Rivejern, hvorfor den sandsynlig ogsaa bliver kasseret med det første. Trods sin Afdankethed bilder samme Ploug sig endnu ind at være den Stemmegaffel, der giver Tonen an for hele Godset, et sørgeligt Bevis paa, hvad Storhedsvanvid kan udrette. Godsets H ø s t fylder aldrig meget i Skæppen, men Skylden herfor bærer navnlig Avlskarlene, der holder mest af at sidde med deres Rump paa Provisorier og spille Trip Trap Træsko om smaa Jernbaner og andet Legetøj til deres Vælgerbørn. Som en Følge af dette Provisorieleben vil uden Tvivl en Del af Avlskarlene, navnlig en lille vigtig Person ved Navn M a t z, blive opsagte til førstkommende Skiftetid.

Ja, nu er der ikke andet tilbage at melde om det gamle Landsthing, end at dets Biskop holder et syndigt S t h y r, hver Gang der er Tale om at yde Hjælp til Arbejderne. Saa fælder den højærværdige Biskop en Taare af Rørelse ved at tænke paa de stakkels, tilsidesatte Embedsmænds Nød, den ingen vil lindre.

Rivalerne.

Naar forhen i de Gales „Cirkus Matzen"
Hr. Direktøren Knald med Pisken slo'
og førte frem dresseret Kvæg paa To,
saa spilled' Fredrik immeran Bajadsen;
og naar paa Forsvarsfester rundt han sejled',
da svømmed han i Kys af Forsvars-Huris.
— Hans Lykkes lunefulde Ganger stejled'
dog nys for Olsen, candidatur juris.

I Kæden var der stort Rabaldermøde,
hvor Fredrik i en gruelig Blodstrøm svam,
— at sige: kun in contumaciam —
han alle Socialister slog tildøde.
Og hver en Værner jubled' til hans Tale
og skraaled' højt paa Statshjælp til Komplottet,
der vilde redde Landet for Skandale
og sende vore Talsmænd paa Skafottet.

Men for den tavse, lyttende Betragter
var Fredriks fede Bralre-Fraseflom
den Aften synlig hul og tillidstom
og sekundert af Modløshedens Fagter.
Det var ej sært, thi Hylene i Salen
blev ej alene Fredriks Løn og Smykke; —
han maatte dele Laurbær med Rivalen,
og det generede naturligvis den Tykke.

Der kan man se: Om man er nok saa tosset,
man finder dog i Kløgt sin Ligemand.
Nu har „Avisens" Ho'ede ment, at han
var valgt paa Livstid til Tribun for Rosset;
saa kommer, mir nichts, dir nichts, Parmos Hale
og si'er en Dumhed, — altsaa gør han Lykke —
og kalder sig og Fredrik lige gale,
to Alen af et Lirekassestykke.

Et er dog sikkert: Fredrik tændte Bavnen
og vandt en velundt Popularitet.
Skal den han miste, være gjort til Bét,
saa mangler vi jo en Figur i „Ravnen".
Gid derfor Splid og Jalousi maa vige
og Kransen blive delt imellem Begge.
— Saa kan vi „Ravnen"s Billedbog berige,
og vi beholder dog vor Kæledægge.

I Kræmmerbutiken.

1ste Kommis: Nu har den Dame i en halv Time forgæves udvalgt sig en hel Mængde Kjoletøjer uden at kunne bestemme sig.

2den Kommis: Bliver hun saadan ved, faar vi baade Prøvevalg og Omvalg men intet afgørende Valg.

1ste Kommis: Puh! Sikken en Valgmanøver!

Et Anhang
till
Kröniquen om Broder-Kriigen paa Christianshafn Anno 1890.

Foer derpaa Hand / Ridder „Mal mig den" i Harnisk / oc hvæssede sin Pen / till Kamp imod Broderen — Oc indskibede Hand sig dernæst paa sin Knor / „Avisen" kaldit / huor Styrismanden uar Frederik Hansen / oc huor Hand streed mandeligen / sammen med andre bolde Kiæmper / huorudaf kand nævnes Kyssel / Ridder aff Alenen / oc Povl Marcussen / Ridder aff Pegasen / Men Hand maatte / till Trots for sinn Tapperhed / drage hiem uden Seyer / oc som en slagen Mand / Hans Mandefald uar stort / oc hans Mod knækkit / Oc hermed ender Kröniquen omm Broderkriigen paa Christianshafn.

Finis.

Hüttemeyer.

(Nekrolog.)

Han var en virksom Forkæmper for Kapitalismen. Han gjorde alt for at hæve Priserne — paa Jernstøberarbejde, og hans hele Liv var en virksom Kamp for Ædruelighed og Tarvelighed — blandt Arbejderne. Hans Pung stod altid aaben — for Arbejdsgiverne, og han var en trofast Ven og Støtte — for Højremændene.

Vi behøver kun at minde om, at han i 1885 under Smede- og Maskinarbejder-Strejken var en af dem, der gjorde mest — for sine egne Interesser. Senere søgte han at samle alle Fags Mestre til en mindelig — det vil sige almindelig — Lock-out. Og han var i al sin Tid virksom for at samle Arbejderne — i Værnet, ligesom han hverken skyede Tid eller Penge for at hævde — Kapitalismens Ret til Udbytning af Arbejderne.

Nu er han — verfet. Hans Evner skal ikke mere komme — Højre til Gode, og Arbejderne mister i ham en virksom — Modstander. Han er et levende Bevis paa den gamle Sætning: Utak er — Højres Løn. Lad ham hvile i Fred!

Mellem Brødre.

Samuel: Du, Mosches, har Du hert at Aron igen er blefven arresteret?

Moses: Nej, hvad har nu den Schatan lavet?

Samuel: Ach, Du kan denke, han har schtaalet en Frakke.

Moses: Schaa har han det — det var Gustraffemai dumt gjort af den Laban, for hør, véd Du va, Schamuel, han kunde schgu have køft en og ladt være at betale den!

Røg i Køkkenet.

Fruen: Hvor ofte skal jeg sige Dig, Stine, at jeg ikke vil vide noget af Mandfolkebesøg her i Konditionen! Hvad var det nu for en Laban, der farede ned ad Køkkentrappen, som om Fanden var i Hælene paa ham? Svar! Jeg vil vide det!

Stine: Det var Herren!

En flot Karl.

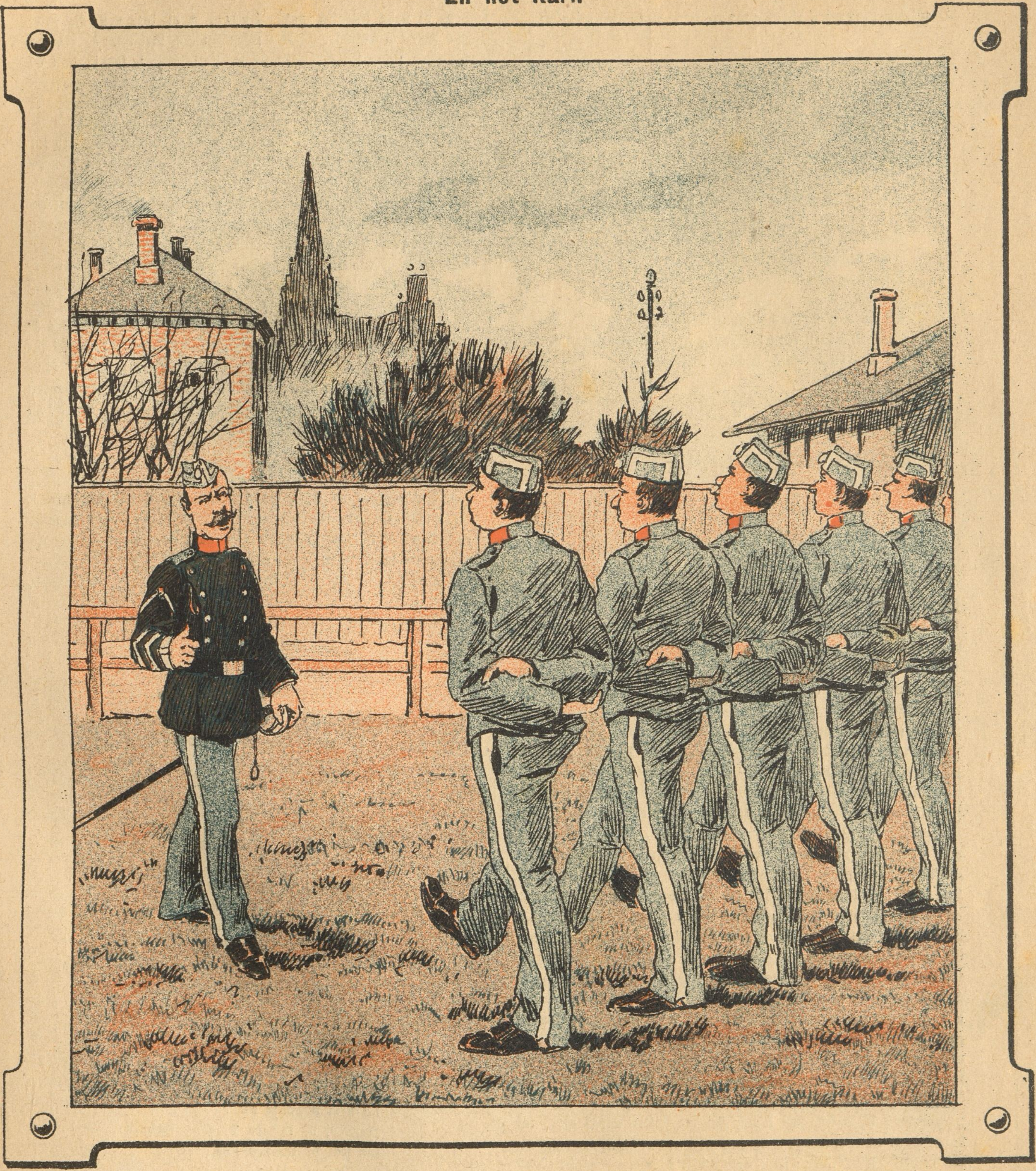

Sergenten: For Satan! Smid Benene ud, saa at Hælene flyver op i Luften! Kommer I til at sparke Spiret ned fra Johanneskirken, saa bryd Jer ikke om det. Jeg betaler Omkostningerne.

Gammel Vise paa en ny Melodi.

Højt paa sin Post von Bismarck —
Sim siladim bombastisk han stadigvæk var.
Højt paa sin Post von Bismarck sad.

Da kom en hæslig Valgdag —
Sim siladim bom ba, se nu der, se nu dem,
Da kom en hæslig Valgdag nys.

Den slog den stakkels Bismarck —
Sim siladim bombastika Autoritet.
Den slog den stakkels Bismarck ned.

Nu er den stakkels Bismarck —
Sim siladim! Bum! Færdig med Fyrre komplet.
Nu er den stakkels Bismarck „todt".

Breve fra en ong Herre.

III.

Maiet erede Herr Redagtør a „Ravnen" — maa vi nu være hær — ja for jai synes de igge. Bauditz aa min store Bror Fredrik har fortalt mai saa mange Gange a Værden æ konservativ, aa saa gaar di væmmelie Sossjalister i Tyskland hen aa blir de næststørste — ja egenlig det største Parti — maa jai spørre æ de homant. Jai er derfor osse sort fortvilet — saa elændi, a jai har maattet søje Trøst ved a køve mai et Voltakors, hva der va en fæl Sitevation, fordi der va to Korser som va Voltaet — de ene kaller sai for de „eneste ægte" aa de annet sier a de æ de „ene ægte". Hva ska man nu tro? Bare jai va vis paa a de ku gaa, saa vilde jai osse volta et Kors — der æ jo saa mange som voltar i vore Dae, aa de sku saa hee de „allersomeneste allersomægteste Voltakors". — — — Som di ve, Herr Redagtør, er et figst Ovverskæg en Pry for en ong Herre, aa da mit ejet inte rikti ve trives da der inte er Grøe i Loften, saa fig jai a en go Ven de Raa a køve mai et Glas a „Petos Korn Killer". Jai sig de aa smorte mai døgti om Munnen mæ et — men te min store Forskrækgelse ble der et tygt La grøn Væske, som skallede a lisom den va betalt for 'et, — aa vær Gang de skallede saa to den none a mine Haar mæ sai — saa nu har jai slet inte noet Skæg mere, aa de va fordi at Lægemiddel jai har køft igge va te Skægets Fremme men te a fjærne Ligtorne mæ. Aa nu æ jai inte go a komme nær, men de er osse Socialisternes Skyl, fordi de aldri ve være mæ te a lave Love der ka forhindre en ong Herre i at blie „taet ve Næsen", som jai gjorde to Gange. — — — Dernæst har jai læst saa maiet om en Seve, der kaller sai „Orientens Blomst", den bruer jai nu døkti, aa jo mere jai bruer den, desto fattiere blir jai, hva der æ højst mærkværdi. En anden Seve, „Bussa", tør jai ikke køve — alene Navnet gør jo En ganske forskrægget. — — — Jai ka forresten fortælle Dem, a jai hade ventet a blie Diregtør ve Kasino, men di velle inte ha mai. Di sæe, a di inte velle ha noet mæ Børn a bestelle. Hva føler Di Hr. Redagtør? Aa de ska man finne sai i. Men de æ Watt Skyl i, fordig han er Repoplikaner aa igge ve omgaas en ong Herre a Højres. — — — Ja di Sjossjalister blir snart for nærgaaendes. A tænge sai a de osse ve repræssentere i Landsthinget — de æ jo den stiveste jai har hørt innu i mit lange Liv. Uh jai gyser ve Tangen om a Plou ska sitte ve Sien a en Repoplikaner — jai ve da haabe a Estrob gier en Untaelseslov, saadden a der for Fræmtien kun ka vælles Mæn a min Kaliber in i Risdaen. Naar de skeer, saa blier der skønnest og grønnest i Danmarg. Se ellers te Tang mæ al sit Sæelighedsprægeri. Han har siggert sit Forbillie i Mæstertyven, der som bekent sae, a naar man i de hele taet sku stjæle, saa ku man lie saa godt stjæle maiet som lit — saaledes sier Tang vist mæ, a naar man i de hele taet ska vrøvle, saa ka man lisaa godt vrøvle maiet som lit. — — Ja nu ka jai igge mere Herr Redagtør — jai faar saadden unnerlie Rivninger i Røggen — de er Gegten, der mæller sai aa Gegten minner om Døden — den vanskelie Døe — aa ja den Vaj ska vi jo allesammen.

Maiet erbødist

Z.

P. S.

Apropos — Theatrene! Hva sier Di om Riis-Knusen? Han anggæssjerer snart alle vore Skuespellere — hva mon Pængekassen sier te de — naa gaar'en saa gaa'er — aa gaar'en igge — naa hva saa?

Værnet.

Mel.: Der er et yndigt Land.

Der er et dejligt „Værn",
til Gavns bekendt blandt Alle
i Landet nær og fjærn,
fra Rønne og til Skjern.
Det bugter sig paa Maven frem
for Højres Interesser,
og det er Matzens Hjem.

Der sad i fordums Tid
de glade Skruebrækk're
og hørte Fred'riks Vid,
der strømmede med Flid.
Saa drog de frem, sig selv til Meen,
nu de af „Værnet" mælder
sig ud, En efter En.

Det „Værn" endnu er til.
Selv imod egne Lemmer
de ere nu paa Spil
og dem udpante vil.
Naar ej de lystrer Matzens Skraal
saa skal de lægges øde.
Se, det er „Værnets" Maal.

Skejteleben.

Herr Redachtør!

Jai har sgu rent glemt at sende Dem nogle Bemærkninger om den Sport der hedder Skejteleben; nu er det sgu næsten for sent, da vi ingen Is har mere, undtagen den Is der ligger i Iskælderne, men jeg vil dog schige lidt om Isen, — og sent er bedre end aldrig.

Jai ved ikke, Hr. Redachtør, om Di kender den Dajlighed det er at lebe paa Skejter, ikke paa Schalonskejter (jai holder nu en Gang ikke af Hjul-Ben), men derimod paa rigtige veritable Jern med Schnuder lige saa lange som Frederik Hanschens, naar han bliver aahlet af schine gode Venner. Hihi!

Det er ligefrem dajligt at være med til. Forstaar sej, naar man bareschten ikke falder for ofte og schtøder sej, for det er jo ikke Bryssschlertæpper, man bevæger sej paa. Nej, det er schgu ikke.

Og schaa er det en dajlig sund Motion. Man udvider Muschklerne og schtrækker Schenerne. Det schulde vere schaadan, at man kunde renne helt over til Schverrig, det vilde være (Ore) sundt for (Tre) Kronerne. Hihi!

Na, jai vil ikke udbrede mai mere om dette ischnende Schtof. Jai vil bareschtens bede Folk om, naar di til næste Vinter skal paa Skejteleben, at trosche Kulden med Istapperhed og ikke trække hjem med for mange Is-Bjørne, naar di har været ude paa Glatis. Schaa kunde det schgu nemt blive et for lustigt (Skejte) Leben.

Jai undertainer maj, Herr Redaktør, schom Derresches

Moses Majer.

Fra Flaaden.

Ingen fuldgod Karakter bliver mer Beskytter
af de Tanker, hvortil her særligt Bahnson lytter.
Bag alt militærisk Sprøl ligger Budet: slaa ihjæl;
men vi akceptere ikke Mordet mere.

Hver Gang at vi slaas tillands, saa gaar vi i Vandet,
og hver Gang vi slaas tilvands gør vi ikke andet.
Men i Fredstid har vi nok her en farlig Helteslok,
som af Krigsmod strutter — særligt mod Rekruter.

Paa Vagtskibet „Sjælland" stod trende Mænd forleden,
pudset Klingen blank og god, pænt til Brug i Freden,
da kom der en Officer, raabte: Hvad, I snakker her!
derfor skal I lide Straf paa Styrbordsside!

Udenfor i Liner blev de da alle hængte,
Linerne i Kødet rev, rigtigt ind de trængte;
saa de trende Mænd de sa'e: Nej, det ka' vi ikke ha'e,
vi gaar ned, vi hænger her sgu ikke længer.

Nu skal de paa Vand og Brød yderligen svækkes. — —
Godt at derved nok et Stød mod Militsen rettes.
Udenfor vi hænge vil Alt, hvad ej vi trænger til.
Militærets Krumspring er og bli'er en dum Ting.

Værg din Borgerret!

Mel.: Det gaar atter hjemad til den lille By.

Du, som skabte dette Samfunds Guld og Magt,
som har Glans og Rigdom til de Andre bragt,
:,: Du, som kæmped' og i Kampen ej blev træt,
nu man røve vil din Borgerret. :,:

Hvis Du ikke hører til den højre Fløj,
hvor man Dig bedragede, bestjal — og løj
:,: stedse for Dig om den „skønne" lille Plet,
vil man røve nu din Borgerret. :,:

Fik Du Hjælp, den Gang dit Barn med Døden stred?
Har Du troet paa Højres store Kærlighed?
:,: I din Tro og Haab Du bliver skuffet let,
naar man røve vil din Borgerret. :,:

Naar at ingen Hygge mer til Hjemmet bandt,
og Du Vej til Magistratens Haller fandt,
:,: fik Du Hjælp, der straks paa Dig blev sat en Plet,
man berøved' Dig din Borgerret. :,:

Du har taalt og lidt fra Du i Vuggen laa,
Du har stridt forgæves, — Du kun Armod saa.
:,: Kom Du bare lidt i Fattigvæsnets Net,
man berøved' Dig din Borgerret. :,:

Du har Lænker endnu om de magre Ben,
og af Sultens Kvaler har Du endnu Meen.
:,: Spræng de Lænker, bliv i Kampen aldrig træt,
men tilbage tag din Borgerret. :,:

Strængt din gamle Fa'r og Mo'r for Dig har stridt,
og i Livets Kamp de fælded' Taarer tidt.
:,: Skal de nu, da selv af Kampen de er træt,
se man ta'r fra Dig din Borgerret. :,:

Fæld da over dette Samfund kækt din Dom,
her hvor Fliden maa i Armod vandre om.
:,: For din Arbejdsiver Lønnen er kun slet,
Værg dog stedse om din Borgerret. :,:

Geografisk Erindring.

— Ah! — saa De har været i Italien? Na, hvor herligt der maa være! Sig mig engang, synes De ogsaa at Italien ligner en Støvle?

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Arbejderrepræsentant.

Tietgen: Allernaadigste Kejser! Durchlauchtige Fyrste! Udmærkede Repræsentant for de forskellige Nationer! Naar vi her er forsamlede for at tale om Arbejderspørgsmaalet, saa er det naturligvis for at raadslaa om, hvorledes vi kan holde denne Kaste fra Livet. Jeg vil forbeholde mig, i Følge min Instruks, paa et senere Stadium af Konferencen at stille et Forslag, der rammer en Pæl igennem den gamle Overtro, at Arbejderne er virkelige Mennesker.

Nr. 13.

RAVNEN

Søndag d. 30. Marts 1890.

En rar Mundfuld.

»Ja, véd Di hva' Madam Sørensen? Det tungeste Øjeblik er dog naar Di synker Liget.»

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Konferencen i Berlin har spekuleret
ud, hvordan man Arbejdsløshed bliver kvit:
Arbejdslønnen maa man have reduceret,
Arbejdskraften tidligst mulig helt opslidt.
Naar 12 Timer Tolvaarsbørn i Selen hænger,
saa er de da ikke arbejdsløse længer,
og de voksne Slaver la'er man trælle Nat og Da'
for at tjene det nødvendigste at leve a'.

Baade Ravn og Bahnson er gevaltig tapre,
naar de fører „Krig i Fredstid" her til Lands.
Det er Synd at sige, deres Tænder klapre
af Forskrækkelse i denne Forsvarsdans.
Blandt de Fattige de hugger ned for Fode,
naar de ikke stemmer efter deres Ho'de.
Selv i Folkethinget viser de med Fyndighed,
der er Krummer i den militære Myndighed.

Atter denne Gang gik Højre af med Sejren,
da det kommunale Raad blev retablert,
og en voldsom Glæde blev der udi Lejren.
da det viste sig, det ej gik dem forkert.
Saadan gaar det, naar de Rige de skal stemme,
saa kan Højre mageligt de Andre klemme;
men naar vi til vore Smaafolk siger: Kom og stem!
saa gaar hele Reaktionen nedenom og hjem.

Folkethinget har forleden Dag besluttet:
hver en Valgdag skal der lukkes overalt.
Men man kunde sikkert godt ha'e spart paa Krudtet,
for det andet Thing det skriger vist Gevalt:
„Det er bedst de Folk paa deres Værksted bliver,
det er ikke heldigt at de gaar og driver.
De, der virkelig har Stemmeret skal nok faa fri,
— det vil sige, hvis de bare stemmer li'som vi!"

„København" sig ind paa alle Men'sker maser,
har nok glemt de Klø, som det af Hennings fik.
Nu forleden vrøvled' det om P. Holms „Fraser",
men en værre Buk det aldrig før begik.
Holm han havde nemlig ikke aabnet Munden,
men en Løgn man Rode har paa Ærmet bunden;
han serverer den naturligvis saa gladelig, —
den Slags Ting begaar jo Fyren uafladelig.

Folk til Skuespillermarkedet er løbet
for at se de skønne Kvinder ganske nær.
For en Rose, og et venligt Smil i Købet,
gav de gærne et Par Kroner eller mer
Men naar Sult og Nød mod Fattigfolk er slemme,
er de samme Mennesker kun sjældent hjemme.
Hyttens Fattige beklager man og — sukker for,
men Koncertpalæets forer man og — bukker for!

Fra Familielivet.

Kære Birger!

Du kan ligegodt tro at at „der er Slav i Frikadellen" her i Luserød, siden vi har faaet en konservativ Klup oprettet her i Sognet. Natyrligvis er hele den intelligente Del af Ungdommen Medlemmer, og Du kan ikke gøre Dig nogen Forestilling om, hvilket Grin vi holler.

Forleden Søndag var der Faaredrag af en Professor og en Redagtør, det var der nu ikke meget ved, men føj endda, Du kan tro, at vi Bestyrelsesmedlemmer og Faaredragshollerne kittede den gevaltig bagefter. Jeg sad ved Siden af Redagtøren og han var saa fuld. at han af Vanvare kom til at hælle noget ned ad mit ene Ben. Du kan tro, det var grinagtig. Bagefter var der storartet Slagsmaal, fordi nogle Bøller, som er i Kluppen, gjorde Brøvl og ville i vort Lav, men det kunde vi sku'nte ha'.

Jeg skilte de Kæmpendes ad, men det skulde jeg faneme ikke have gjort, for jeg fik et blaadt Øje og min Hat spoleret med et stort Hul i Pullen og Skyggen næsten reven af, men jeg maatte jo gaa med den. For Resten er jeg lige godt glad derved, for ellers havde de banket Redagtøren, der var morderlig fuld, og det havde jo været slemt, i al Fald hvis han havde faaet alt for meget.

Efter alt dette havde vi hummeristisk Oplæsning af en Translatør Fettesen, en væmmelig fettet Rad, der gaar og gnider sig op ad os Spessér. Det var morderlig Grin, men jeg kunde jo ikke vise mig paa Grond af mit Ansigt. Natyrligvis har vi ogsaa Piger i Kluppen og vi faar os tit en Svingom med de konservative Møer, men det er Skit om Vinteren, men til Sommer bliver det got med Fart i det Grønne. Men det er faneme en Skam at vi skal være saa grulig forsigtige, for Oppositionen kaller ellers det hele for Hombug, hvilket jo ogsaa nogle af vorreses egne kaller det, men det maa vist være nogle gamle Bisser i Køvenhavn, de er misundelige, skønt de jo ikke skulde være for gode selv.

Aprobes! Professeren er en grulig Tamb til at kitte. Han kan drikke os allesammen under Bordet og endda holle Faaredrag, skønt jeg synes jeg er gevaltig sej, men det forstaar ikke noget. Hvis vi fik flere Sammenkomster end nu (1 Gang om Ugen) tror jeg det vilde størke Sagen morderlig og fremme et gunstigt Samarbejde om den gode Sag, vi alle kæmper for.

Paa Søndag skal vi atter slaa et Slav for Fædrelandet, sidst var det for di andre. Lad mig haabe at det gaar lige saa got med Samarbejdet hos Eder som hos os.

Din hengivne
Sørensen.

Hm!

1ste Oberst: Men hvor kunde Du dog anbefale den Underofficer til Stabssergent? Hans Ære er muggen og hans Ben er saa raadne af Ungdomssynder, at han ikke kan marschere 1000 Alen førend han maa op og køre paa Sygevognen, og saa er han saa doven, at han ikke engang gider rive sig hvor han kløր.

2den Oberst: Det er altsammen rigtigt, Du; men han har en sød og venlig Kone, som jeg gerne vilde vise en Opmærksomhed.

„Gud fri mig for mine Venner", sa'e Oldermand Juul, han blev „anbefalet" af Højres Arbejder- og Vælgerforening.

Hymne til Højres dygtige Slagter.

Slagteren Juul velsignet Bud
har bragt til Gamle og Unge.
Han retted' mod Ploug det sidste Skud
og bandt hans ubændige Tunge.
Dans lille Juul paa Højres Knæ,
ved Valget Du Sejren har vundet;
man før har Dig haanet, skældt ud for et Fæ,
men Naade Du atter har fundet.

Fra Schkueschpiller-Markedet.

Det var dajligt, det var ligefrem schtorartigt. Der var pintet med Flag og med Gran; schaa der knnde man ikke schige: Den gaar ikke, „Gran"berg, for man gik schgu lige under det. Og schaa vorresches schmukkeste Schkuespiller-inder, der schaadan mir nichts dir nichts gik og solgte Blomsterbuketter, og vorresches yndede og yndige Schkue-schpillere, der schprang omkring og schpillede Opvartere for vos! — Naj, man schkal sche og høre schaadan no'et schjelv, for at vide, hvor dajligt det er.

Ferst var der nu Olaf. Han tog Folk ind og tog dem af og schaa tog han Penger for 'et; det er en stor Filur, den Olaf. Og schaa var der Hunderup og Alfred Møller, der sang „Gluntarne", det kom di schgu ikke schaa „gluntet" fra endda. Hihi! Ligeledes var der Wiehe og Nielsen schom Schyngepiger fra Kisten. Di havde „Kiste"klæderne paa, og schaa aldeles bedaarendes ud; man kunde schgu ligefrem faa Lyst til at lade sig „Wiehe" til Jacques, saa sød var han. Men ferst og schidst var det dog Berggren med Cohn jai schyntes om. Man schiger nok, at man schkal tage Koen ved Hornene, men han tog schgu Cohn ved Benene. Hihi! Men den Cohn er schgu ogsaa en af vorresches Folk, og vi er schgu ikke bange for at lade os tage alle Schteder, kun ikke ved Nesen — hihi! der tager vi schgu hellere di andre.

Na, jai vil ikke optage Pladsen i Derresches ehrede Blad. Jai vil kuns schige, at det Marked var ganschke mageløst velløkket, og at jai vilde ønske di schnart vilde holde et til. Det er en ren Fernejelse at komme den Schlags Gchteder schammen med Schkuespillerne, ischær naar man har fri Entré — hihi!

Jai ferbliver Derresches

Moses Majer.

Sangknust.

(Scenen en Barbérstue.) En Kunde: Hvad er det for en Stakkel, der skal af med en Tand derinde i den anden Stue. Uh! sikken et Hvin!

Barbérsvenden: Ti bare stille, Hr. Petersen, det er Mesters Datter, der anstrænger sig for at tage det høje C.

Højres Kvide.

(Frit efter Grundtvig.)

Om Højremænds Kvide der lød en Sang
saa sørgelig!
Det sidste Valg gav dem en Næse lang
og Broderkrig.
Matzen var fredløs i Ferslews Organer,
„Dagbladet" svigted' de forrige Vaner.
Kort, — Højremænd reves og sloges.

Det voldte en Formand saa ondskabsfuld,
som Kat i Vand,
det voldte en lærd Mand af Matzensk Kuld,
fra Holsterland.
Mange om Skylden og alle om Skaden,
saaledes Slutningen bli'et paa Balladen,
da Højremænd reves og sloges!

Carl Ploug var en Kæmpe og Barde — ja,
et rigtigt Jern,
og Vælgere strømmed' i Masse fra
hans rare „Værn".
Alting han voved' for forrest at vandre,
spared' derfor hverken Juul eller andre.
Men Højremænd reves og sloges.

Professoren havde jeg nær forglemt
i denne Stund;
han kaldtes den Milde, for evig Skæmt
var i hans Mund.
Ræven ved „Runde" og Ulven i „Uge-
bladet" ku' sagtens al Enighed sluge,
da Højremænd reves og sloges.

Hjorth — Carstensen var et Par Venner, hver
ved sin Avis,
af Højremænd, som vi end kender her,
skal de ha'e Pris.
De toge fat paa den kulrede Digter,
mindede Matzen om Højremænds Pligter, —
kort, tappert de reves og sloges.

Forganget er Venskabet mellem dem
i Lyst og Nød,
og over dets Stumper sig trænger frem
vor Fane rød.
Kappes nu, I Socialdemokrater,
vi slutter sammen og ikke vi prater.
Lad Højremænd rives og bides.

Trumf igen.

Moderen (ved Slutningen af en lang Straffepræken): Det vil jeg sige Dig, lille Ove, at bedrer Du dig ikke, saa kommer Du ikke i Himlen!

Ove (grædende): Det gør Du rennok heller ikke — saadan som Du skælder ud!

Der stilles til Kløe.

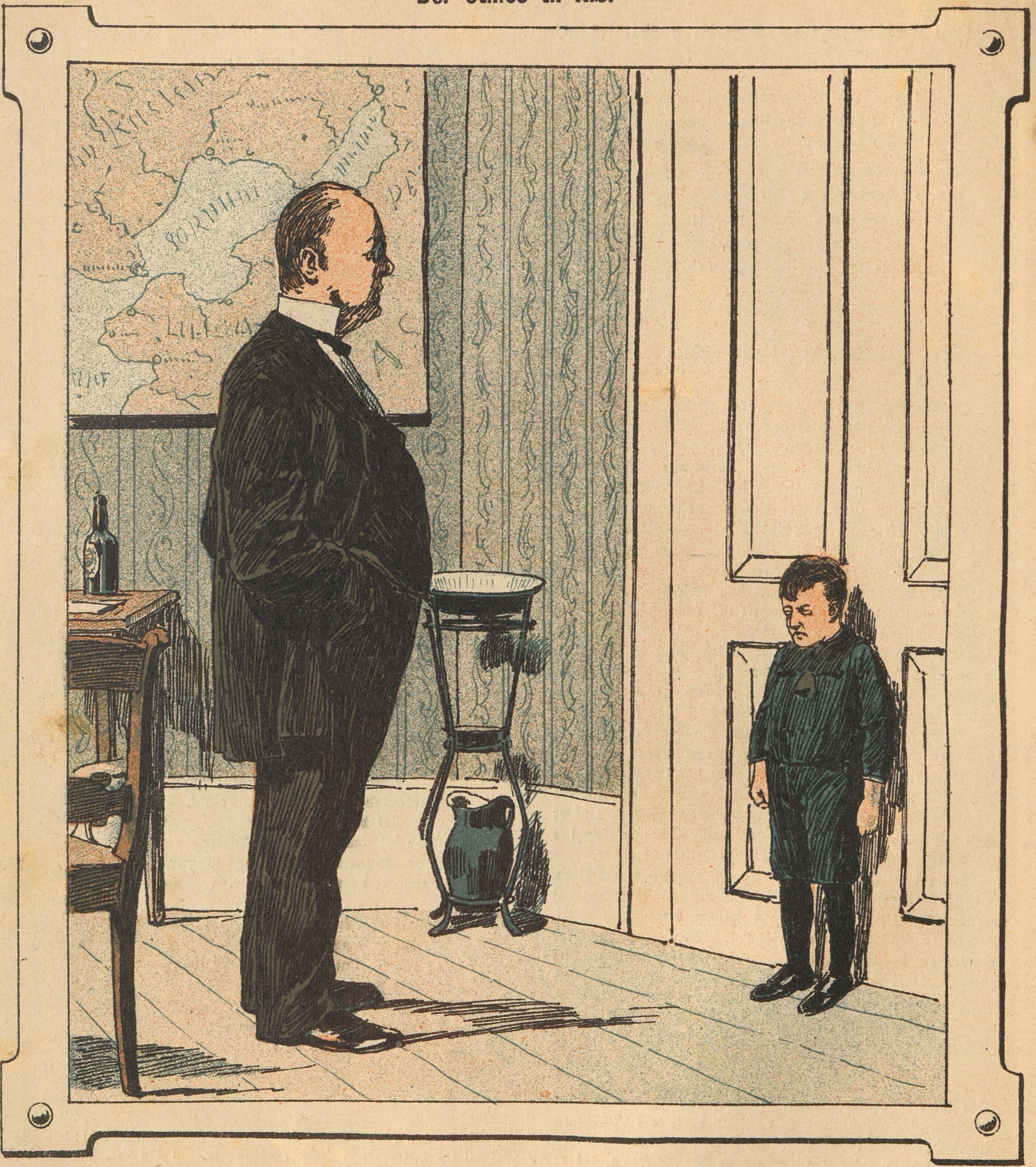

Ad Direktøren han vrængede Næse
og opførte sig som den uvorne Knægt;
men Direktøren vil Teksten ham læse
og vil paa Opdragelsen nok lægge Vægt.

Se blot, hvor den Lille rystende staar,
sin Ende han snart paa Komedie faar;
saa vil han vel deraf drage den Lære:
At Smaabørn altid skal artige være.

Potten er ude.

»Friedrich! Friedrich! Vil Du tage Dig i Agt und nichts klinke mig Postelinen. Husk, hvordan det gik vores Typograf, der tabte Potten paa Hospitalet und mistede sin Valgret. Hvis Du taber din Stemme, Friedrich, saa er sgu Potten ude, und Du kan gerne rejse til Hekkenfelt und hilse paa alle dine Abonnenter.«

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er saamæn ingen Usandhed, hvad Skade al Tid siger, at vi lever i den forkerte Verden. Naar man tænker sig, at der dækkes over Tyvene paa Oringe, som om de alle havde rapset i Sindsforvirring og var lige saa utilregnelige som de Gale, paa hvis Bekostning de til Dels havde moret sig, og naar man ser, hvorledes Øvrigheden med næsten moderlig Omhu saa at sige undskylder de værste og gør Resten saa ubetydelige som muligt, og lige som er bange for at gøre dem Fortred, der paa anden Maade har forseet sig, idet man giver dem rigelig Opsigelsesfrist, og naar man saa samtidig er Vidne til, hvorledes Frederiksberg Kommunalbestyrelse skaanselsløst stiller en Mængde hæderlige Medborgere i Gabestokken, ved at trække dem frem i et offentligt Møde og lade dem høre, at de har mistet deres Valgret paa Grund af modtagen Fattighjælp, maa man saa ikke komme til det Resultat, at det er en forkert Veeden vi lever i! Men skal der derimod bare ansættes en Politibetjent, ikke at tale om en Fattiginspektør — bums! saa lukkes Dørene omhyggelig, for at ikke Uvedkommende skal faa Nys om den store Begivenhed førend det behager de vise Fædre at afsløre Hemmeligheden for den undrende Samtid. Naa det kan vel ogsaa være lige fedt, om Politibetjenten eller Fattiginspektøren kommer til Verden et Par Dage før eller senere, det fornøjeligste vilde jo være, at høre Kommunalbestyrelsens Medlemmer nappes om, hvem der skulde være den lykkelige, men den omtalte offenlige Afklædning af ulykkelige Medborgere, der til egne Lidelser eller Bekymringer for deres Hustruers eller Børns Lidelser oven i Købet maa døje den Tort at stille til offenlig Fattigparade for at blive paatrykt det politiske Umyndighedsstempel. den er absolut forkastelig. Hvad nytter det at Formanden, Geheimeetatsraad Schlegel venligt og humant forkynder de Dømte deres Skæbne, og trøster dem med, at det ikke kan være anderledes, Eksekutionen bliver maaske derved mindre smærtefuld, men den er og bliver det Fodspark, med hvilket Samfundet i Kraft af en urimelig Valglov befordrer sine Stedbørn over i det menige Folks „anden Klasse", de bliver nødt til at bære den sorte Kokarde, saa længe til de betaler, hvad de eller deres har nydt. Betaling, kontant Betaling i Penge, det er Betingelsen, som det er umuligt for de fleste at opfylde. Et Par Hundrede Kroner og derover er ikke saadan for en fattig Mand at klare, og derfor gaar de hjem med den sørgelige Forvisning, at med deres Valgret har det lange Udsigter — om de da nogensinde faar den igen! Som sagt, Fodsparket, som jeg ikke kan lade være at kalde denne Fremgangsmaade, burde i det mindste ikke tildeles offenligt, det er saamæn drøjt nok alligevel, men det er nu for den Sags Skyld ikke drøjere end det Næveslag, som Danmarks Bahnson i disse Dage har plantet i Ansigtet paa frie Vælgere — ogsaa et uomstødeligt Bevis paa, at vi befinder os i den forkerte Verden. Var samme Verden bare en lille Smule regederlig, saa vilde enhver Minister, der havde udtalt sig som Bahnson, jo have været umulig med det samme. Altsaa Fodspark til dem, der er gjort umyndige og Næveslag til de myndige Vælgere, dersom de stemmer efter deres Overbevisning, det er, hvad Magthaverne byder denne forkerte Verdens Mennesker. Sammenlignet med dette er det jo som en humoristisk Mellemakt, naar det i samme frederiksbergske Kommunalbestyrelses Gabestoksmøde oplystes, at en eller anden vittig Vicevært eller Husejer lumskelig havde gjort en Vælger 20 Aar yngre, idet samme Mand var opført som født i 1862, medens han virkelig var født 1842. Jeg er vis paa, min Kære, at den paagældende Vært, der saaledes vilde forynge sine Lejere, bliver Genstand for rasende Efterspørgsel fra alle ældre unge Damers Side; de vil naturligvis slaas, som Folk sloges ved Skuespillerfesten, bare for at komme til at bo hos den rare Vært, der egenhændig gør dem en Snes Aar yngre, — saa behøver de ikke selv at tage fejl af deres egen Alder, som de aldrig kan huske, naar Mandtalslisten skal udfyldes. Mandtalslisten er forresten et officielt Vidnesbyrd om, hvor forkert Verden er, thi vil man interessere sig for forkerte Oplysninger om vort Køns Alder, saa kan man bare se efter i den. Eller hvad mener De om, at der igen er lagt paa Bønnerne? Nu skal vi formodenlig punge ud til en ny Gamélkirke, for Gamél vil naturligvis ikke stikke op for Halkier, der i „Dagbladet" opsender sine brændte Bønner for at skaffe os provisoriske Kirker paa Halsen. Jo, jeg siger Tak for Kaffe!

Fra Gaden.

— Hvad tror Du om Konferencen i Berlin?

— Intet godt. Der er jo en Snyder [En af de hollandske Delegerede bærer Navnet Snyder] blandt Konferencemedlemmerne.

En Aagerkarl kom til en Præst og bad ham i sin Prædiken at foreholde Menigheden det Syndige ved Aagreriet. „Det glæder mig," sagde Præsten, „at De selv indser Deres Skyld; nu vil De forhaabenlig forbedre Dem?" — „Aa, det er ikke for min Skyld, De skal holde den Prædiken, men der er saa mange, der fusker mig i Forretningen og forringer den Smule Fortjeneste jeg har."

Plougs Svanesang.

Bahnson, jeg er træt, nu vil jeg sove,
lad mig i din Fæstning slumre ind.
Græd dog ej, det maa Du først mig love,
Provisoriet brænder paa min Kind.
Her er trist, og Socialismen truer,
Hjorth-Lorenzen han er ogsaa bøs,
Juul, den Slemme, sejrede, jeg skuer — —
Himmel, nu er Pokker snart nok løs.

Matzen, ser Du Fredrik ved min Side,
føler Du hans haarde Tyranni? —
Ak, „Avisen", som vi godt kan lide,
det med den desværre er forbi.
Rødt og Rødt og Rødt for Øjet svæver,
Socialismen Gift for mig udstrør!
Bli'er jeg ej Minister mens jeg lever —
eller, Estrup, blir jeg, naar jeg dør?

Ak, det nytter ej, at jeg vil fløjte,
Formand bli'r jeg sikkert aldrig mer,
og mit Ugeblad — min lille Sprøjte,
krymper sig i Undergangens Veer.
Ikkun Kommandør af Dannebroge
blev jeg, skønt jeg „Listerne" besaa —
Ingen bider mer paa mine Kroge,
skønt man bedre Madding aldrig saa.

Hvorfor trykker Grove mine Hænder,
hvorfor lægger Du din Kind til min?
Du og jeg og Baudit tit os brænder —
„Fædrelandet" det blev min Ruin.
Men nu maa I ikke længer skænde,
Herregud! jeg gik den gale Vej.
Gamle Plougs Skandaler er til Ende —
Carstensen, nu kysser Halkier mig.

Erkendtlig.

Anklagede (til sin Defensor): Herr Sagfører, jeg takker Dem meget for min Frifindelse — betale Dem kan jeg desværre ikke, — men De tillader vel nok, at jeg sender Dem en Skinke af Grisen, som jeg stjal?

I Gymnastiksalen.

(89 skal springe over Hesten, men bliver liggende midt paa.)

Sergenten: Satan skal gale i din elendige Hals, 89. Tror Du maaske det er Sergentens Kokkepige Du omfavner?

I Skolen.

Læreren: Naa, Potifars Hustru beholdt altsaa Josefs Kappe. Hvem var Potifars Hustru?

Peter: En Pantelaanerske.

Ord- og Tankesprog.

Der er en „Hage" ved al Ting — ogsaa ved Højremændenes Afstemning om Retten til af politiske Grunde at forfølge Arbejderne paa Statens Værksteder.

* * *

Det er ikke rart at være femte Hjul til en Vogn. Det er nok heller ikke rart at være første Juul til en Ploug.

* * *

Den ene Ravn hugger ikke Øjet ud paa den anden. Hm! „Ravnen" skulde dog ikke have noget imod at tage Marineminister Ravn under nærmere Behandling.

* * *

En Hund sjokker altid i Hælene paa sin Herre. Det gør en „Jagd"hund for det meste ogsaa.

* * *

Liden Tue kan vælte stort Læs. Efter „Nationaltidendes" Mening er dog Højres „Ugeblad" for lille en Tue til at det kan vælte det store (!) Læs Højres Organisation.

De gode Sønner.

Den gamle Petersen laa paa Dødslejet. Da kaldte han sine Sønner til sig og sagde til dem:

„Se, mine kære Børn, jeg efterlader Eder et agtet Navn, en blomstrende Forretning og en betydelig Formue. Da jeg for 40 Aar siden kom her til Byen for at danne mig en Eksistens, ejede jeg akkurat 600 Kroner. Med denne Sum har jeg begyndt og med denne Sum vil jeg ogsaa forlade denne Verden. I skal — det er min sidste Vilje — lægge 600 Kr. i min Ligkiste."

Sønnerne lovede dette med et højtideligt Haandslag.

Men da den gamle Petersen skulde begraves, tog den ældste Søn Ordet og sagde: „Det er dog egenlig Skade for de gode Penge; 600 Kroner finder man ikke paa Gaden!"

„Og i Kisten har han dog ingen Nytte af dem," tilføjede den anden."

„Hvad vi har lovet, maa vi holde," mente den tredie, „vi lægger en Veksel i Ligkisten, og det skal være en Veksel paa Sigt — den er lige saa god som rede Penge!"

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Efter Borgerrepræsentantvalgene.

»Saa Du sa'e Skrog, din gamle Kanin? Nu skal jeg vise Dig, hvorledes en Slagtermester og Borgerrepræsentant behandler en Krop Kyd.«

Nr. 14.

RAVNEN

Søndag d. 6. April 1890.

Obersten: 45! Hvad er det jeg finder paa Deres Kommisbrød? De har jo plantet *en rød Fane* i Brødet. Skal det maaske være en socialistisk Demonstration? Naa — ud med Sproget!
45: Næ, Hr. Oberst! Den røde Fane *markerer* bare det »manglendende« Kød til Brødet!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Rigsdagsmændene er verfede paa Døren,
i Kasernen er der atter Ro og Fred.
Estrup er jo heller ikke lyk'lig førend
han er fri for denne Rigsdagsvirksomhed.
Selv at klare hele Bulen, kan han lide,
thi han ynder dette: „Vi alene vide!"
Og han sparer netop allermindst paa Skillingen,
naar vort Folkething har nægtet ham Bevillingen.

Men det Landsthing, som han har er ogsaa dejligt,
lægger gærne hele Magten i hans Haand:
„Tag kun væk af Kassen, hvad der er belejligt;
lad Dig ikke hæmme af Forfatningsbaand."
Til en kraftig Reaktion nu Landet trænger,
moderat vil Blom nu ikke være længer.
Ja — Uha! De gamle Landsthingsmænd var vældige,
hvis — de ikke var saa gamle og affældige.

Journalistforeningen holdt nylig Gilde,
og saa flot, som var det Grever alle Mand.
Hvem der kendte disse Pressenegre, vilde
sgu forsværge, det for deres Pung gik an.
Men det viste sig da ogsaa, at ved Festen
var ej mange Journalister, men at Resten
det var Kammerherrer, Amtmænd eller lignende,
— Kancelliet var nok kommen mellem Svinene.

Naar to Villabyggedirektører snyder
for en samlet Sum, saa — har de ingen Nød.
Men en sulten Stymper Vand og Brød man byder,
naar han ta'er et Stykke gammelt Wienerbrød.
Ja, for Alting her i Verden gaar med Lodder,
den Retfærdighed, der passer for en Stodder,
kan man ej benytte imod Arkitekterne,
den Moral er arvet ned igennem Slægterne.

Det er ogsaa den, der gælder udi Thisted,
dèr, hvor Skibsted samled Mønter, som man véd.
At den By for fine Tyve er et Fristed,
derom giver Dommen ganske god Besked;
Thi skønt Fattigfolk han plyndred' ud til Skjorten,
tyve Dages Vand og Brød hans Straf er vorden,
og den slipper han vel ogsaa for i Kærlighed,
naar paa Æresord han lover større Ærlighed!

Vore Venner rundt omkring sig forbereder
paa en stor Demonstration den 1ste Maj,
og nu ryster disse gamle Myndigheder
og vil helst til hele Stadsen sige Nej.
Det er let forklarligt, at de Folk er bange,
naar vi møder allesammen, er vi mange.
Men de kan for Resten være ganske rolige,
denne Gang passerer ikke det utrolige.

Enn liden Krönique.

Bliffver att berette om / huorlunde en stor Mand / Tietgen kallit / drog till Berlin / for der att deeltage i en Conference / om Arbeydernes Wee oc Well / Han var dertill bedst qualificeret udi dett gandske Land / efter som Han aldrig havde arbeydet selv / uden med Hovedet / oc Han vendte derfor hiem igien / med riigt (Ud) Bytte oc stor Ære.

Men der Han treen ind i Hallen / paa sin Borg / var der udbrudt Oprör mellem Hans egne/ medens Han ovre i Velskland kiempede mandeligen for Andre / Hans Væbner Neiiendam förte an / oc enn anden Svend / Broberg kallit / var ocsaa traadt i Uaaben imod Ham / Men der Han/ Tietgen / var enn Mand / der ey lod sig forblöffe / saa lykkedes det Hannem att kue Opröret/ ved att siige / att der var stödt an imod Loven ved Innbringelsen af en Interpellation / huorfore Han ey tog Hensyn till den / oc saa var Hans Ofverherredömme atter fæstnet / denne Gang.

Saalunde lyder Kröniquen omm den Herre Tietgen / der var liige stor saavel ude som hiemme / Oc saalunde slutter den for denne Gang.

FINIS.

Valgsprog.

En Barbér i den tyske By Jena har opslaaet følgende Plakat i sin Barbérstue:

Barbering for Frisindede og Socialdemokrater 10 Øre.
„ „ Kartelbrødre .... 15 „

Da man spurgte ham, hvorfor Kartelbrødrene skulde betale mere, svarede Barbéren: Kartelbrødrene har efter Udfaldet af Rigsdagsvalgene faaet saa lange Ansigter, at jeg ikke mere kan staa mig ved at barbere dem for 10 Øre.

I Kontoret.

Kontorchefen: Hvad er det, Mikkelsen, i Gaar stod der paa Deres Pult en Æske hel fuld af Oblater, og i Dag er der ikke en eneste.

Kontoristen: Hr. Kontorchef, jeg maa bestemt forvare mig mod saadanne Insinuationer. Vil jeg gøre mig til Gode med Oblater, saa er jeg selv Mand for at købe dem.

Den højeste Stræben.

En ung stræbsom Læge blev anfaldet af en haard Sygdom. „Ak," jamrede han, da en Ven besøgte ham, „og det værste er, at den lumpne Sygdom ikke engang har en videnskabelig Værdi!"

Soldaterliv.

(Indsendt.)

Mel.: Saa født.

„Fjerde“ — o, hvor vi dog elsker dette Kompagni!
Her vi leve i en Tilstand, lykkelig og fri.
Gudbevares! — ikke mer end 2 smaa bitte Aar
gaar vi rundt i Slaveriet og Skældsord stadig faar.
Saa blidt — saa blidt
vi gaar omkring og sukke,
det nytter ej at mukke
naar først Soldat man er.

Fjerde Kompagni er et Elite-Kompagni,
alle „andre“ se op til os og — hvad gør vi?
Ja — vi maa jo gøre vores Pligt og — meget mer',
thi „det kan godt blive bedre“! — „hvem var det som pilled der“?
„Saa ret — saa ret!
I staar aldeles rolig,
for ellers faar I Bolig
hos vores „Plejefa'er“!“

Forleden fik vi Ordre til at stille Klokken fem,
Tornystren skulde pakkes — fy for Satan! den var slem.
Og da Skydningen var endt marscheredes ud ad Vejen,
baade Marsch og Løb vi prøvede med Tørrevejr og Regn.
Saa ret — saa ret
vi henad Vejen jolled'.
En „hvis“ Mand han var fjollet —
han gav os ikke Rør.

„En“ her er, som vi elske højst af alt paa denne Jord:
Sergent **Mengel** — Gud, hvor vi dog elsker dette Ord!
Gid han leve maa i Fred med andre Mennesker —
for med os „den gaar slet ikke“, det vi vidner alle her.
Saa født — saa født
han holder for os Tale,
men Gud, bevar hans Hale,
naar vi skal sendes hjem.

I Afholdsforeningen.

Formanden (til en Ansøger om Understøttelse): Hvormed kan De godtgøre Deres Adkomst til Understøttelse?

Ansøgeren: Dermed, at jeg daglig ekspederer et betydeligt Antal skadelige Snapse ud af Verden, som ellers vilde anrette megen Ulykke.

Af gammel Vane.

Datteren i Huset (skriver et Kærestebrev for Kokkepigen): Saa, nu tænker jeg, det er godt!

Kokkepigen: Mange Tak, kære Frøken, det er et dejligt Brev! . . . Men vil De bare endnu skrive neden under: „Undskyld min daarlige Skrift,“ for jeg skal sige Dem, ellers tror han ikke, det er fra mig.

Paa Schjarlottenburg.

Jaj var med til Maleriudschtillingens Aabning i Mandags. Den høje kongelige Familie var ogschaa til Schtede, og da di var kommen, blev Derene lukkede og schaa var Udschillingen aaben.

Ferst blev der schungen en Sang til Kongen, og schaa tog Schekretæren fat paa at fortælle, at da Peters var borte, schaa var Schjarlottenborg ikke mere Peters „Borg“, men derimod havde di faaet Bissen i Schtedet for. Hvad det er for en Bisse ved jaj schgu ikke. Hi hi!

Schaa da Schekretæren var ferdig med schin Tale blev der uddelt Medallier. Block og Kock fik en hver og Hassel ogschaa. Og schaa kunde man endelig komme til at sche paa Malerierne.

Der er dajlige Ting, kan Di schtole paa. Der er en „Vaj i Direhaven“ schom naturligvis ikke er et Direbillede, men derimod et dirt Billede! hi! hi! Det er ogschaa kebt til „Naschjonal“Galeriet, schaa naar man nu gaar paa Galeriet i „Naschjonal“ vil man kunne sche det gratisch.

Schaa er der ligele'es no'ne „Blachede Marinebilleder, der, Locker“ En til at kaste „Ancher“ for at sche paa dem, samt Dronning Margrethe, schom hun vist ikke har set ud, og en Hirdebreng med Faar, schom de ser ud. Jaj holder saa majet af „Skovgaard“s Faar; jag vil ikke schige, at man kender Manden i dem, men enfin, det er schgu noget jaj mener alligevel.

Na! jaj vil ikke betage Dem Fernejelsen af at sche selv, Hr. Redachtør, ved at opremsche alt for dem. Jaj vil kuns enske, at Di maa schynes liesaa godt om Udschtillingen som Derresches ærbedige

Moses Majer.

Det er ikke al Ting, man skal svare paa, tænkte vist **Matzen**, da Landsthingsmand **Caspersen** spurgte ham, om han kendte noget til „Avisen“.

„Gaar én, saa gaar én, gaar én ikke — hva' saa!“ sa'e **Bahnson**, han satte **Middelgrundsfortet** ind paa Finansloven.

Morgenstemning.

Fruen (bliver vækket af sin Datter og gnider Øjnene): Hvorledes er Vejret, Malle?

Frøkenen: Dejligt Vejr, søde Mo'er! Himlen er saa blaa, som om den var opfyldt med bar **Husarløjtnanter**!

En **gammel gnaven Ungkarl** gav sin Nevø følgende Raad: Gift Dig aldrig — med mindre Du finder en Pige, der er saa rig, at Du vilde have hende, selv om hun var grim, og som er saa smuk, at Du vilde gifte hende, selv om hun var saa fattig som en Kirkerotte.

Med paa 'en.

Dommeren: Har De tidligere aflagt Ed?
Vidnet: Ja, flere Gange.
Dommeren: Ved hvilke Lejligheder?
Vidnet: Naar jeg har været forelsket.

Slemt.

— Aa, Herregud, hvor De dog maa slæbe, lille Jomfru!
— Gud, ja, det har De saamæn Ret i. Og det allerværste er, at jeg ikke kan værge mig, hvis der er nogen, der vil kysse mig.

Ungkarlens Vise.

Mel.: Har Du læst den Berlingske Avis.

Jeg har ingen skærmende Papa,
Søster eller Broder,
jeg har ingen trøstende Mama
eller slige Goder.
Jeg har intet Fædreland,
ingen dydig Mage,
faar jeg blot Absinth og Vand
skal jeg aldrig klage.

Jeg har ingen lille Pige kær,
jeg staar ganske ene,
jeg paa ingen ømme Minder bær,
jeg gaar helst alene.
Jeg er vraget — hvad gør det?
jeg er salig, kan je'
bare faa min bedste Ret —
Østers og Champagne.

Jeg har ingen søde bitte Smaa,
som mig paa skal slægte,
jeg har ingen Børn at passe paa,
Plet saa lidt som ægte.
Jeg en Kvinde tjener ej,
staar ej under Tøfler.
Nej, saa foretrækker jeg
en Postej med Trøfler.

Jeg har ingen lun og lille Krog,
hvor jeg glad kan være,
jeg maa paa en Restavrant min Grog
til min Mad fortære.
Jeg er Vrag paa Livets Kyst,
men Humør dog skaffe
kan min Kelners flinke Røst:
Nu ska' De straks faa Kaffe!

Korsgaard ønskede forleden i Folkethinget, at Indenrigsministeren havde lige saa god Appetit til Jernbaner, som Bahnson og Ravn har til Befæstninger og Kanoner. Det forekommer os, at Indenrigsministerens Appetit er upaaklagelig, thi flere jyske Baner og Møenbanen har han da ekspederet i en Fart.

Borgmester Øllgaard, der i Borgerrepræsentationens sidste Møde blev i betænkelig Grad angrebet af Forskrækkelse ved Assessor Lassens urimelige Fordring om, at Arbejdet til Fremme af det nye Kloakudløb maatte ske hurtigt, skal nu være i god Bedring.

Garnisonslæsning.

Sergenten: Den Civile modtager — ligesom Jorden fra Solen — sit naturlige Lys fra os Militære.

Brev fra „Avisen".

Trinitatis paa en
Tykkebrahesda.

Majet erede Hr. Redatør!

Maa je være saa venlig aa dividere Dem igen mæ én a mine orgenale Pennetajninger a Sittevasjonen.

Sjæfredatøren æ nu paa Kolminasjonspomktet a Højre-Vanvid, desformejelst at han ka sé at de gaar tilbaves mæ Hakon. Han har telegraferet te Kolminejerne i England aa tebudt sin pragtiske Asfistangsje, men di har slaet de a mæ den Mottevasjon a di ku godt tave foruden han. Derefter har han vaaren uje paa Værftej aa enspirere om Socialisterne va sureje, men han va krasbørsti da han kom hjem aa han sa'e, at han sku nok komformere Ravn forde at han haje sagt at dem der va, inte ku undværes aa envijere forde at dèr va en Sosjalist derude der liefrem haje nægtet aa abonere paa vores Blaj. — Det va heller inte pænt a han.

Han ka heller inte tegie Bramsen at han som go Kammerat a Værnej ve være mæ te denne hersens Berliner-komfurangsje forde den har en sosjalistisk Bavgrund, men Dinesen der kommer her en Gang imellem naar han aa Sjæfen ska paa Daudi, han sier reenok at Bramsen æ et godt Mælem aa ves Tietgen inte æ de saa fortjente han aa være de; for han æ go nok. „Bare inte bange," sier han, „di tre ska nok dangdere den saadn at Burmejster inte kommer te aa betale Hospetalej for dem der faller nér." Men de, der har brungen ham i Kov maa være noej ganske annej.

Han gaar aa ruller mæ Øjnene aa mæ Stolene aa vælder Spøttebaggerne a de bare Krakilert moj maj, aa faaleen Manda da jaj sku fylle han Bagge mæ Sand for niene Gang paa den Da saa gloeje han paa maj liesom da Hindenborre kvælte Avekatten aa saa sa'e han:

„Veg Du hva jaj ve gøre, Charles?"

„Næ," sae jaj; for han saa maj uj te Allehaande. Men saa æ de han sier mæ di sælsamme Der:

„Jaj ve mule Maleren!" aa lie mæ de samme slaer han ob i Synomimiken i det Kapitolium der handler om Grovhejerne aa saa gae han sig til a skrive. Men Pennen dueje nok inte, aa saa ble Arteglen doli.

Matzen har vaaren her.

De æ en sjov Fyr han; for han gør Grin mæ Sjæfen, aa der ka de intet jælpe at Mosjø Hansen kommer aa gør saj hausgesnausen aa vælder Spøttebagger; for Proffesooren har liegodt hans Fus.

Saadden ligger der en Pordemonizalmenag aa saa spørrer han, de gør Matzen Guhjælpme om de va vores Abenentprotokol aa ledan sier han at der va den Lihej imelmel Sjæfen aa en Bajegæst at di begge To taer te Hellebæk for aa gaa i Vannej.

Der kommer Noene! — Sjæfen springer saa gilassen. — Han troer naturligvis at de a en ny Abenent. — G'afien! — Det var bare En, der ville sie Blajet a. — Nu ska Di bare se Spøttebaggerne danse.

Charles.

„Min Fa'er har stemt paa den nationalliberale Kandidat!" Straks efter de tyske Rigsdagsvalg skete det i en Forberedelsesklasse i en Skole i Stuttgart, at Læreren benaadede en lille uopdragen Knægt, efter at denne, paa Lærerens Spørgsmaal om hvem hans Fader havde stemt paa, svarede: „Min Fa'er har stemt paa den nationalliberale Kandidat!" Hver Gang nu de andre Drenge i Klassen skal have Prygl, raaber de: „Hr. Lærer! Min Fa'er har stemt paa den nationalliberale Kandidat!"

Til den, der piber!

Han sank og sank! — Først Frihedsskjald for Folket,
og baaren oppe af en ædel Varme. —
— Saa med hver Gang vor Grundlov blev fortolket,
mens alle Byrder lagdes paa de arme.
Og nu tilsidst Angiver. Man maa ynke
den, som nu ikke dybere kan synke.

Du kunde staa blandt Folkets bedste Mænd,
og laurbærsmykt den bedste Sag beskytte;
men Du gik ene efter Vinding hen
og glemte Folkets Nød i usle Hytte.
— Nuvel! Faar Laurbær Du i Højres Rade:
Til Svineho'eder bruges Laurbærblade!

Saa galt kan det gaa.

(I Livsforsikringsanstalten) Kontorchefen: De vil optages i Livsforsikringen? Boer De heri København?

Petersen: Ja.

Kontorchefen: Saa kan De ikke blive optaget.

Petersen: Men, hvorfor ikke?

Kontorchefen: Fordi Middelgrundsfortet sikkert bliver Aarsag til, at vi allesammen gaar i Hundene!

Hvem kan vide det.

(Faderen med sin lille Datter foran et Mikroskop)
Faderen: Kan Du se alle de smaa Dyr i Vanddraaben?

Barnet: Ja; er der ogsaa saadanne Dyr i vores Drikkevand?

Faderen: Ja, mit Barn, mange, mange Millioner.

Barnet: Aa, nu véd jeg, hvad det er, der synger saa underligt, naar Vandet begynder at koge.

Hvad Hjærtet er fuldt af osv.

Assessoren (til Tiltalte): Er De gift?

Tiltalte: Nej!

Assessoren (falder ud af Rollen): Lykkelige Menneske!

Vanens Magt.

Gæsten: Opvarter, har De friske Østers?

Opvarteren: Udmærket friske Østers, men — de er desværre sluppet op.

I Paasken.

Marie (den ældre Søster, søger at berolige sin lille Broder Hans, som absolut vil have Paaskeæg):

— Kom, lille Hans, saa skal vi lege Soldat.
— Næ, jeg vil ha'e Æg!
— Skal vi da lege Skjul?
— Nej!
— Skal jeg da lægge Kort for Dig?
— Nej, Æg!

Hvorfor?

Hvis der i Himlen er en Gud,
som kun er Kærligheden,
hvi sprang da Livens Væld ej ud
for alle os herneden?
Hvorfor fik ej den Sultne Brød,
den Arme Lindring i sin Nød —
Hvorfor — hvorfor?

Hvis Gud i Himlen er saa mild,
som Præsterne forklarer,
hvi tændtes da ej Glædens Ild
i Sorgens tavse Skarer?
Hvorfor blev Guds Kronprætendent
ikkun til Trøst de Rige sendt —
Hvorfor — hvorfor?

Ja, hvis en Gud der hist er til,
som skal os Børn forsørge,
saa tror jeg, jeg ærbødigst vil
tillade mig at spørge:
Hvorfor fik Nogle Lykken helt,
hvi blev den ej med Alle delt —
Hvorfor — hvorfor?

Borgerrepræsentationen hører til de faa Lykkelige, der kan fejre en glad Juul til Paaske.

En Landret.

Den Rejsende (til Opvarteren i Provinshotellet: Har De egenlig nogen Landret (Domstol) her?

Opvarteren: Jo, Herre, vi har stegt Flæsk med stuvede Kartofler!

Stilblomster, plukket af forskellige Blade etc.

— I Byens nye Skolebygning er der to Lokaler for 300 Skolebørn, der ligger ovenover hverandre.

* * *

— Festtoget var meget smukt og over en halv Mil langt, ligeledes Ministerens Tale.

* * *

— En amerikansk Præst udbrød i en Straffeprædiken: „Betænk, I Forældre, at selv om I ingen Børn har, saa kan dog Eders Sønner og Døtre faa Børn."

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Halkiers provisoriske Kirker.

Ved Bauditz' Hjælp og ved Kirketvang
vil Halkier Socialismen fortrænge.
Han Kirker vil bygge — ja, tænk engang,
og det for provisoriske Penge!

Han kommer til „Kort" — den hele Triumf
snart tager en sørgelig Vending.
Hans usle Projekt ramler om ved *den* Trumf,
som pludselig kommer fra Henning.

RAVNEN

Nr. 15.

Søndag d. 13. April 1890.

Bordskik.

— Hør, Peter, hvor ofte skal jeg sige Dig, at Du skal holde Bordskik! Vil Du nu éngang for alle huske at sidde ordenlig ved Bordet. Puds øjeblikkelig din Næse og spis pænt Brød til.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hist i London har de snuppet en Kineser,
som med Kniven flænsed' i en Kvindekrop;
men det er nok foreløbig Hypotheser,
om det og var ham, der skar de Andre op.
Alting tyder rigt'nok paa, det er en Hedning,
der til disse Mord har fundet Foranledning,
og fra Kina kommer vistnok ogsaa slige Børn,
som med skæve Øjne ser paa Vestens Pigebørn.

Naar en Venstremand til en Minister taler,
er det klart, han spekulerer kun paa Svig,
og naar Holstein spø'r, hvad Estrup han betaler
for en Grundlov, raabes der paa „fejgt Forlig".
Men man ser vist bare Spøgelser i Grunden,
for naar Vahnson ej har naa't til Kassebunden,
ja, saa maa man have Tillid til Miraklerne,
hvis man tror, at der bli'r Ende paa Spektaklerne.

Københavnerne de sidder rædsomt i 'et,
thi de sorte Kopper har jo „slaaet an",
og det synes som om Sundhedspolitiet
la'er dem brede sig i Ro fra Mand til Mand.
Nu den syge Værtshusholders mange Gæster,
som er spredt omkring i Øster og i Vester,
burde ledes op og bli' desinficerede,—
nej, det haster ikke, før de er kreperede.

Naar Poeterne med stor Begejstring synger
om „Soldatens glade Liv", saa tro dem ej;
thi i Praksis ser man jo, at Glæden tynger
haardt paa dem, der maa den militære Vej.
Mens Hr. Vahnson dem i krigersk Idræt øver,
mange af dem sig det „glade Liv" berøver,
og det maa dog kaldes ganske utilstedeligt,
at Gemytligheden ender saa begrædeligt.

At en Fattig døer af Sult, det maa man vente,
han behøver saamæn ej at ty til Gift;
men at En, der har en halv Miljon paa Rente,
sulter sig ihjel, det er dog lovlig stift.
Og det gjorde Fleischer, denne gamle Tosse,
skønt han havde Penge, saa det kunde klodse;
men hans Arvinger, de er vel knap bedrøvede,
fordi han saa grundigt sig i Faste øvede.

Efterhaands som vi den 1ste Maj os nærmer,
saa ta'er Højres Mavepine voldsomt til,
og Partiet sender ud sin Presses Værme,
som saa hjærtensgærne os genere vil.
Paa „Rabaldernumre" nu vi spekulere,
paa „Udskejelser af raa Natur" — med mere.
Men det er dog heldigvis at ta' og føle paa,
hvad det er for Folk, der her i Raaheds Søle gaa!

Den hellige Krig.

Allah il Allah! Profeten er stor!
Krigstrommen røres og Blodfanen hejses.
„Død mod de Vantro! Moskeer skal rejses!"
hyler de drejende Dervischers Kor.
„Sværg paa Koranen, hver blødhjærnet Gilding,
sværg ved Profeternes Løgn og din Dumhed,
sværg ved din hyklerske blindede Grumhed,
at Du vil røve den Fattiges Skilling!"

„Sca Ben-i-Uscham, Du store Vesir,
Vogter af Dyden og Religionen!
Allah dit Harem for Midnatsmissionen
stænge og fri for dens Næsviserier.
Tvivlernes Sky Horizonten formørker,
sort ser det ud for os smaa Theologer,
hjælp os i Kamp mod vor Tids Demagoger,
at de igen bliver troende Tyrker!"

Se dem paa Knæ for Kalifens Divan,
hør, hvor han plaprer, den hellige Kadi,
se, hvor han spræller, den lovkloge Mahdi.
for at faa Mønt til den krigerske Plan.
„Islam maa sejre! Riv Loven i Stumper!
Retten vi Folket i Ansigtet kyler!
Muhamed kalder hver hellig Kabyler.
Strid da for Maane og Hesterumper!"

I Retten.

Assessoren: De er anklaget for ulovlig Omgang med Hittegods — De har fundet en Hundredkroneseddel, men De har ikke afleveret den.

Tiltalte: Jo, jeg har.

Ass.: Til hvem?

Tilt.: Til Omsætningen.

Efter Taksten.

Gæsten (til Hotelværten, der præsenterer ham Regningen): Det er storartet! De beregner Dem 10 Kroner for et Værelse, og saa har jeg ikke engang ligget i en Seng, men har sovet paa Billardet hele Natten.

Værten: Ganske rigtig! For Benyttelsen af Billardet beregner vi 1 Krone for Timen.

Uigendriveligt Argument.

— Du driver det altfor vidt med din Gymnastik. Der bør være Maade med al Ting.

— For vidt! Gymnastik er den sundeste Motion. Den styrker og forlænger vort Liv.

— Men vore Forfædre befattede sig dog ikke med Gymnastik.

— Jamen — de er ogsaa døde allesammen.

Slappe Fæder
eller
Moralen og Skandalen.

Mel.: Saa sødt.

Vil man tale noget om den sædlige Moral,
fristes let man til at kalde den for gruelig gal.
Store Slubberter man lader løbe avet om,
mens de smaa i Port'monnikken jo som oftest hurtig kom.
Lidt slap, lidt slap
er her til Lands Moralen:
Man freder om Skandalen
af Folk og Fæ omkap.

Raavad og Johansen, disse Arkitekter to,
lader Ministeriet nu gaa i Fred og Ro.
Det er nu bestemt, at de skal begge være fri,
de kan atter godt begynde paa et nyt Sny — Byggeri.
De slap, de slap,
skønt de var fælt paa Potten,
Sku' begge for Kasjotten,
endskønt man tror det knap.

Skibsted levede med Andres Mønt i Sus og Dus,
Kammerraaden ventede nu paa Forbedringshus.
Men hans gode Venner fandt, at det var dog for haardt,
og desuden for Familien altfor stor en Tort.
Saa slap, saa slap
han med lidt sløj Fortæring,
lidt Vand og Brøds Ernæring
i alt en Maaned knap.

Freiesleben havde skrevet op en Sum saa stor,
som han sagde, at han havde brugt til sit Kontor.
Det var bare Løgn, som det jo siden viste sig,
og Postmesteren han kørte nu med Ekstrapost sin Vej.
Men slap, men slap —
ja saadan gaar Ballonen,
med Afdrag i Pensionen,
som derfor ej blev knap.

Ove Rode i sit nysselige „København"
æreskænder brave Folk udi Moralens Navn,
lever af Skandaler og privat Spioneri,
i det hele af en væmmelig Labans-Industri.
Han slap, han slap
endnu for Prygl af Mængden,
men om den gaar i Længden
vi tror for Resten knap.

Resultatet, som man kommer til, betegnes kan
ved, at „something rotten" findes der i dette Land;
vel har vi Gendarmer nok og nok af Politi,
men det hjælper ikke stort paa det gængse Griseri.
Lidt slap, lidt slap
er allenfals Moralen,
kun sjældent ses Skandalen
at faa fortjente Rap.

Der Schommer kommt.

I Mandachs var det den ferste Schommerdag. Det rajnede richtignok hele Tiden, hvad der jo ikke herte til Berejningen, hi hi! men derfor var det schgu lie godt ment. Folk gik og fik „Schommerlyster" paa Alleenberre og schaa tog di til Schjarlottenlund med Jernbanen og schaa tog di hjem igen — ogschaa med Jernbanen via Baaschene, hi hi!

Men der er nu ogschaa dajligt derude i Schkoven. Knopperne beginder at udfolde sai og Folk schlaar ogschaa deres Folder. Lærckerne synger i Luften og „Lærckerne" klukker i Madkurvene. Og Jordbunden beginder at blive gren, Græsset schpirer og Levet schpirer ogschaa. Nu kommer schnart den Tid, da vi kan synge med Dichteren:

„Jai tror der er grennest i Danmarck!"

Na! det er ja ikke Meningen med det, at jai skal blive lirisk eller poetisk paa en Schtuds. Det vilde Di da vist „schtudse" for maiet over, Herr Redachtør. Jai vil barechtens gere Dem og Derresches Lesere opmerkschom paa, at

„Nu kommer den favre Tid, vi vented' schaalænge",

— da di derude i Schkoven schkal tjene Penge.

Di kan sche, at jai dog ikke kan lade vere med at blive poetisch, med at rime. Men det er maaschke fordi at der endnu er Nattefrost i Luften — hi hi!

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

I Jernbanekupeen.

En Laps (til sine Rejsekammerater): Se den Herre der i Hjørnet, han ligner bogstavelig et Sukkerfad — —

Herren (vaagnende op af en Halvslummer): — omgivet af slikvorne Gadedrenge!

Fra Gaden.

En Dreng (til en Herre, der sagte fløjter „saa sødt!"): Aa, gaa væk! De er snart færdig med at fløjte!

Herren: Hvad siger Du, Knægt?

Drengen: Kan De se! Nu er De allerede holdt op!

Paa Ballet.

Løjtnanten (der sammen med en Kammerat engagerer en ung Dame til Dans): Naar der nu skulde være Omvalg mellem os to, hvem af os vilde Frøkenen saa vælge?

Damen: Jeg vilde holde mig borte fra Valget.

Begrundet Omhed.

— Gratulerer til Brylluppet, Gamle! Du skal være en Satans øm Ægtemand, har jeg hørt. Man hvisker om, at Du kysser din unge Kone saa lang Dagen er!

— Naa, ja — man maa jo gøre noget, naar man har faaet en halv Million i Medgift!

Moderne Skamfølelse.

— Hør, 644! Tag Du nu og gaa op paa 1ste Sal og bring Frk. Petersen paa Kamret. Jeg har sgu ligget hos hende hele Natten, saa det passer mig ikke rigtig at nappe hende.

Fra Helsingør.

Oversergenten: Jeg kunde have Lyst til at indstille Dem til Kassation, 83, bare for de skrækkelige Elefantfødder, De har. Man risikerer ellers, at De en skønne Dag aftræder Kronborg til Svenskerne.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, vist var det en sløj Rigsdagssamling, min Kære, akkurat lige som de bærer Dem ad i de fine Huse, naar der skal „laves Kaffe“ til Tjenestefolkene, efter at Herskabet og deres Aflæggere har drukket; saa laver de „Paaskænk“ saa længe til det bliver det bare Vand, og den Cikorie, som Landsthinget i sidste Øjeblik blandede i, gjorde bare det hele mere grumset end det var i Forvejen, men lige som „Kaffe“ af brændte Ærter og lignende Rariteter aldrig kan faa den rigtige Bønnesmag, saaledes kan de Estrupske Finansprovisorier heller aldrig komme til at smage rigtig af Grundloven. Der er noget ved Tillavningen, der giver en bitter Smag, som ikke lader sig fordrive, og den Flænge, Forfatningen har faaet, dækkes selv ikke af et Middelgrundsfort til 9 Millioner, om vi slipper med det. Man skulde forresten ikke tro, at Landsthingets Højre er saa flot anlagt, som det virkelig viste sig at være, da det vedtog sin „store“ Beslutning og sa'e: Det er lige meget hvad det koster, bare Regeringen morer sig! Naar det derimod drejer sig om et lille Tilskud til Folkehøjskoler eller til en Jernbane til Jyderne, som jo hverken har Dampsporvogne eller andre Sporvogne fra det ene Gadehjørne til det andet, saadan som vi Københavnere, der ikke gider gaa en Gade lang, men skal i Sporvogn bare for at komme hen til Urtekræmmeren eller for at købe et Par røgede Sild hos Manden paa Hjørnet — saa drejer og vender det høje Landsthing hver Øre sytten Gange, inden det bestemmer sig til — at begrave Sagen i et Udvalg, hvis det da ikke foretrækker for en Sikkerheds Skyld at dreje Halsen om paa Lovforslaget med det samme. Men det kan ogsaa nok være, at Landsthingets Godsejere var stolte af sig selv den Dag, de havde opgivet Thingets politiske Bo til den Estrupske Skifterets Behandling. „Det var en stolt Dag for Landsthinget igaar!“ skal en af dem have sagt til sine Venner, hvad der bringer mig til at tænke paa det gamle Ordsprog: „Saa I, jeg stod mig!“ sa'e Manden, han krøb under Bordet, mens de andre sloges. Ja, slaas kan de derude i Kasernen, om de ikke kan andet, og det betyder vist ikke noget godt, at vi fik Rigsdagen derud, for det er lige som baade Højre og Venstre faar mere og mere Krigshumør, jo længere de er der. Den militære Aand fra de gamle Vaaben- og Munderingskamre og Bataillonsskrivestuerne gaar stadig omkring og spøger i Kasernen og forhekser alle Mennesker derude. Regeringen bilder sig ind, at Estrup er Kasernekommandant, at de øvrige Ministre er Officerer og at alle Rigsdagsmændene er menige Soldater, der skal i Brummen, naar de gør Mudder og er obsternasige mod deres „Foresatte“. Højremændene bilder sig ind at være det pæne Kompagni, der flinkt lystrer Befalingsmændene og aspirerer til at blive Officerer, medens Venstre er det raske Kompagni, der sommetider adspreder sig med at give Officersaspiranterne en Bænketur, naar de bliver altfor vigtige. Venstrekompagniet rager hvert Øjeblik uklar baade med Kasernekommandanten og Officerne, som klager over den daarlige Disciplin, medens Kompagniet paastaar, at Kasernekommandanten og Officererne ikke overholder Kasernereglementet. I den Anledning har der flere Gange været Tale om, at Kompagniet vilde indanke Sagen for en Krigsret, men det er nok opgivet igen, og saa gaar Tiden som den kan med Brøvl og Kævl og Spektakler, men hvert Aars 1ste April siger Kasernekommandanten „Aprilsnar!“ og sender hele Kasernemandskabet hjem, for om Efteraaret at kalde det ind igen til Vintertjeneste. Det var for Resten kedeligt for en af de mest tjenstivrige blandt de nye Officersaspiranter, ham den unge Scavenius fra Basnæs, der næppe havde lært at staa rigtig i Geleddet endnu, at Rigsdagsmandskabet blev sendt hjem. Havde Rigsdagen bare været sammen en Maanedstid til, saa havde den unge Mand ganske vist gjort en stor Opdagelse om „hemmelige Underhandlinger“ mellem Højre og Venstre anbelangendes Middelgrundsfortet og Provisorierne, men saadan som det nu kom, kunde han bare fortælle sine Byesbørn da han kom hjem, at Byen hed Snærpe, men hvor den snærpede hen, det vidste han ikke, og følgelig kunde Holstein-Ledreborg jo kun give unge Scavenius det offenlige Vidnesbyrd, at han havde gjort sig vigtig af noget, han ikke vidste Besked med. Ja, som sagt, min Kære, det var jo ikke stort, Rigsdagen udrettede denne Gang, og det var saamæn et Held, at vi dog fik fornyet den gamle Margarinelov, for en ny kunde Rigsdagen jo ikke faa lavet, ikke engang i sit eget Fællesmejeri, og havde vi ikke havt den gamle Lov, saa havde vi altsaa slet ingen Margarinelov faaet. — Tak for Kaffe!

Altid videnskabelig.

Professoren (til sin grædende Hustru, der vil have ham med paa en Spaseretur): Hør dog op med den Graad, Du ser jo, at jeg er optaget af mine Studier. Taarer hjælper slet ikke, siger jeg Dig. Jeg har undersøgt dem, og hvad bestaar de af? En Smule Calciumfosfat, Klor og Resten er — Vand.

Imodekommende.

Den tilkommende Svigersøn: Jeg synes Medgiften er temmelig lille, Svigerfa'er kunde da i det mindste lægge et Tusind Kroner til.

Svigerfa'er! Naa, lad gaa! Saa vurderer jeg Sølvtøjet, som min Datter skal ha'e, 1000 Kr. højere.

Opdagede Opdagere.

De sættes ej paa samme Sæde,
— saa Sæde-Lighed er der ej, —
de, som vort Dydsbud overtræde
og kommer paa en gal Galej.
Vor' Politimænd hugger gærne
hvor de det kan, en falden Stjærne;
de Ridd're bli'r af sælsom Adel,
foruden Frygt, — mon uden Dadel?

Nød tvinger Armods Børn til Skarnet,
som kynisk slet det fange vil.
Jo mere blidt der er i Barnet,
jo let're trækkes Garnet til.
Men den, der Skam til Nød vil øge,
er værre end den værste Skøge.
De, som bru'r Svig for Kløgtighed,
De har kun Et: — Udygtighed.

Opgaver er der, meget større,
til Løsning for en Hædersmand.
Se at faa atter paa det Tørre
Respekten for Jer egen Stand.
Faa selv Respekt for dem, der nærer
og skaber alt det, som I tærer.
Det: slaas med Piger, alle kan, —
en Kælling bedre end en Mand.

Derfor!

Præsten (til Konfirmanden): Jeg vil ikke give Dig mange Formaninger, min Dreng, jeg siger blot: Træd i din Faders Fodspor.

Konfirmanden: Ja, Hr. Pastor, naar jeg bare kan.

Pr.: Hvorfor ikke?

Konfirm.: Jo, for jeg skal sige Hr. Pastoren, at min Fa'er er Rebslager.

Karriere.

Faderen: Det er sørgeligt, Emil, Du arbejder aldrig! Har Du da slet ingen Ærgærrighed? Se paa mig; da Du blev født ejede jeg Ingenting, nu er jeg Millronær.

Sønnen: Har jeg da ikke gjort Karriere? Jeg blev født som en fattig Haandværkers Søn, nu er jeg Arving til en Million.

Et Vidunderbarn.

— G'Da', Hansen! Hvad er det for en sød lille Pige, Du der har?

— Det er min yngste. Et sandt Vidunderbarn, siger jeg Dig.

— Pokker vel! Specialist — hva'?

— Døm selv. Barnet er to Aar gammelt og spiller endnu ikke Klavér.

Holstein og Bahnson.

Holstein og Bahnson satte sig ned,
talte i Fryd og Gammen;
„vi kommer nok til god Enighed,
naar først vi taler sammen.
Vi vil naturligt ha'e no'et for vort,
Vi ta'r de „Blaa" og Du faar dit Fort.
Huhej for Dig og mig, siger jeg,
det Forlig forglemmes aldrig."

Bahnson, han ga' den som Diplomat,
slikkede sig om Munden.
„Jeg er min Sæl til al Ting parat
for „Midler" til Middelgrunden.
Hvad Du tilbyder, det gaar jeg ind paa,
kun mine Forter jeg lægger Vind paa.
Huhej for Dig og mig, siger jeg,
vi to bli'er sagtens enig.

Saadan de snakked' sammen de to,
sig selv til megen Glæde,
indtil der nys i Vejen — min Tro —
kom en Mand med en Slæde.
Manden Scavenius var, ved et Møde
plapred' han om Forligsord saa søde.
Huhej for Dig og mig, siger jeg,
Forliget er gaa't i Vandet.

Slemme Mus.

Kammerraaden: Det er en uforskammet Pris, De forlanger, for at have fordrevet de Mus fra min Lejlighed!

Kammerjægeren: Undskyld, Hr. Kammerraad, De maa tage i Betragtning, at jeg har maattet anvende usædvanlig skarpe Midler. Husk paa, at jeg havde at gøre med Mus, som ikke engang Deres Datters Klavérspil har kunnet fordrive;

I Skolen.

Læreren: Du, Peter, hvad er en Kugle?

Peter (der er Keglerejser om Søndagen): Det er en nederdrægtig Tingest, naar'en fly'r lige paa Benet!

Hensynsfuld.

— Sig mig engang, nu har De dog i flere Aar været en stadig Gæst i Justitsraadens Hus, hvorfor gifter De da ikke en af hans fem Døtre?

— Hm! Nej, jeg skal sige Dem, jeg vil ikke gærne støde de andre for Hovedet!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Galgenhumør.

— Skaal, Jesper Jespersen! Det er Fanden skal gale mig ren »*Ratafia*« og ikke den vamle Havremoderationssuppe, vi har drukket saa længe! Giv bare Dyrene dygtig Gryn, Mutter! — Fanden tager sgu det hele om kort Tid alligevel!

RAVNEN

Nr. 16.

Søndag d. 20. April 1890.

Den socialistiske Præst i Selånger (Sverig)

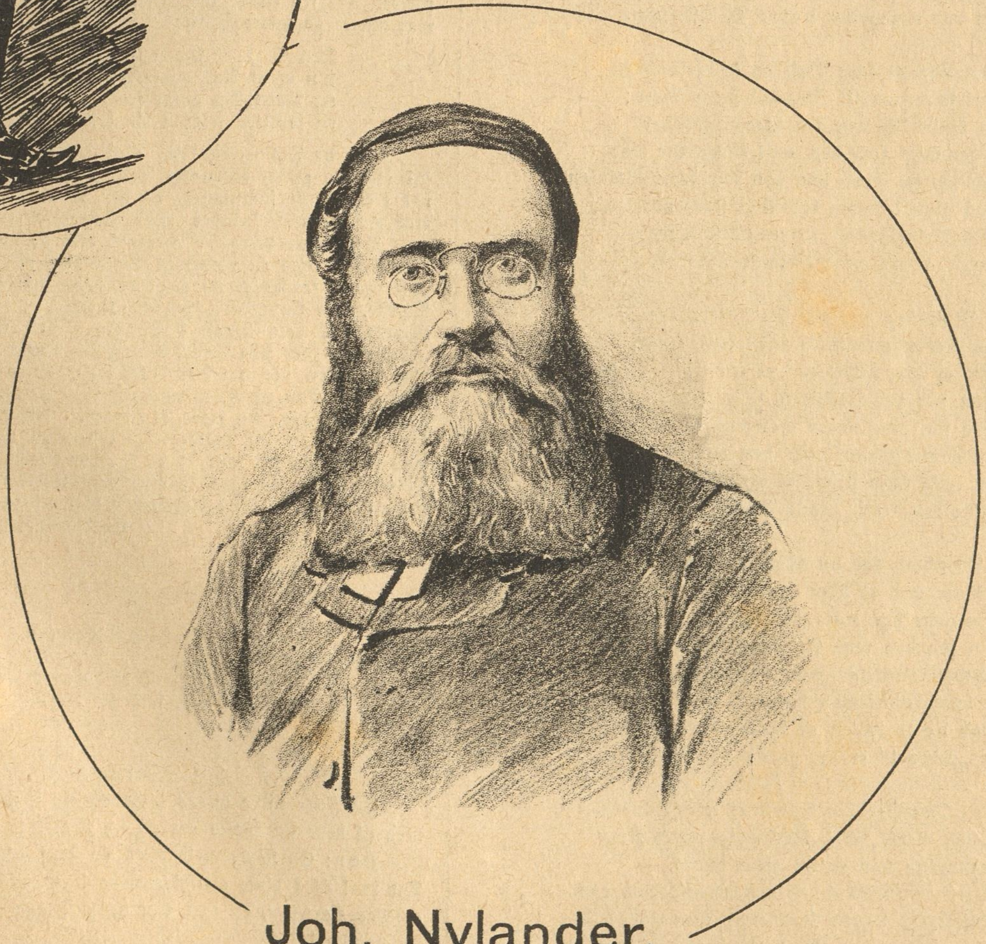

Joh. Nylander.

Hvem er det Menneskene dyrke, naar de benytte sig af deres svagere Medmennesker for at ophobe Skatte? Er det Barnet i Bethlehemskirken? — Det er — Mammon. — Guldkalven er bleven den kristne Verdens Gud. *Joh. Nylander.*

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Sidste Uge har man ikke talt om andet
end om Meyer, som saa skændigt myrdet blev,
og man har af et oprigtigt Hjærte bandet
den Bandit, som denne stygge Daad bedrev.
Tænk, en fornem Fabrikant, som ej blot stjæler,
men for hundred Kroner et Kontorbud kvæler!
Han fortjener sgu, hvad der er arriveret ham:
at „Avisen" — fy, fy, føj! — har portrætteret ham!

Nogle mener, at det kniber med Forstanden,
„Morgenbladet" siger rent ud, han er gal;
men fra anden Side hævdes det, at Manden
— li' saa sikkert som hans Sæbe — er normal.
Selv om ogsaa nu hans Fader var en Dranker,
kan det næppe ha' forvirret Sønnens Tanker;
ganske vist, den Gamle døde af Dilerium,
men det var nok under dette Ministerium.

Har man Lyst at lære Dyd og gode Sæder,
skal man bare gaa til Matzens pæne Blad;
thi han kender Veerne fra Bacchi Glæder
li' saa grundigt som den mest fordrukne Rad.
Og med samme Fryd som han har tømt Pokalen
gaar han glad i Kamp for Ægteskabsmoralen;
Diderots Principer er jo ren Elendighed
imod dansk prostitueret Velanstændighed.

Sidste Flyttedag var alle Folk til Mode
som om København saa grulig renlig var.
Men det er dog sikkert nok et tvivlsomt Gode,
som man ved det Politibud faaet har.
Før saa slap dog baade Sengene og Vuggen
for den gamle Halm, naar den var bleven muggen;
nu kan Folk knap slippe af med Uhumskhederne,
men beholder deres gamle Snavs i Rederne.

Over Wiinblad har nu Skruebrækkerværnet
faaet Dom med et Par Hundred Kroners Mulkt.
Saadan gaar det, naar de Fyre bli'er fornærmet,
selv om saa den rene Sandhed man har fulgt.
Men 200 Kroner kan man nok betale
for at høre Vidnerne i Rettens Sale;
thi hvad de fortæller, er særdeles vækkende,
og for „Værnet" er det ganske ødelæggende.

Hver en Dommer her i Landet er saa lydig,
— ja, jeg mener, mod Retfærdighedens Krav,
og Scavenius han er nu atter dydig, —
den Attest vor Hof- og Stadsret nys ham gav.
Hvorfra skulde Laura Nannestad han kende?
Og selv om han véd, hvor Glutten hun er henne,
saa kan det dog ikke kaldes en Forbrydelse, —
hvorfor skal man ikke unde ham en Nydelse?

Breve fra en ong Herre.

IV.

Majet erede Hr. Redagtør a „Ravnen".

Naar Di saa længe har maattet savne mine Breve da ær Gronnen dem, a de jai kunne skrive te Dem va no'et Pjat — aa jai ville dov saa nødit ha Di skulle sige a jai pjattede, vorfor jai har maattet vente te Gnisten blev tænt i mai. Nu føler jai, at jai er oppe og har Ild i Jærnen, og da man som bekænt ska smee mens Jærnset er varmt (den va go den Vits, den, saa bestier jai Pegasen aa flyer op til Olympens høje Tinne alt hva Ræmmer aa Tøi ka holle. Jai ska da først fortælle Dem, a jai ovverværede Risdaens Lokning. Jai va natyrlivis i Lanstenget, men jai maa sie, a den Lokning va maiet keeli, maaske har di høje Herre deroppe hat for go Aabning! Matzen smilede op te mai som han ville sie: Saadden ska Madposen skæres. Men jai tængte mæ en tysk Filosofant:

Spricht was Ihr wollet,
aber thut was Ihr sollet.

Aa igge sant, Hr. Redagtør — de æ der da Mening i, som Drængen sa'e, da Skolen brænte. Forresten falt jai forleen ner fra femte Sal ujen a støje mai, aa de minnede mai om et gammelt Værs:

Din Sjæl af ingen Kummer véd,
Du ej af Næringssorg antastes,
og Børn Du avler som kan kastes
en femten, seksten Alen ned.

Naa, de Fal forbavsede mai nu i mange Tier, liesom jai osse va maiet forbavset over a Holger Drachmand faldt ner i Studentersamfunnet, va der ga mai den Ide a tilbye mai mæ Faarelæsninger over Højrepartiets Fræmgang — men Vorherre være de Herrers Sjæle naadig, for di værdijede mai igge en Gang et Svar paa mit Tilbuj. Jai er osse maiet forbavset over, at vi hade saadden en dailig mil Paaske, men Langfreda va mæ Rætte „en bitter Da" for da liggede jai hele Daen i Sengen a den nymoens Sykdom „Rona" — der paa Dansk betyjer saa maiet som „Naa—naa". Om Lørdaen ble jai dov rask igen, aa jai ga Øllenslæger Ræt i at „skøn va Paaskemaaren" — men grøn va den dov igge, vilget igge va etter Resæpten. Jai ka saa endvidere fortælle dem, a jai er bleen forlovet, va osse har forbavset mai maiet, aa jai tror at de igge er riktigt, men Herregu — Menneskene er jo igge som de bore være, aa de er nog for Resten Behanlingen i Arresterne hæller igge.

Allersommaiest ærbødist
Z.

Alt for Drot og Fædreland,
Meget til vor Embedsstand,
Intet til en Arbejdsmand —
dét er Livet, som det leves.

Til Efterligning.

En Kone vilde gærne have en ny Hat. Hun begynder med at bede sin Mand om en ny Kjole.

Han: En Kjole — det er en dyr Historie! Hvor kan Du tro! — i disse elendige Tider! Havde det endda været et Par Handsker, en Hat kunde ogsaa gaa an, men en Kjole — umuligt!

Hun: Naa, giv Dig tilfreds, kære lille Mand! Du véd, jeg føjer Dig i alt; saa giver Du mig altsaa Penge til en ny Hat!

Foraar.

Mel.: „Makkedulle" — Engelsk Matrossang.

Der er Foraar nu i Luften,
— det fortæller Blomsterduften, —
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Fuglesangen varsler Sommer,
snart de lyse Nætter kommer,
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Ak ja, det er skønt,
naar alt bliver grønt —
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Storken putter Frøer i Vommen,
medens Frøen slaar paa Trommen.
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.

Nu Grosseren ta'r paa Landet
og de Rige „gaar i Vandet — —
Pigens Kinder liflig gløder,
Ungersvendens Hjærte bløder — —
Alt hvad skønt man véd
mælder Kærlighed — —
Sommervarmen skaber Venner
af de allerværste Fjender — —

Der er tyst og svalt i Lunden,
roligst dog i Aftenstunden — —
Unge Hjærter træffer sammen,
alt er idel Fryd og Gammen — —
Man som Fugl i Sky
bliver ung paany — —
Man af Solens Glans beruses
og de gamle Guder knuses — —

Lad kun Somrens Skønhed fryde,
lad kun Hjærtet Vaaren nyde — —
Naar vi bare har i Minde,
at sig Vint'ren vil indfinde — —
Alt, hvad rev os hen,
visner bort igen — —
Fuglesangen vil ophøre
snart med Hjærterne at røre — —

Lad os da i Somrens Varme
ej forglemme Vintrens Arme,
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Lad os alle stadigt mindes:
kun ved Arbejd Velstand vindes,
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Lad os huske paa,
Somren vil forgaa,
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit.
Da kan Vintrens kolde Dage
leves uden Sorg og Klage.
Kvirrevirre, Kvirrevirre, Kvirrevit!

Flettedagen.

Det er oprerendes — det er schyndigt! Voresches dajlige Flettedag schkal schpoleres, rent gaa i Vaschken. Ikke en Gang en gammel Schtevle maa man mere schmide ner paa Gaden, ikke en Schmule Halm, ikke schaa maiet schom et Potteschkaar. Det vil schgu give ət schlemt Schkaar i Glæden for vos paa den Dag — Gud schtraffe mai vil det.

Og vi vil savne det, det rare Schvineri, det hyggelige Schvineri. Vi vil ikke mere kunne gaa og faa Lungerne fildte med Odeur fra Dingerne; vi vil ikke mere kunne gaa og schparke til de gamle Schlæber, og fele hvor Lopperne schpringer omkring imellem Benene paa vos. Ack nej, di Tider er nu forbi.

Det vil blive et Schavn, et schtort Schavn, det er jai vis paa. Og hvad mere er, jai tror nu ligefrem, at det vil blive til Schkade for Byen Det er en af dens Scheværdigheder, di tager bort. Naar di ophæver Flettedagsroderiet schaa er vi ikke fremfor alle andre Byer i det, og schaa er det ikke noget at vere schtolte over, schom fer, da Kebenhavn i „Baedeckeren" schtod fremhevet for schit Tivoli, Thorvaldschens Muschæum og schin Flettedag. Det schkal schgu nok tage paa Fremmedbeschøget her til Schommer.

Jai haaber, at di, Hr. Redachtør, vil indrømme mai det begrundede i denne min Klage, og tainer jai mai schom sædvanligt Derresches

Moses Maier.

Pung ud!

(Frit efter Ploug.)

Paaskeklokken kimed mildt fra den danske Kyst,
Rigsdagsmændene, de drog hjem til Vest og Øst.
Slutter Kreds og pung ud! alle danske Mænd,
Estrup raader, naar vi kommer til det igen.

Trukket var i Maan'der to Rigsdagstiden ud,
da om en Finanslov Hr. Estup sendte Bud.
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd,
Bahnson raader, naar vi skal ha'e Forter igen.

„Aaben er vort Landeværn," sa'e den Kriger bold,
derfor maa vi bygge og rejse Vold ved Vold."
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd,
nu med Middelgrundens Fortet „gaar'en godt igen".

Folk de peb og Folk de sang baade Nat og Dag,
maatte sig dog bøje for Estrups Forsvarssag.
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd,
Estrup raader naar I kommer til det igen.

Gennem Bahnsons Krigerhaand Guld i Strømme randt,
gravet ned i Jorden, i Havet det forsvandt.
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd,
Estrup raader, naar I kommer til det igen.

Vige maa for Overmagt Estrup nok, min Ven,
mens vi staar med Smerterne og med Fæstningen.
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd!
Pyt med om vi ogsaa faar et „64" igen.

Væk er mangen Million, færre er de faa,
men til Fæstningen har vi nok, der end kan gaa.
Slutter Kreds og pung ud, alle danske Mænd,
Estrup raader for, naar vi skal til det igen.

Thisted.

»Undskyld, Hr. Skibsted, at Kartoflerne til Rypen ikke er rigtig gode. Jeg skulde hilse fra Fruen, at de nok skulde blive bedre til Helleflynderen i Morgen.«

»Naa! — Er De snart mør? — 10 Maaneders Vand og Brød med lidt Øllebrød og Vælling imellem maa vel kunne klare paa Hukommelsen — hva'?«

Kaffesladder.

Fru Skade: Nej, min Kære! Mage til Flyttedag har jeg i mine livskabte Dage ikke kendt! Jeg vil nok spørge, hvad det kan hjælpe at Folk flytter fra det ene Sted til det andet, naar de ikke kan blive af med alt det gamle Snavs osv., som de har samlet paa, men oven i Købet skal flytte det hen i den ny Lejlighed, hvor der rimeligvis er nok af den Slags i Forvejen. Og sikken en Redelighed med alle Lopperne — hvabeha'er! Det var jo nok galt før, naar de mange tusinde Eskadroner af de „sorte Husarer" satte hele Byen i en Slags Belejringstilstand og barrikaderede sig bag gammelt Skrammel og skjulte sig i Halmdyngerne, hvorfra de gjorde dristige Udfald paa den intet ondt anende Befolkning, som ufrivilligt førte hele Indkvarteringar med sig hjem, hvor de teede sig værre end de værste Gendarmer, men man kan jo nok tænke sig, at naar alle Loppekaravanerne skal flytte med fra det ene Hus til det andet, saa ser det sort ud. De Lopper, der allerede hører hjemme i Lejligheden — og nogle bliver der jo altid tilbage, selv om de fleste trofast hænger ved den Familie, de hører til — vil naturligvis holde et farligt Hus med dem, der flytter med ind i Lejligheden og som naturligvis bilder sig ind at de hører med til Familien, lige saa godt som de andre Snyltegæster, der holder sig til og æder Folk ud af Huset, naar de kan faa Lov til det. Det kommer til en voldsom Blodsudgydelse mellem de stridende Hære, og hvem gaar det ud over? Naturligvis over de stakkels Mennesker, som bliver trasakket og plaget af de blodtørstige Uhyrer, der slaas om, hvem af dem der fremdeles skal have Privilegium paa at udsuge den lidende Menneskehed. Tidligere, da vi havde den rigtige Flyttedag med Sengehalm og vandrende Riddere af Syvtallet, med Skarndynger og jublende Gadeungdom, da blev en stor Del af denne blodige Kamp udfægtet paa Gaderne, og mange Tusinde af Loppelegionerne fandt Døden under Vognejul eller omkom ynkelig i en Skylregn, men nu er Krigens Rædsler ført direkte ind i de tusind Hjem, og al den Elendighed kan vi takke Magistraten og Borgerrepræsentationen og Politidirektøren for! Det er godt nok, at det hedder sig, at der først i hver Maaned skal komme en Vogn og hente Overflødigheden, men for det første har jeg ingen Vogn se t endnu, og for det andet véd man jo ikke, hvad Tid en saadan Vogn arriverer, og naar nu Folk boer oppe omkring paa Knaster og i Baghuse, kan de da ikke staa nede i Gadedøren eller Porten halve Dage og paradere med gamle Madratser, oprevne Stolesæder, bundløse Kasseroller, Klude, Ben og nok sagt, til det behager vedkommende kommunale Befordringsvæsen at bortføre hele Herligheden. Og saa er der det, at de fleste Mennesker begribeligvis vil genere sig ved saadan at stille til Elendighedsparade midt paa Gaden ved højlys Dag, hvor de bliver til Grin for Naboer og Genboer. Da vi havde de rigtige Flyttedage, gik Udsmidningen mere geheimt for sig; det hele blev ekspederet i Mørkningen Aftenen før eller ogsaa tidlig Flyttedagens Morgen, og naar først alle Rariteterne var lagt paa deres lit de parade, saa laa de der saadan ganske inkognito og ingen Mennesker vidste hvem de havde tilhørt. Se, det var Folk med paa, men nu er jeg bange for, at Politiets og Magistratens pertentlige Anstrængelser for at gøre København til en pæn By og en renlig By bare fører til, at den er ren udvendig, nemlig paa Gaderne, men indvendig i Husene, der gror Snavset op over Ørerne, bare fordi Folk ikke kan blive af med det paa en ordenlig Maade, saadan som de har været vant til i alle de Aar, der har været rigtige Flyttedage til. Men det er det, som Skade siger, at det bliver snart til forgyldt Elendighed altsammen. Grundlov paa Papiret, men Provisorium i Virkeligheden, Forter til Lands og til Vands, fine Gendarmer til Hest og til Fods, men lasede og sultne Arbejdere og ingen Penge i Statskassen til nyttige Foretagender, rent fejede Gader og Pladser, hvor blankpudsede Politibetjente gaar omkring og noterer Folk, bare de spytter paa Brostenene, men inde i Husene bliver Familierne ædt op af Lopper, bare fordi de ikke maa kaste de gamle Madratser og den mugne Sengehalm paa Gaden med det samme de flytter, men skal absolut føre hele Redeligheden med sig ind i den nye Lejlighed. Ja, jeg forstaar mig ikke ret paa, hvad kompromitteret Luft, eller hvad det hedder, er for noget, som de snakkede om i Borgerrepræsentationen forleden, men da Borgmester Øllgaard lod til at være rædsomt bange for den, kunde det vist være gavnligt, om der blev ført saadan en Ledning med Lufttryk ind i Magistraten og flere Steder, hvor der trænger svært til at komme nyt Liv i Tingene. Aa, saadan et rigtig stærkt Lufttryk, saa alle de gamle Magistrats- og Regeringslopper tabte Vejret af Forskrækkelse. Saa kunde man maaske endda engang igen komme til at opleve en ordenlig Flyttedag. Lad os drikke paa det, min Kære, og Tak for Kaffe!

— I Borgerrepræsentationens sidste Møde blev Sagen om Plejebørnene udsat. — Det er Plejebørns sædvanlige Skæbne — de bliver altid udsat.

— En Mængde Mennesker, der ikke kunde faa deres Uhre til at gaa, bragte dem til to nu arresterede Uhrmagere, der lod Uhrene staa paa Laanekontorerne, hvor de vel nok med Tiden var kommet til at gaa — til Auktion. For dette Optrækkeri vil de to Uhrhaner nu faa at vide hvad Klokken er slaaet.

Det København, der forsvinder,
eller
Flyttedagsballade.

Flyttedag! Flyttedag! herlige Navn!
Gammel i Gaarde i vort København!
Gammel med Støj og med Snavs og Kommers,
nu har Du sunget dit sidste Vers.

Borte er alt dette Flyttedagskvalm,
ikke en eneste Bunke med Halm,
ikke en hankeløs Kjedel af Blik
skingrer i Gaden sin hæse Musik!

Ikke en eneste værkbruden Hat
løber nu længer en munter Tagfat!
Ikke en Trævl eller Las eller Pjalt —
Alt er nu borte; vi sukker et: Alt!

Tænk blot! — hver eneste Loppe fik Fur;
ingen paa Gaden maa hoppe en Tur;
pænt skal de blive i lunende Seng —
Sorgen er mægtig hos Gadernes Dreng.

Han som sædvanlig fra Skolen har Lov —
Ak! men i Gaden er slet ingen Sjov,
slet ingen Bunker at vælte sig i,
ej det, der ligner en Svinesti.

Ikke et Mandfolk med Pose paa Ryg —
den er unægtelig temmelig styg!
Ikke en eneste Klud af en Sæk, —
alt dette her for bestandig er væk!

Ikke et „Syvtal" man længere ser
rode i Halmdyngens Møddinger mer,
ikke en eneste hullet Madrats
skuer man paa den sædvanlige Plads.

Skraldevognskuskene ser med et Smil
paa denne nye Façon i April.
Fordum der vented' dem Slæben og Slid, —
nu er der kommen en lysere Tid.

Men i hvert evige Pjaltenborg
hersker til Gengæld den dybeste Sorg!
Alt det opsamlede gamle Møg
skal de beholde i Husene — føj!

Ikke en eneste Loppe maa kny
eller begynde at hoppe paany.
Flyttedagssjovet saa hojst elegant
hører til det København, der forsvandt!

Herligt det er dog, at vort Politi
engang blev kede af det Svineri,
endelig fik de det jaget afsted. —
„Kør Du med Stude, Du kommer dog med!"

Præmiefordeling.

I Lighed med „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse" har „Ravnen" foranstaltet en Fordeling af Præmier til dem, som har gjort sig fortjent dertil ved samvittighedsfuld Behandling af Dyr.

Resultatet deraf var følgende:

Første Præmie tilfaldt Professor Madsen for hans kærlige Omsorg og Omhu for en lille Gris, der under hans Opsigt er vokset op til at blive stor og stærk og velforsynet med Flæsk. Præmien bestod i en Aargang af „Avisen".

Anden Præmie tilkendtes „Digteren" Paul Marcussen for hans Behandling af Hesten „Pegasus". Han har nemlig endnu aldrig bestegen den, hvad der vel maa siges at være den højeste Grad af Omsorg for den. Præmien var en Udnævnelse til Æresmedlem af „Avisens" Redaktion.

Tredie Præmie tilfaldt Formand Carl Parmo Ploug. Han har gjort sig fortjent til den ved sin hensynsfulde Behandling af de „Bjørne", han har truffen paa sin Vej, naar der var Grundlovsfest i Kongens Have. Præmien bestod i Tilladelse til af Hjærtens Lyst at skælde Slagtermester Juul Huden fuld.

Fjerde Præmie tilfaldt en lille „Københavner" ved Navn Ove Rode. Han har i sin korte Levetid udruget og opklækket saa mange „Ænder" og selv lært dem at „gaa i Vandet", at vi fandt ham værdig til en Belønning derfor. Den bestod af en Sut og en Rangle.

Femte Præmie tilfaldt Skuespiller Berggren for hans venlige Behandling af Cohn ved Skuespillermarkedet, og

Sjette Præmie fik „Dagbladet": en ny Abonnementsprotokol, for dets forhenværende gode Behandling og Omsorg for en „Bille".

Vi opfordre alle til at træde i de her ovenfor nævntes Spor, for at de ved en senere Præmiefordeling af os kan blive befunden værdige til en Belønning.

„Ravnen".

Fra Boghvedegrødens Land.

— Godav Per Mikkels, æ Do aa kommen te æ Marked i Dav?
— Ja a æ, Kresten.
— Æ Do gaa'n herin, Per?
— Næ—æ!
— Æ Do aagenes?
— Næ—æ!
— Æ Do ri'enes?
— Næ—æ!
— Houdden æ Do da kommen herin?
— Jou, ser Do, a kom trækkende herin med æ Kou.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Halvfjerde Mill. Kroner til Middelgrundsfortet.

»Vi ville ubrødelig holde Danmarks Riges Grundlov.«

Nr. 17.

RAVNEN

Søndag d. 27. April 1890.

Ind med Skeer.

— For 5 Øre amerikansk Olle!
— Har De Flaske?
— Nej!
— Saa skal *vi* altsaa lægge Flaske til?
— Nej — splitte mine Bråmsejl om De skâ!
— Men Herregud — hvad vil De da tage det i?
— I Flaben, begriveligvis!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Nu vil Kejser Wilhelm ikke længer have
denne grumme Socialistlov i sit Land;
thi saadan at skabe fri Mand om til Slave,
har han indseet, det gaar ikke mere an.
Nej, ved „Mildhed“ haaber han Absolutismen,
den skal magelig faa Bugt med Socialismen. —
Naa, det Haab er ham jo ikke til Bestæmmelse,
selv om Tanken ej opfylder sin Bestemmelse.

Stadig ondskabsfuld er Ligningskommissionen,
chikanere Hørdum er dens største Lyst;
ganske vist, der opnaaes intet ved Aktionen,
men de driller ham, og det er dog en Trøst.
Og saa haaber man, at Folket derved glemmer,
hvordan en af Kommissionens egne Lemmer
snød Kommunen for en farlig Mængde Tusende,
den Historie, den trykker dem saa knusende.

Vores Sundhedskommission er ogsaa munter,
naar til Publikum den for Eksempel si'er;
„Vær forsigtig Folk, at ej I gaar herunter
ved at købe Arsenik-Tapetpapir!“
Det er velbekendt, at gode Raad er dyre,
og man vil jo ogsaa nødig la' sig myre;
men alligevel — det var dog meget rarere,
om det Sundhedsraad, det var en Smule klarere.

Det er altid klogt af Folk, at de beregner,
hvor en Sygekasse er en nyttig Ting;
men man bør dog ikke tegne sig hos Tegner,
thi han kør' med sine Lemmer rundt i Ring.
Nylig blev han arrester't af Politiet,
og man mente, at nu sad han ækelt i'et.
Men den Fare var dog ikke overvældende,
thi han skrev jo selv de Love, som var gældende.

Den saa' nylig gnaven ud for Statens Trykker,
da han med Papiret stod for Højsteret;
men der gik dog næsten ingen Ting i Stykker,
thi hans Ridderkors beskærmed' ham jo let.
Og en Herre, der saa megen Ære nyder,
han kan da umulig være en Forbryder.
Var han fattig, ja, gu' vilde han da hole, Far;
men se nu er hans Uskyldighed jo soleklar.

Af Anstrængelse er Wüllich rød i Kammen,
han med Schick og Søn har haft sin svære Nød;
efter et Aars Fængsel gi'er han dem tilsammen
femogfyrretyve Dages Vand og Brød.
Saadan lønner man Standhaftighed herhjemme,
den kan redde fra den aller værste Klemme.
Efter Varetægtsarrestens lange Spægelse
er lidt Vand og Brød omtrent en Vederkvægelse.

1ste Maj 1890.

Mel.: La Parisienne.

Det skønne Foraar har sit Komme
hos os herhjemme alt forkyndt.
Nu er den mørke Vinter omme
og Blomstens Spirekraft begyndt.
Men dog en Vemods Dæmon ruger
tungt over Landet og nedknuger
Folkets Frihedsaand,
Flidens raske Haand,
som vil synderbryde Tidens Slavebaand,
:,: som frækt man mod os bruger. :,:

Mod Somrens skønne Tid vi stævner;
men i Fabrikens Larm og Slid
at nyde den, vi ikke evner,
til Friluftsliv er ingen Tid.
I Kapitalens Tvangsanstalter
der maa vi trælle — klædt i Pjalter,
og naar hjem vi naa
er vort Leje — Straa,
det er Løn, fordi vor Kraft vi ofre maa
:,: paa Kapitalens Alter. :,:

Men er vi end af Slid nedbøjet,
kan vi dog endnu slaa et Slag,
og med Begejstrings Ild i Øjet
vi hæver stolt vort Frihedsflag.
Ud i den friske Luft vi iler,
og Foraarssolen os tilsmiler.
Ud at aande frit,
vi har taalt og lidt,
og fra Gry til Kvæld vi hver en Dag har slidt.
:,: I Dag vort Arbejd hviler. :,:

Saa lad den 1ste Maj da være
et Varsel om en bedre Tid,
som frem til Sejr vor Sag vil bære,
og slutte Armods bitre Strid.
Fremad I stolte Batailloner,
fremad mod Urets mugne Troner,
for vor ædle Sag
hæv vort røde Flag.
Raabet om en otte Timers Arbejdsdag
:,: fra alle Struber toner. :,:

Der er udkommet en „Vejviser for Legatsøgende“. For ikke at vække overdrevne Forhaabninger hos mange Legatjægere, burde der bagest i Bogen have været anbragt en passende Illustration, forestillende — en lang Næse.

Ved Fakkeltoget i Friedrichsruhe til Bismarck bemærkede en af Deltagerne: „De sidste Dage i Berlin maa have været meget trættende for Deres Durchlauchtighed — men det var dog saa smukt“ — „Ja, meget smukt,“ svarede Bismarck, „en Begravelse af første Klasse.“

Apropos!

Hvad schkal jai schkrive om? — Jai véd det schgu ikke riktigt. Jai har tænkt paa Maleriudschtillingen, det kunde vel nok gaa for en enkelt Gang. Ein Mal ist kein Maleriudschtilling, schom Fisken si'er; men jai vil doch ikke, efterschom jai schlet ikke er maliciøs anlagt. Altschaa — jai lader vere; det maa schgu vere (Kata(logisch — hihi! Sines Di ikke?

Derimod vil jai tale lidt om Schick. Han har faaet 3 Gange fem Dage paa Vand og Brød. Det er schgu et tert Reschultat, baade for ham, der nu schkal leve af tert Brød no'en Tid, men ogschaa for Forhersdommeren derude paa Frederichsberg — hihi! Di troede schgu aabenbart, at di schkulde faa Schick paa Schick ved at holde ham i Varetægtsarrest schaa længe, men den gik schgu ikke. Schick maa enten vere „schick"kelig og har ikke begaaet Lampevejsmordet, eller ogschaa har den „Schick"sal sin Finger med i Schpillet, og vil ikke unde Frederichbergs Politi den Fernejelse at faa ham til at bekende — hihi! Og det kan der schgu vere noget i.

Schaa gaar det mere glat med Tegner. Har har schgu fortegnet — eller hvad jai vilde schige — forregnet sai denne Gang. Nu kan han schgu singe med Dichteren:

— Kom, Hjærte, tag dit Tegnebrædt — — —

Schludder! — jai mener naturligvis Rajnebrædt; man tager schaa let fejl af en Tegner og en Regner — hihi! Og derfor er det maaschke ogschaa at Tegner selv ikke rajnede schaa godt — i Schygekassens Rajnschkaber, schom han tegnede — gamle Koner af for sin Fernejelses Schkyld.

Na! Nu vil jai ikke optage Pladsen mere i Deres ærede Blad, Herr Redachtør! Jai begindke med Malere og endte med en Tegner; det maa schgu vere tilschtrækkeligt.

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

Man vil bekæmpe den i den tyske Armé herskende Luksus. Det var rart, om man med det samme kunde komme til det Resultat, at saavel denne som alle Armeer er den største Luksus.

En fransk Rejsende, der havde besøgt Tyskland, skrev i sin Dagbog: Gode Senge, Sengelagenerne er en Smule for store til at de kan bruges som Lommetørklæder, og lidt for smaa til at bruges som Servietter.

Ny Epidemi.

Hovedstadslægen: Naa, hvorledes gaar det med din Praksis? Har Du mange Patienter?

Købstadlægen: Nej, desværre. I min By har der længe raset en — Sundhedsepidemi.

Den gode Ven.

Naa, Farvel gamle Fyr, og skulde Du engang behøve et hundrede Kroner, saa kom bare til mig — saa gaar vi ud sammen og søger En, som vi kan slaa en Plade!

Værs'god!

Vahnson fik sig seksten Millioner
til Geværer, Forter og Kanoner,
og nu kan man sige da blandt andet,
at vor Krigsminister gaar i Van —
gaar i Vanst'ligheder sejrrig frem.

Ravn vil just ej saadan bygge Skanser,
han vil blot ha'e Skibe, men med Pantser,
og en Del Torpedobaade søde,
som hans Løjtenanter saa kan ø —
øve sig med til at det gaar løs.

Estrup selv har Lyst til et Frilager,
og derfor han Mønten til det tager.
Han er Mand for selv at klare Pynten,
og han sparer rigt'nok ej paa Møn —
Myndighed og Tillid til sig selv.

Vor Scavenius er mer beskeden,
dyrker Kærlighed og Kunst forneden,
for „Eleverne" han gør Reklamer,
de Elever maa vist være Da —
Dagens brændende Spørgsmaal for ham.

Kort sagt — alle Syv vil de ha'e Penge,
og de faar saamange de tiltrænge.
Lad der springe blot saa mangen Daler,
Pyt med det — det er Os, der be—
der betaler Gildet, kan jeg tro.

Verdens Herre.

I et gyldent Solhav ligger
Herregaarden hist og hæver
imod Himlen sine Taarne. —
Den velbaarne Herre Greve
kan os give et Eksempel
fra de Folk med Guldets Stempel,
der forstaar den Kunst: at leve.

Rundtom ligger Smaafolks Huse,
hvorigennem Vinden støjer,
her har fra den aarle Morgen
Kamp med Sorgen Fattigfolket,
Mens til Herregaarden Guldet
daglig spired' op af Muldet, —
Smaafolks Liv blev bortfortolket.

Men nu lyser Sandheds Fakkel,
holdt af Arbejdsmandens Arme,
ræd hver Munkekutte ryster,
Guldet trøster ej den Rige.
Fyrster selv er med at tænke
paa at bryde Slavens Lænke —
om de ikke selv skal vige.

Paa Fælleden.

Kaptajnen (til Kompagniet): Er der en Mand i Kompagniet, som er vant til at omgaaes Heste, og som efter Øvelsen vil trække Oberstens Hest hjem, saa træd frem!
En Menig træder frem af Geleddet.
Kaptajnen: Naa, De kan altsaa omgaaes Heste; hvad er De da i den civile Stand?
Den Menige: Hesteslagter, Hr. Kaptajn!

Et Forslag.

Annonceagenten: Tør jeg foreslaa Herren en god Forretning? Jeg forpagter Herrens Flipper til Anbringelse af Annoncer. He! Stor Opsigt — brillant Affære!

En trist Vise
om
Sygekassedirektørens Huldididallalallala!

Mel.: Tyrolerferdinands Livarie.

De har vel hørt det om denne Tegner —
De véd: den Sygekassedirektør?
Se, i adskillige Aar han regner
den fiffigt ud med et godt Humør.
Huldididallalala! — osv.

Han inviterer til Sygekassen, —
de skulde komme blot med deres Mønt;
der var mangfoldige her paa Pladsen,
der gik i Gyngen gennem Tykt og Tyndt!

Og al Ting var nu saa saare dejligt, —
hans Sygekasse kom snart i Ry.
Men ak — desværre lidt ubelejligt
det var for Tegner, naar En blev syg.

Saa vilde Fyren ikke ud med Pengene,
og naar de klagede, han sagde: Pyt!
Men efterhaanden var der mange Trængende,
som Direktøren nok havde snydt.

De Raske holdt han af, men blev de syge,
og sendte saa om Sygehjælpen Bud,
saa bad han dem baade rejs' og ryge
ad Hækkenfeldt til! — de blev hældt ud!

En Generalforsamling sammentraadte,
som over Synderne fluks holdt Dom.
Jo, den Forsamling var af de flotte,
for Tegner var den Eneste, der kom.

Han dirigered' og havde Ret til
at stemme ene for sin Person,
saa det er klart, det gik grumme let til
at kvæle hver en Opposition.

Men se, i Længden den gik dog ikke —
den Sygekasse var lidt for rask!
Naa! som man reder, saa maa man ligge!
Det endte med, dens Direktør fik Dask.

Han kom i Brummen og kan ej gasse
den arme Stymper, sig nu som før
udi sin hyggelige Sygekasse
den sølle Sygekassedirektør!

Han har formøblet, ja, mange Tusinde
i disse Aar, da han var paa Spil.
For Resten er det nu rentud knusende
grinagtigt — hør blot hvordan det gik til.

Ja, De skal vide, hvad man fortæller,
han havde saadan en sær Kommers
med at faa Damer til at staa Modeller,
lidt ældre Damer paa treds — halvfjerds.

Han fandt de Ældre sig særligt egnede
til Studier for hans Panoptikon.
Og Tegner saa dem, og Tegner tegnede,
idet han sang for hver Lillievaand.

Men naar man saadan vil nyde Mængden
af Evas Skønhed i antike Form,
saa bliver det noget dyrt i Længden,
Driftskapitalen er rent enorm.

Og Pungen lider, man bliver daarlig,
og daarlig Tegner var — ja, det véd Gud!
Og da hans Sygdom var saa alvorlig,
hans Sygekasse maatte punge ud.

Men det gik ud over mange Andre,
for de fik slet Ingenting tilsidst,
og derfor maatte nu Tegner vandre
i Brummen — det maa dog være trist!

Ja, naar man Folk saa som han beregner,
saa slipper ikke let man godt derfra.
Nej, for Hr. Tegner det daarligt tegner! —
Nu har Hr. Tegner vi tegnet a'.
Huldididallalalla! — osv.

Derfor!

Stamgæsten (til Restavratøren, hvem han skylder en Masse Penge): Hvor kan det være, at det altid ryger saa forbandet i Deres Køkken, Hr. Vært?

Restavratøren: Jeg har maattet skrive saa mange Fordringer i Skorstenen, at Røgen ikke mere kan slippe igennem.

Til Forsvar.

Moderen: Men Emma, hvad var der med Dig og Fætter Karl ude i Korridoren?

Emma: Aa, Mo'er, Du kan tænke Dig, han omfavnede mig saa fast, at jeg ikke kunde røre en Haand og saa vilde han kysse mig paa Kinden.

Moderen: Det har Du da ikke taalt?

Emma: Men Mo'er, hvad tror Du da om mig?

Moderen: Hvad gjorde Du da for at forhindre det?

Emma: Jeg rakte ham Munden!

Den værste Strejke.

Ak ja, Madam Petersen, det er skrækkeligt med alle de Strejker baade indenlands og udenlands, som der staar om i Bladene. Hrad skal det dog blive til?

— Det maa De nok sige, Madam Hansen, men hvis nu ogsaa Lygtetænderne gør Strejke, saa ser det sort ud!

Kendt.

Pigen: Frue, der er en Herre derude, der ønsker at tale med Dem.

Fruen: Har han ikke nævnt sit Navn?

Pigen: Nej, han sa'e, at det var ikke nødvendigt.

Fruen: Kender Du ham da ikke?

Pigen: Nej — han kneb mig saa voldsomt i Kinderne og Armene.

Fruen: Aa, det er min Broder Nikolat.

Raseri.

Nabokonen: Hvormange kan Deres Mand spise af de Frikadeller, De dër steger, Madam Hansen?

— Aa, han spiser i Regelen 6 af den Slags, men naar han bliver rasende kan han magelig spise 12.

Rar Trøst.

Præsten (til en Synder, der næste Morgen skal henrettes): Bered Dig, min Søn. Dit Livs Hovedafsnit nærmer sig!

En — mindre.

Længe nok har jeg slavebunden været,
lyttet til Fjas, til Vaas og til Vrøvl,
længe nok har jeg Højresindet æret,
vriste mig selv som et vægtigt Højresnøvl.
Dengang jeg glad sad som jeg gad,
fremmest jeg gik i den Estrupske Rad.

Længe nok har min Fader Pjatsen været
og som en Søn jeg ham Lydighed bød,
længe nok har han paa sit tyske snæret,
jeg maatte tyde de Fraser, det betød.
Læng're vil jeg ej ælte denne Dejg,
Pjatzen og jeg vi gaar nu hver sin Vej.

Længe nok har „den Maler" mig bemalet,
udgød af Potten dens Indhold over mig,
længe nok har jeg hørt det Vaas han taled',
givet ham Bifald — nu Bladet vender sig.
Læng're vil jeg ej han skal male mig —
„Malmig" og jeg vi gaar nu hver sin Vej.

I Regnetimen.

Læreren: Om Formiddagen har vi tre Timers Undervisning og om Eftermiddagen ligeledes tre Timer. Hvor længe varer saa Skoletiden i det hele?

Eleven: En Evighed!

Geografi.

Stuepigen: Hold nu op med de Narrestreger, Herr Grosserer! De sagde jo nylig til Fruen, at hun er Deres hele Verden.

Grossereren: Sa'e jeg det? Jamen ser Du, min Pige, der gives to Verdenen — en gammel og en ny.

I Ørstedsparken.

Hvad mon den kommunale Gartner hedder, der er saa slem til at forfølge og prygle Svanerne herinde?

— Formodenlig — Svanenprygel.

Da Tæppet faldt.

Naa, det var jo en brillant Benefice for Kolling

— Ja, han kan sgu sagiens! Han fik jo „Skovridergaarden", men Neumert fik kun en „Svigermo'er".

Paa Dagmartheatret maatte Hr. Wandahl forleden overtage en af Hr. Aagaards Roller. Naa, ja — hvad en Aagaard kan paatage sig, maa en Wandahl vel ogsaa kunne klare.

Bibelfast.

Din Kone, kære Ven, synes ikke at holde sig til Skriftens Ord, thi hun elsker Dig ikke, skønt Du er hendes Næste (nærmeste).

— Men til Gengæld lever din Kone saa meget strængere efter Skriftens Ord, thi hun elsker din Næste som Dig selv.

Fra Gaden.

Jeg har hørt, Du vil gifte Dig. Hun er vel meget smuk?

— Hm! — kan passere. Hun er saa smuk, som man kan forlange med et Halvthundredtusende i Medgift!

Ogsaa en Eksamen.

Fruen i Huset: Hvorfor ser man Dem slet ikke i denne Tid, Hr. Petersen?

Petersen: Jeg studerer og forbereder mig til Eksamen.

Fruen: Til hvilken Eksamen?

Petersen: Jo, Faer kommer til Byen i Morgen og eksaminerer mig, hvad jeg har brugt alle de Penge til, som han har sendt mig.

Sæson-Spørgsmaal.

Hvilket Badested agter Fruen at besøge i Sommer?

— Jeg véd ikke — min Huslæge har endnu ikke anordnet nogen bestemt Sygdom.

Pareret.

Grevinden (nyser. Til Tjeneren, der lader som ingenting): Hørte Du mig ikke nyse, Hans?

Tjeneren: Næh — dertil sætter Deres Naade Næsen for højt!

Forgæves Møje.

Han: Nu har vi været gifte i syv Dage; vi har allerede 6 Gange havt Bøf til Middag, og dette her synes ogsaa at være saadan noget. Hvorledes kan det være, kære Emilie?

Hun: Jeg véd det saamæn ikke, søde Adolf! jeg gør mig den største Umage for at finde paa alle mulige Retter, men det bliver altid til — Bøf!

Prøvevalg.

Faderen: Naar nu Storken engang kommer igen, hvad vil Du saa have, lille Otto — en lille Broder eller en lille Søster?

Otto: Hvis det er Dig lige meget, søde Fa'er, saa vil jeg helst ha'e en — Gyngehest!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster över alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den 1ste Maj.

Se blot! De demonstrerer disse. »Helte« —
i Kapitalens Ledebaand de gaar!
De over Kæmpen alle vil sig vælte,
men med et Smil om Munden støt han staar.

Sin Fordring har han tro og ærligt tolket,
den er en otte Timers Arbejdsdag.
De Fyre véd godt, hvad der trykker Folket,
men er dog Talsmænd for en daarlig Sag.

Nr. 18.

RAVNEN

Søndag d. 4. Maj 1890.

— Sig mig, Olga, hvad hedder det smukke Baand, som binder Kvinden til Manden?
— Et smukt Armbaand!

Zoologiske Studier
til
„Ravnen"
ved Peiter Pisk.

Vor naturhistoriske Medarbejder har i den senere Tid været ivrig sysselsat med en Del interessante Undersøgelser af Bløddyrene. I det følgende skal vi meddele „Ravnens" Læsere Resultatet; det er særligt Blæksprutten, vi denne Gang vil dvæle ved.

Som bekendt hører Blæksprutterne til Bløddyrene, og de lever næsten uden Undtagelse i Vandet mellem Fisk og andet Grønt. Det er et Rovdyr og duer ikke til Føde for Mennesker. Ejendommeligt for disse Dyr er, at de bevæger sig baglænds og som oftest med Hovedet nedad. Hvad Størrelsen angaar, da veksler den mellem en Ærts og til omtrent som Rundetaarns. Navnet stammer fra den Vædske, Dyret udsprøjter, naar det tror sig i Fare; ved Hjælp af den plumrer det Vandet, saa det kan slippe væk.

Efter disse foreløbige Bemærkninger vil vi gaa over til at beskrive de af vore hjemlige Arter, der har størst Interesse for os; de kan henføres alle til én Slægt: Matzeniane. Uagtet disse Dyr er Vanddyr, saa foragter de dog ikke „Sprit", hvorfor man da ogsaa ser det Særsyn, at disse Dyr ofte „dypper" Tuden i Sprit, Kognak, Portvin og Champagne.

En af de første Arter, vi skal omtale, er Blæksprutte trinitatiæ. Den er af en almindelig Studs Størrelse; paa den buttede Krop bærer den et Hoved af Form som et Kaalhoved. Da Blæksprutten som Regel er Vanddyr, saa er det ikke saa mærkeligt, at den ofte „gaar i Vandet". Derimod bør det anmærkes, at den afgiver en Mængde Uhumskheder blandet med Bogtrykkersværte, og det synes som om den er Afløbsrende for „Højres" Uhumskheder. Blæksprutte trinitatiæ er ikke blot uspiselig og ufordøjelig, men den er i højeste Grad modbydelig, og den ynder meget at være „Socialistfresser". Den har imidlertid ikke vist sig særlig farlig i den Retning, tværtimod; den har nok ikke kunnet døje den Kost, da den kun har opnaaet „Svindsot" ved dens Anstrængelser, saa at den en skøn Dag forsvinder sporløst fra Omverdenen.

Den næste Art er Professorine, den adskiller sig ikke synderlig fra førstnævnte, kun skal det anføres, at den oprindelig er en tysk Art, der herhjemme er et Snyltedyr. Som alle Snyltedyr lever den paa andres Bekostning, og hvad der kommer i Berøring med dens klamme Arme, det visner. Den har navnlig snyltet paa Landsthinget, og den Skade, dette Skadedyr har udrettet dèr, kan anslaaes til flere Millioner Kroner.

Den sidste Art, vi denne Gang vil beskrive, henføres til Plovensia. Den staar ikke tilbage for de to førnævnte, hverken i Modbydelighed eller Skadelighed. Ret mærkeligt er dens „Omvendelse"; mens den var ung, havde den et mere tiltrækkende Udseende, og den var ganske uskyldig; men som den blev ældre, kom dens sande Natur frem. I den sidste Tid har den særlig optraadt som „Valgretssluger"; havde den Magt, som den har Agt, kunde den blive ret farlig, men den er i Grunden for plump og klodset til at være farlig, og dens Plumphed vil sandsynligvis ogsaa blive en Pind til dens Ligkiste i en nær Fremtid, og saa ender den i Skarnbøtten, i dens rette Element.

Da disse mærkelige Dyr efter al Sandsynlighed snart vil uddø, har vi ment at burde forevige dem ved en Beskrivelse, og maaske Ernst Bojesen til næste Jul kunde udgive dem sammen med andet „Troldtøj", hvad der vilde være en let Sag, da her er rigt Stof til „Illustrationer", især da „Ravnen" nu har bragt Skildringer af disse Dyr. Ad Aare vil „Ravnen" kunne udgive en prægtig Samling, der let vil kunne tage Konkurrencen op med Ernst Bojesens Troldtøj.

„Ridder"ligt.
(Af en gammel Vise.)

Vor Juul stod fast i Stormens Brag
mens det var Tid;
han blev Repræsentant i Mag,
og kæmped' tro for Højres Sag,
indtil det lød en skønne Dag:
Nu er det Tid!
Saa blev han „Ridder" — af sit Sul.
Hvo kan nu staa for Danmarks Juul
i Flid?

Fra Lod-Braags Tid.

Lod-Braag herskede i den Tid over Orlogsværftet. Var han en stor Kiæmpe og Søhane, der end ej var bange for at gaa i Vandet mod Socialdemokratiet. Og stanner derfra ogsaa dette.

Husvant fra Lod-Braags Tid,
Dansken plasker til Søs.

Ej gjorde han dog derfor Søhaneben til 1ste Maj-Demonstranterne. Ginge han til sin øverste Chef, og udstedte i Forbindelse med ham en Proklamation, der forbød alle deres Undermænd at være fri 1ste Maj, der de vare fast bestemte paa at haandhæve Ro og Orden i deres Rige.

Finge han da til Slut en stor Forskrækkelse, der han blev kastet i Ormegaarden, og en stor Orm, det voksende Socialdemokrati, den han selv havde næret ved sine Foranstaltninger, bed sig fast i hans Hjærte. Og kvad da til Slut i sin højeste Vaande:

Grynte vilde Grisene
vidste de hvad Lod-Braag led.

Det nemlig, at Socialdemokratiet trods alt — vokser og stadig vokser. Men det véd Grisene ej, eller vil ikke vide det, for det er for sent.

Brev fra Avisen.

Trinitatis etter den 1ste Maj.

Majet erede Hr. Redatør.

Inte skulle de være mai tillat atter aa levere Dem en a mine aariginale Pennetajninger a Sittevasjonen.

Der har vaaren morderlig Pres paa'en i disse Dae, aa jai ska inte nægte, at de har vaaren mæ mingelerede Fornæmmelser at jai har set Sjæfen gaa aa lave Forbereelser te den 1ste Maj.

„Charles!" sa'e han te maj hen saadn godt aa vel forbi medius i April, „der er Revollesjov i Loften," sa'e han, „aa nu maa alle de lojaleste Borjere, som er tefres mæ deres Beskiggelse, værne om Traddesjonerne, forstaar Du, aa jai ve ligge mai et Navn te, som Sagas Greffel ska prænte mæ Runeskrift paa et Minnesmærge, som Efterslægten ska sidde mai paa Trinitatis Kærgeplas omgarneret af Æføj, Faaglemmaiejer aa Lavbærblaje aa Allehaanne — aa saa ska di kalle mai Frederik den Store." — „Ja, Frederik den Store! Hm!" tængte jai, men jai sa'e inte no'et. — „For ser Du, Charles," si'er han saa, „først taer vi Offnsiven aa saa taer vi Disnsiven; for jai æ va man i de savkyndie Sprog kaller Strateg, faastaar Du. De æ Molke osse, men han æ liegot et Fæhode, for han sier inte noet, aa den, der sætter sit Lys unner en Skæbbe, han æ inte sin Plas vogsen. Æ Du mæ, Charles?" — „Javæl, Hr. Sjæf," sier jai, aa imens speggelerede jai paa et nyt Stativ te en Pennetaining. — „Næ, nu ska jai klare dine Begreber, Charles," sier han saa. „Offnsiiven, de æ, naar man forlajer sit faste Pungt aa vover sai uj paa et Terræng, hvor man inte æ jemme aa forsøjer aa lange Fjennen en paa Pergamotten; aa naar man saa sæl faar Klø, saa æ de at man ligger sai paa Nederajen aa fanger an paa Deffnsiven. Det ve sie: Man kaller paa Polletiet. Ja saadn gaar'et te, Charles. Gaa saa over paa Spisehuset aa hent mig en Pæl Malort, men Du behøver ingen Sugger, for nu ska jai te aa gaa paa Offnsiven."

Nu har de arme Menneske skreven 25 Støgger te Blajet om Normalarbejdsdaen, men hvert Støgge har Matzen revet i 25 Stumper aa smidt i Papirkorren, forde de va noet Bras, sae han. Aa da den inte gik længere, saa begøndte Sjæfen aa øve sai i Vaabenbru aa sætte Kontoret i Forsvarsstand. „De gæller om aa være parat naar di kommer", sae han. „Mai ska di inte vitte; for nu barrikadere vi Vinneværrene aa sætter Jernstang for Døren, aa jai ska vise dem, a Frederik forstaar a dø i sin Rede! Lamme saa faa en Bitter, Charles!"

Først maatte jai hente 2 seksløvede Rivolvere aa 100 Patroner i Isenboen, aa saa maatte jai hen i en Maskerajegarderobe for aa leje en trekantet Hat aa en Generalsuniform aa en Æressabel, men di haje inte annet end som en Bajadsdrakt aa en Træsabel aa de fig jai saa. Sjæfen skælte mai ui, da jai kom mæ de, men Matzen fig ham te aa gaa i Tøjet aa bemærgede endda, at man sku tro den Mondering var syet te Sjæfen. — Nu gik den løs mæ Skydning etter bevægeligt Maal, aa ga vi inte haje annet, toe vi Portrætterne a Maler Jensen aa Ryssel, for di ska inte brues mer allievel. Aa da Blajets Ejere inte ville bevilge noet te aa rulle dem frem aa tebages paa, maatte jai ta'e dem paa min Nagge aa renne fra den ene Sije te den annen i Kontoret. Sjæfen stiller sai i Positur aa nu ska Skyjningen begønne. „Pas paa," sa'e han saa, „nu rammer jai Malerens Feb." Men de var bar Løgn, for han skød sgu Snujen væk a min Trætøffel. — „Æ Du bange, Charles!" sa'e han te mai. — „Aa, inte inu," sier jai, „naar Di bare inke ledere Kadaveret, men tror Sjæfen inte at Di kunne holle bare en Smule højere." — „Ja, Charles, jai ville bare narre Dai, men ta nu liegodt aa skæng mig en Bitter." — Den næste Kule røj durk igennem Hoedet paa en a vores Mæarbejdere — ja sier inte hvem, men den gore ingen Fortraj forde Hoedet va tomt, saa han ble ganske roli ve aa skrive væg paa sin Arteggel. Aa saadden gik de mæ alle Skojjene. Jai mestede Snujen paa min Trætøffel, to Fortænner, det ene Øje aa en splinterny Kasketskykke, — jai hade lie giet 35 Øre for 'en, men værgen Maleren eller Ryssel va bleen narret, saa di ka for den Sags Skyld godt bruen en annen Gang.

Forberejelserne de æ nu alletier de værste; for den 1ste Maj va der saamæn igge en Gang en Røgger, der ville ha'e fat i Sjæfen, aa nu æ han liesaa storsnudet som han alletier har vaaren. Han sku en Gang uj aa markere for Skyjning etter bevægeligt Maal, saa lod han nok være mæ aa sparge te Spøttebaggerne.

Saa, nu væltede han igen en.

Charles.

Pressen.

Mellem Pressen og den fri Natur
kan der drages mange Paraleller,
thi i begge blæses Moll og Dur,
Tonekunst er dèr kun Bagateller.
Medens Fuglen synger Kvad paa Kvad,
medens Løvet til os Spalning vifter,
skifter
i vor Nutidspresse Blad paa Blad.

Ja, nu det ret en dejlig Tid,
Blade, Blomster foldes ud med Vaaren,
„Dagsavisen" slumrer jo saa blid.
Og for „Morgenbladet" daarligt gaar'en,
„Flyveposten" er og i sin Grav,
Gamle Jakob dér for meget voved'. —
Lovet
være han for hvad han dèri gav.

Men er nogle Blade visnet hen;
skal vi derfor ikke bittert klage —
nye Blade kommer jo igen.
Cettis „Blinkfyr" kommer snart tilbage,
Feilberg fik sit Pas paa graat Papir.
Kaptajn Lütken i „Adres'avisen" —
Visen
til en anden Melodi nu gi'r.

Bauditz redigerer flot sit Blad,
tumler vildt sin raadne „Dagblags"jolle,
han er med paa Alt og lige glad,
har Humøret fra sin „Punch"ebolle.
Ploug er Højre meget ked a',
Medens Sorgen „Nutids" Vilhelm Møller
skyller
ned i The udi — „Bethesda".

Derfor drikker glad vi Pressens Skaal,
uden en Avis forslaar ej Kosten, —
født at lytte til „Avisen"s Skraal.
Bechs „Familieblad" og „Aftenposten",
„Berlingske" ta'r ømt „Revuen" med,
medens hver Goodtemplermand som sukker,
slukker
Sorgen i — Beværterbladet „Enighed".

Store Bededagsaften.

(Efter Klokkeringningen.)

— Hvad — kommer Du først nu? Det er sgu altfor sent — Klokkerne er forbi for længe siden.
— Blæse være med Klokkerne — vi kommer jo kun for Skørternes Skyld!

En Udsmidning.

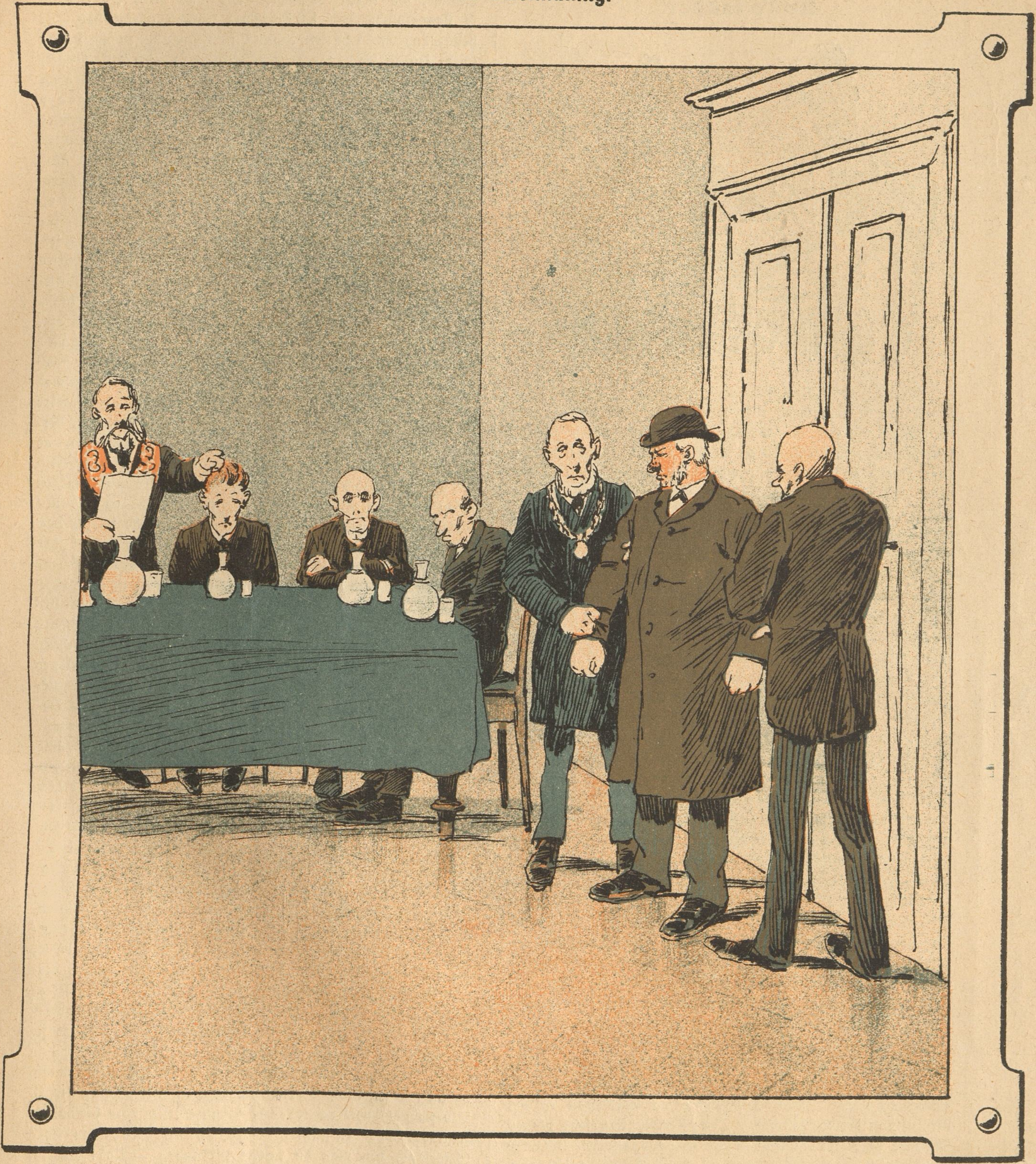

Præsidenten: Der foreligger til Behandling et Forslag fra Storlogen om at ekskludere ekstraordinært Medlem af vor Goodtemplarloge *Peter Olsen*, der i nogle Aar har gjort Tjeneste her som afskrækkende Eksempel. Grunden til Forslagets Fremkomst er, at han ved Statsbanerne, hvor han gør Tjeneste i en lignende Egenskab, har haanet den ethvert Menneske tilkommende Foreningsret. — Da Ingen begærer Ordet, er Forslaget vedtaget. — — — Smid ham ud!

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, det var da saamæn en Guds Lykke at jeg traf Dem sund og rask, søde Fru Stork, for jeg var nu aldeles vis paa, at de laa syg af denneherfens Rona, som begynder at grassere, og at De allerede havde sovet i flere Dage, og saa vilde jeg da have prøvet paa, at faa hældt lidt af Deres egen Kaffetaar i Dem, for det var da virkelig baade Synd og Skam, at De skulde ligge hen uden at faa hverken vaadt eller tørt, og sæt, at De var sovet hen med det samme, saa kunde jeg ikke have baaret det paa min Samvittighed, at lade Dem ligge lige som Politiet lod den gamle Frisør Fase ligge og krepere i Porten, hvad der alligevel var en ubehagelig Fase for Politiet at komme i, og Inspektøren er saamæn ellers geskæftig nok, især naar han er til Hest og naar Droskekuskene møder for sent til Eftersyn, men hvad forresten denne Sovesyge anbelanger, som Politiet jo muligvis har havt en lille Gren af ved den nævnte Lejlighed, saa er den jo en gammel Bekendt her til Lands, og det kan ikke nytte at Bladene vil bilde os ind, at Rona er Influenzaens Efterfølger, for Sovesygen har saamæn grasseret i alle de Aar, jeg kan huske, og den har navnlig altid været slem ved Magistratsembedsmænd og adskillige andre Autoriteter, hos hvem den næsten immervæk har været kronisk, men derimod aldrig dødelig. Tværtimod — Patienterne førte det behageligste Liv af Verden, de aad, drak og var glade, og saa var der det mærkelige, at Sovesygen kun kom over dem, naar de skulde bestille noget, naar de skulde udrette noget til det almene Bedste, som man siger. Det er forresten ikke en Smule bevendt endnu, for hver Gang Arbejderne banker paa hos Magistrat og Borgerrepræsentation for at bede om Arbejde i arbejdsløse Tider, saa kan man være vis paa, at de høje Herrer lider af Rona; de er slet ikke til at faa i Tale og vaagner ikke op, før Kanonsaluten mælder, at der er noget kejserligt i Vente, men saa bliver der ogsaa travlt i Butiken, saa det kan klodse noget, og saa bliver der i en Fart bevilget en halv Snes Tusind eller mere til Stads og Fester. Med Regeringen og Rigsdagen er det akkurat den samme Historie. Den slemme Sovesyge plager Ministre og Rigsdagsmænd hver Gang Arbejderne kommer bare med et ganske lille Forslag i deres Favør, og kommer det endelig til Behandling, saa bliver det rodet ind i saa mange Formularer og Dikkedarer, akkurat som naar Katten og dens Killing har faaet Kløer i mit Strikkegarn derhjemme, saa ingen Mennesker kan finde Rede i det igen. I Landsthinget har de Sovesyge næsten allesammen, og dennegang havde de ikke engang faat sovet Rusen ud, da de skulde sendes hjem, for da Finansloven kom fra Folkethinget, vendte det høje Landsthing sig om paa den anden Side og mumlede i Søvne: God Nat, Estrup! Pengene ligger i Vinduet! Og saa sov Landsthinget videre til Bureauchef Dessau kildrede det under Næsen med Diæterne og Jernbanebilletterne og sa'e: Nu maa I herud, for Kasernen skal lukkes! Nej, min Kære, her til Lands behøver vi saamæn ikke at lade saa fremmede overfor Sovesygen, for den og vi passer godt sammen i alle Maader. Det er ikke alene Autoriteterne og Lovgiverne, der lider af den, nej, vi har'en allesammen! Eller vil De bilde mig ind, at lysvaagne Vælgere kunde finde paa at vælge Højremænd ind i Folkethinget, eller at Borgere, der ikke gaar i Søvne, kunde faa det Indfald at sætte Kapitalister og Embedsmænd osv. ind i Borgerrepræsentationen? Vilde Folk, der ikke gaar og træder i en politisk Dimmelim, lade sig byde hvad Frederik Hansen og Ploug og Bauditz osv. opvarter dem med i deres Sværtebutiker? Tror De, vi til de øvrige Provisorier fik provisorisk Middelgrundsfort og provisorisk Frilager, dersom Provisoriefabrikanterne havde paa Fornemmelsen, at Folket holder et vaagent Øje med, hvad dets Penge bruges til? Tror De det, min Kære, ja, saa har De min Sandten ogsaa Sovesyge alligevel, som jeg nok tænkte, og det kan saamæn gærne være, at jeg heller ikke er ganske fri for den Svaghed, eller hvad det nu er, der pirrer mig oppe i Kasketten, som Skade si'er, naar han faar sin nervøse Hovedpine, men jeg forsikrer Dem, at jeg ikke kender mig selv rigtig siden denne underlige Dom over Schick, som dog maaske ikke gaar saa wyllich som det straks saa ud til, skønt Schultz gik jo fra Højesteret som en pæn Mand, og det kan saamæn gærne være, at Schick ogsaa faar sine Papirer i Orden ved Højesteret og maaske Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel oven i Købet, naar bare han nu ikke — som „Aftenbladet" fortæller — har havt Aktier i Philipsens Normalsæbekælder, men det var da egenlig en løjerlig Idé af Philipsen, at sende en død Udvandrer til Amerika, skønt hel gal var Spekulationen ikke, for han var da vis paa, at Meyer ikke vilde klage over den Behandling, han havde faat af sin „Udvandringsagent". Men véd De hvad, min Kære, det gør mig virkelig ondt for den stakkels Muus, som er sat ind i Havneraadet, hvor der er saadan en glubsk Hankat som Harald Hansen, der i Landsthinget nær havde ædt vores stikkelige Indenrigsminister under Behandlingen af Frihavnen, og det er saamæn heldig, at Ingerslev nu kan slaa Storkors for sig en anden Gang naar det kniber, men bliver det rigtig galt for Muus, saa kan han da smutte over i Ligningskommissionen, hvor han nu ogsaa har faaet Lov til at sidde og hvor de gamle Rotter er færdig at ødelægge Hørdum lige som for et Par Aar siden, da de absolut vilde gnave sig sig ind i den Ejendom, Manden ikke har. Men Jøsses, min Kære! Nu maa jeg løbe, for Skade skal ha'e Middagsmad, og nu véd jeg ikke bedre, end at jeg paa Vejen stikker ind til Oldermand Juul og køber et Pund Hakkebøf — saadan en frisklavet Bøf af en flunkende ny Dannebrogsridder med Smørsaus, den maa da smelte i Munden — Aah! Tak for Kaffe!

Schultz — Schick — Philipsen.

Om Philipsen jeg vil ej synge,
for han er „morderlig" befængt,
og hvad der Schik'erne betynge,
er nu en Del tilbage trængt.
Fra Syndens Vej til Dydens gaar vi,
den uskyldshvide Schultz er fri;
her nok for et Eksempel staar vi
af et Slags fint Søvngængeri.
:,: Ak! Stakkels Schultz, han er uskyldig! :,:
:,: U—u—u—u—u :,: uskyldig — bum!

Til tredsindstyvetusind Kroner —
det er en ren Uskyldighed.
Og skønnest naar man den affoner
med god Champagne sødt i Fred.
Han var kun „tankeløs", den Brave,
den frie Tanke dog han fik,
at Rigmænd kan „en Tanke" have,
og dog betragtes som ret »chic«.
:,: Men er man Schick lig er man saa skik'lig? :,:
:,: Naa da, naa da :,: — ja naturligvis!

Se, der er no'n a' os her hjemme,
som slemt af „Nona" lide maa.
Vor Magistrat vi saa' den slemme
og dyre Fejl saa tidligt faa.
Vort Landsthing sover gærne sødligt,
naar Smaafolk Retten fordre vil.
vi haaber dog det er saa død'ligt,
at alt dets Vind snart er sat til.
:,: Thi vi ved Vinden intet vinder, :,:
:,: det er, det er :,: kun Vindbeutleri.

Travleb.

Jai var til Travleb i Schøndags. Solen schkinnede, og hvad der var det bedschte, Schkinnet bedrog ikke, schom det ellers schaa ofte er Tilfældet. Hi! Hi! Det var dailigt varmt, og mange Menneschker i Schkoven. Det var lige akkurat schom det schkal være.

Na! det er ingen „Trave"sti jai vil schkrive; det vilde være altfor „trav"rigt paa en Traverdag. Altschaa, jai holder mai til Schagen, schom man jo osje helst bør.

Det ferste Leb var det ferste. „Janus" kom ind schom Numer to og „Lily" sajrede. Ha„Lily"ja!

Efter det ferste kom andet Leb. „Fix" sajrede, hvad der var ganschke „Fix" gjort. Numer to blev „Kapo" — Bravo! — da „Kapo"!" og „Lilledølen" kom ind schom Numer tre. Du er og bliver schgu den „Lille"—dølen. Hi! Hi!

Schaa kom tredie Leb. Sajrherre blev „Claude H", der tilhører Aleth Hansen. Men det er nu osje ligefrem „Aleth"'s iske Kræfter, den Hest har. Hi! Hi! Numer to blev „Blakjack".

Fjerde Leb kom efter det tredie, hvad der jo kuns er naturligt. „Claude H" sajrede igen, og „Galathea", der for Reschten visst ikke er i Familie med den schkønne Galathea, kom ind schom Numer to. Det var en hel Verdensomsejling for den. Hi! Hi!

I femte Leb sajrede „Fjeldgutten" over „Maggie", og schaa var den „Maggie"schterkonferens schluttet. Hi! Hi! For Reschten var der nu ikke nogen schærlig „Maggie"sk Tiltrækningskraft ved det Leb.

Schjette og schidste Leb fik det Udfald, at „Nano" vandt. „Fix" blev Numer to — „Fix"t Du Peren, Zacharias — og „Munter" var ikke schaa munter til at lebe, schom man schkulde have troet. Hi! Hi! Den trænger til at blive muntret lidt.

Schaa var Lebene forbi og Folk gik. Der gik osje en Del Penger henne ved Totalisatoren.

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

Frederik.

Fredriks Røst er en himmelsk Lyd,
lig den, som naar Svinet daaner,
han beskytter den „reneste Dyd",
Moralen han aldrig haaner.
Ren i „Lyst" og blød i Nød,
tyk om Liv, dog aand'lig død.
Held dit Eftermæle!

Hans „Avis" er det Kraftens Ord,
som lever i „Bærnets" Munde;
den er elsket i Syd og i Nord,
ja, helt ud til Ama'ers Lunde.
Vis og klog, men stedt i Nød,
stakkels Skrog! nu nær ved Død!
Held dens Eftermæle!

Den sku' være det Rosenbaand,
der Store og Smaa bandt sammen;
men den blev en Kastrat i Aand, —
nu ligger den der med Skammen.
Tom i Liv — af Hungersnød,
hundset, sparket af hver Rød.
Held dens Eftermæle!

Hver en „Ravn" her ved Øresund,
og trindt i de grønne Lunde,
beder jeg nu i denne Stund:
O, lad nu i Fred den blunde.
Meget Blæk for den, der flød,
den er læk; — naar den er død
faar den Eftermælet!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Renselsesfest.

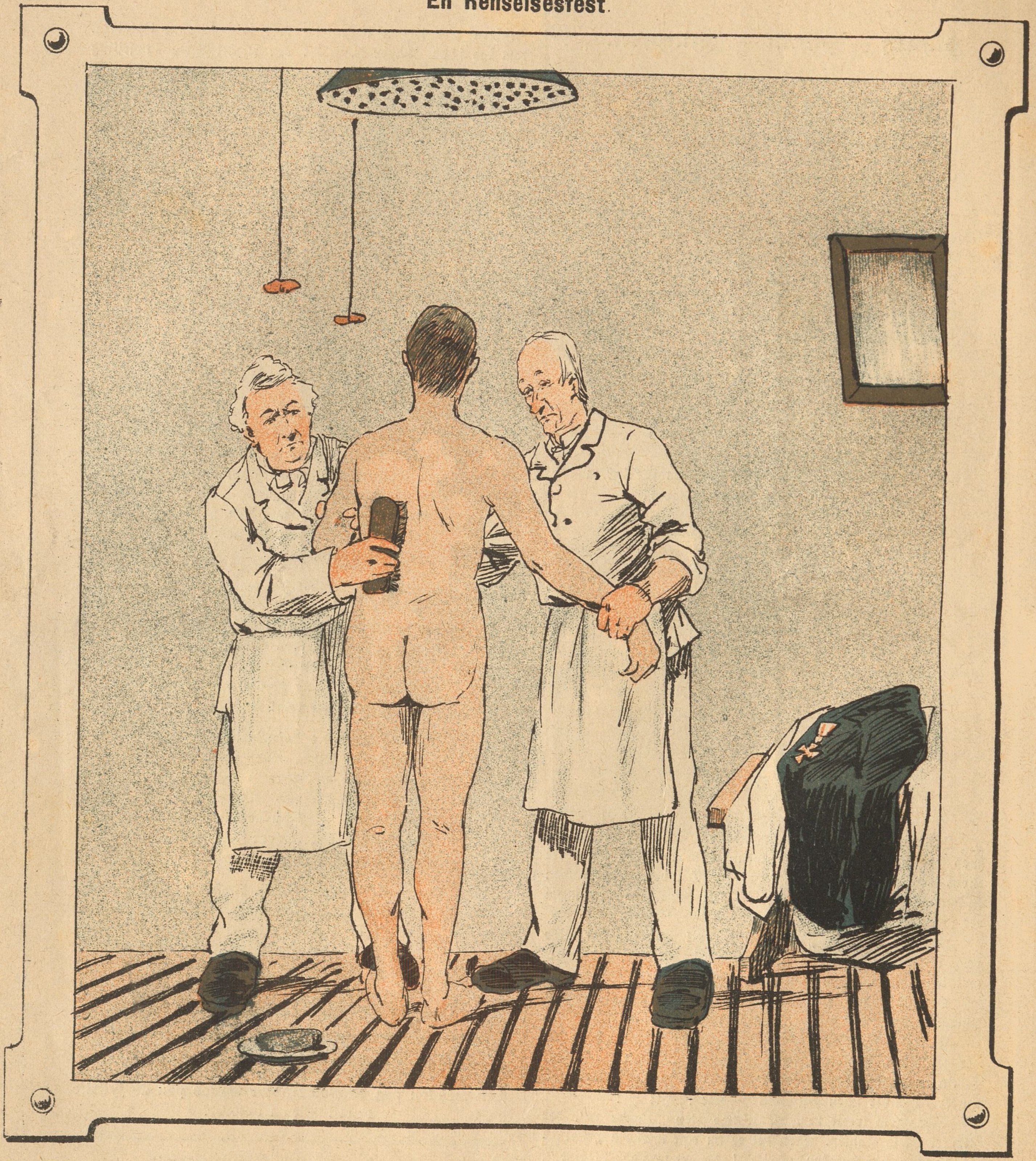

Der var en Mængde Smuds paa »Raadens« fine Krop,
han havde faaet Pletter paa Viziret.
Han kunde blive »ren« igen — saa hænge ham op,
det nænnede man ej — *fint var Papiret.*

Saa skruppede man væk paa »det fine Papir«,
og »Børsterne« blev brugt ganske »knusende«,
Skønt Kroppen ej blev renset — til os andre det svi'er,
det kosted' *toogtredsindstyve Tusinde.*

Nr. 19.

RAVNEN

Søndag d. 11. Maj 1890.

— Saadan lige efter Middagsmaden er det min bedste Tid.
— Ja, for saa sliber Du vel en Skraber?
— Nej, men det gør min Kone, og saa har jeg da Fred — saa længe det varer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Der er atter Omslag udi Politiken,
Venstre samles vil igen i Enighed.
Naar blot Førerne kan enes om Taktiken,
gaar det sagtens med den store Menighed.
Hvem kan staa sig for en saadan Alliance
som de „Danske" med de „Renes" Alliance?
Tænk Dem Hørup, Berg og Bojsen, ført af Greven,
— inden hundred Aar er Estrup sgu fordreven.

Den bekendte Højreredaktør i Næstved
er den værste Bede i det ganske Land.
I sin Sprøjte skriver han, man staar sig bedst ved
her paa Jord at ha'e det som en Arbejdsmand:
Han faar gratis Vand — naar selv han skaffer Maden,
fri Belysning, — men det er nu kun paa Gaden,
og saa har han tilmed Fattigvæsnets Kærlighed,
— hvor kan nogen staa for Ladegaardens Herlighed!

Derfor mener ogsaa Hr. Etatsraad Hansen,
(han, hvis Mølle brændte a' forleden Nat)
at hans Folk kan godt gaa med til Højredansen;
si'er de Nej, saa skal de ikke mer ta' fat.
Han med Glæde la'er sit Mølleri staa stille,
naar han derved Hørdums Vælgere kan drille.
Men at de af Nød blandt Højre skal forvilde sig,
— ja, det kan en dum Etatsraad jo indbilde sig.

Tivoli har atter aabnet sine Porte,
men den gamle Anstalt bli'er snart alt for fin.
Kendte man den ikke rigtig, ja, saa turde
Fattigfolk jo næppe længer gaa deri.
Balduin gi'er nu kun Symfonikoncerter,
overalt i Haven lurer gridske Værter,
og paa Plænen ses ej mere Gymnastikerne,
vil man se dem, maa man atter op med Brikkerne.

Dengang Skibsted fik sin haarde Dom forleden,
spaa'de „Ravnen", at den nok formildet blev,
og da Fyren læste det, han straks beskeden
en ærbødig Bøn til Landets Konge skrev
om at slippe fra den Sag saa blidt som muligt —
tyve Dages Vand og Brød — det var jo gruligt!
Og forgæves han paa Naaden ikke stolede,
thi han slap med ti — fordi saa godt han holede.

Alting tyder paa, det lakker nu mod Enden
med det gamle Had imellem hver Nation,
thi nu stilles Arbejdsstanden op som Fjenden,
naar den ej vil nøjes med en knap Ration.
Og det Fædreland, som Folket skulde elske,
hidser dem med Sult, indtil de bli'er rebelske, —
saa med Krudt og Kugler sættes der en Dæmper for,
— det er Internationale, som der kæmpes for!

Aabent Brev

til

Hr. Etatsraad Hansen.

Hr. Etatsraad! — Skøndt De er Millionær,
for Dem vi dog ikke vil bukke;
thi Guldet, som De har saa inderlig kær,
blev til under Tusinders Sukke.
Hver eneste Øre blev frembragt ved Slid,
som tidt kosted' Taarer og Smærte.
Etatsraad! — De har nu levet en Tid,
men mangler dog endnu et Hjærte.

De har Deres Mening — lad den være god —
derom vi nu ikke vil snakke.
Med hvilken Ret sætter De frækt Deres Fod
saa trodsig paa Fattigmands Nakke?
De véd vel, at Slavernes Tid den er slut,
men ønsker den sagtens tilbage,
og kunde De blot faa indført lidt Knut —
for dem, blev det kronede Dage.

Ved Trusler om Sult til en Arbejderflok,
med Æselsspark den lod sig nøje.
Den daglige Slid er vel kummerlig nok,
men værre — naar Sult er for Øje.
Ja! De, Hr. Etatsraad, til Sult kender ej,
og bliver af Sorger ej plaget.
De sparked' til Smaafolk — paa Deres Vej,
fulgt af Samvittighedsnaget.

Vi Smaafolk i Tidens Løb meget har lidt.
De og Deres Venner skal mindes,
at al Tid vi ærligt for Brødet har slidt, —
skal derfor vi svinebindes?
De haaner det Folk, som trællende gaar,
som Slavefoged De taler.
Engang et Spark — selv Etatsraader faar —
og der lyder andre Signaler.

Til Slut, Hr. Etatsraad! — Den Frihedsaand,
som udlufter Samfundets Skude,
den knuses ej af Etatsraaders Haand
og lader sig ej lukke ude.
Husk derpaa, naar nu De i Rigdommens Hjem,
kan ødsle med Vinen til Maden,
husk, Alt hvad De har er frembragt af dem,
hvis Ret De har kastet paa Gaden.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, jeg har rigtignok grulig travlt i Dag, min Kære, for De kan jo nok tænke hvorledes man ligger i'et, naar man skal til at flytte paa Landet, og Skade vil jo endelig ha'e, at vi for en Gangs Skyld skulde prøve Landlivet, for, som han siger, vi er jo kun to enlige Mennesker, som ikke har anden Fornøjelse end den vi gør os selv, og nu skal vi ligge ude paa Roskildevejen hele Sommeren med Adgang til Have og andre Bekvemmeligheder for en meget billig Leje, og saa er man jo lige ved den zoologiske Have og Søndermarken og Frederiksberg Have, saa man kan saamæn faa Motion nok, og desuden har vi jo Tricyclen, som jeg ogsaa øver mig paa, og paa den kan vi jo magelig rulle ind til Tivoli og det er jo grulig flot at køre hjem med Blus paa Lam— Løgten vil jeg sige om Aftenen, og saa behøver man da ikke at være afhængig af Sporvognen, og saa er det saa grinagtig med den Klokke, som man maa kime paa i et væk, saa Folk tror, det er Dampsprøjten, der kommer farende, men forleden Dag kom jeg galt afsted med at knuse et Par Ligtorne paa en gammel Herre, der ikke kunde komme hurtigt nok af Vejen, skønt jeg kimede af alle Livsens Kræfter, men lige meget hjalp det, for han var stokdøv, skal jeg sige Dem, og derfor observerede han ikke mine Signaler — men det er jo sandt! Det var jo netop disse hersens Signalesere eller Singsaliesere, hvad de hedder, som vi saa i Søndags og som jeg vil fortælle Dem lidt om inden vi flytter paa Landet, og jeg haaber da at De gør os den Fornøjelse at se ud til os en Søndag, men skulde vi ikke være hjemme, saa maa De naturligvis have os undskyldt, for man ligger da virkelig ikke paa Landet for at blive hjemme og vente paa Fremmede, for saa kunde man saamæn faa nok at bestille, og man fik da aldrig hverken Rist eller Ro bare for at opvarte alle de Mennesker, der kunde faa i Sinde at æde og drikke En ud af Huset baade Hverdag og Søndag. Nej, min Kære, det fik jeg nok af det Aar, vi boede ude paa Jagtvejen, hvor vi havde en lille Forretning med Udlejning af sorte Herreklæder og Industrilotterikollektion samt varme Æbleskiver hver Aften, men jeg forsikrer Dem for, at der gik ikke en eneste Søndag uden at vi havde et Kørind af Familie og Venner og Bekendte fra Byen saa det var stor-artet. Og jeg begreb ikke, hvor alle de Mennesker kom fra, lige saa lidt som at jeg nogensinde havde tænkt mig Muligheden af, at vi havde saa stor Familie eller saa mange Venner og Bekendte, men sikkert er det, at de kom med de gladeste Ansigter af Verden og med en Appetit — uh! ja som en Græshoppesværm. Og saa alle de velsignede Unger, de førte med sig! En Søndag havde vi en hel Vognpark af Barnevogne ude i vores Smule Have, saa at den Mandag Morgen lignede Kongens Have Dagen efter Højres Grundlovsfest, saa kan De nok tænke Dem til Resten. Det var det, jeg saa tidt sa'e til Skade den Gang, at vi kunde ha'e havt offenligt „Forlystelsesfest" med Have og Keglebane og Gynge og Vand paa Maskine og saadan noget, for saa havde man da havt lidt for al sin Ulejlighed, men Skade mente rigtignok, at saa var de Fremmede nok blevet borte, og det kan saamæn gerne være, at han har Ret. Men se, ude paa Roskildevejen, der skal vi bo privat, og det er jo en Forskæl, for saa kan man gaa ud at spadsere naar man vil og behøver ikke at risikere at en Flok trætte og skrupsultne Mennesker, som man slet ikke kender videre til slaar sig ned i Ens Smule Sommerlejlighed som Spurve i en Kornmark og æder Rub og Stub saa man næste Dag ikke har Salt til et Æg til Frokost. Men De er naturligvis al Tid velkommen, min Kære, naar vi er hjemme, som sagt, og ellers træffer De os nok oppe i Søndermarken eller inde hos Svanerne i Frederiksberg Have. Og det er jo saa nemt for Dem at køre lige til Frederiksberg Bakke med Sporvognen, saa skal De bare op ad Bakken og saa lige frem til De kommer til — ja Nummeret kan jeg ikke huske nu, men saa snart vi er kommet i Orden skal jeg nok lade Dem det vide, og skulde der saa være et og andet som jeg har glemt, saa besørger De det nok med det samme og tager det med ud, naar De kommer. — Farvel Kære, og Tak for Kaffe! Husk endelig et Stykke Søsterkage fra Otto, for den Slags kan man jo ikke faa ude paa Landet.

Folkets Sejr.

De rystede det gamle Samfunds Bukser,
de gamle Lemmer løb fortvivlet rundt!
Alverden over lød der éns Instrukser,
og mangen gammel Tante fik nok ondt.
Gendarmerne blev gemte paa Stationen,
— der kommer stundom slige Herrer hen —
hver Politimand var normal, og Tonen
var som om de var rene Gentlemen.

Refshalens Folk Hr. Direktøren viste,
at Arbejdsfolket er en Verdensmagt,
og naar det sænker Kapitalens Kiste,
saa er den ret tilgavns i Graven lagt.
Ens ruller Blodet hele Verden over,
kun Klogskab lægger Følelser i Baand;
vor Frihedsstræben ser man aldrig sover,
thi den er hele Verdens Folkeaand.

Den Øvelse!

— Kellner! Hurtigt — skynd Dem!
— Herren ønsker?
— Hvad kan De hurtigst bringe mig?
— Hurtigst? — Regningen!

Køtere.

— Som jeg siger Eder — — jeg bryder mig ikke en Døjt om Jeres saakaldte Arbejdervenlighed. Det er mine Penge og mine Typografer, og de skal arbejde den 1ste Maj, og I skal skælde dem ud, der holder fri, ellers er I fri — forstaar I! Vovvov!

Tivaali.

Du dajlige Tivaali, gamle og dog evige unge Fir; atter har Du aabnet dine Porte for Publikum, og ind schtrømmer di, schtudser og seer sai om, og er glad for at Du endelig fik „Aabning“ — Hihi!

Jai schkal der ind i Aften. Jai gaar med et schmørret Grin ind igennem „Tælle“apparatet, tager i Forbigaaende Hatten af for Watt, — „Watt“ schkal man schige til det! Han er jo den Hejstkommanderendes derinde — og gaar hen til det aabne Theater for at sche paa Pjerrot.

Haj, Bravo, Pjerrot, Bravo! Du er som schædvanlig schtorartigt i din Mimik, og maiet mere schtorartigt i dine Bevegelser. Det er schgu ikke schaa schært, at Folk flokker sai schammen, naar Paafuglehalen gaar fra Schamlingen. Folk og „Volk“ersen — di kan schgu ikke undvere hinanden.

Schaa gaar jai videre hen til Plænen, hvor hele det forschamlede Publikum møder in »Plæno« naar Faareschtillingen beginder. Schtilladset er forschvundet — det er maiet godt; det var schgu heller ikke noget Patensschtillads; derimod er Maschten der — den kan nok gere sin Maschte-Dont lidt endnu — Hihi!

Schaa er der Nimb med schin „Nimb“us af noget elegant over sai, og Konschertsalen, der vedblivende ligger i en Dal og har en Dahl inden i sai. Schportspladsen er schaa at schige forschvunden, men der er kommen en Arena i Schtedet for, og endelig — til Sivende og Schidst har vi Fregatten med schine „Gutter om Thor“ — Hihi!

„Sche hischt paa di vildene Bølger
tumler Thor Jensen sai med Beschvær.“

Ja, schvær er han, men det maa en Fregatkaptajn jo ogschaa nok vere — det hører sai ligefrem til.

Na! Jai vil ønske Tivaali en rigtig god Schæson med schtor Fertjeneste og godt Udbitte for Akschtionærerne. Gid det ikke maa blive derresches Watterloo, schom det nok nær var bleven schidste Aar, og at Watt ikke maa komme til at schtaa som en Schpurv i Thranedans, naar han schkal opgere Rajnschkaberne derinde til Efteraaret. Det har han ikke fortjent.

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

Mangelfuld Kogebog.

Manden: Se her, lille Kone, jeg har købt Dig en Kogebog. Nu kan Du da lave en rigtig god Middagsmad, — saadan en Lammesteg, t. Eks. kunde jo blive brillant. Hør nu (læser): Man tager et Lammelaar — —

Konen: Jamen, staar der ikke, hvorfra jeg skal tage det?

Efter Begravelsen.

Billedhuggeren: Skal jeg paa Deres afdøde Mands Ligsten skrive en eller anden Sætning, t. Eks.: Vi ses igen!

Den sørgende Enke (forskrækket): Det manglede bare! Nej, skriv bare: Hvil i Fred!

Elektricitet.

I gamle Dage alt var godt,
da var man lykkelig, naar blot
man havde Mad og Drikke.
Men da man saa Bekendtskab fik
gjort med det nye Elektric —
tilfredse blev man ikke.

Nu Alt, hvad man sig tænke kan,
gaar op i Zink, Bonit, og man
faar lutter nye Moder.
Maskiner taler paa en Prik,
det er det bare Elektric
paa Edisons Methoder.

Ja, tænk Dem blot, naar man en Gang
gaar ud i Skovens grønne Vang
og Moen Svenden møder,
da ser man med et hurtigt Blik
at det er Hjærtets Elektric
som gør, at Øjet gløder.

Naar Ibsen for Eksempel har
det hele Højre holdt for Nar
og kigget dybt i Kassen,
naar Skibsteds fine Hofbutik
blev lukket, var det Elektric
som gjorde utæt — Gassen.

Naar Halkier Kirker bygge vil
og spille fromt og dydigt Spil
og frelse ømt de Arme, —
da er han ingen snedig Strik,
nej, det er bare Elektric,
som skænker ham den Varme.

Naar Middelgrundensfortet blev
„bevilget“, skønt man ej det skrev
som Lov i Folkethinget,
og Bahnson dog sin Villie fik, —
da maa det være Elektric
som gjorde, Mønten klinged'.

Naar Storken bringer mange Smaa,
naar Pengene ej kan forslaa,
naar Skæbnen er mærkværdig, —
ja, selv naar Livet siger Klik,
er Grunden bare Elektric — —
ja saa — saa er vi færdig.

Paa Ægteskabskontoret.

Chefen: Der er nylig arriveret en ny Sending brillante Ægteskabskandidater —

Damen: Min Medgift er ikke stor — —

Chefen: Det har intet at sige, jeg har ogsaa nogle beskadigede til billige Priser.

Ikke umuligt.

— Tror Du ikke, det blev din Død, dersom din unge Kone stak af med en anden Mand?

— Maaske! Store Glæder dræber jo undertiden.

„Ravnens“ Singalheser-Karavane

forevises hver Lørdag Morgen.

Karavanen bestaar baade af „Elefant“riddere, Træk- og „Ploug“dyr samt de „Kameler“ og „Bukke“, som Højre har begaaet i Aarenes Løb. Endvidere af Singalheser, Hale- og „Avis“-Negere, en enkelt „Kakadue“ samt Kvinder og Børn.

Karavanens Program bestaar af „Socialist“ og Djævlebesværgelser, Krigsdans og Forsvarsdans, samt Kanondans, ogsaa kaldet Bahnsonsk St. Veitsdans. Endvidere har den et Glansnumer, en saakaldet „Første Maj Forskrækkelse“, som for kort Tid siden blev opført og vakte meget Bifald.

Særligt gøres opmærksom paa Karavanens Amazonekorps fra „Fyen“esiens Land.

I Forventning om et talrigt Besøg tegner

Ærbødigst Foreviseren.

Majvise.

Første Maj var en prægtig Dag
omkring i al Verdens Lande;
første Maj for den gode Sag
vi mødte med oprejst Pande.
Mange ønsked' det, Mange kom,
Faa kun svigted' og Færres Dom
lød til Spot over Dagen.

Første Maj saa' en mægtig Hær,
der fylkede sig om Fanen;
første Maj var et Raab til hver,
der spærrer vor Vej: Af Banen!
Mange ønsked' det, mange kom osv.

Første Maj var en Dag, da ret
vi sandede, hvad vi mægter;
første Maj var et Mindebrædt
for alle ufødte Slægter.
Alle ønsked' det, mange kom osv.

Første Maj var en sorgfuld Dag
for alle de Herrer høje;
Skrækken tog da i dem sit Tag,
de saa' jo med eget Øje:
Alle ønsked' det, mange kom osv.

— — — — — — — — — — — —

Lad da siden hver første Maj
os mane til talrigt Møde.
Hæren venter den ved sin Vej
bag Fanen den blodigrøde.
Alle ønsker det, nu saa kom!
Lad den Dag i Historiens Dom
staa med Ildsluer præntet.

Aandsnærværelse.

Greven og Grevinden vender tidligere end forudsat tilbage fra en Rejse, og da de om Aftenen fra Banegaarden pr. Droske begiver sig til deres Hjem, bemærker de til deres største Forbavselse, at Salen er festlig oplyst. Anende Uraad lister de sig op ad Trappen, river Døren op og ser Tjenerskabet malerisk grupperet om en dampende Punschebolle og midt i den livligste Underholdning. Ved Synet af Herskabet, der forstummer af Vrede og foreløbig søger at straffe Synderne med knusende Blikke, springer den mundrappe Stuepige resolut op og tilraaber det hjemvendende Ægtepar: „Den naadige Greve og den naadige Grevinde maa ikke tage det ilde op, at vi fejre vort kære Herskabs uventede Ankomst! Greven og Grevinden længe leve — Hurra!“

Fra Gaden.

A. Har Du hørt, at Petersen har tabt Forstanden?
B. (Tunghør): Saa! Har Du da fundet den?

* * *

— Har De læst om den gamle Mand, Madam Petersen, der i en meget høj Alder døde ovre i en By i Jylland som hedder Jersi? Aa, Herregud, det gamle Liv!

— Ja, der kan man se. Det er, som min Loserendes, Jomfru Nikolaisen siger, at Jersiliv er meget holdbare, men de kan ikke vare evig.

Garnisonslæsning

Sergenten: Vi skælner altsaa mellem forskællige Arter af Retter. For os Militære er der Krigsretter og for de Ikkemilitære er der Civilretter. Altsaa, 45, hvilke Retter gives der? For det første:

45: Krigsretten.

Sergenten: Og for det andet, 37, naa, hvad hedder den sædvanlige Ret?

37: Gule Ærter og Flæsk.

Spørgsmaal og Svar.

Hvilken Forskæl er der mellem en Herre og en Dame i Trediveaars-Alderen? — Herren begynder at vælge, naar han er 30 Aar, men naar Damen er 30 Aar ophører hun at vælge.

— Et irsk Blad er ansvarlig for følgende Nyhed: En Mand, ved Navn Tom Burns, blev ved Dublin overkørt af et Iltog og dræbt. Et ganske lignende Ulykkestilfælde ramte den samme Mand allerede for tre Aar siden.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

»Mere Kanariesekt! — Flere Værnere, vilde jeg sige — mange flere Værnere! — Alle er Værnere! — Slet ingen Socialister her paa Fælleden — eller — aah Du store Avis! — Skulde det ikke være den rigtige Fælled, jeg er kommen paa!«

(Frit efter »Avisen $^2/_5$ — 90.)

Nr. 20.

RAVNEN

Søndag d. 18. Maj 1890.

— Du, ser Du ham derhenne, det er Bundtmager Iversen, han trasker a' med sit Svendestykke.

— Svendestykke! — Hvad mener Du med det?

— Ih! — kan Du ikke forstaa det? — han blev Svend igaar. Der gaar han med en Bjørn, som han selv har udstoppet.

Murernes Slagsang.

Hallo Kammerater! Nu lægger vi ud —
lad falde hvad ikke kan staa!
Vi bruger ej Kugler, ej Krudt eller Skud,
og dog skal vi Sejren nok naa.
Vi Arbejd vil skaffe til hver, som led Nød.
Tag fat da — i Liv og i Død.

Mens Mestrene snakker om Lost og Fast,
saa arbejder vi for vor Sag;
og skal det end knibe, vi staar Last og Brast,
saa bli'r det paany „atter Dag".
Vi vilde ej Kamp, men Foragt man os bød,
hold ud da — i Liv og i Død.

Man siger saa listigt, vi skal passe paa,
og tænke paa Kone og Børn. —
Nuvel! ja, den Tale saa godt vi forstaa —
derfor ta'er vi just denne Tørn.
Men hver den, der hungrer, skal og have Brød —
hæng i da — i Liv og i Død.

Saa hejser vi trøstigt det blodrøde Flag
og vover for Frihed en Dyst;
vi viser de Store, vor Tro paa vor Sag,
staar muret i Murernes Bryst,
Vi følges i Medgang og følges i Nød —
Nu gælder det — Liv eller Død!

Smuk Udsigt.

Fruen (der ser paa Sommerlejlighed): Ja, Villaen synes jeg godt om, naar bare Udsigten var bedre. Jeg elsker en smuk og vid Udsigt.

Ejeren: Jamen, lille Frue, fra min Villa kan De se milevidt omkring, helt over til Sverig. De behøver bare at klatre op paa Taget.

Roes.

Konen: Naa, det er saamæn en nydelig Donner, Du kommer hjem i!

Manden: Det var da rart, at jeg endelig engang kunde gøre Dig tilpas!

Mortificeret.

Det er herligt med denne Mulktering,
naar Æren har faaet en kedelig Flik,
og saa denne Mortificering,
der vasker En ren paa et Øjeblik
trods alle Gavtyvestreger,
om saa man var sort som — en Neger.

Den Riddersmand gaar blot til Retten —
„Hør! det har han skrevet; nu fordrer jeg, at
I hurtigt sørger for Pletten,
som her paa mit blanke Skjold han har sat.
Det er jo en rædsom Skandale,
men lad ham bare betale!"

Og saa bliver Fyren jo stævnet,
fordi han har skrevet de rædsomme Ord,
og selv om Beviser han evned',
man lader, som ej man Beviserne troer.
Nej, det kan slet ikke nytte,
for Du skal holde Din Bøtte!

Du bliver med Mulkt overrasket,
thi det som Du skrev eller sagde, var sandt,
og saa er jo Slubberten vasket
saa ren, og Skjoldet er pletfrit galant.
Ja, det er saa fint og poleret,
for det er jo mortificeret.

Tag Eder i Agt, kære Venner,
for saadan en nobel og ærekær Fyr,
der paa Raad- og Domhuset render;
Fornøjelsen bliver Jer let noget dyr!
Og tilmed kan det jo hænde,
at værre endnu det kan ende.

Jeg siger, at har til Eksempel
paa en eller anden ærværdig Præst
Du sat et haanende Stempel,
eller givet ham Hjærteløshedens Attest
for en eller anden Skandale, —
se, det kan Du ikke betale!

Har Præsten en dødssyg Pige
paa Døren kastet, saa véd Enhver,
der er ikke En, der maa sige,
at det var den nederdrægtigste Færd;
thi Sligt er der slet ingen Skam ved, —
og forresten! Hvad kommer det ham ved?

Nej, den kommer fluks i Kasjotten,
der taler Ondt om en Præst, Militær
eller Dommer. — Hold Dig paa Maatten!
Ja, vi siger bare indstændigt: La' vær'!
La' bare vær' med at grine,
for Fanden hytter dog sine!

Beriderne kommer.

Nu kommer de rare Beridere
med Heschte osv.

Ja nu lommer di, daraußen fra, hvor di har heschtet Guld og Lavrbær, og hertil, hvor di ja ogschaa nok vil heste — om ikke Guld, schaa Søl', og maiet mere end Lavrbær — det vil jai garantere for.

Cirkusch er i Schtand til at modtage dem. Der er Schand paa Trappen, eller hvad jai vilde schige, paa Maneschjen og Barri-Æren — ikke taft og fundet, men gæmt og fundet — er schlaaet op paani, ligeschom den ver schidste Sommer. Og nu schkal det gaa les: med Knald og Fald af (Heschten) — Hihi! med Schmæld og Schpræl (af Klownerne) — Hihi! og med Fut og „Schprut" (udenfor) Hihi! Det bliver schgu naa'et for mai.

Nu faar vt atter Fernejelsen at sche Busch med sin Schkilning i Nakken og schine endnu flere Schkilninger paa Kistebunden, Fru Busch, der foruden at vere en digtig Ritterschke, er schin Mands Kone, og Marie Doré, den dajlige Doré, den schtorartige Doré; hinner der er lige schaa kek en Ritter schom en Gauchko, og lige schaa behendig schom en schpansk „Doré"ador. Og vi schkal sitte og sche paa Sitte, den uovertreffelige Sitte, den dajlige Sitte og paa dem alle schammen. Det bliver en Fernejelse, en komplet Nidelse. — Gu schtraffe mai, bliver det.

Schaa kan Theatrene godt lukke i med det schamme, og di ger det schgu osse nok. Busch kan di ikke schtaa for; han er derresches „Busch"mand, hvad der for Reschten heller ikke er schaa underligt — Hihi! Det borger jo hansches Navn for.

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

Karl Mißmanns Læsehoved var miserabelt, hvorfor han under sin Skolegang snart kom i Misstemning og forlod misfornøjet Skolen. Blev dog ej Misantrop, men tog Plads som Kommis hos en Handlende i Misterhult. Havde dog tydelig misforstaaet sin Kaldelse, kom snart i Miskredit hos sin Husbond, som en Dag blev misliebig og mishandlede den unge Mißmann. Karl, som troede sig miskendt, kaldte Husbonden for Misfoster og tog bort uden at miste Fatningen. Begav sig over Atlanterhavet, havnede i Missouri, hvor han tog Hyre paa en Missisippidamper. Efter adskillige Misheld i det fjærne Land giftede han sig med en rig Miss, hvorefter begge rejste som Missionærer til Kina, og den Fornøjelse vil ingen misunde dem.

Lille Karl: Hør Papa, hvor længe er det, at vi to har kendt hinanden.

Husholdersken (som søger Plads): Er det med Herren i Huset, at jeg har den Ære at tale?

Herren: Ja, min Kone er død for seks Uger siden.

Jeg syn's De sa'e jeg løj!

(Frit efter Svend Flue.)

Mel.: Den Sømand han maa lide.

I vores gamle Rede
gaar Alting næppe som det bør,
de Værtshushold're lede
om Grund for hvad der gør,
at ej de mer hernede
Beværtning drive tør.
Hej! komfaldera — Fy føj —
jeg syn's De sa'e jeg løj.

Vor Magistrat den sidder
og styrer Byens Vejr og Vind,
den slæber og den slider —
det rare gamle Skind.
Nys fik den sig en Ridder
og Slagter smuglet ind —
Hr. Oldermand Juul — Fy føj —
jeg syn's De sa'e jeg løj.

Tivoli er nu aaben,
med Dahl og Thor og sin Fregat,
og det er alles Haaben
og hede Ønsker, at
det trives maa — skønt Raaben
man hør ved Dag og Nat,
at Tivoli er ble'en sløj. —
Jeg syn's De sa'e jeg løj.

„Avisen", „Dag"- og „Morgenblads" Redaktørerne, de drog
for nylig løs mod Borgen
paa Hallandsaas, og slog
et Slag, men Skam og Sorgen
de selv hjem med sig tog, —
for Fallesen sa'e: — Fy føj —
at de rent ud sagt — løj.

Med Fæstninger og Skandser
forsynet er vi her til Lands,
og Batterier med Pantser,
tænk — det har vi til Vands,
og Forsvarsvenner danser
Skyts sammen, ja, med Glans —
Hej, hopsa! — den er ej sløj.
Jeg synes De sa'e jeg løj.

Den første Maj forleden,
den satte Skræk i mangen Krop,
selv Theodor bereden
i Spidsen for sin Trop
paa Fælleden, trods Heden
og Varmen rykked' op,
med Staven parat. — Fy føj —
jeg syn's De sa'e jeg løj.

Til fine Folk, der trænger
til Naade, kommer Naaden let,
for Skibsted'er man stænger
ej sin Benaadningsret.
Smaatyvene man hænger —
de store slipper let.
Hej komfaldera — Fy føj —
jeg syn's De sa'e jeg løj.

Vær saa god.

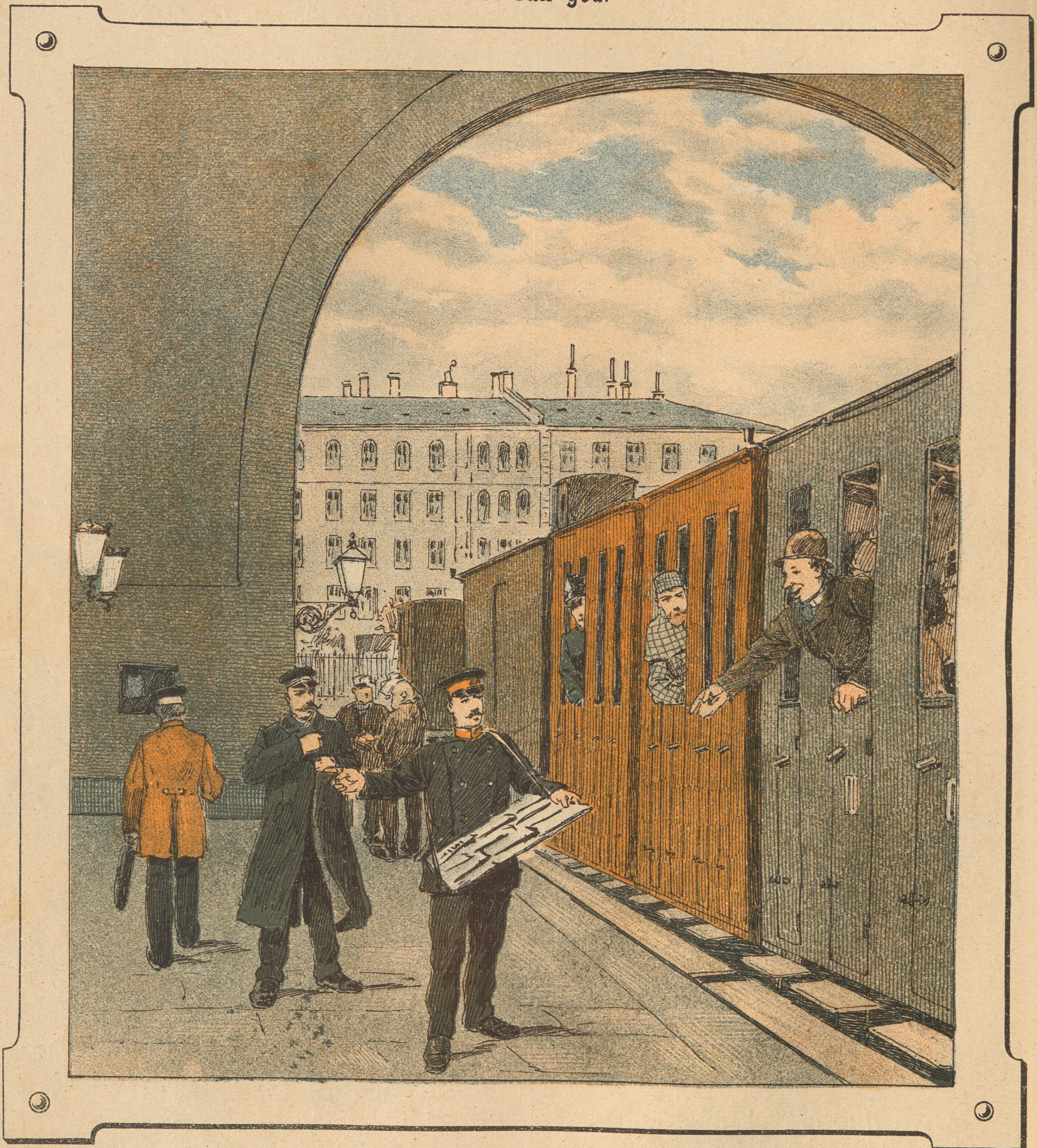

Bladsælgeren: Ravnen, Socialdemokraten, Politiken, Aftenbladet, Avisen, Nationaltidende...
En Passager: Maa jeg be' om Social-Demokraten for i Morgen.
Bladsælgeren: Værsgo', sæt Dem ind i Ventesalen .... Punch, Dagens Nyheder osv.

Rejsegilde.

— Hør, min Søn, synes Du det er passende at sidde og drikke og svire midt under Kirketiden, blot fordi at Du skal rejse et Par Mil herfra?
— Herregud, Hr. Pastor, ded va' jou heller itte saa møjet for min Skyld vi holdt Rejsegilde.
— Da begriber jeg sandelig ikke hvorfor det var.
— Jou, bevares vel! Vi holdt Rejsegilde for ded a Pastoren har faat nyt Straatag paa ded gamle Fæhus.

Kendte Navne.

(Frit efter „København".)

Georg Brandes skrev forleden: „Avisen" er en Omnibus". Mon det skal være en Hentydning til Frederiks Rumlen og Professorens „Pisk"?

* * *

Philipsen vil efter Forlydende, naar hans Dom er falden, ansøge om, i Stedet at maatte faa de „4 Gange 5", som Skibsted vragede.

* * *

Etatsraad Hansen blev forleden lykønsket i Anledning af „Adressen". Etatsraaden svarede: „Ingen Aarsag!" — Det var naturligvis ikke Meningen, men saadan slap det nok ud af ham, og det var der god Mening i.

* * *

Direktør Philip Heymann har skænket Begravelseskassen for Korporationen af Beværtere i København og Omegn en Gave af 1000 Kr. Direktøren forudser rimeligvis, at en Mængde Beværtere vil krepere af Sult, dersom Magistrats- og Borgerrepræsentantudvalget faar Lov at raade, og desuden maa han jo gøre noget for at bekæmpe den Misstemning, der er oppe mod Tuborg-Øllet, fordi han smed sine Arbejdere ud.

* * *

Da Rismøllerfirmaet A. N. Hansen & Co. har afskediget fem Arbejdere, som ikke vilde underskrive den ydmygende Adresse, er det vel berettiget at sige, at Firmaet ikke er ved sine Fem.

* * *

Direktøren for Frederiks Hospital, Oberst Schøller, skal være gruelig ked af alt det Brøvl med Reservelægerne, og spekulerer nok paa hos Krigsministeren at laane et Kompagni Sygepassere, der, bedre end opsætsige Reservedoktorer véd, hvad Respekt de skylder deres Foresatte. — Skulde Strejken gribe om sig, vil Obersten selv overtage Pladsen som Vaagekone.

* * *

Frederik Hansen vil hele Sommeren gaa i Vandet hver Dag, Man hemmeligholder Badeanstaltens Navn, for ikke at ruinere Ejeren.

* * *

Professor Matzen vil, meddeler man, med det første holde et Foredrag i Afholdsforeningen.

* * *

Ploug skal have følt sig i den Grad skuffet af 1. Maj-Demonstrationen, at han er gaaet over til de Revolutionære.

* * *

Fhv. Assessor, Byfoged Sylow i Korsør, er bleven Dannebrogsridder. — Ja, saadan gaar det! En Dommer bliver Ridder, en anden bliver gal. Saaledes har hver sit Kors at bære i denne Verden.

Til det smukke Køn!

En lystig Vise af en Dameven.

Kvinde! Man har ofte sagt
at Du er i Trældom lagt,
at Du finder Dig i alt;
selv om det er nok saa galt.
Jeg nu vil vende om,
forske i din Helligdom,
sige Dig, hvordan Du skal
gøre mere frit dit Kald.

Du til Mage skal en Mand
kaare Dig af lidt Forstand,
En, som Du kan tumle frit,
naar han ud vil bumle lidt.
Husk paa, Du væne Maar —
Mandens Finhed snart forgaar,
derfor skal Du Styret faa,
vise: Her skal Skabet staa!

Tager han en Kærest' sig,
skal Du ikke græmme Dig
eller miste Hjærtets Ro —
Du til Gengæld ta'er blot to.
Og hvis han Knuder fler
gør Dig, skal Du sværme mer;
sige: „Jeg gør hvad jeg vil!" —
Du opfordrer selv dertil.

Hvis Manden nægter Frihed Dig —
spil ej: „Hvor man keder sig";
vis at Kvindens Slaveri
under Manden er forbi.
Sving Dig i Glædens Fest,
mød hans Trusler med Protest,
sig: hvis han ej bedrer sig,
Du til Straf fornedrer Dig.

Kvinde! — Du ej spare bør,
„Margarin" bli'r dog ej „Smør".
Har Du end et Sværmeri —
saa har Manden mindst dog ti. —
Moralen i min Sang
er da: Buk ej Dagen lang!
Mærker Manden, at Du kan
styre selv — bli'r han nok Mand.

Fra Rekrutundervisningen.

Sergenten: Soldaten nyder sine Foresattes Tillid og sine Medborgeres Agtelse. Naa, Rekrut 48, hvad nyder De saa?

48: Kommisbrød med Fedt og røget Hyphestepølse til Davre og Nadre og sveden Makketuvælling med Dragonsabler (Kaffebrød) til Middag.

Holmens faste Stok.

Holmens den faste Stok er ikke fastere end at den forstokket glemmer Aanden fra Christian den Fjerde, og stemmer paa en Socialist, og broget ser det ud for Braag, naar han jamrer: Mage til Broge! Hvor man end skuer — lutter Frisind og røde Huer!

Ak ja! Vilde den høje Admiral gøre sig Umage for at komme tilbunds i de gode Holmensfolk, vilde han erfare:

Nu er den borte, man har den forladt,
Aanden fra Tipoldefaders Dage.
Selv vil man være Karl for sin Hat,
i vor Lovgivning vil man deltage.
Borgeren snorker ej, men tror
sig selv god nok til Statens Roer.

Og saaledes gaar det. Statsraaderne og Greverne, — de vil engang sænkes ned i Menigmands anden Klasse, og Flidens og Dygtighedens Mænd vil faa Latterkrampe, naar de hører, hvor vi bugtede og snoede os for en Frakke med et Kors paa, men uden Mand i.

En Engel.

Det forekommer mig, kære Alma, at Du var saa opsat paa at ville skilles fra din Mand, og nu lever Du dog igen med ham.

— Ja, ser Du, min Pige, saa snart jeg mærkede, at Skilsmissen vilde være ham en Glæde, saa opgav jeg straks den Tanke!

Ogsaa en Lykke.

1. Tenorist: Naa, har Du faaet Engagement?

2. do.: Nej, desværre!

1. do.: Det gør mig sgu ondt, men det undrer mig ganske vist ikke, for Du detonerer ganske frækkelig.

2. do.: Jeg véd det nok, kære Ven, og jeg har altid misundt Dig.

1. do.: Ja, Alle er jo enige om, at jeg synger usædvanlig rent.

2. do.: Det er ikke derfor, jeg misunder Dig, gamle Fyr, for Du synger, som Du havde en Klump Grød i Halsen, men jeg misunder Dig, at Du ingen Anelse har om, hvor falsk Du synger.

Naar Brødrene Hansens nye Rismølle er opført.

— Fa'er, hvorfor kaldes den Mølle en „Rismølle"?

— Fordi Arbejderne, da de bad Statsraaden om at genopbygge Møllen, lavede Ris til deres egen Bag.

Held.

Skomagerdrengen: Jeg vilde gærne tale med Løjtnanten.

Pigen: Han er flyttet ned i Stuen.

Skomagerdr.: Det var sgu heldigt! Saa har jeg ikke saa langt at falde, hvis han verfer mig ned ad Trapperne, naar jeg præsenterer ham Regningen.

Vise

(indsendt fra Kastrup)

om den ynkelige Fiasko, som Medlemmer af Kastrups saakaldte „fine Klub" lavede med en Kasserolle paa Demonstrationsdagen den 1. Maj.

(Synges til den bekendte Mel.: „Og hvis Du morer Dig doli.")

Og nu skal I høre en Vise
om hvad der i Kastrup er sket:
:,: En dum og uhøvisk Malice,
hvis Mage vist aldrig er set. :,:

En Klub, som den „fine" man kalder,
har lavet en Re'elighed,
:,: om Natten de gjorde Rabalder,
saa pæne Folk vaagned' derved. :,:

Den 1ste Maj var dem en Kvide,
vor mægtige Demonstration,
:,: den kunde de Fyre ej lide,
saa laved' de Rebellion. :,:

Fra Nattesold, Sviren og Sværmen
ad Vejen de støjende kom;
:,: at disse Folk hørte til Bærmen,
det tvivler vist slet ingen om. :,:

Ved „Sølyst" de Hvil maatte holde,
da viste sig for deres Blik
:,: en gammel, forslidt Kasserolle
og straks en Idé de jo fik. :,:

Af fuld Hals de skraalte en Slagsang,
hvorpaa Kasserollen de tog
:,: og klynged' den op i en Flagstang
i Stedet for Dannebrog. :,:

En Hjulbenet anførte Tonen,
han sa'e: „Kasserollen i Dag
:,: for Arbejder-Demonstrationen
skal spottende vaje som Flag. :,:

De raabte som Kastrup sku' vælte,
de Ord kom dem rigtig tilpas.
:,: Til Glasværket dingled' de Helte
og fik der adskillig' Glas :,:

Moral:

Moralen I drager af dette,
I „fine Klubs" øllede Fjog.
:,: Jer Haan I mod os vilde rette,
men Haanen den traf — Dannebrog. :,:

Pessimistisk.

Aa, min Ven, jeg er den Lykkeligste blandt Dødelige — i Morgen gifter jeg mig!

— Naa ja. I Dag er Du i al Fald endnu den Lykkeligste blandt Dødelige!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Højre forbereder sig til Landsthingsvalgene.

(Frit efter Carl Bloch.)

Han tirret i Trædemøllen gaar,
vi stoler paa ham, naar det gælder;
sin Styrke han viser til Efteraar,
naar Slavefogden han fælder.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndag d. 25. Maj 1890.

Lykønskning.

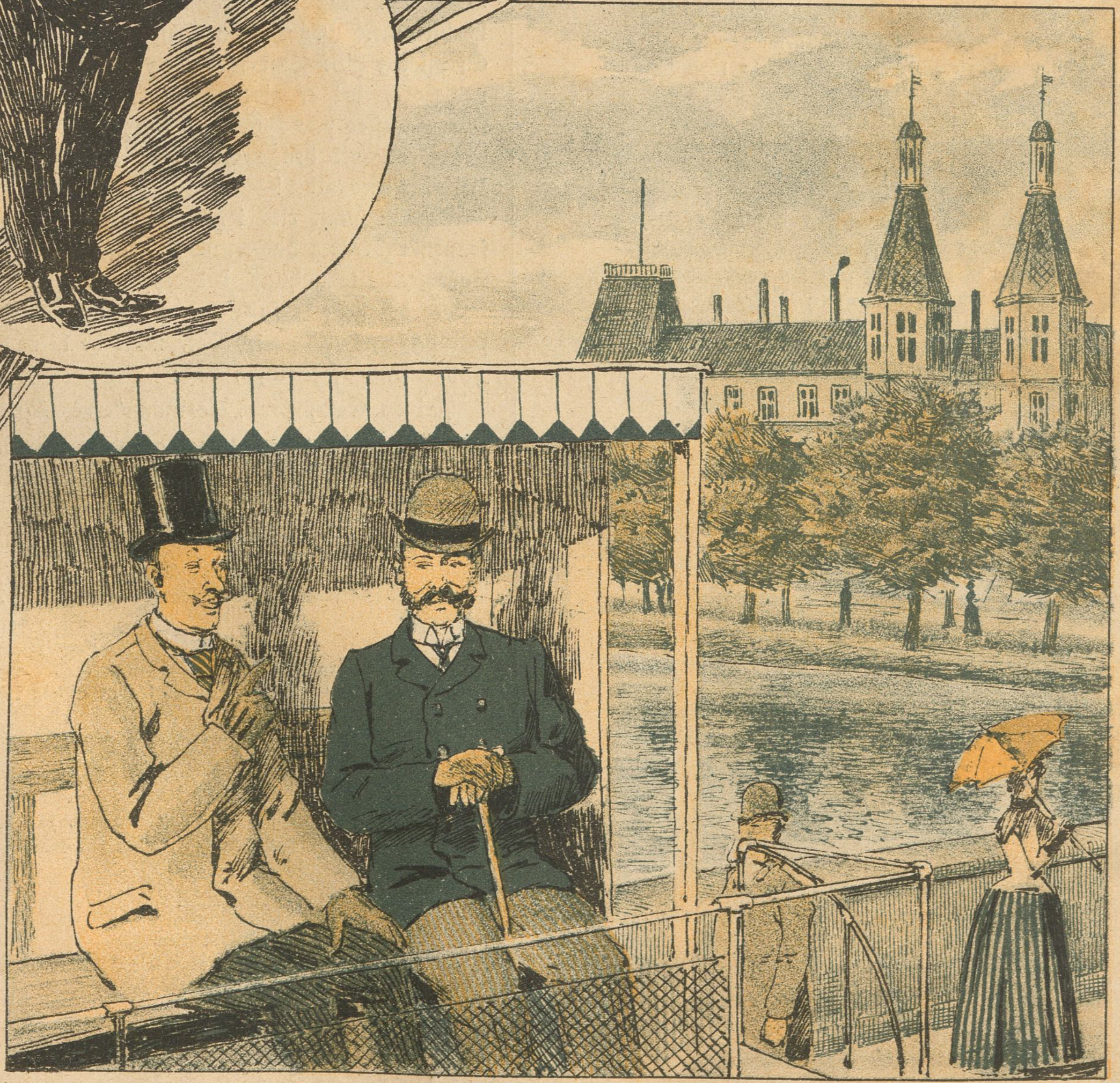

— Du skulde bare ha'e seet Petersen i Gaar! Han sværmede i Skoven med sin nye Forlovede.
— Gratulerede Du dem?
— Natyrlig! Jeg sa'e: Naa gamle Ræv, har Du nu igen stjaalet en Gaas!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Murermestrene en Skrue løs har faaet,
Og nu knager det nok i det gamle Lav,
thi det synes, at de Svende har forstaaet,
at der maa for Arbejdstiden slaaes et „Slav".
Hvis de gode Mestre nu om Sejer drømme,
bli'er den Skrue dem en bitter „Kalk" at tømme,
og i Stedet for at binde os med Slavebaand,
maa de heller straks ta'e „Skeen" i en anden Haand.

Vore Sømænd har nu længe ladt sig nøje
med en nederdrægtig lille Sulteløn;
Tietgen bad de med 10 Kroner at forhøje
deres Gage, — ja, en højst beskeden Bøn.
Men den store Mand han kunde ikke li'et;
nej, han sendte straks Bud efter Politiet,
— det var en Idé, som Wilhelm han forærte ham,
da ved Konferencen han „Reformer" lærte ham.

Med Thingvallalinjen sejler man ej gærne,
hvis sit Liv endnu man har en Smule kært;
der har altid hvilet en uheldig Stjærne
over dette Selskab, ja det er dog sært.
Men nu skal ej Skæbnen have Skylden længer,
hvis i første Storm Udvandrerskibet krænger;
nej, hvor Skylden ligger er sgu ganske tydelig,
og den Fremgangsmaade den er saamænd nydelig.

Meyers Mord har nu igen sat Folk i Spænding,
og er bleven næsten mere int'ressant.
Sagen er, at Sagen fik en anden Vending,
da en Løkke de om Halsen paa ham fandt.
Philipsen var lige ved at gaa paa Halen,
Kattrup raabte: „Se, der har vi jo Skandalen!"
Men den Morder, som gesvindtig Uraad mærkede,
frækt benægter, han med Rebet Meyer kværkede.

Det er nemlig altid saadan med de Fyre,
som paa den Vis gaar i Satans Ledebaand;
selv en snedig Dommer kan dem ikke styre,
thi de har bestandig Svar paa rede Haand:
„Det var først, da Meyer havde opgi'et Aanden,
og jeg ikke kunde ta'e ham op med Haanden,
at jeg ham ved Løkken op i Tønden halede!" —
Men ved denne Løgn hans Løkke-Stjærne dalede.

Dog, hvad nytter det, at Philipsen man hænger,
den Slags Skurkestreger smitter, skal man se;
andre Kvælerslanger frem paa Scenen trænger,
derfor siger „Ravnen" i Alvorlighed:
„Pas paa Børnene!" Lad dem ej gaa paa Gaden
med lidt Mønt i Lommen, for saa kommer Raden,
som med sine klamme Kløer om Halsen slutter dem
og bagefter i den sorte Tønde putter dem!

Fra (Lod) Brochs Tid.

(Lod) Broch var en brav Søfarer, der med sin Snekke foer viden om Land. Bringe han derved et stort Bytte hjem til Rhederne, hvoriblandt Næskongen Tietgen var den Øverste. Finge dog ikke selv saa møgle Gods og Guld, og hans Svende endnu mindre, thi maatte de nøjes med femti Lod Sølv for hver Maaned der gik, hvilket ikke var saare meget i de Tider. Ginge de da til Næskongen Tietgen og toge til Orde: Ikke kan vi fare i Leding for Dig, o Tietgen! for den Betaling. Maa vi have en større Løn, og vil Du ej give os det, da ginge vi ej over Sø og salten Vove i Leding mere; gaar før i Ledi(n)ggang herhjemme. Svarede da Tietgen saalunde dertil: Ej vil jeg give Eder mere, og Intet skal I faa; ved Loke, det er ej Sæd og Skik i Danmark at rette sig efter sine Svendes Ønsker. Finge vi nok andre, der vil drage Eders Færd — og da: til Helheim med Eder!

Læser man end i gamle Sagaer, hvorlunde frankiske Præster bad om Beskyttelse mod de danske Søfareres Strandhugst i deres Lande. Men forholder det sig ikke saa; thi var det de danske Søfolk og Fyrbødere selv, der, naar de bleve førte i Fangenskab af Politiet, bad:

Fri os Gud, for „Normann"ernes Rasen.

Thi var det ilde anseet at være „Normann" i de Tider.

Af en Englænders Rejsedagbog.

I Tyskland jamre Kattene, naar Menneskene har drukket for meget.

Fra Rekrutundervisningen.

Sergenten: Hvorfor maa Soldaten aldrig tabe Hovedet?

Rekruten: For saa kan han ikke gøre Honnør for sine Foresatte.

Serg.: Hvad for en Sludder?

Rekr.: Jo, naar Soldaten taber Hovedet, kan han ikke bære Felthuen, og altsaa kan han heller ikke føre Haanden til Huen, som det er befalet.

Rejsestemning.

— „Sara! Du trykker Kursen," sa'e Bankieren, da hans Frue i Kupeen satte sig paa „Børstidende".

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis unner Murerstrikken.

Majet erede Hr. Redatør!

Inte maa det være mai tillat atter aa levere Dem en a mine originale Pennetaininger a Sittevasjonen.

Der stod engang i et Arbejderblad — de va inte i vores — at „Avisens“ Sjornalister va none Kluje, for di hade aldrig rørt ved en Kasse Værgtøj eller en Balle Kalk. Di gør Dem ingen Begreb om hvor de kraperede Sjæfen, at han skulde la de sidde paa sai som Redatør a en Arbejderavis; men vent I bare, tængte han. Aa nu er Lejlighjden kommen.

Di kan tro, han va obbe først paa Ugen! Murstrikken har gi'et ham Empolsen te aa faa Bloj paa Tannen, aa i Mandas, da han sidder aa slijer i en Arteggel om di frije aa di bundne Arbejdere, saa gi'er de et Sæt i han aa han sprenger op fra Pulten aa slaer i 'en. Naa, tænger jai indgetogenes: Nu ryer der nok et Par Spøttebagger, men det gore der inte. Derimod flyer han hen foran mai aa sier: „Se paa mai, Charles!“ — „Ja,“ sier jai. — „Ka Du'nte se noet mærkværdi ve mai?“ — „Næh,“ sier jai. — „Aa, Du Rinomseros! Har Du da'nte Spor a fysionowisk Begreb? Ka Du da'nte se a jai æ frogtsommelig mæ noet? Jai har'en — jai har'en!“

Aa nu skulle Di høre en Jeremiasvise om hvodden han i mange lange Nætter haje lagt aa vaaren plaget mæ di væmmeliste Drømme. Sommetier hade han drømt a han laa mæ læsket Kalg under Føijerne aa en Brolæggerjomfru paa Brøstet, aa sommetier a de havlede mæ Stemmejern aa Grovfile, aa han hade kun en Paraply a „Avis“papir aa den rajnede det igellem. Aa alletier hade de runget for hans Øre: Værktøjskasse aa Kalkeballe! Aa, Frederik, Du æ inte Arbejder! — Men nu hade han taet en Beslutning, aa nu vilde han være Arbejder aa sæl gøre sai fortjent til Hæjersnavnet, for Wienberg va en Staesmand lissaa vel som unge Carlsberg, aa han skulle støttes. Nu skulle Kunstmusæet blie færdig ujen Sosalisternes Hjælp. om saa Sjæfen skulde gøre de færdi alene, for nu vilde han ligge sig etter Murprofessionen. — „Den ska vi nog dangdere, Chaeles!“ — de va hans Ord.

„Nu skrupper Du hen paa Murkroen aa beer fra Herr Hansen — Du kan bare sie deres egen Hansen — om di vil lamme faa 20 Mursteen aa en Balle Kalk aa en Kasse mæ Værgtøi.“

Jai faar jo fat i Remeijerne, men da jai kommer tebaje skulle Di se sikken Sjæfen aa Kontoret saa ud. Hele Bulen stoj i Røj aa Damp, aa Mæarbejderne syntes vist inte gefærli godt om, a Sjæfen var gaaet fra Teveri til Pragsis, for di saj aa nyste sort allesammen, og de va fordi han hade revet Kakkelonen ner aa slaet et stort Hul i Væggen aa smidt alle Stumberne imellem hverandre. Han linede grangiveli en Najer, der har vaaren i Krambolasje mæ en Møllersvend, aa dersom han inte haje sagt te mai a jai skulle hente ham en Pæl Malort aa en Sodavand, saa haje jai inte kent han.

„Nu ska Du bare se Løjer, for nu begønner vi aa bøgge op, Charles!“ sier han, og saa fløjtede han: „Ner med Ryssel!“ for han var i voldsom godt Humør, — „men lamme liegodt først faa en Bitter. Nu ska Du se, Charles! de sta være ri=ælt fra Grunnen a; jai ve inte ha, a Wienberg ska grine a mai bagetter. Først ska vi mure Sten i Fyrstejet. Du maa lange hit!“ — Jai langede han en Sten, men det første han bedrev va aa sla Tommelfingeren i Smaddrr mæ Hammeren. „Den gaar inte, Charles,“ sier han, „men saa stavler vi først Kamelen op, men lamme liegodt faa en lille Hypenkrasser først, før jai synes jai æ brødflov!“

Mæ Opstavlingen gik de inte bedre: Først haje vi Fujen nere ve Fyrstejet, saa fik vi Gesimsen derner, aa da vi saa endelig fik den paa ret Køl saa kunde den inte trægge.

Liesom vi nu staar aa ska stigge Ild paa Kakkelonen, kommer Matzen. „Gotfordammi,“ sier han — for Di vèd jo nok, at han snakker gebroggen — „den Ofen, den va richtig for Fattigfolk, den er majet besparendes“, aa saa grinte han. „Ja, Hansen! Vi sind ein majet braves Løjte, aber ein daarlik Røjfordriver, und jai tror ikke engang di kan bringe det til en erlik Skruebrækker. Ta Di heller Murskeen i en annen Hand und skrif en Arteggel om Dovenskab og Drukkenskab; de kenner Di maiet beder. Adjøs, Hansen!“

Sjæfen ble liesom han hade faaet et Størdebaj — det ve sie: in figurius, før han va sgu lie sort for de.

Nu ligger hele Sylten aa rojer, begrunnendes paa Murstrikken, for dem, der æ i Værnet, æ endda sløjere end Sjæfen. Men nu ka da'nte noene komme aa fortælle, at Sjæfen aldrig har rørt ved en Balle Kalk.

Charles.

Vuggevise
for
Byen Næstved.
(Af Salig Missekat.)

I Næstved Amor nu er paa Spil —
Visselullullul, visselullullul.
Dernede han alle skyde vil —
Visselullullullullul

Paa Fattiggaarden han kommer tidt —
Visselullullullul.
Bestyrerens Sind det er voldsomt blidt —
Visselullullullul.

Selv gamle Koner han bejler til —
Visselullullullul.
Og de maa gøre hvad Jensen vil —
Visselullullullul.

Han lader ofte dem skyde Ham —
Visselullullullul.
Der kender man inte Spor til Skam —
Visselullullullul.

Og naar til Løjer han føler Trang —
Visselullullullul.
De danser nøgen en vild Kankan —
Visselullullullul.

Kommunens Vugger nu stadig gaa —
Visselullullullul.
og Jensen skaffer alle de Smaa —
Visselullullullul.

Saa rar Bestyrer man aldrig saa —
Visselullullullul.
Et Vol(d)ta(g)kors vil han sikkert naa —
Visselullullullul.

Nok muligt.

To Soldebrødre kommer fra Nattesviren henad Morgenstunden forbi en Telegrafledning. — Du, Petersen, hør bare hvor'en brummer! sagde den ene. — Ja, det er vist Svaret fra min Gamle, jeg telegrafede i Gaar efter mere Mønt, svarede den anden.

Hanen i Ro!

— Sig mig, hvornaar siges der: Hanen i Ro!
— Naar Pi'ebarnet blier for nærgaaendes.
— Sludder! — Hvad er det for noget Vrøvl!
— Jo, seer Di Herr Skærsant, naar jeg gør Haneben til Gine, saa si'er hun immer: Kressjan, vil Du la' Hønen gaa! Men naar hun slaar altfor meget med Fjærvingen, saa si'er jeg bare: Hanen i Ro, min Puttehøne!

Paa Banegaarden i Randers.

Avissælgersken: Kan a itt sæll' Dem nouen Bla—ah! »Jyllandsposten« ....

Passageren: Maa jeg faa »Randers Arbejderblad«.

Avissælgersken (arrigt): Næ—h, de sk... Arbesbla' vil a itt sæll, nærenstid a itt maa ta' 10 Øre for 'ed. A gier sel' haltreje. Men her er æ »Polletik« aa »Avtenbla«...

Passageren: Nej Tak! Naar De ikke har det Blad, man ønsker at læse, saa skal De ingen Ulejlighed gøre Dem.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, jeg vilde saamæn allerede have været hos Dem i Mandags, men saa vilde Skade absolut op i Borgerrepræsentationen og høre hvad det blev til med den nye Mellemskole for Mellemklassens Børn i Middelalderen og det nye Fængsel paa Enghavevej og den nye Musik paa det nye Halmtorv, og det var saamæn godt, at han gik derop, for næsten hele „København" var der, det vil sige Rodes „København", der er en Modsætning til „det København, der morer sig", for var „København" ikke saa opsat paa at lede sig — og andre med — saa vilde vel ikke hele Redaktionen omtrent tilbringe en Majaften — i Borgerrepræsentationen, for kedeligere Sted er det da vanskeligt at tænke sig. Men det var vist ogsaa bare Reklame, for naar det kom ud i Byen, at „København" havde tre Referenter i Borgerrepræsentationen — to i Arbejde og en i Reserve — Død og Pine! Sikken en kolossal Interesse for kommunale Anliggender! vilde Københavnerne sige og de vilde skynde sig at abonnere, men de øvrige Blade, der bare sender en Referent derop, ja, de kunde gerne sende Bud til „Myrerne" og bede dem hente hele Makulaturbunken. De „københavnske" Referenter var saa ivrige i Tjenesten, at den ene uden videre okkuperede „Adresseavisens" Referentplads, men Træstheden blev opdaget, og den kedelige „København" maatte vige sit uberettiget indtagne Sæde for en af de gladeste Københavnere, Skade kender, og som nok skriver blandede Bekendtgørelser i „Adresseavisen". Saa revnede den Reklame, og de ekstraordinære „københavnske" Referenter hører til det forsvundne „København". Men anbelangendes det ny Fængsel er det saa godt som afgjort, at det faar vi. Der kunde jo rigtignok understøttes mange stakkels Mennesker for den 1¼ Mill. Kroner, som Fængslet skal koste, og det er jo ikke godt at vide, hvor mange der paa den Maade undgik at komme i Brøvleri med Politiet og Loven, men Kommunalbestyrelsen synes nu, at det er bedre at have lidt rigelig med Fængsler at putte de Fattige ind i, naar de er kommet i Ulykke. Ja, Smagen er forskellig. Det kunde man ogsaa høre paa Arkitekt Nyrop, da han talte om Byggeplanen og roste „den smukke Indkørsel" til Fængslet. Jeg gad nok se den Stakkel, der paa sin Tur ind i Fængslet finder Indkørselen smuk! Derimod vil vist Alle, der kører ud fra et Fængsel, finde Udkørselen ganske tiltalende. Der blev ogsaa talt en Del om en panoptisk Gang, der skal indrettes i det nye Fængsel; hvad det vil sige, kunde Skade ikke blive klog paa, men jeg tænker det bliver saadan et Slags Panoptikon af berømte Forbrydere som Philipsen og Skibsted og Anders Sællænder, og det var vist derfor, at Politiet ikke vilde udlevere Tønden, som rimeligvis skal stilles op derude, og saa talte de ogsaa om Overrisling, som Professor Lange var meget gnaven over, men det bliver nok godt altsammen og Overrislingen med, for Strøm kom jo med i Udvalget. Og tænk, Borgmester Hansen, som virkelig er den rareste af alle Borgmestrene, han lovede, at til næste Sommer skal Nørrebro ogsaa faa Musik. Det var ved Gud pænt af ham, og bare jeg nu vidste hvor Musikken skal være, for saa flytter vi derud til Foraaret og nyder den dejlige Musik hele Sommeren i aabne Vinduer til Eftermiddagskaffen, og det er saamæn meget bedre end at ligge paa Landet paa Roskildevejen, som ikke blev til noget, desformedelst at Skade blev uenig med Værten, som ikke kunde taale vor stakkels Mis fordi han selv har Høns og Kaniner som nylig har faaet Kyllinger, men jeg erklærede rent ud, at naar Mis ikke maatte komme med paa Landet, saa var min Glæde forbi, og det samme sa'e Skade, for vi holder begge af Dyret naturligvis, og saa bliver vi hellere hvor vi er, og her er jo forresten meget rart i Byen i Sommerens Tid med Tivoli og Beridere og Skovture for hvem der har Raad til det, og tænk, nu har Slagterne igen lagt 5 Øre paa Kødet, saa man véd saamæn ikke, hvad man skal finde paa til Middag, men maa nøjes med Kaffe og Hvedebrød, hvad der altid er bedre end 6 Torsk for 25 Øre i denne Varme. — Tak for Kaffe!

I Skolen.

Læreren: Naar jeg spørger: Hvad har jeg i min Haand? saa skal I ikke blot svare „Kridt"! men danne en hel Sætning og sige: De har Kridt i Haanden. Saa gaar vi videre. Altsaa: Peter, hvad har jeg paa mine Fødder?

Peter: Støvler.

Læreren: Brøvl! Hørte Du ikke hvad jeg nylig sagde? Nu Du, Hans!

Hans: Strømper.

Læreren: Sludder, din Klodrian! Sig Du det, Ole:

Ole: Maaske — hi —

Læreren: Naa — —

Ole: Ligtorne!

Den forkerte Verden.

Naar Pressen dømmes, bliver den i Reglen dømt til at tie, men i Vidnesagen for Højesteret blev Redaktør Wiinblad dømt til at tale.

I det Grønne.

Hvad er der i Vejen med Petersen, han sætter saadan et surt Ansigt op?

— Han har vel ladet sit Mælkebrødsfjæs staa for længe i Solen.

Cirkusch Busch.

Det er mai alletider en schtor Fernejelse, naar Cirkusch kommer. Jai schwærmer for Heschte og schmukke Damer — især Ballettøscher, som det hedder paa Franschk. Schaadanne Tøscher kan nok gere Ho'det kruschet paa En — Hihi! Men hva' — det ger schgu heller ikke no'et.

Jai var nede for at hilsche paa dem, da di kom. Jai schaa baade Maria Doré og Miss May og April — eller hvad di nu hedder Alleschammen. Man kan jo ikke richtig kende dem, førend man har gjort Bekendtschkab med dem — Hihi! Det schkal schgu ikke vare længe. — Schaa saa' jai osse none Kameler, der schaa saa bedrevede ud, schom om di ikke beschtilte annet end at faa paa Pukkelen, og schaa en ganske lille Elefant, der schtod og kiggede ned af schin ejen Schnabel. Na, jai vil ikke fortabe mai i Ellefantaschier, — Direne blev ferte i Land og Menneschkerne osse, og blandt di schidste lagde jai ischær Mærke til Sitte.

Jai sitter, jai schad, jai har schet Sitte optræde om Aftningen, nemlig da han red Schjokairidt. Han er schaa forvoven, at man liefrem „Sitte"rer for at han ikke schkal Sitte richtig fascht paa Heschten og komme til Schkade; men man behever det schgu ikke, det er hvad man ikke ger.

I det hele taget er Cirkusch maiet godt i Aar. Mattemoaschelle Weiss — die „weis"se Dame — er nidelig, aah, schaa nidelig, Guschtraffemai, og Tom Tom er schlet ikke schaa Tom Tom paa Vid og Lune, schom der noen Blade har sagt. Bredrene Schtelling indtager none hesst mærkelige Schtellinger i „Recken, og schom en af di ferste i Ræcken, ikke i „Reck"en, schtaar Fru Busch schelv med schit Rid paa Reed Scherry. Overhovedet vil Cirkusch blive en schlem „Busch"emand for Theatrene, og det er derfor heller ikke schaa schært, at di schlutter Schæsonen, nu da di andre er kommen. Sines di vel, Hr. Redacktør?

Jai ferbliver Derresches

Moses Maier.

For meget forlangt.

— Vi er villige til — skriver et amerikansk Blad — at tage en stor Del af de vestlige Blades Beretninger om Hvirvelstorme for gode Vare. Men naar et Blad fra Arkansas vil fortælle os, at en frisk Brise nylig førte et Sengetæppe 62 Mile bort og saa kom tilbage, for ogsaa at slæbe Lagenet bort, saa maa vi dog udbede os et Par Dages Betænkningstid.

Forsigtig.

— Naa, var Du saa hos Doktoren angaaende Smærterne i Ho'edet, som Du klagede over?

— Ja — han sagde, jeg maatte ikke nyde spiritusøse Drikke.

— Heller ikke Brændevin?

— Det vilde jeg ikke spørge ham om — for saa havde han maaske ogsaa forbudt mig det!

Murersvendens Vise.

Ser De, jeg er Murersvend,
immer, altid med paa den.
Jeg med Skeen
er ej seen
mellem Kalk og Sten.
Oppe paa Stilladser aser je',
stundom kan det hænds, saa braser je'
ned i Dybet, og saa maser je'
ofte Arm og Ben.

Farlig er min Dont hver Dag,
tit hos mig staar Døden bag:
Løst et Brædt;
Himmelspræt —
har jeg ikke Ret?
Derfor har man selv en Tanke med.
Jai vil nok ha'e Haand i Hanke med
Tingene; — de andre pjanke med.
Jeg bli'er ikke træt.

Løn og Arbeidstid det maa
vi ej ændse; helst de saa
os hvert Døgn —
Hellig, Søgn
slide. — Det bli'er Løgn.
Murerne vil kæmpe — ja, de vil,
ej mod Mestres Luner ta' de vil.
Lad dem saa blot gøre, hvad de vil.
Mester, saa De Røgen?

Det bedre Menneske.

Onkel: Du er bleven en skrækkelig Ødeland, Emil! Saa ofte Du kommer til mig, vil Du have Penge — Penge og ikke andet end Penge. Himlen være lovet, at jeg kun har én Nevø.

Nevø: Du maa indrømme Onkel, at jeg er et bedre Menneske end Du. Jeg vilde takke Himlen paa mine Knæ, naar den havde skænket mig en halv Snes Onkler.

Hun vil bade.

Grosserens Frue vil absolut rejse til et Badested, men Gemalen vil ikke ud med Mønten. Taarer, Trusler, Besvimelser var forgæves. Saa udbrød hun:

„Jeg finder, at Du er smudsig!"

„Jamen, hvorfor skal Du bade, naar det er mig, der er smudsig!" svarede Grossereren.

Tvivl.

Professoren: Wat spekulerer Du doch so dybsindig paa, Friedrich?

Frederik: Det skal jeg sige Professoren. Jeg kan ikke hitte Rede i, hvilket der er hvilket, for Deres fine Venner kalder mig al Tid for en „Idiot", og Professoren skælder mig immervæk ud for en „Æsel". Bare jeg nu vidste, hvem der har Ret!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Kanonføde.

Patienten: Aa, lille Bedstefa'er Moltke — lad mig være fri for den afskyelige Kanontoddy! Brug Kanonerne imod Fjenderne og ikke imod Folket, som har købt dem.

Moltke: Hihi! Ja, det vil jeg nok sige! — Nej, Kanonerne vender nok Mundingerne ud efter, naar der ikke er noget ivejen; men de er til at dreje, min Fa'er, og deres rette Bestemmelse det er som Medicinflaske.

Nr. 22.

RAVNEN

Søndag d. 1. Juni 1890.

Oplivende.

Politimesteren: Har De da ikke gjort noget for at genoplive Mads Hansen, da De fandt ham liggende død paa Landevejen?

Vidnet: Jo, Hr. Politimester! Jeg skreg ham ind i Øret: Kom nu, Mads, saa gaar vi hen i Kroen. Jeg gi'er to Sorte, — men det hjalp li'egodt ikke.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Nu skal Næringsloven laves om fra Grunden,
og med Sagkundskab det Arbejd' bliver gjort,
thi kun Embedsmænd faar Lov at aabne Munden,
og om Smaafolks Mening bli'er der ikke spurgt.
Højre plejer jo at klare vore Ærter
og paa rette Vis fordele Landets Smærter,
saa de selv faar alt det Gode i Fortæring,
medens vi maa sætte Tæring efter Næring.

Skønt Vorherre har velsignet Kongehuset
med en usædvanlig talrig Børneflok,
føler Folket sig af Glæde dog beruset,
naar det viser sig, der endnu ej er nok.
Straks i Kirken be'er Enhver af ganske Hjærte
om en god Forløsning uden Smærte,
og endnu imens den ottende er diende,
venter Mange alt med Længsel paa den niende.

Mangen fin Forbryder undgik vore Retter,
blot fordi det var af „Galskab" at han stjal;
men en fjollet Dreug man nu i Tugthus sætter,
skønt Attesten lyder paa, at han er gal.
En Mani han havde, Fyren, for at rende
rundt og stikke Stakke an og se dem brænde;
men som fattig Stymper nu man afleverer ham
i Forbedringshuset — hvor man nok kurerer ham.

Der var og i Vordingborg en fornem Herre,
som blev hjemsøgt af en rigtig Ildebrand,
men der brændte nok en hel Fabrik desværre,
og kun Assurancen hjalp den stakkels Mand.
Han forklared' det tog fast i vestre Ende,
men i østre Andre saa det først at brænde,
saa den hele Sag den var jo lidt mistænkelig,
hvis han ej som Bedsteborger var ukrænkelig.

Man kan nemt faa Lysten styret nu, i Fald a'
man vil gærne gaa paa Rejseæventyr.
Man skal bare ta' Billetten med „Thingvalla",
denne Sejler nemlig ingen Fare skyr.
Tænk, forleden rendte den endogsaa Snuden
mod et Isbjærg, saa der gik et Hul i Skuden;
men den klarede sig rigtig godt paa Pumperne
og kom heldigt til Amerika med Stumperne.

Medens Frederik og Lisbeth i Alleen
holder alt det Sjov, de glade Men'sker kan,
er der lukket der, hvor Thora hun var Feen,
og hvor „Chefen" bar sit Huskors som en Mand.
Riis er rejst en Tur ned til de varme Lande,
Fert'nant holdt sig heller ikke oven Vande.
Ikkun Severin gi'er endnu Forestillinger,
men han trænger ogsaa til de sidste Schkillinger.

Grafologiske Studier.

„Ravnen", der selvfølgelig aldrig staar tilbage i nogensomhelst Retning, har, efter den nye Videnskab, Grafologiens Fremkomst, ladet foretage en Række Eksperimenter for ved dens Hjælp at konstatere nogle af vore gode Venners Tilbøjeligheder og Evner. Vi ser os saaledes i Stand til at kunne give udmærket lignende Karakteristiker af efterfølgende Herrer, og flere vil maaske følge efter.

Frederik Hansen. Prikkerne over hans i'er viser at han er en prikken Herre, og Stregerne over t'et, at han somme Tider er tilbøjelig til at faa sig en Streg. Hans Æ'er tyder paa, at „Ænder" er noget, som han særlig er vant til at omgaaes med, og endelig udviser hans Mærke i „Avisen" under de antisocialistiske Artikler, at hans meste Esprit er af den tre Stjerners. Alt i alt er hans Fotografi en Sammenstilling af Prikkenhed og gale Streger, en sygelig Lyst til Ænder og over det hele en vis Dufi af tre Stjerners-Kognak.

Carl Parmo Plougs Haandskrift tyder paa en mærkelig Karakter. Hans S'er udviser at han er essig, og hans B'er at han ikke er nogen Bebé, Aarsunge mere. Den fra Venstre til Højre hældende Skrift tyder paa Overløber-Tendentser hos ham, og hans Punktumer siger tydeligt nok, at der er sat Punktum for hans Indflydelse i sit Parti. Det er maaske ogsaa derfor, at hans Tankestreger er længere end sædvanligt; han tænker aabenbart ofte paa, hvad Grunden dertil kan være.

I Henning Matzens Skrift lægger man især Mærke til MM'erne, der særligt er lagt an paa det flotte. Hans S'er viser, at han ikke er rigtig i sit Es for Øjeblikket, og enkelte Raderinger i hans Haandskrift tyder paa, at han er en Mand, der forstaar at gøre Sort til Hvidt, naar det gælder. Endelig viser Krøllen over hans u'er en høitflyvende Karakter, men om den gaar i Retning af en Portefølje eller en Theaterchefs Bestilling, er ikke godt at sige.

Vi kunde fremdrage flere Eksempler paa, hvor nyttig Grafologien kan være til Bedømmelse og Analyseren af Folks Karakter. For i Dag vil vi lade det være nok med ovenstaaende tre Eksempler, men vi skal maaske senere komme tilbage til det samme.

Graf Ologius.

Altid Militær.

Damen: Ak, ja, Herr Løjtnant, jeg har ogsaa mine Fejl...

Løjtnanten: De, Frøken? Nej, De har ingen Fejl. Det er bare nogle af Deres Dyder, der er kommet lidt ud af Retningen.

Det værste.

1ste Landstryger: Sig mig engang, Niels, hvad synes Du nu der var værst inde i Tugthuset?

2den Do.: Det var, naar Direktørens Frue spillede Klavér.

Uskyldig.

Herren: Hans, nu har Du igen været ved Vinflasken.

Tjeneren: Nej, Herre, Proppen vilde ikke af.

Den indre Mission
og
Vore Galehuse.

De hørte vel nok om Missionen,
„Den indre Mission“, som man si'er?
Den virker ved Religionen
baade paa Karle og Pi'er.
Paa Landet saa vel som i Byer,
den styrer Sejladsen kæk,
og lystig sin Mønt den fornyer
ved Hjælp af Profeten Bech.

Hans „Missionærer“ i Staden
vi kender vel Alle omtrent;
blandt andet i Gaasegaden
er den tykke Clausen bekendt.
Til Helvedes Pøl og Pine
han sender de Vantro fræk,
i Kraft af den kære velsigne-
de, kærlige, kristne Hr. Bech.

Klingbeutelen løber de rundt med
i By og paa alfar Vej,
og mange der er, som har ondt med
at sige et lydeligt Nej
til de gejstlige Styverfængere, —
man gi'er dem i Pose og Sæk.
Dog! det gaar vist snart ikke længere,
det kan vi fortælle Hr. Bech.

Der kom en Røst fra en Doktor
paa et Sindssygehospital,
Doktor Helweg i Aarhus: „Vogter
Jer vel for at gøres gal
af denne Bechske Armada!
den gav saa Mangen et Knæk,
til Missionærernes Svada
I helt skulle sige: Gaa væk!“

Med Gru den Doktor fortæller,
at Aarhus' Sindssygehus
ifjor fik fyldt sine Celler
af dem, der skænked' Fidus
til denne Bech'ske Fordømmelse —
de fjantede blev af Skræk.
Jo, det er en herlig Berømmelse
De dèr har faaet, Hr. Bech.

Politiet bør ikke sløse,
men sætte en Stopper for sligt,
da Vanvid, det religiøse,
er helt uhelbredeligt.
De Gaardmissionærer fornemmelig,
de burde vel først have Smæk,
thi deres Mission er temmelig
væmmelig, gode Hr. Bech!

Men Doktor Helweg vi vide
en Tak for hans kække Ord,
fordi han har talt itide,
før Galskaben blev for stor.
Væk med de djævelske Dunster
fra Helvedes Svovlpøl og Skræk!
Væk med de hyklerske Kunster!
Væk, højstærede Bech!

Paa Bakken.

Schaa har vi den igen, den glade, gemitlige Bakketid. Atter lider Schtortrommens Bum-Bum i vorresches Ører. Duften fra di mange lækre Sager, schom Bakken bakker op med, kildrer vorresches Næse, og di dajlige „Bakke“antinder med korte Schkørter og tikke Lægge fryder vorresches Øjne — Hihi, — hvad der Guschraffemaj heller ikke er schaa underligt — schaadanne Lægge, ah! — schom om det kunde være Læggehøns — na na, Moses, la' nu Henen paa! Huscht paa, at Du er en ældre Mand og en gift Fader — men det er schgu lige majet — dajlige er de alligeveller.

Her, hvor di i den dunkle Aftning schynger Derresches „Bakke“roler ud i den grenne Skov. Gaar fra Øster og til Wester-mann, schaa vil man alle Vajne here Toner, schnart heje og schnart lave, schnart er det fra Karuschellens Top di lider og schnart er det en Invalid af et (Inva) lidende Udscheende, der frembringer dem af Lirekassen. Apropojsch! — schaadan en Invalid er da alle Tider pr. Kasse — Hihi! — Opvartningschpigerne sender brændendes Blikke til terstige Schkovgester, og Tirehovedet faar paa Hovedet. Der er schaa dajligt herude i Schkoven.

Hvor Schkoven doch er frischk og schtor,
Kukkuk — kukkuk — faldera.
Der schidder man ved Schtol og Bord,
Kukkuk — kukkuk — faldera.
Af Møer schkønne Øl vi faar,
mens Pjerrot schtaar og æder Blaar.
Kukkuk — kukkuk — faldera!

Jai kan schgu ogschaa være poetisch, naar det schtikker mai, men det schtikker mai schgu ikke ret ofte, og det er schgu godt det schamme. Jai vil kuns schige, at mit ferste „Bakke“-nal paa Bakken i Mandags blev noget fugtig; at Pigerne derude er no'ne „Bach“fisch alleschammen, og at „Bakken“-barterne lader til at være i Mode der.

Og schaa for Resten forbliver jai, Hr. Redacktør,
Derresches majet forbundne
Moses Majer.

I Restavrationen.

— Hr. Vært, den Ost lugter.
— Hvad gør det? Violen lugter ogsaa!

* * *

— Opvarter, ræk mig den Tallerken med Tandstikkerne!
— Undskyld, det er Asparges!
— Ah!

Praktisk.

— Hvorfor har Slagter Nyresen saadan en mager og lille Svend i Butiken?
— For at hans Kødstykker skal se saa meget desto større ud.

Militær Kirkeparade.

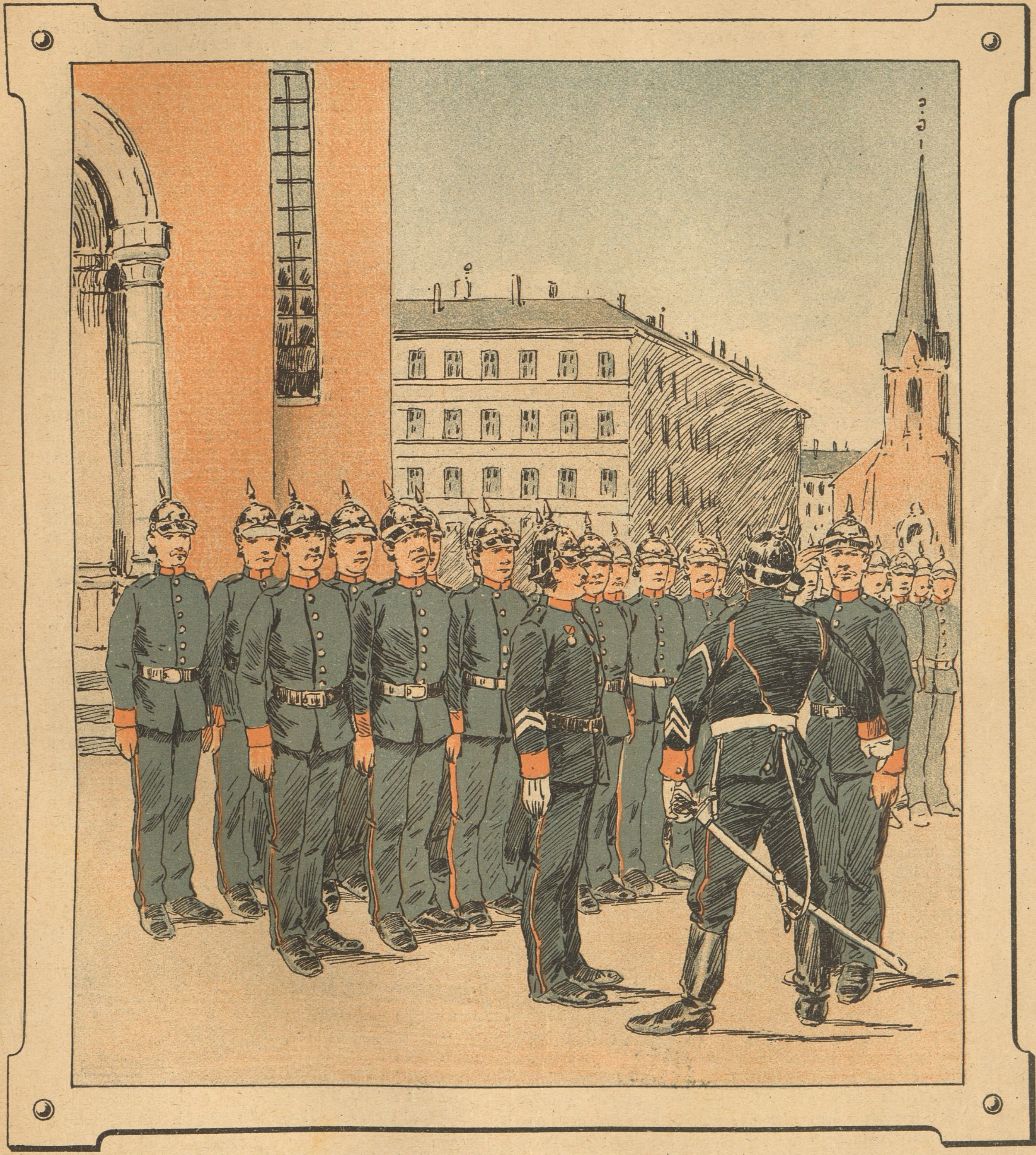

Sergenten: Hr. Oversergent! Rekrut Schultze har meldt sig som konfessionsløs, og beder sig fritaget for at besøge Kirken.

Oversergenten: Sikken en durkdreven Rad! — Nej, den gaar ikke, min Ven. Schultze, Du Himmelhund! *Fra i Dag af er Du Katholik,* — forstaar Du!

Kaffesladder.

Fru Skade: — Og tænk, min Kære, sikken et Held for gamle Alberti, at han døde og blev begravet saa pænt i forrige Uge, mens vi endnu havde Sommer, for ellers var han da vist frossen ihjel i denne siberiske Kulde som vi har, eller ogsaa var han kreperet af Ærgrelse over Skænderiet som nær var bleven til Slagsmaal i den sjællandske Bondestands Sparekasses Generalforsamling, hvor det er Synd at sige, at de sparede paa Krudtet, men værst gik det ud over unge Alberti, ham Højesteretssagføreren, som selv skældte ud paa „Politiken“ og Dønnergaard, men det er ogsaa storartet, som den Dønnergaard faar Lov til at regere i „Politikens“ Spalter, næsten lige saa galt som Godsejer Oldenburg, naar han er gal i Hovedet paa Hof- og Stadsretten, og det er han altid, men jeg kan ikke begribe, at Dønnergaards Mellemværende med Alberti og Oldenburgs Vrøvl med Assessorerne hører med til den „højeste Oplysning“, for jeg synes, at jo længere man læser om alt det, desto sortere bliver det for Ens Øjne, tilsidst løber det rundt, og jeg begynder at forstaa Herman Bang, naar han i „tunge Melodier“ taler om „Grød i Hovedet“. Jeg gad for Resten vide, om ikke Alberti, den levende mener jeg, fik en lignende Fornemmelse, da en af Talerne i Generalforsamlingen lod ham vide, at „den Tillid, der kræves for at beklæde Pladsen som Formand for Sparekassen, besidder han ikke“. Uh ha! det maa ha'e været en slem Dravat at staa for, naar han altid er gaaet omkring og har betragtet sig selv som Arveprins til Sparekassen, men se, valgt blev Alberti alligevel, og nu kan jeg ikke blive klog paa, om de har valgt ham, fordi han er Højremand, eller fordi han ikke er Venstremand, eller fordi han, som han selv sa'e, aldrig har benyttet sin Stemmeret ved noget Valg, for i saa Tilfælde har Sparekassen jo ligefrem sat Præmie paa, at en Mand hverken er Fugl eller Fisk, men bare en politisk Nokkebølle, og det vil virke svært opmuntrende paa hele Familien, jeg mener de andre Nokkebøller, som der desværre er flere end nok af, og jeg ser allerede min Spækhøker henne paa Hjørnet gøre sig vigtig, for han gaar nemlig heller aldrig til Valg, skal jeg sige Dem og nu bilder han sig naturligvis ind, at han og Alberti og alle de andre Stemmer-ikkere er de klogeste og bedste Mænd i hele Landet. Men det kan jo ogsaa gærne være, at Alberti blev valgt paa J. Rasmussens Anbefaling, som sagde, at Alberti havde et stort Forretningstalent og sikkert vilde „bringe meget ud af Sparekassen“. De ler, min Kære! Jamen saadan staar der virkelig i „Politikens“ Referat, som jeg selv har læst med mine egne Øjne, men jeg skal jo ikke nægte, at jeg blev lidt løjerlig paa Albertis Vegne, for — naa, ligemeget — Alberti har efter sin Fader faaet Sparekassen, og naar Enden er god, er Alting godt, og det er vist første Gang at den Komedie er opført i ny Bearbejdelse i Roskilde. Men du Godeste, min Kære, nu maa jeg afsted, for jeg skal præcis være hjemme Kl. 5, for Skade og jeg har begyndt paa et Kursus i dette hersens ny Sprog Desperato eller hvad det hedder, som er opfundet i Flensborg og som skal gøre Kaal paa hele Volapyken, som ingen Menneske kan blive klog paa, men Desperato er meget nemmere, det kan saamæn ethvert Barn finde ud af, og det er jo saa yndigt, naar man i et eller andet Selskab kan snakke med, naar de begynder at blive desperate, saa faar Folk straks mere Respekt. Det er en af Skades Bekendte fra Læseselskabet, som skal gennemgaa Begyndelsesgrundene med os, og det gaar saamæn meget flinkt, naar jeg selv skal sige det, skønt vi lige er begyndt med at stave. Gud, det Sprog maa De endelig lære, søde Fru Stork! Jeg skal nok hjælpe Dem. Aa, det lyder næsten som Spansk eller Brasiliansk. Nu skal De høre: Mango Tako foro Kaffonajos! Ikke sandt? Det er da let at forstaa. Og saadan er det helt igennem. Nu skal jeg gi'e Dem en anden Prøve: Matzeno ogo Frederigo Dumrianus trako ino Pinsenajo hvero medo eno morderligo Bjørnajos — er De med? Kan De se, det gaar brillant! Og det er dog saa rart, naar man vil tale om en og anden Ting, som man ikke vil ha'e Enhver skal forstaa. Jeg holder f. Eks. aldrig af at gi'e Skade rent paa, naar Tjenestepigen er til Stede, skønt det tidt kunde behøves, men saa bliver man jo straks udlagt i hele Nabolavet som noget Rak, der altid ligger og slaas som Hunde og Katte, og det kommer jo ikke Andre ved, at Skade sommetider er saadan og saadan, for det er nu mit Princip, at man skal holde paa sin Anseelse, og det vil naturligvis være det rene Hebraisk eller Mesopotamisk for Stine, naar jeg siger til Skade: Dino infarnissimo Don Juanajo! Lado migo bareo faa Klørnajo ino dino væmmeliko Laptaskernajos, somo Duo rendero grassato medo! Gamleo Udhalernajos! Naa, nu maa jeg hjem og høre Skade i hans Lektie inden Desperatlæreren kommer. Farvelo mino sødenajos Sennora Storknajos! Tak for Kaffe!

Handelseksamen.

— Hvor ligger Java?

— Det véd jeg ikke.

— Hvad kommer der da fra Java?

— Det véd jeg ikke.

— Men Menneske da! Hvorfra faar da Deres Principal sin Kaffe?

— Det tør jeg ikke sige; det er en Forretningshemmelighed!

Fri Proces.

En stram Officer, der har drevet det vidt
i at gaa og at staa og ta'e bravt paa Kredit,
— men for Resten saa dum som en Flynder —
har for Løjer trakteret en ussel Rekrut
med lidt Ekstra-Hugning og ekstra Knut,
— hvortil har han vel ellers de Bønder?
Naar saa en Redaktør i sit Blad gaar tilfelts
og varmer til Gengæld Hr. Løjtnantens Pels.
Hvad saa? — Fri Proces!

Naar en arrig, en ækel, modbydelig En
skælder ud efter Noder og ikke er sen
til at dænge med Snavs fra Kloaken,
saa siger det intet; thi han véd Besked:
Justitsen gør ikke den Snaver Fortred,
der møder med Orden paa Frakken.
Men Gud trøste hans Offer! hvis han bliver vred
og siger Bagvaskeren grundig Besked.
Hvad saa? — Fri Proces!

Har en Arbejder siddet i Hullet til Skam,
for at Dommeren kan „komme Sandheden fram",
medens Snyderen lever som Greve, —
saa falder en rigtig Dommer ej paa
at Konen derhjemme og alle de Smaa
vel ogsaa behøver at leve.
Og kan man paa Manden ej sætte en Plet,
hvad finder han da, naar han søger sin Ret?
Hvad saa? — Lamperøg!

Voldgiftsret.

Dommere burde i Skarpsindig-
hed helst over Mængden staa,
saa de kunde i Gesvindig-
hed det Sande naa.
Men en Dommer, bløð i Pæren,
stiller nemt os Smaa ved Æren,
og det er infamt for hver en,
som i Brummen maa.

Tak din Gud, min Søn, at ikke
Du kom ind for Bircheret,
skønt den Dommer der var skikke-
lig og ikke slet;
thi det meget nemt sig hænder,
at „for Ret han Noget kender",
og Dig arme Djævel sender
i Kasjotten ind.

Kun en Voldgiftsret bør dømme,
ikke Enkeltmand, som let
kan en sølle Hjærne tømme
og faa Vrang til Ret.
Folkets Fejl skal Folket dømme
og Retfærdighedens Tømme
styres skal, man maa indrømme,
kun af Folket selv.

Hej! Gevalt!

Mel.: Københavnermanér.

Se Kapitalisterne her,
de har Politiet saa kær,
hver Dag har de Brug for omtrent
saa én, saa en anden Betjent.
Snart er ved en Strejke der Trang,
snart lyder den selvsamme Sang
i Værksteder og i det Fri:
Hej! Gevalt! Politi!

Den Dag, da paa Fælleden stolt
Arbejderne Fridagen holdt,
sad rundt om med Bæven og Gru
Storborgerne, mode i Hu,
imens deres Presse — Hu hej!
tog ganske gevaltig paa Vej.
Kors, sikken et Brøl den ku' gi'e:
Hej! Gevalt! Politi!

Og naar en Dampskibs-Matador,
med Strejke i Selskabet staar,
saa gi'er — tro mig — efter han ej,
nej, han gaar en hel anden Vej!
Saa sender til Eugen han Bud,
og purrer Betjentene ud:
Nu skal I faa gratis Logi!
Hej! Gevalt! Politi!

Mænd af Ære.

At Adam var af usselt Støv et Foster,
opfødt i Paradiset langt mod Øster,
og Eva — Adams elskovskælne Trøster —
det véd Enhver, der kan sit Pater-noster.

Og Zeus's Dyd gik heller ej i Kloster;
thi han i den Grad holdt paa Kødets Lyster,
at han var Kærest med sin egen Søster,
uagtet Vesta*) var hans Datters Moster.

Ja, Zeus og Adam! Fra Jert høje Stade
I sikkert overlegent, spydigt smiler,
naar nu der prækes Jer en anden Lære.

Men havde her I drevet den Ballade,
da havde Snærperiets Torden-Kiler
Jer ramt; thi I var ikke — „Mænd af Ære".

*) Gudinden for den stille Huslighed.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Jeg sværger!

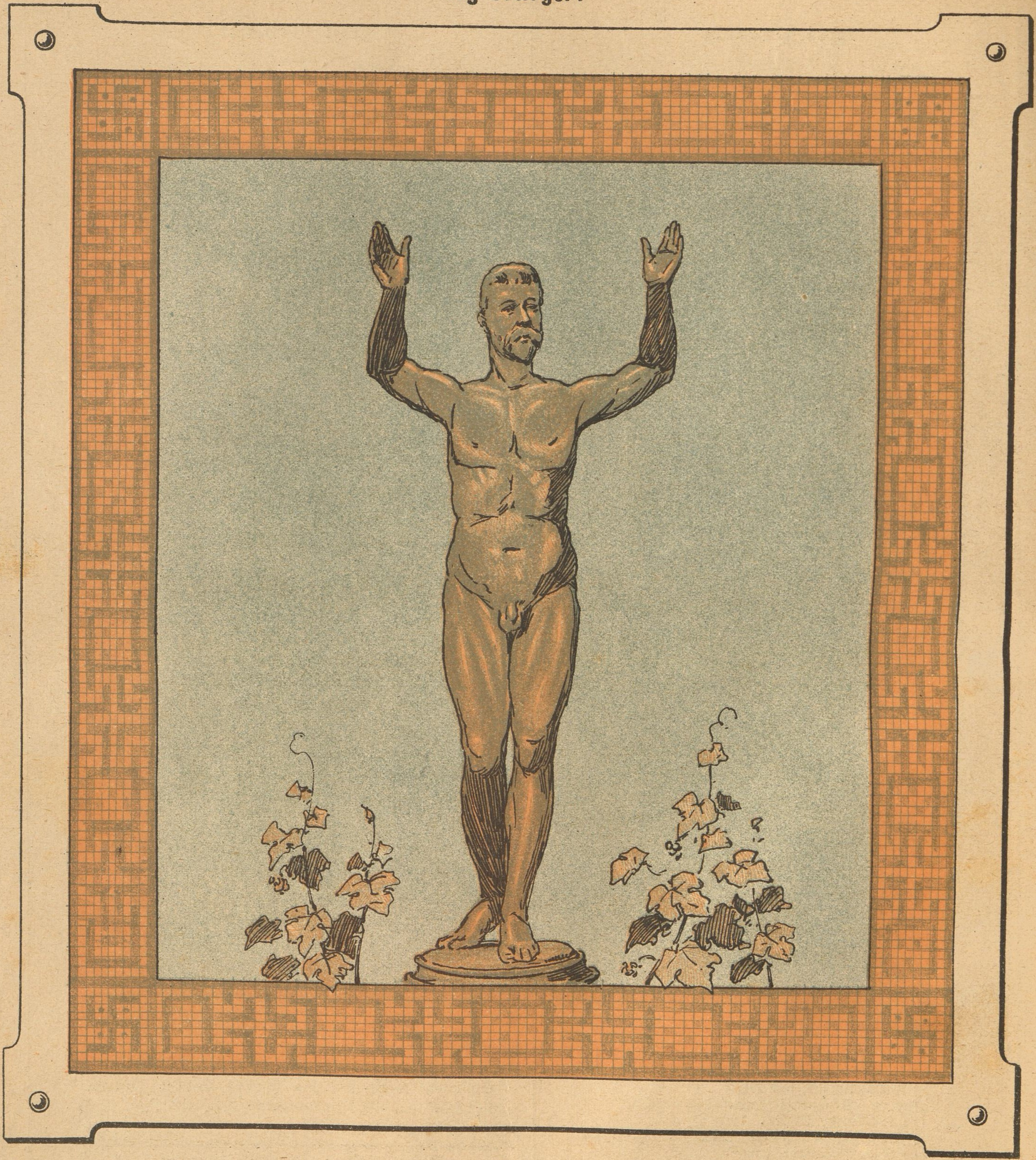

Jeg sværger højtidelig, at ikke en eneste af de Kroner, Murersvendene har skrabet sammen til mig, er gaaet i Mestrenes Lomme. Amager!

Nr. 23.

RAVNEN

Søndag d. 8. Juni 1890.

— Ka' ske Di ska' vaske Diske?
— Næ, jæ ska' vaske Vindeværre.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Saa født!

Grundlovsfesten næsten hele Byen paa Fælled trak,
Ingen trænger længer til at høre Højres Snak.
Matzen mukken er og drukken, Flasken er hans Trøst,
skør er Krukken, og saa sprukken lyder nu hans hæse Røst.
Men hvor
vi staar
man klare Stemmer finder
hos baade Mænd og Kvinder,
som taler Sandheds Ord.

Czaren ryster, trøster sig dog med sit Politi;
men det trist er, Nihilister kan ham ikke li'.
I Paris et godt Komplot de havde arrangert,
men den Plan de kloge Franske ganske grundig fik spolert.
De tog
og slog
en Klo i Dynamitten,
mens hele Molevitten
de i Kasjotten drog.

Læg nu Mærke, stærke Snedkersvende, der er Plads
for en Mand som kan, som vil, og som ej rør' et Glas,
Troskab fordres af ham, ja, og saa Attest fra Præst;
man i alt paa ham maa lide, han skal slide for en Hest.
En stærk
Berserk
det ønsker Bergenhagen,
en Karl for hele Dagen, —
det bli'er jo Legeværk.

Danmark, Land, hvor man hveranden Dag et Selvmord har,
vidt dit Ry mon flyve ud til fjærne Land saagar,
som et Sted, hvor der er skidt at leve, født at dø;
ved dit Rygte til Dig søgte selv en Tysker med sin „Mø".
De to
i So-
fa sad, og Gift de drikker,
saa nu i Lighus ligger
de hist paa Nørrebro!

Søfolk skruer, nu er „Det Forenede" i Nød
for at samle gamle gode Sømænd i sit Brød;
ta'er med Vold og Magt og putter Gutterne om Bord,
selv om Æren dem forbyder, at de bryder deres Ord.
De maa
ej gaa
en Aftentur i Sommer,
før Politiet kommer,
og saa — bag Laas og Slaa!

Grundlovschdagen.

Jai var ferst henne og sche paa Hejres Grundlovstog. Der var ikke ret mange, der gik i „Taaget" der — Hihi! og di der var schaa ud, schom om di fortrød det ganschke gebommerligt. Der var Matzchen og Frederik og Juul, vorresches

glade Juul,
dajlige Juul

med schit Ridderkorsch i Knaphullet; ja, schaa kan man schgu sagtens være dailig. Og naturligvis var Ploug ogschaa med schelvfølgelig; det er jo hansches store Dag; men — der er ingen Roser uden Torne — hvorledes gaar det med (Lig) Tornene, Hr. Ploug — Hihi! Naar man scher Dem gaa, schkulde man tro, at di var en levendes Illuschtration til Dichterens:

Trang og (Lig) tornefuld er den Vaj,
Dichteren her maa vandre

Hihi! Di schkulde schgu hellere blive hjemme, gamle Plougpenning; Di er schgu ikke rigtig i Kursch mere.

Noget schenere kom Ryssel. Han schaa „rysselig" mat ud i Schokkerne, den lille Schtakkel; men det er schgu heller ikke schaa underligt. Resultatet fra schidste Valg er den Orm, der gnaver ham, men om det er en „Schilke"orm eller en „Bændel"orm schkal jai lade være uschagt. Noget lignende maa det vel være, efterschom han er Silke-, Traad- og Bændelhandler — Hihi! Det var schgu morschomt schagt, — ikke schandt.

Maler Jensen lignede schlet ikke sai schelv; bare han ikke har schtødt sai, dengang han dumpede — Hihi! Jai er i al Fald visch paa, at han er bleven „schtødt" paa Manschetterne. Gu schtraffe mai, er jai!

Na! jai vil ikke opholde mai mere ved det Taag, for der var schgu ingen Schtads ved det Taag. Schaa var det noget andet ved vorresches ejet Taag; men jai vil ikke gi'e mai til at rose det her; det vil jai lade Hejrebladene om — Hihi! Klø bare løsch paa det!

Paa Vajen fra Fælleden kiggede jai indenfor paa Bodrofslund og endte endelig i Tivaali. Der var schgu koldt — Huha! men man har jo heldigvisch en Kahit paa Fregatten, hvor man ka hitte sai, naar det er koldt. Det er en ren „Dæksmand" at komme der nedenunder Dækket — Hihi!

Nu vil jai schlutte, for ellers bliver jai vel ved — Hihi!

Jai undertajner mai schom
Derresches majet forbundne
Moses Majer.

Efter Beneficen.

Første Skuespiller: Du, laan mig 5 Kr.

Anden Do. tier.

Første Do. (skriger ham ind i Øret): Du hører nok ikke godt?

Anden Do.: Nej! Det tordnende Bifald i Gaar har gjort mig aldeles døv!

Sømandsstrejken.

„Hvad vil Du være, naar Du bliver stor?" —
„Jeg? Jeg vil gynge paa de Bølger kaade
og gaa til Tops, vil styre Skibets Ror
og trodse Stormens Hyl og Havets Fraade;
vil æventyre mig paa fremmed Strand
og nævnes blandt de raskeste Matroser,
og vende hjem som helbefaren Mand
og faa Patent som en af Kongens Lodser!"

— Ja, saadan lyder ofte Guttens Svar,
naar han har klaret Skolebænk og Præsten.
Saa siger han Farvel til Mo'er og Fa'er,
og sætter nok saa kækt paa Snur Sydvesten.
Paa Skraaen tygger han gevaltig løs
og smører bravt med Beg paa begge „Grabber";
thi Folk skal se, at Peter er til Søs
og ikke En af disse hersens Krabber.

Sanct Gertrud mister dog sin Politur,
naar Skuden har passeret Toldbodbommen,
og Piben faar en ganske anden Dur,
thi paa „den Gamle" er Du nu i Lommen.
Og hvis Du ej parerer Ordre naar
der fløjtes, faar Du Tamp og drøje Eder. —
Du har jo solgt Dig selv med Hud og Haar
for Kost og Drikkepenge til din Rheder.

Saa farter Du fra fremmed Plads til Plads,
— et Maal forladt, et andet Maal Dig lokker, —
fra Melbourns Havn til Dogernes Palads,
Marseilles Masteskov og Londons Dokker.
Men sig: Hvor ofte fik Du Tid at se
opfyldt din Barndomsdrøm og Luftkasteller?
Dog Ladning, Losning levned' Dig maaske
Salvationsarmeer og Missionskapeller.

Der raader i den nye Tid en Aand,
der farer gennem Arbejdshærens Skarer,
og sammenknytter med et Broderbaand
de hvide Trælle, Verdens Proletarer.
Nu gør selv Søfolk aabent Mytteri,
de skøtter ej om Sultepiskens Ave,
de føler nu, at ingen Mand er fri
saalænge han er Kapitalens Slave.

Et Liv vi har i Slid og Savn og Pligt,
Pligt mod Kaptajnen, Pligt mod Skudens Ejer.
Men Retten da? — Hvem tænker vel paa Sligt?
Jo, — Ret at gaa tilbunds til gridske Hajer!
Forbandet Pligt mod Rhederens Profit,
mod hver en Kasse, hver en Bomuldsballe.
Naar bare Aagerkarlen redder sit,
saa maa for ham vi gærne drukne alle.

Nu har vi taalt Jer Raahed længe nok.
Lad os nu tales ved om vore Pligter;
forsøg at skaffe Jer en nobel Stok,
vor Stok er fast, og sikkert Ingen svigter.
Vi Sømænd gør nu ikke mange Ord,
— man siger jo, vi snakker ej og praler —
men Et er vist: at Ingen gaar ombord
forinden Hyren staar paa tred've Daler.

En Kender.

Søndagsrytteren: Skal jeg betale forud? De er maaske bange, at jeg ikke kommer tilbage med Hesten?

Hesteudlejeren: Hm! Nej, men hvis nu Hesten ikke kommer tilbage med Dem? — —

Trøst.

Manden (melankolsk): Betænk, Dyrebare, hvis jeg pludselig skulde dø — —

Konen: Aa, vær bare rolig, Kære, i alle Tilfælde har jeg jo min gode sorte Silkekjole.

En Spøgelsehistorie.

I et stort Selskab fordrev man Tiden med at fortælle alle Slags rædsomme Spøgelsehistorier. Endelig blev Værten spurgt, hvorfor han sad saa tavs. „Jeg vil ogsaa gærne fortælle en Spøgelsehistorie," svarede han, og begyndte efter almindelig Anmodning: „Nu for Tiden spøger Dumheden i mange Hoveder."

„Videre, videre!"

„Ja — der er ikke mere!"

For Retten.

Assessoren: Det er allerede tredie Gang i dette Aar at De er tiltalt...

Tiltalte: Ja, Hr. Assessor, det er nu engang min Skæbne, at staa her. Naar jeg arbejder i min Profession, bliver jeg nappet for Tyveri, og naar jeg ikke arbejder, bliver jeg tiltalt for Vagabondering.

Flot.

Grossereren (til Kontoristen): Hør, Jespersen, De maa sgu ikke være saa sparsom med Interpunktionstegnene, — navnlig ikke overfor de af vore Kunder, som vi tjener saa mange Penge hos!

I Wien.

Damen: Vil De duellere med mig?
Herren: Nej, jeg vilde straks blive skudt — i Dem.

Misvisende.

A.: Goddag! Er din Karl hjemme?
B.: Nej, han er hjemme!

Opmærksom.

— Du, Krissjan! Du fik nok en ordenlig Dragt Prygl i Gaar?
— Æh — Pyt! Det gjorde slet ikke ondt; den Gamle kan ikke slaa haardt!
— Saa! Hvorfor tudede Du da saa fælt?
— Aa - ah! Jeg kunde da sagtens gøre den Gamle den Fornøjelse.

Pareret.

Fruen: Det vil jeg sige Dem engang for alle: Hvis De holder Kæreste, saa maa han i det mindste kunne koste sig selv!

Kokkepigen: Fruen kan være ganske rolig. Efter hvad jeg kan se, vil *min* Kæreste ikke føle sig fristet af de Retter, *her* opvartes med!

Kaffesladder.

Fru Skade: Nej, ved De hvad, min Kære! Nu bliver „Politiken virkelig snart for nærgaaende. De kan tænke Dem, at nu holder den ogsaa Medarbejdere til at gaa omkring og undersøge, hvad Slags Strømper vi gaar med. Er det nu ikke væmmeligt? Men lad bare ikke „Politikens" „Hjort" eller „Snap" eller hvad alle dens Støvere hedder, komme til mine Strømper, for saa skal jeg rigtignok negle dem! Har man kendt Mage! Og saa faar de „en ung Dame med lyse Strømper" til at skrive, at naar man gaar med sorte Strømper, er det bare for at „skulke sig fra Vask", og at saa kunde man lige saa gærne gaa med sort Særk paa, rent ud sagt, osv. Jeg er nu vis paa, at den samme lille Frøken aldrig har haft sine Hænder i en Vaskerballe, saa hun skulde ikke tale om at skulke sig fra Vasken, men det er jo godt for hende, at hun har Raad til at bære laksfarvede, lilla, røde og crêmefarvede Strømper, vi andre, af „det lavere Bourgeoisi", som hun nok saa haanligt kalder os, er glade for at faa de sorte Strømper, vi kan slide, og vi kan da ogsaa selv vaske dem rene, naar de trænger til det, og hvis det ikke generer Frøkenens laksfarvede osv. Strømper at blive puttet i Balle sammen med en hæderlig Kones sorte, saa skal jeg saamæn gerne tage dem med, bare for at vise hende, at i vor Stand er der ikke noget der hedder at skulke sig fra Vasken, nej, saa blev det nok galt for os Allesammen, men de fine Damer har let ved at snakke, for de kan bare samle hele Bunker Skidentøj sammen til Vaskekonen, eller hvem de nu har til at holde dem rene, men stort skal det være, ligesom med det kongelige Theater, der hvert Aar spiller med en forfærdelig Underballance, som Landet maa betale, og saa kan Chefen ikke engang sørge for, at der er anbragt et Par anstændige Spejle i Forsalen til Galleriet, men der hænger, siger jeg Dem, to grimme, afgnavede Monstrummer, al Forgyldningen er borte, især af Hjørnerne, hvor det hvide Træ mange Steder griner igennem Forgyldningen, og de ser i det hele ud, som om de var købt paa en Avktion for en Krones Penge, jo, det er saamæn en net Pryd i et kongeligt Theater, og jeg vilde ikke ha'e de Tingester af Spejle hængende i vores Korridor, om saa Chefen vilde forære mig dem, og jeg tænkte rigtignok min Del, da Skade og jeg forleden Aften var derovre for at høre „Mignon" til forhøjet Pris med Fru Lütken som Gæst, for hvor skal man hen i denne Kulde, og man kunde jo ikke alle komme i Folketheatret til halv Pris, og i Tivoli vilde jeg for ingen Pris to Aftener i Træk saalænge denne Vinter bliver ved, for man kan jo risikere, at allerbedst som man sidder i Fregatten og hører paa Tyrolerselskabet, som oven i Købet hedder Isarthaler, hvad der for Resten passer godt til Temperaturen, saa kommer Skibet i Kollision med et Isbjærg, ligesom „Thingvalla" forleden ude i Atlanterhavet, og det var jo skrækkeligt at faa saadan en Iskage saa stor som Sjælland men uden Vanille serveret tværs ind gennem Bougen, men det falder mig for Resten ind, at Tivoli burde sende Fregatten „St. Georg" afsted til den store tyske Flaademanøver, som den danske Regering har faaet den tyske Kejsers Indbydelse til at deltage i med et af vores Orlogsskibe, naar bare de nu kan finde et, som ikke er for slemt til at løbe paa Grund, men jeg synes, at Tivolis „St. Georg" ved den Lejlighed kunde blive en udmærket Repræsentant for det glade København, der bare tænker paa at more sig, men ikke nærer Spor af fjendtlige Hensigter mod noget Menneske i Verden, bl. a. af den gode Grund, at vi, som Hørup sa'e engang, ikke fører Prygl som Udførselsartikel, og som Indførselsartikel har vi faaet mere end nok af den Vare. Tak for Kaffe!

Opsang for Sømændene.

Vi Sømænd gør ej mange Ord,
ej vrøvler eller pjanker;
vi passer vores Dont ombord,
til Vejrs, paa Dækkeis Planker.
Vi gør vor Pligt i al Slags Vejr,
som kække, raske Gutter,
og Ingen sige skal, at her
for Faren vi os putter.

Vi hører til den fjerde Stand,
der slide maa som Dyret,
og derfor Pagt vi slutte kan
med dem, der staar ved Fyret.
Vi slide maa i Vagt paa Vagt,
i Kulde som i Hede,
ta'e fat med al vor Styrkes Magt,
vi oppe — og de nede.

Men vi har fundet os i alt,
taalmodig bøjet Nakken,
og længe taalt hvert Ord, der faldt,
foruden mindste Snakken.
Kort, vi har døset Tiden bort
fra tidligt Gry til silde,
nu vil vi have no'et for vort,
nu véd vi, hvad vi ville.

Og det skal kendes, at hver Gut,
med disse Ord indpræntet
i Hjærtet, nok engang til Slut
skal Sejren hjem faa hentet.
Lad Kapital og Tyranni
hinanden Haanden række,
vor Sømandsstand den stærke, fri
skal deres Vinger stække!

Ode til Kultusministeren
i Anledning af hans Jubilæum.

Hil være Dig, Hr. Scavenius,
Du fromme Troens Mand,
vide ginge din Lov og Pris
alt ud over By og Land.

Vide ginge din Lov og Roes,
alt over den Bølgedal,
lyder til Knabrostræde,
hist paa en første Sal.

Lyder end meget længer,
saa vide Rygtet kan gaa
om al din ømme Godhed
imod de Piger smaa.

Om al den ømme Trøst, Du
bragte til Piger smaa,
om al din Dyd, som Ingemann
Petersen ikke saa.

End om den Martyrglorie,
Du om dit Hoved fik,
da Du hin silde Aften
hjemad fra Stævnet gik.

Vorde Du end i mange
Aaringer Dydens Værn,
Troens, Moralens Vogter
trinden om nær og fjærn.

Vorde Du som hin Axel,
Helt og Prælat i Et,
bringe til fromme Klerker
mangen et Kald saa fedt.

Vogte Du som hin Axel
Tro og Moralen glad,
da skal først sent Du glemmes
viden i Axelstad.

Langt ude.

— Sig mig engang, er De i Familie med den rige Hansen?

— Ja, det er en meget fjærn Slægtning.

— Hvorledes da?

— Han er min Broder.

— Men hvorledes kan De saa kalde ham en fjærn Slægtning?

— Jo, der er ikke mindre end 10 Søskende mellem ham og mig.

I Kokkenet.

Fruen (i det Øjeblik, Herren i Huset stjæler et Kys fra Kokkepigen): Men, Theodor! Hvad er det, Du har for?

Herren: Ingenting, min Engel! Jeg vilde bare lugte, om Hanne ikke havde været ved Portvinen.

I Slagterbutiken.

Kokkepigen: Sikken en Smule Kød paa den Masse Ben! Nej, det tør jeg ikke komme hjem med.

Slagteren: Jamen, hør nu, lille Jomfru! Kødet forslaar naturligvis ikke meget, men jeg garanterer Dem for, at de Ben kan hverken De eller Deres Herskab spise op de første 14 Dage!

Det Værste.

Moderen: Jamen, Herregud, Barn! Hvad vil Du ønske Dig mere? Han er rig, dannet og god; det eneste, som Du kan udsætte paa ham er den Omstændighed, at han er gammel.

Datteren: Aa, Mo'er, ikke derfor alene siger jeg Nej, fordi han er gammel, men fordi han allerede saa længe har været gammel.

I en snæver Vending.

Tanten: Hvor kommer Du fra, Otto?

Otto: Fra et Sted, jeg ikke længe har besøgt, fra Kirken.

Tanten: Det glæder mig.

Otto: Det skyllede ned i Strømme, jeg havde ingen Paraply, og saa søgte jeg Ly i Kirken.

I Provinsen.

Borgmesteren (viser en Fremmed det ny Raadhus): Hvad siger De om denne Bygning?

Den Fremmede: Den er meget smuk! Saadan et Sprøjtehus kunde vi ogsaa trænge til hjemme hos os.

Ogsaa en Egenskab.

— Altsaa, Deres Frue besidder megen Aand, siger De?

— Ja, Modsigelsesaand.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Kolera-Værkstedet.

De ligger og roder derude i Kloaken,
ligger og forkludrer rent den alfare Vej.
Og et Spark fra Mester er sommetider Takken,
men mere værd er saadant et Arbejde ej.

Mens Svendene staar enige og faste som en Mur,
staar Mestrene og falder rent i Staver.
En Skrue har de løs — et Arbejd' som ej duer
de i Fortvivlelse nu staar og laver.

Nr. 24.

RAVNEN

Søndag d. 15. Juni 1890.

— — — Saa Du rejser til Bayern, dit lykkelige Asen! En Anden har sommetider Mas nok med at »rejse« til Bajeren.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Justitsministeren i vort Land
er en umaadelig mægtig Mand;
han kan gøre alt, hvad han vil,
for der er ingen Rigsdag til.
Han er en stor Socialistenfresser,
han kan bevilge fri Processer, —
nu procederer enhver Bandit
altid med „Aftenbladet" frit.

Gjørup selv, dette rare Skind
som til de Fattige samled' ind,
fik uden videre fri Proces,
men dog var Raden ej tilfreds.
Skønt han begunstiget var af Lykken,
vilde han vende Verden Ryggen,
ud i Damhussøen han sprang,
drukken og druknet han blev paa engang.

Kommandør Carstensen nu i Aar
Tiggergang rundt til Højre gaar,
Ryssels og Jensens Dumperi
tømte Kassen til sidste Hvid.
Nu til Landsthingsvalget de trænge
haardt til en Snes Tusend Kroners Penge.
Kronerne faar de vel sagtens, men
Stemmerne dem faar sgu vi igen.

Sømandsskruen let vindes kan;
nu fik de Hjælp fra fremmed Land;
Skibe fra Danmark bli'r blokert,
ingen faar Ladningen aflevert.
Men det Forenede skal jo losse,
det gaar ej længe an at trodse;
Engelskmanden vi ikke tør
byde vort gode — harske Smør.

Ovre fra Malmø fik vi Bud:
Revolutionen er brudt ud;
hele det skaanske Militær
har maattet træde i Gevær.
Men det var nok kun Læredrenge,
der fik den hele Brand til at fænge,
Svendene de har vist intet Jag
med at slaa farlige Donnerslag.

Nej, men den er sgu farlig nok
den revolutionære Flok,
som med Gerson og Nikolai
gik i Gaasegang 1ste Maj.
Saadanne oprørske Processioner
koster dem hver fyrretyve Kroner,
men saa gi'er den Historie
dem ogsaa en Martyrglorie!

Hvorfor? — Fordi —

Hvorfor bevilger Estrup saa meget til Kanoner og Forter?

Fordi „Knapperne" nu en Gang sidder løse paa ham.

* * *

Hvorfor skal vi have saa mange Skanser og Volde?

Fordi Regeringen ikke vil have, at Tyskerne, naar de engang annekterer os, skal kunne sige: „Viel Geschrei, aber wenig „Volden".

* * *

Hvorfor var Højres Procession paa Grundlovsdagen saa lille?

Fordi det kniber med at finde Folk, der vil „gaa i Taaget" mere, naar det er Kongens Have det gælder.

* * *

Hvorfor gaar den blinde Mand hvert Aar med i Kongens Have?

Fordi han ikke kan se, hvor dumt han bærer sig ad?

* * *

Hvorfor er Livjægerne gaaet ind?

Fordi deres „Liv" var saa kort.

* * *

Hvorfor blev Slagtermester Juul Ridder?

Fordi der skal være en „Orden" i al Ting, ogsaa i en hyperloyal Slagter-Oldermands Knaphul.

* * *

Hvorfor er Gendarmerikorpset saa ilde anset?

Fordi det ikke er „Blaat til Lyst".

* * *

Hvorfor kan man sige, at de Lyseblaa har traadt deres Børnesko?

Fordi de allerede for et Par Aar siden kom „til Aars".

* * *

Hvorfor er Frederik Hansen Redaktør af „Avisen"?

Fordi han kan bruges til al Ting.

* * *

Hvorfor gør Fyrbøderne Strejke?

Fordi Appe-Tietgen efter det store Udbytte er for stærk hos Aktionærerne.

* * *

Hvorfor opfylder Direktionen ikke de Strejkendes berettigede Fordringer?

Fordi der nu engang er en „Skrue" løs i „det Forenede".

* * *

Hvorfor tager Politiet da Parti for Selskabet?

Fordi Retfærdighedens Arm er kejthaandet; den slaar ikke gærne til „Højres" Side.

* * *

Hvorfor taaler Borgerne det?

Fordi vi Danske nu engang er den personificerede Taalmodighed.

Videre Spørgsmaal under Rubriken „Hvorfor? — Fordi!" besvares gærne af os.

„Ravnen".

Støt de Strejkende!

Mel: Der er et Land, etc.

Der var en Tid, da Fjerdestand laa under,
da Slidets Mand betragtedes som Træl;
men alle disse dybe Samfundsvunder
har Arbejdsklassen slaaet brat ihjæl.
Nu bøjer man sig ej for usle Throner,
nu er det Folket, som man lytter til;
og derfor i en Dagløn af to Kroner
ej Sømandsstanden mer sig finde vil.

Og Murerne, som i de gode Dage
saa trofast hjalp hver Broder, som led Nød —
Siig mig da nu: skal vi saa staa tilbage
og give Stene, naar de mangler Brød?
Husk alle paa, at Kampen som de fører
er rettet mod hver fælles Samfundsbyld,
og hver som os oprigtigt da tilhører
betaler nu til Murerne sin Skyld.

Man haaner os, fordi vi laver Strike,
man siger: vi er kun til Trældom skabt,
Man raaber sejrsstolt: vi finder ikke —
Lad os nu se, hvem først der giver tabt.
Nuvel! Skal vi da slaas, saa lad dem føle,
at vi vil ofre Midler for vor Sag,
og derfor med sin Hjælp maa Ingen nøle,
men give Bidraget den Dag i Dag.

Da han friede.

Han: Sig mig, dyrebareste Emmy, vil De være min?

Hun: Vil De altid lade mig gaa mine egne Veje?

Han: Altid og allevegne!

Hun: Og tage min Moder i Huset hos os?

Han: Gærne!

Hun: Og ikke forlange Gadedørsnøglen?

Han: Jeg vil kaste den i Kanalen!

Hun: Og vil De give Afkald paa Deres Lhombrepartier og altid komme hjem til Aftensbordet?

Han: Præcis paa Minuttet!

Hun: Saa beklager jeg, at jeg maa give Dem et Afslag, thi en saadan Nathue vil jeg ikke have til Mand!

Med paa'en.

— Vær forsigtig, Frøken, det er allerede mørkt her i Skoven, og et Fejltrin er snart gjort.

— Især med Dem som Ledsager, Hr. Baron!

Breve fra en ong Herre.

Majet erede Hr. Redagtør a „Ravnen".

Først maa jai mælde Dem a jai er fløttet paa Lannet, aa nu boer i Jorløse for mit Hælbrees Skyl, da jai næmlig har vaaren maiet sy i den siste Tid — jai er næmlig frugtsommeli. Ja, Di ska nu ikke røme over de, for mit Svangerskab ær igge forargerlig. De jæ gaar aa bær paa ær næmli store Ideer — aa da Forløsningen trækker i Langdrag, saa har jai lagt mai uj paa Lannet i Haabet om a den fresge Luft maa vise sai gavnli aa foranledie en lyggeli Nekomst. Jai hae nu tængt, a min gamle Ven Scavenius sku la vaaren saa sjantil a befalle Præsterne a be for mai lissom for Kronprinsessen — men se, de gore han nu igge, fordi a hun har i Forvajen bragt syv kongelige Børen in i Værden aa som alle hae været til stor Velsinelse for Lan aa Rie — men jai har, naar jai ska være ærli, ennu ikke unfanget noet, der har vist sai værdi te a faa Statsunderstøttelse, va di kongelie Børen jo bekommer. Jai beflnner mai ellers got hærue paa Lannet unner den øndie blaa Himmel, paa vis klare Hvælv di hvie Skyer danser omkring te Musiggen fra Kong Lærkes Orkæster. — Apropaas! Man ka sgu straks mærge a den Derigent har en „Lærke" te aa fogte Ganen mæ, ellers ku han vist igge tralle saadan. — Hær er kommen en Del Unger hærai for at hae got a Lanlivet, men de finner jai høist forkert, for va i Alverden ska Fattifolgs Børen føle Glæe ve Livet. Men de er som jai sier, Hr. Redagtør! Samfonnet ær i Dekadansje. Proletariatet griver om sai. Di væmmelie Sosjalistkoppe blier for stærke. Murerne vinner deres Strigge. Min kære Bror Freerik enner paa Lagaaren. Revolasjonen sairer, højstærede Hr. Redatør! La os gaa Fjennen imøe mæ aaben Panne — som danske Drænge. Højre forgaar. Kons Deres ærbødige onge Herre holler den gaaende paa Stomperne.

Ærbødigst

Z.

Det sidste Forsøg.

Kontorchefen (ved Telefonen); Hvem er det?

Stemmen: En Dame, der ønsker at gøre Deres Bekendtskab.

Kont.: Særdeles megen Ære, men —

St.: Sig mig: Er De smuk?

Kont.; Hm! Ikke saa ilde!

St.: Er De Ungkarl endnu?

Kont.: Nej, to Børn og et i Vente — —

St.: Færdig!

I Restavrationen.

Kellneren: De ønsker en Dejeuner, min Herre? Vi har potage printonier à la Julienne, Fricandeau de veau avec croquettes des pommes de terre, Risolles de boeuf — —

Gæsten: Stop! Lad mig bare være fri for de lange franske Titler — de fylder ikke meget i Maven! Giv mig noget, der ligner Oksesteg med Kartofler.

Den forsigtige Ægtemand.

Fruen (til sin Mand, der skal deltage i en bedre Middag): Tag Dig nu endelig i Agt for de stærke Vine, kære Poul, ikke sandt, Du lover mig at være forsigtig?

Manden: Det kan Du stole paa, lille Kone. Vær bare rolig! Jeg vil i Forvejen bestille mig en Droske!

Den 5. Ju

Øjebliksfo

ni 1890.

tografier.

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis, Da'en etter Grundlovsdaen.

Majet erede Hr. Redatør!

Inte maa de være mai tillat aa levere Dem noggen en a mine originale Pennetajninger i Sittevasionen!

Den va sløj i Gaar! Morderlig sløj! Aa de desuagted jai va paa Stikkerne lie fra om Morningen aa gore Sjæfen i Stan te Festen.

Føst maadde jai gie ham Massasje paa de bare Skin, forde han sae at han skulde være morderli levendes den Da, aa saa maadde jai gnie han ind mæ Rosenolle over hele Krobben, for saa blier man saa gevalti smijig aa man blier mangenetisk for de kønne Køn — sae ham. Derpaa maadde jai hænge en Trapesje ob i Dørkarmen aa den saj han i og dividereje sai mæ Rajesving, for de gier saadan en dajli Bevajelse i Lejemet, sae han. Jai ve ta Gift paa, at Serkus Busk ville blie rent forgavet i han, dersom han hade set de, for Dummepeter deruje ka inte gøre det nær saa fjollet som Sjæfen.

Efter denne Inbalsamerelse og Forsøj paa at bringe sai sæl u a Lievægten aa ophæve sin ejen Tunghed, toe han en Tur i di forberejendes Øvelser. Føst gore han et fortvilet Tilløv te a gaa elastisk baaje frem aa tebajes. De siste kom han bæst fra. Derpaa maatte jai tae Træmmerne uj a Sengestejet aa stille dem paa Kant paa Gullet for at han kunde ballangsere paa dem. „Man maa være forberejt paa de værste,“ sae han. „De kunne jo dov arrivere, at man ble lit vel majet løftet ijaften, og saa ka Du jo nok forsta, Charles, at de ville være en Blamasje for hele vores sæjelie Parti, naar di skriver i „Ravnen“, at Frederik Hansen inte kunde holle Fliserne.“ — Faarestillingen kolminerede i Bøjning a Overkrobben, og te den Enne maadde jai sidde et Glas Malort paa Gullet, som han skulle tae ob mæ Tænnerne. Den klarede han maiet got, men Finalen rævnede, da han skulle gøre Forsøjet mæ Vitøl.

Da han nu æ færri mæ alle disse hersens Deggedarier, saa æ'ed han sier te maj: „Du ka jo nog begrive, Charles, at jai maa obtræje mæ en ves Eligansje i Da; for aldri saa saare je viser mai, saa begønner jo Slujjeren: Der æ Hansen! Hvaffen Hansen? — Redatøren! — Guj, æ de han! — aa saadan gaar'en, forstaar Du! Allesammen ska di se paa mai, Allesammen ska di trøgge min Haand aa snagge mæ mai, og saa maa man jo hae et Buk aa en Bongmo te vær. Saa æ'ed at de kommer an paa om man ka sin Fraselogi — aa den ka jai, Charles! — De æ inte saad'n naar man æ en Størrelse. Nobles oblisch — de æ Sagen Om de saa æ vores syv Udøjelie, saa møder di mai mæ et Smil a di naadie; aa jai lajer jo, som om de æ en gevaldig Ære for mai at komme til at neje for dem, — saad'n naar Folket ser paa'ed, forstaar Du, — men i det Gedulgte sier de liegodt til dem sæl: De æ en dajli Ka'l, de æ Hansen! For di véd, va di skyller mai, aa de æ natyrlig derfor, at di osse ve at sidde Pris paa mai. Men man ska da aldri være stor paa'et fordi man har faaet et Ho'ede mæ noet i.“

Nu knev de mæ han aa bestemme sai te vekken Forening han skulle gaa i Taaget mæ. Skulle de være Højrearbajervællingforeningen eller stu de være mæ den makadamiserede komservative Forening eller mæ Værnet? — „Di sku trægge Loj om de,“ sier jai saa te Sjæfen. — »Go on!« sa'e han, aa saa laveje jai none Sæler aa skrev paa dem — Saa trak han. Men han trak saa unnerli paa et da han hade truggen, aa da jai ku se, a han ble flov, spurte jai om de skulle være en Malort. — „Brevl, Charles!“ sier han. „De æ inte de, men der staar Værnet paa Sælen.“ — „Ja, hva saa? den æ jo maiet go!“ — „Næ Gu æ'en ei; for vi har nok et Værn, men der er ingen Mælemmer i'et, aa man ka da'nte gaa Solo. Saa ville di jo passe paa mai aa si'e: „Værnet har kuns én Mand aa han æ lie ve aa gaa aa græje!“ — Saa trak han paa en frisk aa denne Gang fik han den mæ Højrearbajervællingforeningen paa; den maadde han jo ta i sai, for der æ da et Par Mælemmer. — Nu trak Sjæfen i Galla; sine Ordener bar han inte, forde han ingen har a dem, men dem faar han jo nok, for han har fortjent dem lissa got som saa mange andre — aa saa gik'en løs te Slotsplassen.

Jai stod og kikkede ovre paa Kajen, men jai ka bevidne, at Forsamlingen var majet tønbenet. Agitasjonen — Di véd nok: Drængene — løv aa hentede Højrefolket uj a Husene lissom paa Valdaen, aa da Taaget gik, va der vel ongefær saa mange som der dronede mæ „Gejser“. Jai kunde se paa Sjæfen, a han va lynenes gal, aa hade der væt en Spøttebagge, hade han sku sparket te den. Jai grinede aa gik ved Si'en a. Sjæfen gik aa gloeje ob te Vinneværrene om inte eu a di fine Damer vilde hive ham en Bokæt. Men Rosenollen trak inte, aa saa maatte han køve en, akkurat lissom Søndasjægerne, der køver di Harer, di inte sæl ka skyje.

Paa Ekseşérplassen va Stemningen noet nær i de Graa, aa Sjæfen stod aa stirrede i de Blaa og ble grøn a Ærgelse forde der inte kom none.

Malmeden-Rasmussen sa'e, at han ville være Apostel aa en a di Uforgængelie gore i Nællerne ve a holle en Tale for Sosjalismen. Kommendanten te Søs holt en Tale for noet som han kaldte Grunlov te Lands. Matzen skød elektriske Gnister, men de va fordi han var en go Leder, aa saa ville han si'e, at de va et Ministerium som va værd at ta'e Hatten a for. — I de samme kom der en Skølle, maiet værre end Professorens, aa den va næsten lissaa vannet som hanses.

I Da æ Sjæfen som Ædder og Forgift — han liener Filipsen da han ble hugget. For han véd jo nok, a Tønnen mæ di 12,000 kommer tebajes for hans ejen Rajning.

Jai sier bare: Guj trøste Spøttebaggerne.

Charles.

Det døende Højre.

(Frit efter H. C. Andersen: „Det døende Barn“.

Matzen, jeg er træt, nu vil jeg hvile,
jeg gaar ikke mer i Grundlovstog;
græd dog ej, nej Du maa heller smile,
dine Taarer trille af et Fjog!
Her er tomt, og slette Taler truer,
men paa Fælleden er alt saa smukt,
og kun Liv og Glæde der jeg skuer,
naar jeg har det „højre“ Øje lukt.

Ser Du ikke Tvivlen ved min Side?
Hør, den hvisker, det var galt jeg gik
med i Højre. Hvor ku' jeg det vide?
Det var jo Parolen, som jeg fik.
Gult og grønt og rødt for Øjet svæver,
det er Højres Bannere — gaa med Gud.
ej det nytter, at Du til mig skæver,
nu vil jeg paa Nørrefælled ud.

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder,
hvorfor lægger Du din Kind til min?
Ej det nytter, bort jeg fra Dig render,
Matzen, — jeg er ikke mere Din.
Lad nu bare være med at gnave,
hvad jeg vil, det selv bestemmer jeg;
jeg er ked af Ploug og Kongens Have!
Se! Nu tager Socialismen mig!

„Familievisten".

Slagsang for den danske Lærerstand.

(Indsendt.)

Mel.: O, Susanne.

Af Herr Østergaard i Aalborg By
nylig er udgi'et en Bog,
hvor om Brøchners og Hr. Sauters Dyd
man kan rigtig blive klog.
Han især mod dem er rigtig slem,
for den Bog, de kasted bort,
men det var nu inte pænt af dem,
at de saadant kund' ha'e gjort.
O, Hr. Brøchner, kan De inte finde den,
For ingen Mo'ers Sjæl forstaar, hvor De har smidt den hen.

Da tilsidst det bli'r dem alt for hedt,
til „Ravnen" griber de,
og fortæller os saa vidt og bredt —
— kan I ej la' vær' at le? —
om de store Ting, som de har gjort
for den danske Lærerstand,
om den Troskab udi Smaat og Stort,
som hos dem man finde kan.
— „O, Hr. Lærer," saa sige de tilsidst —
„Det er jo bare lutter Vrøvl, denne her „Familievist"!"

Da det Flæberi ej hjælpe kan,
Hr. Sauter farer frem,
som en modig og dog høflig Mand,
han taler saa med Klem:
„Jeg, Sauter, vil si'e Foreningen,
den kan jo ej vær' bekend'
at vrage mig, som er Stifteren,
og de andre pæne Mænd,
som Hr. Brøchner, der i saa mange Aar,
den styred' saa fortraffelig, som nogen det formaar!"

Dette I til Gavns betænke maa,
hele Lærerstandens Gavn
er afhængig af I os kan faa
bragt i god og sikker Havn
Ja, vi gad jo rigt'nok gærne vidst
hvem der lave skal Jert Blad,
naar I os begge To har mist'?
Ja, hvem kan vel være glad,
naar jeg, Hr. Sauter, vil sige saa som saa:
hvis Hr. Brøchner faar sit Rejsepas, vil Sauter ogsaa gaa???

Praktikeren.

Bruden: Aa, Adolf, med Dig alene paa en stille Ø i det store Verdenshav...!

Brudgommen: Storartet Tanke! Højst økonomisk Tanke! Ingen Modehandlerinder, ingen Kræmmerbutiker, ingen Juvellerer gives der!

Schzoologischk Have.

Der er dajligt derude — Guschtraffemai er der. Der er schmukke Træer og schmukke Blomsterrabatter — Apropos! der schkulde schgu ogschaa vere lidt Rabat i Konditoriets Priser — Hihi! Og schaa er der di dajlige Dir, ligefra Elefanterne og ner til Kolibrierne; der er schgu alle Schtørrelser af dem.

For at begynde med Elefanterne. Di gaar der i derresches Hus og Gaard og schtikker Schnabelen i alting, schnart i Lommen paa Folk og schnart i Munden paa sai schelv. Det er none intelligente Dir, di Elefanter; schikken en (Ele) Fantaschi di vist er i Beschiddelse af, men di har schgu ogschaa Plads nok i Hovedet til at rumme den — Hihi! Jai kan ikke forschtaa, at derresches Vogter ikke bliver udnævnt til Ridder af Elefanten; det kunde han schgu nok ha'e fortjent, kunde han.

Schaa er der Rovdirene. Der er baade Lever og Tigre og Jaguarer og en schort Panther — Gu' véd, hvor majet der kan laanes paa den Schlags „Panter" — Hihi! Der er ogschaa to Pumaer, hvoraf Pumamadamen har faaet Trillinger for no'en Tid schiden — Hihi! Det kan jo schke for den bedste.

Ligeledes er der mange andre dajlige Dir rundt om i Haven. Der er Lamaer, der schpytter Folk i Øjnene, og Kameley med no'et i Ryggen — Hihi! Det er der flere end dem, der har. Og schaa er der Ulve og Ræve og en stor Mængde Bjørne; — jeg har schelv kun en Gang før scheet schaa mange „Bjørne" paa et Sted, og det var i Kongens Have til Grundlovschfesten — Hihi!

Aberne er majet morschomme at komme ind til; di gør schaa mange Abekattestrajer, men det er jo i Grunden heller ikke schaa løjerligt. Og schom di kan knække Nødder! Der kan man rigtignok schige, at naar Nødden er schtørst, schaa er Abekatten nermest — Hihi! — er det ikke morschomt?

Poppegajerne er ogschaa morschomme, fordi at di kan schnakke. Jai kom schgu til at tænke paa „Avisens" Kakadue ved at here paa dem, men han er schgu ikke schaa morschom alligeveller.

Na, jai kan ikke rajne alle di mange Dir op, for schaa blev jai ikke færdig før til Juleaften. Jai siger blot: Gaa derud og moer Dig, for der er schgu morderlig morschomt derude, Guschtraffemai er der.

Derresches majet forbundne

Moses Majer.

Svar paa Tiltale.

En Herre (ved Bordet pegende paa en Oksetunge): De skal ikke tage noget af den, Frøken, den har allerede en Anden havt i Munden!

Damen: En Anden? Aa, De mener: en anden — Okse.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Sømandsstrejken.

Der sejles med »Brækkerne«.

Nr. 25.

RAVNEN

Søndag d. 22. Juni 1890.

Hun: Sig mig engang oprigtig, hvad har bevæget Dem til at skrive *dette herlige Digt?*
Han: Min Kone vilde ha'e *en ny Kjole.*

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: Jeg havde til min Mesters Birthe.

Holstein har trukket sig tilbage,
for han er træt af Krigens Larm,
Hvilen han nu i Schweiz vil smage,
her blev den alt for krukkevarm;
derfor faldt Greven helt i Staver,
rendte fra Sylten, han fik skabt,
savne vi vil hans Talegaver,
— det er det meste, vi har tabt!

Pingel vil heller ikke længer
ofre sin Kraft til Landets Vel,
men før han takker af, han trænger
til at slaa Venstre lidt ihjæl.
Hørup, og Berg og Bojsen — Alle
skælder han ud og gør Fortræd,
Manden han tænker: skal jeg falde,
saa skal de Andre s'gu falde med.

Dèr, hvor de militære Bøller
styrer Kodiljen, er den gal,
som for Eksempel hos Oberst Schøller
ude paa Frederiks Hospital.
Bange for Sabelregimentet
Lægerne er og ta'er ej Plads;
det havde Obersten næppe ventet,
da han gav Rovsing Løbepas.

Murermestrene har nu faaet
rakt sig en kraftig Broderhaand;
det er Borchsenius, der er gaaet
til dem med al sin Vid og Aand.
De si'er ej mer: „Hvad kan det nytte!"
Nej, de er rigtig ovenpaa.
De har jo ogsaa Sechers Støtte,
— saa kan jo Skruen sagtens gaa!

Naar Folk med de strejkende Søfolk holde,
faar Havnekaptajnen Lüders Ondt.
Nu maa de ikke leje en Jolle
og sejle en Tur i Havnen rundt.
De, som ellers gynged' paa Voven
og pløjed' al Verdens salte Vand,
de er nu helt sat udenfor Loven
i deres højtelskede Fædreland.

Men det er ogsaa en højst mærkværdig
Lov, der nu raader i Dannevang.
Fattig og ærlig er snart Du færdig,
plyndre Du kan, er Du blot af Rang.
Hænder det, at en Gaardmandskone
stjæler en fattig Piges Løn,
saa maa den sidste Brøden sone,
— jo, den Retfærdighed er s'gu køn!

Ikke alene derfor!

En bekendt Professor i Jura, der tillige er meget omtalt for sine talrige galante Æventyr, var for nogen Tid siden saa uheldig, at en af hans Elskerinder foretrak en ung juridisk Studerendes glatte Ansigt og sunde rødmussede Kulør fremfor Professorens mere kunstigt anlagte Farver. Denne svor at hævne Fornærmelsen frygtelig, og den nærmeste Tid derefter gav ham en fortrinlig, om end ikke passende Lejlighed dertil. — Studenten skulde „op" til Eksamen, og et „Slet" fra hans Medbejler til Demimondedamens Gunst „slettede" ham straks af Mulighedernes Række. — „Nachspielet" var imidlertid det artigste. Det unge Menneskes Fader, der var opbragt, saavel over det pekuniære Tab han led, som over Forsmædelsen, der var overgaaet hans Søn, traf sammen med Professoren ved en Middag nogle Dage efter, og der udspandt sig nu følgende korte, men indholdsrige Samtale mellem dem:

Faderen: Sig mig, Hr. Professor, hvad var Grunden til, at De lod min Søn falde igennem ved Eksamen? Var det maaske fordi han nappede det Pigebarn fra Dem?

Professoren: **Ikke alene derfor;** aber han var so schlecht funderet!

To gode Ho'eder.

Mel.: To Fugle sad paa Bøgekvist.

To Redaktører sad ved Bord
og mæled' mangt et Kløgtens Ord.

Med Sorg i Sind de begge sad,
thi sløjt gik deres „Morgenblad".

Saa sang de begge to den Sang,
som de har sunget mangen Gang.

Den Ene sang: Min Hjærtensven,
vi maa forandre Kurs igen!

Den Anden sang: Sløjt gaar Norsk norsk,
skønt jeg er „secher"t ingen Torsk.

Nu maa vi i vort Ansigts Sved
drøfte Arbejdervenlighed.

Saa skrev de begge to paa Kraft,
de stærke Ord med Mod og Saft.

En skrev i Vest, men mente Øst,
og det er altid jo en Trøst.

En skrev i Øst, men mente Vest,
til alt Held bli'er hans Blad ej læst.

Men lad dem skrive om de kan —
det skader ingen Arbejdsmand.

Afkølende.

Niecen Naa, lille Onkel, der var da himmelsk i Paris — ikke sandt! Hvad overraskede Dig mest?

Onkelen (tørt): Hotelregningen.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, det er underligt, men jeg kan aldrig begribe, naar jeg sidder ude i Tivolis Koncertsal og hører paa Musiken, hvad Nytte det er til, at Balduin Dahl staar dèr og gør Dikkedarer med sin Pegepind og laver Tegn og underlige Gerninger i Luften som en Taskenspiller, ret som om han vilde bilde Folk ind, at det er ham, der laver hele Musiken, og saa gad jeg dog nok vide, hvad den Smule Pind kunde magte, dersom de Musicerende pludselig holdt op med at stryge og blæse og slaa paa Tromme osv., jeg er vis paa, der kom ikke et Kvæk ud af den Pind, men tilsyneladende er det bare Dahl og hans Pind, det kommer an paa, men der er vel ogsaa nok de ensoldige Mennesker der tror, at Dahl er gal og bare staar og tysser paa Musikanterne, skær' Ansigter, laver Øjne og slaar ud med Armene som en Hypnotiseret, men jo værre han skaber sig, desto ivrigere hænger Musikanterne i indtil han bliver hel vild, saa er det lige som om han gør en Undskyldning til Publikum, fordi han ikke kan faa de Satans Mennesker til at holde op med Spektaklet, saa forsvinder han i Baggrunden og saa bliver der ganske stille med det samme. Jeg er nu vis paa, at Orkestret kunde gøre sine Sager akkurat lige saa godt uden en Dirigent, for det er jo tydeligt, synes jeg, at skal de passe deres Noder og Instrumenter, saa kan de ikke sidde og passe paa hans Fagter, saa det er akkurat lige meget om han lader Pegepinden fare i Øst eller Vest, op eller ned, men jeg kan tænke, at Dahl og hvilken som helst anden Orkesterdirigent med naturligvis er mere saadan en Slags Topfigur i Kransekagen, en, der skal gøre Stads, pynte, og det kan ikke nægtes, at Dahl gør stor Stads, næsten for megen Stads af det. Og det er ikke altid morsomt at se paa. Man kommer uvilkaarlig til at tænke paa Kapitalisten, Arbejdskøberen, Fabrikanten, der foreviser sine Maskiner for et undrende Publikum, der tror, at han er Manden for det hele, men glemmer, at de Kræfter, der sætter Maskinen i Gang, og som Fabrikanten i sin Stolthed og Overmod kalder „Hjul" eller „Hænder", det er er de virkelige Mænd, Arbejderne, uden hvilke hverken Fabrikanter eller Orkesterdirigenter eller nogen som helst anden Arbejdskøber kunde udrette det ringeste. Men jeg vilde bare ønske, at Direktør Watt vilde gøre et Forsøg med et Fællesorkester uden Dirigent, jeg er vis paa, at det vilde klare sig brillant uden en Dahl eller nogen anden Pegepindehugger, og det vilde utvivlsomt blive en „Nyhed", som Tivolipublikumet vilde sætte Pris paa, det blev jo et Stykke Republik midt i vor ministerielle Absolutisme, som maatte virke ligefrem oplivende, forfriskende som et frit og frejdigt Sandhedsord midt i alt Savlet og Kryberiet og de tomme Fraser, som desværre synes at staa højst i Kurs for Tiden, men det er sandt, jeg skulde jo hen til den nye Lotterikollektør Rysſel og ha'e mig en Kvart til næste Trækning, for han maa da absolut være en heldig Kantøffel — at spille hos, mener jeg, for Skroget havde jo al Tid Uheld med sig som Valgkandidat, og man siger jo, at de, der er ulykkelige i Kærlighed — han forsikrede jo Vælgerne om sin Kærlighed til Fædrelandet! — de er heldige i Spil, og Kaffeskeer har han da vundet en Gang, hvorfor skulde man saa ikke prøve sin Lykke! Jo større, jo større — véd De nok, og jeg sætter nu bare, at den store Gevinst faldt hos Rysſel — aa! ja, jeg tror, jeg forærede ham det Uhr, der ikke blev Raad til dengang De véd nok, — det vil da sige, hvis Gevinsten faldt paa mit Nummer — sikken en Svir! Jeg siger Tak for Kaffe!

Materialister.

Ved en bedre
Vise-Fædre-
Middag holdt én af de Fine
denne Tale,
for at svale
Heden fra de mange Vine:

„Det er gru'ligt,
let ansku'ligt,
at Alverden er af Lave.
Der er Fare:
Tænk Dem bare,
Folkets Gud er Folkets Mave!

Folk i Kittel,
uden Titel,
uden Spor af fremmed Orden
eller Mave,
de vil have
Himmeriget her paa Jorden.

Disse Taaber
skri'er og raaber
kun paa Mad, og ej paa andet.
Søg det Høje!
Lad Jer nøje,
thi I har jo Fædrelandet!" —

Hr. Filister!
Om Drouguister,
som kun tæller med Kopeker,
kan man sagtens
ræsonnere,
naar man selv er — Apoteker.

I Redaktionskontoret.

Redaktøren (stærkt optaget, siger til en indtrædende Herre): Maa jeg bede Dem tage en Stol, jeg skal straks være til Deres Tjeneste.

Den Fremmede, en Etatsraad, finder ikke denne Modtagelse svarende til sin Rang og Stilling, og mener det nødvendigt at minde Redaktøren derom, hvorfor han stærkt betoner: Jeg er Etatsraad Stram!

Redaktøren (uden at vende sig): Aa, værsgo' at tage to Stole!

En god Idé.

De strejkende Sømænds Demonstration i Baade.

Rimeligt nok.

Oversergenten: Hvem er den Øverstbefalende i Garnisonen? Svar De, 48!
48: Det er Oversergenten!
Overserg.: Mig! Er De fuld?
48: Ikke Spor! Jeg troede virkelig, at det var Dem.
Overserg.: Gu' er 'et ej! Naa, 39, hvem er det saa?
39: Oversergentens Kone!

Dyden belønnes.

Skete det i Anno 1890, at der i den Stad Köbenhafn levede en Mand, som hed RYSSEL. Var han en renlivet Høyremand, der til daglig Brug øvede Tryk med sine Typer i Jærnbanens Trykkeri, men ved høytidelige Lejligheder ogsaa Valgtryk mod Vælgerne i femte Kreds, hvad der dog ej forhindrede, at Vællingen der blev forsveden for ham selv. Ginge han twende Gange frem i Holmgang og streed mandeligen, men faldt sandeligen, og var det yderst ubelejligt for ham, der han især sidste Gang var saa sikker paa Sejren, at han endog havde ladet sig male i Transparent til „Avisens" Vinduer, for paa den Vis at blive beundret af alt Folket. Men som der staar i det gamle Ordsprog:

Stakaandet Dans er snart sprungen,

blev hans Jagt efter Ry og Ære kun til en — „Dumpe"jagt, hver Gang Stemmerne bleve optalte. Og der han havde proberet det i twende Gange, lagde han Sværd og Skjold paa Hylden, og greb til Alenen, og ginge han senere kun offenlig frem sammen med den blinde Mand og Scheibelein „i Taaget" til Kongens Have. Saalunde lyder Sagnet om hans Bedrifter,

Melder Sagaen endvidere, at der en Dag stod paa Prænt i Bladene, at Ryssel var bleven — Klasselotterikollektør. Ginge det i de Dage altid til med Lodder, og ej mindst, naar det gjaldt at faa anbragt en tro Svend, der havde gjort sin Nytte, men var bleven til Besvær. Og hang det saalunde sammen med Ryssel.

Lo han dog lunt i Skæget og var glad over den Fløde han havde skummet. Og er han saalunde et godt Eksempel paa, at Dyden i de Tider, om end kun sjældent, ogsaa funde sin Belønning.

Naturvidenskabeligt.

Moderen (forelæsende): — Og saa listede Ravnen sig nd gennem det aabne Vindue og stjal en Sølvske — —

Lille Olga (afbrydende): Moer, spiser da Ravnene ogsaa med Sølvskeer?

Grund til Dadel.

1ste Læge: Naa, kære Kollega, er De tilfreds med den Maade, paa hvilken jeg har passet Deres Praksis, medens De var paa Rekreationsrejsen?

2den Læge: Aa jo! Naar bare De ikke havde kureret mig alle de Syge paa fire Uger, som jeg allerede har behandlet i over et Aar.

En liden Vise

om

Obristen Scholler som Sabelsluger i nærmeste Fremtid.

(Frit efter Vessel.)

Hr. Schøller — og hans Sabel —
han bliver snart en Fabel
for hele Byen her.
Ej videre aimabel
og synderlig affabel
han er med samt sit Sværd.

Hr. Schøller — og hans Sabel —
fik dygtigt over Snabel-
en af Professor Plum.
At Schøllers lange Sabel
er videre durabel
betvivler Publikum.

Hr. Schøller svang sin Sabel —
O ve! helt miserabel
i „Berlingske Avis"
mod Overlægers Ære. —
Det skulde han lad't være —
jo, jo, naturligvis.

Hr. Schøller — og hans Sabel —
han dyngede en Stabel
af Næsvisheder frem,
og de var meget grove.
Ja, derfor kan vi love,
at den kan blive slem.

Hr. Schøller — og hans Sabel —
er vistnok inkurabel,
ja, — man er lidt for dum.
Ej blot Reservelæger
han lystigt vederkvæger,
— men Konsistorium.

Hr. Schøller! denne Sabel
er ikke profitabel
at manøvrere med.
Naar De saa økelt svinger
Smørstikkeren, det bringer
Dem selv vist kun Fortræd.

Hr. Schøller! stik den Sabel
i Skeden, — vær aimabel
og rejs en liden Tur.
Den gaar dog ikke længer,
De ganske sikkert trænger
vist til en Badekur.

En lystelig Parabel
om Schøller og hans Sabel
vi skrev i korte Træk.
Den stakkels lille Sabel
holdt op at være drabel-
ig, da den fik sit Knæk.

— Holstein-Ledreborg, Pingel og Bjørnbak mælder sig fra Bestillingen. Den maa være grulig gal i Venstre. Man siger jo: Naar Rotterne forlader Skibet, saa — —. Naa, Herregud, ramler Venstre sammen, saa synger vi: „Lad falde, hvad ikke kan staa!"

Treenighed.

Hvad er en Dagsavis? — En saga blott!
Skelettet af et Bløddyr, intet mere.
Hvorfor? — Fordi en haltende Per Tot
kan kun regeres; — aldrig selv regere;
fordi den „gyldne" Mellemvej er bred
og Ingen gider age med en Krydser
fra Grøft til Grøft og over Skærvedyzser;
thi Vognen gaar ej frem et Hanefjed.

Hvad er et Morgenblad? — Et Ruskomsnusk
af Reaktion og demokratisk Vælling;
en halvstuderet, vigtig Herskabskusk,
der fører Tømmen som en Vartovskælling;
en tandløs, muggen, skørnet Asenskæft,
der tygger Drøv paa Parlamentarismen,
en villig Bydreng for Kapitalismen,
men alt i alt: En grumme sløj Geschäft!

Hvad er Avisen? — Et Superlativ
af alt, hvad Sproget i Geménhed rummer,
en Slagsbro'er, væbnet med en bladløs Kniv
og drukket fuld fra Junkerlaugets Lommer;
et grumset Bundfald, Højres Flakkebjærg,
et Institut for dannede Banditer,
— halvt Moskoviter, Hælvten Jesuiter —
ført an af en politisk vanskabt Dværg!

Hvad er de alle tre? — Et Kompromis,
tilhobe Kapitalens Slegfredunger;
forskellig Mo'er, det siger intet, thi
de Unge kvidre dog som Fatter sjunger.
Naar derfor Morgenbladets Visdom staar
at læse i dets Bro'ers, Avisens Spalter —
da slaar de bare sammen deres Pjalter,
de fik i Arv fra deres Fædregaard.

I Beværtningen.

Gæsten: Opvarter, bring mig Tabslisten!

Opvarteren: Tabslisten! Men vi har jo ingen Krig for Tiden.

Gæsten: Jeg mener Trækningslisten!

For lille.

Fyrsten (til Borgmesteren i en lille By): Der er vel aldrig født en Berømthed her i Byen?

Borgmesteren: Nej, Deres Højhed, dertil er vor By meget for lille!

Landlig Trøst.

Fruen (til Brødkonen): Men det er da fælt! Der er jo bagt Fluer ind i Wienerbrødet!

Brødkonen: Jamen, vil De se, lille Frue, de fleste er dog Rosiner!

„Mytteri" paa „Antwerpen".

I Tugthus blev de sat. — Hvorfor? — Fordi
de fordred' deres Ret og frygted' ikke.
Der lured' paa dem ondskabsfulde Blikke,
men de blandt os vandt udélt Sympathi.
Forlængst var Hyren opsagt, — ind de stod
i Havnen, — der var frihedslyse Tanker.
Da Andre stred imod — de kasted' Anker.
Saa blev med Fængsel lønnet deres Mod.

Hvad havde de da fordret? Var det slemt,
og kunde denne Handling kaldes Brøde?
Blandt Kammeraterne de vilde møde,
for én Sag var de allesammen stemt.
De fordred' kun saa lidt for Dagens Slid,
Begejstringsild i hvert et Øje lued',
De blev med Sult og Slavepisken truet
og lænket for en tro og ærlig Strid.

At Slavens Tid er slut, er blevet sagt.
Den, som der holder fast ved det, — han lyver,
der slides endnu for en lumpen Styver,
og Mængden trues af en væbnet Magt.
Jo! Slavefogder har vi her tillands —
ja! — og tilsøes; thi vi har Slaveskibe,
hvor man Despoter kan ved Værket gribe.
Jo! der skal ogsaa luftes ud tilvands.

Man kan ej dæmme op for Tidens Aand,
thi den vil bryde gennem alle Skranker,
og Tidens store, ædle Frihedstanker
kan ikke kues af Despoters Haand.
Men vi kan dæmme op for Tyranni,
thi vi har Ret og Sandhed paa vor Side,
og de, som maa for ærlig Stræben lide,
de har det store Flertals Sympathi.

Af en Kolportage-Roman.

— — — Uslingens giftfyldte Øje borede sig ind i den ædle Mands Bryst, men denne slog ham til Jorden med et eneste Blik.

Det fineste.

— Har Du hørt, Emilie, at Emma er bleven gift med en Professor i Musik?

— Professor i Musik? — Puh! Det var ogsaa noget!

— Men, Emilie dog, det er jo nu det fineste.

Standsmæssigt.

— Du, Peter, faar en Prins ogsaa Klø naar han er uartig eller ikke kan sin Lektie?

— Ja, men med — Scepteret!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

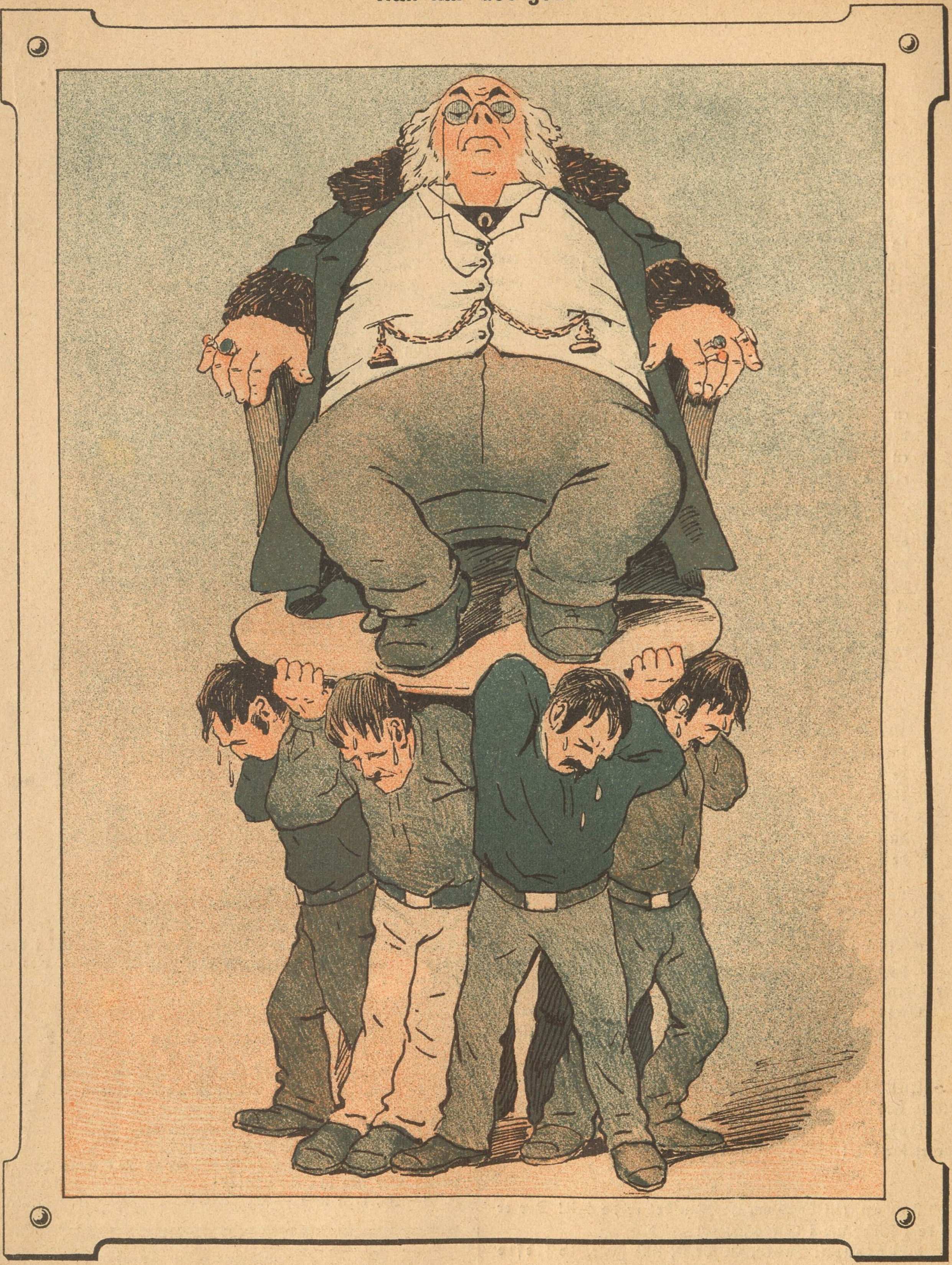

Kapital og Arbejde.

(Efter «The Commonweal».)

Nr. 26.

RAVNEN

Søndag d. 29. Juni 1890.

— Du! Kan Du sige mig, hvad Forskæl der er paa »Dagens Nyheder« og »Avisen«?
— Ja, det ene Blad er »arbejdervenlig« og det andet er »kapitalistvenlig«!
— Jo, Pyt! Nej, ser Du, »Dagens Nyheder« er en Ulv i Faareklæder, men »Avisen« er et Faar i Ulveklæder.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Den Sømands- og Fyrbøderstrejke den gaar,
men den bli'er næppe en af de lange,
thi Wilson, den engelske Bussemand, staar
histovre og gør „Det Forenede bange.
Hans enige Tropper
nu Skibene stopper,
og Selskabet faar sig en Omgang for Lopper,
der bider godt.

I Norge og England ser farligt det ud,
thi Politiet vil dèr gøre Skrue;
de lønnes saa usselt, at det er en Gru,
og nu med de skarpeste Midler de true.
Men naar Mytteriet
far' i Politiet,
saa sidder vi alle sgu nydelig i'et,
— aa skidt — hvad saa!

Alberti og Rode for Højesteret
en hidsig og varmblodig Tvekamp leverte,
og Ove han tabte, og Adler adræt
sin Regning i Modpartens Hjem præsenterte.
Og da der var lukket,
blev Døren opbrukket,
og alle de pæneste Møbler blev hugget,
jo — det var net!

Paa Dyrehavsbakken St. Hans Nat jeg kom,
og Stilhed var der just ej som i Graven,
en fuld Farmacevt der blandt andet løb om
og prikkede Folk med en Dolk i Maven.
En af dem sig ømmed'
og Morderen rømmed'
og bort over Kildeøen han svømmed'
med samt sin „Bjørn".

At Skruebrækkerne ej forstaar
at lave en eneste Stump, som kan holde,
derpaa man stadig Beviser faar,
som nu i Malmø, hvor disse bolde
Arbejderslaver
Stilladser laver,
som vælter og under sig Folk begraver
og maser dem.

Den forestaaende Kejserdag
gør Folket i Helsingør idiotisk;
en Del vil hejse det tyske Flag,
men Andre finder det upatriotisk.
Dog, stans den Tale,
gør ej Skandale,
men vis ham det internationale,
det røde Flag!

— Paa den i de sidste Dage i St. Petersborg afholdte „fjetde internationale Fængselskongres" mødte os elskelige Professor, Kirkeværge, Landsthingsmand etc. Fængselsinspektør Goos som Danmarks Repræsentant. Fremmede Blade er formodenlig blevet imponerede ved den Masse Tillidshverv, der er lagt paa Goos' Skuldre, og de har ikke kunnet tænke sig, at en Goos kunde klare alle de Ærter. De har derfor uden videre døbt ham Groß. I Sandhedens Interesse maa vi protestere. Goos bliver aldrig Groß. Om han saa udnævnes til Storvizir og Elefantridder, er og bliver han — en Goos.

— Det i Hamburg nylig oprettede „Arbejdskøbernes Værn" bliver allerede voldsomt bestormet af stakkels trængende Arbejdskøbere, der er bragt til Afgrundens Rand ved deres Arbejderes uforskammede Fordringer og Forfølgelser. „Værnet" har maattet vise de paatrængende Kolleger af med den Besked, at kun Medlemmer af Kapitalistværnet kan faa Understøttelse. Nu er det ret pudsigt, at „Værnets" Sekretær bærer det for en Kapitalist meget passende Navn Vielhaben, og det er ham, der paa Kapitalistunderstøttelses-Foreningens Vegne har at give Ansøgere den ægte kapitalistiske Besked, at Selskabet nok vil viel haben, men som alle Kapitalister vil det ikke — viel geben!

— I Borgerrepræsentationens Forhandling om det ny Raadhus talte Borgmester Borup saa varmt for at antage Arkitekt Nyrop som Raadhusets Arkitekt, uagtet Fællesudvalget kun med 10 Stemmer mod 9 havde indstillet ham til en Præmie af 5,000 Kr. — foretrukken blev nemlig ingen af Planerne —, at man fik det Indtryk: Der er kun én Nyrop, og Borup er hans Profet!

Ved Telefonen.

Grosserer Vind vil forklare sin i Besøg kommende Ven fra Provinsen Telefonens Virkning. De gaar ind paa en Restavration; Grossereren fører ham hen til den derværende Telefon og siger: „Pas paa! Nu siger jeg til min Kone, at Du vil tilbringe Aftenen hos os. Saa. Hold nu Røret til Øret og Du vil overbevise Dig om, at hun har fuldkommen forstaaet mig."

Vennen lytter og hører til sin Overraskelse følgende Svar:

„Det manglede bare, at vi skal plages med den Idiot!"

Fornuftig Omvendelse.

En Ungersvend, lidende af ulykkelig Kærlighed, tog den fortvivlede Beslutning, at drukne sig. Da Vandet naaede ham til Halsen og han vil gøre det afgørende Skridt, raaber han pludselig: „Hvad Pokker gaar der af mig — jeg vil jo bare bade mig!" og dermed gav han sig til at plaske omkring af Hjærtens Lyst.

Rimbrev til „Ravnen".

Gamle Dreng!
Giv mig Rum i dine Spalter,
lad mig synge mine Psalter
ved vort Samfunds Sygeseng.
Laan mig Stagen til min Kærte,
Skaft til Svøben, der skal snærte
Kapitalens fæle Slæng.

Nu til Sagen!
der er sære Tegn, der varsler
Dommedagen
for vort Samfunds raadne Bygning.
Hør en Knagen og en Bragen
fra dens Grundvold til dens Rygning!
Være som en Mus, der barsler,
hver en lejet Skribler dækker
efter Evne Huller, Sprækker
med en Portion Løgne-Kit
og en Lap paa Dat og Dit.
De med Høvl og Murske kvakler
trods de ser, at Huset vakler.
Bitte Børn! I selv Jer gækker
om I tror, der skér Mirakler.
Mæld Jer kun fra den Haandtering,
der behøv's en radikal
grundig Hovedrestavrering:
Nye Bjælker, Gulv og Trapper,
Grund og Mur og ny Karnapper.
Den, der paa det Gamle lapper
er og bli'er en national-
økonomisk Skruebrækker.

Ja, Du har vel hørt den sidste!
den, at Venstre slaar en Revne.
Det, der ej kan staa maa briste;
dø, hvad ej til Liv har Evne. —
Og hvad er vel alt i alt
Differencen, sét lidt nøj're,
mellem Venstres Maal og Højre?
Hvorfor har de ikke Skramlet
— Klud og Pjalt —
længst i fælles Pose samlet?
Hvorfor har de overfamlet,
profaneret, drevet Hoer
med vort Højres Svigermo'er? —
Her jeg mener, kære Ravn!
Fru Libertas kønne Navn;
thi før Højre holdt af hende
elsked' det sin værste Fjende. —
Vilde Venstre ny Systemer?
Pyt med deres ny Problemer!
Det hos os var gamle Them'er.
Nej, af Nyt var ikke Spor.
Differencen var som Hamlet
siger: Ord og Ord og — Ord!

En Evropæer-Karavane.

Hver Gang vor Hovedstad gæstes af Indianere, Lapper, Singhalesere og hvad alle de Mærkværdigheder kaldes, som entreprenante Udstillere har forevist et „højtæret Publikum", har „Ravnen" i sit stille Sind ræsonneret som saa:

Hvad mon disse Repræsentanter for fremmede Folkeslag vel egenlig tænker om de Medmennesker, de her maa producere sig for? Maaske laver de, naar de taler indbyrdes sammen, ret artige Vittigheder om det ærede Publikum. Saa aldeles uciviliserede er de saakaldte Vilde Pokker ikke, og navnlig blandt Singhaleserne var der nogle Skønheder, der var ganske drevne i Koketteriets Kunster, og den Masse Erobringer, som den mandlige Del af Karavanen gjorde i vor Dameverden, var et saa knusende Nederlag for vore københavnske Kavallerer, at dets Virkninger sent vil forvindes. Men sæt nu, at der blandt de kaffebrune Hjærteknusere har været en eller anden singhalesisk Hagenbeck, der spekulerer paa, ved Lejlighed at gaa paa Tournée i sit Fædreland med en Evropæer-Karavane, og maaske gør en lille Afstikker med den til Afrika! Saadanne Forestillinger af Hvide maatte dog være et ret interessant Syn for Negrene, thi ved Hjælp af vor høje Kultur kunde en Impressario plukke ganske gode „Numre" ud blandt os, som absolut maatte vække Sensation hos vore sorte Medborgere. Vi skal her blot nævne nogle enkelte Pragteksemplarer, som ikke maatte mangle paa en saadan Karavanes Program, der kunde se saaledes ud:

Udstilling paa Palmepladsen,
nylig indtruffet fra Evropa: 50 Danske under Ledelse af Direktør Bim Bimmelim.
I Dag og følgende Dage:

1. Etatsraaden. I Baggrunden ser man en Del hvide Slaver arbejde. Etatsraaden fortærer til Frokost tre Dusin Østers og drikker Champagne dertil. Senere optræder en Læge og forordner Etatsraaden, at han som Følge af den Ærgrelse, hans med Strejke truende Arbejdere har forvoldet ham, skal foretage en Rekreationsrejse til et Badested. Efter at Lægen er gaaet, tager Etatsraaden igen fat paa Østerserne og Champagnen.

(Publikum anmodes om ikke at ophidse Etatsraaden ved at lave Vittigheder om den Snes Ordener, der hænger rundt omkring paa hans Bryst og Mave.)

2. Gardeløjtnanten. Han bestaar af et Korsæt, Vat og en Skilning, der er saa lang som Mælkevejen. Taler gennem Næsen.

3. Den Reaktionære, ogsaa kaldet Højremanden. Publikum opfordres til at opstille Paastande. Højremanden vil bevise alle Paastande og fortolke det utroligste.

4. Rygsel eller Lykkebarnet. Denne vidunderlige Skabning har sin Styrke i at falde, og ved hvert Fald bliver han noget mere. Første Gang, da han ialdt ned fra en meget høj Valgtribune, blev han seks Kaffeskeer rigere, og anden Gang, efter et endnu dybere Fald, vaagnede han som Lotterikollektør.

Endvidere forevises: Ægte københavnske „Løver", Livjægere, Skruebrækkere, Gendarmer, smaa Konservative, Selvbeskattere og mange andre sjældne og seværdige Størrelser.

I Tivoli.

(Kølig, regnfuld Aften.) — Damen: Bare her dog var en Vinterhave, man kunde sidde i.

Herren: Nej, mange Tak! Her er saamæn tilstrækkeligt koldt her i „Sommerhaven"!

— Mellem en Klog og en Daare er Forskellen ikke stor — ofte kun en Flaske Vin.

Godt bestilt.

— Det er vist en rigtig Drivert, Fyren derhenne; han bestiller vist ikke meget!
— Ih, bevares! Det gør han rigtignok. I den sidste Timestid har han allerede for sin egen Mund bestilt 10 Kognaker, 2 Vand, 4 Bajere og 2 Porter.

I Klemme.

— Garçon! Jag vilde Fa'en ta'e mig gærne ha'e en Sodavatten og en Punsch; men her staar: Forlang al Tid Margarine! Hvordan skal jag blive fri for det Stads og faa Punsch i Stedet?

St. Hans Aftens Spil.

Til Kirsten Pil
afsted, afsted vi drage med Il
ud ved den svale Kilde
i Sommernatten den milde.
Der er der Rystetoddy parat,
for hvem der lider det og vil ha'et;
vi Liv og Lystighed søge.

Paa Bakken.

(En sædelig Familiefader.)
Nej, det er for galt, baade Mænd og Kvinder
man ugenert her blandt hverandre finder,
hvad skal det dog blive til med Moralen,
naar saadan man protegerer Skandalen?
Herude maa selv Scavenius græde,
for værre her er end i Knabrostræde,
og sættes en Stopper derfor der skulde.

(En døv Herre)
og saa faar man tudet Ørene fulde.

(Mal mig den gaar forbi)
Her kan man ej høre, hvad selv man siger.

(„Ravnen")
Det taber De intet ved, uden Smiger!

Pjerrot
(til Publikum):
Mein' Herrschaften! Her skal De bare se,
jeg æder brændende Blaar — en to tre,
den Blaar, som ved mange dundrende Løgne
er puttet i Konservatives Øjne.
Værs'artig! — her ser De Røgen — vent!
nu kommer mit nyeste Eksperiment.

(Trækker Bændlerne ud af Munden.)

Det er Baand, hvormed Frihed og Ret bli'er bundne,
for Smaafolk, Arbejdere er de opfundne,
og dem, det omsnærer, maa blive i'et,
til det sprænges af Socialdemokratiet.

Manden med Kukkassen.
Træd hid og se, hvad jeg vise vil,
det gælder blot at sætte Øjet til
det Glas i Stereoskopet, som er klart,
saa veksler Billeder i lynsnar Fart.

(Man samler sig ved Glassene.)

Her ser I allerførst et Fort,
hvis Levetid vist bliver kort,
det bygget er af Estrup hin strænge,
ved Magtens Bud — for vore Penge.

(Billedet skifter.)

Her ser I Kongens Have;
naar den den 5te Juni er af Lave,
naar Matzen og Konsorter der sig skaber,
mens Folket enten griner — eller gaber.

(Billedet skifter.)

Her ser I en Mand med fine Fagter,
han gaar med Højre og er Slagter,
med Kors paa Bryst, behandskte Poter.
Hm! Ordener hænger man paa — Patrioter.

(Billedet skifter.)

Se, her er et Billed, der glæder Forstanden,
Hørup og Berg rækker Haand til hinanden.

(Billedet skifter.)

Og her er et andet, ligefrem rørende —
Holstein paa en Returbillet kørende.

Hjemvejen.

Den korte Sommernat,
den er nu snart forbi,
nu skal vi ind til Byens Færd og Snakken. —
Saa svinder al Ting brat,
ja, selv den Poesi,
som der endnu opdrives kan paa Bakken.
Til Dagens vante Slid
vi drager ind igen,
og Luften er lidt kold, man knapper Frakken.
Vi gaar imod en Tid,
da alt vil ramle hen
i Stumper og i Stykker — ogsaa Bakken.

God Trøst.

Kokkepigen (til Høkeren): Af den Snes Æg, som jeg nylig købte hos Dem, var de ti fordærvede!

Høkeren: Det kan jeg virkelig ikke gøre for, lille Jomfru! Lige som der gives fordærvede Mennesker, saaledes gives der ogsaa fordærvede Æg! — det er en Naturlov.

I Kasernegaarden.

Kompagniet præsenteres. Der er kommanderet: „Ret! Se til venstre!" Kompagniets højre Fløjmand er kommet ud af Retningen.

Obersten: Hr. Kaptajn! Læg Mærke til Deres højre Fløjmand — det ser ud som om den Herre vil trække sig tilbage i Privatlivet!

God Sammenligning.

— Det er en dejlig Hund, Hr. Greven der har anskaffet sig.

— Et fortræffeligt Dyr. Den følger mig hvert Skridt, den er vedhængende som — en Rykker!

Ubeskeden.

Klienten: Men sikke noget! Hvor Pokker kan De gaa hen og tabe min Proces i tredie Instans?

Sagføreren: Men Kære, De er virkelig ubeskeden! Kan De da ikke være tilfreds med, at jeg har vundet Processen i to Instanser!

— Man hører ofte bitre Klager over de Stores Hovmod, men de Stores Hovmod vil falde, saa snart de Smaa vænner sig af med at krybe.

Fonografen i Tivaali.

Det er en schtorartig Opfindelse med den Fonograf, og den Eddijschon maa rigtignok være en schtor Mand, majet større end baade Matzschen og Ryssel og Frederik og hvad nu alle de store Mænd hedder — Guschtraffe maj maa han.

Jai var inde for at høre den forleden Dag. Jai fik et Par Hørerør i Øret og schatte mai paa en Schtol og schaa begindte Faareschtillingen.

Ferst hørte jai Phister schynge Visen: „Aa jai vil ha'e en Hjærtenskær" — Hihi! Det vil jai schgu osse gærne, men det er schgu ikke schaa nemt at faa fat i, — nej, Gu' er det ej!

Schaa hørte jai naa'et fra Revyen — Notabena ikke den paa Morskabstheatret, men den paa Nørre Fælled. Ferst var der en, der kommanderede; det maa vist have været en Kommanderschersant — Hihi! — for han gjore det schgu godt. Schaa begindte de at schlaa paa Trommen: Bom — bom — bom — „Nu kommer Per Laschen med Fanen" osv.

Det var Fanen ta'e mai schtorartigt at here schaa livagtigt det lød; akkurat schgu schom om det var nere paa Amalienborg. Og schaa Hurraraabene bagefter og Kommandoraabene igen, da di marscherede af. Jai var Guschtraffemai aldelesch forbauschet.

Henne ved en anden Fonograf herte jai schaa Kammerschanger Schimonsen, der schang:

Du gamla, du friska osv.

Ja, du gamle! Du har schgu ikke faaet det betalt i Linievis, for schaa havde Du schgu nok sunget mere end fire Linier. Og naar det schaa endda hade været no'ne lange Linier — Hihi! — og ikke schaadan no'ne korte no'ne, saa havde der dog veret no'et ved det — endskønt det var der schgu alligevel, det kan ikke nægtes.

Jai vil foreschlaa Fonografen, at den faar Malermester Jenschen eller Nellemann til at holde en Tale for sai, og Frederik Hanschen til at schkrige Hurra, og Ryschel til at fremschige den Takkebøn han har bedt, da han blev Klasselotterikollektør. Schaa vilde jai schgu gerne give fem og tive Øre til for at komme ind og here det, og schaa vilde jai osse raade andre til det samme.

Det gør jai nu alligeveller og schamtidigt tainer jai mai Hr. Redachtør, schom Derresches

Moses Majer.

Beklageligt.

Fruen (til den nye Tjenestepige): Ja, nu véd De jo Besked; men det vil jeg endnu sige Dem forud: Jeg vil ikke vide noget af, at Deres Kæreste besøger Dem her i Konditionen.

Pigen: Aa, det stakkels Menneske! Og han, som saadan havde glædet sig til at gøre Fruens Bekendtskab! Han har saamæn allerede flere Gange spurgt til Fruens Befindende!

I Skolen.

Læreren: Hvor længe levede Gottfred af Bouillon?
Eleven: Til han ikke gad spise mere af den.

De søde Smaa.

Lille Else er uartig og faar et Klaps af Fa'er, men hun slaar ubenvidere igen.

Moderen: Men Else!

Else: Jamen Moer, det var Fa'er, der begyndte!

Ogsaa en Grund.

— Kære Ven, jeg maa sige Dig, at din Kusine er en fortryllende Pige! Hende kunde jeg ønske at faa til Kone!

— Gift Dig bare ikke med hende!

— Hvorfor ikke?

— Hun kan ikke spille Klavér.

— Naa, det er da ingen Ulykke.

— Jamen, tillad mig, kære Ven, hun kan ikke spille Klavér, men hun **spiller alligevel!**

En Fejl.

Datteren: Det er et prægtigt Menneske, den unge Professor, han forstaar at forklare Alt saa smukt —

Moderen: Kun ikke sig selv!

Forstaaelse.

— Jeg véd en passende Kone for Dem.

— Smuk?

— 50,000 Kroner straks.

— Hm! Hun er efter min Smag! Hvor gammel?

— 100,000 Kr. naar de Gamle kreperer.

— Det vil passe! Medgift?

— 36 Aar, en skæv Hofte og en høj Skulder.

— Det er afgjort. Jeg tager hende!

Slagfærdig.

Professoren (til Kandidaten): De lader ikke til at **være den**, der har opfundet Krudtet.

Kandidaten: Nej, han gik heller ikke til Forelæsninger **hos Dem.**

— **Kaffetaaren er Vandet paa de gamle** Kaffesøstres Mølle.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Lykke paa Rejsen.

:|: Snart op, snart ned :|:
det gaar i Venstres Gynge,
ej længer glad vi synge,
det alle véd.

Vi Lykken kan ej gribe fat,
og derfor vil vi gaa.
Nej, Socialismen dén holder
alle paa.

Nr. 27.

Ravnen

Søndag d. 6. Juli 1890.

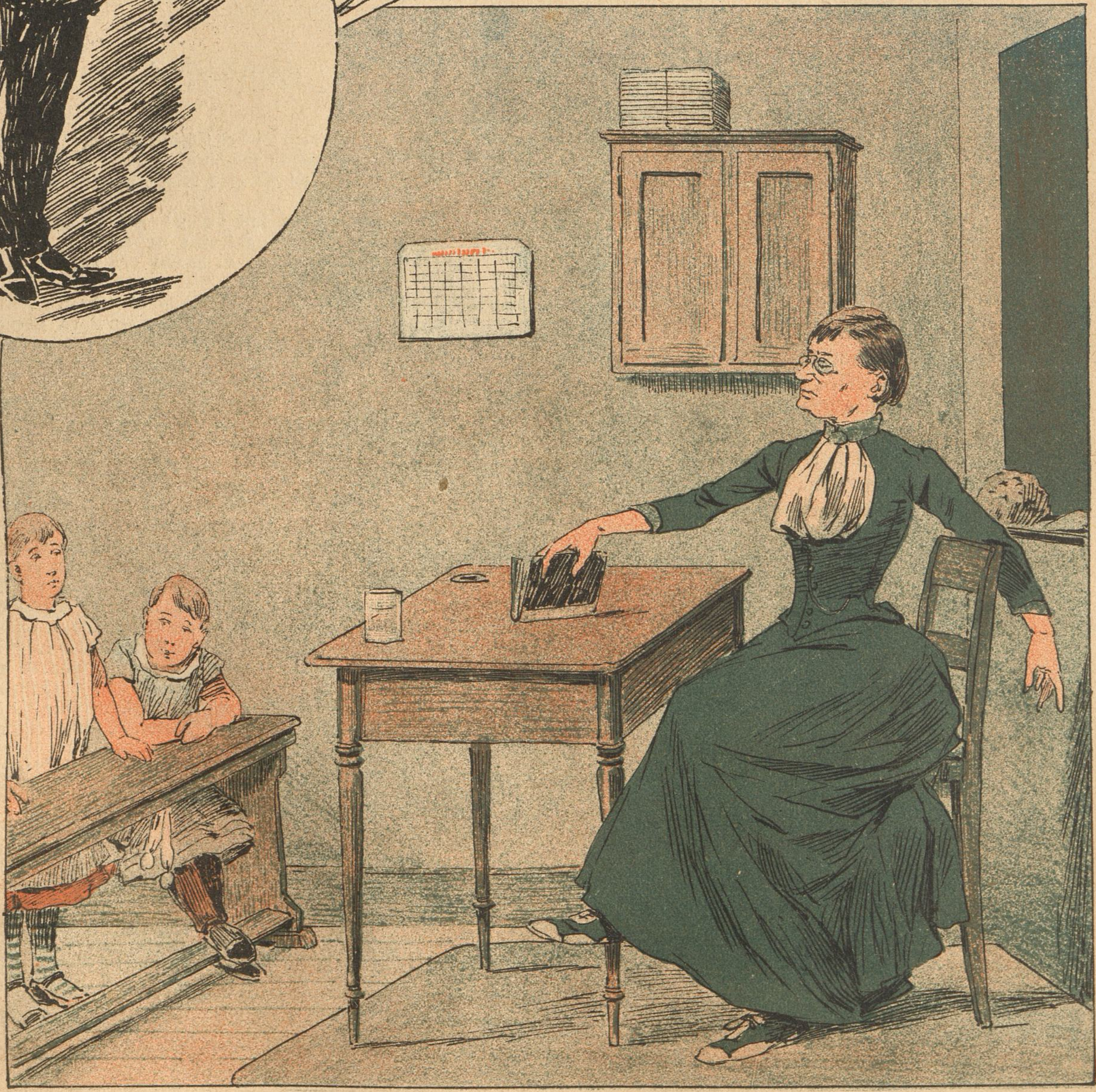

— Lille Agnes! Hvilke Dyr bringer levende Børn til Verden?
— Storken!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af „Gutter ombord".

Naar en Kejser rejser
alle Splejser dejser
straks paa Maven for den store Mand.
Tietgen selv med Skruen
tog saa pænt til Huen,
da ved Helsingør han gik i Land.
Selv den norske Slægt, som tidt saa „kæft"
haaned' Andre, viser dyb Respekt,
kryber for Hans Naade,
ryster for hans Flaade,
mens de lægger Vægt paa stor Effekt!

Af Fallenter venter
man kun smaa Procenter,
Løwener gi'er heller ikke stort,
skøndt det godt bekendt er
at han store Renter
høstede af det, hans Folk har gjort.
Arbejdsstyrken fandt dog, det var rart,
om den og ved Skiftet fik sin Part.
Prokurator Lassen
vogter dog paa Kassen
men Hr. Schiøtz skal nok faa Sagen klar't.

Gjørup er en Dranker,
og hans Tanker vanker
aldrig i den Retning, som de bør.
Han forleden blank er,
styrer sine Skanker
ud paa „Berren" for at sælge Smør.
Trænger ind til Folk og snupper væk:
Kjoleliv og Port'monnix — — o Skræk! —
Snart i „Port'monnixen"
Gjørup laa paa Brixen
og fortrød saa haardt, at han var fræk.

Venstre er mærkværdig
hurtig bleven færdig
med sin Sparekassepolitik.
Nu for Tiden er de
vis paa, at Alberti
har for Kassens Tarv det bedste Blik.
De med Højre gaar saa pænt i Spænd,
Secher er Albertis bedste Ven.
Venstre helt begravet
bli'er i „Morgengnavet",
der kun giver Plads for Højremænd.

Tykke Fredrik Hansen
logrer kønt med Svansen
for de store Mestre, han har kær.
I sit Blad aftrykker
han nu fede Stykker
af en Lov, der passed' dem især:
De, der strejked', kom paa Vand og Brød,
deres Talsmænd man i Rasphus bød. —
Ja, kom de tilbage
disse gamle Dage,
havde Frederik sgu ingen Nød!

Men „Avisen"s Skvalder
højt for Brystet falder,
navnlig naar „Lock out" den brøler paa.
Mestrene bekende
maa, at uden Svende
kan Bedriften jo umuligt gaa.
Haandelav der skal nu engang til,
uden det det Hele staar paa Spil.
Og naar først det fattes,
kan det ej erstattes,
om saa selve Fredrik mure vil!

Hunde-Internat.

I Lighed med Roar Christensen har „Ravnen" ogsaa indrettet et Internat for hjemløse og syge Hunde og Køtere. Det er allerede ganske godt besøgt, men vi venter endnu paa mange flere.

Af Patienterne kan nævnes en lille arrig Moppe fra Trinitatis. Den er galdesyg og avindsyg, og har endnu flere Sygdomme. Men vi haaber dog nok, at vi skal kunne kurere den.

Saa er der ogsaa en Bulbider nede fra Frederiks Hospital i Amaliegade. Den er herskesyg og ubehagelig, og den har en Aversion mod og vil bide alle Reservelæger, især de Gifte, hvis den blot kunde. Men dertil er den for gammel og tandløs.

Den er særlig anbefalet af Hans Ekscellence Kultusminister Scavenius, og vi haaber, at det skal lykkes os at kurere den.

Ligeledes er der en lille Grævlingehund fra Krystalgade. Den lider af noget som hedder Fortolkningssyge, og som gør Hjærnen blød paa den. Det gør os ondt at tilstaa, at vi intet Haab nærer om dens Helbredelse.

Derimod er der en lille Spids ude fra Griffenfeltgade. Den har i flere Aar lidt af „Falde"syge, der ytrede sig ved, at den absolut vilde ud og falde igennem ved Valgene i femte Kreds. Nu er den saa nogenlunde kureret for sin Sygdom, og kan i Løbet af ganske kort Tid atter begynde at gøre Gavn — denne Gang som Lotterikollektør.

Der er en som har faaet Sovesyge, vistnok af at læse „Morgenbladet", og en anden, der har Drejesyge; det vil sige, den drejer sig efter Vinden. Sidstnævnte hører hjemme i Slagterlavet og er noget Juulbenet, men ellers velskabt. Vistnok ogsaa inkurabel.

Hvis nogen har Lyst til at tage vort Internat i Øjesyn, kan det ske hver Lørdag Morgen i Rømersgade 22. Man spørge blot efter

„Ravnen".

Syge Hunde og Køtere behandles efter bedste Methode.

To Salige.

Bruden (efter lang Adskillelse): Kan Du huske, at vi lovede hinanden at tænke paa hinanden ved Synet af Aftenstjærnen? Jeg var altid salig, naar jeg saa den!

Brudgommen: Jeg ogsaa!

„Kaiser"besøget.

Jai var oppe for at tage imod Kajseren. Jai er vis paa, at det vilde have gjort ham ondt, hvis jai ikke havde været der, og derfor var jai der ogschaa — Hihi!

Jai kom, jai schaa, jai sajrede —

det vil schige over alle Hindringer ligeschom mine Kollegaer fra „Politikken" og „Aftenbladet" og „Kebenhavn". Jai schaa maiet mere end der i Grunden var at sche og jai kan schgu skrive maiet mere endnu. Men det ger jai ikke. Man er jo da Gudschkelov en hederlig Journalist, om end maaschke noget Journa-listig til Tider — Hihi! det herer ja til Beschtillingen. Na, saa tager jai altsaa fat paa

Ankomschten.

Den fandt Schted ude i rum Sø, Ankomschten eller Velkomschten eller hvad man nu schkal kalde den. Der Kajser var ombord paa „der Kajser". og han havde schin Broder Prins Hi-ha-Heinerich med — Hihi! Der blev schalutteret, og til dette Scha-Luth-Akkompagnemang gik man schaa i Land. Natirligvis, ude paa Schøen kunde man da ikke blive.

Landschtigningen

foregik paa den Maade, at man ferst schatte det ene Ben og schaa det andet Ben i Land. Kajseren schatte det venstre Ben ferst — han er altschaa Venschtremand —, og da Venschtrebladenes Referenter schaa dette, schmilede di, medens „Avisen"s Blækschprutte gik ind og kebte en Schukkerslajte hos en Konditor, schom han puttede i Lommen, Notabena — ikke Konditoren, men Schukkerslajten — Hihi! „Avisen" er jo alle Tider vant til at schtikke Piben ind.

Bortkerschlen

schkete paa Vogne — Hihi! var det ikke mærkeligt — og blev fulgt med schtor Interesche af de Forschamlede. Der blev præschenteret Geværh, og der blev schpillet den bekendte

Hej! Di med Siegeskrandschen,

og vipsch! schaa var di borte,

Opholdet

paa Fredenschborg varede ikke schaa længe schom det kunde have varet, og

Afraischen

fandt Schted i Mandagsch, — schom di vel nok har læscht i andre Blade, — efter at der i Forvajen var falden en mild Ordensrajn over ferschkellige. Der schkal jo være en Orden i al Ting, ogschaa helscht i de Hejereschtaaendes Knaphuller — Hihi! Guschtraffemai schal der.

Na! Nu tror jai, at jai vil schlutte. De to „Kajser"e er borte; nu har vi kuns vorresches ejen Kajser tilbages. Og ham hører eller scher man jo ikke noget til, efterschom han er i Borgerrepræschentaschjonen.

Derresches majet forbundne

Moses Majer.

Nyt Abonnement.

Nu lægges der ud med et nyt Kvartal.
min Kære! Betal
til Pressen dine Procenter!
Til Gengæld den lover at vise Flid
i Sommerens sure Agurketid
med flyvende Korrespondenter.

Se, først er der „Tante", den gamle Tøs,
hun er officiøs
med Kør-ind for Tietgen og Beckmann;
vil Du vide, hvor Vinden blæser fra,
vil Du Nyheder fra Kabinettet ha'e:
søg Tante, og abonnér væk, Mand!

Og „Dagbladet" — gaa blot ej det forbi,
det hænger jo i,
og Umagen lønner sig ganske;
dets Venner har Plads om et Tøndebaand,
de sidder og venter i Bauditz's Aand
den frelsende „Holger Danske".

Se, „Dagens Nyheder" vinker glad.
det er Ungdommens Blad,
hvor tidt Fred'rik har stillet til Lussing.
Lidt „moralsk udhulet" er Cobden vel,
men skidt, — abonnér og betal hans Gæld,
Bladet byder paa Esman og Ussing.

Her har vi Professorens smaa Avis,
den smækfede Gris,
som kun i sin Svinesti agtes.
En tolv Spalter Ondskab og overgemt Had
er Bæstets sædvanlige dagligdags Mad;
spæd lidt til, før Grisen skal slagtes!

Nu gaar vi mod Enden: Vort „Morgenblad",
læs det og vær glad,
Du nyder vel Glæden ei længe.
Men vis Dig baemhjærtig, gør paa Dig Vold,
skriv dit Navn i dets Abonnemensprotokol,
Gud Dig lønner for den Krones Penge.

„Politiken"! læs den for Himlens Skyld,
paa déjligste Fyld
Demokrater kan der abonnere:
Prinsessek-oler med nyeste Snit
og Kejserens prægtige Appetit,
Henrik Cavling — og „Løgn" med mere.

Og trænger Du end til det frie Ord,
som Ingen tror,
vil Rex nok ta'e Dig i Favnen. —
Nu kan Du jo vælge, men savner Du to,
saa tag kun nyt Abonnement med Ro
paa „Socialen" og „Ravnen".

Udgangstilladelse.

— Hej De, Konduktør! — der faldt en Mand af Vognen.
— Gør ikke noget! Han har betalt.

Til Lærlingespørgsmaalet.

— Hvorhen saa gesvindt, Mester?
— Jeg skal ind i Lærlingeforeningen — — jeg maa ha'e en Dreng til.
— Er der saa travlt paa Værkstedet?
— Nej, desværre! — men min Kone har faaet Tvillinger.

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, nu er da den tyske Kejser vel rejst igen, saa nu har Bladene ikke mere at fortælle om hvad der blev spist og drukket ved Taflerne, som nok næsten var vanskeligere for Tyskerne at faa Bugt med end Dydbølstillingen, saadan et Leben var der, og Kejseren var jo ogsaa aldeles væk af Begejstring over al den gode Levemaade, der blev sat for ham, og sa'e, efter hvad „Politiken" siger, at vi leverede den bedste Hofmad i hele Evropa, og det var jo meget smigrende, men desværre er det ikke saadan allevegne i Landet, hverken i Arbejderfamilierne eller i Fattighusene, hvor der knapt er Tale om at blive mæt eller at faa ordenlig Mad en Gang imellem, og det siger jeg slet ikke af Misundelse, men bare som en lille Lignelse om, hvor underligt det gaar her i Verden, og i Søndags saa det da næsten ud til, at Vejret ogsaa havde faaet Hofnykker, for her i Byen og deromkring regnede det jo, som det næsten aldrig skulde høre op igen, og jeg kunde gærne græde, naar jeg tænker paa al den dejlige Lammesteg og Agurkesalat og Jordbærrene og alt det rare Smørrebrød som stod til ingen Nytte og ventede paa alle Københavnerne som ikke kunde komme uden for en Dør, men maatte sidde hjemme og slaa Tiden og Kedsomheden ihjel med en Seksogtreds, medens andre fandt paa at plage deres Medmennesker i Nabolavet med at sidde og hale i en skrækkelig Harmonika, som man bliver idiotisk eller hypnotiseret af at høre paa i Længden, og man faar grangivelig en Fornemmelse af hvad de Ulykkelige led, der i sin Tid blev levende radbrækkede, naar man hører hvorledes en eller anden tungsindig Eneboer tankeløst mishandler de kønne Melodier paa sit Uhyre af en Blæsebælg; ganske vist er der dem, der kan spille meget pænt, men til Gengæld er der altfor mange, der ikke kan, men „spiller" alligevel saa det er en Gru, men det kan jo være, at Vedkommende er stærkt plaget med Rotter og i sin Fortvivlelse prøver at forjage dem med Harmonikaens — det er nu egenlig blodig Ironi, at saadan et Torturredskab hedder Harmonika! — skrækkelige Lyde, og det maa være Rotter med meget stærke Nerver, der ikke skyndsomst tager Flugten for den Musik! Men hvad jeg vilde sige anbelangendes Regnvejret, saa stod det nok ikke paa Spisesedlen i Fredensborg, men der havde de deres paa det Tørre, og blev de alligevel temmelig „fugtige", saa var det ikke af Regnvand. Men saa i Mandags faldt der i Ordets bogstavelige Forstand en ordenlig Byge, for det regnede med bare Ordener, baage Stjærner og Kors og Medaljer; der forslog ingen Paraplyer, men man maatte proppe i Baglommer og Bukselommer for at faa Ende paa Oversvømmelsen, og jeg begriber ikke, at „Politiken"s Referent, der ellers er ganske godt om sig, ikke har faaet et lille „Stænk" i et af sine Knaphuller. Det maa være et ligefremt Uheld, for selv Kejserens egen specielle Hofjournalist kan ikke have gjort sine Sager bedre end „Politiken"s Referent under Kejserbesøget. Og saa tænke sig, at der er en Lakøj eller Lakaj hvad det hedder, som har faaet Guldmedaille i Kroneordenens Baand „med Tilladelse til at bære samme, naar han varter op"! Som om Nogen har været flinkere til at varte op, end „Politiken"s Referent. Men det er et sandt Ord, at det gaar kun skæfdent efter Fortjeneste i denne Verden, for naar en 10—12 Spalter Hofnyt i 4 Numre ikke bliver paaskønnet med saa meget som en lille Krone-Orden med Tilladelse til at bære samme, naar han varter op — saa siger jeg Tak for Kaffe!

Den nye prøjsiske Finantsminister Miquels Stilling har ikke væsenlig forandret sig. Tidligere var han Overborgmester, nu er han Overborgemester — nemlig naar der skal gøres Statsgæld.

Paa Jagten.

— Men hvad er dog det? Den unge Læge fra Købstaden skyder jo den ene af vore Klappere efter den anden!

— Naa ja, han maa jo sørge for at skaffe sig nogle Patienter.

I Skolen.

Læreren: Hvoraf slutter vi, at Jorden er rund?
Eleven: Af Globus'en.

En rar Ægtemand.

Hun: Du husker nok ikke, at det er min Fødselsdag i Dag?

Han: Aa, for Pokker! Hvorfor skulde Du nu minde mig om det! Jeg havde saa rart glemt det!

En Spekulant.

— Hvor kan det være, Petersen, at man aldrig mere træffer Dig hjemme om Aften, hvor Fanden er Du egenlig henne?

— Jeg spekulerer paa Børsen.

— Aa, gaa væk, om Aftenen?!

— Jo, ser Du, hver Aften Kl. 8 har jeg ved Børsen Stævnemøde med en sød lille Pige, der skal arve en Masse Penge efter sin Tante!

Til lille Frederik.

Lille Fredrik op har gravet
blandt de mugne Pergamenter,
vil et Ris til os ha'e lavet.
Frem en gammel Lov han henter;
i den gamle Trædemølle
ønsker han — den lille Bølle —
vi skal gaa, — og aldrig kny,
ikke kæmpe for det ny.
Og — hvis op til Strid vi ægges,
saa skal vi i Lænker lægges.

Lille Fredrik! Knejs med Nakken!
Du er Formand for Kloaken,
Du er stor og Du er vis.
Men blandt Bladlus bær Du Prisen,
og med Smuds Du i „Avisen"
laver til din Bag et Ris.

Patrioter.

Ved en ægte patriotisk
Forsvarsfest en Dannemand
dybt bevæget holdt en Tale,
som kun Patrioter kan.

Tonefaldet var som Præstens,
messende i Kirkens Kor,
og hans Stemmes bløde Bæven
bar af Skaberi ej Spor.

Glædedrukken flammed' Ojet
af en dansk og hellig Ild, —
hverken Vinen eller Maden
havde gjort en Snus dertil.

„Danske Mænd og Kvinder!" sae han —
Tak Jer Skaber mangen Gang,
at han lod Jer skue Lyset
i det lyse Dannevang.

Her er Mad til alle Munde,
Korn paa Mark og Fisk i Hav;
derfor vi som danske Brødre
dele hvad Naturen gav.

Derfor vil vi værne Arnen
med vor stærke danske Arm,
og vort gamle danske Mo'ersmaal
gæmme i vor danske Barm.

Dansk er Landet, dansk er Folket;
den, der ej er Dansk, skal ud;
dansk er Brødet, det skal nydes
kun af danske Kvinde-Skud!"

* * *

Men hvad skal man sige? Selv en
Patriot kan skifte Sind,
thi naar det gaar løs paa Pungen
blæser der en anden Vind.

Vil den „lille Bro'r" ha'e Tillæg,
kan han godt faa Løbepas;
thi Laskarer og Malaver
fylder jo den samme Plads.

Kapital og Patrioter
kan saa dejligt gaa i Trop;
thi den Ene kan begynde,
hvor den Anden hører op.

Julivise.

Mel.: Julia Julia, hopsasa.

Nej, sikket Julivejr i Aar,
helt til Halsen i Vand man gaar,
det strømmer ned hver anden Dag
ganske sindigt i Ro og Mag.
Juli, ja — Juli, ja,
Du er sgu næsten umuli', ja,
Juli, ja — Juli, ja,
rent umulig, ja!

Folk, de tog før paa Landet her,
for at gaa hver Dag i Vandet der,
nu kan de tiltrods for Paraplyen
gøre det li'saa godt her i Byen.
Juli, ja — Juli, ja — osv.

Tivoli viser frem med Glans
Akrobater — og det til Vands,
men Pjerrot og det andet med,
det er skam ligesaa „vandet" med.
Juli, ja — Juli, ja — osv.

Kun Busch han si'er: „Den Regn er sød!"
Guldet regner ned i hans Skød,
imedens vi Andre, hver saa vaad,
sukker med Kummer og med Graad:
Juli, ja — Juli, ja —
Du er skam næsten umuli', ja,
Juli, ja — Juli, ja —
helt umulig, ja!

Et herværende Ugeblad, der nærmest konkurrer med „Revyen", „Lørdag Aften" og lignende Blade, bringer i sit sidste Numer følgende kostelige Mundfuld nnder den beskedne Titel:

Smaating.

Den flittige Arbejder ernærer sin Hustru. Men ved at tilberede Maden ordenlig gør Hustruen ham en væsenlig Tjeneste igen; hun giver ham en Arbejdsdygtighed, som Ingen maa overse.

Spildt.

— Skal Du paa Badereise i Sommer, søde Fanny?
— Ja, kære Veninde, min Mand rejser med.
— Aa, med din Mand! Saa kunde I lige saa gærne blive hjemme!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Ved Kvartalsskiftet.

Ved hvert Kvartal den noble Højreklikke
et kunstigt Væddeløb faar bragt i Stand.
Ned ad en Skraaplan rutscher hver en Krikke
saa stærkt som Tøj og Remme holde kan.
At Farten er saa rask man godt forstaar;
thi ned ad Bakke altid let det gaar.

Nr. 28.

RAVNEN

Søndag d. 13. Juli 1890.

— Kom nu Petersen, saa skal jeg følge Dig hjem.
— Ja, gør Du det, min Ven, — min Kone er forberedt paa, at jeg kommer hjem med et vældigt Svineho'ede.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hist i London Politiet nu leverer
med hinanden nogle morderlige Slag,
og de store, stolte Gardegrenaderer
gjorde ogsaa Mytteri forleden Dag.
Ja, selv Postens Bude har en Skrue lavet
(for en lille Løn de har nu længe travet).
I det hele trækker der en farlig Vrimmel
mørke Skyer op paa Lordmayorens Himmel.

Det er rædsomt, saa Revolutionen smitter,
selv i Byraadssalen har den trængt sig ind;
dèr, hvor alle Byens kloge Ho'eder sidder,
har den spundet ganske tyst sit røde Spind.
Tvermoes, som dog er en gammel herlig Borger,
har som Byraadsmedlem haft saa store Sorger,
at han offenligt har skildret sin Elendighed
som en Ting, der følger af for stor Selvstændighed.

Hvad er skønnere end Kristenkærligheden,
der bestandig ønsker Næsten det saa godt,
og som altid gaar og virker saa besteden
med at hjælpe alle dem, der har det smaat.
Som nu Rindom — for at ta'e et godt Eksempel —
al Tid taler han saa kønt i Herrens Tempel,
øser ud sit Guld til Arbejdsløses Koner,
skønt han selv kun tjener tretten Tusind Kroner.

Her i Hovedstaden passer Politiet
nøje paa, at Hestene de har det godt;
men en Mil herfra kan Dyreplageriet
godt faa Lov at gaa, naar blot det laves flot.
Naar den høje Adel Loven overtræder,
er Moresco sgu den eneste, der græder,
og det var vist ej for Hesten, men for Pengene,
— ellers viser han ej Omhed for de Trængende.

Paa en Sejltur tidt adskilligt arriverer,
og for Tietgens Skibe bør man have Skræk;
navnlig gælder det for Dækkets Passagerer,
der maa vade rundt i Skruebrækkerbræk.
Jeg tør væde paa, det hænder tidt i Sommer,
at en Mængde Bræk der paa Maskinen kommer.
Derfor siger jeg: saa længe Strejken varer,
er det mer fornuftigt man med Banen farer.

Før var Murerstrejkens allerværste Fjender
jo Herr Frederik og gamle Manicus;
men i Halen nu paa disse Herrer render
Morgengnavets sølle Kræ, Borchsenius.
Hver Gang Mestrene har Brug for Assistance,
fløjter de ad denne Triplealliance,
Og de værre Slaver møder med Geschwindtighed
frem med deres idiotiske Spidsfindighed.

Vædelebene.

I Schøndags.

Det var schgu et rigtigt „Væde"leb. Himlen udged schin Væde over vorresches schtakkels Schommertolletter, schom vi schlet ikke havde taget paa, og den Hest jai holdt paa vandt ikke, hvad der for Reschten ikke var mærkeligt. Hvorledes kan en Hest lebe, naar man holder paa den? — Hihi!

Na! Spøj til Schide. Lebene schaa schaaledes ud:

Ferst et Offischeersleb.

Det blev noget fladt, efterschom det hele foregik paa flad Mark. Lejtenant Dorph kom ferst, og Grønbeck var Numer 2.

Aproposch! Jai schaa vorresches gode Ven Baron Lerche i det schamme Leb, mdn der var schgu ingen „Lerche"-schov for ham — — Hihi! Gu' var der ej, naj!

Saa kom Forschøgslebet.

„Minna", Naj! „Joë" sajrede og kom schelvfølgelig ferst ind. Det plajer ja al Tid de Heste at gere, der kommer ferst — Hihi!

Ceresundslebet.

„Lillerød", der for Reschten ikke er nogen lille Rød, men schnarere en schtor Brun, kom ferst ind. Allerbageft kom Moreschkos „Ljungby. Det er for Reschten Schkade, schaadan det gik med Moreschkos Heste; han er ja doch en af vorresches Folk!

Na! Jai schpringer over til

Djentlemanschlebet.

Schwenskeren Baron Cederschtrøm kom ferst. Det er til at ærgre sai knusende gal over, ischær naar man er Danschker og har holdt paa „Soleil". Guschtraffemai er det.

I Tirschdags.

Jai gaar lige til Referatet. Numer 1 blev „Soleil"; den „so Leil"ighed til at komme ferst ind — Hihi! Moreschkos „Kathleen" maatte schkydes. Ach wai!

„Eremitaschelebet" og „Schkandinavischkt Kriterium" var der ikke noget ved, og i Derbilebet sajrede den schtore „Lillerød". Det kunde jai schgu nok tænke. I „Schlaaet Handicap" blev „Balduin" — Notabene ikke Balduin Dahl — schlaaet, og i Schteeple-Chease't kom „Limmerich" ferst, hvad der jo var rart for den, men ikke for mai, der havde holdt paa „Soleil". Gid Pokker tage den!

I Offischeerslebet blev „Rømeling" Numer 1. Vældige Odds. Jai var deschværre ikke Geniet fra „Ods"herred.

Vejret var schtorartigt i Tirschdags — det vil schige efter Omschtændighederne. Solen schkinnede og Folks'es Ansigter schkinnede; det vil schige derresches der vandt noget. Jai for min Part vandt Ingenting, men schaadan gaar det jo i Verden: di Uschkyldige schkal altid lide.

Jai forbliver Hr. Redachtør, Derresches

Moses Majer.

Dygtig.

— Er det sandt at Gravesen skal være saadan en dygtig Læge?
— Det kan Du sluge Bakterier paa! Af den mest ordinære Snue laver han den dejligste Nervefeber!

En Arbejderven.

(Se Bagbilledet.)

Han er Rigmand, dekoreret — har dog Hjærte for Enhver,
han vil tørre af hver Taare han paa magre Kinder ser,
han vil lindre Sultens Kvaler, gøre Alt til Smaafolks Gavn,
Tietgen er hans vidtberømte — er hans store, ædle Navn.

I Berlin han førte Ordet for den store Arbejdsstand,
smukke Ord for den han talte som en rigtig Hædersmand.
Og han vilde ikke hvile, — vilde Sorgens Taarer vidske
bort fra hver en Kind — hvormed? Formodenlig med Hundepiske!

Da den store Konference endt var med et Gildelag,
vendte Tietgen atter til de mange Smaafolk stolt sin Bag.
Hjem han rejste fra det store Tyskland til vor Ravnekrog,
Taarerne han rent forglemte, — men med Hundepisken slog.

Hr. Etatsraad! Kan De fatte Livets store bitre Strid?
skynd Dem da at tørre Taarer af — imedens det er Tid.
Og kast De kun Hundepisken bort paa Møddingen igen,
ellers let det kunde hænde at De kommer selv derhen.

Hymne til Bahnson den Store.

Bahnson er stor!
Større end nogen Minister paa Jord!
først han os skænked de søde Gendarmer —
blot dem at skue vort Hjærte opvarmer.
Derfor saa frejdigt vi synger i Kor:
„Bahnson! Du er forfærdelig stor.“

Tak for din Daad!
Forter at bygge Du vidste jo Raad!
Ja, Du dem rejser endogsaa af Havet —
der ligger Pengene sikrest begravet.
Derfor saa frejdigt osv.

Hæren forfaldt —
Jesper han vidste straks Raad dog for Alt:
Sølvstriber, Spidsbukser, lyseblaa Huer
fjærner for evigt hver Fare, der truer.
Derfor saa frejdigt osv.

Tænk Eder blot!
Selv Distinktionerne ændred' han flot.
Fædrelandssindet saa mægtigt nu luer,
naar Officerer i Pynten vi skuer.
Derfor saa frejdigt osv.

Bahnson er stor!
Stor som den morsomste A. B.*) paa Jord.
Slægter vil komme og Slægter vil svinde;
Dine Reformer gaar aldrig af Minde!
Derfor saa frejdigt vi synger i Kor:
„Bahnson! Du er forfærdelig stor!“

*) Forkortelse af Arbejder-Beskytter.

En vittig Politimester
af
den Oldenburgske Stamme.

Mel.: Lott' is' todt.

I Odense der sad engang
som Politiets Herre
Sir Oldenburg — af første Rang
han var nu ej desværre.
Og dybere hans Ry det sank —
det blev da ikke bedre —
dengang da Fyens Folkebank
gik ind til sine Fædre.
Da kneb det lidt for Mandens Renommé,
men Hindenburg han vaskede ham dog saa ren som Sne!

Nu Luften var ej rigtig god
ham længere paa Fyen
og derfor Øen han forlod
og søgte her til Byen.
Til København det lykket ej
som „Direktør“ at komme,
men Nordre Birk han kapred' sig —
vi siger: Velbekomme!
Ja, det er mærkeligt at tænke paa,
hvad dog en saadan Folkebanke-Oldenburg kan naa.

Man ser, med Næsen højt i Sky
og meget Guld paa Kraven,
ham jævnlig nu ved Bellevue
for Kongen — helt paa Maven.
Han vimser som en „Thevedor“
iblandt de høje Gæster,
for Resten er han særlig stor
ved fine „Manifester“.
Hans Cyclereglement vi nyligt saa —
det er Kommers hvad slig en Oldenburg kan finde paa.

Han vil nu ha'e dem krybende
med deres Trillebøre. — —
Dog! hvad om Strandvejstyvene
vi nyligt faar at høre
er mange flere Penge værd, —
han synes at forlange,
det er Beboerne som her
skal Tyveknægte fange.
Han beder Alle om paa Jagt at gaa —
Ja, det er Grin hvad slig en Oldenburg kan finde paa.

En større „Agtpaagivenhed“
han særligt anbefaler. —
Ja, naar man læser sligt, man véd
ej rigtigt, hvem der taler:
om det er Birkedommer Krans
fra Hostrup — Gud velsigne
dem, der skal fange Skriverhans,
for det kan næsten ligne.
Ja, han er go'e; — det kan De stole paa!
Det er Kommers hvad denne Oldenburg kan finde paa.

Fra Gaden.

Det er svært, saa Petersen er vigtig, siden han flyttede til Købmagergade.

— Jamen nu har han jo ogsaa Udsigt til en stor Forretning.

— I Smør eller Guano?

— Nej, til „Messen“ — han boer jo lige overfor.

Et Øjebliksfotografi.

Maren passer Børnene i Kongenshave.

En Renommist.

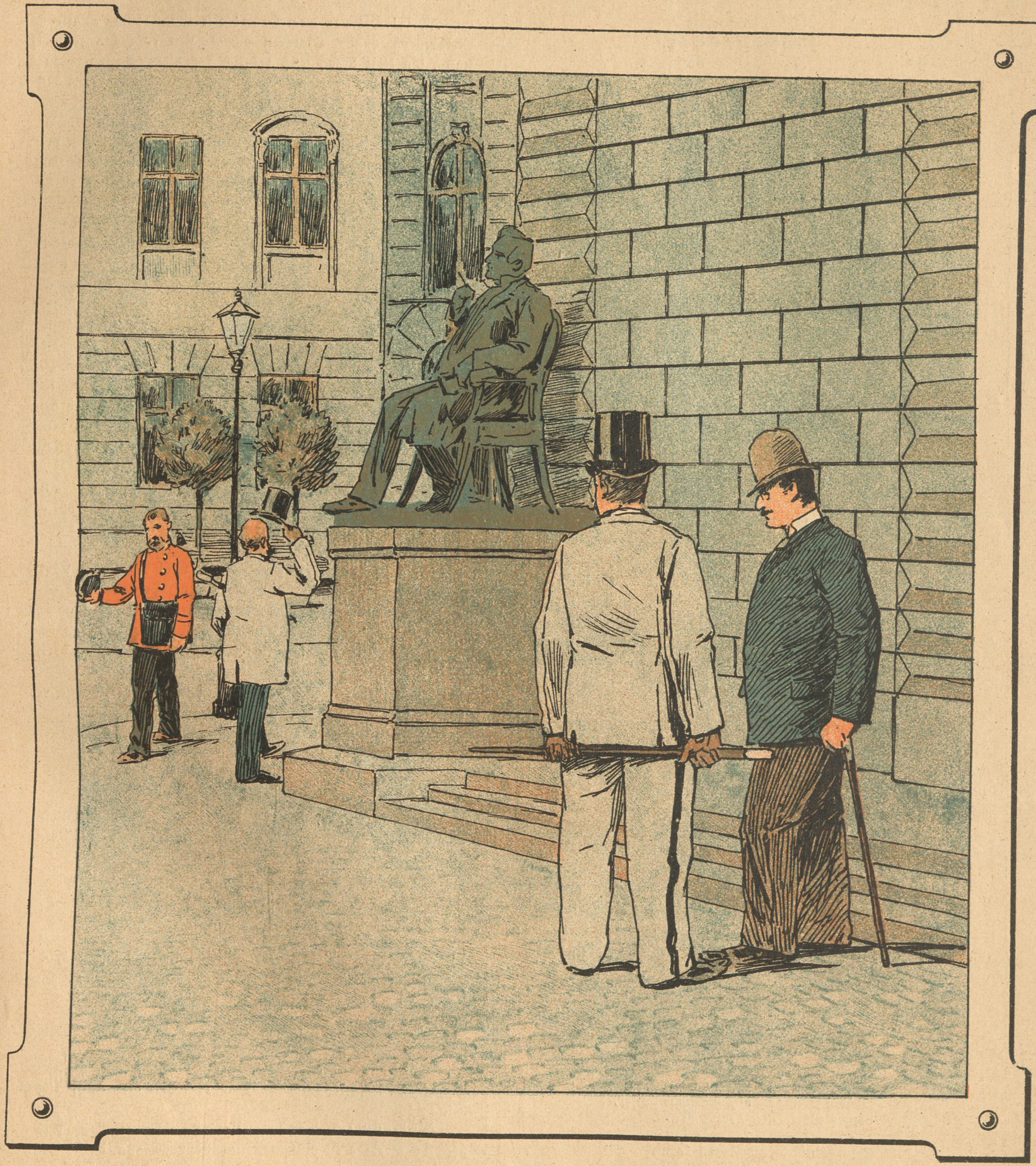

— Den Skuespiller P. er dog ulidelig indbildsk!
— Saa — hvorfor det?
— Jo, vil Du se, — nu hilser han endogsaa paa Pengepostbudet.

Kaffesladder.

Fru Skade: Har De hørt, min Kære, om det skrækkelige Oprør i Borgerrepræsentationen i Mandags? Den fredelige Forsamling, der i Ro og Mag fordøjede Middagsmaden og saa smaat begyndte at ærgre sig over, at det lod til, at den skulde snydes for Aftensmaden bare for Petroleumsaftapningens Skyld, som man ikke kunde blive enige om, vilde ikke tro sine egne Øren, da den hørte Tvermoes angribe selve Raadets Kayser og Udvalget, fordi de havde stødt ham, sa'e han, og det saa voldsomt, at han vilde fraraade alle Borgere at træde ind i Borgerrepræsentationen, naar de ikke vilde lystre dem, der førte Kommandoen. Strammere Petroleumstoddy er der vist aldrig blevet skænket de brave Borgerrepræsentanter! Ja, der kan man se! Hvem kunde nu ane, at der i denne stilfærdige Forsamling, hvor alt ellers gaar lige saa støt og regelmæssigt som den gamle Bornholmer bag Formandens Stol, kunde blive prædiket aabent Oprør mod den kajserlige Villie. Det er nu ikke let, saadan lige paa en Studs at afgøre, om Kayser eller Tvermoes i dette Tilfælde havde Ret, men man fik en Fornemmelse af, synes jeg, at det var galt med flere Ting end med Petroleumen, for om ogsaa den er brandfarlig, tror jeg ikke, at den alene kunde sætte hele Huset i Brand, men hvad der er sikkert og vist, det er, at Tvermoes var forfærdelig gnaven. Det var ligesom om man hørte et helt Kapitel af Tværmose's Ærgrelser, som for mange Aar siden stod at læse i „Folkets Avis“, da Erik Bøgh endnu skrev saadan noget som:

„De skal skrive om naadige Smil,
om Erkendtlighedstaarer, der strømmer,
se saa til om man ikke berømmer
Deres ædle og blomstrende Stil.
De skal skrive Geburtsdags-Lyrik,
skrive festlige Skaaler og Viser,
varte op, naar de Fornemme spiser,
det er Digternes bedste Trafik.

Saa betaler man Deres Geni,
og De faar Deres Pegasus foret,
og De selv faar en Plads med ved Bordet,
naar der bruges Lakaj-Poesi!“ — osv.

Ak, ja! Det var den Gang! Nu gaar det paa en anden Melodi, og baade Digteren og Pegasen er i god Foderstand, saa Erik Bøgh maa vel lige som Ploug og saa mange andre være kommen paa det rene med, hvilken Poesi der betaler sig bedst. Men hvad jeg vilde sige anbelangendes Tvermoes, saa gjorde hans Ord en mærkelig Virkning. At Formanden dunkede i Bordet med sin Hammer, men saa ud som han havde mest Lyst til at kyle den i Hovedet paa Tvermoes, kan jeg saa godt forstaa, men heldigvis er da hans Hammer ingen Mjølnir, for saa havde det set galt ud, saa havde vi faaet „Thrymskviden“ i ny Indstudering og det var jo temmelig tidligt at lade det gamle Raadhus ramle sammen, desformedelst man ikke endnu er blevet enige om, hvorledes det nye skal se ud, og Kvide var der saamæn nok af endda, for den gamle Kayser sendte bønfaldende Blikke op til Frederik den Sjette paa Kakkelovnen, og kunde aabenbart ikke forstaa, hvorfor Allerhøjstsamme ikke faldt ned i Tvermoes' syndige Hoved for at minde ham om, at „vi alene vide“ osv. endnu spøger i mange Hoveder og ikke mindst i Borgerrepræsentationen. Assessor Ipsen sad hele Tiden og raslede med sit Nøgleknippe, ligesom om han vilde advare Tvermoes mod at blive altfor revolutionær, for ellers kunde han let blive puttet en tre, fire Timer op i et af „Skabene“ paa første Sal. Af de nye Medlemmer saa Juul mest ud til at være ked af det hele, skønt det maa siges, at han sammen med en fem, seks andre Medlemmer havde Mod til at stemme for den revolutionære Tvermoes' Forslag, men nu vil jeg da haabe, at det er Snak, naar „Politiken“ fortæller, at Tvermoes vil melde sig ud af Selskabet lige som Grev Holstein, der rejste udenlands, og jeg vil ønske, at ret mange Borgerrepræsentanter vil tale rent ud fra Leveren lige som Tvermoes. Lad saa kun de Kajserlige og hvad dertil hører blive saa gnavne i Parykkerne, at de fortrækker — der er nye Kræfter nok parat til at indtage deres Pladser. Lad os faa en lille Sjat paa det. — Tak for Kaffe!

Uvidenhed.

Tanten: Saa, gaa nu en Times Tid ud i Haven. Men I véd jo nok, at artige Børn ikke maa plukke af Blomsterne eller Jordbærrene.

Børnene: Nej, Tante, det véd vi heldigvis ikke!

Fra Fælleden.

Sergenten: Det er forfærdeligt, som De tramper, 48! Man skulde tro, at De havde spændt Elefantfødder paa Deres Kalveben!

Et Vidunder.

Moderen: Min Datter har faaet en ganske simpel Opdragelse. Hun kan ikke spille Klavér, men hun koger brillant!

En Herre: Det er jo en sand Vidunderpige! De skulde virkelig foretage en Rundrejse gennem Evropa og Amerika med hende.

Epidemi-Vise.

En Koleraepidemi
i Spanien tog af, fordi
de fik nogle nye Ministre — og Grænsen bevogtet af fransk Politi.
Vi her har kommunalt
til Smitten indbetalt,
men København gaa hjem og læg Dig,
bedæk Dig
og stræk Dig,
thi Faren er vel forbi.

I Frankrig hedder det sig, at
Moden har anlagt Panamahat,
siden Hr. Lesseps ved den Landtangeepidemi blev saa ynkelig mat.
Men Garderhuen her
har vi dog nok saa kær;
vor Jesper kæk med Lyngbykanalen
er Ka'len
naar Talen
er at faa Miljoner fat.

Saa er der Rejseepid'mien —
Danmarks Turister er vist i Wien —
men først og sidst dog Tyskernes Kejser som første Rangs Rejser kan udmærket gie'en.
„Berlingske" glæded' sig:
„det er s'gu no'et for mig!"
men „Politiken", som bærer Kappen
paa begge . . . — der slap 'en
ad Trappen
til Kokkepi'en.

En Faldesyge hvert Minut
meldes der, ud i en Egn er brudt,
og den er epidemisk, saa der hjælper ikke engang selv en god Omgang Huth.
Holstein i Lejre faldt,
Pingel har raabt Gevalt;
som Løver før var de Liberale —
de tale
som gale,
men løber som Faar til Slut.

Selv Vejret kan jeg ikke li'e,
det er nu bleven Epidemi
at man skal ha'e en Skylle hver eneste Dag og maa stadig med Regnskærm den gi'e.
Selv socialt med Fart
Syndfloden kommer snart.
Men Pagtens Ark den svømmer paa Søer
over Øer
li'esom før
med det frelste Demokrati.

Den slemme Peter.

Moderen: Det er skrækkeligt, saa vores Peter er doven; naar bare det paa nogen Maade er muligt, skulker han fra Skolen. Der er vist ikke En i hans Klasse, der forsømmer saa ofte som han.

Faderen: Ja, jeg begriber heller ikke, hvorfor Drengen nærer dette Klassehad!

Dansk Sommer.

(Frit efter Poul Møller.)

Regnen plasker væk i Danas Have,
Himlen er saa sort som sorten Stær,
Rendestenene smaa Vandfald lave,
fyldt komplet bli'er vore Mergelgrave.
Alle raaber: Sikket Sommervejr.

Under Paraply den danske Bejler
med sin pjask drivvaade Pige gaar,
gennem Sø og Saltenvand de sejler,
medens de i Pytterne sig spejler,
og Humøret under Nulpunkt staar.

Kunde Du ved Guld og Sølv at love
købe Dig en hel Dag uden Regn,
købe Dig lidt Sol paa Sundets Vove,
Tørvejr i de tætte Bøgeskove
og en Smule Sommer i vor Egn.

Alle raaber rundt i Slot og Rønner
Danmark er et lidet fugtigt Land,
det forkynder Strandvej'ns rige Sønner,
her jeg selv i Kor med dem fremstønner;
Danmark er et lidet fugtigt Land!

Musikalske Logerende.

— Naa, Madam Hansen, har De faaet lejet begge Deres Værelser ud?

— Jo, men tænk Dem, Madam Svendsen, jeg har faaet bare Musikantere. Med den ene kan det nok gar an, for han slaar Tromme, men det gør han da ikke hjemme, hvorimod den anden blæser Basun saa lang Dagen er, lige som til en Begravelse, men den tredie er sgu gaaet fløjten med en hel Maaneds Leje!

Den gamle Svaghed.

— De ser saa lidende ud. Hvad fattes Dem?

— Penge!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En Arbejderven.

— Saa længe der endnu er en Taare at aftørre fra den fattige Arbejders Øjne, saa længe er Arbejderspørgsmaalet ikke løst.

Tietgen, Berlinerkonferencen.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndag d. 20. Juli 1890.

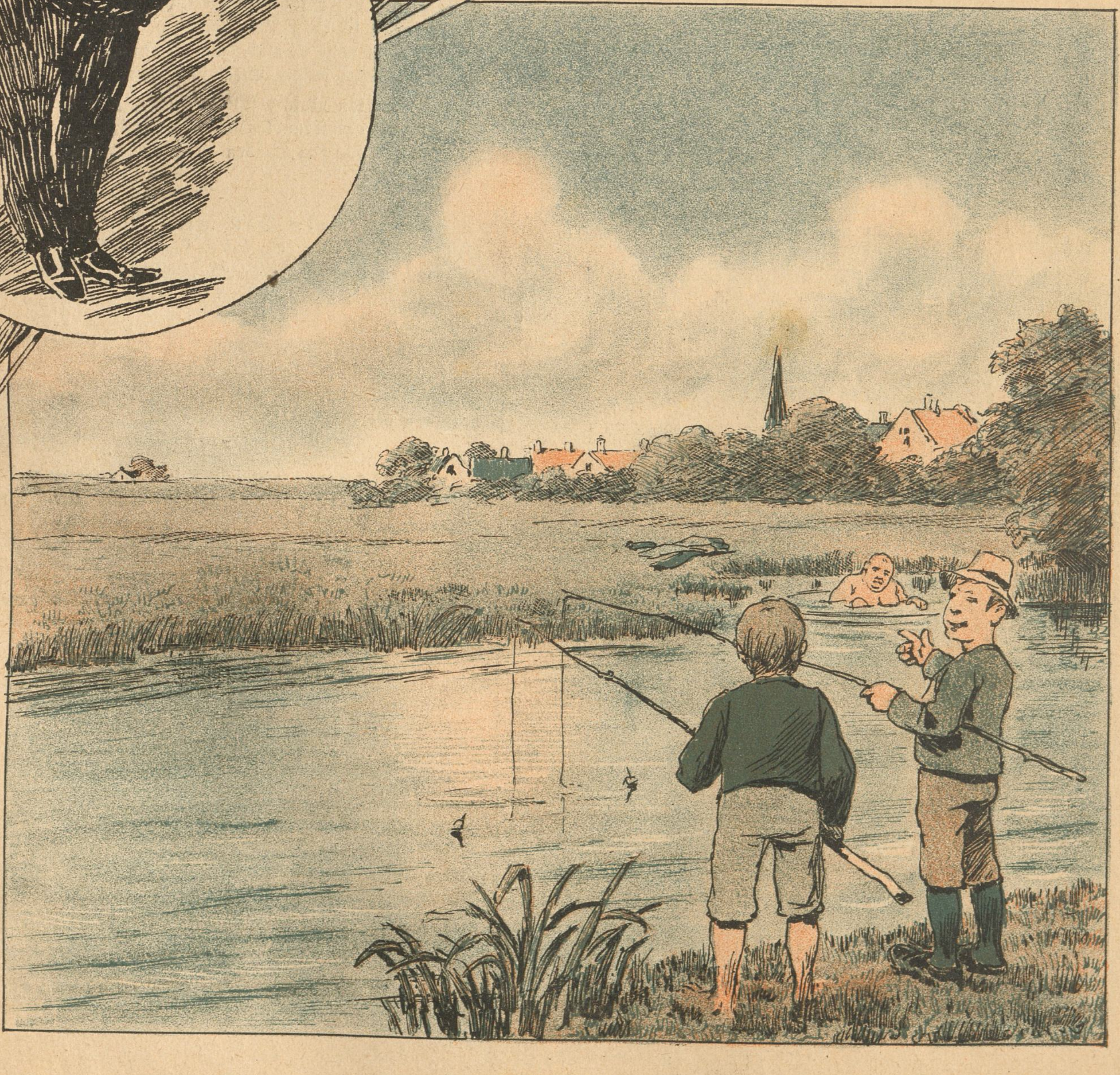

— Hans! Hvodden kan det være, at Vandet stiger saa voldsomt?
— Aa, det ska' Du inte bry'e Dig om, det er bare den tykke Bryggerknægt, der ta'er sig et Bad.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af „Gutter ombord".

De, der sejler Jorden rundt,
de maa døje meget ondt,
tidt man hører Ingenting derude fra.
Havet tager deres Liv,
hjemme græder Børn og Viv;
men Hr. Tietgen tørrer ingen Taarer a'.
Usselt han lønned' sine Gutter,
sikkert han stoled' paa sin Sejr;
men fra England kom der Bud:
„Her vi stopper, Folk, hold ud!"
Og nu græder de i Tietgens egen Lejr!

Men nu kommer Kvinderne
og aftørrer Kinderne,
mens de Tietgen be'er om et fornuftigt Raad:
hvordan skal en Sømandsbrud
dividere Hyren ud,
naar hun føde skal sig selv og sine Smaa.
Daglig 1 Krone 15 Øre, —
hvad vil mon Tietgen faa for dem?
Ja, maaske en god Cigar,
men husk paa, de Andre har
ikke mer til Klæder, Føde, Hus og Hjem.

Er man ej af fornem Slægt
bli'er man sat i Varetægt,
som de Skoma'ersvende, der dog slap for Dom.
Om Erstatning bad de pænt,
og den havde de fortjent,
men Retfærdigheden den gik udenom.
Thi de kunde ej bevise
det, som de ikke havde gjort,
og det var sgu lige fedt
om de ogsaa kunde det,
da en fattig Mands Bevis ej batter stort.

Præstestanden er saa sær,
ikke god at komme nær,
og Levinsen han er ligefrem en Tyr:
Naar han ser en Fane rød,
bli'er han straks paa Stunden blød,
medens Galden ud af Halsen paa ham ry'er.
Selv han kalder sig en Kristen,
mens han os andre skælder ud.
Den Slags Kristenkærlighed
er der ikke meget ved;
han sku' læse over paa det andet Bud.

Er de Mestre brøsige,
kommer straks det døsige
„Morgengnav" til Live og er i sit Es.
Men det hyler ynksomt, naar
det blot en paa Næbet faar,
og maa klare sig med Trusel om Proces.
Sprøjten der trænger til at smøres,
og Murerlavet har jo Mønt;
men de Penge har de sgu
ad et Vindu kastet ud,
thi den Bondejolle klarer ingen Pynt!

Spanien

er vistnok det eneste Land i Evropa, hvis Grundlov paabyder Oprør. Kong Alfons den Vises Carte (Lay de partidas), der endogsaa af den krasseste Absolutist respekteres som Spaniens Grundlov, har følgende Paragraf:

„Tyranni er til Stede, naar Fyrsten ikke tager sig af Folkets Vel; naar han ved sin Færd gør det fejgt og frygtsomt; naar han udbreder Mistro blandt Folket; naar han forbyder Borgerne at danne politiske Foreninger; naar han lader deres Ord og Handlinger udspionere, lader sig raade af Fremmede og betror sin Persons Bevogtning til saadanne. Naar Tyranni er til Stede, er hele Spaniens Befolkning, fra det 14de til det 60de Aar, pligtig at gribe til Vaaben, for at styrte Tyrannen, og naar Mændene ikke er stærke nok til at fuldføre det, tilkommer det ligeledes Kvinderne at væbne sig, thi det er retfærdigt og billigt, at Enhver bidrager til hans Tilintetgørelse. De, der ikke stiller sig efter et saadant Opraab, gør sig skyldig i Højforræderi og er underkastet samme Straf som Majestætsforbrydere."

— Hvor kan vi dog prise os lykkelige her i vort lille Danmark, at vor Grundlov ikke byder Sligt; det er virkelig ikke rart at slæbe paa Vaaben til Hverdagsbrug.

Pastor Vilhelm Beck talte forleden om „sprukne Brønde", der ikke kan holde Vandet. Der er „Pengebrønden", „Morskabsbrønden", „Politikens Brønd" — allesammen sprukne. Ikke engang „Oplysningens Brønd" duer noget, siger Beck. Nej, Beck véd bedre, hvor der skal graves efter de gode Brønde. Saadan en rar lille Brønd, op af hvilken man bl. a. kan øse adskillige Tusind Kroner til en „Rekreationsrejse", véd Hr. Beck nok. Men han siger ikke, hvor den er.

Da Beaumarchais sad i Bastillen, fandt han sit Fængsels Mure bedækket med Lovtaler over Taalmodigheden. Forfatteren af „Figaros Bryllup" skrev underneden:

„Taalmodighed er Æselets Dyd."

Da Baron v. Witzleben i sin Hustrues Album fandt Frasen: Geniet er ikke andet end uendelig Taalmodighed, skrev han nedenunder:

„Og Ægteskabet? — —"

Nøjagtig Oplysning.

En Herre, som vil besøge en enlig Dame, træffer i dennes Bolig kun Tjenestepigen, som er i Færd med at afstøve de kostbare Møbler. Forbavset over den prægtige Udstyrelse, spørger han:

„Er dette elegante Møblement fra Brødrene Jensen eller fra C. B. Hansen?"

Pigen: Nej, det er fra den gamle, tykke Grosserer her henne i Gaden.

Brev fra „Avisen".

Trinitatis unner Sømansstrikken.

Majet erede Hr. Redatør!

Inte maa de være mai tillat aa levere Dem noggen en a mine aariginale Pennetajninger a Sittevassjonen.

Jai ka fortælle, a Sjæfen er majet fortrøjeli over a Sømænnene inte ve gi'e fortaſt, aa a di allievel ve la han sejle sin ejen Sø. Men nu sier han, a han ve ta et regelært Aaretav om saa hele Kelen ska eksplodere.

Han har jo nemli i langsommelie Tijer fortalt a Strikken var knukken aa a Sømænnenes Skuje slingrede fordi der va noene a Styrerne der la'e Roret vel majet Styrbord; men nu skulde det slaes fast om han va en Løjhals eller et Fæhoje, aa nu skulle Puplikum faa han at se i hele hans Vælle.

Han hade for Resten udspeggeleret en nejerdrægti, liefrem umenneskeli Plan, aa Justisministeren va mæ paa'en. Planen gik uj paa, at der skulle puttes 50 Søfolk a Gangen i Kassjotten paa hva jai ve kalle for ingstrænget Kost. Di skulle nemli hver især tvinges te aa læse et Kvartal a „Avisen" aa bav etter skulle Sjæfen holle Faaredrag for dem. Men saa sa'e Matzen, at vi skulle holle vos paa Maatten, for de vilde liefrem være de blanke Justismord. Jai mener da reennok osse, a imod det va de oplagt Benefissefaarestilling aa tænke sai, sæl som et frivillig Bidraj te Seistrups Ujdannelse.

Men nu har han faat den fekse Idé a han ka knuse Søfolgene, aa han er derfor gaaet i Kompani mæ Norman. Di har rajnet et Støgge uj som si'er Sparto te Berlingerens Kinesere aa Malajere: di ve nœmli ingforskrive Orangutænger aa bemanne Øvelsesskivet mæ. Sjæfen ska være Sjæf paa „Bryjeren", der nu ska heje „Strejkebryjeren", aa den ska paa et længere Togt i Kallebojerne for a eksſesere de nye Manskav.

„Den gaar inte, Charles!" sa'e han forleen Da, „for ser Du, de ka være majet godt mæ Kinesere, men di æ da liegodt Mennesker, aa di ka blie Socialister; de ka en Avekat derimoj aldri liesaa lit som jai — saa længe jai da faar min Løn"

Han ve levere Backe et Slav nu, men jai æ majet bange for, at det er Sjæfen, der kommer te aa bagge et Slav.

Æ de førsten passerej, saa si'er jai: Guj trøste Spøttebaggerne!

Charles.

Da det regnede.

I. Ved Badestedet.

Baron Knaldberg: Stadig Regn, Syndflod, afskyelig Sæson!

Frk. Brun: Sig ikke det, min Herre. Fa'er forstaar sig nøje vaa Vejrforhold, og han lover sig særdeles meget af denne Sæson —

Baronen (forbavset): Saa — undskyld min Frøken — saa er Deres Hr. Fader maaske — Paraplyfabrikant?

II. Paa Veien til Børsen.

Første Børsspekulant: Hvad raader Du mig til at købe?

Anden do.: En Paraply.

Ved Eksamen.

Prof.: Hvilken er den bedste Isolator?

Kand. (en mager, bleg Student): Fattigdommen!

Skruebrækkere i Sorgenfri.

I Sorgenfri der hvidtes,
Hvor Svendene de har lagt ned,
med Glarmestre der kittes —
en nyd'lig Re'elighed!
Og Liremanden hvidter
som Skruebrækker — føj!
Aa — sikken en Halløj,
den Hvidtning er sgu sløj

Hr. Licht er vel fornøjet
med dette Kitte — — Hvidteri;
i Skruebrækkertøjet
de To nu hænger i.
Den Ene han kan kitte —
ja den maa være høj
naar han i Murertøj
nu laver den Halløj!

Du Liremand skal passe
det, som Du bedre dog forstaar:
Din Lirum-Larum-Kasse,
thi det Du dog formaar.
Og Du, som bedst kan kitte,
træk a' dit Brækkertøj,
og pas kun din Empløj —
til Hvidtning er Du sløj.

Nar Trost.

Petersen besøgte sin gode Ven Mikkelsen, der boer paa Kvisten. Da Petersen gaar, følger hans Ven Mikkelsen ham ud til Trappen, Petersen træder fejl, falder ned ad alle Trapperne og bliver stønnende liggende nede paa den sidste Repose.

Mikkelsen: Det skal Du ikke bryde Dig om, Petersen. Til Oktober flytter jeg ned i Stuen.

Talent for Scenen.

Direktøren: De vil være Skuespiller? Saa maa De først aflægge en Prøve paa Deres Talent som saadan.

Aspiranten: Maa jeg bede Hr. Direktøren om et Forskud!

De søde Smaa.

Faderen: Naar Du nu er rigtig artig, saa kommer Storken og bringer Dig en lille Bro'er.

Lille Peter: Aa, Storken — den kommer ogsaa naar jeg ikke er artig.

Opdaget.

Anklagede (der lige er bleven frikendt for Tyveri): Hr. Sagfører, jeg véd ikke, hvorledes jeg skal bevidne Dem min Tak for Deres heldige Anstrængelser.

Sagføreren: Det er meget let. Lad bare være at stjæle hos mig.

Altid en Trøst.

— Hvorledes gaar det herinde i Sommer?
— Morderlig sløjt. Det bliver en slem Underballance for os Allesammen.
— Det er pinedød en gal Redelighed! — og dog er der En herinde, som nødig vilde have Overballance.
— Saa-aa! Hvem er det?
— Naturligvis ham deroppe paa Linen.

De vestindiske Soldaters Mad »prøves« af den fungerende Officer.

„Kristelige“ Præster.

Vort Fødeland var al Tid rigt
paa næsvise Pastorer,
der ansaa Politik for Pligt
ved Socialisters Baarer.
Saa var der baade Povl og Per
og ham, om hvem jeg kvæder her.
Vort Fødeland var al Tid rigt
paa „nid“kære Pastorer.

Men fremfor alt Levinsen kan
den Uforsagte hedde;
hvo gjorde det saa grovt som han,
og gjorde det med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal
saalænge Hovmod staar for Fald!
Vort Fødeland var al Tid rigt
paa „kristelige“ Præster.

Han ved Begravelse nys stred
imod os Socialister:
en Bannerfører blev viist ned
af Præsten bøs og bister.
„Ha! Folkets Villie højest Lov!
Nej hør — nu bliver den for grov!“
Vort Fødeland var al Tid rigt
paa højst loyale Præster.

Men ej det hjalp at Præsten from
tilsigted' en Skandale,
vor Meningsfælle lod som om
til ham, der ej var Tale.
Han løfted' Fanen høj og rank
og ignorerte Præstens Pjank;
vi véd vort Fødeland er rigt
paa altfor rafke Præster.

— I en lille Provindsbyes Værtshus sad en Del af Byens Borgere sent paa Aftenen ved de fyldte Ølglas Som Passiaren var bedst i Gang, traadte Byens eneste Natvægter ind for ogsaa at tage sig en lille Forfriskning.

„Se til, at Du kommer ud igen i en Fart,“ raabte en af Øldrikkerne til Vægteren, „ellers kan man jo risikere, at hele Byen bliver stjaalet væk!“

„Aa Snak!“ svarede Vægteren. „Hvem skulde da stjæle? I er her jo Allesammen!“

I Skolen.

Læreren: Sig mig, lille Isak, hvorledes gik det Israels Folk, efter at det med Herrens Bistand var undgaaet Faraos Forfølgelse?

Isak: Jo, Tak, ganschke godt!

Fra Cirkusch.

Hr. Redachtør!

Maa jai ikke for en Gangs Schkyld give Dem et lille Refferath fra Cirkusch og Tivaali. Det kunde maaschkesens have schin Interessche for Derresches Læsere.

Cirkusch.

Jai vil begynde med Sitte. Han sitter ligeschom en Kosak paa schin Hest, og rider schom en Engel. Jai véd ganschke vist ikke om Englene i det hele taget forschtaar at ride; men — schkidt! Meningen er jo lige god for det, og Sitte er dajlig, ganschke schtorartig. Men han er jo ogschaa fra det „Sitte“liche Vaterland! — Hihi! Det er schgu hvad han er.

Schaa kommer Frøken Doré. Hun er ogschaa Jokaj og kan bruge Jo-Kajen ligeschaa godt schom Sitte, naar hun schkriger sit „Hæj! Hop!“ Hun har for Reschten en Konkurrent i Miss Allen; men — „Allen“ Anfang ist schwer. Miss Allen er dog ikke endnu naaet til at kunne schpringe schaadan op paa Hesten schom Doré kan. Men det kommer maaschke nok, om ikke fer, schaa til næschte Aar, naar Busch kommer her igen med hele schit gamle Perschonale — Hihi! For det ger han schgu nok.

Af andre fremragende Kunstnere i Cirkusch vil jai nævne en Elefant og en Ponni og et Par Ulmerdogger. Men det er ikke tilschtrækkeligt Nit og Mischfernejelsen ulmer-dog imellem Publikum, det vil jai garantere for, schaa kan Busch vere schaa digtig en Mand schom han vere vil, og hansches Ferretningsfører Schmidt saa variabel, at det „schmidter“ hele det evrige Selschkab. Mærk Dem bareschtens mine Ord.

Naa! — Schaa gaar jai over til

Tivaali.

Der er vældigt Sjov nere ved Seen. Paa Fregatten er der Tirollerolleri og i schelve Schtadsgraven, der for Reschten ikke er schaa majet til Schtads endda, der gaar Folk i Vandet for et godt Ord. Der bliver gjort Jagt paa en Hvalros, en Schlags Fisk, der formodenlig herer til Rosset blandt Hvalerne, hvorfor skulde den ellerschens hedde schaadant — Hihi, — og naar den er harpuneret gaar der en Mand paa Langeline tværs over Schøen og laver mange Schlags Hundekunschter deroppe. Det ger imidlertid schvær Lykke — og det er jo det, det schkal.

Nu tror jai, at jai vil helde op for denne Gang. Jai anbefaler mai, Hr. Redachtør, i Derresches Bevaagenhed og forbliver Derresches ærbedige

Moses Majer.

Ved Stranden.

Damen: De siger, at den Fisk er frisk, men det forekommer mig, at den er gammel.

Fiskerkonen: Aa, véd De hvad, lille Frue, den har da hverken graat Haar eller forlorne Tænder!

Grædende Herrer.

Dernede i Berlin var Konference,
man drak paa hele Arbejdsstandens Vel,
og vejede hver lille bitte Chance,
som kunde blive til de Armes Held.
Paa Kapitalens Graadighed man skændte,
og vores Tietgen denne Middag endte
med Graad i Stemmen for den Fattigmand. —
Saa kom han hjem til eget Fædreland
og straks tog fat for Taaren bort at gnide —
paa Sømænd? nej paa dem, der hæver Rente
af Andres Kval, af Andres Sorg og Kvide.

I Stald den ædle Hest nu staar og griner,
den Trænen og det Renderi er endt,
og Tysken trækker hjem med glade Miner
det Sølvtøj, som paa Sletten blev fortjent.
Vi har vel flere, som ej er fornøjet,
men én kun store Taarer har i Øjet:
Moresco — det vil si'e den Gamles Søn.
Sig, græder han da over daarlig Løn
paa Sytøj? Nej, han har for intet trænet,
han græder, naar han ser paa Sadeltøjet,
som laa paa Hesten, den, der brækked' Benet.

Tre Stjærner blinker i „Avisen" kærligt
til Murersvendene, som frejdigt slaas,
thi Fredrik finder det ej længer herligt
at staa som Fører kun for „Værnets" Ros.
Se til, jeg tror min Sæl at Fredrik tviner,
mon hans Samvittighed ham ækelt piner?
Vil han da Sejr for Svendene? nej hør,
saadan har Fredrik aldrig været før!
Saa er der da ej Alvor i hans Jammer?
Nej, diplomatisk Matzens Pode griner,
hvis Slaget haardt de Murersvende rammer.

Aaben men ærlig.

Sørensen er i Selskab hos Mortensen. Ved Kaffebordet beder Sørensens lille Frits stadig om mere Vand i Kaffen.

Fru Mortensen: Den Kaffe smager Dig nok ikke, lille Frits?

Lille Frits: Jo, nu er den brillant! Akkurat li'som den vi faar hjemme!

Paa Politikontoret.

Fuldmægtigen: Naa, De er altsaa flyttet fra København og vil bosætte Dem her i Byen. Hvad lever De af, Hr. Tang?

Tang: Fra Haanden og i Munden.

Fuldm.: Ingen Vittigheder! Hvad er De?

Tang: Tandlæge, Hr. Fuldmægtig!

Ny Orddannelse.

— Det er mærkværdigt, at den gamle Grevinde Brasen endnu har saa fyldige Former!

— Ja, hun er en meget velkonservatteret Dame.

Ved Pianoet.

Damen (spillende): Hvorfor smiler De saaledes, min Herre?

Herren: Bedste Frøken, jeg gør jo netop gode Miner til slet Spil!

Ved Afrejsen til Badestedet.

Fruen: Farvel, kære Mand! Jeg skal snart skrive.

Herren: Snart? Aa, de første fire Uger maa Du da kunne klare Dig med de Penge, jeg har givet Dig med!

Fra Prøven.

Regissøren (under en pludselig Pavse): Kan Frøken Krage ikke holde ud længer?

Orkesterdirigenten: Jo, Frøkenen nok, men Publikum næppe!

Selverkendelse.

Soldebroderen: Allerede igen en Stævning for natlige Gadespektakler! Husker ikke et Muk af det hele — saa maa det vel sagtens være rigtigt!

Ulykkelig Kærlighed.

(I Spisehuset.) — Første Gæst: Holder De af Lammesteg, Hr. Petersen?

Anden Gæst: Ak ja, jeg elsker Lammesteg, men min Kærlighed bliver desværre — ubesvaret!

Et Vink.

— Naa, lille Mand, hvorledes klæ'er min nye Hat mig?

— Skrækkeligt! Jeg kan ikke gøre for det, men med alle Hatte, som koster over 10 Kroner, synes jeg ikke om Dig.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos R. Cohen. — København.

Hun sidder fra Morgen til Aften og syer.
Han udsulter hende — og sværmer for Dyr.
Og døer hun — overanstrængt ved at sy —
Hvad saa? — han gratis kan anta'e en ny.

Nr. 30.

RAVNEN

Søndag d. 27. Juli 1890.

Fruen: I Anlæget, hvor Du træffer saa mange andre Piger, gaar det vel ordentlig løs med at tale ilde om Eders Fruer?

Lille Frits: Nej, Mama! Lise sidder virkelig altid ganske alene paa en Bænk med en Soldat.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af „Jorden rundt“: Robert Bly.

„Morgenblad“
er nu glad,
Murerne sa'e Stop,
og deres Arbejd' tog de paa de gamle Vilkaar op.
Denne Gang
Skruen sprang;
men det sker forvist
en anden Gang, at Mestrene de faar en Tak forsidst.
Her blev vi klemt,
men gemt er ikke glemt;
det bli'er dog ført igennem, hvad vi engang har bestemt!

Tietgen faar
ej i Aar
paa de Søfolk Kram.
Nej, alting tyder paa, at de nok Krammet faar paa ham.
Manicus,
gamle Pus
han i Lommen har
og Ritzaus Telegrammer selv Parti for Tietgen ta'er.
Men denne Ring
ham hjælper ingen Ting,
thi vore Sofolk er i Pagt
med Englands stærke Magt.

Frøken Weiss
nys en Splejs
af en Løjtnant
bedaared, saa han gjorde Kur,
men Manden stod paa Lur.
„Hr. Baron! — —“
„Stille, Jon,
jeg slaar Dig ihjel!“
Og Castenskjold han uden Spræl udfordred' til Duel.
Ha! hvilken Skræk!
Vor Løjtenant gik væk,
da Rahden gav ham at forstaa,
han sku' la Hønen gaa!

Gaa ej nær
Militær,
naar det trækker op,
især hvis Løjtnant Hermansen er Fører for den Trop.
Paa en Smed
blev han vred,
gav ham først et Stød,
hvorpaa han ham i brøsig Tone „gaa af Vejen“ bød.
Men Retten fandt,
den tapre Løjtenant,
skønt intressant ved dette Fjant dog ingen Laurbær vandt.

Ingen Savn
København
har paa Pengemænd,
som for hver Skilling de gi'r ud, en Daler ta'er igen.
De gør ej
Skrue, nej,
hvis de ej har nok,
saa piner de blot mere ud den store Arbejdsflok.
Ja, det er klart,
her kan man ha'e det rart,
naar man det Mammon har bevart, som andre Folk har spart!

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er egenlig storartet at tænke sig, min Kære, at Kong Georg allerede er Bedstefa'er, og det er forbavsende, saa nogle gaar let til al Ting i denne Verden, i Modsætning til andre Mennesker, der ingen Veje kan komme, som ogsaa jeg sa'e til Skade i Morges, at nu har vi snart været gift i 20 Aar, men jeg er vis paa, at min Skade aldrig bliver Bedstefader, om han saa bliver saa gammel som Methusalem, men vi har jo rigtignok heller ingen Børn saadan direkte, men vi kunde dog ha'e havt ham Drengen, som vi tog til os efter Avisen mod en Udbetaling en Gang for alle naturligvis, og dersom han havde levet, saa var han nok blevet til noget, for alle Folk sa'e, at han var et meget fremmeligt Barn, og Ho'ede havde han, det er bestemt, for allerede da han var tre Maaneder gammel kasserede han baade Sutten og Flasken og drak sin Kop Kaffe ligesom vi andre med Brød til og krævede sin Middagsmad, som om han havde været Mand i Huset, og det blev han ved med lige til han døde af Forstoppelse, saa jeg véd da med en god Samvittighed, at hos mig har Barnet ingen Nød lidt, og han kunde saamæn gerne ha'e kommet i den Pleje, hvor de ligefrem havde sultet ham ihjel, som man har saa mange Eksempler paa, men De maa nu endelig ikke tro, at jeg er misundelig, fordi jeg ikke er bleven Bedstemo'er, for det er virkelig en tarvelig, en tvivlsom Fornøjelse, omtrent som at abonnere i Tivoli, naar det regner hele Sommeren, saa at baade Kunstnerne og Publikum maa gaa i Vandet, de første for at leve og de andre for dog at faa lidt for deres Penge, og jeg synes nok, at saadan en Tivolitur med Sodavand i Koncertsalen, Vandkunstnere og Dykløbere i „Søen“, Thevand ombord i Fregatten og Regnvand i Arenatheatret er en Vandgang, der har vasket sig, ligesom da Tietgen paa Berlinerkonferencen fik skikkelige Folk til at gaa i Vandet paa sin rørende Frase om, at „saalænge der endnu er en Taare at aftørre fra den fattige Arbejders Øjne, saa længe er Arbejderspørgsmaalet ikke løst“, og naar man saa tænker paa de 2 Kroner, som den samme Mand med Taarer i Øjnene forsikrer, at han ikke har Raad til at betale Sømændene og Fyrbøderne for 12 Timers Slid, ja, saa kan jeg ikke lade være at mindes den gamle ABC-Remse: „Naar Krokodillen

ynksomst græder, den allersnarest Folk opæder" — ja Taarer lader til at være Tietgens Element, det er vel ogsaa derfor han ligger paa Landet i Taarbæk, hvor han vistnok i denne vaade Sommertid sidder ude i Haven under Taarepilen og fælder vemodige Taarer over Sømændenes og Fyrbødernes Utaknemlighed, hvorefter han slukker Sorgen i en Taar god Vin, medens hans salte Taarer rinder ud i Stranden og bliver til et helt Hav, over hvilket hans Skruebrækkerskibe sejler til England, hvor de bliver stoppede, og alle Kapitalisterne græder omkap med Tietgen, som de nok forresten ønsker Pokker i Vold, fordi han sætter deres Smør og deres Flæsk og Kreaturer paa Spil bare for at de fattige Aktionærer kan faa deres Udbytte, og det kan saamæn gerne være at Tietgen gaar af, som man siger at Bahnson ogsaa belaver sig paa. Jeg tror nu ikke, at Bahnson „gaar af", for han kan ikke, skal jeg sige Dem. Der er ikke Fut i ham, og det skal der jo være selv i en kinesisk Pistol, naar den skal kunne gaa af. Men det kan jo være, at han bliver lagt ned paa Tøjhuset ved Siden af „Lange Maren" eller en af de andre gamle Kanoner, som ikke kan bruges til andet end til at forevises som en Mærkværdighed, og ved Bahnson er der det mærkværdige, at han byggede provisoriske Fæstningsværker saa længe til han af bare Anstrængelse fik kronisk Værk i Ryggen. Men naar Bahnson er for daarlig i Ryggen til at være Krigsminister, saa duer han vel heller ikke til at være Folkethingsmand, og derfor synes jeg man burde spare hans Ryg for de Kløg, der i Debatten saa let kan falde af til en Folkethingsmand, der som Minister foretrak at tage, hvad han vidste Thinget ikke vilde bevilge ham. Lad bare Bahnson gaa hjem og lægge sig. Han ligger paa sine Gerninger, som der staar i hans provisoriske Gendarmlov. Det ser nu meget uskyldigt ud, naar Oberstløjtnant Kofoed nævnes som Bahnsons Efterfølger, men Pokker tro de Fæstningsgale — de stikker nok alligevel Hestefoden frem, naar de kan komme til det. Tak for Kaffe!

Fint Vink.

Baronen: Deres Solodans, Frøken Alice, har De i Aften udført henrivende. Men hvorfor gør De saa smaa Skridt?

Danserinden: De kan nok tænke, Hr. Baron, at med den Gage jeg faar, kan jeg ikke gøre store Spring.

Strængt Arbejde.

Herren (kommer hjem): Hvor er min Kone?

Kammerjomfruen: Den naadige Frue har trukket sig tilbage til sine Værelser paa Grund af Overanstrængelse — tror jeg.

Herren: Saa—aa, hvad har min Kone da havt for anstrængende Arbejde?

Kammerjomfruen: Hun har hele Morgenen smedet Rejseplaner.

De søde Smaa.

Tanten: Kom nu og kys mig, lille Agnes!

Agnes (stritter imod med Hænder og Fødder): Nej, nej, jeg vil ikke! Fa'er siger, at Du har saadan en snavset Mund.

Tietgen & Konsorter
eller
en ny Slags Kannibaler.

Jeg hedder Tietgen, og jeg er en Ka'l
med Kapital
i baade Bjærg og Dal;
for jeg er dygtig
og kløgtig
og søgt i
hver Administrationens Sal.
Jeg er Sjælen i saa meget rart,
og ta'er min Part —
det er soleklart;
for det er mig, der
er sejg der
naar ej der
tilstrækkeligt bliver spart.
Jeg er sparsommelig,
sparer paa Muskaten, hvor jeg kan.
Min Pung er rummelig,
næsten mer end det gaar an.
Hver Aktionær har mig kær, —
er det sær'?
for Udbyttet, det stryger han.

Mine Arbejdsfolk — de maa ta'e fat
Dag og Nat;
det er rim'ligt, at
dem, der skal slide
maa vide
i Tide,
at Karl er jeg for min Hat.
Det nytter ikke at de truer
eller bru'er
deres „damned" Skruer.
To Kroner Løn den
var køn den;
slig Bøn den
bli'er afslaa't, for ej den duer.
Hvor kan man gi'e saa flot
Løn for kun et halvt Døgns Arbejdstid;
de har at slide blot,
vi udbytter deres Slid.
Saa lad dem sukke
og mukke;
vi lukke
blot Øret — og det med Flid.

Gaadens Løsning.

Gæsten (gnaven): Hør, Opvarter, Portionerne bliver bestandig mindre her i Restavrationen. Hidtil har jeg altid faaet to Stykker Steg, men i Dag er der kun ét.

Opvarteren (kastende et Blik paa Tallerkenen): Ja, virkelig, Kokkepigen har glemt at skære Stykket over i to Dele.

En Forespørgsel.

— Bliv ikke vred, naadige Frue; men jeg vilde gærne vide — — gør Løjtnant Lerche ogsaa Kur til Dem?

Ikke saa langt.

— Saaledes kunde jeg lide at følges med Dem hele Livet igennem.
— Aah, blot De følger mig til Altret, saa skal jeg nok finde Resten af Vejen selv.

„Ravnen“s Delegeretmøde.

Den gamle „Ravn“ havde indbudt til et Delegeretmøde, som afholdtes paa Ny Ravnsborg med sin Have-Keglebane og Beværtning. Det var først paatænkt at afholde Mødet paa Store Ravnsborg, hvor Carl Lumbyes Orkester ogsaa slaar „alle 9“, men man frygtede ikke med Urette for, at Feststemningen skulde blive spoleret af det uparlamentariske Tyrehovede ved Siden af Orkestret, saa de Delegerede kunde finde paa at øve deres Kræfter til stor Forstyrrelse for Musiken.

„Ravnen“s Indbydelse var modtaget af næsten alle dens „Venner“ og Bekendte. Kun Holstein-Ledreborg havde undskyldt sig med sin Rejse til Sveits.

Førend man skred til Forhandlingerne opførtes et national-historisk Skuespil i 7 Skud. Den gamle Ravn havde selv arrangeret Musiken; Kostumerne var tegnede af Carsten Ravn; Folkethingsmand Chr. Ravn spillede Forhandlingspolitikeren, Marineminister Ravn, som havde en Middelgrund til at spille sin Rolle tilende, udførte Provisorieministerens Parti og gav frit Kanoner med til Opførelsen.

Ved Delegeretmødet var lutter kendte Ansigter af Højre og Venstre, og Enhvers Ravnemandat var i skønneste Orden.

Dagsordenen var Socialismen, og af Forhandlingerne hidsætter vi:

Paa Estrups Vegne vilde Redaktør Carstensen udtale sin Sympati for en civil provisorisk Lovgivning med særlig Henblik paa Arbejderspørgsmaalet. Taleren havde iøvrigt som øvet Skopudser for Godsejerpartiet det bedste Haab om, at Ministeriets Civillovgivning nok skulde blanke Befolkningen af for adskillige Kroner i Skatter og Paalæg. Det var paa det Program, han gik til Valg.

Folkethingsmand, Entreprenør Andersen, saa en Arbejdersag i Befæstningen, og Folkethingsmand, Klasselotterikollektør Andersen, anbefalede Arbejderne at spille i Lotteriet, baade Klasse- og Grundlovslotteriet.

Lotterikollektør Rysel sluttede sig hertil.

Her blev Ordet givet til Prof. Matzen, som imidlertid var gaaet udenfor et Ojeblik. Man fandt ham ude paa Keglebanen ved en Pot. Han forsikrede, at han havde slaaet skæve flere Gange og frafaldt Ordet.

Nellemann ønskede en Skærpelse af Sædelighedslovgivningen efter Samraad med Kollega Scavenius. De materialistiske Tendenser i Tiden krævede det.

Hindenburg frafaldt Ordet og Frederik Hansen blev kaldt til Orden.

Derpaa afbrød Dirigenten, „den gamle Ravn“, Forhandlingerne, og ansatte et nyt Møde i et andet Numer.

* * *

Ved det om Aftenen afholdte Festmaaltid præsiderede Gehejmeetatsraad Tietgen, der holdt en Tale for Aktieudbytte og meget omhyggeligt tørrede — Vinpletterne af sin Diplomatfrakke.

Frederik Hansen motiverede en smuk Skaal for Skruebrækkerne i Sømandsfaget.

Derpaa afsang Selskabet en Vise af Paul Marcussen, hvori forekom den smukke Linie:

Hurra for dem, der klarer sig
trods alt — — — — —
(Leveraab! Fanfare!)

* * *

Delegeretmødet sluttede med et flot Bal, under hvilket der opførtes adskillige Solodanse, som tog stærkt Bifald. Berg & Korsgaard dansede Protestpolka; Borchsenius & Secher Mestermazurka med to Trin og Direktør Normann gav en Solo-Reel. Estrup var opførende Herre i en Provisorieseksture og Scavenius forførende i Fahrbachs Vals „Deutsche Frauen“. Stormende Applaus vakte en Skruebrækkerzweitritt, udført af Frederik Hansen og Arbejdsmand Frobøse.

Kun Bahnson gjorde en mindre heldig Figur. Hans Buk var kejtede, fordi han havde en daarlig Ryg. Han trak sig da ogsaa snart tilbage fra Ballet.

Et Spark.

Man korser sig over vor Samtids Moral,
over Sæders Forfald, og man frygter total
Forsvinden af Religionen.
Man præker Forsagelsens Ord for en Hob,
der sætter sig op, lig den knurrende Hjob
imod Pengesækken paa Thronen.
Man kalder sig selv for det frelste Barn
og Tvivleren hedder det kætterske Skarn,
og han werfes af Naadens og Pagtens Ark
med et kristeligt Spark.

Men Forsagelsens Ord kan ogsaa slaa an
i et troskyldigt Hjærte, hvor en ringe Forstand
er parret med Trællenaturen.
En saadan Forsager kan sulte paa Kraft
til den sidste Rest af hans Livsmarv og Saft
er tabt i Forsagelseskuren.
Saa faar han vel ogsaa for Faste og Bøn
en glædelig Livets Aften i Løn
for den Sved, som har vædet den Prækendes Mark?
— Et beklagende Spark!

Ja, Utak er Lønnen for Menneskers Dyd —
det gælder i Verden, i Nord som i Syd,
i Kina saa vel som her hjemme.
Naar Heldet Dig følger, er Smig'ren parat
og Du kaldes et Lys og en Karl for din Hat,
men en Bommert vil Ingen Dig glemme.
Naar derfor de Sømænd kan sejre i Kamp,
kan hænde, at Normann bli'er ladet med Damp
og at „Selskabet“ furer den gamle Knark
med et fint lille Spark.

For Lykkens Omskiftelser Ingen er tryg.
Selv ridende paa Provisoriets Ryg
er Bahnson ej sikker i Sadlen.
Hans Stilling til Folket er skæv, men dog flot,
hans Ret er i Spydet, hans Munelæ'r er godt
og han frygter slet ikke for Dadlen.
Men han er en brøsig og ilter Krabat,
for meget en Landsknægt, for lidt Diplomat,
og derfor han faar af sin kære Monark
allernaadigst et Spark!

Politi som Vicevært etc.

Melodi af „Stegekælderen“: Bag et lyserødt Gardin.

Efter disse Strejker man
hører lidt Ballade
rundt omkring hos Fattigmand
i hveranden Gade.
Paa de Viceværters Bud
skal de Stakler smides ud,
:,: smides ud, :,:
:,: ja, ved Gud! :,: —
hvad der ikke smærter
slige Viceværter.

Langt derud' paa Nørrebro,
straas for Assistentsen,
jævnligt — tør vi næsten tro —
gaar det over Grænsen.
Har de ikke der betalt,
det paa Timen gaar dem galt —
:,: gaar dem galt, :,:
:,: rent fatalt :,: —
Viceværten, Raden,
smider dem paa Gaden.

Resultatet bliver, som
vi jo nys erfarer,
fra den hele Omegn kom
vrede Folkeskarer;
og de hujede og skreg,
og tog morderligt paa Vej.
:,: Tog paa Vej, :,:
:,: han var sejg. :,:
Ja, og Viceværten
maatte føle Smærten.

Huset bliver bombardert,
og den hele Gade
bliver derved allarmert —
fikken en Ballade!
Politiet gør et choc
paa en højst forbitret Flok,
:,: paa en Flok, :,:
:,: véd De nok, :,:
som saa Hurra skraaler,
Politiet aaler.

Dette Viceværteri
skulde helst forbydes
allenfals af Politi
bør ej Pladsen nydes;
thi en Polttibetjent
gør det Forhold mere spændt,
:,: mere spændt, :,:
:,: som bekendt. :,:
Tilladt, man fortæller,
sligt er ikke heller.

Et gammelt Skuespil.

Under Titlen: „Den hellige Jomfrues Mirakler“, findes der et fransk Manuskript fra Begyndelsen af det 14. Aarhundrede, der indeholder 40 gejstlige Skuespil. Her er Planen til et af dem.

En Mand og en Kone aflægger Løfte om at leve kyst og afholdende. Fanden, der den Gang indtog Narrens Plads, er naturligvis højst utilfreds over dette Løfte, og bryder sit Hoved for at finde en Maade at modarbejde dette. Længe grublede han over, om han skulde prøve sine Forførelseskunster paa Manden eller Konen, og skøndt han fra Paradiset burde vide, at Kvinden er lettere at forføre end Manden, henvendte han sig dog til den sidste, maaske fordi han frygtede, at Konen ikke vilde fæste Lid til ham.

Det lykkedes ham. Anledning til at synde, — som man dengang kaldte det og endnu er tilbøjelig til at kalde det, naar man følger Naturens Lov og sætter Samfundets til Side — er jo saa hyppig blandt Ægtefolk, og Manden kærtegnede sin gode Kone saa længe, at hun omsider, mod sin Villie, gav efter.

„Men — sagde Konen — hvis Du besvangrer mig, ofrer jeg mit Barn til Fanden!“ Manden lovede ikke at besvangre hende, men — fire Uger efter var hun svanger.

Efter den ømme Omsorg som Manden, paa Djævelens Foranledning, viste sin Kone under hendes Svangerskab at dømme, maa man antage, at Sjælen først indblæses Børnene ved Fødslen, thi naar Sjælen skabtes i Moders Liv, var der jo ingen Grund for Djævelen til at skaane Damens Sundhed; jo før hun døde, jo før fik han sit Bytte.

Fødselsveerne indfandt sig. I sin Angst løb Manden til Kirken og bad den hellige Jomfru om sin Hustrues heldige Nedkomst. Den hellige Jomfru, der nok véd, hvorledes en Kvinde i Barnsnød er tilmode, ydede virkelig sin Hjælp, og en sund Dreng saa Dagens Lys for første Gang. En Naboerske sendtes til Præsten for ved den hellige Daab at sikre Barnet en Plads i Himlen.

„Nej, min gode Kone, — raabte Fanden — saadan leger vi ikke. De maa huske paa Deres Løfte, og da jeg ikke har Brug for en døbt Page ved mit Hof i Helvede, saa kan jeg paa ingen Maade tillade, at denne Dreng bliver døbt.“

Den ulykkelige Barselkvinde tiggede og bad, men forgæves. Præsten kom og vilde fuldføre sin Embedsgerning, men Satan blændede hans Øjne i den Grad, at han ansaa Døbefonden for et Vinkrus og Degnen for et stegt Svin. Kort, det hele man ved Bønner og Tryglen kunde formaa Helvedesfyrsten til var, at han forlængede Drengens Liv i syv Aar, men kun paa den udtrykkelige Betingelse, at ikke en Draabe Døbevand maatte væde ham.

(Sluttes i næste Nr.)

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den fri Konkurrence.

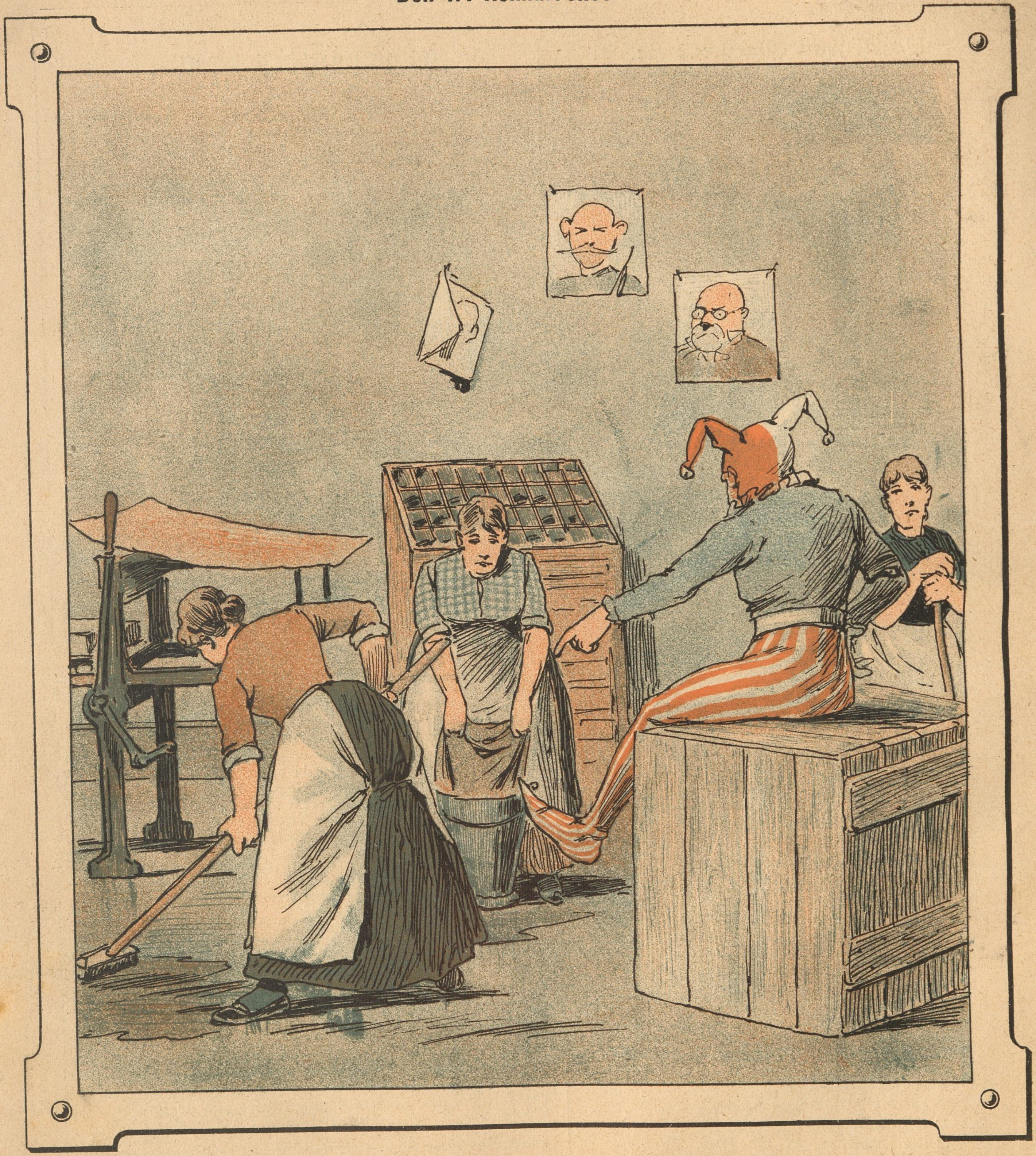

— Naa, Rap Jer nu med det Sjaskeri! Retiraderne skal vaskes endnu i Aften, eller tror I maaske, at jeg giver Jer 8 Kr. om Ugen for at sætte og trykke det Smule Blad?

Nr. 31.

RAVNEN

Søndag d. 3. Avgust 1890.

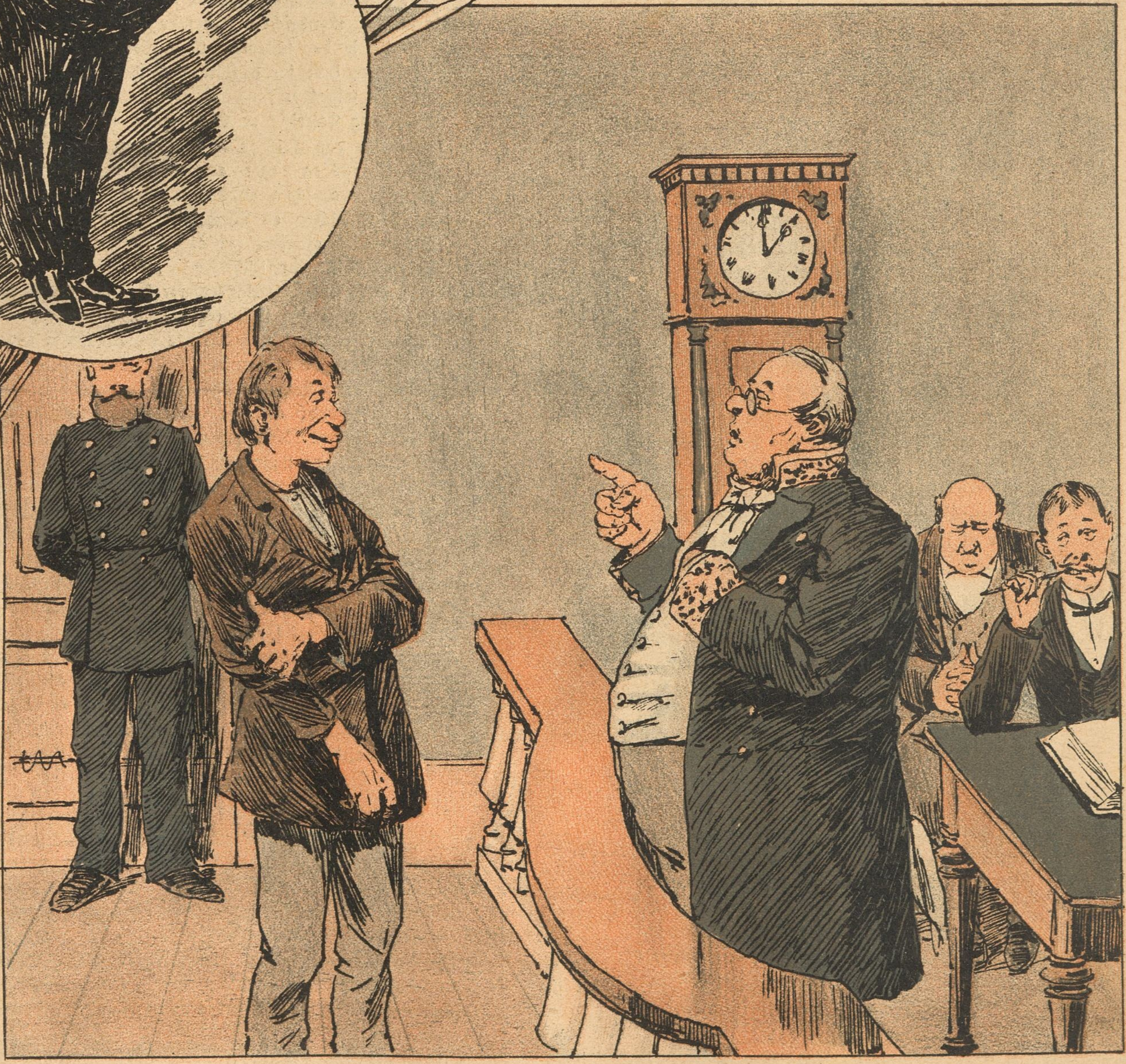

Assessoren: Da De vilde begaa det Tyveri, var der da ikke en indre Stemme, der sagde, at De skulde lade være?
Anklagede: Undskyld, Hr. Assessor, jeg er ikke Bugtaler.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Argentinerne nu skyder med Kanoner
paa hinanden, jo, det er en tapper Slægt.
Præsidenten havde snuppet Millioner,
og det fandt hans Undersaatter dog for frækt.
I sin første Skræk han til sin Nabo rendte,
men med Lejetropper han tilbage vendte;
paa sit kære Folk med Fynd og Klem han fyrede,
og nu „elskes" han af dem — han ikke myrede.

Fra Amerika en Dag der arriverer
fem og tyve Ædedolke til Paris,
hvor en Vært dem deres varme Mad serverer
næsten gratis eller dog til billig Pris.
Hver af disse pæne fraadsende Personer
skal en Middag ha'e til 108 Kroner.
Men Gud véd, om det nu ogsaa bli'r tilstrækkeligt,
Man maa huske paa, at Søen tærer skrækkeligt!

Skuespillerne er vendte hjem fra Landet,
paa Tourneerne de hugged sig lidt Mønt;
men paa Berg-Tourneen Glæden var lidt blandet.
naar om Talerstolen Folket stod for tyndt.
Og de „Rene" har sig altfor længe trøstet
med det Dannevirke, som de har i Brystet.
Korsgaard selv staar ej med Palmerne i Hænderne,
naar han Presseprovisoriet bru'er mod Fjenderne.

Vil en Mand og Kvinde leve kærligt sammen,
er der Mange, der vil spørges om Forlov:
først vil Præsterne helst sige deres Amen
(de gaar al Tid efter lidt Profit paa Rov).
Er man Læge, skal man spørge Oberst Schøller,
er man Lærer, er der disse Dagbladsbøller,
der af lutter Agtelse for Religionen
skælder Manden ud og Brødet ta'er fra Konen.

Ploug forlængst for Aldersgrænsen burde falde,
han har tabt den sidste Rest af sin Forstand;
i sin Ugesprøjte spyer han saadan Galde,
at det svært maa rable for den gamle Mand.
Med sin Rystenæve dundrer han i Bordet:
„Her til Lands skal jeg og Matzen kun ha' Ordet!"
Højst grinagtig er for Resten denne Vældighed
hos en saadan gammel mimrende Affældighed.

Ingen Taare Tietgen endnu har aftørret,
men hans Stædighed den gør dog noget godt:
der er nemlig bleven bedre Køb paa Smørret.
saa det er paa Bondens Pung, at han er flot.
Selv om man det hele Landbrug ruinerer,
hvad gør det, naar bare Tietgen triumferer?
Blot han ej faar alt for meget at bestille,
naar de ruinerte Bønders Taarer trille!

Kommer Koleraen?

(Et Faaredrag af Moses Maier ved et Møde.)

Ja natirligvis kommer den

Koleraen er en komplet Kole-Rad efter det vaade, fugtige Vejr, schom vi har i denne Tid. Den har allerede begindt schin Kolera-Tur (arie) nede i Schpanien. og de schtakkels Schpaniere er schvært i Vinden; di kunde schgu trænge til at faa et af di Schpannjerske Legater, kunde di; Gu' schtraffe mai, kunde di.

Og hvorfor schkulde den ikke gaa te Nord? Vi er jo netop et Land, der trækker Tenor'er — Hihi! — Og vi har schgu schvært Brug for naagen — Gu' har vi schaa; Te-Nordahl kan da ikke blive ved alle Dage. — —

Na! altsaa kommer Koleraen nok hertil. Nu drajer det sai jo altschaa næmescht om at vide og forschaa, hvorledes man schkal vise den schlemme Gæst Deren og holde „Koler-A"gitaschionen indenfor de rette Grænscher. Det er da bedscht at mærke sai felgende.

Kolera og Kolerine er Sedschkende og holder sai mest til i Maverne paa Folk. Det er Maven, der ferst faar sai en „Kole-Ra"tus og nægter at arbejde, og naar man schaa ikke passcher paa, schaa er man „Kole-ra"bundus med det schamme — ligeschom en Misch; Gu' schtraffe mai, er man.

Det gælder altschaa om at holde Maven i Orden og passche paa, hvad man schpiser. „Kole-Ra"barbergrød er maiet uschundt og „Kole-Ra"beshaveøl schkal man vere forschigtig med. Jai véd ikke, om „Kole-Ra"diser er at anbefale, men derimod er „Kole-Ra"pée maiet schundt at schnuse, ischær for hvem der schætter „Pris" paa en Schnus. Og det ger vel i alle Tilfælde di fleschte Schnushaner — Hihi!

Det er schundt at rige Cigarer, schærligt di beremte „Kole-Ra"dekopper. Alene Lugten af dem faar Kolerabaksillen til at beschwime, og naar den ferst er naaet schaavidt, herer der ikke majet til for at give den schin „Kole-Ra"tion, schaa at den er færtig med det schamme. Man maa jo ligge Mærke til, at Koleraen er en majet farlig Sigdom, der ikke giver „Kole-Ra"bat paa det, den faar fat i, schelv om det er nok schaa majet. Den bør alle Tider schtaa for os, schom det, den er, schom det grønne Schpøjelse, schom en „Kolera-Mor-Bus"emand, schærligt for koleriske Folk.

Schaa vil jai herved hæve dette „Kole-Ra"baldermøde med Onschket om, at Koleraen maa faa Forfald og blive borte. Vi holder schgu ikke saa majet af den, at vi schkulde fyre „Kole-Ra"ketter af for den, naar den kommer. Og lad den derfor majet hellere blive borte.

Skuffelse.

Justitsraadinden (rasende): Vil De bare tænke Dem! Nu har jeg i et helt Aar gjort alt for at behage denne rige, lunefulde Ungkarl Brandt, fordi jeg troede, at han skulde gifte min Clara, og da jeg véd, at han er en rigtig Lækkermund, saa afstod jeg ham endog vores Kokkepige, der er overordenlig dygtig. Og hvad gør saa det Uhyre af en Millionær? Han gifter sig med Kokkepigen!

Tietgens Rundrejse.

„Fanden ska' Strejken ta'e!
jeg skal vise at jeg ka'
skaffe snart i en Fart
Brækkere, saa det har Art,"
var hans Ord. Rundt om Jord
han i otte Dage foer.
Denne Flugt, Rejsens Frugt
vil De her se ordnet smukt
som Perler paa en Snor.

Dreven Fyr! Aventyr
søger først i Sverigs Byer.
Malmø to, Falsterbo
én og én fra Orebro
følger ham. Kærnekram,
raske Gutter! En var lam,
en var blind, en var vind,
Numer fire var en trind,
en Værtshusmands Madam.

Han med Lyst ta'er en Dyst
derpaa langs ad Norges Kyst.
Politi staar ham bi,
slipper fire Slaver fri.
De har kvalt radikalt
deres Vogter — det var galt.
At kreper's eksekver's
naar man **Normann** udlever's
og Vogt'ren er betalt.

Nu med fuld Kraft til Hull!
Han vil prøve hos John Bull.
Pokker véd! Lykken med
følger ham paa alle Fjed.
Dèr en stor Direktør
aabner Daarekistens Dør.
Tietgen kæk rejser væk
med de Lemmer i en Sæk,
blandt andre: Ripper-Jack.

Helt adræt, pr. Raket
til Paris han gi'er et Sæt,
og til Held fandt han sel'
Invalidernes Hotel.
Fangst han fik for en Slik:
tvende, som paa Krykker gik,
og en svær Grenader,
som har slidt Napoleons Klæ'r
og gaar med Messingtæer.

Fra Paris sit Logis
flytter han til Napoli.
Livet dèr er især
som han ønsker os det her.
Praktikus! Sulten Lus
i Neapels Fattighus
bli'er han vaer: Eksemplar,
der kan stikke en Laskar,
han ham ved Armen ta'er.

Ryg og rejs nu til Schweiz,
Du vort Børsspils bedste Veis!
I det Land Søfolk man
ganske vist ej finde kan,
men i slig hellig Krig
kan selv aandelige Lig
gøre Gavn. I sin Favn
fem Kretinere af Navn
han kør' til Kjøbenhavn.

Nu han kvik i en Gig
sætter sig med Domestik,
og det „fri" Kompagni
som et Dyrmenageri
i et Bur — den Filur!
fører med den hele Tur
til Stettin. Fyren fin! —
Herfra han til Alles Grin
har sendt en Ladning Svin.

Vi med Gru føle nu
at vor Skrue gaar itu.
Tietgens Stok sikkert nok
gør til Nar vor hele Flok.
Den er slem! Kør' de frem,
som de kan med Fynd og Klem.
Skru'n er slut' det Minut.
Sidste Skude er kaput
gaaet nedenom og hjem.

— En ung Ægtemand, som med sit skægløse Ansigt gjorde et næsten drengeagtigt Indtryk, mødte hos Klokkeren for at anmælde sit første Barns Fødsel. Den gamle Klokker klappede ham paa Kinden og sagde: „Ja, det er godt nok, min lille Ven, men gaa hjem til din Fader og sig, at han maa komme selv!"

Pst! Pst!

„Ravnen" havde faaet sig et af de smaa Instrumenter, der ligner Tjäderske Insektpulversprøjter og siger Pst! naar man trykker paa dem. Vi puttede den ned i vor højre Bukselomme, tog Stok og Hat paa og gik ud for at prøve dens Virkning paa gode Venner og Bekendte.

Den første, vi mødte, var Ryssel. Han gik og saa sig om, som om han søgte en eller anden Ekstra-Bestilling til sit Embede som Klasselotterikollektør.

Pst! Pst! lod vi Instrumentet lyde.

Ryssel vendte sig hurtigt om, men han saa kun lutter ubekendte Ansigter foran sig, fraregnet vort, og os vil han af gode Grunde ikke tale med.

Pst! Pst! lød det i det samme igen. Ryssel, der endnu ikke forstod, at det var en Spøg, han var Genstand for, saa lige saa forbavset ud, som da han dumpede i femte Kreds. Men han har jo rigtignok al Tid skullet have al Ting ind med Skeer.

Saa gik vi hen til Trinitatis og kiggede ind af et Vindue til Redaktionen af „Avisen". Der sad Frederik og sled paa en af sine „trestjærnede", saa at Sveden haglede ned af ham.

Pst! Pst! lød det fra vor Bukselomme.

Frederik saa op og et saligt Smil gled over hans velnærede Træk.

„Jeg kender Lyden — hviskede han og saa op — det er Matzen der vil ha'e, at vi skal gaa hen og knibe en lille En."

Han kom hen til Vinduet og kiggede ud, men saa i det samme opdagede han os.

„Ha! Arvefjenden — stønnede han — „Ravnen"!"

„Akkurat sgu, Højstærede! — sagde vi, idet vi bortfjærnede os — paa Gensyn paa Lørdag!"

„Pst! vent lidt! — raabte han efter os — jeg vilde gærne tillade mig — at — —"

„Gør os ondt, Kære; vi har ingen Tid, men vi véd, hvad De vil sige — Adiøs!"

Og saa gik vi.

Paa Hjemvejen mødte vi Ploug, hin gamle.

Pst!

Ploug kiggede sig om.

Pst! Pst!

Ploug snurrede rundt som en Top for at se, hvorfra Lyden kom.

Pst! Pst! Han lod Blikket løbe langs ad Gaden og op ad Husene, frem og tilbage, og endelig opdagede han vort smilende Ansigt et Stykke bag ved sig.

Saa stampede han vredt i Jorden.

„Fordømt! atter til Nar for Ravnen! — mumlede han. — Hvornaar skal det dog høre op!"

Pst! Pst! Gamle! — aldrig saa længe vi to lever, aldrig! — Pst!

Diplomati.

Ræve og Ulve raadslaa i Forening om Sagernes Stilling. Hvad de beslutter, gælder som Ret for Faarene.

Løgen — Løgn.

— Min Kone har en Pokkers fin Næse. Saasnart jeg nu kommer hjem, kan hun øjeblikkelig lugte, jeg har spist Bøf.
— Det er naturligvis Løgen!
— Hvad er det Løgn?
— Ja saagu' er det Løgen.
— Næ minsandten om det er Løgn.
— Jo, Du kan stole paa det er Løgen — Bøffen kan hun s'gu ikke lugte.

Paa Hjærte.

— Værs'go', Frøken Malle — og hvad har De saa paa Hjærte?
— 2 Pund Nyretælle.

I Zoologisk Have.

— Fa'er, hvorfor kalder man egenlig dette Dyr for en Kamél?

— Hvorfor? Fordi det kan leve fjorten Dage uden at drikke!

Selvros.

Kvæghandleren: Jeg har aldrig seet saa usselt et Kvægmarked i mine Dage! Havde Petersen og jeg ikke været der, saa havde der ikke været et ordentligt Kre'tur paa Markedet.

Gyldig Grund.

— Hvorfor er Fru Blom saa tavs i Dag? Hun plejer ellers at lade Munden løbe i et væk.

— Det har sin gode Grund: hendes nye Gebis sidder endnu ikke rigtig fast!

Et dyrt Bad.

En i et Hotel logerende Herre faldt i det i Gaarden værende Springvand. Overkellneren skrev straks paa Regningen: „Et koldt Bad 3 Kr."

Ved Kliniken.

Professoren (til Kandidaten): Hvad vilde de gøre naar De nu fandt den Syges Tilstand forværret?

Kandidaten: Takke Vorherre for, at jeg ikke var i den Syges Sted.

Paa Tyvebørsen.

— Har Du hørt, at den tykke Carl blev snuppet forleden Nat, da han var i Færd med at gøre Indbrud?

— Ja, og den røde Vilhelm huggede de i Morges midt paa Gaden.

— Uf, sikke Tider! Usikkerheden paa Gaden ta'er mere og mere til.

Dybsindig Forklaring.

Gæstgiverens Søn: Faer, hvorfor hedder den ene Herre paa Numer 5: Neumann junior?

Gæstgiveren: Fordi han er født i Juni!

De søde Smaa.

Moderen! Men Alma, Du er da ogsaa den mest uopdragne Unge, der kan gaa paa Guds grønne Jord!

Alma: Aa, Moer, Du har vist ikke været for artig, da Du var lille, ellers havde Storken vel nok bragt Dig noget bedre!

Musikøvelse.

Herren: Hvad er det for et Spektakel oppe i Huset?

Tjeneren: Det er Frøkenen paa 2den Sal, der prygler sit Klavér.

Fra Gaden.

Se, der gaar den berømte Astronom, Prof. Stjernholm.

— Hvorved er han bleven berømt?

— Han har endnu ikke opdaget en Komet.

Strejken.

Mel.: Kongen havde sig København.

Tietgen havde sig „København",
Rasmussen var en Sømands Navn,
„København"
havde en Mand ved dette Navn.
Til et Par „Brækkere" ombord
havde han hvisket disse Ord:
Det er ej favert ved Sundet at færdes.

Straks i Arrest blev Manden sat,
Assessor Hastrup fik ham fat,
det gik glat,
da vores Hastrup fik ham fat.
Lunt i Kasjot bag Slaa og Dør
sad han, kom jævnlig i Forhør;
det er saa favert i „Skabe" at færdes.

To og halvtreds af Dage sad
han i Arrest i Axelstad, —
tænk, i Rad
to og halvtreds af Døgn han sad;
fik saa en Dom, der saadan lød:
„Tre Gange fem paa Vand og Brød".
Det er lidt magert med det Traktemente.

Saadan gaar det i denne Tid:
Kapitalen, den gør sig Flid —
i vor Tid
gør Kapitalen al sin Flid.
Særlig er Tietgen uforsagt.
Paa Danskens Vej til Ros og Magt
er der for Sømænd ej favert at færdes.

Lad Selskaberne bralre op;
snart hejser Nødflag de i Top, —
bral'r kun op,
snart maa I Nødflag ha'e i Top.
Publikum er os i Skranken traadt,
og det murrer nu alt saa smaat:
„Det er ej favert med Brækk're at færdes."

Gid Søfolkene maa staa fast
og med hinanden Last og Brast,
gid hver Gast
staa med hinanden Last og Brast.
Saa er den Tid ret snart nu nær,
da Tietgen strække maa Gevær —
saa bli'r der favert paa Sundet at færdes.

En Anelse.

Assessoren (efter et langt Forhør): Naa, tilstaa nu, at De har begaaet Meneed. Det er jo til Deres eget Bedste at faa Ende paa Sagen:

Anklagede: Det ku' De li'e, — hva', Hr. Assessor? De vilde vist gærne hjem til Middagsmaden? — Nej, den gaar inte!

Et gammelt Skuespil.

(Sluttet)

Den stakkels Dreng forblev altsaa udøbt og fik, til alle gamle Kællingers Forbavselse, sine Tænder lige saa let som andre Børn, der var optaget i det hellige Samfund.

Da de syv Aar var omme, mældte Hr. Urian sig atter, for at tage sin Ejendom i Besidgelse. Moderen var endnu en smuk Kvinde, og en smuk Kvindes Bøn kan selv Fanden ikke modstaa. Han lod sig endnu en Gang overtale til at lægge otte Aar til, da han mente, at denne Sjæl dog ikke kunde undslippe hans Kløer.

Drengen blev stor og stærk som om han blev opfostret til et Kloster og ingenlunde til Helvede. Da han gik i sit femtende Aar kom han en Dag hjem og beklagede med bitre Taarer for sine Forældre, at hans Legekammerater skældte ham ud for en Hedning.

Forældrene gav nu deres beklemte Hjærter Luft og fortalte ham grædende, at den Tid nu snart nærmede sig, hvor han skulde optages som Væbner i Helvedes Ridderskab. Drengen hører det med Forfærdelse og tager i en Fart den Beslutning at vandre til den hellige Fader i Rom, for om muligt at sætte Fanden et X for et U. Forældrene giver deres Velsignelse til denne fromme Beslutning og for at sikre ham en lykkelig Rejse foretager de en Valfart til den hellige Jomfru i Boulogne.

Drengen kommer til Rom, og paa hans Spørgsmaal om, hvor han skal søge den Hytte, som beboes af Tjeneren for alle Guds Tjenere, henviser man ham til et prægtigt Slot, der bevogtes af Hellebarderer. Disse nægter ham Adgang, men han giver dem to Gylden, og for den Pris havde de gærne ladet Fanden selv slippe ind.

Som bekendt er Paven den mest rundhaandede Monark paa vor syndige Jord. Han giver Drengen straks sin Velsignelse, men kan dog ikke saadan uden videre berøve Fanden sin velerhvervede Ejendom. Omsider henviser han Suplikanten til sin Skriftefader, en Eneboer, der trods hans pavelige Hellighed er stærkt i Ny for Hellighed.

Eremiten raader Helvedeskandidaten til at henvende sig til Guds Moder, der ogsaa viser ham den Venlighed at bringe Processen for det himmelske Tribunal. Djævlen maa give Møde som Indklaget og forsvarer sine Krav saa godt, som man paa nogen Maade kan forlange det af en Djævel. Efter lang Snakken frem og tilbage afsiger tilsidst Gud Fader Dommen: Kontrakten kendes ugyldig, da en gift Kvinde ikke kan kontrahere uden sin Mand, og fordi Manden i det foreliggende Tilfælde ikke har indvilliget deri. Alle Englene tilklapper denne Dom deres Bifald, og Skuespillerne og Tilskuerne i Forening forherliger Guds Visdom og Naade med et fromt Te Deum.

I Tivoli.

— Opvarter, to Stykker Smørrebrød med Steg og Laks

— Men Menneske, husk dog paa, at Du er indbudt til Aften hos Knaps!

— Død og Pine, det havde jeg aldeles glemt! Opvarter bring mig fire Stykker!

Dødsanmældelse.

Fru B., en frygtet Sladdersøster, døde. Hendes Svigersøn sendte straks Bladene følgende Dødsanmældelse: I Morges Kl. 6,20 har min elskede Svigermoder — sagt sit sidste Ord.

Gælder ikke!

De aller største Mestre over fjorten Tusind Kroner
med samt Jeronimusserne og deres Magdeloner
kan atter aande let og frit og tænke lidt paa Stadsen,
thi Murersvendene er atter gaaet paa Stilladsen.
Nu maa de ikke fløjte, ikke ryge, ikke drikke,
det staar der paa hver Arbejdsplads, men pyt — det gælder ikke.

Naar Kongen gaar paa Jyllandsfart til Skagens hvide Banker,
for mange bare Frakker der af Ordenskassen vanker,
Musik og Sang for Øret og en Frokostbid for Ganen
til alle dem, som ej har rørt en Finger blot ved Banen.
Du søger vel de Folk, som bygged' Banen? — Du kan kigge,
de slider nok, men naar man laver Fest — saa gæld,s de ikke.

I Sundet gik Kommissær og Studenter ud i Baade,
de roed godt og alt gik godt, men én Ting blev en Gaade:
At Tietgens Kaptajn Baltzer paa „Aurora" laa og roded',
saa han tilsidst blev ganske violetligblaa i Ho'edet.
Det, at fortøje Dommerskib, det lykkedes ham ikke,
thi Dikkespringere om Bord som Sømænd — gælder ikke.

En Pige, som endnu ej havde født sin lille Pode,
forleden Dag blev ligefrem lidt underlig tilmode,
da Politi, Gendarmer kom med Sabler og med Stave
og sa'e, skønt Pigen tydeligt bar Fostret i sin Mave,
at hun var Morderske; af Taarer fyldtes Pigens Blikke.
det var jo Løgn, men Politiets Løgne — gælder ikke.

Hr. Hindenburg er som bekendt forsvunden fra vor Presse,
og „Ravnen" lader ugenlig afholde Sjælemesse;
men nu er Manden kommen frem som Z ved Overretten,
Hurra, godt Folk! saa er der bleven Ende da paa Trætten.
Bogstavet Z er Hindenburg (Reisz, Matzen var det ikke),
kun Kammeradvokaten, Herregud — han gælder ikke.

— En Gendarm traadte ind til en Bonde og spurgte, om han kunde faa Middagsmad.

„Ja vel," svarede Bonden. Gendarmen spændte sin Dyrendal af og slængte den henad Bordet. Bonden gik ud og kom lidt efter ind med en Høtyv, som han lagde paa Bordet ved Siden af Sabelen.

Gendarmen (arrig): Hvad skal det betyde?

Bonden: Da jeg ser, De har saadan en stor Kniv, vil jeg laane Dem en tilsvarende Gaffel.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

2 Mennesker.

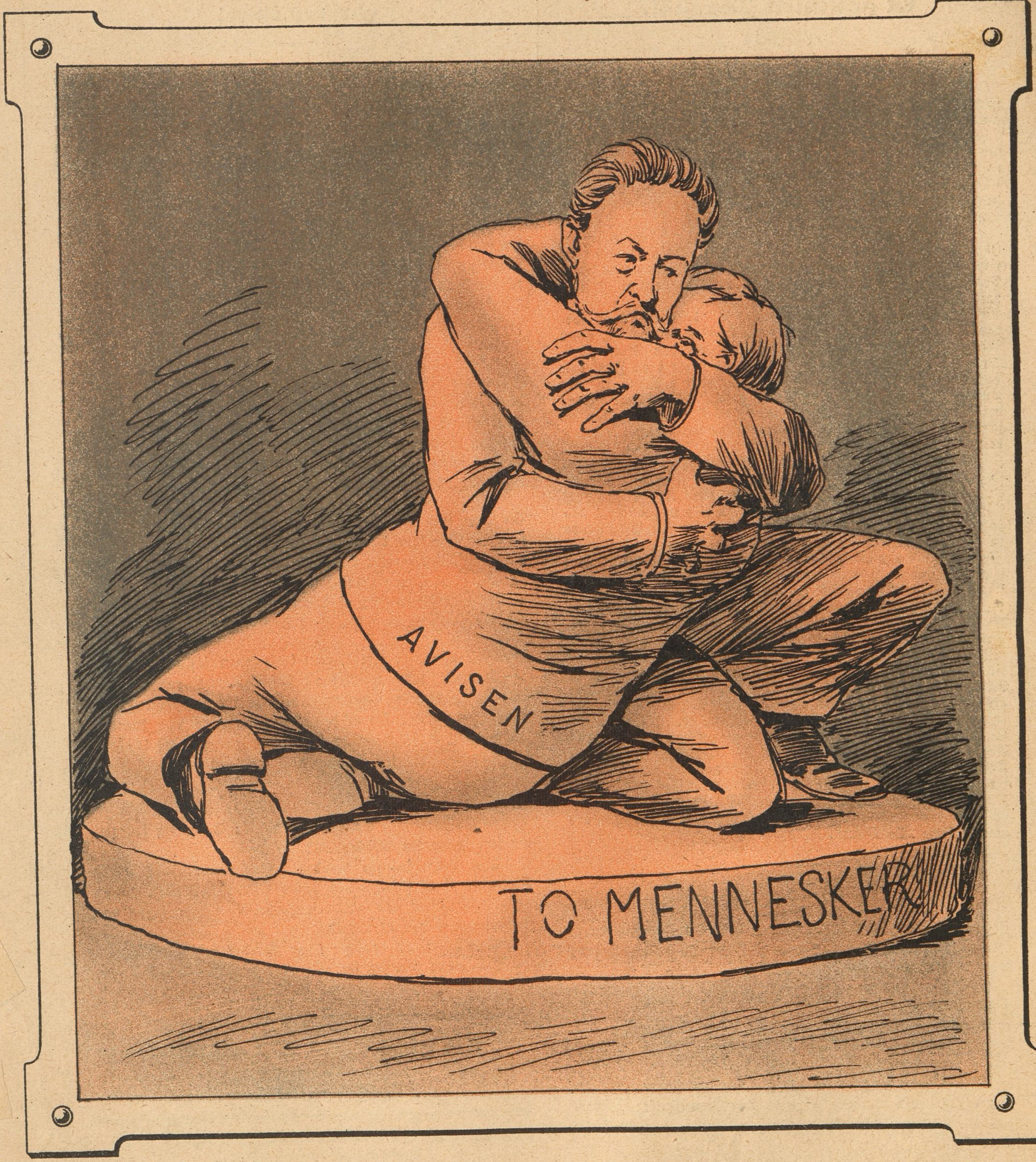

»Man maa ønske at Arbejderspørgsmaalene maa blive det Felt, hvorpaa man fra forskellige Lejre kan mødes til fordrageligt Samarbejde.«

Morgenbladet 23/7 — 90.

Nr. 32.

RAVNEN

Søndag d. 10. Avgust 1890.

Fra Fælleden.

Sergenten: For Satan, 48! Jeg tror, De vil putte Deres dumme Ho'ede under den venstre Vinge, ligesom en syg Piphans! Stik dog Deres fordømte Lugteapparat i Vejret! Den gamle Agurk ta'er sgu ingen Skade af Solen!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af „Gutter ombord“.

Svært en Mand det krænker
naar hans Viv har Rænker
for med Mandens „allerbedste Ven“;
men naar saa „den anden“
gi'er ham én i Panden,
saa er straks hans „Ære“ ren igen!
Castenskjold han gjorde Rahden Skam,
men bagefter Rahden kom til ham,
la'e sig i hans „Lulle“,
hentede sin Tulle — —
ingen Horn (i Siden)! — — Ganske tam!

Den Slags Duellanter
er sgu ingen Vanter,
saadan som vort gamle fede Kvæg.
Engang Cawling vilde
lidt ved Flæsket pille,
men det taalte Frederik sgu ej:
„„Politiken“ vil nu ha' mig studt!
Det har Straffeloven sgu forbudt!“
Saa naturlig slap han,
og jeg tror sgu knap, han
i sit hele Liv faar lugtet Krudt.

Rundt omkring paa Gaden
her i Hovedstaden
har i sidste Uge Folk vi mødt
med Emblemer fine
og alvorlig Mine —
det var Nordens Lærerstand saa stødt.
Aldrig kom derhjemme de til Fest;
mange havde Sult til daglig Gæst.
Derfor her de putted'
godt i deres Skrutte, —
Slutningsgildet fandt de allerbedst.

Mens omkring de andre
„Lirekasser“ vandre,
dyrker Rambusch Luftsejladsen her.
Engang blev han „dolig“,
men nu i Tivoli
kaster han ej op, — ej heller „ner“.
Men det gjorde Fotografen, som
næppe en Mils Vej mod Himlen kom,
før han Kassen kasted'
ned, hvor Aller hasted'
med at se, om virk'lig den var tom!

Atter kom paa Talen
Holstebroskandalen,
dengang Berg foruden Sandser var.
Længe han i Buret
sad og kukkelured',
stoled' sikkert paa, den Sag var klar.
Men nu bli'er den rippet op igen,
trukket frem af slemme Venstremænd,
saa det let kan hændes
at Hr. Berg han sendes
nok en Gang til Blegdamsslottet hen!

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er storartet, saa Møderne grasserer i denne Tid! De skyder ligefrem op af Jorden: Fredsmøde, Skolemøde, Kvindemøde, ja, man kan næsten ikke møde et Menneske paa Gaden, uden at han skal til et eller andet Møde, for om ikke andet, kan man være vis paa, at Turen gælder et Stævnemøde, og det er vist Varmen' der fremkalder al den Imødekommen, som er overmaade glædelig, da man jo ellers ikke kan rose sig af, at til Eksempel „Det forenede Dampskibsselskab“ føler Trang til at kome sine Fyrbødere og Sømænd i Møde, men holder mere af at møde i Retten med dem, hvor Kapitalisterne dog for det meste maa betale Gildet, hvad der ikke er mere end billigt, men derfor kan jo nok Rhederierne synes, at det ikke er nogen billig Fornøjelse, især da de kunde have sparet sig selv og Folkene alt det Vrøvl, naar de havde behandlet dem ordenligt, men nu maa de oven i Købet finde sig i, at Besætningerne bag efter ta'er sig et billigt Grin ogsaa paa Rhederiernes Bekostning, og det kan maaske altsammen lære Rhederierne, at lade deres Arbejdere være i Fred, men jeg havde nær glemt, at det var jo Fredsmødet derude paa Vodroflund, som jeg vilde fortælle Dem lidt om, da jeg nok kan tænke, at De hellere vilde sidde hjemme i Ro og Fred end gaa til Fredsmøde, hvor man dog al Tid risikerer, at der kan blive Spektakler om, hvorledes man bedst skal holde Fred, som der jo er forskellige Meninger om. Nogle mener, at Freden er sikrest, naar man er parat til at slaas hvad Øjeblik det skal være, andre paastaar, at det er umuligt at faa Fred, naar der ikke først har været Krig, for ellers har man ikke noget at slutte Fred om, og atter andre siger: Hvad gør man ikke for den kære Husfred, og saa gaar de ud og kommer hjem den anden Morgen i en vældig Donner, saa det er aldeles umuligt for deres ulykkelige Koner at faa et fornuftigt Ord ud af dem, men saadan er Skade nu ikke. Han er paa en Maade meget værre, for naar det sommetider arriverer, — det kan jo ske i de bedste Huse — at det ene Ord ta'er det andet om ingen Verdens Ting, saa begynder han al Tid at fløjte denne hersens: „Huha for mig og Dig, siger jeg“ osv., og den bliver han ved med, saa en anden Stakkel ikke kan faa Ørenlyd. Er det nu ikke strække-

ligi, at Ens egen ægteviede Mand kan være saa drilagtig, bare fordi man vil ha'e Fred i Huset og overbevise ham om, at man har Ret, — nej, man faar saamæn hverken Ret eller Fred med de Mænd, og derfor vilde jeg ud paa Freds-mødet for at høre Fredsvennernes Mening om Tingen. Det saa nu slet ikke saa fredeltgt ud derude. Midt paa Taler-stolen var anbragt en stor Løve med en solid Slagterkniv i Kløerne. Mon det er Fredsguden, som de synger om, tænkte jeg, for de begyndte jo med at synge en „Krigssang for Fredsfolk", og det var jo allerede noget mistænkeligt, at Fredsvennerne alligevel spekulerede paa Krig, men jeg glemmer at fortælle det ogsaa for Fredsfolk mærkelige, at de blev blæst sammen med den almindelige Krigsmelodi, som Skade siger har følgende Tekst: „Kom til Appel! Kom til Appel!" — Se, jeg synes nok, at Fredsvenner kunde anskaffe sig et andet Samlingssignal end det, Soldaterne bruger, for det lyder temmelig parodisk ved en Fredsfest, men an-gaaende den drabelige Løve med Øksen blev jeg nok beroliget med, at den forestillede det norske Vaaben, men hvad skal vi med Vaabenskjolde, hvor Fredsvenner samles? Som sagt, man kan mærke, at Fredsvennerne endnu ikke rigtig er med paa Noderne, hvad man ogsaa kunde forstaa paa Konsul Stürup, da han i Mandags Aftes ved Slutningsmødet vilde ha'e, at Referenterne skulde komme i Musikpavillonen og re-ferere paa — Nodestolene. Men Referenterne, som nok var med paa Noderne, var ikke med paa Nodestolene, og saa gik de, fordi Fredsvennerne ikke vilde fremme Oplysningen nede i Haven, og der blev sommetider talt sort nok i Diskussionen, saa det var vist ikke godt for Referenterne at optegne alt det i Mørke. Men ellers maa jeg ikke sige andet, end at Fredsvennerne er meget rare og fredsommelige Mennesker, og jeg lærte da i al Fald en god Ting derude som jeg skal skrive mig bag Øret, naar Skade engang igen bliver altfor urimelig i sine Lamentationer, og det var da en af Talerne berettede om Fredskongressen i London og var saa længe om at finde hjem til København igen, at en Præst ude fra Vejen, — hvadfor en Vej var der ikke Tale om, men han var slet ikke af Vejen, den Præst, — ikke kunde komme til at præke om Fredssagen og Nordslesvig, men saa lød der en Kvinderøst: „Gør 'et kort, Frederik! Gør 'et kort, Frederik!" og det var saamæn et Ord i rette Tid, skønt jeg maa tilstaa, at det hjalp ikke meget, men saadan er Mandfolkene jo altid, men alligevel blev jeg rigtig glad ved det Ord, som næsten var noget af det bedste, der blev sagt i de to Dage, Freds-mødet varede, og nu kan De være stødt paa, min Kære, at den første Gang Skade igen begynder at regere som en Tyrk, saa skal mine Ord være: „Gør 'et kort, Frederik!" for han hedder jo ogsaa Frederik, véd De nok, men nu har jeg ikke videre at bemærke anbelangendes Fredsmødet, end at det var meget tilfredsstillende og at det fortjente at være bedre be-søgt end det var, men Fredsvennerne kunde jo rigtignok ikke saadan som Tivoli, byde paa to Ballonopstigninger, skønt selve Fredsplanerne kan være højtflyvende nok efter Manges Mening, men en anden Gang skal Fredsvennerne ikke holde „Generalforsamling", for det smager ogsaa for meget af det Militære og Krigsgale, og de maa da sagtens kunne finde en Benævnelse, der minder mere om Fredens Gerning, hvad jo rigtignok Generalforsamlinger for det meste ikke er, men det maa jeg sige om Fredsvennernes Generalforsamling, at den var saa rolig, at en Fotograf fik Lyst til at „ta' den a" — hvordan tror De, at en Vaabenbrødre-Generalforsam-ling vilde ta'e sig ud i Fotografi? Forresten kreperede det mig, at jeg ikke var med til Kvindemødet i „St. Thomas", for jeg kunde nok havt Lyst til at spørge Rubin — der na-turligvis vilde glimre i Damernes Øjne som en rigtig Ædelsten, men blev fordunklet af Kvinderne selv, — hvorfor vi ikke maa faa Stemmeret straks. Han skal ikke være bange for, at en Kvinde sælger sin Stemmeret for 10 Kroner eller at hun bliver hjemme paa en Valgdag. Men det er Fru Johanne Meyers Skyld, at mange Mænd endnu tvivler om os Kvinder, for hun skulde ikke kalde sit Blad: „Hvad vi vil", men — Hvad vi vil, det **vil** vi! Saa var Enhver straks paa det rene med, at det ikke kan nytte at nægte os Kvinder noget. Anbelangendes Skolemødet skal jeg bare sige, at alle Deltagerne saa temmelig skjoldede ud, og den maa ha'e været lovlig høj ved Festmaaltidet i Linnésgade, naar Deltagerne kunde juble over, at en Taler kaldte Erik Bøgh „Skolemester for et Folk", — den ærede Taler kunde jeg nok ha'e Lyst til at ta'e ordenlig i Skole — — Tschu! Men jeg er alligevel glad for Skolemødet, for det har givet mig Løsningen paa en Gaade. Nu har Magistraten i længere Tid dekoreret Østergade med to Rækker tomme Tønder, uden at voget Menneske kunde fatte Hen-sigten med dette løjerlige Arrangement, men nu er det gaaet op for mig, at Tønderne paa Østergade er en Kompliment til Tønder-Seminaristerne, som ogsaa havde Møde i „St. Thomas". Østergade ligner komplet et Tønde(r)-Seminarium, eller skal rimeligvis gøre det klart for de mange Fremmede, at København har nok af „tomme Tønder". Jo, vi er med paa Tøndesystemet! — Tak for Kaffe!

En Samtale paa Rolighedsvej.

A. Hvorledes forholder det sig med Moraliteten i Rubens Farveri?

B. Det var et nærgaaende Spørgsmaal.

A. Ja, for ser Du, jeg har nu hør at Konerne ikke kan være i Fred for denne Benedictiner.

B. Vær Du bare ganske rolig for ham, thi selv om han for Øjeblikket har Glüch-en med sig, bliver han dog snart nødt til at fordufte.

A. Tak, saa er jeg foreløbig rolig, men Du maa ved Lejlighed forklare mig lidt mere derom.

B. Ja, det skal jeg gerne gøre.

Forklaring.

Et Medlem af en Vegetarianerklub blev overrasket mens han var i Færd med at fortære en Bøf. Da Formanden bebrejdede ham, at han som Vegetarianer spiste Kød, svarede han: Jeg holder mig til Bibelen, der siger: „Alt Kød er Græs!"

Misforstaaelse.

Spaakonen: Der ligger fire Herrer til Dem, lille Jomfru. Vælg nu en af dem! Vil De ha'e ham der, Kongen?

Tjenestepigen: Aa, jeg troer De vil, kære Kone! Det gaar aldrig an! Nej, bare en lille pæn Urtekræmmersvend

Sværfisk.

— Du, Kressian, hvorfor kaldes den Fisk en *Sværfisk?*
— Det er da tydelig nok, Peter. Den vejer jo *300 Pund!*

For Smed at rette Bager.

(Meget frit efter Wessel.)

Der var et Aktieselskab, „Forenede“ det hed,
som farligt var, naar det blev vred;
det sig en Strejke fik, det kan man altid faa,
og det var netop én, som rigtig ku' forslaa.
Til Uheld for det Selskab stolt
en Chef de holdt;
han var —
jeg selv vil noget være,
for deri stikker just min Ære —
anmærk dog Læser dette:
jeg vil kun være det honnette. —
Som sagt, han var
en Mand, der røg en fin Cigar,
drak dyre Vine, aad seks Retter,
men Arbejdsfolk, der bad
kun om nødtørftig Mad,
straks Stolen han for Døren sætter.

Nu blev en Strejke der erklær't,
Arbejder-Styrken fik han lært,
hans Skibe blev ej ladet, losset,
hvor meget han end trued', trodsed',
hans Haab var dette: at de Smaa
som før i Hundene sku' gaa.

Men vent nu bare. Eksportørere,
Fragt, Kreatur-Assurandørere
de taber nok Taalmodigheden
og taler Tietgen til i Vreden:

Højstærede!
Vi véd paa Penges Værd De altid se,
men Penges Værd beror for os
paa at De ej udviser Trods
mod dem, der fordrer Lønforhøjelse,
thi det er os en slet Fornøjelse
at vi nu maa betale Gildet
fordi De er i Fordom hildet;
thi fordrer vi som Ret,
at vi ej vil undgælde det
De Dem mod Arbejdsfolk forsynder,
det højt og lyd'ligt vi forkynder:
Se, vore Sendinger fordærves,
og Sagen mer og mer forværres, —
giv efter, det er vores Raad,
og det lidt rapt. — — —

Den Tietgen græder Krampegraad,
men maa gi'e tabt.

Moral.

Beredt paa slig en Ende vær,
den kommer naar Du mindst den tænker nær.

En Ballonfart.

(Efter „Adresseavisen“.)

Mel.: Peter Skøt i Barndomsalder.

Ja, nu gaar igen Ballonen
op fra Tivoli, min Ven.
Ikke mer fra Bastionen
kan Du se paa Fyldingen.
Gratis kan Du altsaa ej
nu som forhen gasse Dig.

Men naar Gassen først er inde
og den hæver sig saa let,
kan man nok med visse Vinde
se den paa en Fribillet.
Sidste Onsdag var der Spænd,
da Hr. Jack gik op med den.

Som „Adres'avisens“ Nigger
gik han op, og tænk, saa kom
„Københavneren“ og tigger
nok saa uforskammet om
han vil ta'e Reklamer med,
naar han nu skal ta'e afsted.

Jack naturligvis ham svarte:
„Nej, Du kan tro nej, din Rad!“
Det var ellers noget Nart, de':
virke for et andet Blad;
de er saagu yndige,
disse smaa „Umyndige“!

Jack nu satte sig paa Halen
i Gondolen, som man si'er;
for „Familiejournalen“
vil han ta'e Fotografier.
Men det blev nu ej saa let
eller net, som det ku' væ't.

Skøndt for Resten ikke ilde
var den siffige Idé,
hvad de skulde forestille
blev dog ej saa let at se.
Det var mestens graat i graat,
ellers var det meget godt.

Men om Farten over Sundet
for „Adres'avisens“ Skyld
har Gondolieren fundet
Stof til meget Spaltefyld.
Han i hele Dage tre
leved' højt paa den Idé.

Saa vi Andre fik i Tide
dog at vide meget godt,
som: at Skyerne var hvide
og at Vandet det var blaat,
og at Skibene de saa
blev saa overmaade smaa.

Og at Kristiansborg det er'en
umanerlig stor Ruin,
det fortæller ogsaa Herren,
som er fuld af bare Grin.
Det er voldsomt intressant,
hvad i Skyerne han fandt!

Derfor haaber vi nu osse,
at han snart gaar op igen;
ja, for han er ingen Tosse
kan Du bande paa, min Ven.
Giv os mere Causerie,
Savle-, Bavle-, Vaaseri!

Ikke bange.

Følgende morsomme Historie, der gouteres efter Fortjeneste i de Indviedes Kreds, kunde vi ikke forholde vore Læsere.

En af vore blodigste hjemlige „Revolutionære" blev for sin Deltagelse i disses „Procession" den 1ste Maj dømt til at betale 40 Kroner i Mulkt. Disse Penge maatte selvfølgelig ikke betales; man vilde ikke fylde Politikassen, men paa den anden Side var Lysten nok ikke overdreven stor efter at gøre Bekendtskab med Plejefa'ers Smalkost og Resultatet blev, da Tiden trak i Langdrag, at Politiet hentede „Hr. Urian" om Morgenen, og puttede ham ud i Kristianshavns Fængsel. Her holdt man sig til Dommen, der lød paa Penge eller 8 Dages simpelt Fængsel, og Synderen, der havde gaaet over Kongens Nytorv paa en kriminel Maade, begyndte straks paa Afsoningen af den frygtelige Straf. Man siger ellers, at Tiden læger alle Saar; men her holdt det gamle Ord ikke Stik. Det var ikke Tanken om de mange Partifæller, som har tilbragt Aar af deres Liv i Fængsel under lignende eller værre Vilkaar, der underholdt Stakkelen. Nej, alt Blodet, der var flydt fra hans Læber i hans Tales ustandselige Ordflom, samledes som i en Flod, naar det om Aftenen blev dunkelt i Cellen, og truede med at skylle Sengen bort under ham. De Faldne fra de Barikader, han saa ofte havde beskrevet, kom listende som blege Skygger — huha! — og dèr fra Toppen af Barikaden kom netop en stor Brosten rullende ned imod ham, lige imod den Fod, hvor Manden havde sin allerømmeste Ligtorn. — Han var bange, mørkeræd.

Naa, selv i Fængsler er der medlidende Sjæle, man saa hans Angst, og det tillodes ham at skrive efter Penge. Efter at have tilbragt 3 Dage i Cellen fik han allernaadigst Tilladelse til at betale de ham idømte 40 Kroner, tilligemed en lille Tillægssum som Betaling for — Kost og Logis i de tre Dage.

Nu er han rask igen.

En Duel.

Drama i 3 Akter.

Personerne:

Frøkenen, Skolehestelærerinde.
Frøkenens Mand.
Frøkenens Ven.
Lægen.
Mænd af Ære.

1. Akt.

I Cirkushaven.

Vennen: En saadan Haand! Weiß und weich! At føres i stramme Tøjler af den!

Frøkenen: Ah, un Compliment du cheval!

Manden (kommer hen til dem, træder forfærdet tre Stridt tilbage og hæver Haanden): Ha, hvad er dette! De er en dummer Junge, kære Ven!

Vennen: Det maa De ikke sige, kære Ven! Det kan kun vaskes af med Blod! Jeg vil tillade mig at sende Dem mine Sekundanter! Au revoir! (Han omfavner Frøkenen og Frøkenens Mand og gaar.)

2. Akt.

I Skoven.

Frøkenens Mand og Frøkenens Ven forsøger at slaa hinanden ihjæl med lange Sabler.

Vennen (flækker endelig Mandens Pande): Undskyld!

Manden: Jeg be'er! (sparker til en Sten og lægger sig ned i Græsset)

Lægen (kommer ud fra Krattet, binder noget om Mandens daarlige Hoved, idet han fløjter: „Brat af Slaget rammet!") Se saa, nu kan De godt gaa med Raden!

Mænd af Ære (bærer Manden ind i Byen næst ved Skoven.)

Vennen: Undskyld, kære Ven, at jeg forlader Dem; jeg er bange, Frøkenen venter.

Manden: Farvel, kære Ven! Tør jeg bede Dem om at hilse!

Vennen (omfavner ham og gaar.)

3. Akt.

Paa Hotellet.

Frøkenen (til sin Mand): Det glæder mig at se Dig igen, min Ven!

Vennen (til Manden): Dito, dito!

Frøkenen: Her ligger Du og har det saa godt! Det glæder mig, at han der ikke ogsaa fik et Hul i Hovedet. Nu skal han beskytte mig mod de andre Snushaner til Du selv kommer igen. Men forhast Dig endelig ikke, kære Ven!

Vennen: Undskyld, jeg maa forlade Eder et Øjeblik — jeg skal bare hen i Stuearrest; men auf Wiedersehen i Haven! (Han omfavner Frøkenen og Frøkenens Mand og gaar.)

Ingen Løjtnanter.

Løjtnant Castenskjold er Militær,
tæmmer Heste, skælder ud Rekruter,
drikker med de adelige Sutter
og har smukke Pigebørn saa kær.

Castenskjold til Cirkus tog en Tur,
hvor Fru (Frøken) Rahden (Weiss) sig tumler;
da om Kur til Fruen Pressen skumler,
Rahden sae, det var en Hestekur.

Da en Aften Frøken Weiss' Gestalt
fryded dem, der sad paa Fribilletter,
en „Billet" for Hestens Hove faldt,
og fra hvem jo Rahden sagtens gætter.

Hvad gør Rahden? siger: dumme Dreng —
siger dum til en af Adelsvælden. —
Naa, men Rahden saares i Duellen,
bringes hjem i Løjtenantens Seng.

Kampens sidste Afsnit sluttes her,
Castenskjold han maa fremtidig ride
ved den tynde Baronesses Side.
Denne Hestehandel var sgu »fair«.

Nu er Castenskjold ej mer en Torn
i Hr. Rahdens Øjne, nu kun Manden
gaar i Byen rundt med Bind om Panden
for at skjule tvende grimme — Horn.

Læser, har Du Kone, da forsmaa
Venskab med de gæve Løjtenanter!
Hold Dig heller til de gamle Tanter,
saa er Du sgu altid ovenpaa.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Opdaget.

Nu er han opdaget, — har bekendt,
at det var ham, som var Smædeskriver;
saa trist for Fyren er Sagen endt,
i godt Humør ikke let han bliver.
Med Rusen det ofte galt var fat,
men vi fik dog kvalt den Abekat.

Nr. 33.

RAVNEN

Søndag d. 17. Avgust 1890.

— (læser) . . . Samme Sted antages en flink Fyr, som er vant til at gaa i Byen. — — —
Død og Pine! Det maa sgu være no'et for Dig, gamle Dreng!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Vore skikkelige Sporvognsfunktionærer
længe nok for ussel Løn har døjet Slid;
man tillader ej engang at de fortærer
en Bid Brød i deres lange Arbejdstid.
Men nu har de ogsaa dannet en Forening
og vil selv ha'e Lov at sige deres Mening.
Højrebladene dem gærne til sig luskede,
men dér er de sgu tilstræk'lig bleven „kudskede".

Hele Sommeren har Cirkus Busch leveret
Løjer til de glade Københavnerbørn.
Da han kender vores Smag, han engageret
har en Mand, der altid trækker med en Bjørn.
Og den vil han nok faa Glæde af i Længden,
selv om ogsaa den er „Caviar" for Mængden.
Rigo kan sgu uden videre Omstændighed
lære Matzen tumle Bjørne med Behændighed.

Kongens Foged han har travlt med Ekskusioner,
han er svært „følgagtig" paa det mindste Bud.
Nu gør han endogsaa Udlæg i Balloner —
dog først efter deres Gas er sluppet ud —.
Han forlanger sytti Kroner af Poul Feller,
blot fordi en Ama'erbonde ham fortæller,
at lidt Græs er trampet sammen — sikken Herlighed!
Det er „græs"seligt med Bøndernes Begærlighed!

Som bekendt er Bahnsons lyseblaa Soldater
raske Folk, der har udrettet meget stort.
Nylig snupped' En 5 gode Resultater
paa engang, og det var virk'lig dygtigt gjort.
Til en Banegaards Kloset han monne trave,
traf fem Spande, som en Tomme var for lave!
Saadan ser de alting efter udi Sømmene, —
ingen anden Virksomhed er saa udtømmende.

Der har været en Del Brøvl ved Gasværkshavnen,
hvor de svenske Skip're losser Brosten ud;
de en halv Snes Øre nødig gav for Favnen,
og til Politiet sendte straks de Bud.
Men paa den Vis slap de ej for at betale;
der er nemlig det ved vore Pantserka'le
(ja, det siger „Ravnen" ikke for at trodse dem):
de kan slide Brosten, men sgu ikke losse dem!

Englands Sønner har det drøjt i disse Dage;
deres Flæskesteg den har en slemme Lugt.
Muggent Smør til Frokost, raadden Æggekage,
og bagefter til Desert fordærvet Frugt.
Tietgen siger, der er ingen Ting i Vejen,
men jeg tænker nok, at han bli'er ked af Legen,
naar først Bønderne de selv bli'er Dampskibsrhedere,
og hans Aktionærer aldrig bliver federe!

Ingen Kunst.

— I Gaar var'en gal, ka' Du tro. Jeg var lige ved at drukne, da jeg badede ude ved Kalkbrænderiet. Puh! Jeg havde allerede faaet tre Potter Vand i mig.

— Er det noget at tale om! I Aftes slugte jeg vist over tyve . . .

— Potter Vand?

— Nej — Bajere!

— Ja, det er sgu ingen Kunst!

Fejl Adresse.

Bonden (til Apothekeren): Hr. Provisorist, kan man ta'e Amerikansk Olle ind uden at smage det fedtede Tøjeri?

Apothekeren: Ja, det er en let Sag. Nu skal jeg lave det i Stand, saa kan De imidlertid smage paa denne Himbærlimonade. Den er krabat!

Bonden: Ja, jeg siger saa mange Tak! (Da der er gaaet et Kvarters Tid) — Hr. Provisorist! Faar jeg snart den Olle?

Apothekeren (leende): Den har De allerede nydt sammen med Limonaden.

Bonden: Død og Pine! Har jeg? — Jamen, det var jo vor Mo'er, der skulde ha'e Ollen!

Jagtbytte.

Husvennen: Men sig mig en Gang, Frue, hvorfor gaar Deres Mand nu slet ikke mere paa Jagt?

Fruen: Jeg har anmodet ham om at opgive det Haandværk! Jeg var ked af at se paa denne Menage. De Herrer gik ud for at jage Harer, men det endte med, at de kvalte Abekatten og kom hjem, trækkende med en vældig „Bjørn"!

Forskellig Afstamning.

Hans: Fa'er, Læreren sa'e i Dag, at alle Mennesker nedstammer fra Aberne.

Faderen (vred): Sa'e han det! Ja, det kan gærne være, at Du stammer fra Aberne, men jeg hører Pinedød ikke til den Familie!

Sparsomhedens Toppunkt.

— Hvorfor bliver Du ved at se paa mig over Brillerne?

— Jo, ser Du, jeg købte dem i Gaar, og jeg vil dog skaane dem en Smule, saa længe de er nye.

Som de Gamle sjunge — —

Faderen: Du maa aldrig lyve, men al Tid tale Sandhed. Husk det, Søren.

Søren: Ja, Faer.

Faderen (lidt efter): Hør, det ringer! Er der nogen, der vil tale med mig, saa sig, at jeg er ikke hjemme.

— Ved et Bryllup saa en Overkellner, at en Lejetjener stak en lækker Kylling i sin Baglomme. Overkellneren skyndte sig at hælde den tilhørende Sauce bagefter.

Til Himmelsch.

Københavnerne er tosschede naar der er Ballong-Opschtigning.

Schaa milrer di ind i Tivaali og det schamlede Journalischtkaarpsch meder in pleno paa Plænen for at sche paa at Ballonen ligger og gasscher sai og schvulmer meer og meer op til at blive en Pære, der dog heldigvisch ikke har Pærekatarrh — Hihi! Naar schaa at Pæren er bleven schaa pærefuld, schom den kan blive, kriber Passascheren ind i Gondolen; Kaptajnen gaar ombord og — schaa gaar Ballonen til Værsch med schin dire Last, medensch Kaptajnen schvinger med schin Kaschkæt og Passascheren finker ned i Gondolen i et blidt Gon-dolce-farniente, hvis han da ikke bliver (Gon) dolig af at komme schaa hejt op i Luften. Københavnerne er ikke vante til at gaa i Luften; di forschtaar majet bedre at gaa i Vandet — Hihi!

Vorresches nuværende Luftschkipper, Kaptajn Leo har ikke gort schaa faa Rajser her i Vien, og han har hver Gang haft en med sai op i Luften. Ferst var det hansches ejen Broder, efter hvad man sagde, og anden Gang var det en Transchlatør, der efter hvad han schkriver om Turen værkelig lader til at være i Besiddelse af et vist (Transchla) tørt Lune. I Schøndags gik han op med Kaptajn Rambusch, og i Onschdags oven i Kebet i Ballon captif, hvad der er noget helt andet end Cap Horn og schnarere et Cap det gode Haab for Aller, der indvendig schiger til sai selv: „Aller Annfang ist schwer! Men naar jai nu faar Fotografier i Fugleperspektiv i Familieschjurnalen, schaa gaar di schgu nok af schom varmt Bred, og schaa ger det schgu osse ligemajet om di Fugleperschpektiver hverken ligner Fugl eller Fischk — — Hihi! Guschtraffemai om det ger.

Jai kunde schelv lide at komme med op i Luften en Dag. Har Di, Hr. Redaktør, ikke Løst til at bekaaschte min Himmelfart, schaa schkal jai flive saa hejt schom „Ravnen" endnu aldrig har veret, og schaa schkal Di faa nogle dailige Kaareschpondangsjer helt oppe fra Schkierne. Det kunde schgu blive en anderledes Schkiefart end schelve Frithjof Nansenschs — Hihi! — og jai tror nok, at Di og Derresches Lesere vilde faa Fernejelse af den. Nu kan Di jo betænke Dem paa det.

Jai ferbliver imensch Derresches

Moses Maier.

I Ridehuset.

Sergeanten: Tempo, 47, Tempo! De maa ikke behandle Hesten saa hensynsløst! Her er De ikke i „Stjærnen", og en kongelig Tjenestehest er ikke en Dansebodspige, som man efter Behag kan jage omkring med!

I Klubben.

Tjeneren: Der er en Dame derude, hvis Mand har lovet at komme ualmindelig tidlig hjem. — Alle (rejser sig): Undskyld et Øjeblik, mine Herrer!

Sang for Sporvogsfunktionærerne.

Mel.: Og Tingelingeling for Massa.

Der er ej Spor
af Ret paa denne Jord
i Fald vi Sporvognsmænd
gaar i det gamle Spænd.
Bestandig Pisken smælder
til Klang af rustne Bjælder —
Kling Kling Klingeling Kling Kling,
vi køres rundt i Ring.

Vi Søn og Søgn
omtrent det hele Døgn
i Regn, i Sne og Frost
maa være paa vor Post.
Vi ønsker saagu' næsten
at bytte Plads med Hesten —
Kling Kling Klingeling Kling Kling,
det er en given Ting.

Thi Hesten staar
dog i sin Stald og faar
sit Fo'er i Ro og Mag,
mens vi i største Jag
paa Vognen Maden nyder
til atter Klokken lyder —
Kling Kling Klingeling Kling Kling,
vi sultne kør' omkring.

For alt vor Slid
og lange Arbejdstid,
der bydes os — fy, føj!
en Løn saa gru'lig sløj.
Og tidt en Mulkt gelassen
maa rasle ned i Kassen —
Kling Kling Klingeling Kling Kling,
for næsten ingen Ting.

Hver Aktionær
kan fri for alt Besvær
sig glæde ved en tung
og spækket Pengepung.
Men vi er ej Kujoner —
snart skal de blanke Kroner —
Kling Kling Klingeling Kling Kling
nok faa et andet Sving.

En skønne Dag
vi viser at vi bag
af Vognen ei er tabt
og ej som Slaver skabt:
Vi bremser hele Farten
og fordrer Del i Parten.
Kling Kling Klingeling Kling Kling.
Vi dannet har en Ring.

En Raisonneur.

Husmanden: Det er dog svært, saa vor Fa'er bliver tyk.
Præsten: Ja, det er nu saa Naturen, min Søn.
Husmanden: Det er da underligt at vi Husmænd aldrig har den Natur.

Fra Cirkus.

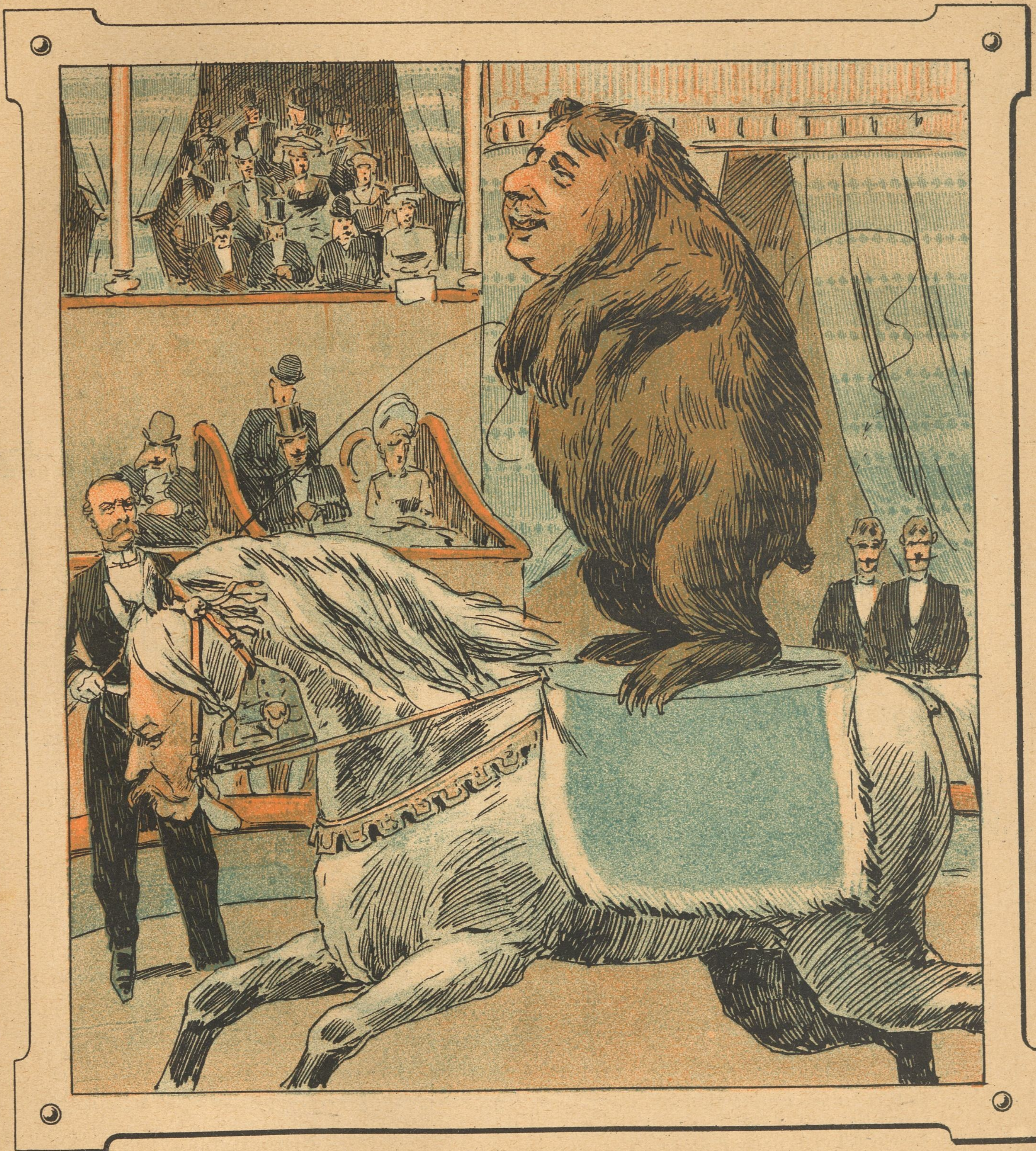

— Det er storartet! Har Du nogensinde set noget lignende?
— Aa ja — jeg har ofte set Professoren med en Bjørn paa!

Hovedrengøring.

Snart skal det fejes, det gamle Kammer,
hvor under Auktionarius' Hammer
man sjakred' med Folkets Ret og Bevilling
og pumpede det for sin sidste Skilling.
Dèr, hvor man Lovens Bogstav fortolked',
hvor ikke Personen, men Pengene vejes;
men Kammerater! naar der skal fejes,
saa maa man dog rette Appel til Folket.

Tag, Arbejder, fat med den Kost, som har klodset,
fej, saa Du fjærner en Del af Rosset,
fej, saa din Rede bli'er fri for Smudset,
fej til den atter staar blank og pudset.
Næven om Skaftet, propert i Hallen,
væk med hver Lovtrækker, Hykler og Snyder,
nu er det Tid, nu Pligten Dig byder
at skylle Møget af Avgiasstalden.

Kender I dem, som staar nærmest for Turen
til at bli' fejet op ad Muren,
Folk, som gør Skade, men ingen Nytte,
og derfor bør puttes i Skraldebøtte:
Her er en Vendekaabe, et gammel
mølædt og falmet Klædningsstykke;
Kludeposen vil prise sin Lykke
at have en Digter blandt andet Skrammel.

En væmmelig Edderkop sidder og truer
i Vævet og venter paa fattige Fluer;
den er Minister for Ret i Distriktet
ved Ed til at holde en Grundlov forpligtet.
Kun i en Borgruin er den paa Moden,
her er det Plage med Spindevæven;
nu Kammerat, tag Kosten i Næven
og spark til det grimme Kræ med Foden.

Derhenne paa Gulvet, hvor Lyset og Lampen
aldrig kom til; dèr vokser Svampen,
en lille Fortolker, som tidt var ved Haanden,
— nu skal han op paa Fejespaanen.
Væk med den Svamp, som vor Frihed skader,
og som for Stank i Pressen har Prisen,
pak den forsigtig ind i Avisen,
og i Skarnfjerding med Provisoriets Fader.

Saa har vi Melsækken fra Kristianshavnen, —
smid den blot ud! Og Hilsen fra „Ravnen",
saa blev der da luftet og lyst i Thinget,
til næste Gang Formandens Klokke ringed'.
Intet vi bør under Stolen stikke,
anvend blot Koste og Støveklude,
Snavset væk af Kasernens Rude,
Skidtet af Salen, før hjælper det ikke.

En Sultens Tanker.

Tidligere døde man af Sult; nu gives der Fastekunstnere, der lever af Sult.

Sulten er noget, som Enhver søger at fordrive, naar han har den, og som Enhver søger at faa, naar han mangler den.

Sulten er den bedste Kok. Den eneste Luksus, som en fattig Djævel kan tillade sig, er at have den bedste Kok.

Sulten er den bedste Kok; hyppigst koger han af Harme mod de mætte.

Kun den kender Sulten nøje, som er mæt af den.

Jeg er sulten, har intet at sige; jeg sulter, har meget at sige.

Naar jeg nu tænker paa Steg, løber Tænderne i Vand. Var det omvendt ikke bedre, at jeg fik en Steg mellem Tænderne, naar jeg tænker paa Vandet.

Naturlig Magi.

— Jeg saa engang en Tryllekunstner, som skænkede tre forskællige Drikke af én Flaske.

— Bagateller! Min Cigarhandler sælger Havana-, Kuba- og Brasil-Cigarer af én Kasse!

Ved Hofjagten.

Fyrsten: Hm! Der skød jeg igen fejl!

Jægermesteren: Det behager just i Dag Deres Højhed at gøre omfattende Brug af Deres Benaadningsret.

Formildende.

Byfogeden: De tilstaar altsaa, at De har gjort Indbrud i Kæmnerkassen og stjaalet dens Indhold. Har De noget at sige til Deres Forsvar?

Tiltalte: Ja, jeg mener, at det maa være en formildende Omstændighed, at jeg af de stjaalne Penge har betalt mine resterende Skatter.

Sikker Kilde.

1ste Barnepige: Hva'for en Bataillon skal paa Vagt i Dag?

2den do.: Det skal fjerde.

1ste do.: Er det sikkert?

2den do.: Aldeles bestemt! Jeg har det fra vel-uniformeret Side!

Kendt.

— Jeg vilde gærne ha'e mig en ny Klædning. Kan Du anbefale mig din Skræder?

— Ja, jeg kan nok anbefale Dig ham, men ikke ham Dig.

Misforstaaelse.

Sergenten: Hvorfor skal en ordenlig Soldat ikke spille Kort?

Den Menige: Ja, det begriber jeg heller ikke!

Fede Mænd.

Mel.: Peter Skøt osv.

I Agurketidens Dage
er man glade for saa lidt,
derfor vil jeg ikke vrage
Væddeløb for Mænd med Fedt,
dem, som Ravnsborgs Ejermand,
nylig har faat bragt i Stand.

En kun mangler der i Flokken
af bekendte fede Mænd,
og jeg haaber, at hvis nok en
Gang de laver den Slags Spænd,
at de inviter' paa Stand
fede Fresderik Hansemand.

Tænk Dem, vores Tyksak rende
halvstegt i sit eget Fedt,
for til Slutningen at ende
Løbet som en Numer Et.
Det var noget, ikke sandt,
hvortil han skam ej er vandt.

Alle finder ham jo dejlig,
og hvem vil misunde Hans',
selv om han ved saadan Lejlig-
hed ku' vinde Ærens Krans,
som „Avisen"s Redaktør
ser det ej, saa lidt som før.

Lad os derfor nu til næste
Gang vor egen Frederik se;
løbe kan han som den bedste
naar det gælder det, vi ve'.
Schwartzenberg er mødt, lad kun
Frederik blive Suenson.

— Krigsminister Bahnson holdt forleden Foredrag for de smaa Konservative i Hjørring. Efter Foredraget bragte Redaktør Wulff Ministeren en Tak for Foredraget og hele hans Gerning. — Ministeren kunde passende have sagt: Ingen Aarsag!

— En Rigmand, der ydede store Bidrag til alle velgørende Stiftelser og Øjemed og bestandig forgæves ventede paa et Kors eller en Stjærne som Belønning, lod sig bygge en Villa, som Naboerne kaldte „Observatoriet".

I Kafeen.

— Her staar i „Politiken", at Brillerne vil i Aar kunne fejre deres 600 Aars Jubilæum. 600 Aar! Ja, saa undrer det mig saamæn ikke, at mine Briller begynder at tabe sig!

Da Grossereren skulde køre ud.

Grossereren: Sig mig engang, Hans, skal vi ha'e Regn?

Kusken: Jeg véd det ikke, Hr. Etatsraad.

Gross.: Synes Du, vi skulde slaa Kaleschen op?

Kusken: Mig er det ligemeget — jeg sidder jo dog uden paa.

Hvad det kommer an paa.

Fruen (i Færd med at antage en ny Kokkepige): Fremfor alt venter jeg, at De holder Husets Ære saa højt, at De selv sætter Deres Stolthed i at repræsentere Husets Betjening paa en værdig Maade. Vil De det?

Kokkepigen: Det kommer ganske an paa, hvad jeg faar i Løn.

Natur og Kunst.

Moderen: Se, mit Barn, hvilket fortryllende Panorama der udbreder sig for vore Øjne.

Barnet: Jamen, Moer, det er jo slet ikke noget Panorama, men altsammen blot Natur!

I Musæet.

Opsynsmanden: Min Herre, det er ikke tilladt at ryge her! De har at betale en Mulkt af 10 Kroner.

Englænderen: Her har De et Tyvekronestykke.

Opsynsmanden: Tak, men jeg kan ikke give igen.

Englænderen (til sin Tjener): Well, Tommy, har har Du ogsaa en Cigar, ryg Du for de andre 10 Kroner!

En paatrængende Handelsrejsende

besværede en Købmand med at lovprise sine hvide Vine. Tilsidst blev han kastet paa Døren. Fem Minuter efter kom han igjen.

Købmanden: Hvad vil De nu igen, Uforskammede? Jeg har jo nylig smidt Dem ud.

Handelsrejsende: Jamen, det var for den hvide Vin; maa jeg anbefale Dem en brillant rød Vin!

Den passer.

— Hvad siger De til denne Sommer?

— Den har vasket sig!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.

Redigeret af G. Chr. Olsen.

Trykt hos N. Cohen. — København.

Du skal ikke ihjelslaa!

Nr. 34.

RAVNEN

Søndag d. 24. Avgust 1890.

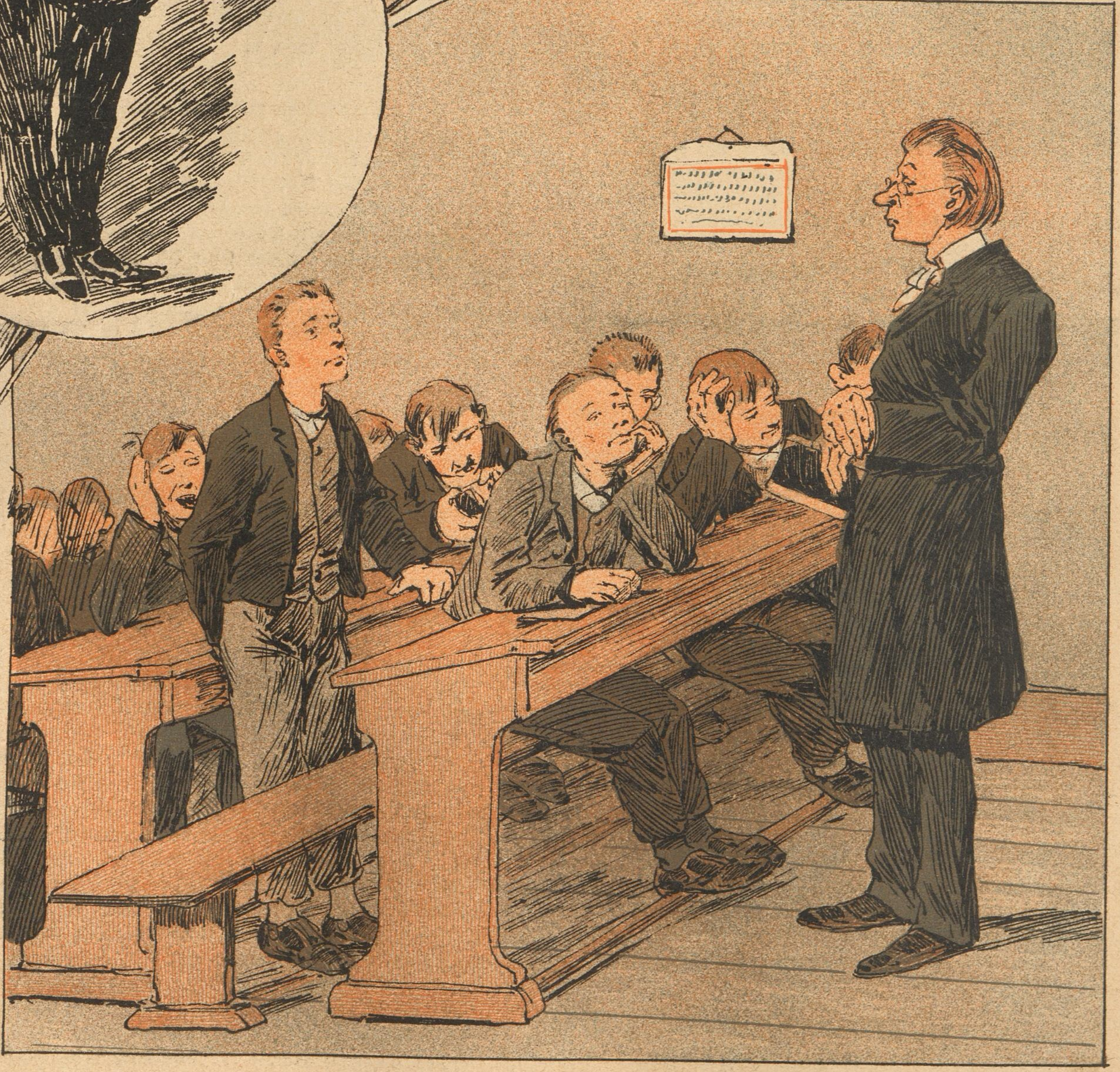

Læreren: Naa, altsaa — til hvem henvender vi os, naar vi er i Nød og det kniber rigtig haardt? Véd Du det, Peter?
Peter: Til Pantelaaneren!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af Sommerrevyen: „Ad Hækkenfeldt til!"

Fra Rusland sendte Telegrafen Bud
om Mødet mellem Kejseren og Czaren;
den sidste han stak alle sine Trumfer ud
for ret at give Vilhelm Blik for Faren.
„For Fredens Skyld" de ruster sig saa svært, —
jo Tak, den Lektie har de begge lært!
Men trækker de først frem Kommandostaven,
saa bli'er der ogsaa rigtig Bal i Haven!

I Spanien raser Koleraen slemt,
mens Folket ta'er den forholdsmæssig rolig;
al Pest og Sot og Syge dèr er næsten glemt,
naar Barnekongen bli'er en Smule „dolig".
Han lider af en sløj Fordøjelse,
— og Oprør er hans Folks Fornøjelse!
Faar han en Gang for Alvor Ondt i Maven,
— naa Tak! der bli'er sgu vældig Bal i Haven!

I denne Uge har vi havt Besøg
paa Rheden af den østrigske Eskadre;
den skød en Masse Skud, men heldigvis for Spøg,
— den vilde ikke Flaadens Leje smadre!
Men var det gaa't som i 1807,
da England mødte her som Flaadetyv! — —
Ja, sikke Klø vi kunde til os rave, —
saa blev der atter Bal i Classens Have!

Dèr, hvor Matrosen engang steg i Land,
og hvor nu Toldbodrotterne regerer,
forleden Nat et gammelt Pakhus kom i Brand
og nu det ikke mere eksisterer.
De vrede Flammer vilde ikke fly,
trods Vand fra Sprøjterne og Vand fra Sky
der vælted' frem, saa det gik Folk til Maven;
det kan nok hænds, at der var Bal i Haven!

Da Sporvognsfolkene til Møde gik,
saa mødte Henrik Smith og Flommemeyer,
men de blev verfet li'saa snart de kom, og fik
ej Grund at prale dèr af nogen Sejer.
En ny Forening Højre vilde dog
saa gærne have til sit Grundlovstog.
Naar hver en Sporvognsfunktionær blev Slave,
saa blev der Bal i Fredrik Hansens Have.

I denne Tid har Ploug det ikke godt,
han gaar og ryster paa de gamle Lemmer,
thi Landsthingsvalget nærmer vi os jo saa smaat,
og Højre mangler et Par Tusend Stemmer.
Naar Alle møder er os Sejren vis,
saa ta'er vi 1ste, 5te, 9de Kreds!
Vi stamper jo de „Døde" frem af Graven,
— og de har før ku' lavet Bal i Haven!

Kaffesladder.

Fru Skade: Man skulde ikke tro det, min Kære, men sandt er det alligevel, at vil man lære Økonomi, saa skal man bare gaa i Tivoli, t. Eks. til en Fødselsdagsfest, og naar de københavnske Ægtemænd flot spenderer Abonnementskort til deres Koner og Døtre, saa er det vist fordi de skal gaa paa Sparsommelighedskursus derinde. Jeg vil ikke dermed justement sige, at man lever billigt i Tivoli, men hvad man kan lære af Tivolis Direktion, det er at gøre saa lidt Stads af de Fremmede som muligt, idet man gaar ud fra, at de kommer saamæn nok alligevel, saa for deres Skyld behøver man ikke at gøre sig stor Ulejlighed, og de maa selv se til, hvorledes de bedst kan more sig. Se, det mener jeg, at Husmødrene kan lære en Del af. De skal ikke flere Uger i Forvejen bryde deres Hoveder med, hvad de skal byde de Fremmede af god Mad, dyr Vin og storartede Overraskelser. Nej, de skal, li'esom Tivoli, paa Fødselsdage og ved andre Lejligheder, holde sig til den gamle Spiseseddel. Vil de være meget flotte, kan de jo om Aftenen tænde den store Lysekrone i Salen, men ikke for tidligt — Belysningen maa ikke være for kostbar. Bare der er tændt over det hele, naar Gæsterne skal til at gaa hjem, saa er det godt. Saadan bar Tivolidirektionen sig ad paa Fødselsdagen, og det gik udmærket. Gratulanterne mødte i Tusindvis — tolvtusind tror jeg —, de var just ikke i Feststemning, men saadan som Folk er, naar de kommer „til Fødselsdag" hos en Familie, hvor de ikke „kan være bekendt" at blive borte. Abonnenterne, der regner sig til Familien og saadan halvvejs til Bestyrelsen, saa' paa de mange Fremmede med en Mine, som om de vilde sige: bare de fremmede Mennesker snart vilde forsvinde, saa at vi kunde faa Lov at ha'e vores Koncertsal og vor Balduin i Fred! Til Dagens „Overraskelser" hørte den gamle bekendte „Tivoligarde" og et „Drengeorkester", som begge forekom mig mere passende at møde med ved en Feriefest for Børn. Men „Garden" vakte Sensation alligevel, i al Fald udenfor Tivoli, hvor to rigtige lange Gardere faldt i Staver ved at se de smaa Tivoligardister opstillet som Skildvagter ved Indgangen. Maaske tænkte de, at Tivoligarden egentlig var stor nok og fin nok til at passe paa Amalienborg med, og saa kunde man ha'e ladet dem blive hjemme ved

deres daglige Dont, og Tivoligarde-Løjtnanten spankede om derinde saa stolt og strunk som nogen rigtig Gardeløjtnant; han var ikke billig, kan De tro, og jeg begriber ikke, hvorledes nogle Underofficerer kunde gaa forbi ham uden at gøre Honnør, for jeg har ikke set nogen rigtig Løjtnant med større Selvbevidsthed og Overbevisning om sit Kalds Vigtighed end Hr. Løjtnanten og Chefen for Tivolis Garde. — Det undrede Folk mest, at Luftskipper Feller havde saa stort Hastværk med at komme afsted, men formodenlig har han været bange for, at Kongens Foged af bare „Følgagtighed" vilde følge med Herzbergs Ballon for at være ved Haanden, hvis Feller igen skulde falde ned paa Amager og slaa Façonen af nogle Gulerødder eller Hvidkaalsho'der, hvad han dog ikke gjorde denne Gang, men „begav sig til Udlandet", som der stod i Amagerbondens Arrestbegæring, og der kan man se, at det var bare Snak hvad Folk sa'e, at Luftskipperne forrige Gang gik ned i Vandløse, fordi de var bange for at gaa over Vandet, men den glædeligste Overraskelse var dog den, at „Danmarks Rantzau" ikke var død, saadan som en Restavratør havde fortalt, skønt noget var der om'et, for i „Kisten" var han jo dog, men det er kun glade Københavnere som Rantzau, der befinder sig vel ved at komme i „Kisten" levende. Direktør Busch vilde vist være glad, om hans to ved Døden afgaaede Vildsvin var lige saa spillevende som Døgnfluernes Forfatter, men nu ser det kun sørgeligt ud med Vildsvinejagten, med mindre Busch kunde være saa svineheldig at formaa Frederik Hansen til at optræde „som Gæst". Jeg er vis paa, at Frederik vilde blive brillant som Vildsvin. Hvad siger De, min Kære? Ja, jeg siger Tak for Kaffe!

Taareaftørrings-Kantate.

(Frit efter Ewald.)

Tietgen (Solo).
Hold, Taare, op at trille,
vi den aftørre ville;
Arbejderne nu ikke mer — maa græde.

Kor (af Aktionærerne).
Arbejderne nu ikke mer maa græde.

Solo.
Lad det forgrædte Øje
sig end en Gang fornøje,
Arbejdertaarene vi vil — aftørre.

Kor.
Arbejdertaarene vi vil aftørre.

Solo.
O, Fryd! saa glæd Dig, Norden,
din Glædesstund er vorden,
Arbejderne de skal kun le — ej græde.

Kor.
Arbejderne de skal kun le, ej græde.

Solo.
Vi, naadig og retfærdig,
til Takken gør os værdig,
Arbejd're vil velsigne os — i Graven.

Kor.
Arbejd're vil velsigne os i Graven.

Solo.
Hvor kan vi føle Glæde,
naar endnu nogen græde,
naar endnu der er Taarer at — aftørre.

Kor.
Naar endnu der er Taarer at aftørre.

Solo.
Hold, Taarer, op at trille,
vi dem aftørre ville,
naar først at Pengesækkene — er fyldte.

Kor.
Ja, naar — først Pengesækkene er fyldte.

„Saa bliver her godt at være!"

Naar Bahnson permitteres
og Rosenørn kasseres,
naar Jacob bliver dydig
og Estrup grundlovslydig.
Naar gamle Ploug bli'er værdig
og Nellemann retfærdig,
naar Ravn bli'r ked af Krudtet
og Baudiz af har sluttet.
Naar Fred'rik faar en Lussing
og Sporten mister Ussing,
naar Matzen kan gaa ene
ad Gadens Flisestene.
Naar Secher paa Stilladset
i Timer 10 har aset,
og Borcksen... Pennen lægger
for at bli' Skruebrækker.
Naar Henrik Smith bli'er Fører
for dem, som Sporvogn kører.
Naar Lars ej gaar paa Strøget
og Chresten Berg bli'r føjet,
naar Cawling Sandhed skriver
og Ove myndig bliver.
Naar Hørup ta'es alvorlig
og A.'s Processer aarlig
naar ned til en Snes Stykker;
naar Korset Rysfel smykker.
Naar Trier mindre taler
og Rez sky'r Byskandaler.
Naar Z bli'r Antikristen
og Tietgen boer paa Kvisten.
Naar Tante Højre svigter
og Marcussen bli'r Digter.
Naar Carstensen i Lejre
en Gang har lært at sejre.
Naar alt det kommunale
er vaagnet af sin Dvale,
naar Socialismen kommer
med Fremtids lyse Sommer,
saa — stol Du paa, min Kære,
saa bli'r her godt at være.

Et Sogneraad interpelleret.

Invaliden: Tør je spør', æ'et her dæ æ' en klog Mand?
Formanden: Næ-æ, ded æ' it' her.
Invaliden: Næ-æ, je hade nok en Anelse om'et, te de va' Tosser all' te Haabe.

„Hold fast ved det Du haver, at Ingen skal tage din Krone.“

Præsten: Værs'go'! Her er Attesten til Begravelseskontoret. Det er 3 Kroner til Vognen, saa kan De give mig som De har Villie og Evne til.

Arbejdsmanden: Jeg har kun 4 Kroner — er det nok?

Præsten: Een Krone for en hel Begravelse! Nej, det skal jeg dog ikke have noget af. Saa vil jeg hellere gøre det frit.

Smaa Historier om store Mænd.

1. Manden med Taarerne.

Han var en stor Mand, stor som Børsbaron, stor som Kirkepatron, men størst som Arbejderven. At bygge Kirker er saa almindeligt for store Mænd: Manden med Bønnerne byggede Gamèlskirken, Manden med Øllet bygger Jerusalemskirken og Manden med Taarerne bygger Marmorkirken; men da han er størst som Arbejderven, blev netop han sendt ned til Berlin, da Kejseren vilde tale med de fremmede Arbejdervenner om Arbejdersagen, og da var det, han sagde disse Ord, som en Gang vil staa som Flammeskrift paa hans Gravsten under Taarepilens Skygge:

> Saa længe der endnu er en Taare at aftørre paa Arbejderens Kind, saa længe er Arbejderspørgsmaalet ikke løst.

Men da saa hans egne Sømænd og Fyrbødere bad om de maatte faa 2 Kroner for 12 Timers Arbejde, saa skulde det Uheld indtræffe, at han ikke kunde høre med den Vind.

Og da han fik at vide, at hans Arbejdere var gaaet fra ham, fordi de ikke fik saa meget for deres Arbejde, som de kunde leve af, beklagede han dem og sagde:

„Aa Herregud! De Folk burde dog vide, at man aldrig mener et Ord med, hvad man siger i en saadan Festtale! Ord! Ord!" . . .

Og der løb en stor Taare ned ad Arbejdsvennens Kinder — det var en Krokodilletaare.

* * *

2. Manden med Øllet.

Han var ogsaa Kirkepatron og Kunstven. Humlen forvandlede han til det velsignede Øl, for Øl fik han Sølv, for Sølv fik han de mange skønne Kunstværker, hvormed han pyntede sin egen Have, Ørstedsparken og Kehlets Have. Han gav dem redebon uden Klædebon.

Arbejderven var han ogsaa, han beskyttede sine Arbejdere, passede paa, at de kun gik de Veje, han afstak til dem. „Til Højre! Al Tid til Højre!" lød hans Røst. Og saa gik hans Arbejdere til Højre med den pæne Fane, han havde givet dem. Ellers kunde de lige saa gærne med det samme gaa ud af Jakobs Paradishave, hvor de dejlige Øltræer groer.

Men ikke langt fra Jakobs Ølhave ligger Kehlets Have, og i den staar Markus og Lukas fra Jakobskirken i Valby. dem kan man ikke se uden at udbryde:

„Jakob er storartet!"

Fremskridt.

— Naa, hvorledes gaar det med dit Frieri hos Frøken Emilie?

— Ganske godt. Hendes Hund logrer allerede med Halen, naar jeg træder ind i Salen.

I Restavrationen.

Gæsten: Opvarter, dette Oksekød her er i det mindste 3 Uger gammelt. Det er ikke til at spise.

Opvarteren: Undskyld, jeg har taget fejl og har serveret Dem en Dyresteg.

Gæsten: Dyresteg! Ja saa, det var noget andet. Den er brilliant! Ah!

„Nat-Sværmerne".

Melodi af „Genboerne".

Paa Knejper just ikke jeg sværmer,
dog trasker jeg stundom, derhen
naar Midnattens Time sig nærmer
og „Sværmernes" Leben med den.
Saa snildt i en Krog jeg placerer
mig selv og min fyldte Pokal,
hvor Gæsternes raa Bakkanal
jeg grant observerer.

Personer, om hvis Eksistentser
man tvivlsomme Meninger har,
er Dusbrødre med Ekscellenser,
Baroner og Grever saagar.
Professorer, rige Grosserer,
Kommis'ernes trofaste Stok,
de i Demimondernes Flok
er her Kavallerer.

Til Latter og tvetydig Snakken,
til Sang og forfærdelig Støj,
indhyllet i Røg fra Tobakken —
der drives den frækkeste Spøg.
De fjaser, de hujer og skælder,
men det afficerer dem ej,
og under den hele Staahej
Champagnen den smælder.

Selv „Damerne" er ej nervøse,
de Smaa, de generes ej let,
i Stillinger ret gratiøse
de nyder en fin Cigaret.
Her findes ej snærpede Kvinder,
som rødmer forlegent og lér,
den eneste Rødme man sér —
er sminkede Kinder.

Her spørges der ikke om Prisen,
med Pengene ruttes der flot.
Her følger de alle Devisen:
„Naar bare man morer sig godt!"
De blæser ad Dagen i Morgen
og ad deres egen Ruin,
thi med en to—tre Flasker Vin
der slukker de Sorgen.

Og med stimulerende Drikke
de styrker sig til at gaa hjem;
med dvaske, forsvirede Blikke
de raver i Tusmørket frem.
En Arbejderskare de møder,
der skaber den kostbare Skat,
som „Sværmerne" tidt paa en Nat
letsindigt bortøder.

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis i Agorketijen.

Majet erede Herr Redatør!

Inte maa de være mai tillat aa levere Dem noggen en a mine orginale Pennetajninger a Sittevasionen. Thi uagted de æ en sløj Tij for alle Sjurnalister, saa ka jai dov inte beklaje mai, da Sjæfen immervæk ka gie mai Stof.

Føst vel de være nødvendi at jai bibringer Dem en orientaliserende Vejledning. Jai vel liesom i Tonemalerierne præstere, hva man med et Ord ka kalle for en Ingtrodusion, for aa brenge Dem aa Deres Læsere i den regtie Hopla. Jai vel hae at mit Belleje ska grive Dem aa a Di inte ska sie, at de æ bare none Mesterjakeldugger som jai staver op for Dem, men at de æ værkelie Mennesker mæ Kyd aa Bloj, mæ Angst aa Tvil aa mæ al desse varieterendes, som ajskiller vos fra et Vikaalshoje, aa Di ska orenlig mærge, a den Loft, der snakker uj a mit Billeje æ følt aa har Roj i Naturen. De æ nemlig derpaa man kænner det ægte Talang, at de ka trolle et Syn frem for Publikom aa som ka faa det til at sla Hænnerne sammen aa sie: „Guj, hvor det liener“. La saa osse være, at jai æ bare Spøttebaggeskraver aa Skompelskoj ve „Avisen“. — Guj bevar mai vel! de æ saa lidt som de ka være; de æ næsten lisaa sembelt som a være Sjæf — men saa vej jai dov a mine Pennetaininger blier opbevarede i „Ravnens“ Albom. For Kadaveret de æ kuns Hø, men Konsten den æ evi — regulært evi — Ja.

Altsaa: . . . Der æ umanerlig roli i Kontored. Saa roli æ der, a man ka høre Sjæfens Samvittighed snorke Sjæfen sidder i en maiet nedbøjet Stilling aa stirrer mæ et indajvent Blik i et tomt Rum. En beklumrendes, feberknujendes, tordenfrogtsommeli Tykmælkeluft ligger sai mæ Desemalvægt paa hele Gestirret; som en Kulosforgiftning gnubber den sai op a Ryggen paa Bøjerne i Reolen, saa gi'er den et Sæt, farer derpaa op ad Stolper aa ner a Vægge, render om Hjørnet paa en rund Stol, hænger sai i Gardinet aa kvæler Sjæfen. Han stønner aa blier højtravendes; Øjnene staar ham uj a Hojet som paa en Raje aa han sier mit Gefühl: „Skænk mai doch en læskende Wunderbalsom i mit bange Jærte.“ — „Ska de være være en Malort?“ sier jai; men han gaar paa'en igen: „Tit har jeg tømt en bitter Kalk, men ingen var bedsk som den sidste.“ — „En Læskekalk ve han ha'e,“ tænger jai, men sier: „Ska jai hente en Konjak mæ Soda?“ Sæl den ka han staa for, aa nu gaar han mæ Operasturkeskridt rundtenom i Stuen aa sier mæ en Gravrøst, der æ gaaet Gravrust i i: „Unner Skyggen a Krestanjen vel jai vile naar jai døer“, aa i det samme sønger han sammen i en Spøttebagge, som han splintrer.

Ser Di, de æ va jai ongefær ve kalle for et Monumentfotografi a Virkningen, aa nu kommer vi tel Aarsagen.

De va en Da, a Sjæfen ajskillije Gange haie strammet sai op mæ „en a di mange“ Trestjerners; saa obselverede han, at et Blai rev han i Næsen, at han hade vaaren bange for Kauling. Det kunde han da'nte la sidde paa sai, aa te den Enne ble han dydig indinerej aa skrev, a Kauling hade begaaet Ujfordringen i Forrykthed. Men Jøsses bevar me vel! Di ka'nte begrive hvor benauet han ble da han haje skrevet de. De første han gore var aa senne mai over paa Spisehuset etter Tavlen — inte Spisetavlen men den annen — aa da den va gort op maatte jai hen til Ejerne aa be om et Forskui te han, hvorpaa Værten fik sine Syle. Den va mai allereje paafallendes. — Hele den Da gik han inte te Venneværret for a la sai beglo a Folk aa der ble inte vælted en eneste Spøttebagge. „Nu sti'er den,“ tængte jai. Derpaa kaller han paa mai aa taer mig i Haanden — ellers taer han mai i Kraven — aa saa sier han te mai mæ et Øjesyn, som om han haje drukken Kabolsyre men haje fortrudt de igen: „Charles! Vi æ da vel goe Venner?“ — Jai ska inte nægte, at de rørte sai i mai; for om nu osse Spøjelset tidt har vaaren krakilsk imoi mai, saa gør det En liegodt Ondt aa se han lije aa jai sa'e derfor: Ja vel æ vi de! — Saa slap de uj a ham, a han ku risikere en Invitasjon til et Slaesmaal a Kauling, aa jai veste jo nog a han inte va stiv i de Dele, men „Æren“ sae han — aa her va de lisom han toe nog en Dosis a Kabolsyre — „Æren, Charles, den ska man vogte sig for!“ Jai foreslo han, a di skulle slaes paa Sabler paa 25 Skridt, men han mente inte at Kauling gik paa den. Saa skævede han igen etter Vinneværrene, „aa hver en Gang at Døren gik, han troeje det var han“.

Herr Redatør! Har Di vaaren Militær aa lagt Lyttepost aa stolet paa Deres Guj aa holdt Deres Krudt tørt? Eller har Di kanskesens noensinne lagt Dem te aa sove paa Rannen a Vesuvs Krater aa saa vaavnet ve et Udbruj? Eller hva sier Di om de yjerst sjenerendes Dimmelemma, inte a kunne komme uj a sin ejen Gajedør, forde der staar en gevaldi stor Hund, hvis Tænner løver i Vand etter Ens temmeli goe Bukseben?

Hvabehaer!

Just saadan va Sjæfen tepas da han haje skreven om Duellens ærebegrivendes Berettielse.

Men der æ nok de ve de, at den annen æ lisaa bange, aa de har Sjæfen mærked. Den Da i Da æ han lisaa malesjøsk som før han haje sit svage Øjeblik, aa nu gaar'en igen villig mæ aa la Spøttebaggerne danse.

Charles.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Heraus med dem!

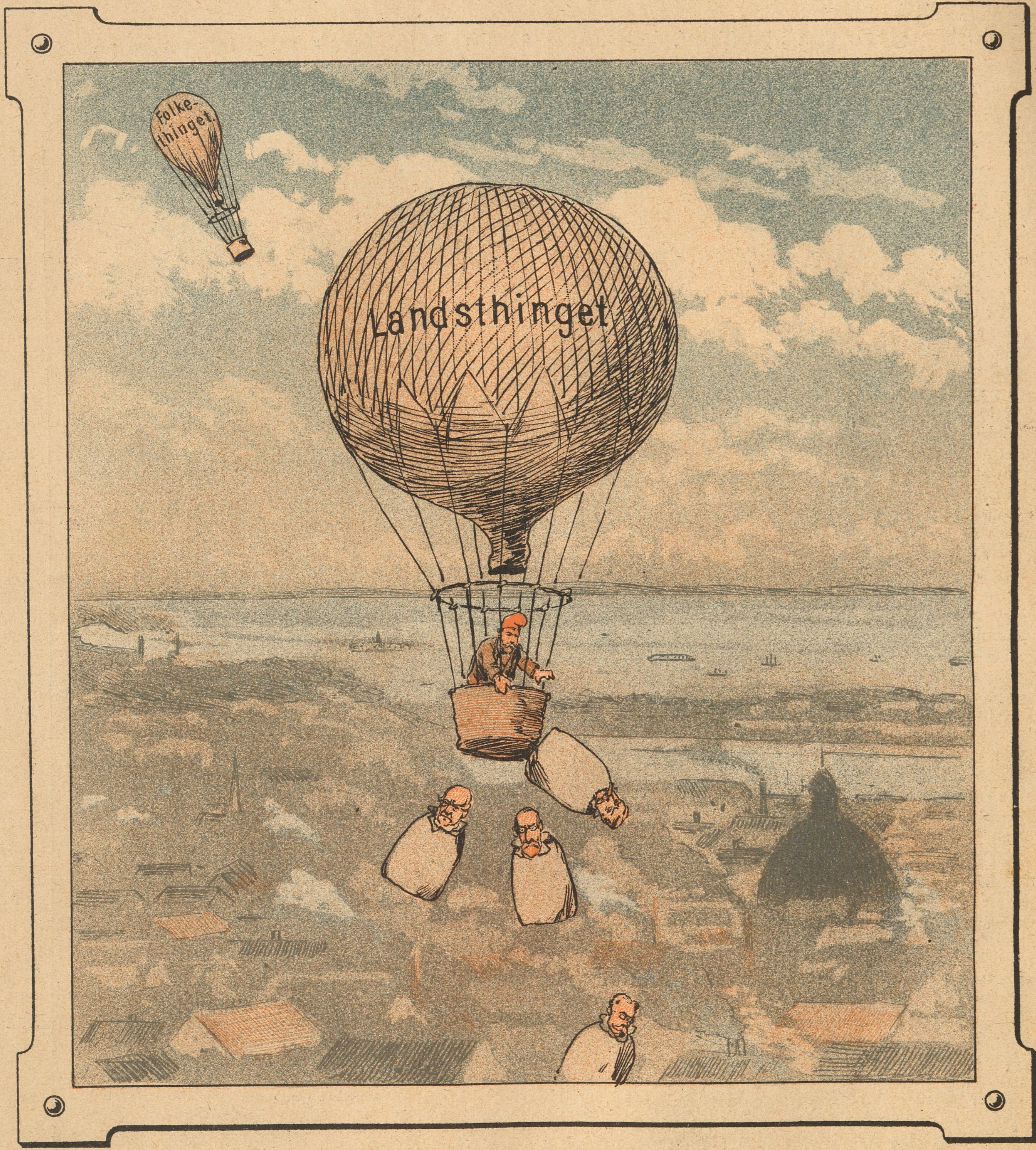

I en Luftstrøm frisk og fri
»Pæren« stolt og let sig hæver;
»Æblet« tungt og trevent i
en beplumret Luftart svæver.

Men giv Tid — thi det er klart,
den Ballon er overlastet.
alt det gamle Skrammel snart
overbord skal blive kastet.

Nr. 35.

RAVNEN

Søndag d. 31. Avgust 1890.

Onkel Peter: Jeg siger Dig, Vilhelm, Du maa prise Dig lykkelig ved at faa Frøken Ida til Kone. Smuk er hun ganske vist ikke, men dydig og kysk som Fru Luna.
Vilhelm: Hm! Skade kun at hun ikke lige som Luna skjuler sit Ansigt.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: At føre Vatten osv.

Et Kielerpakhus gik op i Røg
og Mange er nu godt leveret
fordi en Masse af det brændte Tøj
det var slet ikke assureret.
Saamange ødelagt fik „Stumperne“,
nu maa de holde sig paa Pumperne.
    De blev brændt a',
    nu vil de ha'
Revance for — de blev fikseret.

Carl Ploug er rasende, — han om sig slaar
og vælter ud sin Skraldebøtte.
I Højrebladet serveret faar
vi Bunken — men hvad kan det nytte.
I Ploug der før har Frihedstanker boet,
men nu er han jo blevet I.....
    Den gamle Dreng,
    med samt sit Slæng,
vi ud af Thinget snart skal flytte.

Hr. Siversleth — en arrig Redaktør,
har ikke lært at elske Næsten:
En fattig Pige har han banket mør
og ofrer Karlighed — paa Hesten.
Den Fyr, han omgaas nok en Del med Fæ,
og han har Hjærte for det lille Kræ.
    En slig Person
    dog mod Kavtion
kan atter slippe fra Arresten.

Vort Slesvig er et elsket, omstridt Land.
der stod maaske engang din Vugge.
Nu, — er Du kun en fattig Arbejdsmand,
som daglig maa for Brødet sukke —
saa hvis Du ikke selv Dig hjælpe kan,
saa smides ud Du af dit Fødeland,
    trods al din Flid
    og bitre Strid —
Du under maa i Kampen bukke.

At vi paa Fred'riksberg et Springvand faar,
det af det vise Raad forklares;
i Løbet 36,000 gaar,
thi her behøves ej at spares.
Ja, denne Verden, den er splittergal,
derude trænges til et Hospital;
    dertil man ej
    har Penge — nej!
de Ho'eder trænger til at klares.

Til Valgkamp atter vi nu gaar frem
at slaa et Slag mod Reaktionen.
Vi sender Krieger, Ploug og Matzen hjem
og splitter hele Bataillonen.
Naar Carstensen og Nellemann samt Blom
og Harald Hansen — de gaar nedenom,
    saa faar vi Luft
    for muggen Duft
og det bli'er os, der angi'r Tonen.

„Ravnen“s Fonograf.

Mel.: Komme hvo, som komme kan.

Kom Enhver, som komme vil,
laan mig venligst Øre;
kom og lyt opmærksomt til,
saa skal I blot høre.
„Ravnen“s Fonograf den véd
om de fleste Ting Besked. —
Undskyld, jeg mig skynder,
Nr. 1 begynder!

Tietgen (synger):

Mel.: Og har Du grædt dit Øje træt.

Jeg tidt har sagt: Søfolk har bragt
de Danske frem til Ros og Magt!
Jeg tørre vil med kærligt Sind
hver Taare bort af deres Kind.
Men vover De at yppe Strid:
„To Kroner for 12 Timers Slid“,
det faar de aldrig udbetalt — —
To Kroner er dog altfor galt!

Ploug (synger):

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Der var engang en Skjald, som ej
sang Viser for de Store,
Og denne Skjald, det var jo mig —
da gjorde jeg Furore.
Nu er jeg sølle, tvær og trist,
det Landsthingsvalg mig harmer,
saa snart jeg ser en Socialist
jeg vræler paa — Gendarmer.

Redaktør Carstensen, „Dagens Nyheder“ (synger)

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Som Andre siger, saa siger jeg,
thi Sandhed i disse Ord jeg føler:
„Enhver, som rører det sorte Beg,
straks sine Fingre saa fælt tilsøler“.
    Og naar man rører
    ved Redaktører
som Fred'rik Hansen. da straks man smører
  :,: sig grusomt til. :,:

Redaktør Siversleth, „Tidsskrift for Hestevenner“ (synger):

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Lad hundse Dyrene hvo vil,
jeg dem behandler paa det bedste,
jeg vil saalænge jeg er til
med Kærlighed omfatte Heste.
Men naar en Kvinde, ung og svag,
mod falsk Beskyldning protesterer,
jeg laaser Døren og med Slag
jeg hende strængt dresserer.

Kaffesladder.

Fru Skade: Nej, jeg forsikrer Dem, min Kære, der er ikke andet for, end at de maa verfes alle syv, som Politi-inspektør Th. Petersen siger, nemlig de syv Herrer, som nu saa længe har ageret Landsthingsmænd for København. Der er nu først Ploug. Det kan ligefrem ikke forsvares, at det gamle Liv skal sidde længer deroppe med Livet i Hænderne af Skræk for, at Kvinderne skal faa kommunal Valgret. For det er jo rimeligt, at Forslaget kommer frem igen, og jeg husker nok sidst, da Ploug var lige ved at faa et Slagtilfælde ved Tanken om, at Forslaget kunde føre til, at der ogsaa kom Kvinder ind i Landsthinget, men det har desværre lange Udsigter og man maatte være evig glad, naar bare man kunde faa nogle rigtige Mænd ind i Thinget, for, jeg er rigtignok selv af Kvindekøn, men der er alt-for mange „gamle Koner" i Godsejerthinget og en af de værste er Ploug, som maa væk, og for hvem der nok bliver lidt Fortjeneste med Lørdagsrengøring og Trappevask hos Nellemann, der jo for Resten har al Grund til at være fideikommisfornøjet, selv om han dumper denne Gang, og han maa dumpe, for jeg ser ingen Grund til, at han skal vedblive at fylde Pladsen op for en rigtig Landsthingsmand, hvad jeg nok tør sige, at Nellemann ikke har været saa længe han har siddet paa Taburetten, for jeg kan da ikke mindes, at han i den Tid nogen Gang har talt som Medlem af Thinget, men al Tid som Minister' og derfor synes jeg nok det er paa Tiden, at Vælgerne lader Nellemann passe sin Minister-butik og æde sit Classenske Fideikommisbrød i Fred og at de sætter en Repræsentant ind i Thinget som har andet at gøre end at forsvare Regeringens Provisorier og dens øvrige Meriter til Lands og til Vands; men medens jeg nu er ved Vandet er det bedst at ekspedere Kommandør Carstensen med det samme, for dér hører han hjemme, ikke alene fordi han er Søofficer, men som Taler i de konservative Klubber og Højres Vælgerforeninger befinder han sig som Fisken i Vandet og saa vilde det da være Synd, om de ikke fik ham hel og holden. I Thinget savnes han saamæn ikke! Det er nu paa en Maade Synd for gamle Krieger, at han hører til det Mandskab, der indstilles til Kassation, for han er da en af de faa Højremænd, der tør sige Ministrene sin Mening naar det kniber, men han er vist saa led og ked af hele Vrøvlet, at man ligefrem gør ham en Tjeneste med at befri ham for at sidde og ærgre sig over al den Ynkelighed, som ogsaa Oberst Blom sommetider kan blive gnaven over, men naar det kommer til Stykket, gaar han dog med Regeringen som en Svedske, og da vi nu netop er lige i Syltetiden er det bedst, at Blom bliver syltet med det samme, — vi har nemlig ikke Raad til at lade ham tage Pladsen op for en Oppositionsmand. Hvad Slags Mel Grosserer og Møller Harald Hansen har i sin Pose, det har vi faaet tilstrække-lige Prøver paa siden hans Mølle blussede af, men vil han ikke ha'e Arbejdere, der har stemt paa Hørdum, saa vil vi heller ikke ha'e Harald Hansen til Arbejderrepræsentant i Landsthinget. Hvorfor skulde det siges om de københavnske Arbejdere: Sikke Idioter! Harald Hansen forlangte, at de skulde fornægte deres politiske Overbevisning, hvis de vilde gaa i hans Trædemølle, og saa sørger de ikke engang for at vælge Valgmænd, der kan male Mølleren ud af Landsthinget, hvor han aldrig har brugt sin Kværn i det arbejdende Folks Interesse, lige saa lidt som Professor Matzen, der tvært imod skælder Arbejderne ud i sin „Avis" og hvor han ellers kan komme til det. Man siger ellers, at det er af Børn og fulde Folk, man skal høre Sandheden, men jeg vil nok spørge, om De nogensinde har hørt Matzens Frederik sige et sandt Ord om Arbejderne? Og Matzen selv er saa forfalden — til Fortolkninger, at man aldrig kan hitte ud af hvad der er Sandhed og hvad der er Løgn, men det er nu min Mening, at Landsthinget lige saa lidt som Folkethinget skal være et politisk Lommeprokuratorkontor, hvor man bare spekulerer paa at omgaa Lovene og laver saa mange kunstige Fortolk-ninger, at Hvidt bliver til Sort, saa det kommer til at se sort ud for os allesammen. Nej, maa vi bede om, at der bliver talt frit fra Leveren, saadan at alle og enhver kan forstaa Meningen og lad Matzen holde sine juridiske Fore-læsninger paa Universitetet og sammen med Frederik passe Snakken ved Trinitatis saa længe der endnu er dumme Højremænd, der vil drikke deres Fusel, men lad ikke Matzen mere spilde sin kostbare Tid i Thinget. Tænk, hvor meget han kunde faat „bestilt" i de mange Timer, han har maattet sidde der oppe med en tør Hals! — Tak for Kaffe!

Hos Instrumentmageren.

Køber: Jeg vilde gærne ha'e en rigtig god Violin til min Søn! Hvad koster den allerbedste?

Sælger: 2000 Kroner!

Køber: Død og Pine! Men saa kan man vel ogsaa spille alle Stykker paa'en?

Fra Fælleden.

Sergenten: For Djævelen, 84! De marscherer akkurat som en Loppe i en gammel Filtsko!

Naar Munden løber.

Købmanden (til Vinagenten): Hvorfor er Deres røde Vin dyrere end den hvide?

Agenten: Tror De da, at vi faar Farven gratis?

En Hemmelighed.

— Tør jeg betro Dem en Hemmelighed, Hr. Greve?
— Og det er?
— Jeg skal absolut bruge 500 Kroner.
— Stol paa mig, Frøken. Jeg skal være tavs som Graven.

Interesseret.

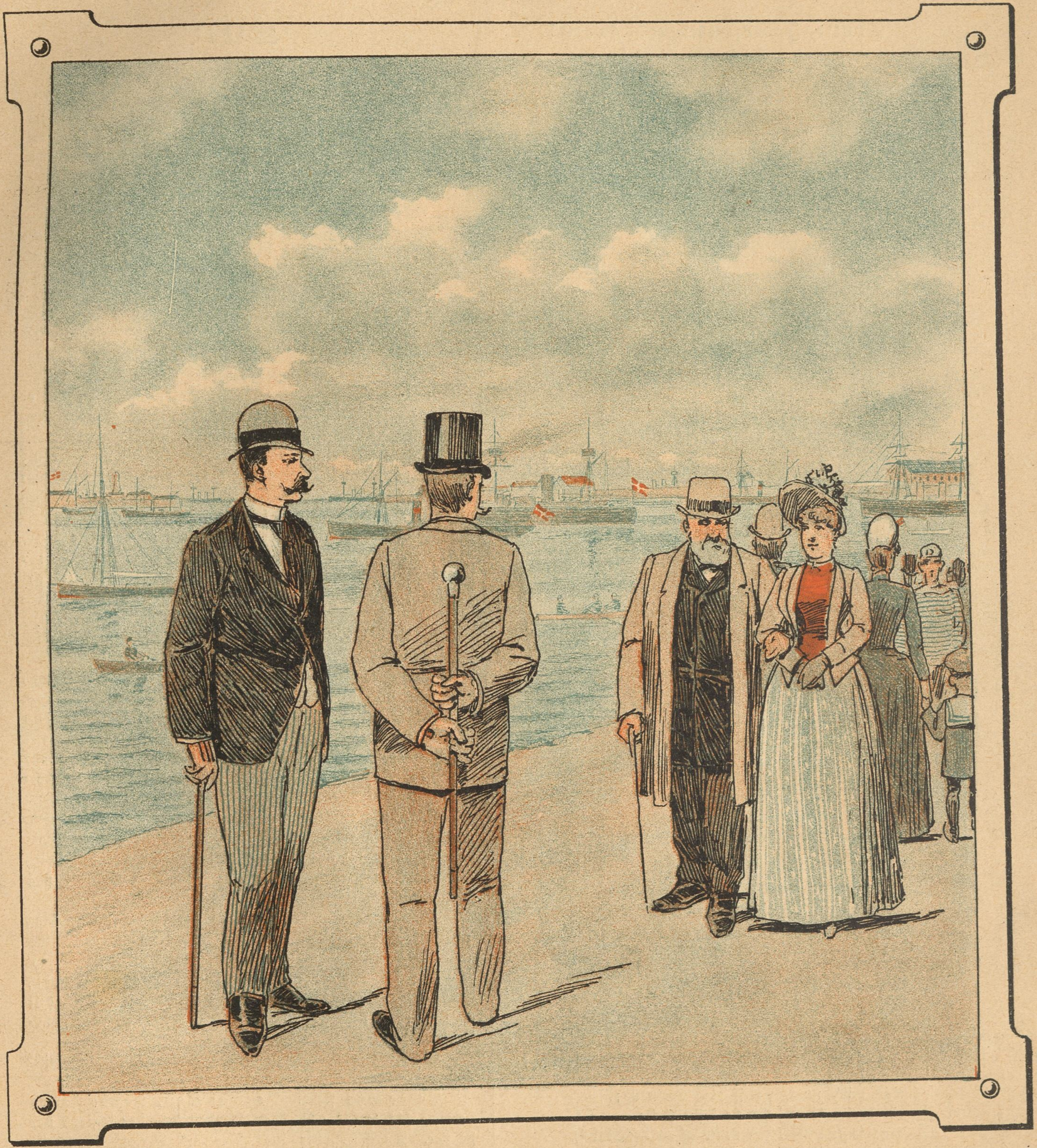

— Død og Pine! Bare jeg vidste om det yndige Væsen dèr er den gamle Herres lykkelige Datter eller hans ulykkelige Kone.

Frem, Arbejdsmand, frem!

Helt tungt det gik i de første Aar,
for Fjenden var stærk,
og endnu svage Slag han slaar
som kraftsløs Bersærk.
Hans Mod er sløvet og brudt hans Haab
og angst lister han hjem,
hver Gang han hører det Varselsraab:
Frem, Arbejdsmand, frem!

Ja, frem! thi Maalet Du ikke har naaet
med det, som Du vandt,
og mangen Friheds- og Fremskridtsdaad
staar uløst i Pant.
Men Du har jo Kræfter og Lyst og Mod
at slaa, saa det har Klem,
din Vej gaar fremad, om Fod for Fod.
Frem, Arbejdsmand, frem!

Ret snart der blæses til Kamp igen,
og Kampen bli'er haard.
Du møder vel i Geledet, Ven,
hvor Stridsfanen staar?
Det gælder et Slag, som kan forslaa
for Frihed og Hjem.
Vis: Dig kan Fremtiden stole paa.
Frem, Arbejdsmand, frem!

Stakkels Frederik.

Den Fred'rik er saa lidet estimeret,
fordi han er af ringe Højrerang,
han ved „Avisen" surt sit Brød fortjener,
og døjer Ondt saa mangen, mangen Gang.

Den Fred'rik maa Journalistik pløje
og haspe med sin Pen fra Land til Land;
han ser saa mangen Kognak for sit Øje, —
men hvad han skriver er — det bare Vand.

Den Fred'rik bli'er saa grumme ofte aalet
saavel af Højre- som af Venstremænd;
han maa med indædt bitter Harme taal'et
af Carstensen, sin fordums Chef og Ven.

Selv Matzen ryster Støv af sine Fødder
og gaar sin Vej bort fra „Avisens" Port;
dens favre Stab, ja — det er Højres „Rødder",
og Rødderne bli'er aldrig regnet stort.

Den Fred'rik ser med Sorg og bange Miner,
hvordan Kollegerne ham alle skyer,
saa trøster han sig med Amager-Giner
og med „tre Stjærners" — stakkels, stakkels Fyr.

Han har i Højres Rækker virket trolig,
men bli'er nu som misliebig verfet ud;
thi brøler han af Harme i sin Bolig, —
man jo kun Brøl kan vente af en — Stud*).

*) Selv en Stud. phil.

Syv.

„Det var som Syv!" er bleven et gængse Ordsprog, som kan tyde paa en underforstaaet Mening: „Det var som syv, hvis vi ikke vippede tre Højremænd ved Valgmandsvalget". „Det staar mellem elleve og syv" endnu, hvad Udfaldet bliver, men vi slaar op i Peder Syvs Ordsprog og finder der det profetiske Ord: „Syv Mand om en Ært, og tre Mand om en Side Flæsk".

Der er nu snakket syv lange og syv brede om Valget fra begge Sider, kun Matzen, som før har kunnet tage Troen fra syv Degne, har ikke givet sin Besyv med. Han staar og ser saa bister ud som en Grenadér i Syvaarskrigen, mens den gamle Syvsover Tante Manicus lige er vaagnet til Erkendelse om, at Højres Hundedage kommer efter Almanakens.

Syvtallet var overhovedet et helligt Tal — i Oldtiden, d. v. s. før vore Oldeforældres Tid. Men nu er „Syvtallet" afskaffet i vor materialistiske Periode samtidig med den ny Flyttedagsanordning.

Og da Landsthingsvælgerne snart skal til at hælde ud, véd vi, at der ikke bliver noget at søge efter for Antikvitetssamlere eller Kludekræmmere. Væk med „Syvtallet", hvad der er hældt ud skal direkte paa Lossepladsen!

I dennes religiøse Afdeling har man de hellige Syvsovere, som har skaffet os Regnvejr hele Sommeren; i dens videnskabelige Afdeling er de syv frie Kunster: Scavenius' Grammatik, Bahnsons Rethorik, Estrups Dialektik, Ravns Geometri, Ingerslevs Arithmetik, Nellemanns Astronomi og Rosenørns (tyrkiske) Musik. Over Lossepladsen straaler Syvstjærnen, samtlige syv Ministre, hvoraf man i Reglen med blotte Øjne kan se de 6; Nr. 7 (Rosenørn) skal man helst ha'e i Kikkerten bagfra.

Glemt af Verden findes paa Lossepladsen de syv Underværker: Estrups provisoriske Finanspyramider, de (over)hængende Civilprovisorium i det politisk fordærvede Babylon, Jakobs Diana (Venus)-tempel i Efesus-Knabrostræde, den olympiske Christian-Jupiters Statue paa Kongens Nytorv, Bahnsonsmausoleet paa Haltcarnassus-Garderhøjen, den skodiske Middelgrundskolos og Fyrtaarnet (ogsaa kaldet „den røde Lygte) i Vimmelskaftet-Alexandrien, som blev smidt ud ved Kommunalbestyrelsen paa Grund af Mangel paa Restavratørborgerskab.

Men alt dette er dog kun hvad der er smidt ud. Maa vi ikke faa at vide, hvem der skal smides ud af

De syv (Landsthings) Vise, kære Ven!

Deres Navne er: Solon-Ploug, Thales-Matzen, Pittacus-Carstensen, Bias-Hansen. Chilon-Krieger, Cleobulus-Blom og Periander-Nettlemann.

Kan I ikke overkomme dem alle formedelst de Højstbeskattedes antike Sympatier, saa smid i det mindste de 3 ud.

Peder Syv siger: Der var Syv, Fanden græd for og fik intet af! Men Fanden beholder sagtens nok de fire. I næste Numer skal „Ravnen" beregne Chancerne for disse 7 Kegler og give deres Levnetsbeskrivelse.

Pe' „Sys"springs Vihs.

(Meget frit efter Blicher.)

Carl Ploug han ælsker Drot aa Land —
somti mier an somti;
før ra' han Rev'lotionens Mand — ejaa! —
mer æn a ka sejaa.

Vo Nellemann han ælsker Ret —
somti mier æn somti;
hver „Rød" stoer paa hans suote Brat — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Vo Carstensen han æ Søhelt —
somti mier æn somti;
han vil befæste Sund aa Bælt — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Assessor Krieger æ Jurist —
somti mier æn somti;
i Thinget æ han tavs aa trist — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Vo Oberst Blom æ Meletær —
somti mier æn somti;
Befæstningen han har saa kær — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Grosfereren æ Borgerven —
somti mier æn somti;
han æ en Pryd for Højremænd — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Vo Henning Matzen æ saa rar —
somti mier æn somti;
han mejet vos fortolket har — ejaa —
mier æn a ka sejaa.

Ja, Gavn de gør' di aall' Syv —
somti mier æn somti;
men uæl' dem — næ! det bli'er Lyv —
mier æn a ka sejaa.

Lykkelig Naivetet.

Læreren: Naa, Søren, kan Du nævne mig en af Nutidens største Mænd?

Søren: Kejseren af Rusland.

Læreren: Hm! hvor hitter Du egenlig paa det?

Søren: Jo, Kejseren af Rusland er jo „Selvherſker", og David siger, at den, der behersker sig selv er større end den, der indtager en Stad.

Topmaalt Gærrighed.

— Kendte Du den gamle Olsen, der døde Guar?

— Ja, han døde af bare Gærrighed — han vilde ikke give en Lyd mere fra sig!

Smaa Historier om store Mænd.

3. Manden med Grovfilen.

Han havde en Tunge som en Ragekniv og førte en Pen som en Tjærekost, derfor var han ikke god at komme nær — man sagde om ham, at han „gav Folk af Grovfilen". og det er, hvad man billedlig talt plejer at sige om en Grobian, der er slem til at skælde ud.

Og en Skændegæst har han været alle sine Dage. Da han var ung, var han Student, og nu, han er gammel, er han heller ikke andet end Student, saa han stikker ikke dybt, hvad Lærdommen angaar. Der var nok en Gang ved et Jubilæumsgilde, at de satte en Doktorhat paa hans Hoved og sagde:

„Nu skal Du sgu være Doktor, Carl Ploug; men naturligvis er det ikke andet end bare Løjer, naar de gør en Student til Doktor, lige som de en Gang gjorde en kongelig Pudelhund til titulær Kammerherre.

Men paa denne grinagtige Maade blev Manden med Grovfilen da Doktor af Navn, ikke af Gavn, af Gavn er han kun Skændegæst; ja havde de endda gjort ham til Doktor udi Gadesproget, saa kunde der dog være Tale om Løn efter Fortjeneste; for de Saft- og Kraftudtryk, han har opfundet og beriget Sproget med, de har faaet mangen regederlig Rendestensſnaver til at falde paa Nakken af Befippelse.

Han har al Tid været krigsgal; det vil sige, hver Gang Krigen kom, krøb han kujonagtig i Skjul hjemme, hvor han laa og brølede Krigssange hjemme og raabte: „Puds! puds!"

Naar der var Fred i Landet, og han ikke havde andet at bestille, lavede han Viser om Kvinden og lignede hende ved alt, hvad der er skønt, men da Kvinden en Gang kom op i Landsthinget, hvor den gamle Skændegæst sad, saa var han den, der var grovest imod hende og jagede hende ud.

Før skældte han Godsejeren ud og sagde om ham, at

„Han røgter Statens Tarv, imens
hans Kusk besørger Fruens",

men nu betaler det sig bedre at skælde Arbejderne ud; for det Stykke Arbejde er der uddelt mange Alen Dannebrogsbaand, Sølvtøj og Klasselotterikollektioner; nu gaar der ikke en Uge, uden han kaster en af sine bekendte Stinkpøtter efter Arbejderne.

Men man kan ogsaa have Medlidenhed med en gammel arrig, tandløs Køter, der nok kan gø, men ikke bide, og nu vil Arbejderne berede den Gamle en lille Overraskelse; de vil lave en Vippe til ham; den skal være færdig til den 9de September, og saa vil de vippe ham ud af Landsthinget.

Huslejlighed tilbydes.

Lejeren: 500 Kroner om Aaret for disse Huller?! Det er storartet! . . . Og se — Vandet løber ned ad Væggene!

Husværten: Naa, ja, — for den lumpne Leje vil De vel ikke forlange, at der skal løbe Vin ned ad Væggene!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Vov! Vov!

En Køter, som gærne i Benene fo'r
paa den, som for Frihed vil stemme;
en Køter, hvis Grimhed og Frækhed er stor,
hvor Galskaben ud af hvert Øjekast glo'r —
er Fører for Flokken herhjemme.
Men vi skal den tæmme, selv om den er bidsk,
thi snart skal den smage vor Hundepisk.

Nr. 36.

RAVNEN

Søndag d. 7. September 1890.

-- Hvormeget koster disse Gratulationskort?
— 1 Krone Stykket.
— Det er lidt for meget forlangt for Kort.
— Tværtimod. Det er meget for lidt forlangt for Kort.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af „tre Par Sko": „Hver Aften gaar han i sin Seng".

Paa Tirsdag staar jo Slaget,
da det kendes skal paany
hvem der har Overtaget
i vor gode gamle By.
Derfor har vi ogsaa svært
hele Ugen agitert,
saa det skulde være sært
om det Valg det gik forkert.
Hvis bare Ingen glemmer
de har Valgret denne Gang,
skal vi nok med vore Stemmer
skaffe Ploug en Næse lang.

Forleden Dag vi fandt en
trofast Ven i Thorkelin;
jeg mener Kommandanten,
som bestandig er til Grin.
Han paa Fælledernes Køer
vogter, som sig hør og bør,
men han har dog vist fortrudt,
han vort Møde har forbudt.
For vi si'er blot: „Naa, la' gaa da,
vil I Søndagsmødet ta',
saa bli'er Tirsdag Fridag, naa da,
hvor I da ska' faa Dada!"

Der bliver Ingen hjemme,
naar vi ret os tænker om
og husker, vi skal stemme
imod Carstensen og Blom,
Harald Hansen, Nellemann,
Ploug og Krieger, og saa han,
Henning Matzen, søde Ka'l,
Skruebrækkergeneral! — —
Ja, saa bli'er der Bal i Haven,
lille Fred'rik Hjærtetyv,
og saa bli'er den sikkert gnaven
nok for trende af de 7!

Hr. Ryssel ej fornøjet
var med sine Kaffeskeer;
han var jo gaa't i Tøjet
nok engang og fordred' mer.
Saa blev han ansat i
vores Klasselotteri,
hvortil man altid bru'er
Folk, som ej til bedre duer.
Men knap hans bedste Venner
spiller i hans Kollektion,
da de godt fra Valget kender
den uheldige Person.

De to Repræsentanter,
som Hr. Tietgen sendte ud,
maa være et Par Vanter,
som kun daarligt staar for Skud.
Hvad de skriver under paa,
det vil Tietgen ej la' staa,
hvad bry'er han sig om, de har
holdt Søfolkene for Nar!
Men nu kunde let det hænde,
at et Efterspil der kom,
og saa bli'er der ingen Ende
paa Hr. Tietgens Taareslom.

De syv Vise.

Et Særkende ved de syv vise Mænd er, at de alle har et Valgsprog, som Efterslægten skal kende dem paa.

Nr. 1. Solon-Ploug.

Han var fra først af Solo-Gadesanger, udgaaet fra „Klubben 49", men var saa uheldig at miste sin skønne Tenor. Saa sad han en Tid ved Gammelstrand og handlede med nationalliberale Torsk og Grundlovsflyndere, indtil han paa Grund af Utilregnelighed — skønt han endnu var rask til at skælde Naboer og Kunder ud — blev indlagt paa Landsthinget i 8 Aar. Hans sidste Opholdssted var Højres Vælger- og Arbejdshus, hvor han paa Grund af sin brutale Kæft fik Opsynet med de andre Lemmer.

Man har opbevaret følgende Ordsprog af ham:

Hvo saare lidet skal der til
for Landsthingsmand at kaldes,

men netop derfor vil Vælgerne „Ikke for meget" have den afdankede Solosanger og Visemager til at brede sig i Stadsstuens Lænestol.

„Ikke for meget", gamle Carl Solo-Ploug! Gaa hjem og affat dit Testamente, selv „Nationaltidende" anser Dig for et Stykke Skrammel.

Nr. 2. Thales-Matzen.

Denne Vismand var Professor i Lovgivning og som Navnet antyder, var han altid paa Brædderne, naar der skulde tales for de sølle Højremænd. Han gik ud fra, at Vandet var det egenlige Grundstof. Af den Grund gik han selv hyppig i Vandet, naar han fortolkede Loven, og hans Valgsprog: „Kend Dig selv!" viser hans Smag for Vandet, specielt naar det er blandet med Kognak.

Dette „Kend Dig selv!" vil nemlig sige omtrent det samme som: Gi'er Du et Stænk, Lars (Dinesen)? og naar man efter et saadant Samvær mellem Mester og Lærling ser Lars gaa ad Strøget og Matzen ad Universitetet til, er Sidstnævnte altid svært i Tale med sig selv. Men den 9de September, hvor der ikke tales men handles vil det knibe for den lille Professor. Den Dag kommer han vist til at huske Grundstoffet og trøste sig med den tre Stjærners fra „Avisen".

Nr. 3. Pittakus-Carstensen

havde af sine Medborgere faaet overdraget den højeste Magt, som en stakkels Søofficer kan blive anbetroet. Han var bleven Landsthingsmand. Hans Valgsprog var: „Erkend det rette Øjeblik!" og det kender Fyren, thi han ved, at den 9de Sept. er en slem Dag for de gamle Svende, som har soldet paa Folkets Regning i 8 Aar. Pittakus Carstensen har efterladt et kort Digt, hvori det hedder om Danmark:

Et Hjem hos Dig vi Alle fandt,
hvor der er godt at være,

og det er ingen Løgn fra et Kommandørstandpunkt set, thi Navn har lavet Hjemmet godt i Stand hos alle den Slags Folkeudsugere.

Nr. 4. Bias-Hansen,

Etatsraad, praktisk Mand med en ædel Karakter, der bl. a. gav sig Udslag i en Tvangsadresse paa Bodenhoffs Plads, hvorefter ingen Møllersvende eller andre Arbejdere dermaatte stemme paa Hørdum. Bias-Hansens Valgsprog var: „Mit Gods har jeg altsammen hos mig!" (omnia mea mecum porto), hvorved han antydede, at han regnede sit Gods for alt og Arbejdernes for Intet.

Nr 5. Chilon-Krieger.

Man véd ikke stort om ham. Og hans Valgsprog: „Kend Dig selv" og „Intet for meget" („Inte for meget") synes at tyde paa, at han ikke har brudt sig stort om at kende de reaktionære Kolleger i Thinget, samt at han ikke har holdt af at sige for meget. Til Gengæld vil maaske Vælgerne paa Tirsdag vise, at de kender ham og inte for meget vil have ham til at sidde og sukke til Estrups Provisorier.

Nr. 6. Cleobulus-Blom.
Et Sidestykke til Nr. 5. Oberst. Konversationsleksika véd ikke stort andet om ham, end at han har efterladt sig et Epigram. Det lyder nok omtrent saaledes: „Ministrene er Generaler, Folkethingsmændene Rekruter". Rekruternes Nysgærrighed, mente han, kunde tilfredsstilles, naar „Slaget skal staa". Ja, og Underofficerernes med, Hr. Oberst! Paa Tirsdag staar Slaget! Saa skal De nok faa at vide...

Nr. 7. Periander-Nelleman.
Tyran i sin Fødeby, Hersker over Lov og Ret. I Begyndelsen af sin politiske Løbebane viste han stor Mildhed, men senere blev han grusom og anvendte provisoriske Love, Højreinkvisition, fri Proces til Meningsfæller, Tortur og Skabe til Fattige. Man bestrider iøvrigt, at han hører til de Vise og mener, at Æren derfor tilkommer hans Fætter. Han hader Socialister og Materialister, men dækker over Meningsfællernes Skødesynder, altsammen for en flot Ministergage og anden god Indtægt, der løber op til 40,000 Kr. aarlig. Paa Tirsdag bliver han sat paa Anklagebænken.

* * *

Det er de Syv! Antike Herrer, ikke sandt? Væk med dem!

Ordsprog

af Peter „Syv" fra Landsthinget.

„Med Lov skal man Land bygge" — sa'e Nellemann. Derfor kan „Ravnen" saa godt forstaa, at hans Kollega Bahnson siger: Med provisorisk Lov skal man Fæstninger bygge.

„Blodet er aldrig saa tyndt, det er dog tykkere end Vand" — sa'e Krieger, han gav sin Stemme til den tapre Krieger Bahnsons Befæstningsforslag.

„Husvant fra Lodbrogs Tid, Dansken plasker til Søs" — sa'e Kommandør Carstensen, han gik i Vandet i Holbæk og flere andre Steder.

„Nu sidder vi Alle godt!" — sa'e Ploug, han stod i Skattebogen til 20,000 Kroners Indtægt om Aaret.

„Hvem der ikke vil høre maa føle" — sa'e Harald Hansen, han gav de Arbejdere deres Afsked, som ikke vilde skrive et vist Dokument under.

„Hvad gør Tysken ikke for Penge" — sa'e Matzen, han lod Folk tro, at han stod bagved „Avisen".

„Frænde er Frænde værst" — sa'e Blom, og saa anbefalede han Rysel til Arbejdernes Bevaagenhed.

* * *

— „I kan tro nej, Moppe" — si'er Arbejderne, og saa sætter de Oppositionens Kandidater igennem paa Tirsdag.

I Blad-Ekspeditionen.

— Jeg vilde gerne ha'e denne Annonce „God Middagsmad tilbydes" indrykket.

— Det er bedst at trykke Overskriften fed, det ser saa indbydende ud.

Logisk.

Præsten (griber i sin Have en gammel Kone i Færd med at stjæle Kartofler): Er De nu der igen, Maren! skam Dem! Tro dog bare ikke, at man bliver rig af at stjæle!

Maren: De har Ret, Hr. Pastor, rig bliver man just ikke, men lidt hjælper det jo altid!

Træd an!

Kampsang for Socialdemokrater.

(Ny Melodi.)

Træd an! Træd an! Træd an!
Til Kampen alle Mand!
Rask fremad Marsch i sluttet Rad.
Fremad! Fremad!
Parolen lyder saa:
Ej Nogen svigte maa!
Enhver bør gøre fælles Sag
paa Kampens Dag.
Til Kamp mod Tyranni,
mod Løgn og Despoti.
I Kamp for Frihed frem vi naar
til bedre Kaar.
Fremad! Vær uforsagt,
gaa paa med Dødsforagt,
thi Frihed, Lighed, Broderskab skal sejre.

Til Kamp med frejdigt Mod,
vi véd, vor Sag er god.
Ej vil vi trygle for vort Brød
og lide Nød.
Skal Nogen leve flot
og eje Borg og Slot,
naar vi, som gør vort Samfund Gavn
kun kender Savn?
Nej, slaa for Fode ned
al Uretfærdighed.
Til Kamp for Lighed og for Ret,
bliv aldrig træt!
Fremad! Vær uforsagt,
gaa paa med Dødsforagt,
thi Frihed, Lighed, Broderskab skal sejre.

Fremad! Fremad! Fremad!
Bekæmp Nationers Had,
spred over Lande Fredens Aand,
knyt Venskabs Baand.
Strid kækt den gode Strid,
der komme skal en Tid,
da fælles Jord vi nævne kan
som Fædreland!
Vaj stolt Du røde Flag,
Du bringer Sejrens Dag
og kalder frem en mægtig Stab
til Broderskab!
Fremad! Vær uforsagt,
gaa paa med Dødsforagt,
thi Frihed, Lighed, Broderskab skal sejre.

Resolut.

— Naa, De vægrer Dem altsaa ved at opgive Deres Alder? — Godt — Betjent! Hent Taksationsmanden.

Beroligende.

Hun: Tænk Dig, min Ven! Jeg drømte i Nat at jeg havde mistet 2 Tænder. Der døer bestemt nogen af vort Bekendtskab.
Han: Berolige Dig, kære Barn. Med forlorne Tænder har det ikke noget at sige.

Væddeløbssvindel.

Mel.: Lott' ist todt.

Her holdes al Slags Væddeløb
med Renden og med Riden,
naar Barnet vel er ud af Svøb-
et, skal det med i Striden.
Paa Skøjteløberbanen stolt
man paa sin Ende falder,
paa Fælleden man spiller Boldt
med frygteligt Rabalder.
Man i det mest ærgerrige Humør
ad Landevejen joller med Bicycles-Trillebør.

Forleden var der Løberi
paa gamle „Store Ravnsborg",
men da saa Løbet var forbi —
ja, da var der tilgavns Sorg.
Hr. Andersen, den første Mand
blandt danske Rendemasker,
trak ikke Præmirn i Land — —
af Løbet ud han sjasker.
Og »Champion of the sport« blev Telechow,
mens vores Brandmand tøflede afsted en hel Del flov.

Et Væddeløb af anden Art
blandt vore Matadore'
er ogsaa kommet godt i Fart
for Præsterne at more.
Der gælder det om hvem der kan
den største Kirke bygge,
Hr. Tietgen, før vor første Mand,
har ingen rigtig Lykke.
Med Marmorkirken fik han ikke Held —
Nej, „den forgyldte Kaffebønne" — lur ham, den Gamèl.

Sit „Helligkors" paa Nørrebro
han byggede ihærdig,
til Tietgen sagde han Sparto,
for han, Gamèl, blev færdig.
Vel er den grumme simpel, og
et Uhr den ej har faaet,
men Tietgen fik at vide dog
hvad Klokken den er slaaet.
Carl Jacobsen er ikke mindre slem,
han løber ogsaa Tietgen op med sin „Jerusalem".

Og vore Blade kappes om
de bedste Nyhedsløgne,
om hvem der først til Mølle kom
alt med de mest forfløjne.
Det lille rare „Aftenblad"
gaar sikkert af med Prisen;
men Frederik, den tykke Rad,
der løber med „Avisen",
er ogsaa ganske artig med paa den —
han haler ud som en af vore bedste „tykke Mænd".

Det lillebitte „København"
det bør man ogsaa rose,
ja, det har skaffet sig et Navn
som Nyhedsløgnepose.
Forlovelser af alle Slags
det frækt nok deklarere,
for undertiden ligestraks
igen at dementere.
Man si'er, naar slig en Kappestrid man saa:
Ja, det er dog forskrækkeligt hvad Rode finder paa!

Panoptikon?

Kratsch Marabuk var Potentat
af sine propre Nævers Naade
i en Negerstat.
Han var en uopdragen Kammerat,
foruden Spor af Levemaade.
— Hvad véd en Neger af Kultur? —
Og hver en velregeret Læser kan vel tænk'et,
at han regeret uindskrænket
uden Censur.
Man vil forstaa, at han var pur
uvidende og fersk,
ukendt med evropæisk
Facon paa Civilisation.
Han kendte ingen Kruppsk Kanon,
Fabriksskorstene, en Geheim'etatsraad,
„Avisen" eller gav Prostitution,
ja — ikke engang et Statsraad
af de be — — kendte Estrupske Methoder
saalidt som andre Goder.

Som denne Marabuk nu sad en Dag
og gassed sig paa en Madres a'
de Negerkrølhaar, han erobrede i Slag,
og blæste: Tingelingeling for Massa
paa'n Hjærneskal, der en Gang var hans Faers.
Da triner ind ad Hyttens Dør — bevar's!
ærbødig listende paa sine Tæ'r
en Missionær.
Nu ved enhver,
som kender dette Folkefærd,
at naar de spiller op paa Lirekassen
— især for sligt et Hedningsskarn
som Marabuk — saa viger de ej Pladsen.
Den sorte Djævel sig i Vaande vred
og sprælled' som en Torsk i Sildegarn;
— om han er solgt, om han er købt,
dermed véd han ej mer' Besked, —
og hele Visen ender med,
for at bli' Vrøvlet kvit i Fred,
at ej han tror, men bliver døbt.

Nu er han Kristen og besat af Aanden, —
det øvrige, det kommer efterhaanden.
Kort at fortælle: Nu som en despotisk
Tyran at styre Folk og Land
det gaar paa ingen Maade an.
Og det er sløjt bevendt med Skrift og Læsen,
for ej at nævne, at der rentud fattes
det, der i kristne Lande højst maa skattes,
— jeg mener: Ladegaard og Fattigvæsen.
Vor Missionær, Hr. Habakuk,
derfor forklarer Negerdrotten,
Hans Majestæt Hr. Marabuk,
at i hans Land er something rotten,
og foreslaar, for selv at se
hvad der er bedst for Landets Ve —
i Evropa en Tourne.
„Thi," slutter han, „en rigtig Kejser
maa gøre Rejser."

I Slutningen af Marts, min Tro,
Man ser vor Kejser Marabuk,
incognito,
og attachert af Habakuk,
ad Fredericiagade til at ta'e Bestik.
— Af Bismarck selv det Raad de fik:
Ifald de ønsked' en Regering, der var „fast,"
da kun til København at gaa i Hast.
og der studere Landsthings-Politik.
Naa, nok derom! De kom da ind og satte tavs sig ned,

parat at følge Talerne med spændt Opmærksomhed.
Den gamle Liebe rysted' just sin Klokke
og bad de ærede og høje Lemmer,
som gennem Tykt og Tyndt med Bahnson sjokke
om deres Stemmer. —
De gav et Nik, som om en usét Strikke
dem sad i Hagen, men — de talte ikke.

Vor Marabuk, han saa og saa
i hele Salen sig omkring;
dog kunde han ej ret forstaa,
at dette Thing var nogen Ting.
Først skæved' han til Parmo Ploug.
Han sov.
Den næste blunded'!
En tredje lod, som dybt han grunded',
og af de Andre, der sad om Bordet
var ikke En, der bad om Ordet
til Estrups, den finansielle Lov.
„Den er dog, Gud forbande mig! for grov!
— og her han puffede til Habakuk —
der er ikke én, der si'er et Muk.
Vi er paa gale Veje. Mon
den Anstalt ikke er Panoptikon?"

Hvis er Barnet?

— — Nej, jeg sad just ved min varme Aftensmad med Gaflen stukket lige i Hjærtet paa en stegt Sild og stirrede paa en kogt Kartoffel, da min Kone siger: „Sover Du, Petersen?" — „Nej, Mo'er — siger jeg —, men jeg sidder og tænker paa, hvem der egenlig er Fa'er til det Barn, Frederiksberg Politi fik med den sovende Pige, som Rex nu skal betale 400 Kr. i Alimentationsbidrag til, da Politiet har nægtet at være Fa'er; det er ellers Skade, for lige saa godt som vi har Regimentets Datter kunde vi ogsaa have Politiets Datter. Men Politimesteren blev sgu vred. „Det skal Rex komme til at betale for," sa'e han, ligesom Meyers falske Morder sa'e, da han forlangte 800,000 Kr. i Gage, fordi de lod ham spille „Morder for en Dag". Det var en Buk, Amerikanerne lavede. Men vi laver da ogsaa Bukke her hjemme. At Direktør Ramm afskedigede de to Sporvejskonduktører, fordi de ikke vilde høre et af Henrik Smiths komiske Numre ved det natlige Møde — det var ligefrem en Rammbuk, for ved saa aabenlyst at slaa til sine politiske Modstandere, saa rammer man sit eget Parti, og det Parti kan ikke staa for mange Stød. Sporvognsfunktionærerne maatte da have Lov til at bede Henrik Smith om at humme sig, lige som Luftskipperen i Tivoli sa'e til den Hummer, der vilde krebse hans Aborre. Det er da saa klart som Vandet i Kommunens fri Badeanstalt. Jeg vilde bare ønske, at Kommandant Thorkelins Grunde til at nægte at laane os Fælleden var lige saa klare. Men dem beholder han for sig selv, hvis han ellers har nogle. For det skulde da ikke være fordi han er bange? En Soldat har ikke Lov til at være bange, og allermindst Kommandanten i København; desuden har Ploug jo Nøglerne til Byens Porte — dem, der er revne ned — hvad kan der saa være i Vejen? Nej, Thorkelin er ikke bange, men hans Fælledveje er uudgrundelige!

Altid en Trøst.

En Enke saa i Drømme sin afdøde Mand for sig og med levende Interesse spurgte hun: Hvorledes gaar det Dig?

Ægtemandens Aand: Aa, meget bedre end i den Tid, da jeg levede sammen med Dig.

Enken: Saa? Er Du i Paradiset?

Ægtemandens Aand: Nej — i Helvede.

Da Rysfel blev Kollektør.

(Frit efter Erik Bøgh.)

:,: Hr. Rysfel :,: det er en fiffig Klør;
til Lyst og til Trøst og til Fryd og til Gammen
skal jeg nu fortælle Jer allesammen
:,: hvorledes :,: at han blev Kollektør.

:,: Her gik han :,: og var i slet Humør.
Hans Kunder i Baandboden gjorde ham Nykker
og fin nok var ikke hans Stilling som Trykker,
:,: hvad der jo :,: maa kaldes en Malhør.

:,: En Morgen :,: han sad og drak sin The,
saa sprang han op og slog sig for Panden
og vælted' Maskinen og Koppen og Kanden
:,: og raabte: :,: Nu skal I bare se.

:,: Lang Tid nok :,: kun smaat for mig det gik.
Den Stilling som Trykker den er jo lidt trykket
og Bændlerne koster slet ingen Ting Stykket,
:,: nu vil jeg :,: slaa mig paa Politik.

:,: Saa mældte :,: han sig som Rigsdagsmand.
I Hælene han nu paa Frederik sjokked'
og taled' og snakked' og hakked' og lokked'
:,: for Vælger :,: ne i vort lille Land.

:,: Men det gik :,: med Fremgangen kun smaat.
I „Holm"gangen gentagne Gange han dumped'
og Vælgerne bleve for Sølvskeer pumped'
:,: saa havde :,: han dog Udbytte faat.

:,: Og stadigt :,: han hængte voldsomt paa.
Med Højremænd sammen han slog sine Pjalter
og søgte blandt andet en Plads som Forvalter
:,: hist paa vor- :,: es Assistentshus graa.

:,: Og nu har :,: jo Lykken staaet ham bi.
Nu sidder han lunt gemt bag Døre og Skodder,
og Livet det kan nu for ham gaa med Lodder,
:,: men bedst er :,: at vi er for ham fri.

I Kaféen.

— Nu stiger Nilen igen, meldes der fra Ægypten.

— Ja, den vil naturligvis ride sig en Tur paa Nilhesten.

Skærende Spot.

— Ja, se der skar Du Dig, men det ska'r Dig ikke at Du skar Dig!

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Skydeøvelse.

Det gælder blot om at sigte bestemt,
saa Ho'ederne faar sig en Skramme,
og nu skal vi vise, at ej vi har glemt
at sigte saadan vi kan ramme.

Nr. 37.

RAVNEN

Søndag d. 14. September 1890.

Ved Eksamen.

Professoren: Vil De sige mig, hvem der først har gjort den Opdagelse, at Jorden drejer sig?
Kandidaten: Noah, efter at han havde lært Vinen at kende.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Bahnson han er en mægtig Mand,
han befæster det ganske Land;
han kan gøre alt, hvad han vil —
for ham er Rigsdagen ikke til.
Han laver Brøvl i Højrelejren,
han skaffer Oppositionen Sejren.
Bare ved hans Vilkaarlighed
vinder vi Valgmandsvalgene.

Frederik er sig en Mand saa stærk,
ved Valgene ligefrem Berserk,
morderlig kæphøj Dagen før,
Dagen efter gevaltig mør.
Naar Højre vinder, saa vil han gratis
illuminere ved Trinitatis;
men lille Frederik oplever ej
at Jorden drejer den gale Vej.

Ploug er en gammel arrig Ka'l,
som Valgene gør fuldstændig gal,
saa at det gamle Klokkefaar
tror han med Byens Nøgler gaar.
Men da et Slag vi ham leverte,
skyndsomt han hjemad retirerte,
og se, Retiraderne vil
hans Nøgler udmærket passe til!

Højrebladene omsorgsfuldt
først til Venstre smilte huldt:
„Gaa dog ej med det røde Rak,
for I faar bare Skam til Tak.
Saa gaar det efter deres Vilje,
Ejendom, Arv og Hjem og Familje,
Alt, hvad vi og I sætter højt,
bry'er de sig ikke om en Døjt!"

Ak, men Venstre som gærne saa
Octavius skulde igennem gaa,
de trak s'gu paa Skuld'ren blot,
for de vidste jo meget godt:
„naar Krokodillen ynksomst græder,
allersnarest den Folk opæder",
derfor bød de Formaningen Trods
og snuppede Kredsene sammen med os.

Næste Morgen — Du milde Gud! —
hvor Højrebladene dog saa ud!
Vaade som Hunde, elendige,
med Halen imellem Benene.
Taarerne ned ad Kinden trille
— der kan Tietgen saa lidt at bestille —;
galt gik det nu, men næste Gang
synger de — — ja, deres Svanesang!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, jeg var nu alligevel lidt nysgærrig efter at se hvorledes Byen saa ud i Onsdags Morges, for Højre havde jo forsikret og „Avisen" havde bandet paa, at hvis Oppositionen sejrede, saa vilde der ske noget ganske forskrækkeligt, og „Avisen" er jo saadan en Slags politisk „Cyprianus" med Drømmetydninger og den Slags, som naturligvis er Løgn altsammen, men enhver regederlig Kone kigger dog alligevel i sin „Drømmebog" naar hun har drømt noget mærkeligt, for det er dog saa morsomt at se hvad det „betyder". Saa siger jeg til Skade, som var først oppe, Skade, siger jeg, kan Du se Hanen paa St. Petri? — „Herregud, Mutter!" brummede han saa ganske fornærmet, „jeg vèd nok at jeg i Gaar glædede mig med Oppositionen over den store Sejr, og jeg drak vel ogsaa et Par Bajere og saadan noget, men fuld var jeg da ikke, da jeg kom hjem, saa Du behøver ikke at komme med Stikpiller, som om jeg var saa klatøjet, at jeg ikke kunde se Hanen!" — Men, lille Mand, sa'e jeg, bliv nu ikke hidsig! Jeg vil bare vide, om Taarnet staar endnu, for „Avisen" skrev jo — — „Ja, Gu staar Taarnet endnu og Byen med", raabte Skade, „men Højre har spillet Fallit, for nu har det brugt alle Midler til ingen Nytte, og hører altsaa nu til de ubemidlede!" — Aa, Herregud! tænkte jeg og blev ganske medlidende, for det var jo dog vor Fjende, og nu maa vi vist skillinge sammen til et Plaster til Jesper Bahnsons daarlige Ryg, for det var jo snavs med den i Forvejen, som vi hørte for nogen Tid siden, og saa fik Staklen først en Lussing af de andre Ministre fordi han sa'e til Socialdemokratiets Repræsentanter, at Fælledforbudet var en Frikadelle, der var lavet i Ministeriets Fællesbageri. men det vilde Estrup og de andre nok ikke sige Ja til, og saa fik de „Berlingske" til at fortælle, at den Frikadelle var fra Bahnsons eget Marketenderi, og den var da ogsaa klodset nok til det, og var vist stegt i Hestefidt, men det kan nok være, at inviterede Bahnson paa en brændt Frikadelle, saa trakterede Oppositionen til Gengæld i Tirsdags med Bankekød, tillavet paa Bahnsons egen Ryg, og saa kraftigt, at hverken han eller Højre nogensinde glemmer den Omgang, de fik den 9. September. Det maa ellers være nogle sløje Apothekere, Højre har til at lave „Midler" sammen til at

flaa Oppositionen ihjel med, for „Midlerne" gør altid akkurat den modsatte Virkning af den, der tilsigtedes: Højres Folk falder som Fluer, og Oppositionen bliver stærkere og stærkere! Tilsidst gaar det Højre, som det gik Manden, der havde taget for 1 Krone Engelsk Salt: da man kom og vilde se, hvorledes Afføringsmidlet havde virket, var der ikke andet tilbage af den Ulykkelige end hans gamle Straahat. Ak ja, min Kære, hvad er vi Mennesker, især naar vi paa ingen Maade vil vort eget Bedste. Jeg har nu altid tænkt, at det vil tage en skiden Ende mrd Højre, saadan som det Pærti har ladet sig proppe med Frederik Hansens raadne Blommer og har gnasket sure Æbler i sig omkap med Ploug og bællet Matzens daarlige Skillingsøl i sig. Slig Kost maa jo ødelægge selv den stærkeste Svinemave. Det er klart, at der grasserer politisk Kolera i Højre. Spørgsmaalet er nu, hvem de mener, at de kan holde Liv i endnu en lille Tid, og hvem der skal sættes paa „Krepérlisten". Til de sidste hører nok temmelig sikkert Krieger, Ploug og Rismøller Harald Hansen. De er „opgivne". Og da Højre ikke har mere og skal ha'e sagt for de tre nye Landsthingsmænds Vedkommende, der skal vælges, saa er det altsaa Oppositionen, der har Ordet og Afgørelsen. Og jeg tror nok, at Octavius Hansen vil rode ordenlig op i Provisorierne, som Krieger behandlede altfor valent; det var lige som han var bange for at brænde sig paa dem, den gamle Herre var ikke vant til at rykke Brændenælder op, og derfor gjorde han selv i Nælderne, hver Gang han vilde i Lag med Nellemann anbelangendes Provisorierne. Jeg vil haabe, at Octavius Hansen ta'er et ordentlig Tag baade i Provisorierne og i Nellemann. Det er et absolut Held, at den gamle Bælgvante Ploug bliver erstattet med P. Knudsen, der uforfærdet vil kaste Handsken til Reaktionen og hele det arbejderfjendske Slæng, der breder sig i Landsthinget, og Bageribestyrer C. C. Andersen er netop den rette Mund til at kassere alt det mugne Mel, som Rismølleren fra Kristianshavn har malet paa Landsthingets Mølle.

Men, hvad tror De, at Landsthingets højfornemme Formand, Hr. Liebe vil sige, naar han ser de to Socialdemokrater paa de to Højremænds Pladser? Socialdemokrater i det „høje Landsthing!" Liebe, hvis Stolthed og store Glæde det før var, ved højtidelige Lejligheder at kunne frembære Thingets „allerunderdanigste Lykønskning" — — — Tak for Kaffe!

I Religionstimeu.

Læreren: Da nu Jøderne var kommet til det røde Hav og Ægypternes Hær forfulgte dem, saa tog Moses sin Stav og slog i Vandet, og hvad skete saa? Naa, svar Hans!

Hans: Saa sprøjtede det!

Den lille Diplomat.

Bedstemoderen: I maa gærne ta'e Jer en Haandfuld Blommer, Børn!

Peter: Tak, søde Bedstemo'er; men giv Du os heller en Haandfuld!

Valgaftenen
Kl. 10.

Alle de gamle Konservative
var næsten slet ikke mer i Live.

Fra syvende, niende, første og femte
de humpede hjem, saa rædsomt forskræmte.

Fra niende, første, femte og syvende
de kom som Lus paa en Tjærespaan krybende.

Nogle gik hjem og smed sig i Dynerne,
tumlede svært med Valgdagssynerne.

Andre gik ud paa „Sortedamslunden",
hvor Galden fløb lille Lars af Munden.

Nelleman sad som han vented' sin Dom,
og Hjærtet i Buksérne sad paa Hr. Blom.

Carstensen tordned' og lyned' og banded'
og Krieger sa'e: Pas, det kan ej være andet!

Harald Hansen sig klædte i Sæk og Aske,
og Matzen sad og græd i en Snaske.

Gamle Carl Ploug saa man rundt at trippe,
han ledte efter sit Nøgleknippe.

Alle de dejlige Nøgler til Staden,
dem havde han gaaet og tabt paa Gaden.

Og Frederik sad i Tusmørke gnaven,
mens Oppositionen holdt „Bal i Haven".

Jakob var storartet — misfornøjet,
saa gik han en lille Tur ad Strøget.

Selv Estrup kom næsten ud af Humøret
og ruskede Bahnson harmfuld i Øret.

„Hvad har vi nu for vor' Sl.....streger,
naar dog Socialisterne vinder Sejer!"

Og Estrup og alle Ministrene sukked'
da Klokken slog 10 og Butiken blev lukket.

Noget andet.

Moderen: Du maa skamme Dig, Lise, at Du vil sidde hele Dagen og lege med Tinsoldater. Det passer sig ikke for Piger.

Lise: Jamen, Moer, det er jo bare med Officererne jeg leger!

Lidelsesfæller.

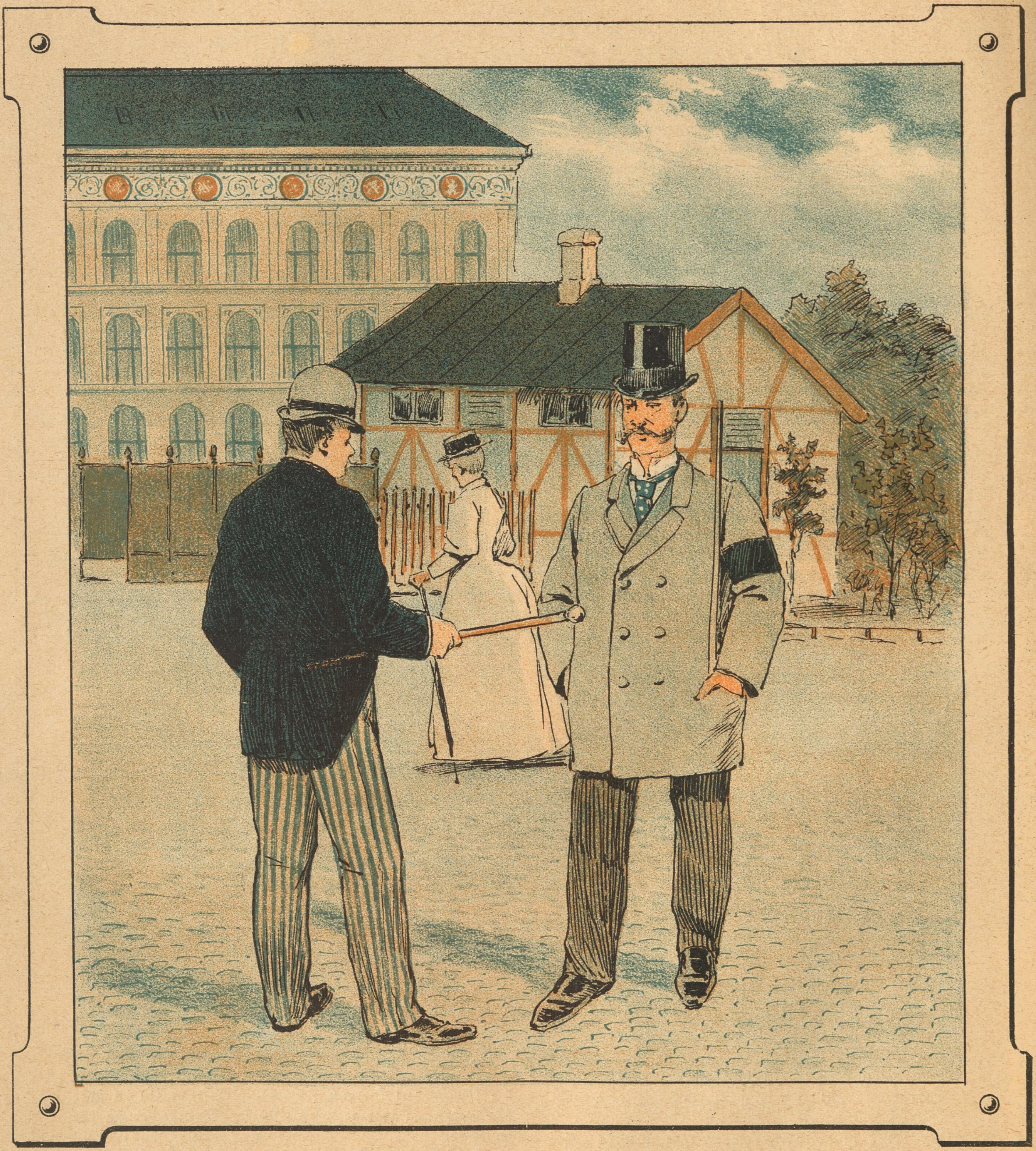

— Du har nok ladet Dig binde noget paa Ærmet. Hvad skal det betyde?
— Véd Du ikke at det betyder Sorg?
— Nej, jeg har ladet mig fortælle at det er et eller andet Frimurertegn.
— Jamen, Herregud, saa har Du jo ogsaa ladet Dig binde noget paa Ærmet.

Passende Plads.

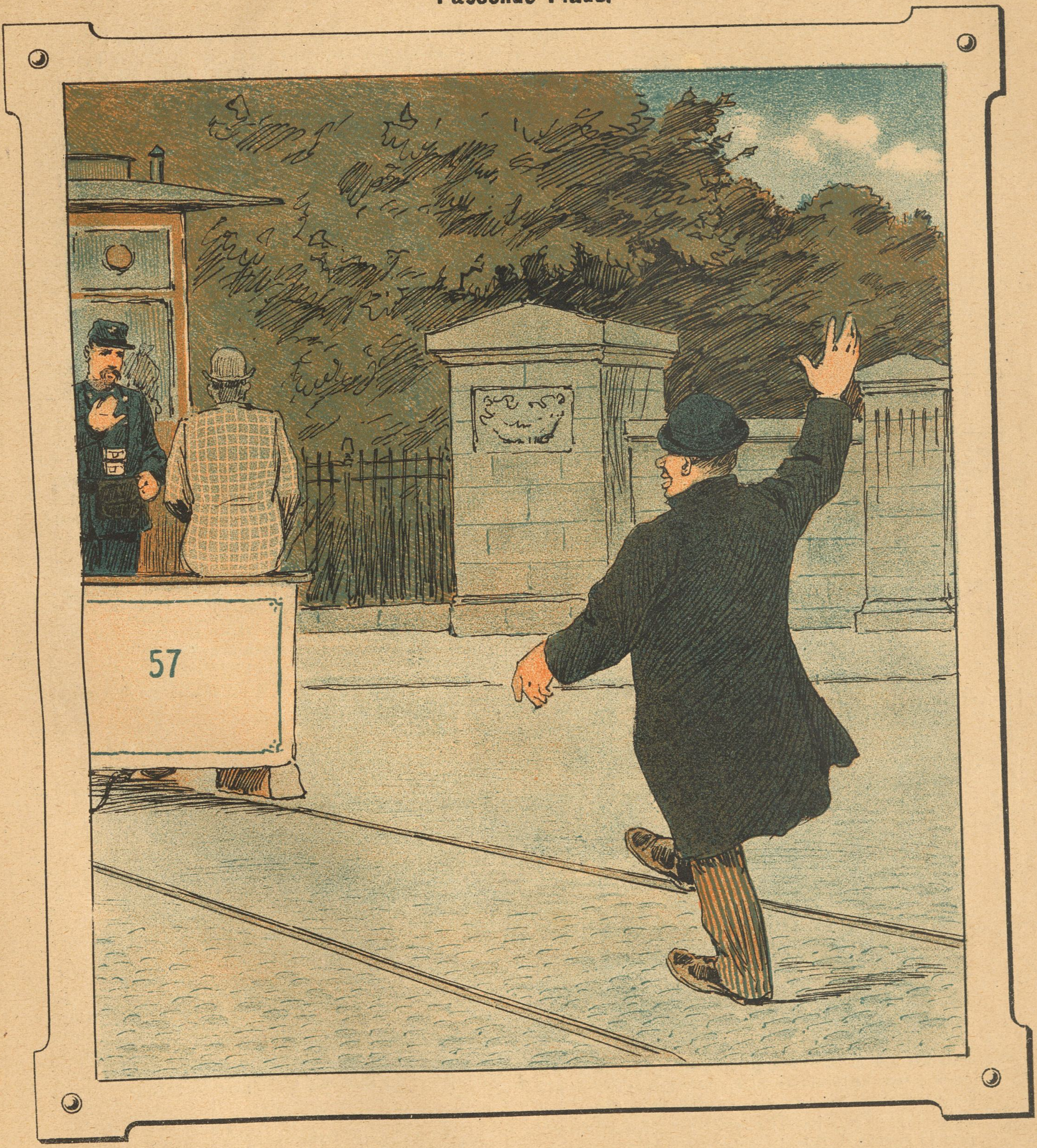

— Her er ingen Plads mer — Vognen er hel *fuld!*
— Naa — saa lad mig bare komme med — *jeg er osse fuld!*

Syl reflekterer.

— — Hihihi! Nu har jeg aldrig hørt Mage til Sjov. Nu er Nullerne kommet i Vælten, og jeg siger bare, lad nu min gamle Sopkenbro'er Peter Mortensen, som mener at han har slugt al politisk Indsigt, siden hans Makulatur har faaet Redaktør, lad ham nu komme og sige, siger jeg, som han plejer, naar han ikke kan staa sig: Du er et Nul, Syl! saa skal jeg svare ham: Rigtig, Peter, skal jeg sige, nu har Du truffet det lige paa Kornet. Netop et Nul er jeg; men det er et af Nullerne, der nær havde bragt Listeførerne i 5te Kreds til Fortvivlelse og som fik Carl Ploug til at gaa som en gammel Kælling, der havde Ligtorne paa Samvittigheden. Det var et af de Nuller som betød, at man hørte til Oppositionen, og som satte vor gamle Ven C. C. Andersen ind i Landsthinget for at lade Liebe Kærligheden føle, naar han ikke vil dirigere ordenlig. Ja, det er et af de Nuller, som fik Højre til at lægge Ryg til, naar P. Knudsen skal skære Remme af — — Hihihi! Nu har jeg været i daarligt Humør lige siden det store Afholdsmøde paa Fælleden, hvor der ikke var mødt flere end der magelig kunde være ude hos Andersen paa Solitudevej, og jeg kunde ikke begribe, hvad de Mennesker vilde paa Fælleden; men nu har jeg regnet ud, at det maa være alle Hestene og Køerne, der skulde tjene som lysende Eksempler for Afholdsmændene, skønt de forplumrer Vandet i Holger Danskes Briller, ligesom Afholdsmændene forplumrede vores Fællesmøde for os. Apropos! om Fælledmøde! Jeg møbte Bahnson i Tirsdags Aftes ude paa Amicivej. Han stod og støttede sig til en Lygtepæl og græd. Nu ligger det jo slet ikke for mig at spille Trøstens Engel. Jeg kan ikke fordrage Vand, selv om det kommer ud af Øjnene; men jeg syntes dog, at jeg maatte sige et Par Trøstens Ord, og talte lidt om en stærk Regering og Fred og Lykke i Landet; men han var trøstesløs i sin Fortvivlelse, og til Alt hvad jeg sagde, havde han kun et Svar: Vi har „Hurop slagte mig" faaet ordentlig paa Snuden i Dag. Vi har akkurat faaet valgt 93 Valgmænd. 93 Valgmænd! Lige det Antal vi ingen Brug har for. Ikke en eneste Valgmand, — — — — Nu maatte jeg gaa. Jeg kunde ikke lade være at le. Hihihi! 93!

Unyttig Bekymring.

— Hr. Pastor, er det vel rigtigt at bedrage en Jøde?

— Gør Dem ingen unyttig Bekymring, Petersen. Det vilde vel ikke være rigtigt, men det sker jo heller ikke.

I Provinsen.

En ung Købmand (til en i Besøg værende Digter): De tror maaske ikke, min Herre, at vi Købmænd ogsaa kan digte. Jo, jeg har t. Eks. allerede flere Gange besteget Pegasus.

Digteren: Ikkesandt, saadan paa en Maade som — Søndagsrytter!

Sikkert Tegn.

Kommerceraaden: Nu skal Du høre, lille Kone, Baronen er dødelig forelsket i vores Alma?

Fruen: Hvoraf slutter Du det?

Komm.: Jo, han har set efter i Skattebogen hvor meget jeg betaler i Skat!

Fra Fælleden.

Sergenten: Hva' Fa'en gaar De og gloer efter op i Skyerne, 37? Bild Dem bare ikke ind, at det er bedre at være Engel i Himlen end at være Soldat!

Fra Gaden.

(Efter Bryllupet). — Gratulerer, gamle Ven! Din Hustru er jo en sand Perle!

— Gu' er hun det. Lad mig sige det i en god Tid! Men, hvad jeg ikke kan døje, det er s'gu — Perlemoder.

Ved Forelæsningen.

Professoren: Naar vi saaledes lader den i Verden herskende Elendighed drage forbi vort Blik, saa kommer vi ubestridelig til at indrømme det sande i Sætningen: Lykkelig den, der ikke er født! Men, mine Herrer, af Millioner Mennesker er der næppe én, der oplever denne Lykke.

Blomstrende Stil.

„Tidens Tand, der tørrer alle Taarer, vil ogsaa lade vokse Græs over dette Saar".

„Ravnen" paa Visit.

Mel.: Mikkel Muk var født paa Torret.

For en halv Snes Dage siden
sad jeg i min Ravnekrog,
jeg ku' ej faa Hast paa Tiden,
rask jeg en Beslutning tog.
Vil I ha'e jeg skal fortæl'et? —
Naa lad gaa — saa lyt da til:
Jeg fløj over til Kastellet,
for at drive der mit Spil.
Huldiæ — Huldiæ osv.

Hold Jer nu paa Jeres Mave,
naar I hører hvad jeg fandt:
Paa en Træbænk i en Have
sad en lille Kommandant.
Jeg af Posituren saa, at
det var En med Disciplin:
sikke Sivsko — sikken Straahat —
det var Oberst Thorkelin.
Huldiæ — Huldiæ osv.

En af bitte Danmarks Sønner,
men en Militær saa stor,
sad her mellem Snittebønner
som en gammel Ama'rmo'r.
Han med Ben og Arme sprælled',
mens han sagte brugte Mund:
I faar ikke Lammefælled,
skønt jeg véd sgu ingen Grund!
Huldiæ — Huldiæ osv.

Disse Ord han pænt henvendte
til et Par udsendte Mænd,
og da jeg dem begge kendte,
saa' jeg til hvor de gik hen.
De tog ud til Fred'riksberre,
lige til Amicivej,
for dèr boer en fornem Herre — —
Naada—da! det tror sgu jeg.
Huldiæ — Huldiæ osv.

Sig, er Jesper Bahnson hjemme?
Gu'bevares, — værsaagod! —
Det var Ekscellencens Stemme,
det jeg ligestraks forstod. —
Han dem svared' med det samme:
Mine Herrer! Jert Parti —
maa De end'lig la' me' lamme —
Lammefælled faar ej I.
Huldiæ — Huldiæ osv.

Hermed slutted' Audientsen. —
Et vi lærte af den Snak:
Der er Skræk i Ekscellencen, —
han er bange for et Krak.
En Ting dog aldeles vist er,
— det er baade flovt og stygt,
at saagar en Krigsminister
belemrer sig med Frygt.
Huldiæ — Huldiæ osv.

Optaget.

Moderen: Saa, lille Marie, gaa nu ind og leg med Barnepigen.

Marie: Jamen, hende leger Fa'er med nu.

Fint skal det være.

Fruen: Hvad synes Du, lille Mand, skal jeg vaske mig til nedringet eller til højhalset Kjole?

Paa Eksercerpladsen.

Sergeanten: For Satan, I Klodrianer! Kan I da ikke begribe? Nu har jeg staaet her og præket for Jer en stiv, halv Time og stadig det samme Møg!

Medicinsk.

Lægen: Saa, nu har jeg foreskrevet Dem en ny Medicin, deraf tager De hvert Kvarter en Spiseske fuld. Nu maa De ogsaa gerne drikke et Glas Øl.

Patienten: Ogsaa hvert Kvarter, Hr. Doktor?

En Forskel.

En Dame (i Færd med at fiske i en lille Dam): Jeg kan nok faa Lov at vente længe, der er ingen der vil bide paa.

Fiskeren: Ja, min kære Frøken, saadan en Mudderpøl er heller ingen Balsal.

En særlig Kunst.

Brudens Fader: De vil være Kunstner; kan De da med Deres Kunst ernære en Kone?

Frieren: Hm! det er igen en Kunst for sig!

Fra et subjektivt Standpunkt.

En Bølle (ved Fødselsdagsfesten i Tivoli): Du, Fertnant, sikken en Masse Mennesker: Naar de nu allesammen begyndte at slaas — sikke Grin!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Et Bestyrelsesmøde.

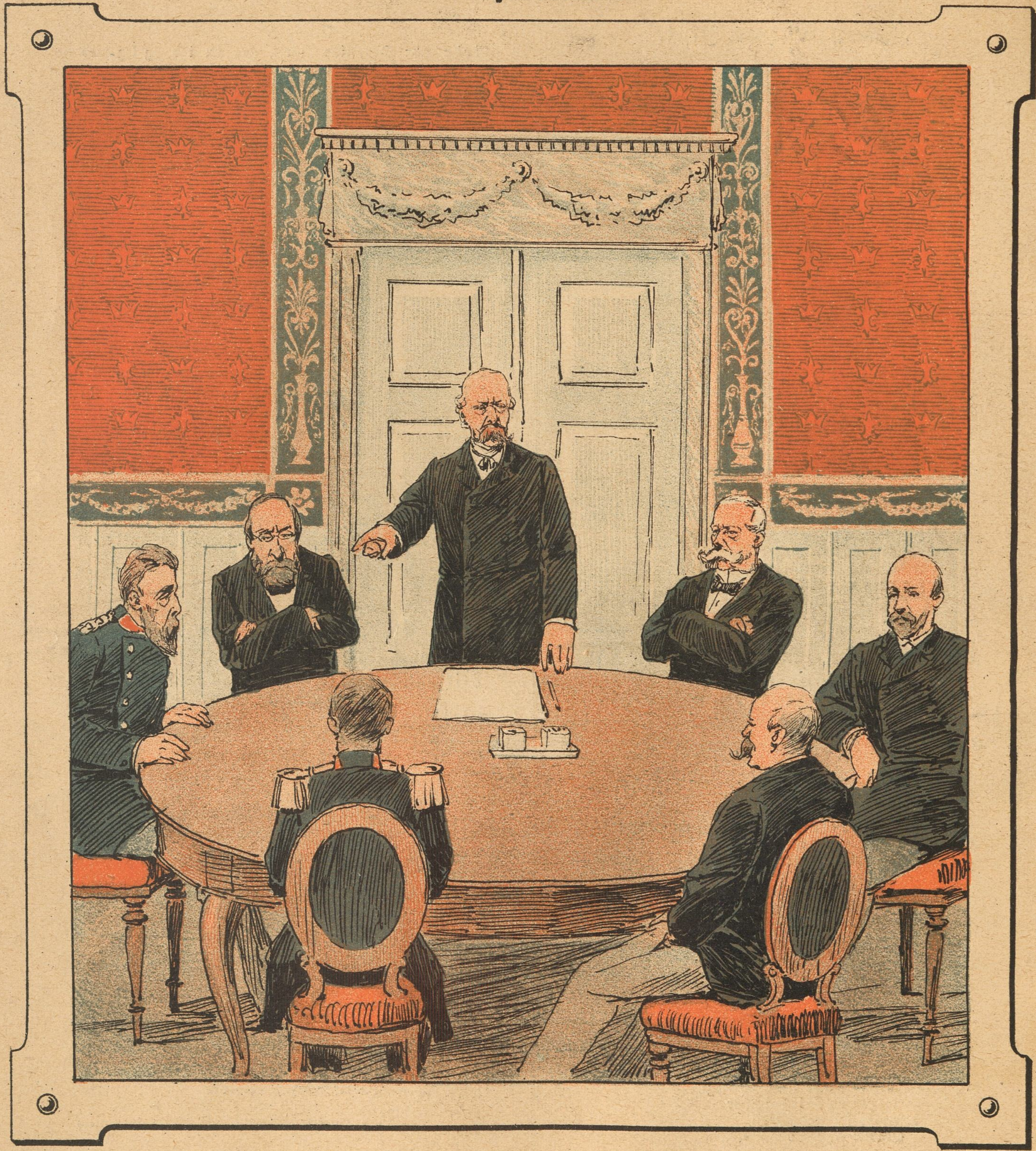

Præsidenten: Repræsentant Bahnson har overfor et Par socialistiske Udsendinge sladret af Skole. For vor egen Værdigheds Skyld vil jeg foreslaa, at vi i »Berlingske Tidende« erklærer ham for en Løgner!

Bahnson: Nej, saa vil jeg hellere sige at det er Løgn at jeg har sagt det.

Nr. 38.

RAVNEN

Søndag d. 21. September 1890.

Naturhistorie.

— Naa, lille Ella. Kan Du saa fortælle mig noget om Ravnen?
— Ja, »Ravnen« er et rigtigt morsomt Blad med saa mange pæne Billeder i.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En Sømands Brud har Bølgen kær.

„Vi fylkes altid som i Dag
med Gud for Konge og for Flag;
den Kurs er støt og ligefrem
og bringer Sejren hjem."
Det skrev „Avisen" Dagen før'n
vi tog den sidste store Tørn.
Hvorfor mon da omsonst de sled?
— — Det kommer Ingen ved!

I Højre er nu Nøden stor:
Tre Mand skal smides overbord.
Ja, Krieger bliver først sendt hjem,
det er jo ligefrem.
Og Ploug bli'r ogsaa verfet, thi
han si'er, han „helst vil være fri",
men hvor har Blom dog gjort Fortræd?
— — Det kommer Ingen ved!

Af Landsthingssalen kastet ud
paa Højbroplads der sidder nu
en Olding, som igen er Barn
og vinder „Nøgle"garn.
En fattig Kone ved hans Port,
hun kan nu ingen Ting faa gjort!
Hvor Ploug har sat sig hen i Fred —
det kommer Ingen ved.

Vor gamle, velbekendte Ven,
De husker nok, ham, „Malmigden",
han elsker højst paa denne Jord
sin egen kære Bro'er.
Men sætter man paa Tryk det frem,
saa faar man Kongens Foged hjem,
thi Jensens Broderkærlighed
den kommer Ingen ved.

Hr. Tietgen er ej Socialist,
men sommetider Kavtionist,
og naar han saa betale skal,
den revner med et Knald.
Saa si'er han uden vid're: „Nej,
de Penge jeg betaler ej!"
Men hvordan Dommen til ham sved,
det kommer Ingen ved!

Da Rahden rejste bort fra os,
han efterlod en lille Klods,
og nu staar hanses Rykkere
og er bedrøvede.
De gjorde gærne Udlæg i
den rige Russers Baroni;
men spør' de saa, hvad Godset hed,
— — det kommer Ingen ved!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, saamæn er der noget i den gamle Talemaade, at den, der er ved at drukne, griber efter et Halmstraa, for netop saadan bærer Højre sig ad nu efter Nederlaget ved Landsthingsvalgene. Højre, som saa længe Kampen har staaet om Estrup og hans Provisorier, ikke har været til at mane frem til et offenligt Møde, Højre, der har holdt sine lukkede Møder alene for Højre-Herrer, og som har udstedt Parol paa Parol til Partiets Menige om endelig ikke at gaa til Oppositionens offenlige Møder, medens det har ladet de Unge svinge sig paa Plougs Dansebod, for at de ikke skulde gaa hen og høre Oppositionens Talere — dette Højre vil nu selv til at holde offenlige Møder og har til en Begyndelse givet Danseboden saa vældige Spark, at den gamle Brakke rimeligvis ramler sammen og begraver Dansemester Ploug under sine Brædder, der er lige saa ubehøvlede som han selv. „Da liegt der Hund begraben!" siger Matzen saa, og det bliver formodenlig al den Ligtale Ploug faar, naar han gaar ud af Partiets Tjeneste som et politisk Kadaver, hvis sørgelige Rester Partiets Pølsefabrikanter ikke engang kan bruge til at fylde i de slunkne Tarme, som de propper deres Kunder med, men det, at Højre nu vil spekulere i offenlige Møder, er det klareste Bevis paa, at Partiet føler, at dets Undergang er nær, og naar det saa i sin Dødsangst har grebet efter og har faaet fat i Halmstraaet, i de offenlige Møder, saa drukner det, det gaar til Bunds i saadan en Fart, at Matzen ikke engang faar Tid til at „vende Madam Svendsen" i den „sidste Vals". For De kan jo nok begribe, min Kære, at naar Højres Talere lige fra Frederik Hansen og Rysſel til Bahnson, Nellemann og Scavenius træder frem paa et offenligt Møde i Oppositionens København for at forsvare Fæstningerne, Provisorierne og Gendarmerne — og andet har de jo ikke at forsvare, eftersom det er Fæstningerne, Provisorierne og Gendarmerne at Højre og dets Regering lever paa! — saa bliver det for de Herrer en saa grundig Vandgang, at de aldrig mere faar hverken dem selv eller deres Provisorier osv. paa det tørre igen. Og det er jo dog det, det kommer an paa for hele Kompagniet, at have sit paa det tørre. Men derfor tror jeg heller ikke, at det bliver til Alvor med Højres offenlige Møder. Det er bare saadan et beroligende Kinderpulver, som

Partiets kloge Koner har anordnet til de Højremænd, der er blevet gnavne over, at jo flere Valg der kommer, des flere Prygl faar de. Man kan jo ikke fortænke de stakkels Mennesker i, at de bliver ked af, saadan Gang efter Gang at maatte ligge Ryg til, og saa bag efter blive skældt ud af deres egne Blade oven i Købet, og det er forstaaeligt, at de synes, at nu kan det være nok med det Pryglери, saa meget mere, som det jo paa en Maade er de forkerte Rygstykker, det gaar ud over, men man kan lige saa gærne sige dem det rent ud, at fra nu af vil der ved hvert Valg bestandig vanke flere Prygl til Højre. Oppositionens Stemmer vil falde med en stedse tungere Vægt paa Højres politiske Rygstykker, saa at Højremændene tilsidst mørbanket og med ømme Lemmer erkender, at det Estrupske Ministerium med samt dets Provisorier er ikke alle de Prygl værd — og saa siger Højre: Tak for Kaffe!

Gravvers

paa Trinitatis (††† „Avisens") Kirkegaard.

I.

Carl Ploug.

Her under hviler Carl Ploug,
hans Ende den var meget flov,
han havde trodset Ket og Lov,
var med i Højres Bøllesjov.
Som Redaktør hans Pen var grov,
som Landsthingsmand han sad og sov.
Han i en Ende Valgrets-Tov
sig hang tilsidst i Folkets Skov.

II.

Blom.

Hernede slumrer Blom, min Bedste,
han elsked' Seletøj og Heste
og Uniform og blanke Knapper,
men han var ikke meget tapper;
han Oberst var, men ej Soldat,
for løse Skud fra Taburetten
han skælvede, bad om Pardon,
svor: ej at være moderat,
og stod for Estrups Sag paa Pletten
som en (politisk) stor Kujon.
Tilsidst gik Vejret af den Gamle,
han faldt paa Folkets Barrikade
i Valgmandsvalgets Borgergade,
og Venner her hans Støv lod samle.

III.

Krieger.

O, Vandringsmand, læs højt før bort Du viger,
den Gravsten her ej meget siger,
det gjorde heller ikke Krieger.

En rædselsfuld Begivenhed.

(Se det store Billede.)

Melodi af „Pigernes Jens".

Det var langtfra bleven Maaren,
der var Sjov paa Rundetaaren.
Folk var endnu ikke oppe,
for de hvilte deres Kroppe;
men se, jeg var rigtig oppe-
over Kirke-Taarnes Toppe.
Jeg var oppe med Ballonen
i Funktion for Redaktionen.

Det som sagt var langtfra Maaren,
der var Sjov paa Rundetaaren.
Hele Byen laa i Dvale,
Folk de sov paa deres Hale,
drømte dejligt, som man plejer,
efter Valgdags Kamp og Sejr,
kun de sølle Højremænner
laa i Søvne og skar Tænder.

Altsaa, det var langtfra Maaren,
der var Sjov paa Rundetaaren,
da jeg fra mit høje Stade
saa tre gamle, gnavne Rade,
de var afklædt, alt var borte,
selv Humøret, — kun en Skjorte
var det hele — Død og Plage!
som de havde nu tilbage.

Det var næsten bleven Maaren,
sikket Sjov paa Rundetaaren.
Maanen kigged' fra det Høje,
og nu saa jeg ganske nøje
Fredrik Hansens flommefede
grimme Fjæs i Maanen svede,
Angstens Sved ham rædsomt pinte,
ærgerlig han sad og tvinte.

Det var ikke langt fra Maaren,
sikket Sjov paa Rundetaaren.
Over Gitterværket stiger
Ploug og Harald Hansen, Krieger.
Jeg saa Ploug paa Kanten trippe,
holdende sit Nøgleknippe.
Det er tungt, men — det er dog bedst
for en gammel, treven Plovhest.

Det er atter bleven Maaren,
sikket Sjov ved Rundetaaren.
En Komedie ganske gratis
saa man nu ved „Trinitatis".
Fred'rik var ej mer paa Flæsket
og „Avisen" glemte Fjæsket.
Nøglerne til Hovedstaden
de laa gemt i Rømersgaden!

En rædselsfu

Ballonfotografi Natte

Se Tekst

d Begivenhed.

n mellem 9—10 Sept. 1890.

n inde i Bladet.

Tittitgen.

Vort Fødeland var altid rigt
paa Pengesækkens Helte,
der ansaa Brøsighed for Pligt
og skældte, smældte, sprælte.
Blandt dem, der gjorde højest Spræl
som uforskammet Børste,
Tittitgen har nok havt det Held
at regnes for den første.

Ved Generalforsamlinger
man ofte maatte taale't,
at unge Mænd som Gamlinger
af denne Fyr blev aalet.
Ifald de talte altfor frækt
om Regnskabsrevisionen,
Tittitgen gav dem grov Konfekt —
Hu ha! saa gik Ballonen!

Ja, han var Børsens Matador
i Kraft af mange „Penger";
men véd De, hvad vi ellers tror? —
Den gaar vist ikke længer.
Hans tro Kohorte falder fra,
Tittitgens Partisaner
har snart vist faaet nok dera'
og søger andre Baner.

Der dukker Et og Andet op
om smudsige Processer,
og Ord som „Svindler", „Jobb" og „Snob"
faa nærmere Adresser.
Alt længe har man sporet Ild,
der glødede' under Asken.
Der skal vist ikke meget til
Tittitgen gaar i Vasken.

Som Arbejdsgiver har man alt
i Kortene ham kigget,
og det var ingen smuk Gestalt
der viste sig for Blikket.
Saa mangen ærlig Smedesvend
og rask Matros med flere
Geheimeroden banded' hen,
hvor Peb'ret skal florere.

Og nu for nylig har en Dom,
der skræmmer ved Eksemplet,
hvad han vist næppe synes om,
den fine Herre stemplet.
Og jublende Singsalia!
Hep! Hep! Hurra! Singsalia!
med Fryd i Hjærtet synges a:
Fyrbød're og — Gedalia.

En Mand kan slig en hæslig Dom
nok bringe til at sukke,
og der er flere Høner, som
man skal med Manden plukke.
Hvad bliver det vel til med din,
den kære Marmorkirke? —
den er og bliver din Ruin,
om ikke Du vil virke!

Springfyrene.

(Frit efter Frederik Hansen.)

Der var en Gang en Loppe, en Græshoppe og en Springgaas, der vilde se, hvem der kunde springe højest og saa inviterede de alle „Avisens" Læsere hen paa Trinitatis for at se paa Stadsen.

„Det kan være der vanker en kongevalgt, en Lotterikollektion eller Plads i Kirkeraadet til den, der springer højest," sagde de, „for det er da saa fattigt at springe for Ingenting."

Loppen kom først frem, den var vant til at bide, den havde nemlig i mange Aar boet ved Gammelstrand og faaet sin Opdragelse paa Loppetorvet.

Saa kom Græshoppen; den var sværere fordi den i flere Aar havde været paa Græs hos Godsejerne. Den var voldsom krigerisk af Naturen og gned jævnlig sine Bagben op ad de fynske Kanonkvinder. Den talte stadig om at slaas til sidste Mand og falde paa Ærens Mark. Skumlere paastod nu rigtignok, at det var fordi den var erklæret for fuldstændig ubrugelig til al Krigstjeneste og derfor i det højeste risikerede at komme med til „den Sidstes" Begravelse.

Springgaasen kom tilsidst; den red paa en Kæphest og var saa mager, at man baade kunde se og føle dens Sideben. Den var sidste Vinter plukket saa grundigt paa Frederiksberg, at baade Kød og Fjer var gaaet fløjten. Den var i siu Tid Skildvagt ved „Nationalbanken" og havde, for ikke at friste Andre til Kassesvig, puttet den hele Beholdning i sin egen Lomme. Man sagde rigtignok, at Beholdningen hængte ved, fordi den, som andre Springgæs, havde en Begklat i Enden. Den havde ogsaa været Skildvagt paa Nørrefælled; men da den her havde ladet sig lokke til at give Fjenden Feltraabet, var det derfor blevet den forbudt at tale ved offenlige Sammenkomster.

„Avisen"s Læsere saa' paa Springfyrene, men sagde ikke noget; de vilde først se Springet og saa kunde Frederik bagefter kigge i Vejviseren efter „Avisen"s Abonnenter.

Nu var det Springet om at gøre. Loppen sprang saa højt, at den blev siddende paa „et svampet Hjærte"-Blad for Danmarks Højreforeninger, hvor den, ubehageligt nok, har Udsigt til at blive knækket.

Græshoppen sprang kun halv saa højt, endskønt den tog Tilløb helt ude fra „Niende" og havde faaet Student Frederiksen til at staa „Buk".

Springgaasen betænkte sig længe paa Springet, den var nemlig i fuld Rustning med „Garderhuen" paa Hovedet, „Nordvestfronten" paa Ryggen og „Middelgrunden" i Enden. Den ventede bare paa sin Ven Liebe for at tage en Beslutning; men da Liebe kom og erklærede, at han aldrig overfor sine Venner tog Beslutninger i finansielle Spørgsmaal, tilbød Lars Dinesen sig som Springbrædt og — vips satte Springgaasen paa langs over Kæphesten og lige i Ansigtet paa Deputationen fra Rømersgade. „Uh! det var en fæl én," sagde de Andre, „men lad bare „Tante" sige det er Løgn."

„Det gør jeg s'gu osse," sagde Springgaasen," for højest sprang jeg s'gu alligevel, og som en „lille Boulanger" gik den ned i Nærheden af Larsens Plads for at hente en ny Klat Beg, til den atter skal paa Vagt ved „Nationalbanken".

Loppen sidder endnu paa det „svampede Hjærte", fordi den har faaet „uklart Hovede" ved at stirre paa et forgyldt Kors.

Græshoppen satte sig paa Kanten af en Muddergrøft og gjorde Vrøvl, fordi der af 127 Abonnenter paa Vesterbro var 108 løbet deres Vej, og hvad skal man med 19 Abonnenter, de kan jo ikke holde Liv i én Græshoppe, langt mindre i hele „Avisen"s Græshoppesværn. Dens sidste Vise var et Sørgekvad over de faldne Bahnsonister fra 9. September.

En Kæmpevise
om
Broderkrigen paa Kristianshavn.

Var sig hin liden Maler,
Hannem, Kristjan, den niende
Kredses fejrede Taler
og dumpede Helt fra Thinge.

Var sig den liden Maler,
han sad saa lunt inden Dore.
Ejed han mangen Daler
af Sølverglansen, hin hvide,

Var sig den gæve Maler,
den dumpede Helt fra Thinge.
Saa til sin Bro'r han taler,
mens Øjnene harmfuldt rinde:

„Ej tør Du paa mig lide,
om end vi er Brodre baade,
det skal for Sandten Du vide,
hos mig skal intet Du finge.

Det skal for Sandten Du høre
og drage i Hu og Tanke:
Ej skal Du tjene en Øre
hos mig og hos mine Fæller.

Svigted' Du ej hin kolde
Dag, da i Ridehuset
hist ved de høje Volde,
Stemmerne skreves og talte.

Svigted' Du ej hin tunge
Dag, da jeg stred og dumped'? —
Min og Fællernes Punge
ere for Dig tillukte."

Var sig den liden Maler,
han lukte sin Broder ude.
ringe er han som Taler,
ringere end som Broder.

* * *

Harmvred staar nu hin Maler
væbnet i Jærn og Plade.
ejer han mangen Daler
og Fogden følger ham gærne.

Følger ham med stor Glæde,
med Forbuds-Bullen i Lommen.
Trygt kan hin Maler træde
mandelig frem for Wiinblad.

Tryggelig kan han træde
frem med Foged og Forbud.
„Ravnen" med storen Glæde
skal om hans Dyder sjunge.

Nøgle-Assurance-Bureauet

er Navnet paa et nyt Bureau, hvor man for en billig aarlig Præmie kan assurere sine Nøgler.

Kun Skade, at dette Bureau ikke er bleven oprettet noget tidligere. — Ikke sandt, lille Ploug?

Den sidste Udvej.

— — William! raabte han, det er altsaa alt, hvad vi har tilbage? — Et tomt Værelse! — ræk mig Revolveren!

— Georg, betænk Dig! Hvad vil Du gøre?

— Og det spørger Du mig om? — jeg vil — gaa hen og laane et Par Kroner paa den.

Amerikansk Reklame.

(Slutning paa et Jagtæventyr — Spænding.) — — Ja, mine Herrer — (fortsatte Fortælleren) — jeg var Dødens sikre Bytte — den sidste Kugle forfejlet — min Jagtkniv knækket ved Skaftet — jeg følte allerede Uhyrets varme Aande i mit Ansigt! Da — fik jeg en Idè, som er Skyld i, at jeg nu sidder her.

— Og det var? — spurgte man aandeløst.

— Jo, hurtigt som Lynet, det var mit sidste Forsvarsmiddel — trak jeg en lille Daase frem og kastede Tigeren Indholdet i Ansigtet — — den stansede — fnyste og styrtede i vild Flugt tilbage mellem Klipperne — jeg var frelst!

— Men hvad var der da i Daasen? spurgte man.

— Snus, mine Herrer! Det bedste Snus, som findes i Verden! Det faas hos Firmaet Holy & Co., Bridgestreet 16, Boston. — — Skaal!

Ved en Snaps.

— Men hva' sa'e Du da te Assestenten, Pedder, siden a' Du fik Lov aa sleppe mæ de samme?

— Jo, seer Du, je sa'e, a' sku' je bie mæ de samme te om Maarenen, saa resekerede je aa miste mit go'e Arbeje aa saa kunde je inte betale den Bøje je faar. Saa tyggeje han lidt paa Penneskaftet aa sa'e mæ et velvilli Nik: „Skrup saa a'. Va de inte pænt sagt — va?

— Jo!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

„Avisens" Stokmilitarist.

Sjuskommandanten hviler sig paa sine Lavrbær.

Nr. 39.

RAVNEN

Søndag d. 28. September 1890.

— Har Du hørt, at Petersen er bleven tosset?
— Nej, hvordan?
— Jo, lige som han stod til Fyraften, saa begyndte han at fægte med Arme og Ben, tale vildt og var kort sagt helt fra'en.
— Han skylder mig s'gu 40 Kr., dem haaber jeg da han betaler.
— Nej, saa tosset tror jeg s'gu ikke han er.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Naar først Højre ofre skal til Socialismen,
saadan som ved dette Landsthingsvalg det sker,
er det rigtig pænt, de ofrer Mil'tarismen,
saa kan vi i alt Fald ej forlange mer.
Blom han fik et Spark og Carstensen en Lussing,
og saa tog de Civillisten Raadmand Fussing,
dèr bli'er Industrien godt repræsenteret,
naar først Matzen han har faaet ham dresseret!

Bahnson leger nu, at Fjenden er i Landet,
thi han elsker Kampen lidenskabeligt,
Tyskerne bli'er af de Danske overmandet,
og de kæmper allesammen drabeligt;
Selv om ikke netop de hinanden myrder,
er der dog en hel Del Ryttere, der styrter;
men den Krigsleg var jo heller ingen Nydelse,
naar der ikke var en Smule Blodsudgydelse,

Jesper kan saa daarlig være Blod foruden,
som fra Hærens Lab'ratorium man véd;
hvis man mukker dèr, saa vanker der paa Snuden,
— det er jo en klar og tydelig Besked.
Tale højt, det passer ej for slige Slaver,
holde Kæft de maa, mens de Patroner laver.
Glæde har de kun af Officersmadamen,
thi hun gaar i Vandet for dem allesammen!

Hvem der bare hørte til de fine Svende,
i Foreningen af 1860;
lutter glade Arbejdsmænd man ser der henne,
som med Livet er uhyre vel tilfreds.
Der er Krigsministre og Entreprenører,
Amtsforvaltere og høje Kommandører,
som med Massevis af Steg og Vin til Raadighed.
viser hvordan de foragter andres Graadighed.

Plejebørn, de har det drøjt i vore Dage,
de bli'er pryglede og sultede ihjæl.
Men derom det nytter ej at føre Klage;
det faar roligt Lov at gaa alligevel.
I de Sager Politiet nødigt roder,
thi det drejer sig jo kun om Smaafolks Poder,
og naar de forsvinder, maa de med Nødvendighed
blive sparede for dette Livs Elendighed!

Fyrsterne de har det ogsaa skidt for Resten;
deres Troner ser lidt vaklevorne ud.
Hvis de ikke var saa hellige, man næsten
skulde tro, de var forladt af deres Gud.
Fra Italien og Portugal man hører
stadig, at Republikanerne sig rører.
Blev der Opstand dèr — det siger vi udtrykkelig —
Gud, hvor „Ravnen" vilde føle sig ulykkelig!

Kaffesladder.

Fru Skade: Det er da en mageløs Opfindelse den Læge har gjort, som har fundet paa, at putte en elektrisk Lampe ind i Hovedet paa Folk, saa at det bliver oplyst lige som en af de kulørte Lamper inde i Tivoli og saa gennemsigtigt at man kan se baade hvad Folk har i Hovedet og hvad de ikke har i Hovedet. Jeg „supponerer" nu bare, som Bahnson siger, naar han leger Krig ude ved Forterne, at man fik anbragt saadan en Lampe inden i Frederik Hansens Kvistetage, saa skulde det vise sig, om den er lige saa tom som Professorens Flaske, naar han har drukket et Mindebæger for salig Ploug, eller om den er fyldt med Tarme, hvad der ikke er umuligt, for det er jo klart, at efter Landsmandsvalgene er Frederik slet ikke med paa Situassjasken, som Skade si'er, for ellers kunde „Avisen" da ikke være saa umanerlig spydig at holde Lovtaler over sin Ven, Kommandør Carstensen samme Dag, som denne i Højres Møde blev infam kasseret som Landsthingsmand, medens Raadmand Fussing tog Fusen og væltede baade Kommandøren og Oberst Blom, som for Resten „ligger paa sine Gerninger", som der staar i Bahnsons Gendarmlov, for han sa'e selv i Landsthinget den Gang han vilde gøre sig lækker for Højre, at „nu skal det være forbi med Moderationen". Nu tager Højre Blom paa Ordet, sætter al Moderation til Side og sætter Obersten „ud af Spillet". Det maa være drøjt nok for de to militære Herrer, at se Rismølleren blive foretrukken og kunde man med den omtalte elektriske Lampe lyse lidt op i deres Hjærnekasser, saa vilde man maaske opdage ikke just de venligste Tanker om det utaknemlige Højre, der har maattet vrage blandt sine „fortjente" Mænd, bare fordi det har alt for mange af dem. Højre er i samme pinlige Forfatning som en ulykkelig Familiefader, der har syv giftefærdige Døtre, men ikke kan finde Friere til flere end fire, og saa maa det gaa ud over de grimmeste, men det bliver jo for Resten al Tid en Smagssag, om Nellemann er kønnere end Blom, eller om Matzen er mere elskværdig end Carstensen, men hvorledes tror De, min Kære, at det ser ud inde i Plougs gamle Hoved, især efter at Rysjel har holdt Ligtalen over ham? Jeg er nu vis paa, at Ploug er saa gal i Skrallen, at han aldrig spiller paa saa meget som en Ottendedel i

Nyssels Kollektion, og det kan man da heller ikke fortænke ham i, for hvorfor skulde Nyssel lade ham høre, at han var for gammel, men kender jeg Ploug ret, saa havner han sig nok, og kommer Nyssel en Dag over Højbroplads for at besørge et paatrængende nødvendigt Ærinde, saa vil Ploug nok vise ham, at om ogsaa han, Ploug, har mistet „Nøglerne til København", saa har han dog endnu Nøglen til det lille Hus, som samme vrede Ploug har forbudt Konen med „Aftenbladet" at betræde, og se saa staar Nyssel der og véd bogstavelig ikke, hvad han skal gribe og gøre i. Tak for Kaffe.

En Riddersmand.

Mel.: Jean Duroe er en Adelsmand.

Dinesen er en Højremand.
kendt i det hele Land;
hans Tunge er sleben til Talens Brug,
Bonde er han, men kun i Smug,
og selv om hans Maal er frist fra Fad,
:,: saa er han dog lige glad. :,:

Dinesen er en Højremand,
kendt i det hele Land;
Smaapiger er han den bedste Ven;
Fjende var han kun Venstremænd;
han mødte til Møder i By og Stad
:,: immervæk lige glad. :,:

Dinesen er en Højremand,
kendt i det hele Land,
alt længe vented' han paa sin Løn,
som vores Højres bedste Søn;
nu har han faaet sit Kors, den Rad.
:,: Nu er han kisteglad. :,:

Dinesen er nu Riddersmand,
sky'r hverken Ild eller Vand;
Sit Kors han bær' paa det brede Bryst,
bruger i Kamp sin Aand og Røst;
nu har han Hæder, Pi'er og Mad,
:,: nu er han rigtig glad.

I Værkstedet.

Lærlingen (til Mesterens Kone): Aa, Madam, vil Mesters Kone være saa venlig, at lukke Døren, det trækker!

Madamen: Hvad kan det genere Dig, din Hvalp?

Lærlingen: Inte mig, men Osten kunde blæse af mit Smørrebrød.

Salt er Salt.

Fruen: Men for Himlens Skyld, Ane, hvad har Du dog gjort ved Suppen i Dag? Vi er alle bleven dødssyge!

Ane: Ingenting, Frue, men Køkkensaltet var sluppet op, og saa tog jeg den Pakke Salt, der laa i Spisekamret!

Fruen: Mit Karlsbadersalt! (Tableau!)

Til Valgmændene!

Mel.: Enhver, som har traadt sine Børnesko.

Signalerne kalder: Frem Valgmænd, frem!
Til Kamp, husk det gælder vor Sag.
Ved Enighed fører I Sejren hjem,
og det ved et eneste Slag.
Med Stolthed vi hæder vor Forpoststilling,
til Skansens Erobring har I Bevilling.
:,: Vis nu I kan stride,
thi nu er det Tide.
Frem Valgmænd og gør Eders Pligt! :,:

Saa spræng Reaktionens forhadte Flok,
som kun har os Ulykker bragt.
De Herrer skal føle vi længe nok,
har taalt deres Haan og Foragt.
Vi længe har taalt denne Landeplage,
nu vil vi for Alvor Revanche tage.
:,: Lad dem faa at mærke,
at vi er de stærke.
Frem Valgmænd og gør Eders Pligt! :,:

Vort Landsthing har hidtil kun været sløjt,
kun taabelig Snak har man hørt.
Fortolkninger og provisorisk Pøjt,
har Landet til Undergang ført.
Der glatvæk blev ødslet med Millioner,
til Forter, Gendarmer og til Kanoner.
:,: Saa lad os herefter,
faa friskere Kræfter.
Frem Valgmænd og gør Eders Pligt! :,:

Der trænges nu haardt til at luftes ud,
selv om det skal koste Besvær.
Der kan ikke bruges for skarp en Lud,
til skurvede Ho'der som her.
Til Bloksbjærg med alle de graa Parykker,
Slaa Trældommens Lænker i tusind Stykker.
:,: Saa bryd alle Skranker,
for Frihedens Tanker.
Frem Valgmænd og gør Eders Pligt! :,:

Paa Tirsdag skal endelig Slaget staa,
og sejre vi kan naar vi vil.
Men ikke en eneste svigte maa,
thi saa staar vor Lykke paa Spil.
Mød alle paa Pletten og vælg Kammerater
til Landsthinget, to Social-Demokrater.
:,: Husk paa nu det gælder,
at Højre vi fælder.
Frem Valgmænd og gør Eders Pligt! :,:

Trøst.

— Jeg siger Dem, Fru Brask, De gør Dem intet Begreb om, hvilken anstrængende Tjeneste min Mand har som Politibetjent! Ingen Nat kommer han hjem førend Kl. 2!

— Trøst Dem, Kære, min Mand er ikke Politibetjent, men han kommer heller ikke tidligere hjem!

I Regnetimen.

Læreren: Hvor meget er 90 og 90?

Eleven: 1 Kr. 80 Øre.

Fra Skolen.

— Sig mig, Anna, hvor fødte *Jomfru* Marie?
Anna: Ved Gud i Himlen, Frøken, det siger jeg ikke.
— Værs'god og sig det!
Anna: Fa'er sendte hende paa Fødselsstiftelsen.

Ærlig talt.

— Du er dog den frækkeste Tøs, jeg har kendt. Du tilstaar din Uærlighed og paastaar alligevel, at Du er ærlig.

— Jamen, Herregud, naar jeg ganske ærlig indrømmer min Uærlighed, saa maa jeg dog være ærlig.

I Kapellet.

Der stod tre Kister i Kapellet, kulsorte Kister med pluskæbede Englehoveder paa. De i Kisterne hvilende Afdøde var „en fra 48", en gammel Krieger og en pensioneret Oberst. De var døde af den galopperende politiske Svindsot, som i Aarene 1884—90 gjorde det af med saa mange Højremænd.

„Ravnen", som paa Grund af sin gode Kulør befandt sig ganske vel mellem de sorte Kister, sad just i Tanker, da Døren til Kapellet atter gik op og 397 Højrevalgmænd kom asende med en stor sort Kiste, større og sortere end alle de andre. Den var slem at faa anbragt, men der manglede ogsaa 76 Ligbærere, og Kisten indeholdt en ved et Prøvevalgmøde Mandag Eftermiddag afdød Kommandør, en Allerhelvedes Karl, som var bleven slaaet ihjel af et Postbud ved et motiveret Forslag om at faa den ene af Kommunalbestyrelsens Murermestre gjort, om ikke livsvarig, saa i det mindste 8-aarig.

Og ind i det murede Kapel bar Mændene tavs og lydløst den af Postbudet forseglede Kommandør-Ligkiste.

Talen i Kapellet forrettedes for de tre første Kisters Vedkommende af Pastor Ryssel fra Rhabarberlandet. Han mindede om det smukke Ord, at her i denne Verden gaar al Ting med Lodder. „Han fra 48" havde nu fristet den Klasselov at glemme Fornyelsen af sin politiske Ottendedel i Landsthingslotteriet. Men stod der ikke saa smukt i Salmen:

Henover Tidens Hav der gaar
en Dønning død,
ved Styret Vold og Vilkaar staar,
af Graven jordet Fordom gaar,
og Sandled lider slette Kaar
og Frihed Nød.

Ingen havde i saa høj Grad som denne Afdøde bidraget til at den jordede Fordom atter var staaet op af Graven, og naar nu den gamle Digter selv var lagt i Kiste, vilde Fordommene atter følge ham, de Stores Fordomme mod de smaa — Kollektører og Traadhandlere. Hvad det galdt om i denne syndige politiske Verden var at fremme hin Lighedsaand fra Livets unge Dage, og i den Retning havde Afdøde været et Jærn, ja et ligefremt Plougjærn. Det med Ligheden kunde ske derved, at de fornemme Damer i pæne nedringede Kjoler dansede i Digterens Dansebod med Fr. Hansens Skruebrækkere, Ministerfruen med Arbejdsmand Selmer, Prof. Matzen med Madam Svendsen, Scavenius med Laura, Bahnson med sin fynske Kanonpige, Greven med Marie Stupige, Baronessen med Hotelkarlen — ja, det var vel en Overvejelse værd, om man ikke burde drage Majestæten med ind i den politiske „Saa født-Vals"

Pastor Ryssel endte med Bønnen:

Estrup vor,
Du, som er paa Taburetten,
Vanhelliget er dit Navn,
Men for os styrer Du Riget.
Ske din Vilie i Landsthinget som og i Folkethinget,
Lad „Politiken" ikke lede os i Fristelse,
Og fri os for „Social-Demokraten".
Thi dit er Riget, Magten og Æren under Provisorierne,
Amen!

* * *

Derefter talte „Ravnen" for Kommandøren. Han gik uanet bort og han vil ikke blive savnet, thi hans stærke Røst lød kun paa Kommandobroen, naar Søfolkene skulde gøre Ekstratjeneste for fin Visit; i Landsthinget snorkede Kommandøren højere end alle de andre Snyvere. Men Dommens Dag var kommen for Syndere, og Kommandøren laa nu paa sine Gærninger, en slagen Søofficer, som fortjente det civile og menige Folks For — a .. — Glemsel.

Efter „Ravnen"s Tale blev talrige Kranse baaret ind. Der var mange med „Anemoner" og Granatblomster, bestemte til de militære Kister, og Valmuer, som Symbolik for Søvngængere i Førstekammeret.

Under Geværsalver og Klokkeringning blev Kisterne baaret ud af Kapellet til Roskildetoget. Jordfæstelsen foregaar i den gamle Kongeby, Tirsdag den 30te ds.

* * *

Efter Sigende vil Pastor Ryssel blive Ridder, hvorimod „Ravnen" vil blive suspenderet af Præsteembedet for formastelig Tale.

Ny Husarievise.

Mel.: Prinsen af Arkadiens Vise.

Jeg synger ikke lange Arier,
jeg siger kun, at til min Sorg
er jeg en af de smaa Husarier
fra Toldbodvej og Jægersborg;
vi er de militære Tarier,
i dette lille rare Land;
vi bli'er behandlet af Barbarier,
og slaaet og puffet alle Mand.
Til Pif og Paffen og Fanfarier,
gaar vi i Felten, vi Husarier,
Huha! — Huha!
Hu — Husarier.

Med Pik og Pak for at forsvare Jer,
vi ta'er i Krigens Hede ud,
jeg siger bare: Gud bevare Jer,
hvis I sku' staa som os for Skud.
Ritmest'ren bander: Fanden far' I Jer!
og la'er os ride som besat;
vi bruger Sporer og Kandarier,
men stundom hænder det jo at,
vi gaar i Vandet, vi Husarier,
med vore Dækken, Dikkendarier.
Huha! — Huha!
Hu — Husarier.

Som nogle rene Malabarier,
ta'er vore Officerer fat;
der hjælper ingen Lirumlarier,
vi følge maa med dem slat,
vi ere endnu kun Skolarier,
og vore Heste dratte nemt;
og I kan sagtens nok forklare Jer,
at den Slags Dratten, det er slemt,
der hjælper ej for os Vikarier,
vi maa selv døje, vi Husarier.
Huha! — Huha!
Hu — Husarier.

Sporvognsaktietrafik.

Mel. af „Talismanen".

Alt jeg i min tykke Vom kan rumme, rumme, rumme,
den er som af Viskelæ'er!
Saadan hører man det summe, summe, summe,
fra hver Sporvognsaktionær,
Det er bare Pengepugen, pugen, pugen,
for man tænker kun paa Bugen, Bugen, Bugen;
man er grasselig forslugen, slugen, slugen,
:,: Det er klart nok for enhver. :,:

Skønt at Concessionen byder, byder, byder,
faste Ruter som bekendt.
Publikum man stadigt snyder, snyder, snyder,
ja, saa ganske ekselent.
Hvis at Direktionen skønner, skønner, skønner,
at en Rute daarligt lønner, lønner, lønner
sig, saa hjælper ingen Bønner, Bønner,
:,: Ruten bliver endevendt. :,:

Publikum maa deri finde, finde, finde
sig, at høre til bon-ton!
Fine Folk, de sidder inde, inde, inde,
med de dejlige Kupons.
Faar ej Renter de i Masse, Masse, Masse,
saa de rigtig sig kan gasse, gasse, gasse,
gi'er en Mængde Ondt de a' si', a' si', a' si',
:,: ja naturligt, sans façon. :,:

Og de Herrer Direktører, tører, tører,
kniber sig som hør og bør,
Lønnen ned for dem, der kører, kører, kører.
og hver stakkels Konduktør.
Der er ogsaa flere, flere, flere,
som de snart skal pensionere, nere, nere,
dem man gærne vil kassere, sere, sere. —
:,: Man gaar paa med godt Humør. :,:

Man sin Kage vel vil mele, mele, mele,
og Tittitgen, ser De vel,
han forstaar sig paa de Dele, Dele, Dele,
med et ganske afgjort Held.
Ja, og denne gamle Sveder, Rheder, sveder,
han er nemlig den, som leder, leder, leder,
alle disse Herligheder, heder, heder.
:,: Ja, og han gør ingen Spræl. :,:

Raskvæk han forandrer Ruten, Ruten, Ruten,
Uden mindste Brask og Bram.
Publikum i Øjet han putter, putter, putter
Blaar — aa! saa det er en Skam.
Og det ligger klart for Dagen, Dagen, Dagen,
at han ændser ikke Klagen, Klagen, Klagen.
Publikum maa sluge Kagen, Kagen, Kagen,
:,: skønt at Smagen er lidt — Ramm! :,:

Carl Parmos Vise.

Trateratra! Kommer Alle herhid!
Her skal I se en Karl med Meriter, —
En, der i Panden har Hjærne og Vid,
som smitter.
I de udtraadte Sæders Træsko jeg gaar,
jeg bær' Renhedskrave og grundtvigske Flipper.
Enhver Demokrat jeg med Velbehag flaar;
jeg er grov, jeg er stor,
jeg er bister og glor,
og jeg slaas for mit Flæsk med Pen og med Kno'r
og for dem, som Kuponerne klipper.

Trateratra! Jeg gør Løgn til Latin —
det er en Kunst, der kan føde sin Dyrker,
det er en Gren udi Filosofi'n
hos Tyrker.
Det er mig, der besørger den Estrupske Vask
og jeg skrupper den ren som det hvideste Marmor.
Jeg faar og jeg gi'er Demokraterne Dask,
Naar de gør os det hedt,
kan jeg hykle mig svedt, —
jeg er Potte og Pande, — jeg er Numer ét
af Alverdens servileste Parmo'r!

Højres Arbejdere.

I Lørdags holdt „Arbejderforeningen af 1860" Stiftelsesfest, en rigtig Arbejderfest, hvor Arbejdere talte for Arbejdere.

Skolearbejder Henrik Smith talte for afdøde Bladarbejder Rimestad. Murarbejder Ette talte for de Arbejdere, der havde holdt Foredrag, bl. a. Militærarbejderne Carstensen, Jagd og Rambusch. For denne Skaal takkede Militærarbejder Jesper Bahnson og udbragte en Skaal for Skolearbejder Henrik Smith. Træarbejder Nørup talte for Militærarbejder Jesper Bahnson. Symaskinearbejder Nørholm talte for Jærnbanearbejder Rimestad. Papirarbejder A. D. Jørgensen talte for de sønderjydske Piger, Skolearbejder Henrik Smith for de danske.

Theaterarbejder Erik Bøgh havde skrevet Visen.

Mellem de særlig indbudne Arbejdere nævnes: Bladarbejder Bauer, Theaterarbejder Emil Poulsen, Hospitalsarbejder Georg Lütken og Laboratoriearbejder Schleisner.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

2 Riddere.

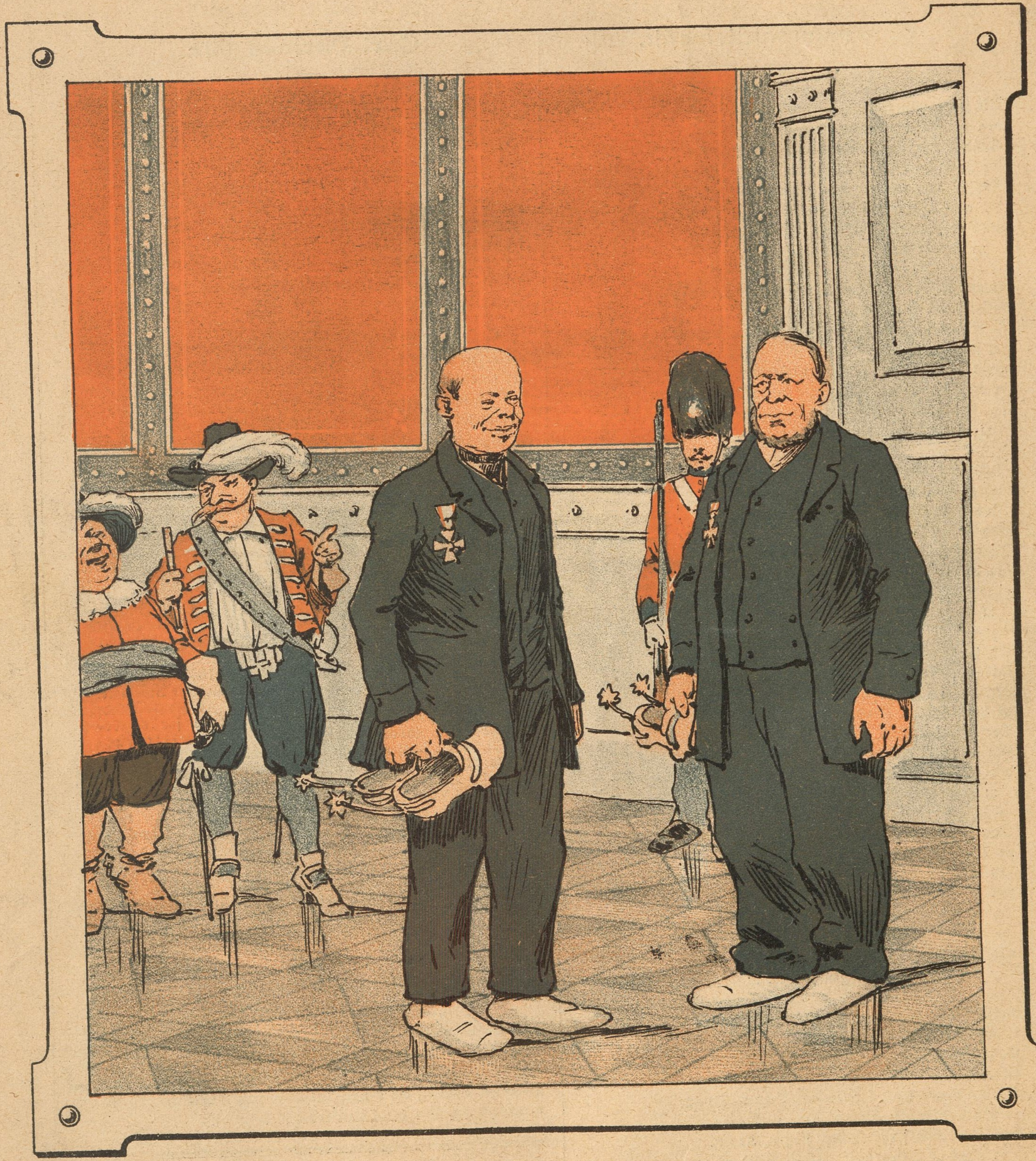

Kørbitz-Matzen: Ser Du, Friederich? Soedann ser Ridere ud nu til Dachs.

Nr. 40.

RAVNEN

Søndag d. 5. Oktober 1890.

Kannibalsk.

— Hvad Pokker, Lottenberg! Hvad vil Du her i Lyngby. Er Du ogsaa til Felttjeneste!
— Nej, ikke saadan. Jeg spiller bare, mens de spiser Officererne.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Melodi af Nationalrevyen: „Gerson Trier radikal".

I Berlin fornylig blev
holdt en Fest med Sang og Spil.
Vore Folk dèr de drev
det da endelig dertil,
at de Bismarck blev kvit
med hans grimme Slavelov,
saa de atter kan frit
gaa ved Valgene paa Nov.

Ja, for Fremtiden er „alle Mand paa Dækket", som Bebel sagde. Ogsaa alle de brave Mennesker, som Bismarck jog i Landflygtighed. Man ser nu hver Dag, at

der vender 1 hjem,
der vender 2 hjem,
der vender 3, 4, 5 og 6 hjem,
og med friske Kræfter,
saa det dundrer efter,
gier de Bødlerne en Tak for sidst!

Som en tarvelig Trøst,
for det sidste Nederlag,
nylig Højre fik Lyst
til at slaa endnu et lille Slag.
Tirsdag Morgen — tænk blot! —
vild' de sætte fem Mænd ind;
men det hele Komplot
blev desværre kun til Vind.

For da Ploug mødte om Morgenen for at holde Prøvevalg og Mandtal over sine gamle Stabejser af Valgmænd, saa viste det sig, at

der mangled 1 Mand,
der mangled 2 Mand,
der mangled 3, 4, 5 og 6 Mand.
Deres Storhedsnykker
gik totalt i Stykker,
og de fik en rigtig Tak for sidst!

Ja, der har vi dem sgu vist,
hvordan Sagen ordnes skal;
Vore Valgmænd præsist
sørgede for deres Fald.
Saa nøjagtig der stemm's
uden mindste Brøvl og Blæst,
Knudsen seks og halvfems,
Andersen den hele Rest.

Og paa den Maade er det vist bedst, vi bliver ved. Det vil jo nok tage et Stykke Tid inden hele Rigsdagen bliver fyldt med Socialister, men det maa jo dog hjælpe tilsidst, naar saadan efterhaanden

vi sætter 1 ind,
vi sætter 2 ind,
vi sætter 3, 4, 5 og 6 ind.
Det er generende,
ja, rent kreperende,
men Reaktionen skal ha' Tak for sidst!

Madam Rasmussens Daad
gjorde Mudder i vor By.
Mange Folk havde Smaa
udi hendes „Børnely".
Hvordan var de krepert?
Havde denne lede Kvind'
dem med Vold ekspedert
i en bedre Verden ind?

Ja, det kan man spørge om til Dommedag. Politiet siger ingen Ting, og det er vist af gode Grunde. Men rimeligt er det, at hun

har myrdet 1 Barn,
har myrdet 2 Børn,
har myrdet 3, 4, 5 og 6 Børn.
Men da Politiet trængte
paa hun straks sig hængte,
saa det blev Madammens Tak for sidst!

Tietgen sig som stridig Fyr
har ved Sømandsstrejken vist,
men han bli'er vist for dyr
for sit Selskab dog tilsidst;
thi der opraandt en Dag,
da hans Regnskab maatte frem,
og det kom som et Slag:
Mønten nedenom og hjem!

Skruebrækkerne havde ligget paa „Bryderen" og ædt Aktionærernes Penge op, og „Fyrbøderne" havde smidt Kullene overbord, før de var udbrændte. Summa summarum: En Million verloren. Men Aktionærerne er sgu ikke af den Slags Folk, der holder af at se deres Millioner rulle den gale Vej. Naar Tietgen saadan

sætter 1 til
og sætter 2 til
og sætter 3, 4, 5 og 6 til,
saa bli'er der sløjt med Penge,
og om ikke længe
saa faar Tietgen sig en Tak for sidst!

Lige for Lige. (Hr. og Fru Pumpe ligger paa Landet og nyder Landluften).

En Kludesamler: Har Herskabet maaske nogle gamle Ben at sælge?

Pumpe (peger paa sin magre Ægtehalvdel): Henvend Dem til min Kone!

Kludesamleren: Eller nogle Klude. Skulde der ikke være en eneste Pjalt?

Fru Pumpe: Henvend Dem til min Mand!

Ubedrageligt Kendetegn.

— Er din Søster forlovet, Peter?

— Næh, men hun bliver det snart.

— Hvoraf véd Du det?

— Jo, for hver Aften, naar „han" kommer, saa gi'er hun mig en Femøre paa den Betingelse, at jeg ikke kommer ind i Dagligstuen.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, Tak, søde Fru Stork! en ganske lille Kop endnu kan vel ikke skade, men endelig ikke for stærk, og De kan saamænd godt spare paa Bønnerne og komme lidt Løvetand i, lige som jeg, for derfor kan Kaffen være lige god og saa faar man jo alle de dejlige Billeder gratis, som jeg har en hel Samling af. Tænk, hele Kongefamilien med Glans paa og en Mængde Prospekter af Byens Mærkværdigheder og det er saa rart at ha'e, naar man ved en Lejlighed skal sende lidt Smaating til en eller anden Julebasar eller et andet velgørendes Øjemed, men jeg tænker, at Løvetandsfabrikanterne snart flotter sig endnu mere og lader en Fribillet til et af Theatrene følge med hver Pakke, eller maaske lægger de et Handskekort eller et Dusin Sporvognsbilletter inden i, for noget maa de jo gøre for Korkurrencens Skyld, men faar Kunderne rigtig Blod paa Løvetanden, kan det gærne ende med, at Fabrikanterne maa give hver Køber en Livsforsikring eller en Bikubebog i Tilgift, og saa vil jeg nok sige, at den „rene, uforfalskede Kaffe tilsætning" har naaet Højdepunktet! Men sæt nu, at alle de andre Handlende ogsaa finder paa at forsyne deres Kunder med Portrætgallerier. Det er allerede galt nok med Cigarretterne, og jeg forsikrer Dem for, at siden det blev Mode med disse hersens afklædte Skønheder i Cigarretpakkerne, er Skade blevet rent tosset til at dampe Cigarretter, naturligvis bare for at faa Fingre i de dejlige Fotografier, som han saa lumsk gæmmer i sin Skrivebordskuffe, den gamle Lurendrejer! Men lad mig bare faa Nøglen en Dag, naar han ikke er hjemme, saa kan han være vis paa, at hans væmmelige Fruentimmerbilleder skal faa Ben at gaa paa, lige som Højres kasserede Landsthingsmænd, Blom og Carstensen, der var med til deres egen Begravelse i Tirsdags, hvor det i det hele gik fløjt til for Højres Vedkommende. Det var lige som om Partiet havde faaet et apoplektisk Anfald af Skræk over Oppositionens uundgaaelige Sejr. Højres Folk kom listende, som om de skulde „stille til Kiø hos Inspektøren", og da de lykkelig og vel var blevet af med deres Stemmesedler, luskede de af uden at give deres Landsthingsmænd saa meget som et Hurra, men det kan jo gærne være, at de havde en rigtig Følelse af, at det ikke var noget at raabe Hurra for. Og det maa jo ogsaa være en daarlig Fornøjelse, at skulle stemme paa Nellemann, Matzen og Harald Hansen, og saa kun at have Fussing at trøste sig med, der maaske allerede har givet alle sine gode Raad væk, den Gang han var Raadmand og nu er lige saa raadvild som Partiets Stats- og Konferensraader, og det er vel højst tvivlsomt, om Højre egenlig trænger til Fussing i hans Egenskab af Tømmermand — Matzen har vist „Tømmermænd" nok i Forvejen. Men morsomt nok var det, at da Oppositionen opstillede Bageribestyrer C. C. Andersen, saa sa'e Højre i Randers: „So ein Ding muss ich auch haben!" og saa stillede Partiet Bagermester Stilling op, formodenlig som en Trumf, men den Stilling vil vist ikke forbedre Højres og Regeringens Stilling, for det kommer jo an paa, hvad Bager Stilling egenlig er for en Stilling, men selv om han gaar med til en „allerunderdanigst Forestilling" om eventuelle nye Provisorier, og selv om han vil hjælpe Estrup og Bahnson med at slaa stort Brød op i deres Militærbageri, saa vil han dog aldrig kunne skaffe Ministeriet og Landsthinget deres rare „Hvedebrødsdage" igen, for nu sidder der Socialdemokrater i Landsthinget, og de vil ikke blive træt af at forlange, at Folkets Penge skal anvendes til Folkets Vel i Stedet for til Krigsgalskab og Gendarmer og hvad det ellers hører til en magtelskende Regerings Menage, men nu maa Højre lave den gamle Tivolivise om og synge:

Aa, hvilken Jammer i Tivoli,
forbi er Carstensens Dage!
Og Ploug og Blom begræde vi,
vi har kun fire tilbage.
Om otte Aar — det tør jeg vædde —
staar de ej heller til at redde.
Bort Højre, ak! det bli'er til Grin.
Til bare Grin!

Formildende Omstændighed.

Assessoren: De har flere Gange mishandlet Deres Tjenestepige. I Mandags har De t. Eks. kastet hende en Krukke Smør i Hovedet.

— Jamen, det var kun harsk Smør!

I Skolen.

Læreren: Sig mig engang, Peter, har Mennesket en fri Villie?

Peter: Ja, saa længe han ikke er gift!

Den ny Pige.

Fruen: Deres Anbefalinger er fortrinlige og jeg vil gærne antage Dem. Men — De har vel ingen Kæreste?

Pigen: Jo, Frue, det har jeg, men han har lige saa gode Anbefalinger, som jeg selv. Vil De se dem?

I Marketenderiet

Rekruten: Jeg troede, man fik Kød til Kartoflerne.

En af de Gamle: Ja, Gu' faar Du Kød! Kan Du ikke se, det ligger under den tred e Kartoffel, Du blinde Muldvarp!

Den sidste paa

I Højres Dansebod er ophørt Dansen,
Den sidste, som der faldt, man bærer bort,
Med Vemod paa hans Baare lægges Kransen,
Ti ak! — hans Løbebane var for kort.

Han blev sendt hen til me
Paa Højres Valplads faldt
Var *han* for ung — eller mo
»Avisen«s »bedste Mand«

a Skansen.

get andet Skrammel,
saamange før.
on han var for gammel,
— en Kommandør.

Saa sorrigfuld det Ligtog fremad skrider,
Ti Vejen fører til en Kirkegaard.
Naa! trøst Jer — der maaske vil komme Tider,
Hvor han af Graven — kongevalgt — opstaar.

Sørgekantate

skreven i Anledningen, da den tyske Socialistlov blev udbaaren.

Meget frit efter Ewald.

Hold Taare op at trille;
og Du vor Cither stille;
nu bæres vor Socialistlov bort
til Graven.

Lad det forgrædte Øje
sig end en Gang fornøje,
vi ser vor Socialistlov
ej mere.

Vis, hellig og retfærdig,
den var sin Mester værdig;
nu er den død og borte
for stedse.

Og hist dens gamle Fader,
med sorgbetyngte Lader,
sit Hjærtebarn maa se
i Graven.

Han tavs paa Friederichsruhe,
sin Sorg ej bær til Skue;
han rejser kun de tre Haar
af Rædsel.

Ja, Fyrste, hvad Du laved,
det er i Dag begravet;
tør dine Taarer af
med Haanden.

Thi alle Junker-Næver
af Graven den ej hæver,
den Socialistlov, som i Dag
begraves.

O, Bismarck, vær nu stille!
din Taare ej lad trille;
den hjalp Dig min Sandten dog
ej mere.

Thi alt, hvad Du opbygged,
det bli'er til Slut bortrykket;
dit Hjærtebarn — det ser Du nu
i Graven.

Fra den argentinske Borgerkrig.

Militsobersten, i sin borgerlige Stilling Direktør for et Livsforsikringsselskab, ser at hans Folk sigter paa en af de Revolutionære, hvorfor han raaber: „Skyd ikke, han er forsikret hos os!"

Aftenen før —

Proverbe i 1 Akt.

Personerne:

Pjatsen, Professor og Landsthingsmand.
Flov, Digter og dito.
Dellemann, Minister og dito.
Lussing, Murmester og Landsthingskandidat.
Frederik, en Dreng.

Dellemann: Ja, mine Herrer! Det er en alvorlig Sag vi gaar i Møde i Morgen. Hvo véd, hvem af os, der bliver liggende paa Valen.

Pjatsen: Paa Halen mener Deres Ekselence vel?

Dellemann: Jeg sagde Valen, og det mener jeg. Synes Professoren maaske ikke, at den er valen nok?

Pjatsen: Jo, det skal Madam Svendsen vide!

Dellemann: Men, mine Herrer, lad os være enige om, at hvis vi falder, saa falder vi med Ære.

Frederik: Ære være — —

Flov: Hvad skal den Dreng her? Jeg synes ikke, at han passer i vort Selskab

Frederik: Æh, Hurra! Den Gamle bliver fin nu.

Pjatsen: Tys, Frederik! Ikke gøre Grin med sin Øvrighed.

Dellemann: Altsaa, vi er enige om at falde med Ære, hvis der skal faldes, men at kæmpe saa længe, der er Haab.

Lussing: Ja, Haabet beskæmme ingen —

Frederik: Hi, hi! han haaber paa at blive valgt.

Pjatsen: Stille, Frederik.

Dellemann: Ja, naar Vælgerne blot staar fast i deres Vælling, saa er det mit Haab, at denne brave Mand...

Lussing: Undskyld, jeg er ingen brav Mand; jeg er Murmester og forhenværende Raadmand.

Dellemann: Naa undskyld, ja saa haaber jeg, at denne ikke brave Mand ...

Lussing: Han fornærmer mig, det finder jeg mig ikke i.

Flov: Tys! maa jeg bede de Herrer være enige, at det ikke skal gaa os, som det staar i min Sang.

Længe var Højres
herlige Stamme
spaltet i trende osv.

Pjatsen: Det er hørt. Enighed fremfor alt, i hvad der end sker.

Frederik: Det er svært hørt.

Pjatsen: Svær tørt! Saamænd, det har Du Ret i, Frederik, ja, mine Herrer, lad os saa gaa ind og faa os en Cognak paa Valget i Morgen. (De gaar, Tæppet falder:)

Virksomt Middel.

— Boer Pianisten ikke mere heroppe paa 2den Sal?

— Nej, vi har fordrevet ham!

— Hvorledes? Det kunde være rart at vide.

— Vi lod et Par Gange daglig forespørge hos ham, om det var der „Klavérstemmeren boede.

Fra Livegenskabets Tid.

Herremanden (til den Livegne): Jeg skal lade din Ryg slaa i Stykker, din dovne Hund!

Den Livegne: Hvad kommer det mig ved? Det er jo ikke min Ryg, men Herremandens Ryg!

Dette Svar bevirkede, at Herremanden lod det blive ved Truslen.

„Ravnen" i Tivoli.

Vejret var graat, ligesom Carl Plougs Humør, da „Ravnen" i Tirsdags gik til Landsthingsvalg i Tivoli. Paa Vejen stak vi ind under „Paraplyen" for at smage den nye Kokabitter. Vi traf her Professor Matzen, som nød den berømte Snaps i et Glas Vand. Det var første Gang „Ravnen" fik Vished for, at den lille Professor ikke er bange for Vandet. Da vi foreslog ham en lille Cognak, rystede han ærgerligt paa Hovedet, betalte Opparteren og bortfortolkede sig selv i en frygtelig Hurtighed.

Da „Ravnen" lidt efter mødte i Koncertsalen, hvor Overpræsident Benzon sad og saa lige saa ærgerlig ud som en Barnefader, der er dømt til at betale Alimentationsbidrag til et Andelsbarn, begyndte Stemmeopgivningen.

Vi var lige ved at blive revet overende af den ellers evigglade Kobbersmed W. E. Jensen, der var aldeles kobberrød af Ærgrelse over, at han i Stedet for sin Stemmeseddel havde faaet en af Højres galdegrønne Kuponer med hjemmefra. Det gjorde en saadan Indvirkning paa Manden, at han aldeles mistede sin Stemme. Vi halede ham med over til Thor Jensen og hældte fem smaa Sorte i ham, hvorefter han kom saa meget til sig selv, at han kunde opgive os Madam Jensens Adresse, hvorefter vi fulgte ham hjem. Her fandt vi Stemmesedlen under Jensens Hovedpude. Han var sovet fra den.

Da vi atter kom tilbage til Koncertsalen havde Sejlmager Weilbach for sjette Gang forsøgt paa at faa sin Stemmeseddel i Urnen. Manden havde til Morgen slugt fire københavnske Højreblade og maatte tilmed i Hastværket drikke Kaffe uden Fløde og Sukker. Det var da ikke underligt, at han var flov og længtes efter at faa stemt. Vi tilbød ham at hente et flækket Surbrød og en halv Pægl fuselfri hos Thor, men han masede paa igen og fik endelig sin Stemme afleveret, efterat han med en Del Besvær havde fundet den i sin Tegnebog mellem nogle Hundredkronesedler, som nok ellers skal være de bedste Stemmesedler til Landsthinget.

Vi trykkede medfølende Fabrikarbejder Philip W. Heymann i Haanden, da vi erfarede, at han kun havde faaet én Stemme. Han forsikrede, at han havde betalt den i dyre Domme og beklagede, at det er meget vanskeligt at vinde Popularitet med det Navn. Vi lovede, efter et af ham udtalt Ønske, at mælde ham ind i „Arbejdsmændenes Forbund".

„Ravnen" gik nu ud af Salen og løb lige i Armene paa Hof- og Papirhandler Prior, som var den sidste af de 107 fine Papirer. Den næste vi løb paa, var Højrefabrikant Nielsen, som reddede sit Indskud i slaaet Handicap, noteret efter et bornhomsk Stueuhr. Derimod saa vi til vor Sorg ikke noget til de fortrinlige Travere, Urtetræmmer Lebahn og forhenværende Manufakturhandler Lauritzen. De gik helt ud af Løbet og mistede hver 40 Kroner.

Efter sit Ophold i Tivoli aflagde „Ravnen" Sygebesøg hos de fem Højrevalgmænd, som havde mældt Forfald. De havde alle hidsig Valgfeber.

Om Aftenen, da Mødet holdtes i Rømersgade spiste „Ravnen" hos Kommandør Carstensen. Han trakterede med Brød fra Fællesbageriet og læste senere op af Knudsens Statistik. Men midt under Læsningen af de indholdsrigeste Afsnit var Graaden ved at kvæle ham.

Vi trykkede den brave Ulks Haand og saa ham deltagende i Øjnene.

Og saa kom vi endda tidsnok til at ende Mødet i Rømersgade med et Leve for de to nyvalgte socialdemokratiske Landsthingsmænd.

Gennem militære Briller.

— Hr. Løjtnant, De har jo været i Afrika. Hvad synes De om Ørkenen Sahara?

— Det kunde blive en storartet Ekserserplads!

Den slemme Fotografi.

1. Tjenestepige: Hvorfor skiftede Du fra Fotografen, Mille?

2. ditto: Fordi Herren hver Dag efter Middagsbordet fotograferede alle Levningerne, førend jeg maatte tage af Bordet.

Selvbevidst.

Brudens Fader: Hvad Pokker! Har De ti tusind Kroner Gæld? Det er jo en lille Formue!

Frieren: Ja, lille er den rigtignok, med den er selverhvervet.

I Præstegaarden.

Præsten: Saa vidt er det altsaa kommet med Dig, Hans, at Du slikker af Mælkefadene i Kælderen! Men hvad hedder det Væsen, som ser alt, for hvem intet kan skjules, og for hvem jeg selv kun er et Støvgran?

Hans: Pastorinden!

Klassikerne køber man, men man læser dem ikke — Novellisterne læser man, men man køber dem ikke.

Jo flere Sagførere, jo længere Proces, jo flere Læger, desto kortere Proces.

Naar man vilde tilbyde en klog Dame en Krone, saa vilde hun sige: „Nej, tak! Vi Kvinder regere hellere inkognito."

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark 1 **Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Landsthingsvalget i København.

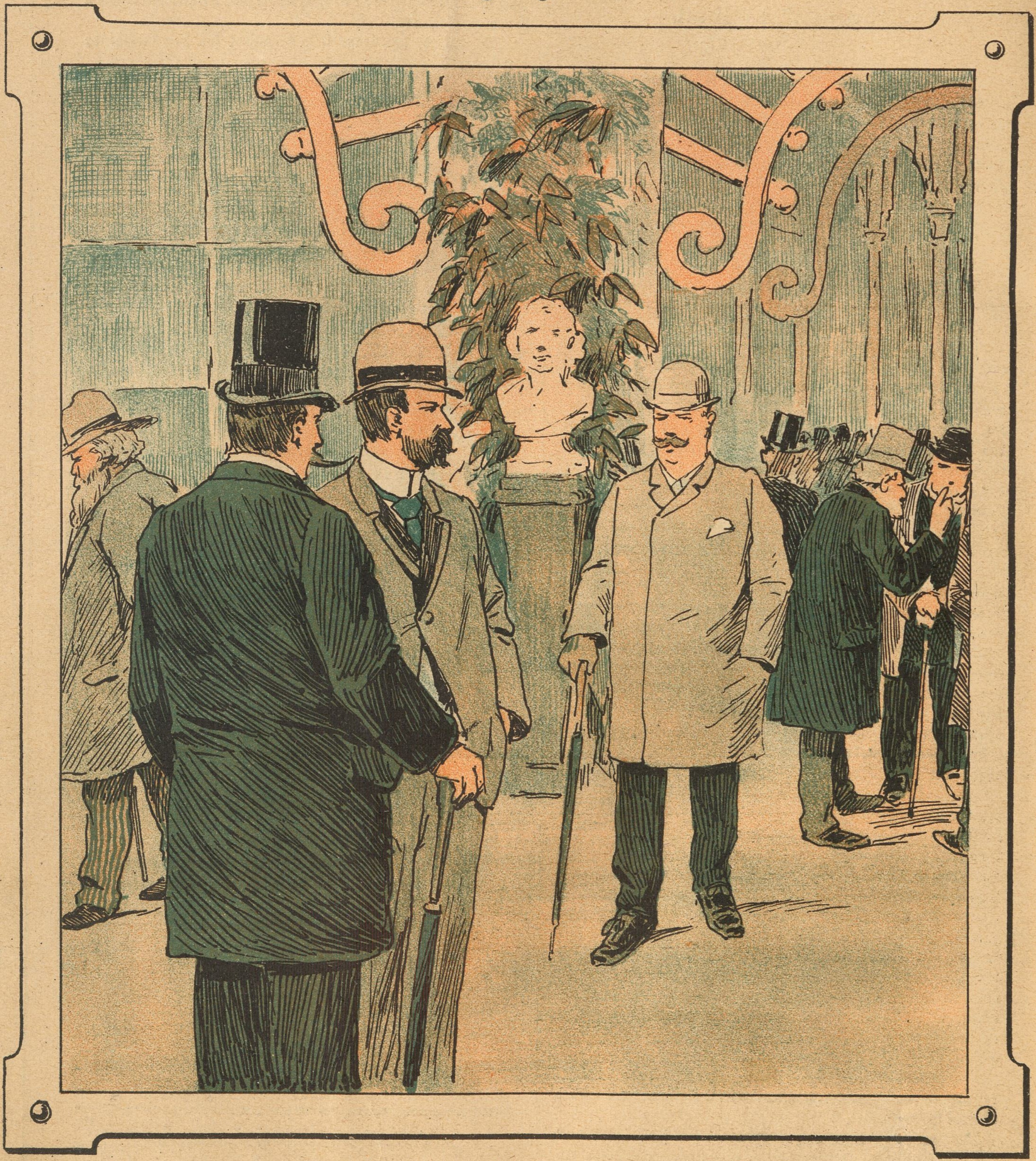

— Der har vi jo Kammersangeren. Han vil nok trække sig tilbage fra Teatret, efter hvad der siges.
— Aa ja, det kan jo være rimeligt nok; nu har han jo været inde og afleveret sin *Stemme.*

Nr. 41.

RAVNEN

Søndag d. 12. Oktober 1890.

Et Farvel.

— Hvorfor staar Du og ser saa mismodig paa den Gadedørsnøgle.
— Jo, ser Du — jeg skal giftes i Morgen.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af Sommerrevyen: Bal i Haven.

Vor Rigsdag har nu taget fat igen,
og der er sket et lille Gran Forandring;
den Tilvekst fik af to af vore bedste Mænd,
mens Ploug med flere sig begav paa Vandring.
Hr. Estrup en Finanslov frem har lagt,
som snart til Tiggerstaven har os bragt:
Tre Millioner fyldt i Middelgrunden,
— nu er der heller ikke langt til Bunden!

Skønt Estrup her i Hovedstaden boer,
lod han sig atter vælge som en Jyde.
Octavius stod op og sagde disse Ord:
„Hør, Folk, det kan vi ikke la' os byde;
tre Indlæg har han lagt i Retten frem,
benægtet, Skafføgaard det var hans Hjem!"
Saa rejste sig den mægtige Diktator
og talte mod sin egen Prokurator.

„Hvad han har sagt, A kender inte til,
A har betalt personlig Skat derhjemme,
A Københavner ingensinde være vil,
her har A heller aldrig gi'et min Stemme!"
De Ord, de faldt som en Husvalelse
bagefter al Octavius' Bagtalelse.
Hvor kunde han dog saadan gaa i Vandet,
og glemme, Estrup bo'er i hele Landet!

Roskilde har de værste Embedsmænd;
dèr er der immer noget Vrøvl med Kassen.
Nu Politifuldmægtigen, Hr. Bertelsen,
af visse Grunde maatte vige Pladsen.
Til Embedspligten sagde Manden: „Pyt,
jeg har et kærligt, elskovsfuldt Gemyt!"
Og han har elsket Glutten, tømt Pokalen,
indtil forleden Dag, — saa kom Skandalen!

Paa Falster har man ogsaa seet saa galt;
dèr boede en Prokurator Theisen;
han fik med Bankens Penge en Del Gæld betalt,
hvorefter han begav sig paa Rejsen.
Om Aaret en Snes Tusind tjente han,
og dog han rejste som en fattig Mand.
Saadan det gaar, naar Fædrelandet lønner
saa usselt sine allerbedste Sønner!

Naar Svendene udfolder deres Magt
og laver Skrue, straks man Fogden henter;
han lægger Forbud ned mod hver en Strejkevagt
og bry'er sig ej om vore Argumenter:
det er jo ej vor Agt at kyse dem.
vi kommer kun for at oplyse dem.
— Det nytter ej, naar Mesteren er bragt i
en Knibe, saa er Fogeden „følgagtig"!

I Vinden.

„Ravnen" gav den forleden Dag som Stormfugl i den stærke Storm, der da herskede. Vi tog Vejen gennem Gaderne, hvoraf hver eneste var bleven en Stormgade, og svippede over adskillige Broer, der selvfølgelig ligeledes var komplette Stormbroer. Og da denne vor „Sturm og Drangperiode" var vel overstaaet, satte vi os til at nedskrive vore Erindringer fra den.

Vi erindrede os alle de bortfløjede Hatte, neddrattede Tagsten og vendte Paraplyer, som vi havde seet. Særligt lagde vi Mærke til en Hat, der var løben fra sin Ejermand paa Trinitatis Kirkeplads, hvor den foer rundt inde i det Grønne. Folk fra Nabolaget sagde os, at det var Matzens sædvanlige Blyhat, der havde funden Vejen derover fra Krystalgade.

Nede i Pilestræde mødte vi en gammel Kone, hvem Skørterne stod op om Ørerne. Hun jamrede højt over at være kommen saadan i Vinden, da hun dog var en officiel Dame, der nød en vis Anseelse. Men det var det forbandede Landsthingsvalgs Skyld, vedblev hun, der havde Oppositionen rigtig faaet Vind i Sejlene, og det var vel sagtens ogsaa den Vind, der nu var bleven til en hel Storm. Vi syntes at skulle kende Stemmen og kiggede den gamle ind i Ansigtet. Jo, ganske rigtigt, det var gamle Tante.

„Adjø's, Gamle, kom godt hjem."

Saa fløj vi videre, og kom ogsaa ned i Læderstræde. Der var alle svært i Vinden, især gamle Grove, der fornylig har faaet en Mulkt paa 400 Kr. fra sin Virksomhed som Richtor. Det gamle Skind var slet ikke til at kende, og Bauditz for Resten heller ikke. Han var ogsaa kommen fælt i Vinden, og det var „Politikens" Skyld. Den havde gjort sit Opgør med ham som Leder af „Dagbladet" og „Punsch". og den „Punsch"ekstrakt havde været ham vel stærk.

Hui! hui! vær en Mand, Ferdinand. Vi fløj derpaa en lille Tur ned i Fredericiagade og kiggede ind af Landsthingets Vinduer. Kors! hvor de der var i Vinden med de to Socialdemokrater, som de havde faaet ind i Thinget; og den, der var værst i Vinden var Estrup selv. Der var Tale om ikke at vilde godkende hans Valg til Landsthinget.

Hui! hui! en skrækkelig Redelighed.

Saa fløj vi hjemad for en strygende Medbør. Vi havde seet hvorledes det ganske Højre var i Vinden, og det gjorde os næsten ondt for det.

Hui! hui! lad da disse Linier trøste det.

Foran Panoramabygningen.

En Journalist (til en Theaterdirektør): Hvad mener De, Hr. Direktør — vilde det ikke være en passende Bygning til et Sommer-Theater?

Direktøren: For Himlens Skyld, ti dog stille, Menneske! Jeg bliver allerede ganske svimmel ved Tanken om hvor skrækkeligt tomt der kunde være!

Hos Lægen.

Patienten: Hr. Doktor, jeg véd ikke hvad der er i Vejen med mig, men noget galt er der. Tidligere har jeg kunnet spise som en Ulv, jeg har arbejdet som en Hest, om Aftenen var jeg saa træt som en Hund, og om Natten sov jeg som et Murmeldyr — — —

Lægen: Ja, min gode Mand, henvend Dem til Dyrlægen.

Det manglede bare!

Før Valget stødte Fred'rik i Trompeten et Skrald:
„Vi vil munke og slaa Socialisterne flak;
vi fra sidst vil give en Hilsen og Tak;
for nu er det Højre, der i Haven holder Bal,
Resultatet bestemmer vi Højremænds Skare."
— Det manglede bare!

Nu er Avisen gnaven og Fred'rik spytter Ild,
thi Blom og Krieger sammen med Carstensen og Ploug
maa pakke deres Syle og gaa paa Flyttesjov,
og Matzen fortolker ad Helvede til.
Men faa Syv af de Fire kan selv Matzen ej klare.
— Det manglede bare!

Ingerslev og Estrup fører et rent Nomadeliv,
snart har de her og snart har de i Jylland Domicil.
Dette Dobbeltgængeri kan jo dejligt føre til,
at ogsaa snart som Folkethingsmænd de bli'er aktiv,
naar Tveremoes og Wagner skal til Fædrene fare.
— Det manglede bare!

At Konkurrenter gærne hinanden kunde slaa,
beviser baade Nørgaard og Heymann begge to,
thi dem, som til daglig kun handlede en gros,
gaar nu i Detaillerne saa det kan forslaa.
Men hvad, om nu begge fører halvraadden Vare?
— Det manglede bare!

Paa Ballet.

Hansen (til sin Dame): De er fortryllende i Aften, min Frøken!

Damen: Virkelig? Hvor de Mænd dog kan smigre! Det samme sagde nylig Hr. Petersen.

Hansen: Tro bare ikke den Løgnehals!

Paa Byfogedkontoret.

Købmand Brask: Jeg agter at gøre en Rejse til England. Vil De udstede mig et Pas?

Fuldmægtigen: Til hvilken By rejser De?

Købm.: Til Queensborough.

Fuldm.: Til hvad?

Købm.: Til Queensborough.

Fuldm.: Hør en Gang, gode Hr. Brask, kan De ikke rejse et andet Sted hen, for jeg aner ikke, hvorledes jeg skal skrive det tossede Navn?

Rejseindtryk.

— Naa, hvorledes har De moret Dem i Svejts?
— Brillant!
— Hvad forekom Dem mest mærkværdigt?
— At der kan være saa store Bjærge i et saa lille Land

Ny Lieb(e)havere.

Mel.: Dass ist die Liebe.

I vores Landsthing er der Sorg;
der Højres faste Borg
er bleven overmandet;
enhver Godsejer Skeel'er hen
til Thingets nye Mænd
og sukker: „Ak, hvor blandet!"
Og selv Hr. Liebe,
han er i Knibe;
hans „Liebe"dermol er ej mere hans.
Ja, lieber Liebe,
det er en Knibe;
dit „Liebe"ri har tabt sin Glans.

Han mindedes med dystre Ord,
de Kæmper fra i Fjor,
der faldt som tapper „Krieger",
den gamle „Ploug"mand, stram og sur,
der maatte gaa sin Tur.
Dybt rørt fra Liebe,
i al sin Knibe,
man mærked hans For„Liebe"lse til Ploug.
Men trøst Dig, Liebe,
brænd dine Skibe,
og læg ud paa en anden Boug.

Thi nu er der i Thinget sat,
to Mænd, Karl for sin Hat,
der nok kan slaa i Bordet,
naar „Liebe"lichkeiten gaar for vidt;
to Mænd, som frank og frit
for os kan føre Ordet.
Pas nu paa, Liebe,
kom ej i Knibe
med din af Højre roste „Liebe"lichheit.
Vær kløgtig, Liebe,
brænd dine Skibe;
nu kommer der ein' neue Zeit.

Hjærtelig Deltagelse.

(En lille Købstad.)

En lille Pige: Goda', jeg skulde hilse saa flittigt fra Mo'er og kondolere mange Gange i Anledning af Kanceliraadens Død, og da vi ikke har kunnet opdrive en pæn Krans og vi netop har slagtet vores Gris, saa skulde jeg be' Fru Kanceliraadinden om ikke at forsmaa — en Pølse.

Det forstaar sig.

Principalen (til den nye Kommis): Jeg ser, at De skriver efter den nye Ortografi, men her retter vi os kun efter den gamle!

Svigermo'er (træder ind): Javel, efter mig; vil De huske det!

Interiør fra Landsthingss

Landsthing.

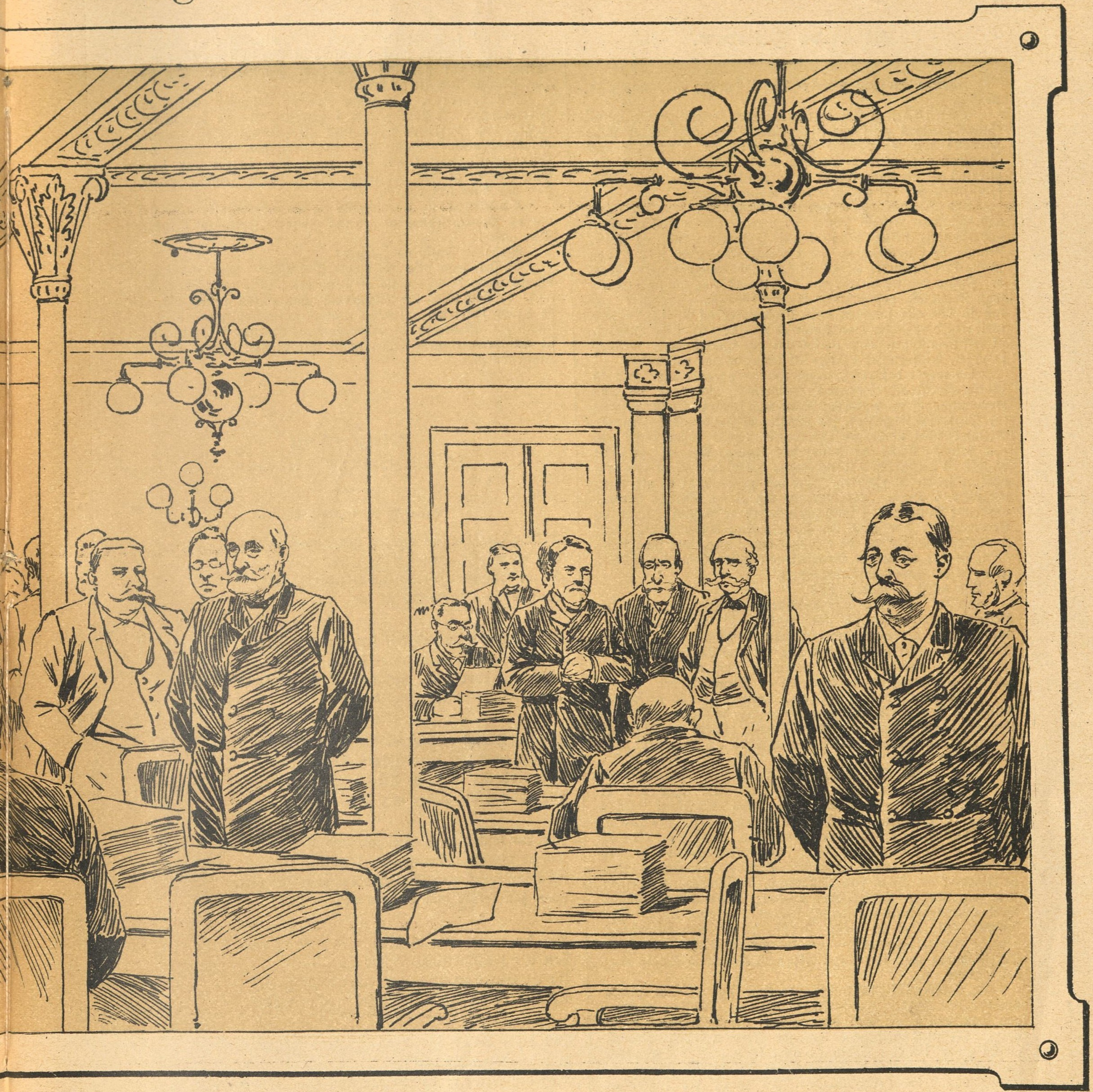

…alen den 6te Oktober 1890.

Levende Billeder.

Forrige Tirsdag var der Bal i Haven; Afdansningsbal nemlig.

Sagen var, at fire af den kongelige, priviligerede, landsthingskomedies gigtsvage Figuranter skulde gøre deres sidste Pirnette for et højtæret Publikum og en Festkomité med Borgmester Hansen i Spidsen havde udsendt skriftlig Invitation til en større Kreds af Foretrukne; det var en Afskedsforestilling for det politiske tout Kopenhague.

Ved Generalprøven den 9de September, hvor der allernaadigst var tilstedt Folket fri Entré, havde Folket allerunderdanigst pebet de stivbenede Figuranter ud, og Folkestemme er Gudsstemme, siger Valgloven; men først i Dag skulde den indbudte Kreds af Smagsdommere afgøre, hvem der skulde besætte Vakancerne. Selskabet var ganske vist udsøgt, men ikke destomindre blandet — naa, Herregud! Vi kan jo ikke alle sammen være Professorer og føjelige Laboratoriearbejdere — og man kunde se paa de forskellige Ansigter, at Feststemningen var varierende fra Perlehumør, mellemfornøjet, misfornøjet og lige til knusende gal i Hovedet.

En meget dekoreret, ældre Kammerherre ringer med en Klokke og byder Gæsterne Velkommen, hvorpaa de paa Kommando af en rigtig rar Mand maa fremvise Dokumenterne for Professor Engelsted, for derefter at faa den skæbnesvangre Stemmeseddel udleveret. „Ravnen" havde taget Sæde paa den forreste Bænk og havde den sjældne Nydelse, at sidde Ansigt til Ansigt med lutter gamle Bekendte, idet vi lod dem passere forbi, en efter en. Det var en Ekstrakt af alt, hvad der duer i Højre, Nobelgarden, om Kong Estrups Trone, vordende Nulliteter og faldne Storheder, et Galleri af sørgende Berømtheder, der med den størst mulige Anstand modtager Kondolencekortene til de Hedengangne, men som maa finde sig i, at der udleveres Oppositionen lutter Gratulationskort til de Afdansendes Stedfortrædere.

Lad os se et Par af dem.

Har vi ikke dèr vor Arbejderdelegerede Topsøe fra Berlin? Han føler sig lidt trykket af det ransagende Blik, som en af hans snydte Mandanter sender ham. Af en Arbejderdelegeret at være har han ret fine Manerer, og med en Bøjning paa 91 Grader modtager han af den tjenestegørende Kammerherre, et Smil og en Stemmeseddel.

Hans Kammerat, Tietgen, lægger sit lille velsignede Ansigt i devote Urtekræmmerfolder og han har Taarer i Øjnene over Sømandsstrejkens Udfald. Som en Automat, der gaar paa Ruller, tridser han af Sted og forsvinder med et fint lille Kniks.

Den tredje Arbejderspørgsmaalskonferenceabonnent er her ikke; han er til ekstra Møde i „Værnet". Der har vi hele Kleresiet paa Krigsfod med deres Musikant, Kalhauge, i Spidsen. Hohlenberg er Præst, Rørdam, dito, Rothe, dito, Schepelern, dito, Møller, dito og Brøn — nej, Rindom, dito. Velærværdigheder! Husker I Historien om den Overfaldne, Præsten, Leviten og Samaritanen? — Stem paa Nellemann, Nøjsomhedens Apostel; stem paa Matzen, Sandhedens Apostel; stem paa Rismølleren, Broderkjærlighedens Apostel og stem paa et godt Kald. Der kommer en! Det er Kong Meldahl af Charlottenborg. Overordentligt studeret; — om det saa er Stillingen! Hans Valgbrev saa man ikke noget til; men Engelsted kendte ham vel sagtens.

Aa, Herregud! Med rystende Knæ og rokkende Hoved kommer den gamle, den forskudte Ploug. Mulen er bunden paa den Okse, der har tærsket Provisorismens Langhalm. Mekanisk modtager han sin Stemmeseddel. Farvel, gamle Svend! Det var din Fremmedseddel. Rød i Hovedet som en Angler-Tyr med Grundlovens Tarme om sine Horn, skrider han frem over Arenaen. Vi synes her lugter af Kognac. — Hvem han er? — Det var sgu ogsaa et Spørgsmaal.

„Kan man ikke købe 500 af den Slags," sa'e Gamél, da han kun fik én Stemmeseddel.

Goos fængsler os — med et Smil. Det er Glæden over atter at skulle samles med to af sine tidligere Meningsfæller. Wivel har Øl! Lad ham beholde det. Os skal han ikke faa Lov til at forhekse.

Hüttemeier, vor gamle Ven og Velynder, vakte vor Medlidenhed. I hans furede Aasyn stod at læse den samme Tekst, som i Fællesforeningens Medlemsprotokol, nemlig Haabløshedens. Han har ikke forstaaet at tage paa Situationen, derfor har den taget saa haardt paa ham. Han mente, at han var større end Andreas Jensen. Snak! han var bare længere.

Carstensen, Kommandør og Grundlovstaler anmoder om en Stemmeseddel af graat Papir. Forsvind Skygge. Den næste!

Blom. Forsvind Skygge!

Vi saa dem alle fra Liebe til Halkjær. Men mærkværdigvis viste de allerfleste af dem det samme tvungne Grin, naar de kom frem for Tilskuerne; man skulde næsten tro, at de havde faaet det udleveret. Alene Hindenburg, der i Forfjamskelse afleverede et Eksemplar af Ravnen i Stedet for sit Valgbrev, lignede ingen af de andre; han lignede kun — Hindenburg.

Klagesang

fra en „forenet" Aktionær.

Mel.: Vi har sagt det saa tidt.

Vi har sagt det saa Tietgen har kunnet forstaa,
han er mægtig, men sløj Direktør.
Ak, vi Stakler a Conto kun Lamperøg faar,
vi, som tyve Procenter fik før.

At i Strejken med Søfolk han sejrende blev,
er jo sikkert, — men det er fatalt,
at den „Hæder", som han paa sit Vaabenskjold skrev,
det har vi, — Aktionærer betalt.

Hvilken Fordel er der vel for mig, Aktionær,
om end Søfolket sultet ihjæl?
Hele Udbyttet er jo en Strejke ej værd,
hvorudi jeg kan hænge mig selv.

Jeg har sagt det saa ofte, ja, Gud véd hvor tidt,
han er mægtig, „Gehejmen", i Nord.
Men jeg synes min Salighed det gaar for vidt,
naar han fylder min Lomme med — Ord!

Han har ruttet med al Ting, med Folk og med Guld,
han har holdt Aktionærer for Nar. —
Ud i Havet man hældte de halvt brændte Kul —
Uf! han er en — — nok sagt! — Hva'beha'er! —

Han bli'er omtalt som den, der alene forstaar,
at bekæmpe en Sørebel'jon.
Men den Kunst er da ikke saa stor, naar man faar,
Underskud paa en hel Million.

Den nye Æra.

Mel.: Ferdinand Ludvigsens Drapa

Rigsdagens mange pæne Mænd,
de er nu kommet ind igen.
Nu skal et vældigt Slag der slaaes,
nu skal vi høre mere Vaas.
Det er noget, en Del er i Stand til
at præstere, og det er vi vant til.
Paa'en, paa'en, paa'en igen!
Paa'en, I brave Rigsdagsmænd!

Landsthinget, det ærværdige, vi
ser med forandret Fysigonomi.
Blom var blevet for kedelig,
Krieger'en var for fredelig;
Carstensen véd man intet nøjere
om, men vraget de blev af „Højre".
Det var slet ikke Spænd
For de ærværdige Landsthingsmænd.

Fussing man foretrak for dem;
Lussing'en, den var ellers slem.
Mureren skulde ind, fordi
han forstaar sig paa Frimureri.
Nu skal han mure paa Statens Bygning,
den er ogsaa lidt skæv i sin Rygning.
Muren er brudt paa Grundlovens Hus;
paa'en, Hr. Fussing! Paa'en med Fidus!

To Socialdemokrater Plads,
fik i det fine Landsthingspalads.
Det var en ækel Mundfuld den,
for de spagfærdige Landsthingsmænd.
Alle de gamle Pudderparykker
tror, Postelinet ramler i Stykker.
Ta'en, ta'en, ta'en med Ro!
Tro blot, at Meningen er sgu go'!

De, som i Aaringer sad og sov,
faaer nu ikke saadan Lov
mer til at ta'e sig den vante Lur,
nu skal der prøves en ny Mikstur.
Alle som en vi sikkert haaber,
det bliver ikke Sovedraaber.
Nej, nej! Tro De kun mig!
Man vil slaa ind paa en anden Vej.

At der er sket et Grundlovsbrud,
vide vi alle, det ved Gud!
„Højre" nægter ej heller sligt —
„Det var nødvendigt, men sørgeligt!"
lyder Parolen, fordi man har bomret;
Situationen er slemt forplumret.
Men i plumrede Vand
med lidt Forstand der fiskes kan!

Stærke Mænd.

Paa Arenaen i Fredericiagade optraadte i Mandags 7 stærke Athletamatører i Kraftkunst og Brydning.

De svingede først 96,000 Kr. Ministerlønninger op i strakte Arme, og knap havde Bifaldet lagt sig efter denne Præstation, før der ligeledes i samlede Øvelser præsenteredes Jonglørkast med Million-Provisorier og Ballance i Hanken med Forhandlingspolitik.

I de enkelte Øvelser gjorde Plattenslager Bahnson sig især bemærket. Han svingede rundt med $10\frac{1}{2}$ Million Kroner paa sine Skuldre og bar sluttelig næsten 15 Millioner Kroner, Jærn, Krut og Tilbehør paa sig.

Skibskistesnedker Ravn tog ogsaa Del i Bifaldet. Han løftede med megen Bravour over 8 Millioner i Barre.

Af de andre Øvelser fremhæver vi: Retsbetjent Nellemann hævede et Par provisoriske Assessorer paa næsten 100 Pund hver i opstrakte Arme; Udenrigsagent Rosenørn trak en Legationssekretær op bagfra, log Indenrigskommis Ingerslev balancerede med stort udseende, men hule, Arbejderreformer. Kultusforhandler Scavenius rejste sig elegant fra liggende Stilling med en sød lille Damevægt.

Sluttelig løftede Kontorist Estrup hele Forfatningen ud af sit Leje.

Almindelig Beundring og voldsomt Bifald.

Efter Vægtøvelserne var der Brydning efter Regler og Kontrabrydning. Plattenslager Bahnson blev Sejerherre. Han smed baade Ingerslev og Scavenius i Gulvet, saa Alverden maatte faa det Indtryk, at af de 7 stærke Mænd var han lige godt den stærkeste. Sikke Laar og sikke Arme der sidder paa den Mand!

Ved Medaljeindstillingen fik derfor Estrup og Ravn kun Broncemedalje. Bahnson, som i Forvejen har baade Bronce- og Sølvmedalje, fik Løfte om den lille i Guld.

Til næste Præsentation vil han bære hele Statskassen og lade samtlige Ministre hænge paa det militære Kuglestangsbudget.

Er det berettiget, at sige om et Kogeapparat, der er lavet i Stege, at det er et Stegeapparat?

Kan man kalde en bortkommen Dameströmpe herreløs?

Efter at Halvdelen af den amerikanske By Colon (:) er brændt, maa den altsaa være reduceret til et Punktum (.)

Paa Ballet.

Damen (til sin Danser): Ja, jeg lægger slet ikke Skjul paa, at Klæder er min eneste Lidenskab!

Herren: Og dog, Frøken, bærer De saa faa af dem!

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Førmeget forlangt.

Værten: De jager jo ligefrem alle mine Gæster paa Døren med Deres elendige Klimperi i Stedet for at underholde dem.

Pianisten: Underholde dem? Herregud! for den lumpne Gage kan jeg ikke engang underholde mig selv. Hvor kan De da forlange jeg skal kunne underholde alle Deres Gæster?

Nr. 42.

RAVNEN

Søndag d. 19. Oktober 1890.

— Den Statue der forestiller altsaa *Wessel,* og den anden?
— *Vett!*

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mellodi: Stakkels Hanne.

Der bli'er holdt Kongres i Halle,
alle Venner af Lassalle
dèr har sat hinanden Stævne,
for al gammel Tort at hævne.
Auer, Bebel, Liebknecht, Singer,
giver deres Tale Vinger,
saa den flyver over Jorden,
rensende som Lyn og Torden.

For de gamle Landsthingsho'der
Knudsen sang til nye Noder;
den Musik de ikke kendte,
og paa Stolen de sig vendte.
Matzen han blev ganske sjottet,
ængstelig til Liebe skotted,
men han lod sig ikke røre,
der var ingen Ting at gøre.

Har vi faaet Plads i Salen,
skal De ogsaa høre Talen,
om det ondt de Folk har drevet,
al den Tid, som De har levet.
Da det Manicus kreperer,
ingen Ting han refererer,
men i Demokraten staar det,
saa de aller fleste faar det.

Der er ført en hel Del Tale,
om en Kødkontrol-Skandale.
Tænk, tuberkelsyge Kalve,
de blev solgte for det Halve.
Den Trafik er gaaet længe,
og der tjentes mange Penge,
som er gaa't i Ulriks Lomme,
— men jeg siger Velbekomme!

Vil en Præst testamentere,
det han ej kan bruge mere,
han sig selv i høje Toner,
roser blot for tyve Kroner.
Mens han her paa Jorden traver,
han beholder sin Gaver;
men kan han ej mer fortære,
„ofres" det — til Herrens Ære.

Hist paa Ama'er Politiet,
hader Socialistpartiet;
dèr vil nok Betjenten Jensen
gærne vende Madam Svendsen.
Først saa monne Manden glæde sig
med et rigtig rask: „Kraft æde mig";
men den Dumhed straks fortrød han,
bandte paa, han var saa rød, han.

Overalt der agiteres
for, at Hæren skal formeres;
men herhjemme haardt det kniber;
Folk det Sludder ej begriber.
Men „Nordstjernen" nu med Iver,
Krigsagitationen driver
Schiøtz maaske sig ønsked' gærne
paa sit Bryst en lille Stjærne?

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, der maa jo være noget om 'et, siden „Berlingske" ikke tør fortælle sine Læsere, hvad Knudsen sagde i Landsthinget forleden, og det var ogsaa lige som om man kunde se paa Indenrigsministeren, at han sad og spekulerede over, hvor mange Højre-Tømmermestre der egenlig behøvedes til at stive Landsthinget og Regeringen af, naar Socialdemokraterne rigtig tager fat, for Kayser og Fussing kan umulig klare den alene. Det er endda mærkeligt, at Fussing, der var for svagelig til at være Raadmand, synes at befinde sig temmelig vel i Landsthinget, hvad man desværre ikke kan sige om Harald Hansen, den stikkelige Sjæl, der nu ikke kan taale, at høre Ordet Trætte uden at han faar Kvalme og spyer Gift og Galde mod sin egen Broder, men i Fjor, da Frihavnen var til Behandling, kunde han magelig staa og skændes i Timevis med Indenrigsministeren, og havde Politibetjent Jensen paa Amager den Gang været i Landsthinget, saa havde han rimeligvis taget Harald Hansen i Nakken og skældt Liebe Huden fuld, fordi han som Dirigent tillod, at en Taler angreb Ministeriet, og saa havde Jensen smidt hele Landsthinget paa Døren, lige som han bar sig ad i Kastrup, men havde Jensen været i Borgerrepræsentationen i Mandags, da de atten Borgerrepræsentanter var saa uhørt dristige at drille Borgmester Øllgaard med at forkaste Magistratens Forslag, om at forære Botanisk Have halvanden Tønde Land, for at de syv Professorer kunde faa lidt mere Plads at movere sig paa, ja, saa havde han ganske bestemt puttet dem alle atten i Brummen med det samme, men nu gad jeg nok vide, hvad Birkedommeren paa Amager vil gøre ved Jensen, og det kan saamænd godt være at han bliver Vagtmester ved Gendarmerne, hvis da ikke det tyske Politi vil laane ham til at ødelægge Socialdemokraterne, som hverken Bismarck eller Socialistloven kunde faa Bugt med, men jeg er vis paa, at naar de tyske Socialdemokrater saa Jensen slaa i Bordet og bag efter bede om Forladelse, saa revnede de af Latter. Men skulde Jensen nu ikke avancere i Tjenesten, men blive kasseret i Stedet for, saa burde han en Aften gaa op i „Kvindelig Valgretsforening", for dèr er nogle Kvinder, som nok er i Stand til at hjælpe paa hans forsømte Opdragelse, og dersom

han vil prøve paa, at foreskrive Kvinderne, hvad de maa tale om, — ja, saa véd jeg ikke hvad Fru Line Luplau gjorde ved ham, men saa meget véd jeg, at den raske Jensen kommer ikke med, naar Fru Nørlund med sine Valgrets-kvinder arrangerer „Bal i Haven“ med Rigsdagsmændene, der efter Kvindernes Mening ult for længe har danset med sig selv og har ladet „Kvinderne varme Bænke“. Aa, jeg ser et Syn, naar Kvinderne en skøn Dag springer over Skranken, som Fru Luplau sa'e, ta'er Rigsdagssalen med Storm og begynder at inklinere for Lars Dinesen, til en Forandring vender Matzen og danser Fransaise eller Lancier med Liebe og Ingerslev, eller springer med Estrup i en lystig Pengepolka, altsammen til Socialdemokraternes Musik! Naada, saa siger vistnok Højre: Tak for Kaffe!

Ikke forsætlig.

Variationer over et frederiksbergsk Thema.

Philipsen har ganske vist sendt Meyer til den nye Verden efter modent Overlæg. Hermed er det dog langt fra tilstrækkeligt bevist, at han har gjort det forsætlig.

Endskønt Estrup udsteder sine Provisorier efter en nøje udtænkt Plan, er der dog intet til Hinder for at skønne, at dette ikke sker forsætlig.

Kommiteen for Indsamlingen til „Jarls“ Efterladte har ubetinget favoriseret Officersenkerne paa Matrosenkernes Bekostning, men efter alt det foreliggende kan det dog ikke med fuld Føje antages at være sket forsætlig.

Der skal en Gang have levet en Birkedommer, der fældede en fornuftig Dom med logiske Præmisser. Det er dog uhjemlet at betragte som værende in confesso, at han ikke har begaaet et saadant Misgreb forsætlig.

Pastor Lundholm har i al Beskedenhed udbasunet sine store og gode Handlinger, men han han saamænd ikke gjort det forsætlig.

Slagterne Ulriksen og Harald Hansen har efter det i Sagen fremkomne forandret Kødets Gang. Men om det end maa anses for at være tilstrækkeligt bevist, at de derved har snydt sig en Del Penge til, kan man dog ikke udelukke den Mulighed, at det ikke er gjort forsætlig.

En Skomagermester har givet sit Æresord paa, at han fremtidig skal betale en bestemt Pris for sit Arbejde, men af Vanvare kommer han til at byde en forkert Svend en lavere Pris. Som Følge heraf har han paa en Slags Maade ikke brudt sit Æresord forsætlig.

Ræven har stjaalet en Høne, men da Ræven ogsaa stjæler Gæs, mangler der juridisk Bevis for, at den ikke hellere havde stjaalet en Gaas. Den Antagelse maa der-hos betragtes som delvis bestyrket, at den ikke har stjaalet Hønen forsætlig.

Ogsaa en Udvej.

Stillingen er spansk
for Portugiseren,
thi paa „Republikansk“
staar Stemningsviseren.
Staklen omsonst
bruger al sin Kunst,
averterer snedigt:
„Kabinettet er ledigt.“

Hverken Chrisostomo
eller Luino di Castro,
den fordums Majordomo
vil være Maestro
for en Ouverture:
„Tronens Tragedie,“
der skal aabne den nyere
Folkekomedie.

De har fine Næser,
de har lyttet til Klio;
de mærker, det blæser
med en Luftning fra Rio.
Don Pedro's Malheur
de sikkert erindre,
og Ministre er før
bleven Hovedet mindre.

Ja, Skandalen er ren,
men et daarligt Eksempel
for dem, der slæber Sten,
til Monarkernes Tempel.
Derfor hjælp, Reaktion,
— om Du vil; thi Du kan da —
og vær ingen Kujon
mod den ny Propaganda.

I, som til daglig
svælge i Magtens
Fylde, og i saglig
Fortolkning af Pagtens
Paragrafer kulminere
som kritikfri Kæmner;
I maa her levere
Ministeræmner.

Et Dynasti staar for Fald,
men I maa det støtte,
og derfor I skal
i Bøssen spytte.
I Stormænd paa Thinge
og I mægtige Hoffer,
her maa I bringe
Jer' Kollega et Offer.

Alene vi Danske,
med vor stærke Regering,
bør præstere en ganske
artig Levering.
Vi har syv, der er godt,
men det var Synd dem at dele,
derfor siger vi flot:
„Ta'e væk, ta'e det Hele!“

Erstatning.

— Du skulde virkelig købe Dig en ny Hat, lille Mand.
— Jeg synes, at den gamle er meget god endnu.
— Ja men, saa køb i det mindste mig en.

En ny Vise.

1. Nabokone: Hvad man dog har for Plager med de Drenge! Altid løber de om med iturevne Bukser!

2. Nabokone: Ja, det er sandt, det kan jeg ogsaa synge en lille Vise om!

Lille Dagmar: Aa, Mo'er, syng saa den Vise om de iturevne Bukser!

Formildende Omstændighed.

Assessoren: De tilstaar altsaa, at De har begaaet Tyveriet; kan De anføre noget til deres Undskyldning?

Tiltalte: Min Bedstefader var russisk Toldembedsmand.

Under Svine-Krigen.

— Pst! Hej Mand, der! Lang mig en Næve. Svinet vil ta'e Returbillet.
— Næ, Du kan tro nej, Moppe. Jeg indlader mig inte paa no'en Returkommission.

Ondskab.

— De tror altsaa ikke, Baron, at jeg er 23 Aar?
— Jo, sikkerlig! Hvorledes skulde jeg kunde tvivle derom? Det fortalte De mig jo allerede for 4 Aar siden.

Gamle Venner.

Spindevise.

I „Morgenbladet", der sidder Fa'er,
Fa'er Secher, ved Væven og væver,
mens Mutter Borchsenius Rokken har,
og spinder med flittige Næver,
og bævende Stemmen hun hæver.

Ja, medens hun Rokken sætter i Gang,
man hører den hulde Matrone,
vemodigt synge en Spindesang,
alt i en bedrøvelig Tone —
man faar ondt af den gamle Kone.

De fordums Venner hun tænker paa —
ak! hvor er de alle henne?
De svigtede baade store og smaa,
alle de lystige Svende,
alle de fiffige Penne.

Hele den store, trofaste Flok,
hun samlede „ude og hjemme",
dem mindes hun her ved den snurrende Rok,
alt med rystende Stemme,
hun kan dem ret ikke glemme.

Med Sorg i Hjærtet hun nys erfor,
helt bitter, at Venneflokken,
totalt har svigtet sin gamle Mo'er,
der nu i en ensom Sjokken,
kan sidde og træde Rokken.

Mens Fatter Secher maadelig glad,
nu væver paa lange Spalter,
saa spinder Mutter sit „Morgenblad",
men Hjulet vrikker og halter,
og Spindet bliver kun Pjalter.

Og Vennerne, som hun stolede paa,
har hende beredet lutter,
forsmædelig Skuffelser, klart hun saa,
at disse trofaste Glutter,
stadigt kun griner ad Mutter.

Drachmann og Schandorph og Gjellerup med,
for ikke om Brandes at tale,
ak, hvor har de ikke gjort Mutter Fortræd,
mens ved Rokken hun sad paa sin Hale. —
Aa, det er en ren Skandale!

At Mutter ej selv var den bedste Ven,
imod sine gamle Venner, —
mod Richard Kauffmann og Den og Den —
det haaber vi dog, hun erkender,
før Spindevisen hun ender.

Kødkontrolleri.

„Ravnen" har, efter Opdagelsen af Mislighederne ved Kødkontrollen, sat sig i Bevægelse for som sædvanligt at at bringe sine Læsere det mest mulige om den Sag. Vi har besøgt Justitsraad Schou, og vi kan forsikre, at det var nær ved at løbe rundt i Schous hovedet paa ham. Ligeledes har vi ogsaa talt med Dyrlægerne dernede paa Kvægtorvet; vi traf Møller i en stille „Krogh", men uden at kunne faa den mindste „Hviid" at vide af ham. Saa har vi selv maattet gøre vore Jagttagelser.

Vi kan berolige vore Læsere med, at det ikke er saa slemt, som adskillige andre Blade skriver. Der har ganske vist vist sig en Del „Tuborg"kulose i de Svin, som Philip Heymann kriger om i Provinspressen; dog ikke i den Grad, at de derover skulde være helt utjenlige til Spaltesøde. Blaat Stempel kan de rigtignok ikke opnaa, — det er, saavidt vi endnu med Sikkerhed véd, kun givet til Gendarmer og enkelte andre .... — men et sort Stempel kan med Tryghed paasættes, og det besørger de respektive Blade selv med deres Bogtrykkersværte.

Man bør dog være en Smule forsigtig med alt Kød og Flæsk, og ikke mindst med det, der under Navn af Redaktionsflæsk udbydes i Boden ved Trinitatis. Det kan godt til Tider have en Tanke — endskønt Tanker egentlig ikke er det, de er mest belemret med paa dette Sted — og saaledes være højst utjenligt til aandelig Næring. Saavidt vi véd, er Kontrollen deroppe gaaet til paa den Maade, at Sanitetsraaden, Hr. Frederik Hansen har sat sit blaa Stempel paa alt det Flæsk og Fjæsk, som blev indleveret til ham, og som han syntes om, men da han samtidig har haft Lejlighed til at lade en Del af sit eget slippe med igennem, tør man vel ikke antage, at den Kontrol er saa betryggende, som den burde være. Meget af det, der havde en lille Tanke er vist saaledes gaaet i Publikum, og det er i alle Maader ikke sundt. For Resten er der ikke en sund Tanke i noget af det, som bliver bragt til Torvs der.

Vi skal nok vedblivende holde vore Læsere a jour i denne lidet appetitlige Sag.

En engelsk Aristokrat har blandt sit Tjenerskab en Neger, der ikke har andet at bestille, end at bringe sin Herre de til denne adresserede Breve med sort Rand.

Paa Gæstgivergaarden.

En Rejsende: Det var da en forfærdelig Nat — ikke lukket et Øje — Lopperne har jo formelig været rasende!

Gæstgiveren: Det er de Herrer Rejsendes egen Skyld, de kommer saa sjælden — og saa er de stakkels Bæster begribeligvis helt udsultet!

I Skolen.

Lærerinden: Vi kommer nu til de gennemsigtige Genstande. Emilie, nævn mig et Eksempel!

Emilie: En Glasrude!

Lærerinden: Rigtig! Nu Du, Sofie, hvad mere?

Sofie: Et Nøglehul.

Den nye Tjener.

Herren: Sig mig en Gang, er De en født Københavner?

Tjeneren: Troede Herren maaske, jeg var en ufødt?

Nordstjærnen.

Mel.: Peter Skøt i Barndomsalder.

Julius Schiøtt i Manddomsalder,
var „Nordstjærnen"s Redaktør,
holdt just ej af Støj og Skvalder,
indenfor sin Gadedør.
Men til Uheld var han stødt,
sammen med Hr. F. C. Schiøtt.

Samme F. C. Schiøtt var Kriger
ud til Fingerspidserne,
og til Julius Schiøtt han siger:
Hør, Du — eller De maaske —
jeg vil skrive om, ved Gud,
Krudt, Røg og „Nordstjærne" Skud.

Din „Nordstjærne" skal jeg lave
om til et „Vort Forsvar" straks,
Krigsbeskrivelser man have,
maa i Blade af den Slags,
som „Nordstjærnen" hører til,
straks om Krig jeg skrive vil.

Og den brave Oberst satte,
fluks sig ned i Positur,
uden just med det at klatte,
skrev han løs i denne Dur:
Alt, hvad der er tysk, en Pæl
skal i Livet ha'e, min S'æl.

Og skønt Julius Schiøtt ej schiøtted
om saa meget Tyskerhad
— særligt da han tidt benyttet
tyske Billeder har saa glad —
turde han ej gøre stødt
samme Oberst F. C. Schiøtt.

Derfor sidder F. C. Schiøtt nu
i „Nordstjærnen"s Redaktion.
Krudt og Røg og Blod og Rødt nu,
ser han kun om sin Person,
Pennen er hans Bangenet,
og han bli'er ej bange let.

Men de stakkels Abonnenter
skeler til den tapre Schuft;
de i Angst og Bæven venter
paa en Smule sund Fornuft.
Ak! forgæves søger de
imod Schiøtt Bechiøttelse.

Thi naar Krigeraanden gaar ind,
saa gaar straks Forstanden ud;
og naar Tyskerhad man faar ind
Gang og Gang — ja, da ved Gud,
undrer det mig ej endda,
om Folk siger Bladet a'.

Fra Slagtehuset.

Slagter Ulrik Ulriks Estrupsen blev arresteret, efterat han i lange Tider havde misbrugt sin Stilling som Kontrollør ved Regerings-Sanitets-Slagtehuset. Hans Virksomhed her var dels at stemple de sunde færdige Lovforslag, som kom fra Folkethinget, dels at slagte saadanne usunde Love, som var udpeget som mistænkelige og endelig at overhælde det kasserede med politisk Petroleum, sende det til den dertil bestemte Vogn, som fører det til alle politiske Kadaveres Destruktions-anstalt.

Men Ulrik Ulriks Estrupsen solgte glat væk de kasserede Lovforslag for sunde. Nægtede Finanslove, ihjelslagne Provisorier og umulige Reformer, som Folkethinget havde gjort det af med og stemplet med værre end sort, fik han anbragt ude i Befolkningen. Og den var gaaet i flere Aar, uden at man havde rigtig Anelse om Mislighedernes Omfang. Først da politisk Tuberkulose i Statskassen tog til i en vældig Fart, fik man fat i Gavtyven og afslørede Gavtyvestregerne.

Ved Regerings-Sanitets-Slagtehuset laa det svage Punkt. Det havde Tag sammen med Landsthings-Slagtehuset, hvori mistænkelige Højre-Kreaturer havde foreløbigt Opholdssted.

Det er indlysende, at en saadan Sammenblanding af Regerings-Sanitet og Landsthings-Slagtehus er højst uheldig. De kasserede Finantslove og Provisorier kom nemlig sidst til Landsthinget, hvor de selvfølgeligt burde være overhældt med den lovbefalede Vædske, men da Slagtersvend Ulrik Ulriks Estrupsen havde Nøglerne til Lokalet i sine Hænder, faldt det ham let at smugle det kasserede Kram ud i Befolkningen.

Embedsmands-Deligencen, som fører det kasserede bort, var ganske vist laaset baade for og bag, men Ulrik Ulriks Estrupsen havde ogsaa Nøglen her. Kusk og Betjening kørte hans Ærinder med det kasserede Kød.

Og Ulrik Ulriks Estrupsen stemplede al sit Kram med blaat eller sort Mærke, ligesom det betalte sig, solgte det til Embedsmands-Butikerne og lod Folket tygge Tuberkulosen i sig. Der var ogsaa megen Sygdom i Landet under hans Ledelse.

Konstateringen af Ulrik Ulriks Estrupsens Streger skete paa den Maade, at nogle nyvalgte kontrollerende Slagtehus-Landsthingsmænd af Arbejdernes Kreds fik Befolkningens Opmærksomhed henledet paa Sagen. Undersøgelserne bekræftede, at der havde været store Misligheder i mange Aar.

Foruden Ulrik Ulriks Estrupsen, som straks aflagde Tilstaaelse, blev Slagtermester Jesper Jespersen, Slagtermester Jakob Brønnum samt nogle andre Slagtersvende og Mestre foruden en tilfældig Slagtersvend Matzen, der var gaaet dem til Haande, arresteret.

Endnu flere Syndere er imidlertid bleven implicerede i Mislighederne, hvis Omfang Assessor Ravn endnu ikke er helt klar over.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Landsthingets Arena.

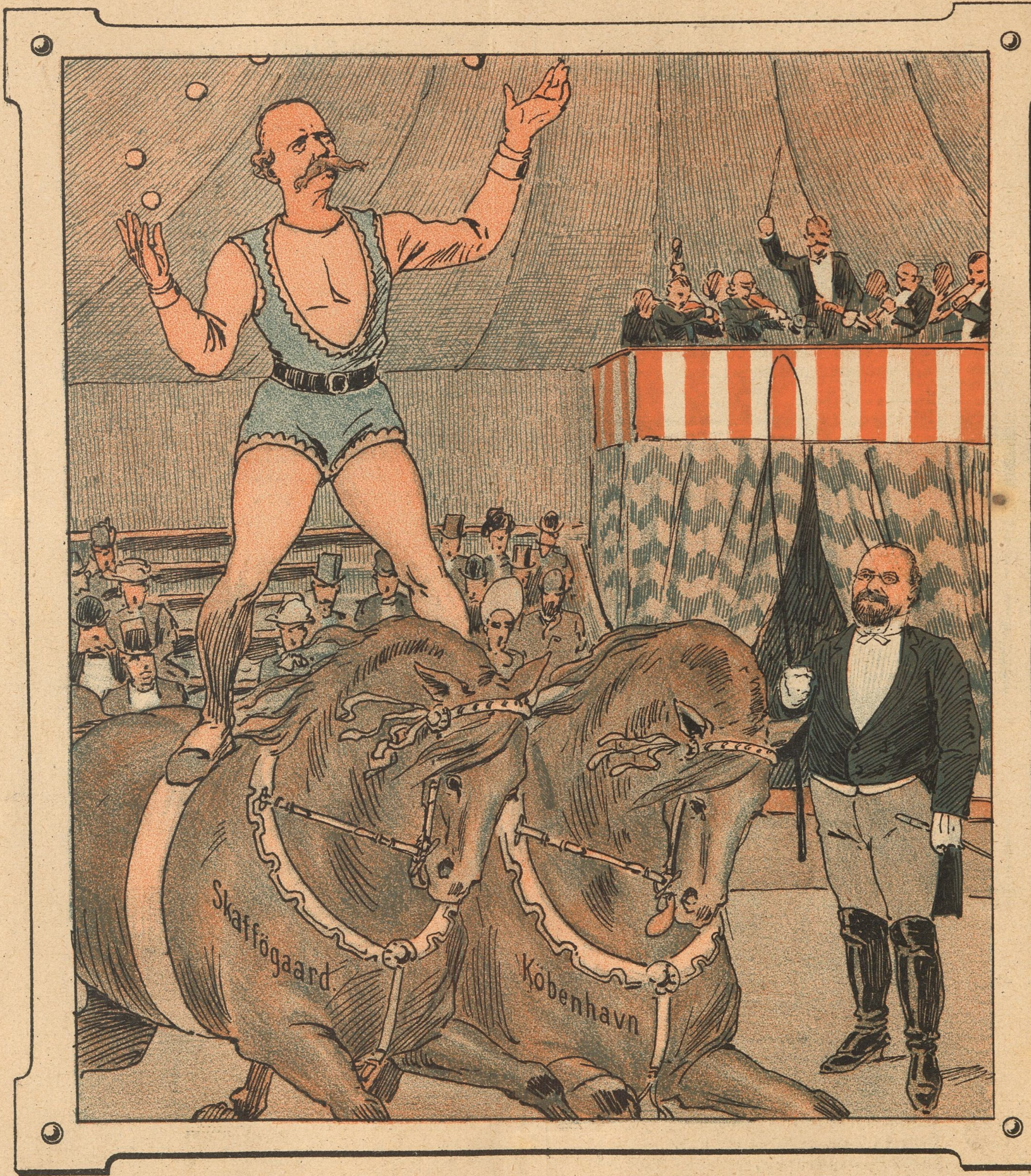

I vor politiske Cirkus blev
et sjældent Kunststykke gjort.
Artisten et Kæmpeskridt bedrev,
og *Skridtet* var knusende stort,
det ene Ben staar paa Skafføgaard,
det andet i København,

mens Klovnen paa Kraft sine Volter slaar,
sig selv og Artisten til Gavn. —
Kun Skade at ikke enhver er blind
og lader sig narre af ydre Skin.
Thi holde Ballancen kan tidt være svært,
og Knaldepisken har ogsaa en Snært.

Nr. 43.

RAVNEN

Søndag d. 26. Oktober 1890.

Ondskab.

— Værs'go' her er to Katte, og saa skulde jeg bede Dem undskylde, at vi ikke kunde skaffe flere i Dag —

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi af „Gutter om Bord."

Endelig en Ende,
fik vi da paa denne
store Sæd'lighedsforbrydersag.
Madsen nu med Længsel
i sit skumle Fængsel
tænker paa saa mangen lystig Dag.
Madam Henriksen kom værst deran,
og trak med sin stakkels dumme Mand.
Selv Andreas Jensen
opslaar Residensen
dèr, hvor der kun vanker Brød og Vand.

Ja, den er saa farlig,
næsten uforsvarlig,
denne syndefulde Kærlighed.
Nys en Ægtemage,
tog sig selv af Dage,
Livet var ham til Besværlighed.
Og den Pige, som han havde kær,
skød sig li'som han med et Gevær.
Husk paa Præstø, Kære,
og lad altid være
med at gaa forbuden Frugt for nær.

Lur Hr. Tietgens Rænker,
nyligen han skænker
30 Kroner til de pæne Mænd,
som i sidste Skrue
lod af ham sig bru'e,
ej gik med de Strejkende i Spænd.
Først saa bli'er de sultet et Par Aar,
og en Naadegave saa de faar.
Paa saa billig Maade,
viser han sin Naade
tørrer Taarer paa de Klokkefaar.

Det er dog mærkværdig,
hvordan at Retfærdig-
heden den sker Fyldest her til Lands;
thi naar først en Dommer
paa Mistanke kommer,
skaffer han „Beviserne" med Glans.
For at gøre Arrestanten blød,
siger man: „Din Viv er ved at dø!"
Staklen straks „bekender",
og naar Sagen ender,
ser han først, hvorledes man ham snød.

Udi Landsthingssalen
nylig kom paa Talen,
Tyendeloven med dens skæve Blik.
Mest Forstand paa Sagen
lagde her for Dagen
C. C. Andersen med sin Kritik.
Men da saa et Udvalg blev sat ned,
kom ej han, som vidste bedst Besked,
med i denne Klikke,
thi den taalte ikke
Pilleri ved sin Samvittighed!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det var saamænd det, jeg sa'e til Agentens Pige i Morges henne hos Urtekræmmeren, at det maa være tungt at tjene og at være under Tyendeloven, som nok skal være den Bismarck har lavet Socialistloven efter, for den var jo ogsaa en Undtagelseslov lige som Tyendeloven, og paa en Maade kan man sige, at de fleste Love er Undtagelseslove, for det er jo en hel Undtagelse, naar vi faar en rigtig Lov, medens derimod de provisoriske er saa almindelige, at bliver det saadan ved, saa kommer vist snart hele Befolkningen paa Almindeligheden desformedelst at Pengene er gaaet med til Fæstninger og andet Krigsvæsen og for Resten sidder vi saa i Gæld til op over Ørene, fordi det er gaaet saa vidt, at der maa optages Statslaan, naar der skal ansættes et Par nye Postbude eller bygges et Ledvogterhus ved en eller anden Jærnbane. Ja, nu fik de tyske Socialdemokrater deres Undtagelseslov fra Halsen, men med vores Tyendelov har det vist lange Udsigter, for Nellemann er jo saa bange for „nye Tanker", som en Kat for Sennep, og der kan man se, hvorledes Ministrene har levet sig ind i det provisoriske, saa de tror det er noget meget gammelt, som vi altid har havt, lige som Fnat og Væggelus og andre Landeplager, medens det jo netop er en spinterny Tanke, at bruge Landets Penge selv om Rigsdagen ikke har bevilget dem, og denne „ny Tanke", der uden videre bliver „hængt paa", — som Ministeren selv sa'e — enhver Lov, som Regeringen, men ikke Rigsdagen vil ha'e ud, synes slet ikke at gøre Nellemann nervøs, men kedeligt var det for Resten, at Ministeren ikke vilde have kommunale Fæstemænd, for jeg har netop tænkt paa, om der ikke ogsaa burde oprettes kommunale Kontorer for Bryllupper og Begravelser osv. Jeg tror nemlig ikke, at det gaar rigtig til paa disse hersens private Kontorer for den Slags Ting, og derfor er der saa mange ulykkelige Ægteskaber, som der er. Hvem kan vide, om ikke saadan en Kommissionær eller hvad han er tager Fejl af Papirerne og besørger Kærligheden begravet, og saa bagefter naar de stakkels Ægtefolk kommer hjem fra Kirken, saa kan de ikke begribe, hvor Kærligheden er bleven af, og saa begynder Balladen, for den ene beskylder begribeligvis den anden for at Kærligheden er væk og aner ikke,

at den ligger ude paa Kirkegaarden. Dèr finder de saa en sørgelig Rest af den, en Gang naar en af dem skal begraves, men saa er det for sent, som Kollektøren sa'e til mig forleden, da jeg vilde ha'e et Nummer, som jeg havde drømt om. De maa vide, jeg drømte en Nat, at jeg saa et Syvtal, ved Siden af stod Ryssel paa en Talerstol og brækkede sig, og saa kom der igen et Syvtal. Saa gik jeg hen til min Kollektør og forlangte en Kvart med Nummer 77. „Det Nummer har jeg ikke," sa'e han. Det var kedeligt, sa'e jeg, for jeg har netop drømt det Nummer; maaske kunde der være Held ved det, og saa fortalte jeg ham min Drøm. „Var det Ryssel, der stod i Midten?" spurgte Kollektøren. Det var Ryssel lyslevende, svarede jeg. „Jamen, saa skal De ha'e Nummer 707, og det har jeg," sa'e Kollektøren, og saa forklarede han mig, at Ryssel betød Nul — altsaa 7, 0, 7 = 707. Jeg tog naturligvis Kvarten, og nu faar vi at se, om Ryssel betyder noget som Nul, men kommer Numret ikke ud, saa er det da Bevis paa, at han ikke engang er et Nul, og derfor kan jeg heller ikke rigtig tro, at det er rigtigt hvad Skade siger, at Ryssels Portræt og Biografi nok kommer i „Søndagsposten", skønt den unægtelig „sænker Niveauet" svært for at finde fine „berømte" Mænd, og naar man tænker sig, at vi under den Rubrik baade har faaet Possementmager Güttler og Fotograf Alb. Schou, saa maa man jo være belavet paa det, der er værre, og saa siger jeg Tak for Kaffe!

Sorg.

Mel.: Om Danemarks Kvinde der lød en Sang.

Om Sædeligheden der lød en Sang,
saa sørgelig,
der var ingen Sæder i Danevang
blandt arm og rig;
Smaapi'er var fredløs i Kulde og Hede,
jaget de blev af hver halvgammel Bede;
og Dyden den græd over Danmark.

Hr. Madsen, det var sig en Hædersmand,
en rig og fin,
hans Sæd'lighed var dog det bare Vand;
han holdt af Grin.
Alting han voved for Elskovens Glæde,
spared som Ulven ej Børn eller Spæde;
mens Dyden den stod og tudbrølte.

Hr. Jensen, han var som den bly Viol,
han altid bar,
han var mod Smaapiger i korten Kjol'
saa sød og rar.
Madsen og Jensen, de to var ej Sløjberg;
Herre, Du godeste, sikke't Halløj der,
hvor Dyden græd modige Taarer.

Men ak, Politiet den Glæde brød,
jeg siger Tak!
Hr. Jensen skal nu spise Vand og Brød,
og Madsen — ak!
Han skal i tre Aar paa Bridsløselille,
ak! nu for Taarer, jeg maa tie stille
og gemme min sørgende Harpe.

Amager-Adressen.

Ved en særdeles Imødekommenhed fra vedkommende Steder er vi allerede i Dag i Stand til at kunne gengive Ordlyden af den Adresse, som de Amager Højremænd agter at indgive til Birkedommeren om, at maatte beholde Politibetjent Jensen.

Den skal lyde saaledes:

Amagerfa'er,
Du er vis og rar,
om din Visdom véd,
vi saa god Besked.
Amagerfa'er,
Jensen, som vi har,
ham vil vi skam beholde, for han er saa rar.
Vær en Mand,
hold nu Stand
mod Socialister paa Ama'erland,
Jensen maa,
ikke gaa;
derom her vi beder Dig nu Store, Smaa.

Amagerfa'er,
vis den Magt Du har,
bryd Dig ej om dasſ,
og sig ej fra Plads,
Jensen her,
har vi alle kær,
og vi vil ej ha'e nogen ham kommer nær.
Han er god,
„fuld" af Mod,
hjælper Højre med Haand og Fod,
Slig en Ven,
faaes igen,
ej saa let.

Ærbødigst
Flere Højremænd.

Fra Gaden.

— Der er nok ikke saa faa „Stjærner" ude i Cirkus Varieté.

— Men dog flest paa Plakaterne!

* * *

— Den flotteste lille Kavaller er dog Lilleput-Markien i Vimmelskaftet.

— Hvorfor det?

— Fordi han stadig vil „løftes".

— Aa, det er naturligvis bare for at komme i en „løftet" Stemning.

Jeg bekendtgør herved for Venner og Bekendte, at min Forlovelse med Frøken Olivia Guldfisk er ophævet. Kun de, der kendte Størrelsen af hendes Medgift, kan fatte min dybe Smærte.

Sløjberg,
afsk. Premierløjtnant.

Fra Slagternes „Billigheden".

— Er det Kyd kasseret?
— Ja.
— Hvad koster Tungerne?
— 75 Øre Stykket.
— Send mig alle dem De har.
— Ja, værsgo, di ska' smides væk alie'vel.

Immer moralsk.

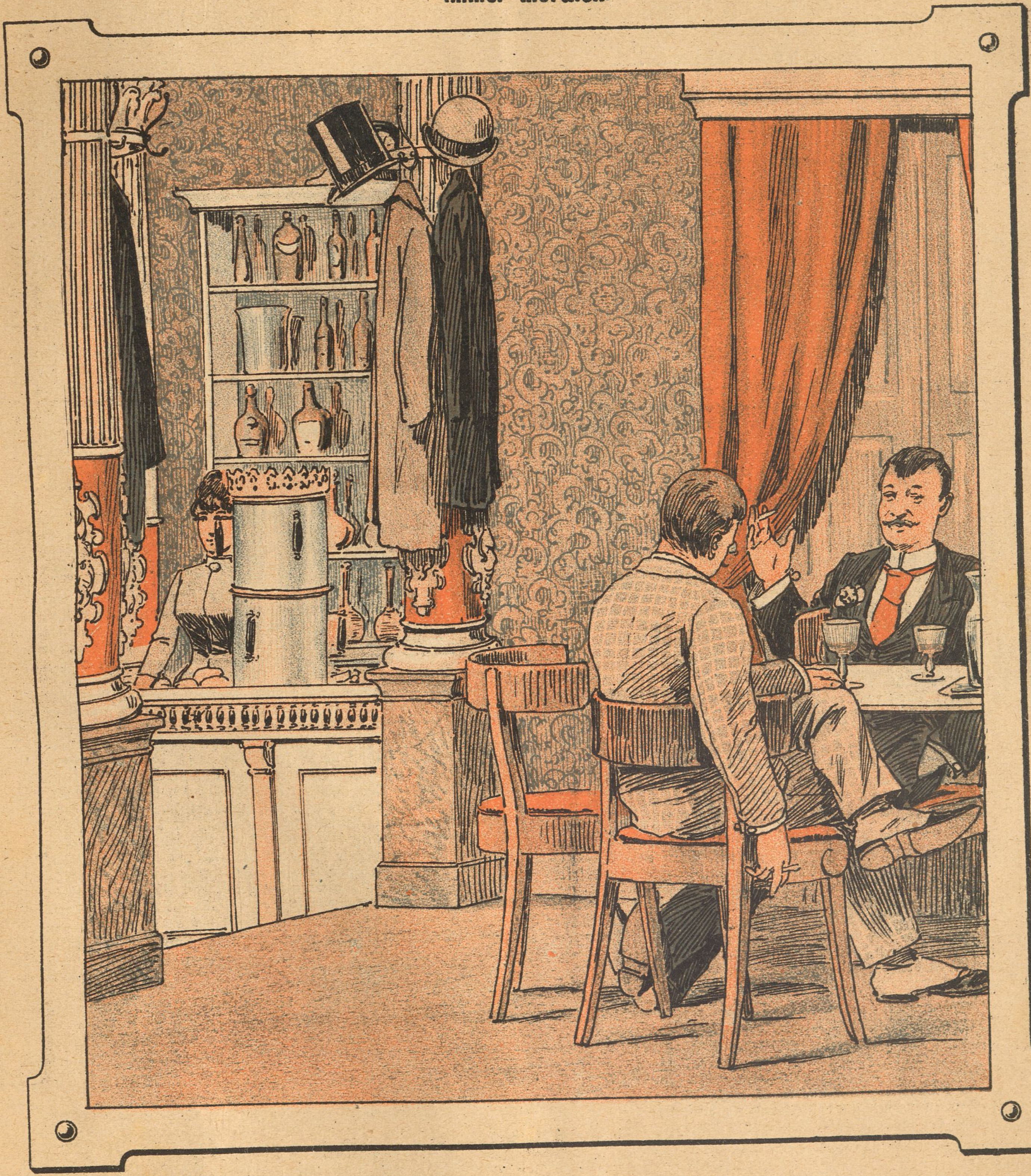

— Hvorfor pruttede Du saa meget med Skræderen? Du betaler ham jo ikke alligevel.
— Ja, men det er nu saadan en skikkelig Mand, saa jeg syntes, det var Synd at snyde ham for saa meget.

Splid og Strid.

Mel.: I Evropa er der Marked.

Der er Splid og Strid hvorhen man Øjet vender —
Gud maa vide, hvordan det Hele ender? —
om det saa er oppe hist i Landsthingssalen,
er man der begyndt at svinge Dyrendalen,
i den ellers jo saa pæne, stille Menighed,
er der ligesom lidt Spirer til Uenighed,
men faar Spliden rigtig Overhaand blandt Aanderne,
saa gaar Liebe, ach, Du Liebe! let i Spaanerne.

Hvis i Folkethinget saadant var passeret,
vilde det vel ikke synderligt generet;
men at slige Scener i vort Landsthing hændte,
var der aldrig nogen før, der kunde vente.
Efter slig en Overraskelse tilvisse,
han sin Mund maa efter mangen god bit spidse,
der tør blive saa forfriskende som Manna,
og vel ogsaa ganske god at faa Forstand a'.

Se, paa samme Tid der holdtes Kirkemøde;
fromme Præster i Kammen blev saa røde,
Kinder blussede, og Øjnene de lynede —
de af Vilhelm Beck blev sigtede og synede.
Der var mange, som Pastoren gav det fæle,
Testemonium, at de var „døde Sjæle“;
og det kan jo ikke nægtes: for et tænkende
Mandfolk er det saa nogenlunde krænkende.

Hist i Horsens er det Svinekrig, der raser —
det er Andelsslagterierne man maser.
Philip Heymann har nok Undergang dem svoret,
nu forlanger han: rene Kort paa Bordet.
En Hr. Nørgaard har følt sig noget truffet,
Bojsen, Gjedved, har følt sig noget skuffet,
men det synes ogsaa klart af alt det Væsen,
at han er blevet taget ordenligt ved Næsen.

Her i Byen er der hændet Ting der svier,
til adskillige af vore Slagterier.
Alle Mennesker, de gaar omkring og taler,
om de væmmelige Kvægtorvs-Skandaler.
Er man lidt nervøs, saa gaar man med og piner
sig, ved Tanken om, hvor mange Pund Trikiner,
man har sat tillivs vel i det sidste Halvaar,
ja, det er nu ikke Spøg, nej, det er Alvor.

I det „Kvindesamfund“ er der voldsomt Røre;
Stine Luplau og Anna Brun, de føre
mod hinanden op med slemme Projektiler,
medens tappert løs de paa hinanden kiler,
Stine lystelig for Kvindens Valgret snakker,
medens Anna Brun fornuftigt sig betakker
for at blive Rigsdagsmand — hun er fornøjet,
med at bruge i sit „Samfund“ Snakketøjet.

Ja, som sagt, hvorhen man Øjet saa vil vende,
er der Kiv og Splid og Strid foruden Ende.
Frederik Bajer, Eksdragonen, kan man kalde
for den aller fredeligste af dem alle.
Kunde disse Voldgiftskendelser han bare
faa i Orden, blev der Fred og ingen Fare.
Men naar disse Voldgiftsmænd nu blive satte,
mon det saa skal være Hunde eller Katte?

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis imod Slutningen.

Majet erede Herr Redatør!

Inte maa de være maj tillat aa bajle te Derses Gonst, idet jaj drester maj te aa være saa fri aa mene, at Di inte ve ta maj de fortrydeli op, naar jaj anmasser maj til aa tro, at de inte ve være en Sjenangsje for Derses majet erede Blaj aa aavne sine Spalter for en af mine aariginale Pennetajninger a Sitevasjonen.

Jaj ka desværre mælle, at Sjæfen æ sin sjornalistiske Enne nær, aa han har derfor andrajet Udgiverne om aa bevise han den siste Ere ve aa køve en Plas te han paa en Stiftelse, hvor han ka skrive sine Memovarer, altsammen formejelst udvist Kondovitte ve Lanstingsvalssjampanjen, aa for de heldie Reslutat for Sosjalisterne. Der har desanbelangendes vaaren nejsat en Kometé mæ Matzen som Forman, aa igaar oplaa han Beretning for Sjæfen.

„Tja, Hansen,“ begønte Proffessoren, „das ist Gotfordami eine fanle Gesjegte, for Derses Afispapir er ikke fint mere, und derses Forhofninger om en Legatseng maa jaj leider makken sengeløse. Denn wie skal vi den klaren? In Vartov kan di ikke Dens ha, dato er Di for ungdommeli, for en Sinbilled to brugen, so er Di jo nok in Derses sjornalistisje Lømmelalter. Vartov er for Plougheder. In Abel Katrine kan Di og ikke kom. Das past sig nigt. Derses storartige Dyd ka i de mange Damenselskab in Fristelse kommen, det er noet, som jag kenner, Hansen.“

Saa var der Bistrup, mente Matzen, for der kunne man osse ha de majet got. Men han maatte mæ Sorg sie, at Kometéens medisinske Medlem, der haje analyseret Sjæfens mentale Testand, haje voterej at Sjæfen manglige Kvalefekkasjon, i det han (de medisinske Mælem) sier, at Sjæfen ganske vist før Valget led a Mani, der mæ Forrykthej som Overgangslej kunne stie te Storhejsvanvid, og at de efter Valget gek over te den dyveste Melankoli, men de eneste Lysglimt a Haab i den Sjanger va de, at Sjæfen viste stærk hang te Idioti, aa de kunde kaske forskaffe han Gæstevenskav hos Idiotanstaltens Forstanner. Men de syntes Matzen liegot inte om, for „unter uns gesagt, Hansen,“ sae han, saa kunne Di jo sagtens bekenne Svajhejerne, men de va da inte værd aa ujblamere de offenli. Men Sjæfen maadde ennelig inte tro, at di haje vaaren blind for hans Anlæg, aa di haje derfor engiet et Bønskrift te Justitsministeren om aa deportere Paalleti Jensen paa Amaer te en eller annen Sjandarmkoleni, aa saa va de Meningen aa sætte Sjæfen paa hans majet udsatte Post. De va ganske vist inte saa majet fet som aa være Redaktør a Intelligensblajet, men der va en rig Lejlihej te aa gøre sig selv bemærket aa Amaerne gale i Hojet, aa Sjæfen, der haje den akademiske Dannelse, uden vekken man va en Natvægter, kunne majet finere end Jensen spille Agent provakatør unner Venskavejelihedens Maske, aa dersom de skulle knive, saa kunne Sjæfen da osse nok sie Kraftædeme.

Matzen forsegrede lieledes Sjæfen om sin store Hengivenhej for han, aa de va umuli, at de kunne skils ujen Taarer, hvorfor han osse baj Sjæfen, om jaj inte maadde gaa over paa Spisehuset etter en Pæl Malort og en Vand, hvilket bevilgedes.

Nu gaar Sjæfen aa hænger mæ Skoffen, aa tøgger Papirskuler aa kyler dem etter Plougs Potræt, der hænger imellem di andre Forhenværendes, aa den Krans a Evihejsblomster, der hang over hans ejet Billeje, har han smidt i Skrallebøtten.

Charles.

Høstpassiar.

— Det ser galt ud med Vinhøsten.

— Aa, med Vinen har det ingen Nød; Vin kan man altid lave, men Kartofler!

„Ravnens" Vejviser.

Efter den nys stedfundne Flyttedag er der sket en Del Forandringer i Folks Bopæl, og vi giver derfor i al Korthed en Del Oplysninger om, hvortil flere af vore mest bekendte Mænd er flyttet.

Slagtermester Juul er flyttet til „Kors"gade.

Dr. Ploug er flyttet fra Fredericiagade (Kasernen) og bor nu paa Sindshvilevej.

Forhenværende Redaktør P. V. Grove er flyttet fra Rolighedsvej, hvor han siden sin Afgang fra „Dagbladet" har boet, til Nøjsomhedsvej.

Professor Matzen er officielt flyttet fra Trinitatis Kirkeplads og bor nu i Skvaldergade.

Holger Drachmann er flyttet til Vestergade, hvor han for nogle Aar siden har boet.

Redaktør Frederik Hansen er flyttet til Naboløs.

„København"s Redaktion er flyttet til Peter Madsens Gang.

Løjtnant og Duellant Castenskjold er flyttet til Hovedvagtsgade.

Fru Rosa Markussen er med sin Mand flyttet fra Saint Pauls Kirkeplads til Gaasegade. NB. I et anstændigt Hus.

Minister Estrup bor vedblivende i Sølvgade, naar han ikke er paa Skafføgaard.

Kammerherre Falbe er flyttet til Helgolandsgade.

Marineminister Ravn er flyttet til Baadsmandsstræde.

Lars Dinesen er flyttet til Dannebrogsgade.

Nyssel til Magstræde.

Krieger, Fredensgade.

Carstensen (Kommandør), Ole Sursgade.

Fussing, Thingvejen.

Jens Busk, Tulipangade.

Bahnson, Batterivejen.

Scavenius, Løngangsstræde.

Madsen (Telefondirektør), Henriksensgade.

Borup (Borgmester), Kvægtorvsgade.

Cavling, Vildandegade.

Mlle. Burbeaut, Pistolstræde.

Nogle af de paa Kvægtorvet ansatte Embedsmænd er dels flyttet, eller dels flytter snart til Raadhusstræde, hvor Lejlighederne er en Del billigere.

Mislykket Frieri.

Hun: Min Fader har nægtet Dig min Haand. Hvorledes kom det?

Han: Meget hurtigt ...

Hun: Du har formodenlig grebet Sagen galt an og er straks faldet ham med Døren ind i Huset?

Han: Tværtimod, jeg faldt gennem Døren ud af Huset!

Hvorfor? — Fordi!

Den Rejsende (til en Indfødt i en lille By): Deres By ligger meget smukt, men hvoraf kommer det, at alle Veje er belagt med smaa spidse Sten?

Den Indfødte: Fordi vor Borgmester ogsaa er Skomager.

Brudstykker fra Rigsdagen.

Estrup maatte paa det bestemteste fastholde Lovligheden ...
Bojsen haabede paa ...
Berg kunde ikke paa nogen Maade underordne sig ...
Lars Dinesen fandt ...
Hørup havde ikke nogen Mening om ...
Murermester Fussing slog fast ...
Matzen var paa det Rene med ...
Krigsministeren frygtede for ...
Justitsministeren undersøgte ...
Leth udviklede i et længere Foredrag ...
Og imens gik „Ravnen" ud i Snapsthinget.

Altid den samme.

Lægen (til Bankieren): Nu har jeg anordnet en to Procents Karbolopløsning til Deres syge Barn.

Bankieren: Kun to Procent! Den Opløsning forrenter sig meget daarlig!

Det bedste Middel.

Overkelneren: Den Herre, som boer her siden i Gaar, sidder inde i Gæsteværelset i en vældig Donner — hvad skal jeg stille op med ham?

Hotelejeren: Præsenter ham hurtigt Regningen — saa bliver han straks ædru!

Paa Grossererens Sundhed.

Grosseren (til sin Karl): Naa, Hans, da det i Dag er min Fødselsdag, saa har Du her 50 Øre. Drik Dig et Glas Vin paa min Sundhed!

Hans: Mange Tak, Hr. Grosserer, men hvis det ikke skader Grosserens Sundhed, vil jeg hellere drikke Bajere for Pengene!

Saa De Nogen?

Sergenten (til en Rekrut): Hvad er Deres Fader?

Rekrutten: Slagtermester!

Sergenten: Det er let sagt — Det maa man kunne bevise!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Hvad bilder han sig ind?

Pingel: Hvis der hos saa lavt staaende Væsener som Ledvogtere kunde være Tale om Nervøsitet . . .
Rigsdagstidende Sp. 189. — 1890.

Nr. 44.

RAVNEN

Søndag d. 2. November 1890.

Afkølet.

Hun: De véd ikke, Hr. Petersen, hvor det glæder mig, at det netop er Dem, der skal føre mig til Bords.
Han: Aa! De smigrer mig, glæder mig ganske overordentlig — —
Hun: Ja, mellem os sagt, er De den eneste, som min Mand ikke er skinsyg paa.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Højres „Arbejdsmænd" de holdt fornylig Gilde,
der var mødt Justitsminister Nellemann,
som fortalte, at han aldrig vige vilde,
selv om Højre blev smidt ud af dette Land.
Saadan noget er saa let at aflevere
efter 7 Slags Mad og 7 Slags Vin med mere.
Men den næste Dag, saa husker han, at Stemmerne
skal der til, for ellers gaar vi ham paa Lemmerne.

Saa var Danneskjold dog meget mer oprigtig,
(han var nemlig ogsaa Gæst ved samme Fest),
„Venstre har vi kløet!" erklærte han saa vigtig,
„men de slemme Socialister er til Rest!"
Med „Bekymring" saa han denne Kamp i Møde,
noget men'skeligt der ku' ham let tilstøde,
og hos os han tynder ikke ud i Rækkerne,
ved at gaa til Ædesjov med Skruebrækkerne.

Har De hørt det aller nyeste i Staden?
vi har faaet os et Spejlkabinet
i Panoptikon. Her kan man se Facaden
af sig selv og Nakken med paa samme Brædt.
Blot der kommer ind en enlig Publikummer,
er det li'som Tusender i Kuben summer.
Det er noget, der komplet til agters sætter,
Magistratens Agterspejlkabinetter.

Der var Fest forleden Dag i Holmens Kirke,
for den gamle Søhelt, Peter Wessel, som
mens han leved havde travlt med at bevirke,
at hans „Fjender" hovedkuls til Himlen kom.
Blot for Lyst han slog ihjæl en Masse Men'sker,
og blev rasende, naar blot han saa en Svensker.
derfor strømmed alle vore Mægtige
til hans Kiste hen og hylded ham andægtige.

Naar en Fyrbøder lader sig forhyre
paa Thingvallas „Norge", saa er han kaput,
for de Mestre dèr er nogle slemme Fyre,
og at tampe Folk er ikke dèr forbudt.
Tværtimod, det er just efter Tietgens Ho'de,
at hans Slaver er lidt traurige Tilmode.
Taaretørring er jo det, der mest ham glæder,
derfor er han lyk'ligst naar de ynksomst græder.

Der var nys en Skyttekreds i Faarevejle,
som tog Kongens Navn væk fra sin Fanestang;
men saa monne Overstyrelsen sgu stejle,
og saa fik de sendt en Næse — o, saa lang.
Det var Venstremænd som her paa Højres Vegne
delte denne Røffel ud til deres egne.
Men hvorfor? man spø'r. Jo, det er ganske tydeligt,
for en Ordens Skyld de opfør' sig saa nydeligt.

Syl reflekterer.

Ih, du alstyrendes! hvor det er grinagtigt at komme op i vores eget gamle Snapsting i denne Tid. Jæ har nu gaaet og snuset omkring mellem Budene deroppe og slebet mig ind hos dem, saa de lukke et Øje i, naar jæ stikker derop og fugter Talentet lidt. Og immer er der altid en bitte Krog, hvor jæ kan sidde og drikke min Hamborger og høre, hvad de taler om. Og immer bli'er jæ munter over Komersen deroppe. Se nu forleden Dag tog jæ mig ordentlig i at sidde og synge „Lille dejlige Rosenknop", da jæ saa den gamle Snegl til Rosen stikke en stor Snaps under Vesten sammen med et lille Stykke Smørrebrød. — Tænk nu engang en Mand i hans Alder. — Man vrøvler om, at Folk dør tidligt, naar de drikker Sprut, og nu ser man saadan en Kærneka'l paa nogen og halvfems, der er saa rank som en Grenader og saa ren i Hovedet som Gottschalksen tømme sin Sopken uden at røre en Mine. Nej, jæ holder paa at man skal drikke sin Snaps for at blive gammel, hvad der jo ogsaa pas'er med at Sprut bevarer mod Forraadnelse, og det kunde nu slet ikke nytte Hørup forleden Dag, da han skændtes med Lotterikolletøren om hvor de største Rødder var henne. Ja det var begriveligvis i Højre. Der holder man sig altid bedst. Hvad jæ ogsaa sa'e til Hørup. Hørup, sa'e jæ, Du kan aldrig staa Dig gamle Dreng, for om osse Du holder Dig meget ordentlig med den højeste Oplysning, saa konseverer han sig meget bedre ved Højres Gilder, hvor han faar en stor Snaps og altid bliver bedt med for at der kan være en, der ser lidt fornøjet ud, og mens Du, Hørup, maatte gaa i Fængsel, sa'e jæ, saa smed han sig ind i Kollektionen. Næ' hvis ikke Højre havde forstaaet at konsevere sig, saa havde vi været død for længe siden, men nu holder de dem, fordi bunder saa dybt i vores spirituøse Tidsalder og saa maa de begriveligvis ogsaa ha'e de største Rødder. Se den kunde Hørup ikke stikke; men bad mig komme igen en anden Gang, saa skulde han presentere Niels Andersen for mig, for han vilde glæde sig over min Udvikling og saa si'er jæ, der bli'er Sjus oppe paa det gamle Kaserneloft, naar Matzen, som jæ meget godt kender, og Rosen og Niels Andersen og jeg kommer til at ta'e os en lille En, mens vi taler om Højres Fremskridtsudsigter, naar vi faar mange offenlige Meninger, som Nellemann siger. Hihihi!

Udforlig Motivering.

— Skal vi drikke en Bajer?

— Nej Tak, jeg drikker aldrig — det er for Nesten ogsaa temmelig tidligt endnu — og for det tredje har jeg allerede drukket fem Bajere.

Fra Holdepladsen.

En Rejsende (stiger i en Droske og siger til Kusken): Vil De køre mig til Grosserer Jensen paa Vesterbro.

Kusken: Nummer?

Den Rejsende: Nummeret véd jeg ikke — men det staar over Gadedøren.

Fra Gaden.

Skuespilleren: Har Du hørt, at Grosserer Vind er død?

Forfatteren: Ja, saadan et Menneske har da let ved at dø, en af os maa opgive sin Aand.

Af „Ravnen"s Dagbog.

Ugens Taler.

„Ravnen" var gaaet i Wittmacks Lokale i Mandags. Vi ræsonnerede nemlig som god Socialdemokrat saaledes, at naar det økonomiske, d. v. s. Madspørgsmaalet er Grundlag for Moral og Kultur, maatte d'Hr. Højremand i nævnte Lokale være uopnaaelige som Talere. Den stod nemlig paa 7 Retter Mad og 7 Slags Vine, Dessert, Kaffe og Likører.

Første Taler var:

„. . . Hr. Greven, Mand af ædel Slægt,
hvis Navn har nobel Klang, hvis Ahner Vægt."

— Hans Oldemo'ers Mo'er eller saadan noget var nemlig Kæreste med en gift Konge. — Hr. Frederik Samsø (bedes ikke forvekslet med Gibsernes Fagforenings Formand, som ikke hedder Dannestjold) føjede Randbemærkninger til anden Akt af „Højres Kamp mod Socialisterne", en imponerende Jordejertragedie med Husmandsfrikørsler, Valgtryk og gratis Punsch. Stor var Hr. Samsø, da han bekymret oplæste Slutningsscenen: Ekspropriation af Grundejendommen.

„Ravnen", som refererede til den offenlige Menings Domstol: den fri Presse, blev greben paa fersk Gærning af Justitsministeren, som øjeblikkelig lod den offenlige Mening sætte i Varetægtsarrest paa ubestemt Tid. Saalænge der var to Meninger om Pligt, Ære, Ret og Moral, maatte et stærkt Ministerium blæse af den offenlige Mening og holde paa den Nellemannske. Oppositionen mente jo f. Eks., at det var Regeringens Pligt at gaa af, men Estrupperne mente nej, Højrepressen gjorde sig en Ære af at sparke til den almindelige Valgret, mens den demokratiske Presse i al Almindelighed holdt paa den, Nellemann selv ansaa det for Ret at sætte en fin Snyder ind paa Finansloven til Pension og at holde en Skomagersvend i Varetægt i Maaneder uden Erstatning medens „Social-Demokraten" ansaa dette for en gemen Retsordning. Og endelig mente Ministeren, at man kun kunde finde det i høj Grad umoralsk, at Socialisterne talte om polygamiske Drifter, men alt andet end anstødeligt, naar en Minister holdt Hus i Ole Suhrsgade eller gik sig en Nattetur ad Strøget.

Nej, tilbage blev kun den juridiske Ret! Offenlig Mening, Pligt, Ære og Moral er en Privatsag. Derimod er Religionen en Statssag — til at fordumme den offenlige Mening med.

Vi hørte kun utydeligt Ministerens afsluttende Bemærkninger om et Højreflertal som Skaber af en virkelig offenlig Mening. „Ravnen" havde nemlig lovet at assistere Carl Ploug med at forfatte en Festsang til Tordenskjoldsfesten Tirsdag Formiddag.

Vi traf den faldne Landsthingsmand sovende i en Lænestol med „Dagbladet" i Haanden. Vi lod ham sove og lavede Melodien om paa sidste Sang. Den skulde have gaaet paa „Længe var Nordens", men vi satte „Dejlig er Jorden", den passede bedre for gamle Povl Rytter, den om Jorden, hvortil hans politiske Rester alt er vandret.

* * *

Om Tirsdagen hørte vi Johannes Petersen tale i Holmens. Han talte godt, men ærligt talt, af Ugens Taler syntes vi Frederik Samsøes bærer Prisen.

Det skulde da være, at den Tale Mester Dons i „Norge" holdt til Fyrbøder Frost skulde stikke den!?

Men fra Tordenskjoldsfesten gik „Ravnen" saa op i Nellemanns alligevel „offenlige" Ret, hvor en Journalist snakkede gammelt med Nattepolitiet. Det var en storartet Tale, som tog Vejret fra den juridiske Nellemanner bag Skranken.

Hvorefter „Ravnen" dampede ned til en Carlsberger i „Fordrivelsen" paa Amagertorv med Hovedet fuldt af Grever, Justitsministre, Søofficerer, Konger og Assessorer i den offenlige Ret, nynnende Carl Plougs Kantate:

Slægterne veksle,
Maal og Tanker skifte,
slides som Klæder maa Regel og Lov;
meget, som knejste,
meget, som os blænded,
skal trampes under Gangers Hov.

Opsang for Cigararbejdere.

Mel af Gadeskriveren: Der var en Sømandsbo.

Vi synger først om Høy — hiv o høj,
thi med ham er der Halløj,
Folk i Skruebrækkertøj,
han holder fy, fy, føj!
men Forretningen er sløj for Hr. Høy,
og Gevinsten op i Røg,
gaar for den stakkels Høy,
ak! ja, den er sgu sløj.
:,: Efter Brækkere rundt han fløj,
skønt den var drøj. :,:
Hvad siger I om saadan en Høy
Fy, fy, fy, fy, fy, føj!
Hos ham der skal vi ej i Besøg,
nej, fy, fy, fy, føj, føj,
o Høy, o Høy, o Høy, o Høy, o Høy!
Du stakkels lille Høy — hiv o høj,
hvad har Du gjort — fy, føj!

Saa kommer vi til Bay — Ree & Bay,
ja, paa den forkerte Vej,
staar hos dem den nu paa Steg,
ja, Struebrækkersteg.
Der er Høy, der er Ree & Bay — tro mig,
more sig — det gør de ej,
thi saadan en Galej,
er ikke munter, nej.
:,: Hver er Sut man faar er sgu sløj,
fy, fy, fy, — føj! :,:
Og Røgen lugter af Brækkertøj,
fy, fy, fy, fy, fy, føj!
Spørg Ree & Bay — og saa Hr. Høy,
han si'er vist nok vi løj,
o Høy, o Høy, o Høy, o Høy, o Høy!
Ree & Bay og stakkels Høy — hiv o høj,
hvad har I gjort — fy, føj!

Og Ulrichsen til Slut — denne Gut,
har vel ogsaa snart fortrudt,
Arbejd' hos ham er forbudt,
indtil Skruen den er slut.
Og det samme gælder Bay — Ree og Bay,
thi med Brækkere de ej,
kan komme nogen Vej,
det er en slem Galej.
:,: Formand, Fabrikanten, Hr. Høy,
den er sgu drøj. :,:
Naa, smid paa Porten dit Brækkertøj,
o hiv — o hiv, o høy!
Og faa af raske Svende Besøg.
O hiv, o hiv, o høj,
o høj, o høj, o høj, o høj, o høj!
Ulrichsen, Ree & Bay og Høy — hiv o høj.
Hvad har I gjort — fy, føj.

En Ac

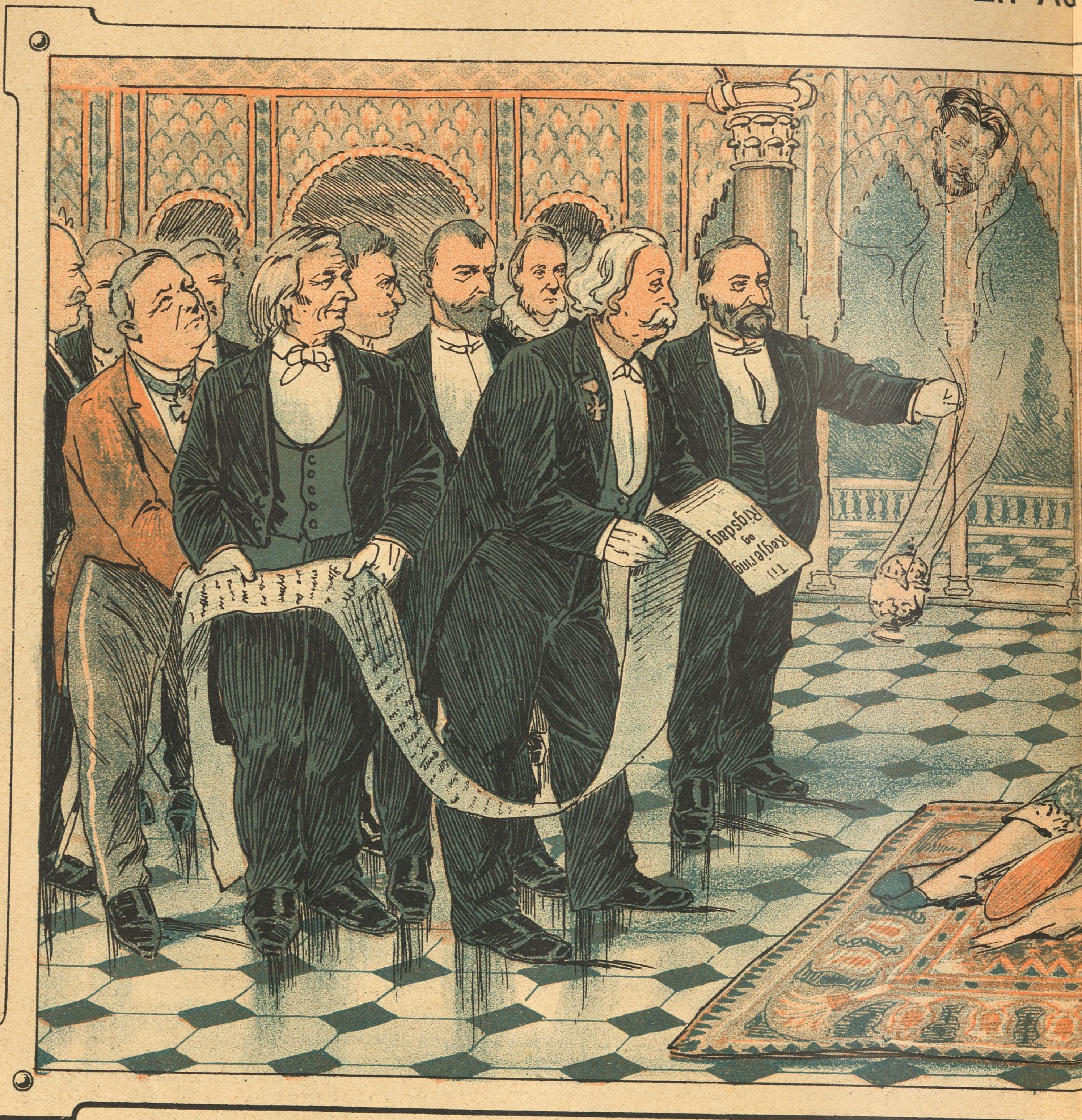

Hil være Dig, stormægtige Vizir,
Du, som saa trofast følger Dydens Veje,
Du, som din Krop behagelig kan pleje,
se! her en stor Adresse vi Dig gi'r.
Hil være Dig! — stærk er Du i din Tro,
vi ydmygt bøjer os for Kirkens Vogter,
hør nu vor Bøn om Hjælp til denne Doktor,
saa vil der i dit Harem blive Ro.

resse.

O, tilgiv ham og tag ham i din Favn,
skønt før han Dig og dine maatte tugte,
stik Fingeren i Jorden, Du vil lugte,
at af os alle æret er hans Navn.
Men Du er stor — og alt hvad han har gjort,
det maa Du glemme — tag saa mod Adressen,
velsignet bliver Du af Højrepressen,
for *den* er alt hvad Du bedriver *stort.*

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg kan ikke justement sige, at jeg er nationgal i Hovedet paa Tyskerne, men det morer mig alligevel, at vi kunde stikke deres Moltkefest med vores Fest for Tordenskjold, som havde været 200 Aar gammel, dersom han havde levet, hvorimod Moltke kun er 90, og er altsaa egenlig ikke stort mere end en Dreng mod Tordenskjold, som vi da ogsaa fik Billeder og Beskrivelser om baade i „Illustreret Tidende", „Nordstjærnen" og „Søndagsposten", ikke at tale om Højtideligheden ved hans Kiste i Gravkapellet i Holmens, hvor hans Kakkelovnsfigur staar udenfor Kirken i en lille Gaard, som Præsterne og hvem der ellers hører til Kirken har for dem selv, og derfor maa Folk, der tilfældigvis opdager Statuen, hvad de nok kan, naar de da ikke er altfor nærsynede, tro, at Tordenskjold har været Overgraver, Klokker eller Kirkeværge ligesom Goos, men det falder vist ingen ind, at det er den Tordenskjold, som de kender fra deres Danmarkshistorie og fra Tændstikæskerne, især naar de sammenligner ham med den store Niels Juel, der staar henne ved Landmandsbanken, som han peger paa, lige som om han vilde sige: „Desse Vej med Sølvtøjet!" Mærkeligt nok er det nu, at der skal gøres saa stor Forskæl ogsaa med Monumenter. Tordenskjold og Niels Juel var vist omtrent lige dygtige i den Profession, de havde lært, nemlig at slaa Svenskere ihjæl, men efter Statuerne at dømme, skulde man tro, at Tordenskjold allerhøjst har været i Lære, da Juel allerede var Oldermand for hele Menneskeslagterlavet, og Juel har sine egne fine Gaslygter, som vist Brygger Jakobsen har foræret ham, maaske for at oplyse Efterverdenen om, at Niels Juel godt kunde lide ordenlig Blus paa Lampen, men Tordenskjold faar ikke anden Illumination end som sagt den fra Tændstikkerne, naar man en Gang imellem river en a', men saadan er det nu en Gang med Taknemmeligheden i denne Verden, lige som med Lykken, den er uberegnelig lige som Aprilsvejr. Nogle faar baade i Pose og Sæk, som Lærerinden, der fik tre Embeder paa en Gang, og andre faar ikke det, de tilkommer, som man kunde se med Pigen, der vandt i Lotteriet, men tabte alligevel, desformedelst at en gammel Eva havde lokket Adam til at rykke ud med Gevinsten, og nu kommer det an paa, om Adam ligesom i Edens Have kommer til at bide i det sure Æble lige som Beværterne, der pænt skal lukke Kl. 12 for at Folk kan ha'e saa mange Skillinger ilovers, at de kan sidde i Natbeværtninger og svire videre til Kl. 2. Det er nu ikke fordi jeg sværmer for alt dette herfens Nattekommers, for jeg er en ordenlig Kone, som passer mit Hus og holder af, at min Mand kommer hjem i ordenlig, borgerlig Tid Kl. 12, som Borgmester Hansen selv sa'e i Borgerrepræsentationen, og Skade kommer lige saa lidt paa Natbeværtningerne som Borgmesteren, men alligevel kan jeg ikke finde mig i, at Politidirektøren og Magistraten skal foreskrive næringsdrivende Borgere, naar de skal lukke, og dermed lige som sige til alle de andre Byens Borgere: „Skrup nu hjem og i Seng!" Hvad skal det Formynderskab til? Og hvad fører det til at give Monopol paa Nattesvir? Ikke til andet, end at de øvrige Beværtere bliver arrige og misundelige paa de privilegerede Natbeværtninger, hvor deres Gæster driver hen naar Klokken er 12, for at faa fyldt mere paa Dunken, end de havde i Forvejen. Men hvad Fare kan der egenlig være ved, at lade alle Beværterne holde aabent saa længe de vil? De maa dog ikke skænke for Berusede, og det er vel ikke værre at drikke sig en Bajer efter Klokken 12 end tidligere paa Aftenen. Jeg er for den Sags Skyld lige glad, om der slet ingen Beværtere er, men de er der og de skal leve og de skal svare deres Skatter og Afgifter og de skal lade deres berusede Gæster køre hjem i Droske osv., lad saa bare dem holde aabent, der vil, naar de blot ikke overanstrænger deres Tjenestefolk. For der er jo det kedelige for Politiet, at det dog ikke kan kommandere Gæsterne hjem og i Seng, selv om Beværterne skulde lukke Kl. 9. Og Politiet kan heller ikke forbyde Folk at drikke sig fulde hjemme hos sig selv, drikke hele Natten „og spæde den op", som Skade siger, næste Morgen og saa fremdeles. Derfor er det ikke paalideligt, naar Politidirektøren mener, at der maa slige Indskrænkninger til for at hæmme Drikkeriet. Den Slags Vedtægter og Bestemmelser smager meget mere af Øvrighedens usalige Lyst til at spille Skolemester overfor Befolkningen. Jeg fik nok af det forleden, da Borgmester Øllgaard først vilde se Tiden an nogle Aar, om Københavnerne vil opføre sig pænt i botanisk Have, inden de kan faa Lov til at gaa der om Formiddagen. Akkurat som om vi var smaa Asylbørn! Men til den Øllegaardssnak sagde dog selv vore Borgerrepræsentanter: Tak for Kaffe!

Udenfor Holmens Kirke.

— Du kan være muggen om, Chressjan, a' naar jeg bliver stor, saa skal jeg være Tordenskjold Nummer 2.

— Æh, saadan en Splejs!

— Saa, Du! Jeg hedder allerede Peter!

Efter Ballet.

Moderen: Hvad hører jeg? Har Du virkelig danset med Kunstmaleren? Dette letsindige Menneske gaar allerede til Baller skønt han har Sorg endnu!

Datteren: Jamen, Mo'er, Du kan tro, han dansede ogsaa meget sørgelig!

Statsunderstøttelse
til
Carl Parmo Ploug.

Følgende Adresse agter „Ravnen" at indsende til Regering og Rigsdag:

I tidligere Aaringer har, som bekendt, Dr. Ploug haft Sæde i det danske Landsthing. Nu er imidlertid den Ansættelse forpurret for ham, foreløbig for de førstkommende 8 Aar, og det er ikke vor Mening med denne Henvendelse, at ønske ham derind igen.

Vi tillader os kun at fremhæve de økonomiske Følger, som det kan have for ham, at han er bleven hældt ud af Landsthinget. Som Privatmand har han kun 20,000 Kr. at leve for om Aaret, og hvad Indtægten af Skrifter og Foredrag i de konservative Klubber angaar, kan man med Sikkerhed slutte sig til, at den ikke er videre stor. Endog for en Forfatter af Rang betragtes det i Danmark som i Længden umuligt at leve alene af sin Pen, saa meget mere da for en patriotisk Digter, selv om det er en Mand af Plougs ualmindelige Geni, en Mand, der har vundet sig et betydeligt Publikum i alle Landets Højreforeninger.

Det er ikke vor Mening, at denne Understøttelse til den bedagede Digter og Patriot direkte skulde være en kontant Ydelse. Hensigten er meget mere, at sætte ham i Stand til at hævde sin Plads som en af vore første Patrioter, efter at han nu ved at være bleven kastet ud af Landsthinget er hindret i at gøre dette paa en ham værdig Maade, ved at han modtog en fast Udnævnelse til Hofpoet og Lejligheds-digter, naturligvis mod en fast aarlig Godtgørelse, lad os sige 10,000 Kroner, der i Forbindelse med de 20,000 han i Forvejen har vilde sætte ham i Stand til at føre en sorgfri, om end beskeden Tilværelse.

København i November 1890.

Andersen-Bang, Professor, p. t. Bidstrup. — Lars Ginesens, R. af D. — Pjatsen, Professor.

Hans Frederiksen, Redaktør. — M. A. Nius, Dr. phil. Redaktør. — Paaske, Oldermand. R. af D.

Poul & Rosa Markus, Forfatterfirma. — Pintse, Inspektør ved Kødkontrollen.

Panoptikonsch Schpajlkabinet.

Det er schyperbt; det er ganschke schtorartigt.

Ferst gaar man ind af en Dør, der for Reschten ikke er en Dør, hvorfor den heller ikke giver naaget Dørschlag, naar den bliver lukket i! Hihi! Og schaa er man ligestraks inde i Labyrinten med schine Schpajle og Palmer.

Du schtore Palmerston, schikken et Syn, naar Lysene er tændte og Schpajlene rigtig pudschede. Det er komplet et Lyshav baade undernejen og ovenover saj. Jaj kunde se maj selv op i Næseboerne, kunde jaj, altschammen ved Refleks, og det er schgu godt seet af en Mand, der har en schaadan Næse som jaj.

Alting er Schpajle derinde. Man kan schtaa paa et enkelt Sted og se saj selv mindst hundrede tusinde Gange foruden Proschenter. Bare at man schtikker et Ben frem, schaa er der schtraks en Uendelighed af Ben, der leber langt ind i Tivaalt, og schom dog kuns er sit eget. I det hele taget er Schpajlkabinettet naaget af det mest schorartigste man kan se og jaj vil raade enhver til at gaa derind hellere i Dag end i Maaren.

Det vil schige, det bliver rigtignok ikke rigtig færdigt før om en 14 Dags Tid. Hihi.

Moses Mayer.

Et Mindekvad
ved Tordenskjolds 200-Aars Fødselsdag.

Ny Tekst paa en gammel Vise.

Jeg vil synge om en Helt,
vidt berømt in ganzen Welt,
om en Helt, som nu er kold,
om den tapre Tordenskjold.

Hos sin Fa'er i Tronhjems Stad,
kom til Verden han, den Rad,
gik i Skole, spilled Bold,
saadan var nu Tordenskjold.

Som en fjorten-aarig Pog,
tænk dem, Skrædere han „slog" —
— med en Snebold fast og kold,
det var frækt af Tordenskjold.

Saa til Slut han sa'e: Adjøs,
til sin Fa'er, og gik til Søs;
han fik Tamp i mange Fold;
det bed ej paa Tordenskjold.

Saa brød Svenskekrigen ud,
Kongen sa'e: Hør nu, ved Gud,
mangler vi en Søhelt bold.
„Her er jeg," sa'e Tordenskjold.

Lystigt gik han paa „Galej",
Løvendals, det mener jeg,
men det blev ej alt til Sold,
for den tapre Tordenskjold.

Tintallerkener som „Skraa",
brugte han, det fik at gaa,
ja, saagar bag Carlstens Vold,
skreg med Fisk Hr. Tordenskjold.

Han i Rang steg hvert Kvartal,
blev en Viceadmiral;
rejste udenværts, kom paa Sold,
og saa stak de Tordenskjold.

Gid for hver Torpedobaad,
der sig fandt en Grav saa vaad,
at det lyde maa i Moll:
„Parodi paa Tordenskjold."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Den største Rod.

N. Andersen: Jeg skal sige det ærede Medlem fra Køge, at det nok skal vise sig, at det er ikke de Anskuelser, han er Repræsentant for, der har den største Rod i Befolkningen.

Nr. 45.

RAVNEN

Søndag d. 9. November 1890.

De søde Smaa.

— Naa, naa, min Dreng, det var da godt, at Enden ikke var af Glas.
— Ja, det var s'gu! Madammen ku'e elle's let faaet Splinter i Øjnene.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Folk, de tror, at de er dækket her i Verden,
naar de har en Fader, som er Miljonær;
men derfor kan man sgu godt faa gjort i Sværten,
naar i Warschau man er russisk Militær.
Det er der hvor Gurks har Kommandostaven,
og han kan sgu rigtig lave Bal i Haven;
hvis af ham man skulde bare mistænkt være:
Krigsret — Dom — et Skud i Hjærtet — færdig, Kære!

Nu vil Bojsen have Sukkertolden strøget,
men paa Bajeren ha'e lagt en vældig Skat.
Der bli'er saa lidt bedre Køb paa Syltetøjet,
men af Øllet maa vi nøjes med en Sjat.
Hvad vi sparer ved et Aars Forbrug af Sukker,
gennem Ølskat Staten paa en Maaned hugger,
— hvis man mange saadan ny Reformer bringer os,
i en Fart man ud paa Ladegaarden tvinger os.

Politiet passer godt paa dem, der skruer,
de maa ikke dele Løbesedler om;
den Trafik Hr. Direktøren ikke huer,
derfor 11 Mand der paa Stationen kom.
Ganske vist, den Fængsling strider imod Loven,
men Hr. Petersen han siger nok saa hoven:
„Politivedtægten mod de store Masser jeg
laver til nøjagtig saadan som den passer mig.

I Korsør den var nok værre end i Næstved,
undersøgt dog Fattiggaarden aldrig blev,
thi den pæne Direktion, den stod sig bedst ved,
at la' Winblad faa en Sag for det, han skrev.
Men, Du milde! Sikke Ting der kom i Bladet,
om Susanne — — nej, om Olga Berg i Badet,
og om Sultekur og end'lig om Krabaskerne,
om blev brugt saa flittigt der af Lemmedaskerne.

Bojsens Svinekrig, den er nu ført til Ende,
og det viste sig, at Heymann havde Ret;
det var klart, Philip W. han maatte kende,
hvad i Handel og i Vandel er honnet.
Direktøren Nørgaard sad saa godt paa Flæsket,
med Returkommission han har sig mæsket,
men ved denne lækre Grisesylte Tænderne,
løb i Vand paa alle Andels-Flæskespænderne.

Warberg, som var gaaet bag ad Traverdansen
— han som Kellner har nok egentlig begyndt —
gik forleden Dag til Slagtermester Hansen,
for paa nem og billig Maade at slaa Mønt.
Først forlangte han en halv Snes Tusind Kroner,
som Bestikkelse til fine Retspersoner:
men skønt han slog af til 100, de ham huggede,
— dybt han sukkede, da de ham indelukkede.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ak, ja, min Kære, lad os bare være glade ved vores Kaffetaar mens vi kan faa den! Det er ikke sagt, at det varer saa længe, for har Bojsen og Rasmus Clausen først faaet Øltolden drevet ordentlig i Vejret, saa kommer Turen nok til Kaffen, skal De se, for vi skal nu ikke lade os bedaare med at Sukkeret maaske bliver et Par Øre billigere Pundet, hvad der ikke er andet end som Blaar i Øjnene, naar Mændene samtidig kommer til at betale en Krone mere om Ugen for deres Bajerskøl. Jeg synes nu, at kan de to Herrer Venstremænd ikke finde paa noget bedre, end at plagiere Estrups daarlige Skattelove og oven i Købet gøre dem meget værre, saa skulde de hellere lade være med at agere Lovgivere, for det er jo ligefrem at give Estrup Lejlighed til at sige til Vælgerne: Der kan I se, hvad der venter Jer, naar Bojsen bliver Finansminister og Rasmus Clausen bliver Indenrigsminister, saa kommer I til at betale de Fines Syltetøj, hver Gang I drikker Jer en Bajer, men efter mit Forslag var I dog kun kommet til at drikke paa de anerkendke Sygekassers Velgaaende. Ja, min Kære, saadan kunde han sige, men jeg vil da haabe, at Folkethinget graver Bojsens og Rasmus Clausens dødfødte Misfostre ned i deres egne Havelodder, saa gør de dog nogen Nytte, hvad man ikke kan sige om Gendarmerne, som Oberstløjtnant Sommerfeldt i Borgerrepræsentationens Møde i Mandags vilde ha'e til at spankulere omkring i Københavns Gader for at spare noget paa Politiudgifterne, og man husker jo nok fra Valgmandsvalgene, hvorledes Sommerfeldt flottede sig med Gendarmer, da han var Valgbestyrelsesformand i første Kreds. Ja, han holder gyselig meget af Gendarmer, gør Sommerfeldt, og jeg er vis paa, at han hjærtens gærne besatte alle Borgerrepræsentantpladserne med lutter Gendarmer, dersom han kunde, og saa var han da vis paa, at blive Formand i Borgerrepræsentationen, hvor det hele kom til at gaa paa Tælling og Kommando, og Borgmestrene lavede han om til Vagtmestre eller Oversergenter, og naar de saa gjorde Indvendinger mod hans Besparelsesforslag, at vilde stille Sygekassemedlemmerne under Politiopsigt, indskrænke Skoleundervisningen, der forresten ogsaa godt kunde besørges af Gendarmer, til en eller to Dage om Ugen, og slippe alle de

Gale ud fra Bidstrup, — for hvad skal vi koste Penge paa de gale Mennesker for! — saa kommanderede Oberst-Formanden bare: „Træd af!" eller: „Højre om, Marsch!" og dermed Basta! Men jeg gad nok vide hvordan det saa vilde gaa med de stakkels Sygeplejersker paa Kommunehospitalet, om hvem Muus oplyste, at de nu sommetider faar Fisk i tre Dage og Rabarbergrød i syv Dage i Træk! Skulde Sommerfeldt raade, fik de formodenlig ikke andet end Kommtsbrød og Ærtepølser, men jeg tror nu snarere, at Sommerfeldt afskedigede dem uden Pension, naturligvis! — og satte Gendarmer til at passe de Syge. Vi maa huske, at Sommerfeldt har et særligt venligt Øje til Sygekassemedlemmerne, og fra hans økonomiske Synspunkt kunde det maaske være praktisk at lade Gendarmerne pusle om Patienterne, der rimeligvis vilde komme sig i en Fart under Gendarmernes opmuntrende Omgang, og det blev jo til Fordel baade for Kommunen og Patienterne selv, at de blev udskrevet jo før jo heller. Ja, Sommerfeldt er en sand Sparegris, det mærkede man tydeligt i Mandags, og det undrer mig bare, at han ikke ogsaa foreslog at afskaffe den kostbare Bidstrupsmiddag, ja, den koster nok ikke mere end 5,000 Kroner, men som han selv sa'e: „Naar man skal tænke paa Besparelse, saa maa man baade fremdrage det ene og det andet", og nøjsomme Borgerrepræsentanter, der vil være økonomiske, kunde jo, naar der endelig skal være Gilde delikatere sig svært med noget af den Fisk og den Rabarbergrød, som Sygeplejerskerne paa Kommunehospitalet faar for meget af, og kan Magistraten og Borgerrepræsentationen ellers more sig i et Galehus, saa kan de vel ogsaa muntre sig i et Hospital, men man kunde ellers nok mærke paa Borgmestrene, at de ikke gav meget for Sommerfeldts Besparelser, hvorfor ogsaa Borgmester Borup paa egne og Kollegers Vegne sagde: Tak for Kaffe!

En ung Moder der opholdt sig med sit lille Barn hos en Familie paa Landet, skrev til sin Mand, som var blevet hjemme: „Vi morer os fortræffeligt. Vor lille Dreng kan krybe om paa alle fire. I Haabet om, snart at høre det samme fra Dig, forbliver jeg din tro og hengivne Marie.

Man skal lære i den Skole osv.

Læreren: Kan Du sige mig, min Dreng, hvem var det Kain slog ihjæl med Kævebenet?

Drengen: Hans Svigermoder! ... Nej, nej! ... hans Broder.

Læreren (arrig): Herregud! Kan Du da aldrig faa lært at tale, førend Du tænker? — —

En Jagtelsker opregner for sin Ven, hvad hans Jagtglæder koster ham: Regner jeg Forpagtningen af Jagtdistriktet, Regningen hos Bøssemageren, Krudt og Bly, hvad jeg spilder af Tid og slider paa Støvlerne, saa staar hver Hare mig i tyve Kroner.

Vennen: Saa er det jo en Lykke, at Du skyder saa faa Harer!

Københavns Budget.

I Mandags, da var der stort Halløj,
hist i Borgmestrenes Sal.
Forhandlingen var baade lang og drøj,
Saa næsten det blev til en Kval.
Hr. Strøm lagde for, og han tog paavej,
han fatter sig ikke saa kort.
Nej, nej, nej, nej, nej! det ligner ham ej,
den Snakken af første Sort.

Veltalenhed saa strømmende flød,
om Cokes og om Kogegas,
om Kødkontrollen der ogsaa lød,
en lille Replik, ej for Hvas.
Vort Brolæggervæsen fandt han nu slet,
slet saa det var en Gru,
dog mente han nok, at man havde Ret
til at vente en Smule endnu.

Forhastelse volder jo bare Fortræd,
det véd de deroppe saa godt;
og selv med Stude man kommer dog med,
om ogsaa man kører lidt smaat.
Derfor er der noget, som tidt vi erfor,
og hvortil vi vænne os skal,
at der i ethvert Borgmesterkontor,
maa være Stude paa Stald,

Med „Kabinetter" var han tilfreds;
Befolkningens Sympati,
dem havde de naaet, derpaa var han vis,
Beviset fandt han deri:
Hveranden omtrent her i København,
i Løbet af Aaret ifjor,
en eneste Gang har stillet sit Savn,
den Nytte er tydeligt stor!

Og Ladegaarden han fandt excellent,
det var et fortræffeligt Sted,
Betjeningen kunde man være bekendt,
og sikkert Befordringen med?
Paa Kvindernes Vegne der kom dog et Hyl,
et ganske lille tilsidst,
hvor de skulle ha'e deres Fremtids Asyl,
den Strik vilde gærne ha'e vidst.

Hr. Strøm, det er en fortræffelig Fyr,
en rigtig Borgmesterven,
der slet ikke gør unødigt Postyr,
med hverken den eller den.
Han er ikke gnaven og bliver ej grov,
han taler saa pænt og saa mildt,
om ogsaa en enkelt Borgmester sov,
han flytter ej derfor et Skildt.

Principer.

— Jeg skal sige Dem, Fru Jensen, min Mand og jeg har gjort os til et Princip, aldrig at skændes i Børnenes Nærværelse.

— Gud! Saa er det derfor, de løber saa meget paa Gaden.

Fra Konfirmationen.

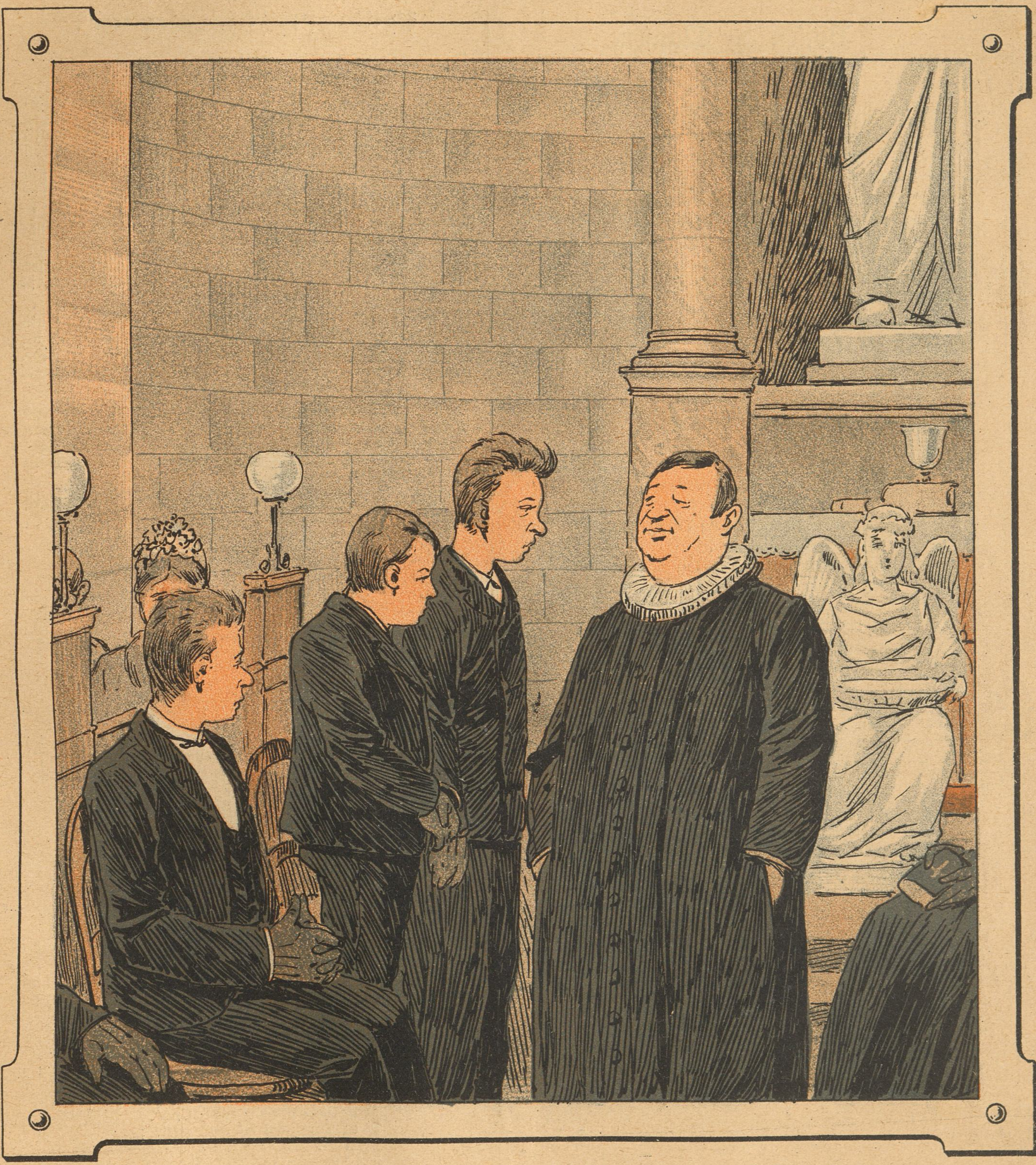

— Kan Du sige mig, min Dreng, hvem har skabt Mennesket?
— Gud.
— Rigtig, min Dreng, rigtig! Af hvormange Dele bestaar Mennesket?
— Af 2 Dele.
— Rigtig, min Dreng; hvilke ere disse Dele?
— Kød og Blod.
— Rigtig, min Dreng, rigtig! Sjæl og Legeme.

Bojsen og Clausen.

Mel.: Manden og Konen satte sig ned.

Bojsen og Clausen satte sig ned,
talte om Gaardmandsklikken:
„blot nu den ikke snart bliver ked
af Venstrepolitiken
og gaar til Højre, medens den Husmand,
søger den socialistiske Bus'mand,
hør, hvor der knurres,
det maa forpurres
ved Rigsdagsmekaniken."

F. Bojsen, som i Huset er kendt,
stak op ad Køkkentrappen,
Pigen hun sa'e: „sid ned og vent!"
og retted lidt paa Kappen,
gik saa til Estrup, meldte Hr. Frede,
„jo, Ekselencen er s'mænd tilstede,"
Bojsen gik lettet
i Kabinettet,
traf ham, som misted' Knappen.

Naa, der blev snakket om Øl og Brød,
og om at Folket mukker,
Bojsen han fandt, at Estrup var sød,
Tolden han slog af Sukker.
Estrup kun tænkte, at stryge Rejer
og la'e 3 Øre straks paa en Bajer,
og begge laver
smaa Æblehaver
for deres Syltekrukker.

Bojsen gled ad Rækværket ned,
Clausen han stod og gloede,
„nu lille Rasmus muntert afsted,
bedr' gik 'et end jeg troede
reformatorisk Blaar skal vi lave,
jordløse Husmænd Ben faar at gnave,
ved den Historje,
faar Du en Glorje,
snart om dit tykke Ho'ede

Bojsen op til Borchsenius fløj,
Clausen til Lolland jager,
nu staar den s'gu paa dansk Syltetøj
til Venstre-Klattekager.
Storbondesnaps og Storborgervine,
faar Lov at være, men alle hine,
som drikker Øllet,
maa op med Søl'et —
vammelt det Sukker smager.

Politirapport til „Ravnen".

Tirsdag, den 4. November.

Kl. 8 Morgen. Anholdt en Dreng, der uddelte Løbesedler. Ankommen til Stationen blev Sedlerne undersøgte, og det viste sig at være Avertissementer for en Viktualiehandler. Drengen fik derefter Lov til at gaa med sine Sedler.

Kl. $10^1/_2$ Formiddag. En ung Mand indbragtes paa Stationen, fordi han havde paatvunget en ældre Herre en Seddel. Da det ved Vidner blev konstateret, at det var en Tikroneseddel, som den ældre Herre havde tabt, fik den unge Mand en Findeløn og blev demitteret med en Advarsel.

Kl. $12^1/_2$ Eftermiddag. En Dreng, der uddelte Løbesedler, blev anholdt. Da det viste sig at være fra Lilleputterne, fik han straks Lov til at gaa igen.

Kl. $3^3/_4$. En gammel Kone anholdtes for at have tilbudt Folk Løbesedler. Ved Ankomsten til Stationen blev det konstateret, at det var „Aftenblade", som hun forhandlede. Betjenten, der er nærsynet, havde taget fejl og troet, at det var Løbesedler angaaende Cigararbejderstrejken.

Kl. $6^3/_4$ Eftermiddag. Anholdt en Dreng, som gik med to af Cigararbejdernes Løbesedler i Haanden. Han forklarede, at han havde fundet dem paa Gaden, og at det ikke var hans Agt at uddele dem, men at han derimod vilde bruge dem til Halen paa sin Drage. Han fik saa Lov at gaa.

Ellers er Dagen og Natten forløben rolig. Revolutionen er betvungen for denne Gang.

Kit,
Politimand.

„Pries"epenge.

Mel.: Peter Skøt i Barndomsalder.

Jeg vil synge om en Pastor,
Pries, der boer ved Aabenraa,
en Polluks imod sin Kastor,
var han ej, han vilde slaa
Sognebørnene og sligt,
det er inte „Pries"eligt.

Nys en gammel Kone slog han,
i en Jærnbanekupe,
vips! Morlill' i Nakken tog han,
det var inte kønt at se,
at en Præst, der rejser ud,
paa den Maade „Pries"er Gud.

Efter denne „Pries"belønning,
skreg naturligt Konen op.
Præstens Sind gik som en Dønning,
nødigt nok han sagde stop.
Det var Pries Fornøjelse,
ikke „Pries"forhøjelse.

Saa kom Sagen da for Retten,
Konen klaged over Pris,
og for saa at stille Trætten,
der var fæl — naturligvis —
fik halvandethundred' Mark,
hun for sine Slag og Spark.

At de Sognebørn ej sætter
særlig megen Pris paa „Pris",
er en Ting, som let man gætter;
hvem vil ha'e af Præster Ris,
selv om man med Villighed,
faar det til „Pries"billighed.

Situations-Vise.

Mel. af „Konge for en Dag“ og „Nationalrevuen“.

At Danmark er et yndigt Land,
som der i Sangen staar,
det haves der Beviser paa,
for hver en Dag der gaar.
Vi Diplomater har som faa,
det vist ej nægtes kan.
Jeg beder Dem, at tænke paa
Affæren — Helgoland.

Hvis De har Plads paa et Kontor,
ved Billettrykkeri,
og De til Rigsdagsmand Dem tror,
til Vælgerne da fri.
De faar en Mangde Kaffesker
(saa galt har man hørt før),
og naar De ydmygt derom be'er,
De bliver Kollektør.

Den danske Mand har det saa godt,
til hans Disposition,
der staar et Korps, et lyseblaat
(Værdi en Million),
det virket har i smaat og stort
(derom De vist har læst),
dog særlig Nytte har det gjort,
da her var Svinepest.

I første Kammer er der sket,
Forandring som De véd,
den gamle tro Kammer-Poet
har lagt Mandatet ned.
At han blev jaget var et Held,
thi som vi alle véd,
han vilde være gaaet sel',
hvis ej han blev smidt ned.

En Oberst gav en Læge Lov,
at sætte eget Bo,
da det var sket, han vilde dog,
ej lade ham i Ro.
Den Oberst rev i Barterne
(thi han var gru'lig gal).
Nu sidder begge Parterne
paa samme Hospital.

Vi har en Lov, som sigter til,
at paase Smaabørns Vel,
thi der er verk'lig Folk som vil
helst slaa de Smaa ihjæl.
Man ville værne om de Smaa,
faa Fejl og Misgreb fat,
men Loven, kan De nok forstaa,
er selv i Pleje sat.

Er De Soldat, med Nakken knejs,
vær smuk, vær stolt, brutal.
„Den un das civile Volk das „Weiss“
nichts von das Ritual.“
I Fald man byder Dem Duel,
lad Æren være frelst.
Slaa Ra(h)den ned slaa ham ihjæl,
med Ryttersabel helst.

Ved vort Theater al Ting ta'er
sig fint og suldendt ud,
vi første Klasses Kræfter har
og dito Underskud.
Dog vil man ikke Chefen ha'e
mer under Holbergs Tag,
hvor skal vi faa en Neu-mand fra
med gylden Nøgle dag? —

En liden Krönique

om

den store Pennefeyde imellem Avisen och Börstydende.

Var det for nogen Tid tilbages / at der blev holdt Fest for en gammel Söhane / Tordenskjold / der det paa den Dag var 200 — eller 199 — man veed det ey saa noye — Aar siden han blev födt. Och ginge det ved hin Leylighed til med megen Hoytidelighed; der var oppyntet i Kapellet / hvor en Klærk talte. Och var Landets Konning ochsaa til Stæde / ligervis som mange andre velædle och velfornemme Mænd.

Hændte det sig / at Börstydende hin Dag bragte en Artykel / som gjorde Grin med Tordenskjolds Minde / der den i en spögefuld Form affattet var. Och blev Avisen saare gram i Hu deröfver / och dens Redaktyr greb til Vaaben och slog mange arge Slag imod Börstydendes Redaktyr / hvem han benævnede som Gamin och Grinebider och kaldte flabet och gadedrengeagtig. Och raste Striden i nogen Tid fra begge Sider.

Skete det da / at Børstydende krøb til Korset / och at dens Redaktyr bekendte sin Bröde, der var ej at have læst hin Artikel / förend den blev indrykket i Bladet. Och bad han saa meget om Forladelse derfor / at det vilde kunne röre en Steen / men var dog hin liden Frederik Hansen — saalunde hed Avisens Redaktyr — ubarmhjertig nok til ikke at vilde tage imod en Undskyldning.

Blev det dog til Stut saalunde / at Striden bilagdes / men var der til den Tid flydt meget Blæk och faldet mange haarde Ord fra begge Leyre. Uvillige Mænd / der saa til havde i hine Dage lagt sig et Mundhæld til / der löd saalunde:

Nu kniber det for de smaa Jöde . . . . . .
eller ochsaa sagde de:

Fy / Frederik / din Skarnbötte lugter.

Dette var Kröniquen om den store Pennefeyde Anno 1890.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Folkethinget.

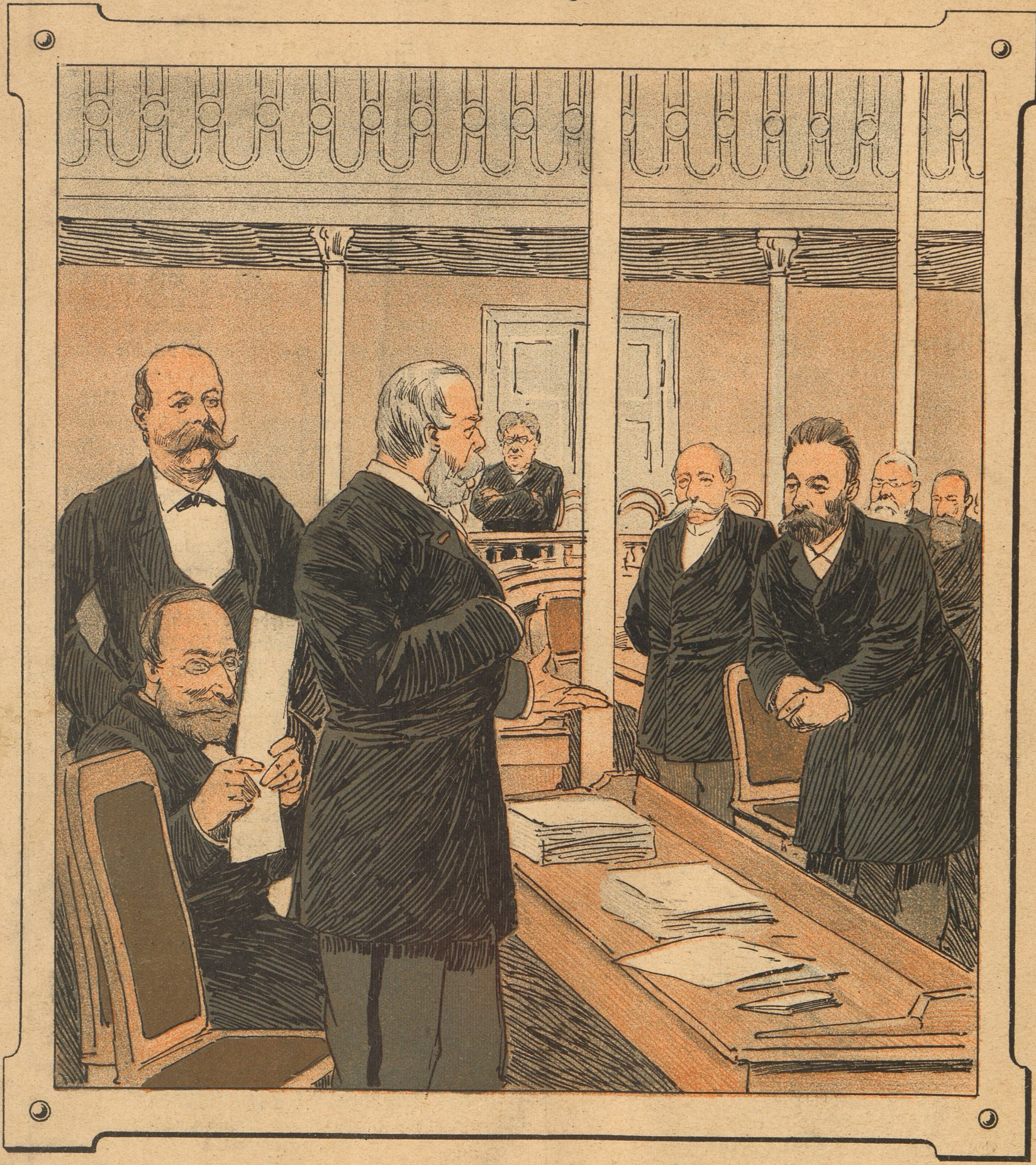

Danmarks Udenrigsminister exellerer i Veltalenhed.

Nr. 46.

RAVNEN

Søndag d. 16. November 1890.

Oversergenten: Barometret forudsiger os altsaa naar vi f. Eks. faar daarligt Vejr. Kender De noget andet Tegn 83, der kan træde i Stedet for Barometret?

83: Ja, naar det først paa Maaneden er sidst paa Maaneden i Oversergentens Portemonaie, saa kan man se paa Oversergenten, at det bliver uroligt Vejr lige til den 1ste.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

I vor Rigsdag kæmper de om Øl og Sukker,
men Jens Busk han faar dog Tid at gaa paa Rov;
han et Forslag væk fra Harald Jensen hugger,
og saa udgi'er han det for sin egen Lov.
Men da Bennet nylig tog ham lidt i Kraven,
faldt den tapre Bondehøvding straks paa Maven:
„Spar dog endelig mit Gods for Eftertragtelse,
kære Engelskmand, Du har min fulde Agtelse!"

Bjørnson talte nys saa smukt om Verdensfreden,
men der var nok Ting han ikke sku' ha' sagt,
for der blev et vældigt Brøvl i Højrereden,
og han fulgtes hjem af Frederiks Foragt.
Gamle Barfod, som i Vaudits' Dagblad smælder,
nu den store Digter for en Løgnhals skælder, —
at en Loppe gøer, det er jo rigt'nok temmelig
grimt, men Lusens Hoste er s'gu rent ud væmmelig.

Der er flere højst grinagtige Stabejser,
som vil nødig deres Navne ha' forglemt,
og som derfor drager ud paa lange Rejser
i en Kasse, hvor de har det rart bekoemt.
Blødt og sødt de kan i Sengehalmen ligge,
de kan sove, spekulere spise, drikke.
Ak, men Maden volder dem ej stor Fornøjelse
for den kræver jo dog — som man véd — Fordøjelse.

Hist i Roskilde længe har husseret,
en Hr. Bertelsen blandt Rettens Embedsmænd.
Han en hel Del Snyderier har leveret,
og med Pigebørn han ogsaa har haft Spænd.
Skønt man kendte ham, saa har man ham dog givet
Tid til i Amerika at nyde Livet.
Men han stoled' paa sit Fædrelands Retfærdighed
— og blev skuffet — enestaaende Mærkværdighed.

Skruebrækkerne, de er s'gu at beklage,
de er uglesete hvor de kommer hen,
de kan være gode nok i Strejkens Dage,
men bagefter ta'er man helst en rigtig Svend.
Først saa bliver de af fine Mestre favnet,
og er næsten vigtige af „Hædersnavnet",
men nu kommer Højesteret — Niveauet sænkende —
og fortæller, at det Navn er ærekrænkende.

„Værnet" holdt et Møde nu forleden Aften
men en ynkelig Fiasko blev det nok,
som man vel forstaar, naar Frederik er Kraften,
assisteret af en Skruebrækkerflok,
Alle 37 Mænd var mødt paa Pletten,
og de fleste havde sugtet Gurgeletten;
men Begreberne var bleven lidt forkvaklede,
da de atter hjem til „Holger Danske" vaklede.

Ingen Svindsot mere.

En Apologi for Dr. Koch.

Ha! Ingen Kvide mere. Kom hid Baciller, Bakterier, Mikrober og hvad I alle hedder! I Fedtebrødets og Fabriksatmosfærens Drabanter! For I kan gærne gaa hjem og lægge Jer naar Koch fører Sprøjten og er Straalemester tillige. — Vig bort snigmorderiske Skygger. Forsvind Svindsot! — Liv, Lys, Smil, Dag, Kraft, Fylde, Ungersvend tilbage.

Gamle Udhaler! Fyld dit Hjærte med Haab og din Pung med Guld og rejs, via Gjedser til Berlin, til Dr. Koch.

Du fynske Fruentimmer, Aukathors Frille, Forsvarsmadam. Du, som Straadøden truer — gaa til Koch, kram ham, mas ham, og Du aander atter.

Frederik, Du Alvorlighedens Stedbarn! Ubesindige, hvor glider Du hen? — Til Helheim! — Hva' er det Løgn? — Ser Du ikke Røgen af Glemselens Taage, der sænker sig over din Samtids Øjelaage? Ser Du ikke din Popularitetslampe ose, og at din Glorie har Tuberkulose? Men der er ingen Ko paa Isen; naar Du gaar til Koch, redder han nok baade Dig og „Avisen".

Skibsted, Alverdens Skibsstedere og Kassemisdædere — Hæng i! Stjæl, om I vil, og lad være, om I kan. Men jeg kender en Mand, der har Øvelse og er gelassen i at kurere for Svindsots Bedrøvelse, selv om I har det i Kassen.

Amager-Jensen! Op med Ho'det. Det kan blive godt en Gang endnu. Kraft æde Dig, kan Du glæde Dig. Din Autoritet, der har Tæring, faar atter Næring hos Koch.

Tietgen, og alle I andre Taaretørringsapparater! Læg Jeres Understud i Dok hos Koch

Gør et sidste Forsøg, Du hjemsøgte Fattiginspektør i Korsør med samt dine Adjudanter, inden Jer sidste Rest af Frækhed gaar fløjten, og lad Koch probere Sprøjten.

Gamle Høy! Om end Græmmelsens Furie furer dit Aasyn, om end dine furede ikke ruller Dig Cigarer, og om der saagar hver Uge ruller 308 Baghjul af de Sejstentusindes Triumfvogn, og om end de andre Fabrikanter arbejder en bloc — saa vil din Ruin dog finde Lise hos Koch.

Koch, store Koch!

(Konsulationstid fra Kl. 8—8. Døren er aaben. Pengene maa være aftalte. Hold Mund.)

Fra Manøvren.

Generalen (til en Batterichef, der har manøvreret ganske fortrinligt med sit Batteri): Hr. Kaptajn, vi ses til Middag hos mig!

Kaptajnen (som tror, at det drejer sig om en Ekstraekserfits): Med hele Batteriet?

Generalen: Nej, for Himlens Skyld, kære Kaptajn, dertil har jeg ikke Skeer nok!

Tankegang.

A. (læser sin Vens færdige Brev til dennes Forlovede): Det er meget smukt skrevet, men hvorfor sender Du hende til Slutning lige 15,000 Kys?

B.: Har jeg skrevet 15,000? Saa har jeg igen tænkt paa hendes Medgift.

1. Aagerkarl: Kan vi forlange 200 Procent? Det er vist lovlig meget.
2. dito: Det er vist snarere ulovlig meget!

Fredens Velsignelser.

Det synes, som Prygl er sat i System,
i Kongens Lande og Riger.
Paa samme Tid som et Fredsproblem,
frem for Bevidstheden stiger.
Paa samme Tid, som med stor Forstand,
man præker Fred med sin Næste,
paa gamle Fattiglemmer kan
man prygle løs paa det bedste.

Fra Fattiggaarden høres der Hyl,
saa vide ud over Landet;
der hvines og skriges paa Grund af Prygl,
de Slyngler vorde forbandet.
De Slyngler, der bag en lukket Slaa,
i det inderste Tabernakel,
kan nænne at prygle og sparke paa
en gammel, værgeløs Stakkel.

Men ikke blot Fattiggardens Mænd,
de véd, hvad de har i vente.
Fald bare i Hænderne paa en Svend,
af disse tapre „Betjente".
Snart vil han vise Dig, han kan slaa,
han farer ikke med Lempe,
han ønsker at give Beviser paa,
at han er lidt af en — Kæmpe.

Her i den senere Tid man saa,
og med Forundring bemærker,
at en og anden fik Øjne blaa,
og Prygl af disse Bersærker;
at de, der staa for Orden og Tugt,
som Værge mod al Skandale,
at de — ja, det er jo ganske smukt! —
at de er de mest brutale.

Naar en rig Idiot gifter sig med en endnu rigere Pjattegaas — saa kalder man det et Fornuftgiftermaal.

Mangen en véd naar han bestiger Talerstolen ikke hvad han vil sige, og naar han forlader den, véd han ikke, hvad han har sagt.

Det er forunderligt, at de smudsigste Forretninger ofte giver den største rene Fortjeneste

---

En god Del af den Kunst, at holde sit Ord, bestaar deri, sjælden at give det.

Rovdyret viser sin Natur, naar det ser Blod, Mennesket, naar det ser Penge.

Nyt Arbejdsreglement.

Udarbejdet af Frederik Hansen.

Punkt 1. Arbejderen skal for Fremtiden benævnes med et Nummer som en Soldat.

Punkt 2. Han maa i Arbejdsherrens Nærværelse ikke tale, men skal staa ret med Hatten i Haanden og kun svare, naar han bliver spurgt

Punkt 3 Ubetinget nøjagtig og villig Lydighed mod sine Foresatte er Arbejderens første Pligt.

Punkt 4. Der tilstaas Arbejderen visse Tider paa Dagen, hvori han kan hoste, nyse, pudse sin Næse eller hvad andet han finder for godt. Ligeledes har han to Gange om Dagen et Kvarter til sin Raadighed, hvori han kan spise sin Mad.

Punkt 5. Arbejderen maa, hverken hjemme eller paa sit Arbejdssted, drikke andet end Vand. Han maa ikke være gift, maa ikke omgaas nogen og maa ikke læse andre Blade end „Avisen". Af Bøger kun Biblen.

Punkt 6. Arbejderen skal møde paa sin Arbejdsplads præcis Klokken fem Morgen og har fri Klokken ti Aften. I Mellemtiden skal han udrette Arbejde for to.

Punkt 7. Naar Arbejderen bliver gammel slaas han ihjæl.

I Kasernegaarden. (En Menig ligger beruset ved Muren.) Løjtnanten (til en Underkorporal): Er den Mand besvimet, Underkorporal?

Underkorp.: Næ, Hr. Løjtnant, men han er fuld!

Løjt.: For Pokker, kan han da slet ikke rejse sig?

Underkorp.: Næ, Hr. Løjtnant, med saadan en Donnert kunde heller ikke Hr. Løjtnanten rejse sig — ikke engang Obersten!

Ved Table d'hote.

— Har De boet længe i dette elendige Hotel?

— I ti Aar.

— Det forbavser mig, at De har holdt ud saa længe. Hvorfor er De ikke flyttet for længe siden?

— Jeg kan desværre ikke.

— Men, hvorfor ikke?

— Hotelværtinden er min Kone.

Garnisonslæsning.

Løjtnanten: Der gives altsaa Krigsretter og Civilretter; de første er for Soldaterne, de andre kender I formodenlig allerede. Naa 57, naar og hvor lærer man saa de civile Retter at kende?

57: Om Aftenen hos Madkæresten!

Fra Gaden.

— Ska' Di sla' andre Folks Børn? Tror Di, jeg har fundet mine Børn paa Gaden?

— Næ, saa havde De vist ladet dem ligge.

Det kommer ikke an paa, hvor gammel man er, men hvorledes man er gammel.

I den sorte Gryde.

— Naa, ned med Jer i Posen! Har I sagt A, maa I s'gu ogsaa sige B

I Spejlgemakkerne.

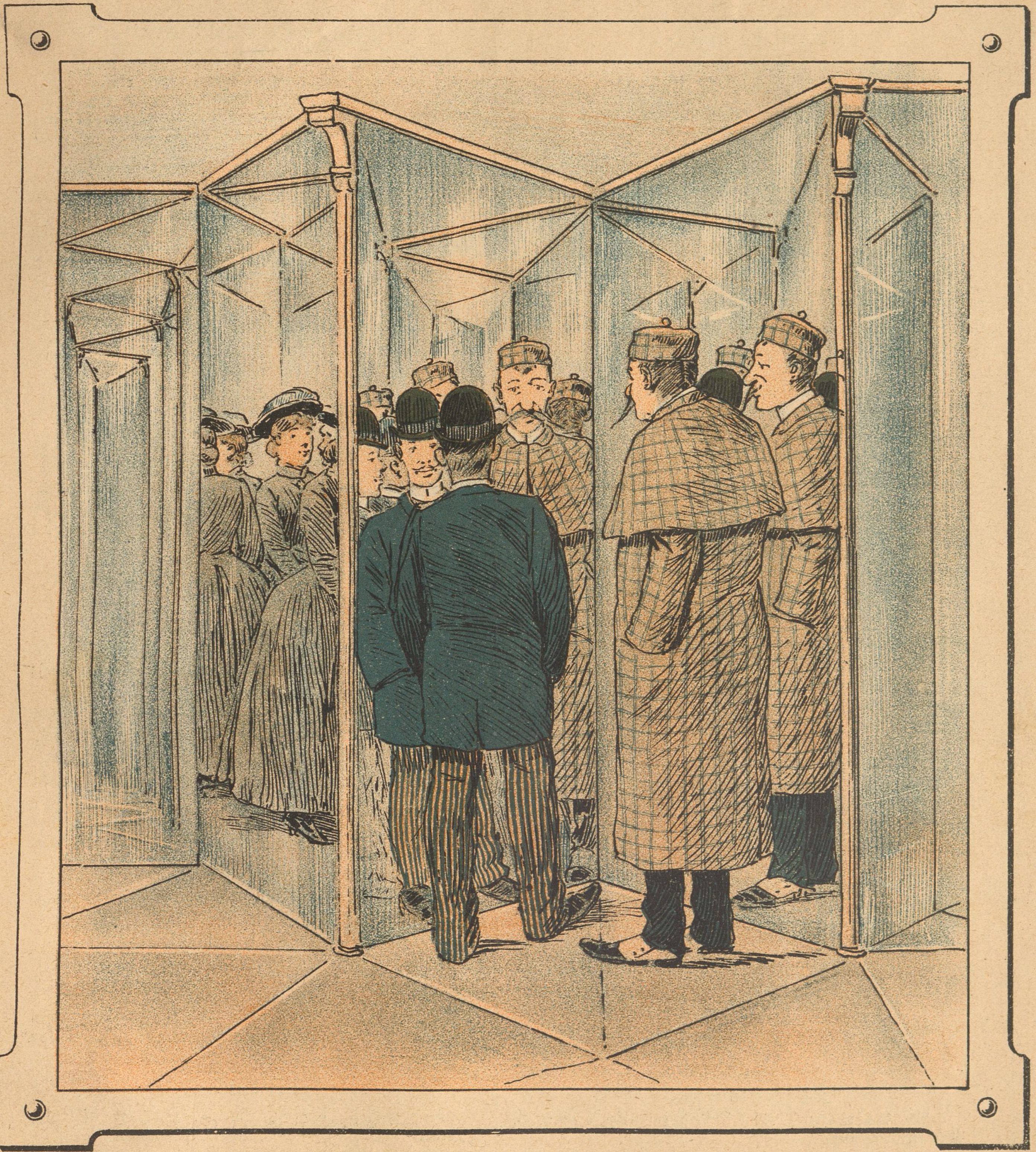

— Naa, hvad synes Du? Storartede Spejle! Hva'?
— Der mangler dog noget.
— Hvad da?
— En Bøf med Spejlæg.

Skruebrækker.

Omt Retten over Hædersnavnet dækker,
men dog det Skam og Skændsel slutter inde,
saa længe Kongemagten er vor Fjende,
saa længe lever Navnet Skruebrækker.

Enhver, som bryder ud af vore Rækker,
det være sig en Mand, hvad eller Kvinde,
enhver, som for sit Naadsensbrød at finde,
bag Mesters fyldte Pengesæk sig dækker.

Enhver, som ikke Høvl og Hammer lægger,
naar Kammeraterne vil Frihed vinde,
enhver, der som en Slave staar paa Pinde,
hvem Fabrikanten ved sin Mine skrækker.

Enhver, som Had mod fagligt Forbund vækker,
og gi'er til Lønnedsættelser sit Minde, —
som har mod sine Fæller ondt i Sinde,
og op til Trods mod billig Fordring ægger.

Hver, som i Højreuniformen trækker,
for at se Ordener og Stjærner skinne,
og der for Guld sin Tunge lader binde,
naar mod hans Stand man Feldttogsplan udklækker.

Enhver, som sig paa Dorskheds Hynde strækker,
mens Arbejdstidens faa Minutter rinde,
som gør de Store flommende og trinde,
mens Nød og Sult hans Kræfter svækker —

hans Navn er Skruebrækker!

Maaske.

Kunden: Men noget kan De da slaa af i Prisen!

Kræmmeren: Det er mig umuligt, bedste Frue. Jeg maa maaske selv betale Varerne.

Fra Fælleden.

Sergenten: Se 43, han kryber afsted som en Snegl, der med Forbenene har traadt i et Glasskaar!

Paa Børsen.

— Sig mig, hvorledes staar Firmaet Blank & Svindelberg?

— Aa — to Falliter endnu kan det nok holde ud.

Ved teologisk Eksamen.

Professoren: Hvilken Festdag anskueliggør os tydeligst Kristendommen?

Kandidaten: Bryllupsdagen, fordi vi da faar vort Kors at bære.

Blandede Bekendtgørelser.

Jeg har efter Bjørnsons Besøg her været saa uheldig at tabe den Smule Forstand, som jeg indtil da var i Besiddelse af, og beder den ærlige Finder om, at aflevere den paa Trinitatis Kirkeplads i „Avisens" Kontor, da der er stærkt Brug for den.

Frederik Hansen.

* * *

Til en Patient, der er bleven bidt af en gal Patentpatriot, søges en Sygepasser. Vedkommende, der ikke maa være norsk Digter, kan henvende sig i Læderstræde, Dagbladets Kontor.

Efter Hjemkomsten fra Svejts

Hun (sværmerisk): Adolf, vil Du ogsaa bestandig mindes vor fortryllende Bryllupsrejse?

Han (kølig): Det kan Du stole paa! Hotelregningerne vil stadig minde mig derom.

Den nye Kommis.

— Forstaar De noget russisk?
— Ja, noget.
— Taler De russisk?
— Nej?
— Heller ikke? Hvad da?
— Jeg forstaar at spise russisk Kaviar!

Under Toflen.

I. I Aftenselskabet. En Ægtemand (pralende): Hjemme er jeg en Julius Cæsar.

Hans Frue (træder ind fra Damesalonen): Mine Herrer, jeg ønsker Dem Godnat. Julius Cæsar gaar hjem Kl. 9.

* * *

II. Hr. Nokkebølle: Over for Kvinderne er jeg en Napoleon!

Vennen: Paa St. Helena!

I Restavretionen.

Restavratøren: Naa, Hr. Fuldmægtig, hvorledes synes De om Bøffen?

Fuldm.: Den er meget lille af sin Alder.

Løjerlig Opfattelse.

Storbonden (til sin Søn): Sig mig en Gang, hvorlænge maa Du endnu studere, førend Du tør bære Briller?

Oplysende.

Den Syge: Sig mig, Hr. Doktor, hvad fejler jeg egenlig?

Lægen: Det er Leversyge.

Hustruen: Ja, det kan De ha'e Ret i, Hr. Doktor, for han har altid været rent tosset efter Leverpølse.

Af „Ravnen"s Stambog.

I.

Man gør, hvad man vil,
lad andre saa mukke,
om Mønt der skal til,
maa de Kassen oplukke.

Estrup.

II.

Udvendig from, det er det, man maa være,
værne Moralen i Tugt og i Ære,
saa er for Resten der intet i Vejen
for, at man stundom gaar lidt paa
Galejen

Scavenius.

III.

Det er grimt at falde,
naar før man stod højt,
og jeg vil tilstaa,
for mig var det drøjt.

Ploug.

IV.

At mele sin Kage, derpaa kommer an det,
og jeg har vel noksom bevist, at jeg kan det.

Ryssel.

V.

At tale er Sølv, men Tavshed er Guld,
at male gi'er dog bedre Skæppen fuld.

Mal-mig-den-Jensen.

VI.

Jeg vil slaas for mit Land,
jeg vil værne dets Minder,
for dets Storhed vil jeg leve og dø.
Jeg vil slaas — med min Pen —
saa at Blod — Blækket rinder,
for jeg er saa angst for korporlige Kløg.

Frederik Hansen.

VII.

To lige beslægtede Aander — hvor sødt,
saa ser man Livet i „Rosa"-rødt.

Poul & Rosa Markussen.

VIII.

Æren, hun er det fejrede Træ,
som haver paa Jorderig Stade —
Hm! —

Hindenburg.

IX.

Vi kom i Havn,
da Skruebrækker blev vort Hædersnavn.

En „Værnet".

X.

Naar man gør, hvad man kan,
kan man ikke gøre mer.

Henning Matzen.

I en Skov i Pensylvanien blev en rejsende Livsforsikringsagent anfalden af en Ulv. Mærkværdig nok lykkedes det Ulven at slippe væk, uden at den maaatte assurere sit Liv.

Kendte Navne.

Mistress M. Kindley, der var indlagt paa Stiftelsen i Washington, er for nogen Tid siden nedkommen med en Vielfras, som har vist sig i den Grad forslugen, at den under det sidste Valg har ædt sin egen Mo'er. Til Trods for dens rasende Appetit kan den dog næppe leve længe. Den sørger selv for Begravelsen.

* * *

Madammerne Bojsen og Clausen, som begge to lider af Sukkersyge, har ladet sig forlokke af en Herremand og bærer nu en Ølskat under deres Hjærte. De har i disse Dage raadspurgt sig hos Folkethinget, der skal være deres Jordemoder. Vi ville ikke foregribe Sagens Udvikling; kun dette kunne vi med Sikkerhed sige, at der foreligger ubedragelige Symptomer paa Fosterfordrivelse.

Skammeligt.

— Hør, Alma, jeg synes at vores Skrivelærer er sød!

— Uf, det Uhyre! Du kan tænke Dig, jeg havde ladet mig bedaare af hans blaa Øjne, og forleden Dag havde jeg stukket et ømt lille Brev inden i min Retskrivningsbog!

— Og han?

— Gav mig det tilbage fuldt af Rettelser med rødt Blæk!

I Beværtningen.

— Hvis det gaar efter min Tørst, saa faar vi endnu megen Regn!

— Hvis vi faar Regn efter din Tørst, saa droner vi allesammen!

Hos Destillatøren.

En Herre: Hvor er din Fa'er?
Destillatørens Søn: I Kælderen.
Herren: Hvad bestiller han dèr?
Destil. Søn: Han laver gammel Kognak.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Folkethingsinteriører.

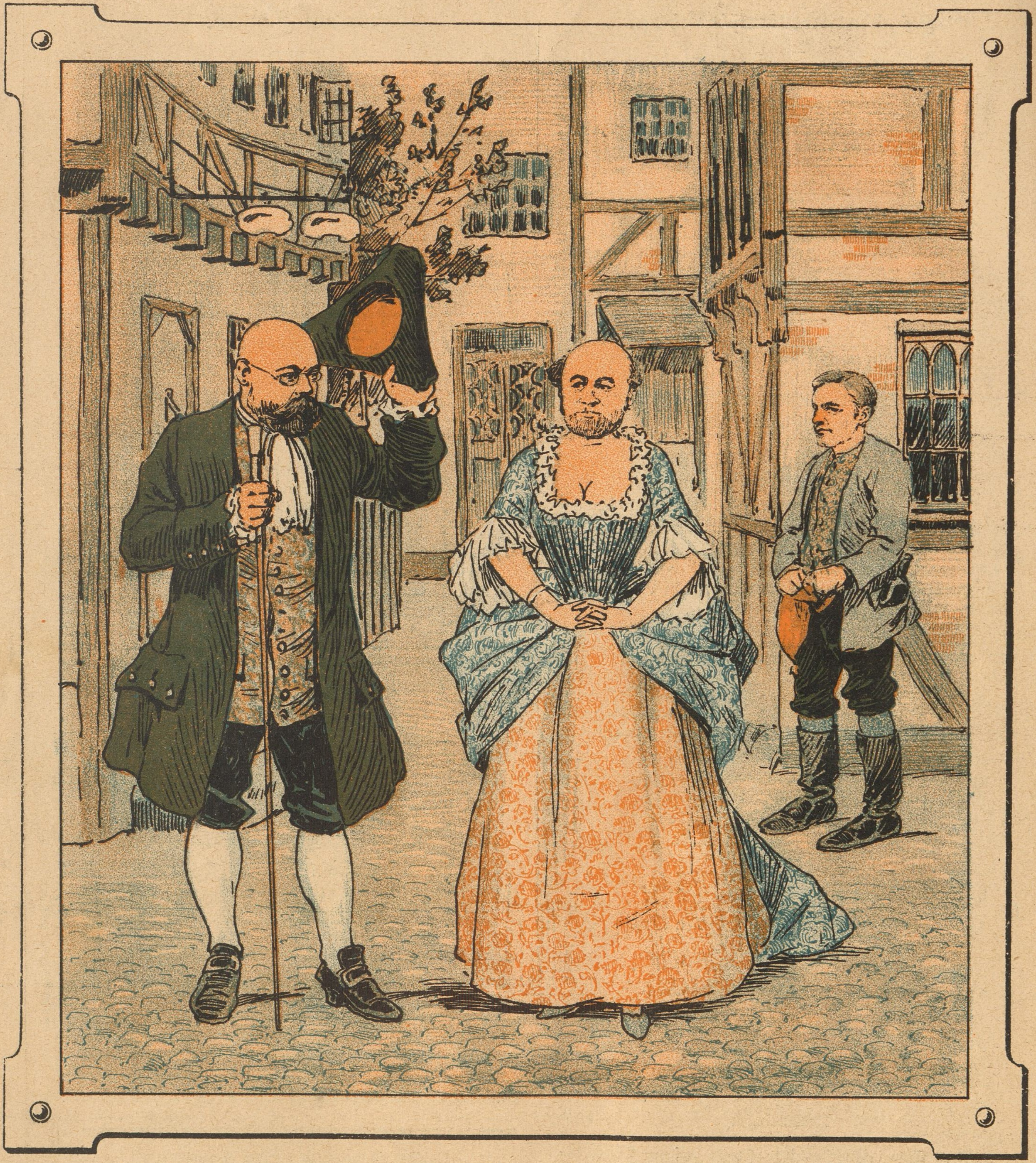

Jeronimus-Bjørnbak: Jeg forsikrer Dig for Hjerte Leonora, at Haarene rejser sig paa mit Hoved, naar disse Socialister begynder at docere deres samfundsomvæltende Lærdomme.

Nr. 47.

RAVNEN

Søndag d. 23. November 1890.

Fatalt.

— Værs'go! 1/2 Pd. Sirup, hvor har Du Pengene, Dreng?
— Di liggger i Krukken!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Melodi: Jeg gik mig ned ad Stien, jeg skulde til Per Smed.

I Afrika Hr. Stanley og andre rejser rundt,
at lære Negre Dyd og gode Sæder;
de købte nys en Pige et Sted i Trapezunt,
og skænked' hende til en Men'skeæder.
De saa, hvordan han aad hende uden Brød og Saus
og stod og tegned Billeder af den hele Smaus.
Jeg tænker, de bli'er stillet op udi de Vildes Templer,
— forstaa mig ret, — jeg mener som afskrækkende Eksempler.

I fordums Tid var Pingel en vældig Radikal,
som slog med Fynd til Estrup og hans Fæller,
men nu staar Manden op akkurat i samme Sal
og paa sin egen Mund et Plaster smælder.
Han vil ej mer sig stille i Aarhus 2den Kreds,
og deri gør han ret, thi det let kan overses,
at han sin Udsigt til at blive valgt har slemt forværret,
da han sit ganske Vælgerfolk har kaldt „moralsk fordærret".

Paa Prækestolen staar Pastor Müller from og mild
og ryster Guds Ord ud af sine Ærmer;
men samme Fredens Mand, han kan blive ganske vild,
naar man den Krigsmand Tordenskjold fornærmer.
Saa sladrer han til Tietgen og be'er ham om at slaa,
Ernst Brandes og hans Børsblad ihjæl, for Guds Skyld! aa,
hvor det maa være sødt at være en af Herrens egne,
saa kan man saa rart ha' sin fromme Næse alle Vegne.

En ny Slags Assurance man nu har fundet paa,
og den kan ogsaa være ganske praktisk;
den er for Embedsmænd, som gale Veje gaa,
(og der er mange af dem, det er faktisk).
Hver Bank og Sparekasse, hvert Andelsmejeri,
som sikres vil mod Snyde-, Tyve- og Bedrageri,
nu bare sin Kasserer i det Selskab assurerer.
saa faar de Tabet godtgjort straks, naar han sig absenterer.

Den lille Ove Rode og store Sivertsleth
(man husker nok den sidste, det er ham, som
i Sommer muled' Pigen) de skal nu for en Ret,
for David vilde ikke slaas med Samson.
Hr. Ove fik paa Kinden et lille venligt Dask,
og hjemme paa Kontoret, der var han atter rask;
thi her en Kone var, som nemlig gik ham lidt til Haande,
og ogsaa denne Gang ham vilde hjælpe i hans Vaande.

De udenlandske Børsmænd, de raaber Ve og Ak;
de har med Millioner spekuleret,
men staar saa pludselig overfor et voldsomt Krack,
og er med et fuldstændig ruineret.
Det er den Nemesis, som vi har saa ofte set:
de falder i den Grav, de for andre har beredt.
Men mærkeligt det er, at det i hele Verden rykker,
fordi en halv Snes Pengespekulanter gaar i Stykker.

Fra „Ravnen"s Kriminalret.

I. Lovsnupperi.

For Retten stod Jens Busk, jysk Folkethingsmand, ogsaa kaldet „Postelins-Jens". Han tiltaltes for at have snuppet et Konverteringsforslag fra en socialdemokratisk Kollega og solgt det for sit eget til Marskandiser Høgsbro. Som Vidner mødte „Aarhus Amtstidende" og „Demokraten". Førstnævnte paaberaabte sig, at Lovforslaget oprindelig var tabt af Wilh. Lassen, Bladets tidligere Redaktør, og at Jens saaledes kun havde tilegnet sig Hittegods, som Lassen ikke engang brød sig om at faa tilbage igen. Ved „Demokraten"s Vidneførsel godtgjortes det imidlertid, at Jens havde snuppet Harald Jensens lovlige Ejendom, for derved at fedte sig ind hos Husmændene.

I Henhold til det saaledes fremførte blev Jens Busk i Følge „Ravnen"s Straffelovbog, Paragraf 101 dømt til 2 Gange 5 Dages Vand (med Taalepahn-Akkevit) og Brød (med Kunstsmør).

Arrestanten agter at apellere denne strænge Straf til en højere Ret.

* * *

II. Forfalskning af Bønner.

Tiltalte Professor Harald Westergaard, Læge P. D. Koch, Grosserer S. V. Adolph, Conrad Bangert, Carl Borgen, Assistent H. V Lange og Grosserer Henrik Levinsen havde i deres fælles Forretning „Bethesda" tillavet Bønner, som i Annoncerne opgaves at indeholde en hidtil ukendt Kraft og Aroma. Da det imidlertid havde vist sig, at Handelen gik smaat i København, havde de driftige Mænd søgt at afsætte Bønnerne i Provinserne og i den Anledning lovet almindelig Bønnevands-Udskænkning d. 30. Novbr. for godtroende Sjæle Landet over, og som det hed i Reklamen, at Bønnerne vil „opvarme Folks Hjærter i København."

I Følge en af en socialdemokratisk Professor Ravn foretagen kemisk Undersøgelse af Bønnerne viste det sig, at disse var saa godt som utjenlige som Menneskeføde og Nydelsesmiddel, hvorfor der her maatte antages at foreligge en strafbar Forfalskning. Retten dømte af den Grund Indstævnte til 10,000 Kroners Bøde til Københavns Arbejdsløse, hvorhos det resterende Parti Bønner vilde være at konfiskere.

* * *

III. Overfaldssag.

Redaktør Ernst Brandes var ved en Dag at passere de Classenske Boliger bleven anfalden og bidt frækt og gement af Pladshunden Sofus. Han lod derfor Bæstets Foresatte, Sjællands Biskop stævne og forlangte Skadeserstatning. Biskoppen undskyldte sig med, at Sofus, der ellers var en from Skabning, var bleven tirret af Brandes og Bjørnson, som havde kastet Snavs paa „Dagbladet"s nationale Minder. Da han imidlertid lovede at give Sofus Mundkurv paa og holde ham bunden i Rendetiden, slap han med at betale 10 Kr. til Ernst Brandes. Tietgen, der mødte som Vidne, fik 2 Kr. for Tidsspilde.

* * *

Injuriesag.

Arbejdsmand Frobøse havde anlagt Sag mod Hurop, som paa Værnemødet i „Fønix" havde kaldt ham for Frøbose eller Brødpose. Da dette formentligen kunde udlægges saaledes, at Arbejdsmanden snakkede godt for sin Brødpose, og altsaa var en Art Skruebrækker, blev Yttringen mortificeret, medens Hurop iøvrigt frifandtes for forsætlig Injurie.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, jeg siger Dem, min Kære, det er ligefrem storartet, saa de Mænd kan hitte paa, bare for at blive os stakkels Koner kvit paa en nem Maade, dersom vi var enfoldige nok, vel at mærke. Saadan, maa De vide, har der nu i længere Tid været Tale om, at jeg og Skade til Julen skulde gøre en Rejse over til Jylland, hvor vi har en Del Familie, som uhyre gærne vilde ha'e os i Helligdagene, og hvor vi kunde leve frit og ha'e det rigtigt rart, og saa kunde vi spare alle Anstalter hjemme med at brase op til Juleaften og være parat til at tage mod Fremmede i Julen, hvad der slet ikke er morsomt, for til den Højtid kommer Folk jo bare for at blive trakteret, og gør man ikke Stads nok af dem, saa bliver man oven i Købet rakket ned bagefter, som om man var det nærigste Kram, Jorden kan eje. Men er man bortrejst, saa er man fri for alt Vrøvlet, og har endda den Fornøjelse, at adskillige rare Sjæle ærgrer sig gule af Misundelse, fordi man kan tillade sig den Flothed, at tilbringe Julen paa Landet, hvad der egentlig slet ikke er dyrere, end at blive hjemme og kede sig over alt det Rend, man har paa Dørene med „Glædelig Jul" og „Glædelig Fest", der som sagt ikke betyder andet end: Lad os se, hvad De har i Spisekamret! Det, der koster lidt, er selve Rejsen, som jeg og Skade talte om forleden Aften, og saa er det, maa De vide, at han foreslaar, at for at gøre det rigtigt billigt, skulde en af os krybe i saadan en Kasse, som Skræderen fra Wien rejste til Paris i, og som blev eftergjort af en Mand, der rejste til Kristiania. „Hvem af os skulde saa i Kassen?" spurgte jeg. „Det skulde naturligvis Du!" sa'e Skade og grinte. „Jeg!?" — „Ja," sa'e han, „naar Du faar en Dunk Kaffe og en Pakke Wienerbrød med Dig, til at styrke Dig paa, saa kan Du ha'e det som i din Bestemo'ers Dragkiste, og kan Sygeplejerskerne paa Hospitalet i syv Dage klare sig med Rabarbergrød, og kan Folkethinget og alle Bladene i andre syv Dage leve af Bojsens Øllebrød og Rasmus Clausens Sukkervand, saa kan Du sagtens hjælpe Dig med Kaffe og Wienerbrød herfra og til Aarhus." Men De kan tro, at jeg betakkede mig for at spille med i det Kassestykke. Jeg kunde jo risikere, at Raden bare ekspederede mig ombord, og naar jeg saa var vel stuvet ned i Lasten, eller hvor de gjorde af mig, saa stod det Skarn af Mand naturligvis og tog sig et billigt Grin, og lod mig dampe til Aarhus. Om jeg nogensinde kom ud af Kassen igen, det var ham saa rasende ligegyldigt, naar bare han kunde „holde Jul" paa sin Manér med at spille Laps „paa Asfalten" og sætte alting over styr paa alle de Fruentimmer, han kunde faa fat i, og imens laa jeg arme Stakkel i min Kasse ovre i Aarhus lige som Meyer i sin Tønde og ventede forgæves paa, at komme ud og gøre Julebesøg hos Familien. Uf! sikke nederdrægtige Mandfolk, der er til! Og det er saamænd godt, at Politiet har faaet Fingre i disse hersens væmmelige Labanesere, der drev om paa Gaden om Natten og antastede ældre Herrer, for jeg sætter nu bare, at de ogsaa havde overrumplet en eller anden gammel Ekselence, der gik og spekulerede paa, hvorledes han med et rigtigt fint og diplomatisk Kneb skulde komme bag paa Tjenerskabet, der drikker hans Vin, ryger hans Cigarer og gør Grin, naar han er borte, saa havde han vist ikke sluppet med fem Kroner, men Røverne havde maaske faaet baade Gaard og Besætning — ja, Verden er spoleret og fordærvet i Bund og Grund, min Kære, og jeg tror saamænd ikke, at det metriske System er i Stand ttl at forbedre den, men Folk faar noget mere at grublisere over, naar de skal købe Kaffe eller Smør i „Hektor Gram" og „Delikater" eller „Dekaliter" hvad det hedder, men det værste er, som ogsaa Jørgen Pedersen sa'e i Landsthinget, at Folk véd ingen Rede paa, hvad de faar for deres Penge, for Pund og Lod, det kender vi alle sammen, men naar Maal og Vægt skal ha'e Hunde- og Menneskenavne og en Del andre hebraiske og mesopotamiske Benævnelser, der ligefrem er Abacadabra for almindelige Mennesker, saa siger jeg Tak for Kaffe!

En Olrus.

Melodi: Flyttedagsvisen Senge-halem.

Der er Fryd i Højres Lejr,
fluks de tror, at de vandt Sejer,
fordi nu maaske en Bajer
bliver dyrere end før;
Hurra, Hurra! de skri'er,
nu Venstre nok sig gi'er,
denne stakkels dyre Bajer,
har gjort Højre ganske ør.

Og den brave Rasmus Clausen,
han er ogsaa med paa Smausen,
han er kommen med darauzen
fra, fra Lolland-Falster Stift.
Han jubler stakkels Fyr,
tju, nu bliver Baj'ren dyr;
men hans Vælg're si'er: Bardous en
ny Mand frem for den Bedrift.

Glæd Dig saare, brave Højre,
dit Parti, der før var sløjere,
er nu blevet meget drøjere,
siden Du fik Rasmus med.
Hurra, Hurra! skrig op,
sæt i Bouteillen Prop,
blot Du ikke bliver sløjere,
naar den Olrus hører op.

Moderne Fredsvenner.

— Ak! Naar dog blot den skrækkelige Krig ikke var. Den bortriver saa forfærdelig mange Mænd.

Livet efter Døden.

— Hvornaar kommer Du hos à Porta i Aften?
— Tidlig, min Ven. Jeg døer allerede i 2. Akt.
— Av! Det var forbandet. Jeg bliver først gift i 5. Akt.

En procesgal Mandsperson.

Mel.: Lott ist todt.

Smør-Advokaten i sit Es,
først rigtig sig befinder,
naar han skal gøre kort Proces
med alle sine Fjender.
Ja, han er ligestraks parat,
han Pennekniven hvæsser. —
Forstaar sig thi en Advokat,
han lever af Processer.
Som Don Quixote med et Penneskaft,
han støder, og han stikker, og han prikker løs paa Kraft.

At det nu just betaler sig,
det troer vi ej i Grunden:
Den, der taer altfor stærkt paavej,
slaaer let sig selv paa Munden.
En Advokat, der jævnligt sine
egne Sager taber,
ved ham man med betænksom Mine,
sætter let et „Aber",
Og Butter-Advokaten, som vi saa,
har i det sidste Halvaar ikke tabt saa ganske faa.

Naar selv man skal betale hvad,
Fornøjelsen den koster,
i Længden bliver ikke glad,
den kære „syge Moster".
Til Portmonniksen fælt det svier,
skal selv man lægge Søm til;
naar Sagsomkostninger man blier
saa uforskammet dømt til,
saa er det ganske vist — den Sag er klar! —
at saadan Procedure er i Grunden ikke rar.

Dog er han stadigt væk parat,
til hver Proces-Ballade.
en saadan Butter-Advokat
blir ikke klog af Skade.
Men hvis han taber mange fler,
nu, da han er i Trittet,
han griner næppe „smørret" mer,
nej, Grinet bli'er vist „fedtet".
Af faste Sager bli'er man ikke fed,
nej, det er nu den rene Magerin-Elendighed.

Men vi, der udenfor det staaer,
vi næppe os kan styre;
et billigt Mavegrin vi faar
ad denne Procedure.
En Advokat, der vild og hvas —
man maa beundre Snillet, —
Processer ligger an en masse,
og selv betaler Gildet.
Man nødes til at sige der som saa:
Ja, det er dog forskrækkeligt, hvad Folk kan finde paa!

„Ravnen"s Haveudstilling.

Forleden aabnede „Ravnen" en Haveudstilling, som har udelt Krav paa Publikums Interesse, den indeholder nemlig ikke alene en enestaaende Samling af de sjældne Blade, som i det sidste Aars Tid er blevet opelskede i København, men ogsaa mangfoldige vakre Planter, som det nok er værd at tage i Øjesyn. Som særlig interessante fremhæves følgende:

Først en Samling sproglige Blomster i rosa Farver fra Handelsgartnerske, Fru Markussen. Udstillerskens Navn borger for, at det er noget i sin Slags enestaaende herhjemme.

Hansen, Baudit og Barfoed udstiller i Forening nogle ældre Vækster, Flora danica (nationale Minder), fra det forrige Aarhundrede. De trives kun daarligt i det nuværende, hvorfor Udstillerne anbefaler dem til særlig Omhu; en Nordmand, Hr. Bjørnson, og en dansk, Hr. Brandes, kom for Skade til at røre ved en af dem og har derfor paadraget sig, navnlig den første, af Udstillernes dybeste Foragt.

Det danske Venstre udstiller Sukkerrør, som iøvrigt kan faas meget billigt hos alle Forhandlere mod et større Kvantum bajersk Øl.

Herman Bang, der har slaaet sig paa det praktiske, udstiller forskællige Handelsartikler fra Fredensborg.

Holger Drachman udstiller forskællige Modeller forskrevet fra det kendte København.

Dagmartheatret udstiller literært Riis, og Nationaltheatret udstiller Bøgh.

At Udstillingen foruden disse nyere Sager ogsaa omfatter saadanne ældre, som t. Eks. Taalepaner fra Jens Busk, et Hvidkaalshovede opelsket i Trinitatis Urtegaard og udstillet af „Aftenbladet", samt Vandplanter fra „Punsch" o. l., er en Selvfølge.

Vi anbefale vore Læsere at aflægge Udstillingen et Besøg.

Peter Flor.

Dansk Garanti-Forsikringsselskabs første Medlem skal efter Sigende være Højesteretsadvokat Hindenburg, som efter megen Ulejlighed har erhvervet sig de nødvendige Hæderlighedsattester.

Ord- og Tankesprog

samlede til „Ravnen".

„Tak Du Guj, min Søn, Du kom it for Hof- og Stadsretten," sa'e Kællingen, da hun hørte, at hendes Søn havde faaet Vand og Brød ved Underretten.

* * *

Kan Du vente, kan Du blive Konge i Holland.

* * *

„Gud fri mig for mine Venner, mine Fjender skal jeg nok gøre det af med," sagde Ølskattens Modstandere i Folkethinget.

* * *

Ilde er det for Rakke at lege med Bjørnehvalpe, vil Rasmus Clausen nok komme til at erkende.

* * *

Naar Krigskassen er tom, bides Forsvarsvennerne.

Udenfor Skudvidde.

Naar man hører en raptunget
Mø paa en forkert
Side af de Tredive
moralisere indigner't
over Tidernes Løsagtighed
og unge Pigers Løsagtighed,
saa kan man dristig vædde, at hun er — kasser't.

Naar man ser en podagristisk
Dydskonstabel,
der øver sig i Fægtekunst
med Sædelighedssabel
og kækt bryder Lanserne
for Renhed i Sanserne,
saa kan man dristig vædde, at han er — kassabel.

Og naar „Classernes“ Præst nu
har Sladderhank ageret,
og paa sin Tordenskjoldsk
et Kristenkup leveret
og opflammet Krigerne
paa Forsvarsdigerne,
saa kan man sagtens præke, thi han er selv — kasseret.

To Venner.

Frit efter H. C. Andersen.

Der var en essig Hr. Siversleth
saa stor, saa tyk og saa tung,
han vilde vælte sig ind paa en net,
en yndig, ung, lille Redaktør
af Rodernes fineste Blod;
og Gildet det stod;
Historien var ubetalelig god,
men koster sikkert nok Penge;
han klapped' Hr. Rode paa Kinden ømt,
om end paa Skrømt
og talte saa langt og saa længe,
lille Rode sagde ikke et Muk,
ung og smuk,
hvis ikke Du tror,
spørg ham, og spørg hans Bro'er.

En Sekretær spilled Sekundant,
og Vidner to andre Gæster;
en frisch vom „Fass“ de dem fik galant,
hvad der nu slet ingen Fest er.
Saa skiltes de ad, baade smaa og stor,
de fremmede to.
de monne en Afsked tage,
Hr. Rode lo
og holdt dem ikke tilbage.
Nu var han frelst, nu var han glad,
kunde spise sin varme Frokostmad,
ung og glad;
hvis ikke Du tror,
spørg ham og hans Mad.

(Fortsættelsen følger i den offenlige Politiret)

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis etter Mødet i Fulen.

Majet erede Herr Redatør!

Inte maa de være maj tillat aa trine i Kurrespondangsje te Dem og Derses erede Læsere, idet jaj atter leverer Dem en a mine aarginale Pennetajninger a Sittevationen.

Naada, Di ka tro, at der er kommen Kurasje i Sjæfen. „Charles!“ sae han te maj forgangen Da, „var de nu inte en storagtig sjenial Kondovitte at mig, a jaj gore min Indflydejelse gællendes i „Værnej“, aa fek Hans Nielsen te at holde en Slujjer om Fremtidsstaten? Di gamle Kure duer inte længere; for Sentifugalkraften a 85 æ lie ve aa gaa Optugtelsen aa Fællesforeningen æ i Hunnene; aa Birgers Artegler til Fordel for et Mesterværn à la Hamborre slo heller inte an. Men de va osse de, jaj sae etter Vallene i Jannuvar, at Højrearbejderværllingforeningen haje holt saj formajet te den innere Mission. Den skulle uj aa præke imellem de paalitiske Hejningefolk! — Aa la vos sie de i en go Tij, Charles: Ploug var sgu lie godt for antik; for det er liegot mig, der har funnen Pærken. Men nu skal Du se maj, Charles, hugge Køvenhavns Nøjler fra Sosjalisterne.“ Aa i de samme skæveje han hen te Nøjlebrættet, hvor der barestèn hang en enli en mæ en Hummerklo ved. Som han kroer saj over den pøremedahelske Løgge, som han gore, da han ga'en Solo i Fulen! Folk, di klabbeje a han, da han kom frem, som ku han ha vaaren den allermest berømteste a Renses Klovner. Aa, De ka tro, at han maalte mintro Clausen aa Hurop Skæppen fuld; for, naar de sa'e: Godda! saa sa'e han: Okseskaft, faa ve Du va, sier han, den klarer man sig liegot mæ i Længden, aa saa forløver man saj inte, men Faasamlingen haje liegot gort Brøvl, da han haje sagt at Maltus va Sosjalist.

Men Di kan forlaje Dem paa, at den gaar velli mæ aa indstudere Taler te di andre Møder, som vi ska ha mæ Arbejerne; og da nu Hans Nelsen har interpelleret om Fremtidsstaten saa ska Arbejsman Frobøse bringe Sosjalisterne i Faalajenhej mæ aa holle et sagli aa et fagli Faaredraj om Førfremtijsstaten. Deretter ska Malmedenjensen prostetuvere sig i et Veltalenhejskonststøgge om Nutijsstaten aa Søndasarbejdet. Ploug har faaet Lov te aa holle en Leksje om Førnutijsstaten, aa gamle Jakob Davidsen ska gøre dem keje a de ve aa snagge om Datijsstaten. Te Slut kommer Sjæfen som Rojinen i Pølseenden aa brejer saj i en stor Tale med vækkendes Sjeniglimt over Førfortijsstaten. Den ska sla Hojet paa Sømmet; aa hvis den inte ka bringe Spleddelse i Arbejerpatiej — saa ka sau ingen Dogter jælpe vos. Men Du ska se, Charles, sier Sjæfen, der kommer nok en Omvendt mylrendes ind i Værnej

De eneste at Sjæfen æ kej a, æ de at Ryssel trøgger Kortene te di nye Mælemmer; for han sier, at der æ ingen Løgge ve Ryssel.

Di ka begrive Dem te, jaj æ majet begærli etter aa se hvodden Komejen spænner a; men gaar en galt, saa sier jeg reenok: Gud jælpe Spøttebaggerne! Charles.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Gammelt Ord i Ære.

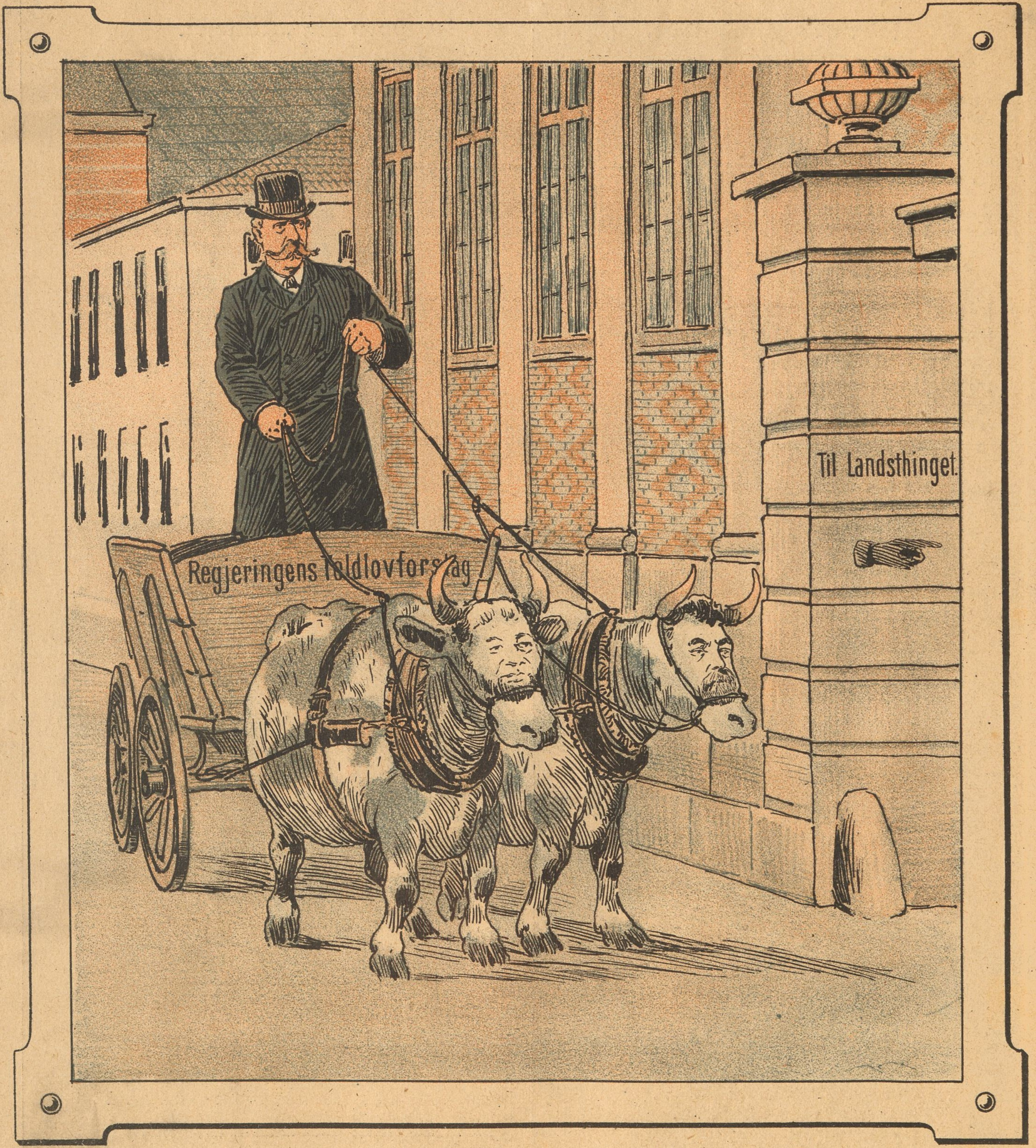

Den, der ager med Stude, kommer ogsaa med.

Nr. 48.

RAVNEN

Søndag d. 30. November 1890.

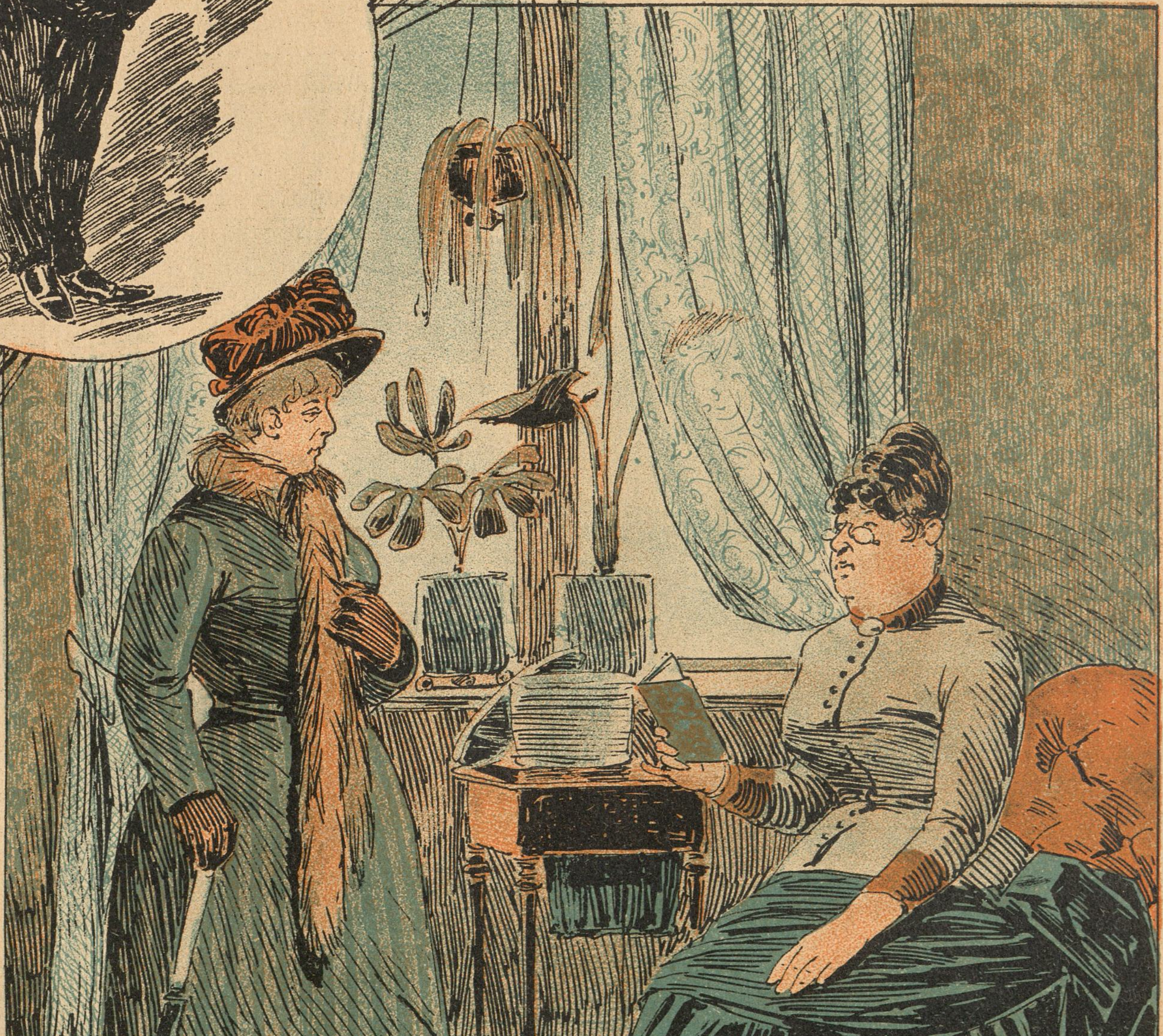

— Har De nogen Kæreste?
— Nej.
— Hvad hedder han?
— Petersen!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hollands Konge han er gaa't til sine Fædre,
sluttet er et langt og daadrigt Herskerliv.
Hvorfor skulde „Ravnen“ ikke ogsaa hædre
en Monark som han, hvis bedste Tidsfordriv
var at „kvæle Abekatten“, som man siger,
og at muntre sig med smukke unge Piger.
At han ej var klar i Nødden, er forstaaeligt,
— i han Stilling er det næsten uundgaaeligt!

Ama'erkongen han er ogsaa vandret heden:
brat blev Livets Stearinlys pustet ud.
Han har spillet sine Kort saa godt herneden,
at han gik med stor Gevinst af Spillet ud.
Arbejdsstyrken stod fortvivlet ved hans Kiste,
med en Sølvkrans den sin Kærlighed beviste.
Men paa Kistebunden Millioner ligge,
— den Spar Konge er s'gu ikke god at stikke!

„Værnet“ gik forleden Dag paa Frierfødder,
vi sku' hjælpe det udi dets svare Nød.
Det kan ikke klare sig med sine Nødder,
for det er jo nemlig lige ved at dø.
Det er farligt, saa de Fyre dog er frække,
at de virkelig kan tro at vi vil række
dem en Haand i deres sidste Krampetrækninger!
— Lad dem bare dø i deres Skruebrækninger!

Gamle Ploug har atter ladet høre fra sig;
han har skrevet lidt om Øl og Brændevin.
Og man véd jo nok hvad han kan vælte a' sig,
naar han skal bevise, hvem der er et Svin.
Det er haardt, at Socialisterne de drikker
saadan, at Carl Ploug i Rendestenen ligger.
Ved den Ting der maa s'gu være noget Muggenskab,
— mon det ej er ham, der lider mest af Drukkenskab?

Hvad det er vi trænger til i disse Tider,
det har Eugen Ibsen nylig os fortalt:
først en Arbejdsstand, som Livet af sig slider,
saa en Driverflok, som ta'er sig godt betalt.
Arbejdsmanden „nøjsom“ være skal og „flittig“
og „fornøjet“ — Gud hvor Ibsen dog er vittig —,
mens hans Herre blot skal være godt velstaaende,
— saadan holdes bedst det gamle Samfund gaaende!

Vintren har sit Indtog holdt i sidste Uge.
Sne og Is og Storm og Kulde ta'er paa Vej.
Der er hyggeligt nu i Grosse'rens Stue,
hvor hans Datterlil til Ballet pynter sig.
Nu er Glædens aller bedste Aarstid kommen
for de Stænder, som har Penge nok paa Lommen,
men de Folk, som sled for Mønten, — naa ti stille!
de kan næppe faa lidt nyttigt at bestille!

Avktion.

„Ravnen“ lader i disse Dage en Del gammelt Skrammel sælge ved Avktion. Specielt henledes Opmærksomhed paa følgende Rariteter:

1. Estrups Diplomatfrakke. Nævnte Genstand har været i Brug i femten Aar og er meget medtagen paa Ærmerne, fordi Gammel-Avlsgaard-Partiet og senere den Bojsenske Moderation har gnedet sig opad dem. Kunstsmør og Syltetøj har afsat en Del politisk Fedteri. Hullerne paa Albuerne er foraarsaget af provisoriske Paaskeforhandlinger og Øldiskussioner ved Statsbordet. Forude mangler Frakken en Knap, der er tabt paa Toldbodvejen. Ved Frakkens Afhændelse fandtes i Baglommen et forkrøllet Eksemplar af Grundloven.

2. Et Par Skruebrækkertræsko. De er lidt stødte paa Snuderne, har Huller i Bunden og mangler Overlæder men er ellers i god Stand siden sidste Eftersyn ved Højesteret, som lagde frisk Halm i. Ovnsætter Witchøtz har solgt dem til „Social-Demokraten“ for 200 Kr., og dette Blad vil sælge dem igen som Antikvitet. Den eventuelle Køber kan med den Fodbeklædning faa gratis Anbefaling af Fæstemand Frederik Hansen og Adgang til de ti første Rækker paa Gulvet under „Værnet“s offenlige Møder. Maskinfabrikant Winther har erklæret sig villig til et Par Gange aarlig at slaa nye Kramper paa Træskoerne, og Forretningsfører Christensen laaner paa dem, saalænge der endnu er en Sjuft, som ikke undser sig ved at gaa til Arbejdermøde med den Slags Fodtøj.

3. En Samling historiske Dokumenter. Denne indeholder blandt andet Hindenburgs Hæderlighedsattester, Carl Plougs Landthingsmandat, Nyssels Valgtaler, Gamle-Groves Redaktørkontrakt, „Morgenbladet“s Arbejdervenlighed, Dr. Pingels Karakterbog og „Dagbladet“s Abonnementsprotokol.

4. Literatur. Blandt de mange Værker og Samlinger, som her tilbydes Køberne, fremhæves i Katalogen specielt følgende: 4 Aargange af Frederiks ledende Artikler og „Kursus i Lovtrækkeri“ af Professoren. Hertil slutter sig af Skønliteratur Lars' „Kærlighedskorrespondancer“ og „Hvorledes jeg blev Dannebrogsmand“.

5. Paa Avktionen sælges endelig en Del Klejnsmedearbejde, hvoriblandt Scavenius' Gadedørsnøgle til det historiske Hus i Knabrostræde.

Et Vanemenneske.

— God Dag, Mikkelsen! Hvor kommer Du fra?

— G'Da, Du! Jeg var henne i Landemærket og fik et varmt Bad. Jeg skal sige Dig, det maa jeg ha'e en Gang om Aaret, — enten jeg trænger til det eller ikke. Ellers er jeg ikke Menneske!

Paa Strandvejen.

En tysk Rejsende (til Droskekusken hvis Vogn er væltet): Was ist das?

Kusken: Saa meget Dansk kan De vel, at De kan forstaa, at vi er væltet!

Formildende.

Præsten (til et Ægtepar, der vil separeres): Er det sandt, at De kaster Deres Kone Støvler i Hovedet, og at De prygler Deres Mand med Kosteskaftet?

Konen: Jamen, Hr. Pastor, mangen Gang er det ogsaa omvendt.

Velgørenhed og Fattighjælp.

Velgørenheden mod Fattigfolk
er ikke saa ganske ringe,
saa den, der sig gør til Barmhjærtigheds Tolk,
kan rigeligt vidt det bringe.
Fornylig har vi faaet, min Tro,
et herligt Bevis fra Nørrebro.

Der trivedes en Forening godt
for fattige Konfirmanter,
og Pengene strømmede nok saa flot
ind fra forskællige Kanter.
Men Konfirmanterne sagde: Føj!
For de fik slet ikke Spor af Tøj.

Det var en skønne Treenighed,
Bestyrelsen repræsentered'.
Den gik til en troende Menighed,
der ogsaa Moneter levered'.
De kunde jo alle nok forstaa,
Konfirmanten skulde ha'e Klæder paa.

Bestyrelsen fik da en Kapital,
hvormed den nu kunde virke,
men den var nu ellers ikke saa gal,
at hjælpe de Smaa i Kirke.
Nej, de blev enige om, de skal
istedetfor holde Kantussebal.

De lejed' en Sal og lejed Musik
og snyppede saa Entréen;
uheldigvis Politiet fik
dog Færten af Assembleen.
Men Konfirmanternes gode Tøj,
til Mulktens Betaling i Luften røg.

Nu sidde Fyrene arrester't,
og deres velgørende Vandel,
den bliver vel ogsaa nok konfirmer't
ved en liden Vand- og Brødhandel,
saa de kan vel sige, at de fik
en rigtig Dusør for den Butik.

I Fattiggaarden paa Islemark,
der gaar det nok ogsaa ret lystigt;
Bestyreren, der giver Sult og Spark,
de Fattige nok saa lystigt.
Jo, det er er en herlig Økomoni
for en Fattigbøsse med Penge i,

Vi har en betydelig Fattigskat,
men bør da den Fattige sulte?
Det meste forsvinder nu nok saa glat
i Magistratens Pulte.
Administrationen, det vide vi alle,
den sluger adskilligt mer end det halve.

„Ravnen"s literære Varieté.

„Ravnen", der selvfølgelig aldrig staar tilbage for nogen, har allerede — længe førend Holger Drachmann tænkte paa det — sat sig i Bevægelse for at forskaffe os en literær Varieté her hjemme.

Vi har tænkt paa at benytte „Værnet"s Lokaler dertil. De bliver jo nu alligevel snart ledige og maa vist kunne faaes meget billigt.

Af Kræfter, som skal optræde paa vor Varieté har vi først og fremmest tænkt paa Ploug. Denne fremragende Literat er selvfølgelig selvskreven til at komme til at optræde paa vor Scene, og vi har tænkt os, at hans Repertoire nærmest skal bestaa af en Samling af hans egne Sange, betitlet: Før og nu. Kunde vi ydermere faa ham til at producere sig i det saakaldte: Sociale Dødningespring, som han ved Landsthingsvalget udførte til saa almindelig Tilfredshed, vilde det naturligvis være os kjært. Men han indlader sig vel sagtens ikke oftere paa at udføre dette Kunststykke; rimeligvis maa han nu være for gammel dertil.

Saa har vi tænkt paa at engagere Ægteparret Rosa & Poul Markussen til Duettister i Varietén. Der er den store Fordel ved dem, at han selv kan skrive de Viser, som de skal bruge, og vi bliver saaledes fri derfor. Som Knockabouts har vi tænkt at engagere Herrerne Siversleth og Rode. De har vist, at de brillant kan slaa hinanden paa Øret, og de er jo lidt af det Literære begge to.

Digteren Martin Kok har vi tænkt at engagere som Antipode. Der er ikke nogen Bagtanke heri, men vi tror paa hans Evner i den Retning Og naar vi dertil føjer, at Borschenius skal være vor literære Varietés Kautschukmand og Vilhelm Bergsø Dyrestemmeimitator, saa tror vi nok, at vi har alle Betingelser for at kunne føre Ideen igennem.

Aktier i Foretagendet kan tegnes paa „Ravnen"s Kontor eller ved „Social-Demokraten"s Bude, og eventuelle Engagementssøgende kan henvende sig i Rømersgade 22 hver Lørdag.

„Ravnen."

Naar Munden løber.

Hans: Fa'er, tror Du paa det gamle Ordsprog: Æblet falder ikke langt fra Stammen?

Faderen: Ja, Gu' gør jeg saa, Dreng! Du har da altid været en stor Æsel!

Praktisk.

Datteren: Du maa endelig forære mig en Tricykle, Fa'er!

Faderen: Det er vist bedre, at jeg køber Dig en Symaskine!

Ved Færgestedet.

En Laps: Hvormeget skal De ha'e for at sejle mig til Amerika i den Baad?

Færgemanden: Jeg er ligeglad hvor De skal hen, men det koster en Krone Timen!

Fra Gaden.

— Hvem er den lange, magre Herre med den lille, tykke Hund?

— Det er en Aagerkarl, han æder som en Tærsker, og bliver lige mager, medens Moppen, der lever lige saa godt som sin Herre trives brillant.

— Det kommer af at Moppen har en god Samvittighed.

Pareret.

— Sig mig, Frøken Marie, har De ikke en Broder?
— Jo, en rigtig køn Broder har jeg.
— Aah, saadan en Svoger kunde jeg ønske mig!
— Saa-aa? De har maaske en rigtig smuk Søster?

Svunden Storhed.

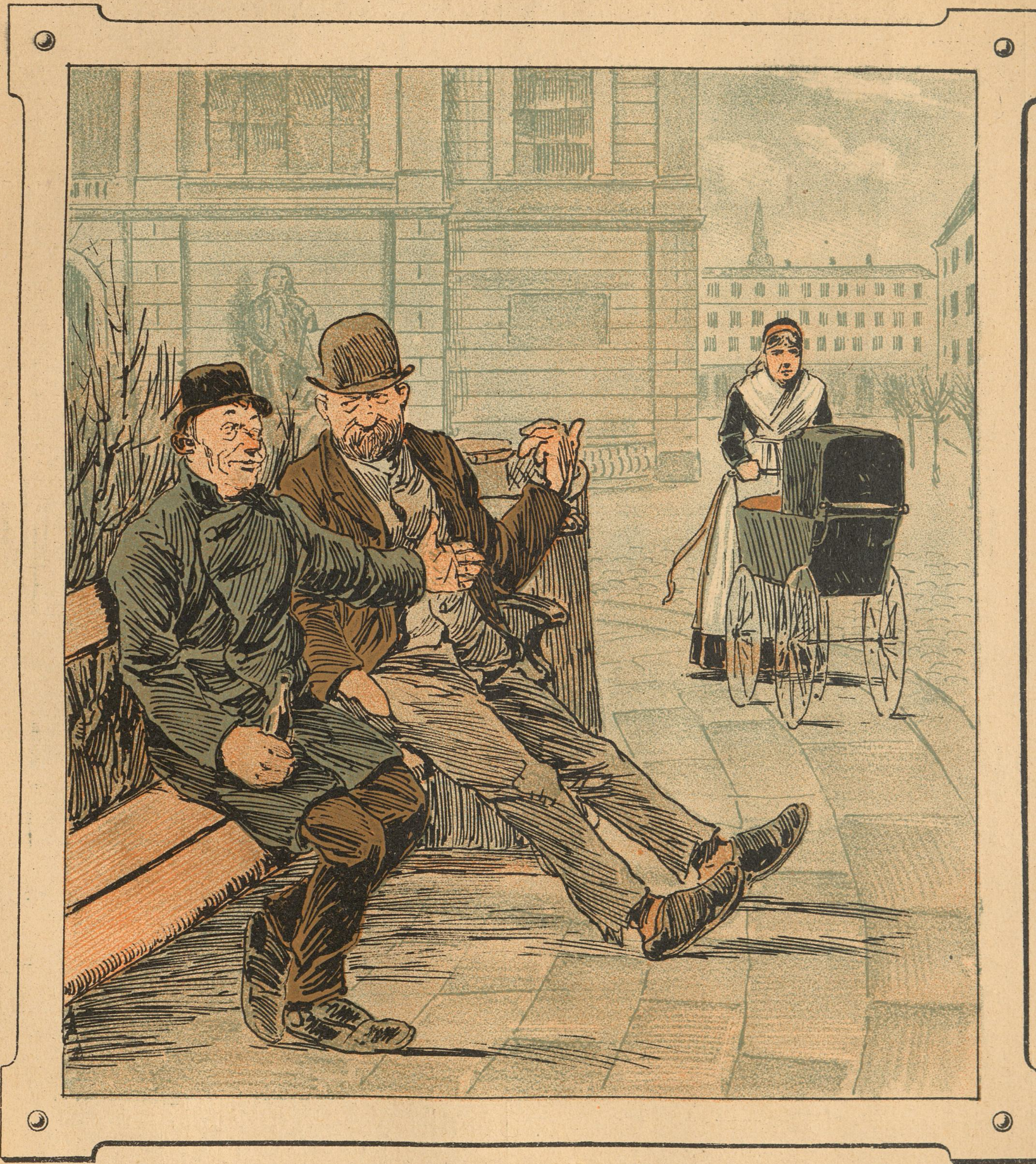

— Du, ve Du bare se hinner der, hun var en Gang saa fornem, at hinners Forældre holdt Amme te hinner. Nu æ hun s'gu sæl been Amme.

— Li'esaadan her, gamle Dreng, da je va lille, holdt s'gu mine Forældre Sut te mæ, nu æ je' s'gu sæl been Sut.

Af en Stambog.

Den flittige Arbejdsbi — Samfundets Kærne —
af Samfundets Krybdyr nedtraadies gærne,
dog frygter alle den stikkende Braad,
de udpinte Bien og bortsuged' Blodet;
den lever endnu, den har ikke tabt Modet,
men hævner Aartusinders Uret og Graad.

For Samfundets Kræftskade kender vi Raad,
hæng Bier kun i med Jer stikkende Braad,
thi Raaddenskab er der i Lasten.
Styr fremad mod Maalet — Sejr for vor Sag,
saa vil vel Fliden en Gang naa den Dag,
da vort Sejrsflag hejses paa Masten.

Paa Trappen.

1. Kokkepige: Er det ikke storartet, at Justitsraadens Marie, det gamle, grimme Dyr, endnu stadig har en Soldat i Køkkenet?

2. ditto: Den Fyr maa være skrækkelig sulten!

Ved en Bajer.

— Nu har jo Mormonernes Præsident Woodruff faaet Mormonerne til at opgive Flerkoneriet.

— Ja, men man kan godt fra Wodruffsvej komme til — „Kærlighedsstien."

Poesi og Prosa.

En sentimental ung Mand giftede sig med en Urtekræmmerdatter. Den unge Kone var meget ensidig og tilmed noget indskrænket. En smuk, maaneklar Aften gik det nygifte Par en Spadseretur. „Aa, min Dyrebare," sagde saa Manden, „lad mig dog blot høre et eneste sødt Ord fra dine smukke Læber." Med et dybt Suk saa hun kærligt paa ham og sagde: „Sirup!"

Spørgsmaal og Svar.

— Hvorfor er det en Velgerning, at Mennesket kun har en Hals, men to Ben?

— For at de store Tyve kan stikke af to Gange, og de smaa kun kan blive hængt en Gang.

Da Peter skulde have Klø.

Moderen: Jo vist har Du fortjent Prygl. Véd Du ikke nok, at den vise Kong Salomon har sagt: Hvem der sparer paa Riset, fordærver Barnet.

Peter: Jamen, det sagde han først, da han selv var bleven stor.

I Teaterfoyeren.

— Hvad forstaar man ved Kleopatras Maal?

— Sarah Bernhardt.

Goos' Overmand.

Ved Landsthingets 1. Behandling af Undervisningen i de lærde Skoler, tog Biskop Sthyr Anlednig til at fortælle de forbavsede Landthingsmænd hvor utroligt meget han har taget sig for i sit Liv. Oven paa alt det var det saamæn Synd andet, end at han paa sine gamle Dage skulde ha'e det „som Bisp i en Gaaserede." Tænk bare:

Styr har i tyve Aar været Lærer for Studenter, været Lærer i private Skoler og har eksamineret til Afgangseksamen, han har været Privatdocent ved Universitetet og Universitetslærer — stadig Biskoppens egne Ord! — han har været Medlem af teologisk Fakultet i ti Aar, og har desuden læst Banbuller og besørget „andet Fakultetsarbejde". Endvidere er Højærværdigheden beskeden Matematikdillettant, Videnskabs ditto, har „præket for Bønder i fire Aar", og som Biskop er han Medlem af Kirkeraadet og Medlem af de lærde Skolers Eforat. Det hører med til Biskoppens Adspredelser, at rejse rundt paa Landet i Visitats, og det er da hans største Glæde, at se Skolebørnenes Øjne „hænge ved Lærerens Mund". Man skulde ikke tro det, men man maa jo tro Biskoppen paa hans Ord, naar han med en vis Stolthed betroede det høje Thing, at trods alt sit Slid og sine mangfoldige Hverv, har han dog ogsaa faaet Tid til at blive „Fa'er til en Søn, som studerer Matematik"!

Det var tydeligt at se paa Goos, der som en Embeds-Atleth dog ikke er nogen Sinke, at han følte sin Lidenhed ved Siden af den vældige Biskop. Sthyr er Goos' Overmand. Men Landsthinget undrede sig. Prægtig Fyr, den Sthyr!

Det døende „Værn".

Frit efter H. C. Andersen.

Matzen, jeg er træt, nu vil jeg sove,
lad mig først som sidst blot slumre ind,
Kampen mod „de Røde" ej vi vove
kan, den Tanke piner i mit Sind;
her er tomt, og Socialismens Hære
flokke sig i rædsomt Hobetal;
lad mig da blot dø, naar det skal være,
da jeg ej kan leve, som jeg skal.

Hvorfor bandt Du saadan mine Hænder,
hvorfor har Du gjort mig saa til Grin;
efter Socialismen nu vi render,
Matzen, denne Mening var ej min;
gult og grønt og rødt for Øjet svæver,
det er Løbesedler vi udstrør,
faar jeg aldrig Fred, imens jeg lever,
eller Matzen, faar jeg naar jeg dør.

Ser Du ej, „de Røde" triumferer,
hører Du ej Overby's Musik,
se, de røde Faner dominerer,
Matzen! vi maa lukke vor Butik,
ej det nytter, Bod og Bedring love,
vi bli'er sparket, baade Du og jeg,
o! jeg er saa træt, vil helst hensove,
Matzen! se, nu tager Fanden mig!

Cirkusch Schgnillaimme.

Det er en schypperb Ide, schom Baron Knuth har faaet, da han schtartede schin Cirkusch. En Baron schom Theaterdirektør, det er netop det vi trænger til, og naar der schaa idermere er en „Marquis", der er baade Klown og Schjokaj, schaa vil jaj sschgu nok schpørre, hvad vi i Grunden kan forlange mere.

Det er sschgu dajligt hिggeligt og rart derude paa „Ni Alhambra". Der er ligefrem Schtole derude at sidde paa, det kan Di „Schtole" paa; og naar man bliver ter i Halsen, er der Øl nok at faa, naar man blot har Søl', og ikke gaar altfor sølle ud til Søllegaard. Hi, hi! Men det ger man natirligvisch heller ikke.

Baron Knuth er en schorartig degtig Ritter. Han har schine Heste under „Knuth"en, kan man sche, men det er sschgu osse nødvendigt, for ellersch sakker hanssches Tysſakker sschgu bagud. Det er et komplet Familljeliv, han ferer i schin Cirkusch; di er alleschammen gifte eller forlovede med hverandre, og det maa sschgu være majet rart, for schaa bliver det hele jo i Familljen, hi, hi!

Den, schom jaj sintes bedst om, var en Duedronning, schom gik paa Line, der var for kort til at være Langeline. Det er en schor „Due"lighed hun er i Beschiddelse af, og schaa er hun tilmed en brilliant Ritterschke. Alene for hinnesches Skild vil jaj sschu nok gaa derud en Gang til.

Jaj holder nu en Gang af den rede Farve, og den lader det til, at hun ogschaa holder af. Baronen schelv holder mest af „Blaa" — Blaaschkimler nemlig — og det er sschgu ikke schaa schtimlet, det han udferer med dem. Hi, hi!

Jaj forbliver Hr. Redaktør Derresches

erbedige

Mosches Mayer.

I forrige Uge var Ploug i sit Blad i Færd med at tvæle „Abekatten" i dyrt bajersk Øl og billigt Brændevin for at faa Kurage til at skælde Arbejderne ud. I Dag, Søndag opføres „Abekatten" i Brønderslev til Fordel for det faste Værn.

Som Manden sa'e da han paa Dyrekavsbakken saa en Abekat danse: „Hvad gør Tysken ikke for Penge!"

Fra Jødekirkegaarden.

En stor Jøde: Hør, sig mig en Gang, Aron, hvordan kan det være, at Du er saa lille?

En lille Jøde: Jo, jeg skal sige Dig, da min Fader laa paa Dødslejet, var jeg kun otte Aar gammel og uskyldig som Sne, saa lagde min Fader Haanden paa mit Hoved og sagde: „Min Søn, bliv som Du er!" Og denne Formaning har jeg altid rettet mig efter.

* * *

En (grim) Jøde: Ach, søde Englepige, jeg vilde give 100 Kr., om jeg maatte faa et Kys af Dem?

En (Demimonde) Dame: Ja, det ved Gud De maa. Men lad mig først faa Pengene.

Jøden: Lad De mig blot faa Kysset — saafremt jeg er en ærlig Mand! Faar De ikke Pengene, skal jeg give Dem Kysset tilbage.

Guldkorn.

At hæmme Pressen, er at fornærme Nationen grovt; at forbyde den at læse visse Skrifter, er at erklære den for at være en Slave eller idiotisk.

Helvetius.

* * *

Et undertrykt Skrift er en Sandhedens Gnist, der flyver i Ansigtet paa den, der søger at træde den ud.

Milton.

* * *

Regenten har ingen Ret over Borgernes Meninger. Det er Vanvid, at antage, at Mennesker siger til en af deres Lige: „Vi ophøjer Dig over os, fordi vi gærne vil være dine Slaver, Du er Herre over vore Tanker."

Frederik den Store.

Assessoren: Hvilken Landsmand er De?

Tiltalte: Ja, det vil jeg overlade til Hr. Assessoren selv at afgøre. Min Fader var tysk, min Moder engelsk, og jeg er født paa en amerikansk Skude i franske Farvande under spansk Flag.

En om Ægtefælle.

Hun: Hvad vilde Du gøre, kære Emil, hvis jeg døde?

Han: Det har jeg s'gu ikke tænkt over, men jeg vilde da først og fremmest lade Dig begrave.

Fra Gaden.

Betjenten: De har nok faaet en lille Taar over Tørsten, min gode Mand!

Den Beruſede: Naada! Næ, saa kender De ikke min Tørst!

En Overmand

Kunstmaleren: Jeg kan med et Penselstrøg forvandle et smilende Barneansigt til et grædende!

Skolelæreren: Det samme kan jeg gøre med et Spanskrør!

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

En haard Nød.

Naa, Fred'rik! Nu gaar 'en, hvis din bløde Pære ellers holder den Tur ud.

Nr. 49.

RAVNEN

Søndag d. 7. December 1890.

— Naa, lille Elna, nu skal din Guvernante giftes.
— Aah! Gud ske Lov, Fa'er! Saa bli'er jeg fri for det gamle Rivejern.
— Hm! Ja, men hun skal giftes med mig.

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Mel: Det Barn, som blev svøbt i en pjaltet Klud.

Paa Vallø, der lever en Lemmeflok,
som har faaet lavet det snildt.
Fra fornemste Adel den stammer nok
og æder kun Kager og Vildt.
Naar saadan et Lem har faaet Sengen redt,
saa kører hun ud i en fin Kareth
Og kigger saa gnaven
paa Slaven i Haven
til Frokosten bliver beredt.

De Lemmer har Penge i Massevis,
og skal de ha' Arbejde gjort,
saa maa det sgu' laves til Sultepris.
Men nu viser Sindet sig stort:
til „Værnet“ et Tusend de skænkede,
for det holder Slaverne lænkede.
Hvad gør det, de sukker,
naar blot de ej mukker, —
hæng i, lille Fred'rik, hæng i!

Nu gaar jo Alverden og spørger om,
hvor Varberg fik Pengene fra,
om Ingemann fik en retfærdig Dom,
og hvor nogle Vidner blev a'.
Uha, det er ækelt generende
og for en Minister spolerende
O, Varberg, hold Bøtte,
hvorfra Du fik Støtte,
det kommer ej Dommeren ved!

Der myrdes saa voldsomt i denne Tid,
at rent man forglemmer Parnell.
Nu høres fra Randers, at Maler Spliid,
stød sig og sin Pige ihjel.
I fordums Tid elskede Folk i Tugt
og Ære og nød ej forbuden Frugt.
Maaske vil man nægte,
at Dyden var ægte, —
det lyder dog ligefuldt smukt!

I Roskilde kommer der fler og fler
af Embedsforbryderne frem;
men Roskildes Venstreaviser ser
slet intet fordægtigt ved dem
At Berthelsen var et gevaltigt Svin,
det synes de bare er grulig Grin.
De dækker Skandalen
og løber i Halen
paa Klikken, fordi den er fin.

Den Gang vores dygtige Sømandsstand
forlangte to Kroner pr. Dag,
saa „svigtede“ de deres Fædreland
og „skadede Landbrugets Sag“.
Men nu da Thingvalla to Skibe har
bestilt og fra England dem begge ta'er,
saa er det en dygtig
og driftig og kløgtig
Forretningsgang — den Sag er klar!

Til Frederik!

Frederik! vi har gennemskuet Dig,
og vi beklager at have gjort Dig Uret;
Du er et Fæ i Diplomatfrakke,
siger man, men nej, Du er en sand Helt;
Du vidste, at det kneb for Skruebrækkerne,
og saa indbød Du til aaben og ærlig Kamp.
Højre havde faaet Klo ved Valgene;
men til Dig stod de danske Drenges Haab;
saa brugte Du „Værnet“ i Politiken
disse brave, frie, djærve Arbejdere
for at vise dit Mod ved offenlige Møder,
Du indgød dem Haab igennem „Avisen“,
skønt man vidste, at de Pjalte tilhobe,
som søgte at overvælde den lille Skare,
ikke vilde blive taalte i ordentligt Selskab,
men ingen af dem rystede, hverken Frobøse eller Winther
og mindst Du. Men derved naaede man
at konstatere Livskraften i det unge Højre
at vise sig rask. Skidt om det gik galt
med Sympatien fra det „noble“ Højre,
om de falske Kammerater blev pebet ned:
Carstensen ved „Dagens Nyheder“ f. Eks.
Værnet stod jo dog, som den forhandlingslystne
i Kravet om Forlig til „Grisen“s Fordel, denne
stakkels reducerede; med Dig i Spidsen
gaar det nu til ny Kamp („Stjærnen“ eller „Figaro“)
Du, Hædersmændenes stolte General!
Du, som er sejersbaaren, Pjatzens genialeste Elev,
Aldrig skal den Dag komme, da Arbejderne
vil undlade at bringe Dig deres Hyldest;
slaa Dig paa Skulderen i Kammeratskab
skal den, der følger din stolte Fane.
Du fortjener kun Arbejdernes Foragt,
Du Værner, som ikke elsker Frederik,
og Du skal evigt føle din Skændsel!

I Præstegaarden.

Husholdersken: Der mangler en Knap i Velærværdighedens Frakke. Hr. Pastoren kan maaske give mig en anden, saa skal jeg sy den i.

Præsten: Næ, nu har jeg ingen, men maaske finder jeg efter Prædikenen en i Offerbøssen.

Paa Atlanterhavet.

En Prokurator (der er paa Vejen til Amerika, peger paa en Hajfisk og spørger en af Matroserne): Hvad er det for en Fisk?

Matrosen: Jeg véd ikke, hvad man kalder den til Lands, men vi kalder den en Søprokurator!

Prok.: Hvorfor det?

Mat.: Fordi den sluger med Hud og Haar, hvem den faar fat i.

Lumpacivagabondus
oder das liderliche Kleeblatt.

Mel. af: En Nat i Roskilde.

Ej langt fra det ældgamle Lejre,
ved Fjorden staar Roskilde By.
Skandaler saa prude og fejre
fornylig har bragt den i Ry;
og Kilderne risle saa svare,
de synger Kong Hroars Pris;
om Ipsens og Jensens Skandale,
man læser i hver en Avis.

Hvad Fuldmægtig Ipsen bedrevet,
i Masser af Aaringer har,
derom har vi oftere skrevet;
den Fyr var unægtelig rar!
iblandt hans intimeste Venner
en Fattiggaardsherre man tar;
og inden Historien ender,
vi faar nok adskillige fler.

En Herre, der kalder sig Jensen,
med Tilnavn „den vise Rousseau",
er gaaet en Del over Grænsen
af, hvad man kan tænke og tro,
de aldrende kvind'lige Lemmer,
naar de skulde ha'e sig et Bad,
til syndefuld Vellyst ham stemmer —
at tænke sig: saadan en Rad!

En Hul han i Loftet sig bored',
det førte til Damernes Bur;
Saa krøb han paa Gulvet og mored'
sig der med at ligge paa Lur.
Forresten han snød dem paa Maden,
i Aaringer gik det saa glat,
men nu er han opdaget, Raden,
og ind han i Brummen er sat.

I Kassen der manglede Penge,
og derved den revned', den Byld,
at det nu er gaaet saa længe,
var Fuldmægtig Berthelsens Skyld,
den hele Menage han kender,
han vidste, at Mynten forsvandt;
men har Politi man til Venner,
saa snyder man ganske charmant.

Men nu var det fæle ved Sagen,
at Bertelsen blev arrestert,
og saa kom det hele for Dagen,
og saa var „Rousseau" jo levert.
Nu sidder Hr. Ipsen og Jensen,
og Bertelsen sammen i Ly,
et Kløverblad lige paa Grænsen
af Galgen ved Roskilde By!

Kaffesladder.

Fru Skade: Naa, der blev altsaa ingen Sild af den Makrel med at Højbroplads faar Springvand og Marmorvaser og Græsplæner, men det bliver altsammen som det er med Gulerødder og Hvidkaalshoveder og Amagerkoner og smaa arrige Heste, som napper næsvise Mandfolk i Ærmerne, fordi de ikke køber noget, men gaar bare og kigger de kønne Amagerpiger ind under Hattene, og saa smisker de saa lumsk og forhører sig om Prisen paa Slikasparges og Rødbeder, men forresten kan jeg ikke begribe, hvorfor Amagerkonerne ikke lige saa godt maa faa deres Springvand som Valbykonerne paa Gammeltorv har haft saa længe jeg kan huske, men vores Borgerrepræsentanter er nogle løjerlige visne Tanter i de Dele, som i saa meget andet, det saa man forleden Aften, da de ikke engang vilde unde Retshjælpen de stakkels 1500 Kroner uden at der først skal gøres en hel Mængde Dikkedarer og vælges Udvalg, men den værste var dog Assessor Ipsen, som forlangte at Retshjælpen skal forsage Studentersamfundet og alle dets Gærninger; det undrer mig, at han ikke ogsaa gjorde Fordring paa, at Retshjælpen skulde mælde sig ind i „Værnet" med det samme men saadan gaar det med alt, hvad Højre har for — der er altid en „aber" ved, som Matzen sa'e da Frederik Hansen gik omkring paa Arbejderpartiets Møder og fortalte, at en Pægl Brændevin om Dagen er ikke for meget til en Arbejder, for De skal nok faa at se, at dersom Kredsene bliver delt ved en provisorisk Valglov, saa stiller Frederik Hansen sig paa det Program om en Pægl om Dagen og det gør Ploug maaske med — derfor kan han jo godt Dagen efter skælde ud i sit Blad paa de fordrukne Arbejdere, for skulde han virkelig blive valgt, saa kan han jo have god Grund til at tvivle om at hans Vælgere har været ædru, da de stemte paa ham, og bliver hverken han eller Frederik valgt — hvad der er det sandsynligste — ja, saa véd vi jo, hvad der vanker til Vælgerne! Folk er nu en Gang gnavne, naar de har lidt et Nederlag, som man i denne Tid kan se paa Højesteretssagfører Alberti, der formelig faar Nederlag paa Oplag, hver Gang han møder i Retten, hvad der just ikke skal gøre Folk oplagt til at give ham Sager at føre, men nu er det vist bedst at tie stille om Alberti, for ellers stævner han maaske ogsaa mig for

Uden Ansvar.

Bevilger I mig ikke noget, saa tager jeg selv. — Jeg er ikke Folkets, men Hs. Maj. Kongens Minister.

Under Ansvar.

Kære Venner! Jeg har allerede meddelt mit Folkething, at jeg ikke tør bære Ansvaret for at regere længere uden forøget Tilskud til Eder. Jeg vil sandelig ikke være Ophavsmanden til blodige Scener.

Retten og fører Dem som Vidne, men den Slags Stævnemøder skøtter jeg ikke om, og forresten heller ikke om andre Slags, for jeg har nu aldrig været af den Slags, men Folk er jo altid parat til ai dømme det værste, som Jensen i Roskilde sa'e, da Folk misforstod hans Ømhed for den syge Pige, som bagefter fik Kærligheden at føle, da Berthelsen puttede hende i Brummen oven i Købet, — ja, hvem skulde tro, at der gaves saadant Ros blandt Embedsmændene i Roskilde! Ak, ja, min Kære, det er en syndig Verden vi lever i, og hvad skal det blive til, naar selv Nationalbanken stikker Folk falske Tokroner ud, og det er kun en lille Trøst, at man nu faar „Penge" til for at holde „Politiken", for det hele bliver jo bare til „Smæld og Smuld" ligesom naar Arbejderne tror, at de har samme Ret som andre Folk til at dele Løbesedler ud, medens Missionsmænd og Frelserpiger kappes om, hvem der kan blive af med de fleste Pund Makulatur, føres Arbejderne i Triumf som Anholdte til Stationen i Store Kongensgade, hvor der i Forstuen er malet med store Bogstaver den venlige Indbydelse „Brug Maatten!" men kommer man indenfor Døren, saa gælder det at holde Munden, for der har man ikke meget og skal ha'e sagt, men tænk, hvor sørgeligt, at „Morgenbladet" har faaet Sukkersyge og taler vildt. Hele Redaktionen lever af sød Suppe og Syltetøj, og den trakterer alle Mennesker med søde Snapse og Sukkerkringler, Secher ryger Chokoladecigarer og Borchsenius har købt sig en Sukkerfløjte, paa hvilken han blæser: Saa sødt, saa sødt! Tak for Kaffe!

Underslæb.

Frit efter „Roskilde Tidende".

Bladet har i hele sin Levetid levet af andre Blades Midler. I sin Begyndelse spillede det hele sin sunde Fornuft bort og da dets nuværende Redaktør blev født, fik han en god Portion Idiotisme i Faddergave paa Vuggen. Med de stakkels Abonnenters surt erhvervede Penge, flottede Bladet sig svært. Det gjorde baade smaa og store Afstikkere til København og mere end en Gang inviterede det baade „Social-Demokraten", „Politiken" og „Aftenbladet" ind i fine Spalter, og trykkede dem af med stludt Korpus. Den sunde Fornuft, som helst skulde være raadende i et Blads Redaktion, har det paa den nederdrægtigste Maade sat til paa idiotiske Artikler, og det har anvendt Stof i Massevis fra københavnske Sensationsblade — Stof, hvis Køb ikke har kostet ret meget.

Unge Læger.

— Tænk, hvilket Held, min Ven! I Dag har jeg faaet min første Patient.

— Virkelig? Saa deler vi ham.

Fortvivlelsens Selvhjælp.

Politimesteren (til sin Kone, der sent paa Natten holder Gardinprædiken): Ti nu stille Kone, ellers arresterer jeg Dig i Lovens Navn for Nattespektakler.

Stakkels Jakob.

Mellodi: Stakkels Hanne.

O, Ministre, o, Ministre,
Eders Skæbner er Jer bistre,
blot I gaar lidt paa Galejen,
er der stadig no'et i Vejen,
nede hist i Knabrostræde
er der huslig Fred og Glæde,
men paa Gaden, men paa Gaden,
uh! der staar Forrædder-Raden.

Saadan gik det Hr. Scaveni';
han var kommen noget sen' i
By'n, og Ingemann han lured
med sit skarpe Blik paa Uhret,
saa tren Jakob ud af Huset,
var af Glæde fast beruset,
fra sin Pige, fra sin Pige,
kom han justementlig lige.

Ingemann var straks paa Færde,
Hr. Scaveni' mon han sværte,
som en Mand, der gik paa Davdi,
naar at andre Folk de sov, de.
Hist i Storehedding skar den
om Scaveni's gaaen paa Farten;
den var værre, den var værre,
for den stakkels fine Herre.

Det blev ej en Dans paa Roser,
Jakob maatte ta' mod Skoser;
Ingemann til Doms han stævned,
for at faa Historien jævnet.
Men da Vidnerne sgu' føres
frem for Retten at forhøres,
var de itte, var de itte —
tænk Dem bare — til at hitte.

Saa gik Sagen i sin Moder,
ganske nys'lig efter Noder,
Ingemann blev dømt paa Pungen,
Jakobs Dyd blev svært besungen.
Men nu er det atter galt fat,
tænk blot, Varberg har fortalt, at
om de Dele, om de Dele
var nok inte Løgn det hele.

Saadan kan' det gaa i Verden,
Jakob sidder nu med Smærten,
al hans Mønt hjalp ham kun mindre,
da at Varberg ku' erindre,
Gud, hvor den Slags Ting forkvakler;
nu hans Taburette vakler,
thi Ministre, thi Ministre,
er som Samson blandt Filistre.

Fy Dig an!

„Fy Dig dog an, hvor ækel sort Du est,"
var Grydens knibske Ord til Jydepotten.
Her vil man dog nok synes, det var bedst,
om Gryden havde holdt sig lidt paa Maatten.

„Fy Dig dog an, hvor ækel sort Du est!"
Det er et Ord, der nu er svært paa Moden
hos dem, der sidder paa den høje Hest,
men som behændigt skjuler Hestefoden.

„Fy Dig dog an, hvor ækel sort Du est,"
er overalt Parol for Snærperiet.
Parnell maa høre det af hver en Præst,
og af enhver, der hylder Kleresiet.

„Fy Dig dog an, hvor ækel sort Du est,"
selv Gladstone bruger som politisk Rotting
paa Ryggen af Parnell, mens med Protest
Parnell bemærker: That is not for nothing!

„Fy Dig dog an, hvor ækel sort Du est!"
Den Midnatspsalme Ingemann kan kvæde,
men her til Lands gør Præsterne ej Blæst
ad den, der holder til i Knabrostræde.

Hos Fuglekræmmeren.

En Dame: De raader mig altsaa til at købe den graa Papegøje?

Fuglehandleren: Ubetinget. De gør en god Handel.

Damen: Kan den da snakke?

Fuglehandleren: Nej, men den forstaar hvert Ord, De siger.

Selvforraadt.

Fruen: Kære Mand, jeg maa straks begynde en Badekur — jeg bliver altfor tyk og svær! Jeg har nylig ladet mig veje, og tænk bare: Jeg vejer 190 Pund!

Grosseren: Det var storartet! Hvor har Du ladet Dig veje?

Fruen: Ovre i Pakhuset, paa din store Vægt.

Grossereren: Berolige Dig, min Pige — saa vejer Du kun det halve!

Vivisektion.

— Naa, hvorledes gaar det gamle Fyr? Du ser saa nedslaaet ud!

— Ja, ser Du, min Kone forbereder sig til at blive Svigermoder og benytter mig som Forsøgs-Kanin!

Derfor.

Damen: Tror De virkelig paa Lykke?

En gammel Ungkarl: Ja, aldeles bestemt, ellers havde jeg været gift. Som ung Mand fik jeg fem Kurve.

Indianere paa Krigsstien.

De nyeste telegrafiske Efterretninger fra Amerika mælder om en alvorlig Indianeropstand, der er udbrudt blandt Sioux-Indianerne. Opstanden siges at være Følgen af nogle Syner, som den gamle Indianerhøvding, Sitting Bull, skal have haft for nogen Tid siden, hvori han saa Messias, der præsenterede sig for ham som en gammel Mand med hvidt Skæg. Denne lovede at komme igen tilbage til Jorden, ungdommelig og med fornyet Kraft. Ikke for at være de hvides, men de rødes Messias. Herover blev Hr. Bull saa betagen, at han øjeblikkelig gik hjem og berettede sine rødhudede Brødre om sine Syner, der synlig bleve dybt rystede, saa at de saa Spøgelser ved højlys Dag, hvorfor de ogsaa paa staaende Fod gav sig til at danse Spøgelsedansen, der skal virke meget nærvepirrende og ophidsende.

De to Høvdinger, Bojesen og Clausen, der hidtil havde optraadt meget moderate, følte sig pludselig kaldede til at udføre noget stort, hvorfor de bemalede deres Ansigter, for at se frygtelige ud, for derved at imponere og sætte deres Fjender en tilbørlig Skræk i Livet. Efter at de nødvendige Krigsdanse og øvrige Forberedelser vare udførte, udarbejdede de i Fællesskab et Opraab, hvori de lovede deres Landsmænd en stor Mængde Sukkergodt, naar de vilde give Afkald paa deres Nationaldrik, Bajerskøllet. Dette Forslag vandt dog ikke den forønskede Tilslutning hos alle Indianerne, da en stor Del af dem ikke var slikne af sig. Derfor blev en Del af de ældste Høvdinger, som sad i den lovgivende Forsamling udvalgte til nærmere at overveje og drøfte Forslaget.

Ogsaa en anden Høvding, der for kort Tid siden havde gjort sig berømt ved paa en slaaende Maade at irettesætte sin Moders Tjenestepige, var nu igen paa Krigsstien. Han, der førte Navn af „den store Bjørn" ogsaa kaldet Siversleth, vilde tugte den liden Ove Rode, fordi han ikke kunde lade ham være i Fred. En Dag, da han traf Rode i en anden Mands Wigwam, som kaldes „Bernina," svang han sin Stridskølle over Hovedet paa Ove og foraarsagede herved et syndigt Roderi, der navnlig gik ud over Rodes Øren. Men Ove Rode er en berømt Mand, og derved „siver sleth" ikke saa lidt ud blandt de andre Rødhuder, og gør ham endnu mere bekendt.

Efter hvad der senere mældes, har Opstanden bredt sig til en nærboende Stamme, hvis Høvding, Vilhelm II, har besluttet at bekæmpe og om mulig nedslaa de derboende Kolonister, som kaldes Socialister. Han paabød navnlig Medicinmændene, der underviser Kolonisternes Børn, at prække mod deres Lære. Dette virker dog meget beroligende paa Kolonisterne, som derved føler sig endnu sikrere paa Udviklingen af deres soaialistiske Grundsætninger.

Efterskrift. Seneste Telegram er saalydende: Bevægelsen breder sig, Nota Bene „den socialdemokratiske".

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Mr. Parnell.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndag d. 14. December 1890.

Saa gaar det lige op.

— Har De gode Anbefalinger?
— Aah! Saadan særlig gode er de just ikke; men saa har jeg saa mange flere.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Hist i Hjørring nylig Højreredaktøren
paa et Folkemøde gik paa Fiskeri;
men han havde næppe aabnet Munden, førend
de var kede af hans dumme Sledskeri.
Først et „Værn" Hr. Wulff forsøgte at faa lavet,
men den Plan blev øjeblikkelig begravet;
hele Styrken lo ad Mandens Vigtigmageri
og saa lavede de straks et Fællesbageri.

Naar mod Wiinblad der bli'er anlagt Vidnesager,
skal man nok faa fat i dem, der véd Besked.
Men hvis fine Folk det gælder — hvad behager,
saa fordufter alle dem, der noget véd.
Naar det gælder Hr. Scavenius' Bedrifter,
i en Fart de baade Navn og Bopæl skifter,
saa Justitsen ej kan faa dem i Forvaring,
selv om de har aflagt Ed paa falsk Forklaring.

Men til Gengæld var de rappe til at hugge
Ove Rode, da han nys var bleven dømt;
hvis han ej bag Laas og Slaa kom til at sukke,
kunde let han ud af Landet have rømt.
Heldigt var det, at en halv Snes Tusend Kroner
meget let den vrede Øvrighed forsoner,
og at Rode kunde skaffe alle Pengene,
— var han trængende, saa var han bleven hængende!

Nylig mødtes Estrups tro Provisorister,
og Parolen lød saalunde denne Gang:
Op til Kamp imod de slemme Socialister,
som nu breder sig omkring i Dannevang.
Nogle af dem var svært krigerisk til Mode,
andre vilde heller ta' os med det gode;
men vi skulde mases, hed det jo, Go'maaren!
— Lad det staa, som Manden sa' om Rundetaarn!

Glumsø-Bavelse har faaet en Forening,
som vil kvæle Socialismen i sin Rod
ved at se at proppe Smaafolk med den Mening,
at en Herremand han er uhyre god.
De vil gi'e de Syge en Rigsort om Dagen,
naar de blot vil holde fast ved Højresagen.
Men man forudsætter vist for lidt Begavelse
hos de gæve Smaakaarsfolk i Glumsø-Bavelse.

Saa forstaar dog Staten bedst at klare Sagen,
naar den skal ha' hugget sine Skove om;
den gi'er 35 Øre flot om Dagen, —
for en saadan Sum kan man faa fyldt sin Vom!
Og da Thomas Nielsen gjorde Brøvl i Thinget,
kom et Estrupsk Svar, som kaldes maa bevinget:
„Viborg Arbejdsmænd har ingen Grund til Klage,
for de andre har s'gu ikke bedre Dage!"

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, der kan man se, hvor underligt det gaar i denne Verden! Det er den elendige Kødkontrols Skyld altsammen! For havde vi haft en ordenlig Kødkontrol, saa var Ulriksen ikke kommet i Fedtefadet, og naar han ikke havde solgt kasseret Kød til Slagteren, saa havde Warberg ikke fundet paa at spille „Opdager" og bilde Slagterens Kone Røverhistorier ind og var heller ikke blevet arresteret desformedelst, og saa var Warberg aldrig kommet i Tanke om at han hed Christensen og havde haft Pengeaffærer med Scavenius for at faa Brandt til at forsvinde tillige med Laura Nannestad, som kom tilbage og hedder Fru Erleben, og nu er de væk igen begge to! aa, sikken et Leben! Og nu kan jeg saa godt forstaa, hvad Undervisningsministeren sa'e i Landsthinget; da de talte om de lærde Skoler, at den kristelige Ethik er den eneste Ethik, som en kongelig dansk Minister kan anerkende, for al anden Moral er ikke til at stole paa, — den forandrer sig hver Dag, og det er jo rimeligt nok, at t. Eks. Christensens og Brandts Moral ikke har været meget værd i Ministerens Øjne, skønt den har været ham dyr nok, lader det til, og bliver maaske dyrere endnu, og det kan saamæn gærne være, at det denne Gang bliver en bedrøvelig Jul for Scavenius. Hvordan den saa bliver for os andre, for nu har Urtekræmmerne jo igen vedtaget, at de ikke vil gi'e noget hverken til Jul eller til Nytaar, hvad man jo paa en Maade ikke kan fortænke dem i, for hvorfor skal de egenlig gi'e hele Fortjenesten væk mere end de andre Handlende, som ikke skal ha'e Skyld for, at de river sig nogen Gang, men jeg tænker forresten, at det gaar i Aar lige som de foregaaende Aar, at de fleste Urtekræmmere gi'er det alligevel, og i al Fald tror jeg da, at min Urtekræmmer som sædvanligt flotter sig med Chokolade til mig og en Flaske Punschekstrakt til Skade, for han vil naturligvis nødig støde sine Kunder for Hovedet og der bor mange Urtekræmmere i Nabolaget, saa han kunde jo aldrig vide — naa, jeg vil rent ud sige, at jeg sætter naturligvis ikke Pris paa det stakkels Pund Chokolade og Skade faar saamæn nok sin Toddy i Julen alligevel, selv om Urtekræmmeren vilde knibe os af, men paa den anden Side er det dog en Glæde at se, at Manden har Tænkemaade, og at han ogsaa

vil unde sine Kunder lidt Fornøjelse i Julen, det er dog dem han skal leve af hele Aaret. Men Gud bevares! Kan det genere ham, at gi'e for en fire eller femhundrede Kroner Presenter væk til Jul og Nytaar, saa skal han naturligvis ikke gøre det for min Skyld, for jeg vilde da nødig ha'e det paa min Samvittighed at Stakken maaske gik Fallit bagefter, lige som Talerne paa Højres Delegeretmøde, da de skulde finde paa Midler til at bekæmpe Socialdemokratiet med. Der var ingen, der vidste, hvad de skulde gribe og gøre i og jeg siger bare, at hvis Borgmester Sylov's Forslag gaar igennem, nemlig at Bøderne for „ophidsende Artikler" skal sættes op til 2,000 Kr. saa ser det sort ud for „Avisen", og saa maa Professoren se at faa Frederik sat til et andet Haandværk, for ellers bringer han alle „Avisen"s Kapitalister paa Ladegaarden. Ja, det er nogle løjerlige Mennesker, de Højrefolk. Den første, den bedste Idiot kan faa dem til at la'e Kronerne rulle i Skæppevis, bare han bilder dem ind, at han forstaar at bekæmpe Socialdemokratiet, og naar der saa er gaaet en Mængde Tusinder i Vasken, bilder de sig ind, at det maa ha'e hjulpet for de Kroner. Højre bærer sig ad lige som Molboerne, der strøede Ærter om Kirken, som de vilde ha'e flyttet, saa satte de Ryg til, Ærterne bevirkede naturligvis at Benene gled fra dem, men for hver Gang Molboerne berørte Jorden med deres respektive Bagdele, troede de at have skubbet Kirken et Stykke længere tilbage, og saa blinkede de nok saa fiffigt til hverandre og raabte fornøjede: Det hjalp! Paa 'en igen!

Højre strø'er Penge ud som Sand for at faa Socialdemokratiet væk, Kronerne ruller, Højre dratter, den ene efter den anden, og paa hvert Delegeretmøde siger Matzen. Paa 'en igen! og Estrup siger: Amen! Man skulde synes, at den fornuftige Del i Højre maa kunne føle baade i deres Portemonnæ og deres — nok sagt, at den Maade at gøre Fremskridt paa fører til den bare Ruin, og var jeg Højremand, saa havde jeg for længe siden sagt Tak for Kaffe!

Trinitatiske Redaktører.

Frit efter Artiklen „Vestindiske Soldater" i „Avisen" for den 9. September d. A.

— — Det er en haard Lod at være nødt til — for at tjene sit Brød — at lade sig hverve til at være Redaktør af „Avisen". Han maa binde sig til at rage uklar med alle Partier, hans Løn er ringe, selv om den paa Papiret er en Del større end den virkelig er, thi ved Trinitatis forslaar Pengene mindre end alle andre Steder.

Hans daglige Virketid er ganske vist ikke lang, kun et Par Timer, man maa sige desværre, thi Stillingen frister til stadig at væde Ganen og den megen Fritid giver Lejlighed dertil; naar han endda vilde drikke Vand, men det gør han ikke ublandet, kun med Tilsætning af Kognak. Denne Tilsætning bliver Dag for Dag større og større, indtil Personen er saavel fysisk som moralsk ødelagt —

Man overbevise sig selv derom ved Lejlighed.

Parnell og Scavenius.

Den grønne Ø har sin Parnell,
som slaas for Landets Ære,
men som desværre, véd De vel,
slet ikke ku' la' være
at sværme for en Fru O'Shea,*)
som var saa sød og kærlig,
hvad ingen Ægtemand kan li'e
naar han skal være ærlig.

Men Danmark har Scavenius
og bør ej staa i Skygge,
han holder ogsaa af lidt Sjus
og Elskovs søde Lykke.
Han kendte Lavra Nannestad
i Byens Knabrostræde,
men Ingemann var ikke glad
og slog Rekord i Vrede.

Parnell staar jo paa Homerul'
og Jakob for Moralen,
men begge faar nu deres Mul
af Pressens tykke Alen.
Men Ak! den Irer er en Nar,
nej Jakob han forstaar 'en,
just som man Vidneførsel har,
ja véd De hvad, saa gaar 'en.

Parnell har spillet Kapellan,
nu han sin Skæbne frister,
men Kapellaners Overmand,
er Jakob, vor Minister;
de irske Vidner let man fandt
mod ham, som var forfløjen,
men hvor er Hopsakarlen Brandt
og Lavra? saa De Røgen?

Vi holder paa Scavenius
men paa Parnells Retræte
og si'er med gamle Manicus:
Gud fri os fra det sjette!
Lad Warberg faa en Laurbærkrans
saa Pressen kan studere,
hvad udenlands og indenlands,
der stundom kan passere.

*) Udtales: O'Sjih,

Bare Taalmodighed.

1. Kokkepige (besøgende sin Veninde): Hvad ser jeg! Alle dine Tallerkener er hele endnu?

2. Kokkepige: Ja — men vent bare til efter Nytaar!

I Skolen.

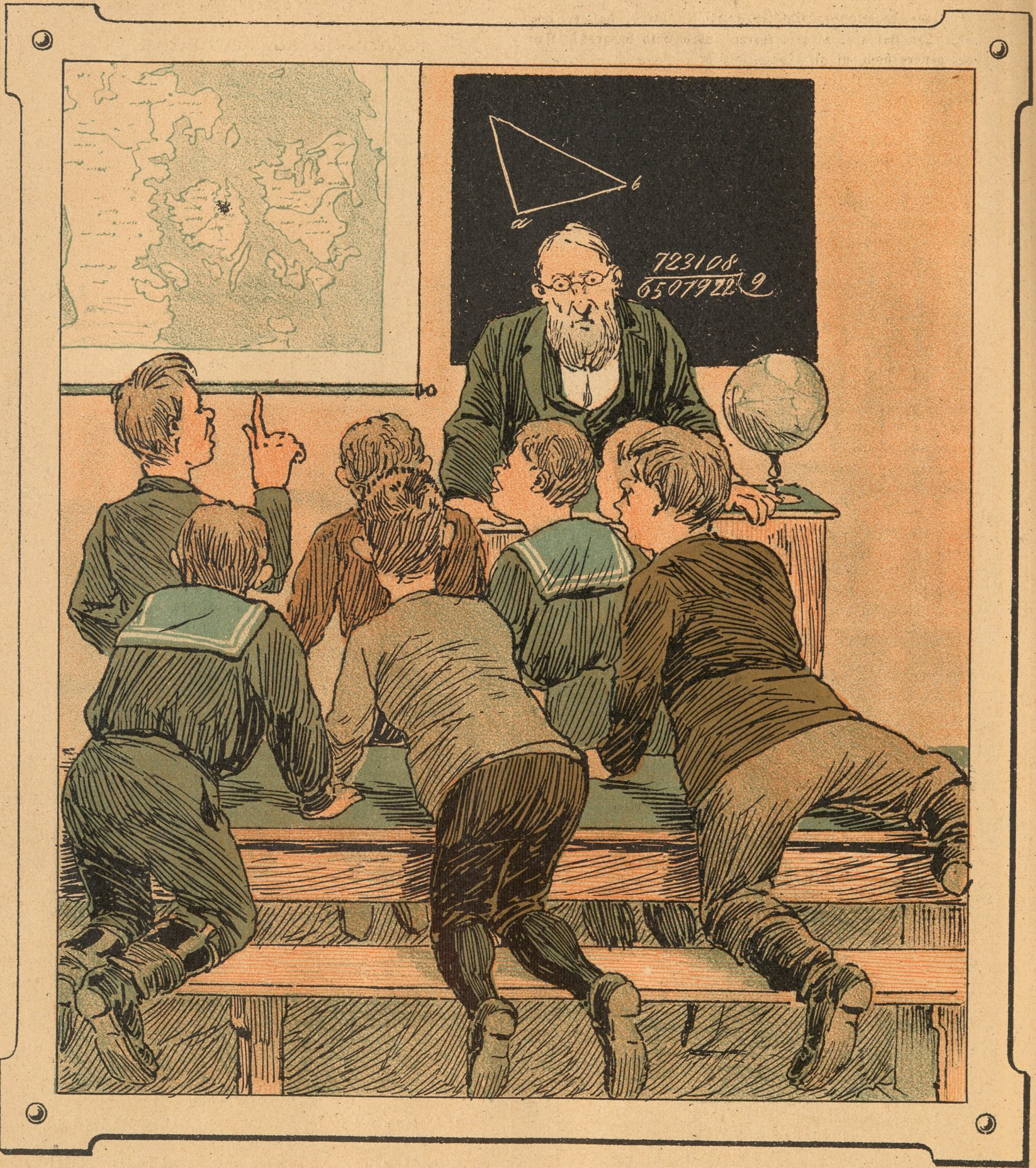

Læreren: Hvad gloer I nu efter Drenge?! Hvad er der med Landkortet?
Duxen: Hr. Lere! Der kryber en Væggelus paa Fyn!

„Blomster Sprog.“

— Sludder, gamle Knop, gaa nu med ind i »Blomsten« og faa en lille Opstrammer?
— Som jeg siger, jeg nyder aldrig Spiritus. Nu kan du tro, hvad Du vil.
— Ja, naar jeg bare vidste, om jeg skal tro din Mund eller din Næse.

Brev fra „Avisen“.

Trinitatis unner Restoratjonen.

Majet erede Herr Redatør!

Inte maa de være maj tillat aa være saa paamasendes atter aa levere Dem noggen en a mine aarginale Pennetajninger a Sittevasjonen.

Der er noed i Luften herobbe, de ka De være muggen om; aa jaj ve gærne lamme forskrive te Hof- og Stadsretten paa, at vi ligger — inte paa Restarasjonen, for de gør Sjæfen saa tidt — men at vi ligger liefor en Restorasjon, som ka ha di uberajneliste Følger for min Stilling ve Blajet aa gærne ka enne i en Ræjselsperioje.

Som Di véd har denne Varul te Varbær rent mæ Slujjer om Religionsmenisteren, aa de ka got la saj obføre, at han paa Velanstændihejens Vajne gaar i saj sæl aa blier Pattekulær aa Kvinnehajer aa inte mere syngennes: O, majne liber Laura! aa Professoren ka inte klare den for han; for han sier, at Enhver har nog i sit. Nu har jeg grangiveli ku set paa Sjæfen, at der va et nyt Støgge i Kassen, for han gik aa saa hel gisjøjt ud, aa de æ jo noed, han inte plajer. Derte gaar han aa haler i disse hersens fem Haar, som han har siddende i syv Rajer aa som han inte æ bange for aa kalle sit Overskæg aa hver evie Øjeblik ska han hen forant Spajlet, hvor han staar aa bugger aa skraver for en fingeret Person, men som bare æ en indbilsk. Nu kenner Di jo nog maj, aa véd at man la'er Snuseren gaa, aa i Forgaars kommer jaj baj paa han, da han staar aa gør Pantomine aa mæ det samme hollendes sin Jomfrutale som — Koltusminister. Da han saa, at jaj haje observeret han, ble han liestraksen gnaven i Skallen aa spurte maj om jaj helst ville ha en Spøttebagge eller en kontrollerej Blojpølse i Hojet. Men da jaj saa svareje: Helst ingen a Delene, ku han liegot inte la vær mæ aa grine aa gøre maj te sin Fortrolie.

„Ja, Charles,“ sae han te maj, „Du ska se, at jaj æ ujset te nojet højere aa ve snart komme te Værs,“ aa i de samme kiggeje han ob te en Krog midt i Loftej; „for jaj har de paa Fornemmelsen, at jaj æ lie ve aa vende. Vores Spesser har jo Terminsmøje aa Du ka jo nok begrive, at di ve inte være mindre mæ paa Klompen end di fremstrejne Liberale i England aa de banlyser Kærgemenisteren a derses sæjelie Mitte enten han volens eller nolens. Aa maa jaj spørre daj: Æ der noene a di Andre, der har lidt for Partiej som jaj, der har lat saj skælle uj som jaj aa allieveller æ gaaet saa fræk paaen som jaj, hva? Lig Haannen paa dit Jærte aa la din Samvittihejs Røst tale Sanhej. Æ de Løgn? Men jaj ka mærke de paa maj sæl, Charles. De æ liesom de spirer i maj, de vokser, de ve ha Luft, skyje Grenene uj, omklamre hele Klojen aa sie mæ Sjiller: Sajd omslangen Millionen, diesen Kos der gansen Væld. De æ angefær en Trøggen i Jærtekulen, som naar man ska brægge saj aa inte ka. Ja, Charles, de æ Sjentet, ser Du; aa de ryer liegot durk igennem alle Formørgelser aa Vidderværdihejer. Aa nu ska Du se maj. Vupti Vine! mase maj op paa Ærens Tinne som en Raket. Naada! Du ka tro, jaj ska ringe Haltold for dem derinne i Risdaen. Skrub hjem mæ saj! sier jaj te dem. Hvabehar? Du ka tro, jeg ska rydde op i Postelinet. — Statsteskod te Skoler, ve di ha — Hvaffen Smed? Næ, di ska hverken ikke ha Teskod eller Skoler; for Du ka tro, Charles, at de æ derfra al vores Elendihej kommer; for haje vi inte disse nedergrægtige Skoler, saa haje vi heller Sosjalister, aa saa ku de Rak inte se, at vi snyjer dem. Jaj æ saa got som udvævnt Du, aa ska de knive, saa furer maj aa Æstrup sgu osse Nælleman, aa saa snubber jaj hans Pottefylje mæ. Ja, de blier Sjus, aa nu gaar jaj hen aa sier ob!“

De va i Forgaars.

I Gaar va der Møje a Blajets Ejere for at De ku vælje en ny Redatør aa brenge Status op te pari, men de ku inte komme paa de Rene mæ, om di skulle grive te en ny Aksjetajning eller begynne forfra paa den gamle. En a Aksjonærerne mente, ‚at „Avisen“ maatte blie sin Fortij tro, aa immervæk ujgaa som et grinagti Blaj aa han ville derfor foreslaa Annersenbang; vel kente han en, der va ennu mere aarginalere, nemli Hønseavlertidendes mekaniske Redatør, men saa fremstoj der en annen Aktionær, der mente, at han va vist dog nok allieveller lidt for aariginal. Saa ble de vejtaet at der skulle rættes en typografisk Skrivelse te dem bægge to aa invitere dem paa en sjornalistisk Konkorangsje.

Hvodden de nu blier æ jo inte godt for maj enøjede Menneske aa sie, men jaj lever dog i de lyiegrønne Haav at Sjæfen inte maa blie Kærgemenister, for saa vèd jaj inte hvor i Verden jaj ska hen aa rense Spøttebagger.

Tror Di, han blier det?

Charles.

Hymne til „Danskerne“.

Folkets faste Stok
videnom hinanden prajer,
de har sikkert nok
lugtet Boysens Ræveftreger,
Berg og Hørup, som
før hinanden har bekriget,
har nu skiftet om
og for evigt sig forliget.
Sechers „Morgenblad“
er det eneste som svigter,
men den stakkels Mand
har ikke bedr' Forstand.

Clausens Blade nu
stormende til Højre damper,
Pingel fuld af Gru
Rasende i Gulvet stamper.
Han er rigt'nok bøs,
si'er vi Alle er saa slette —
han har Skruen løs,
den sku' heller fast han sætte.
Derfor bort med ham
og hans fine Fløjelsnærver.
Snart den stakkels Mand
med Højre samles kan

Frederiks „Avis“
jubler højt og triumferer,
for en tvivlsom Pris
„Danskerne“ jo inklinerer
men for hvert et Skridt,
som de træder frem i Dansen
gaar der stadigt lidt,
lidt og lidt af Frihedsglansen.
Nu har Visen Slut,
kun tilbage er Moralen:
At de stred og faldt
og tabte overalt.

Religion, Materier m. m.

En Del af „Højres" Spidser
forleden Møde holdt;
Hr. Dinesen dem visser
i Søvn — ja, nok saa stolt.
Forresten var det glædelig',
at se den gamle Knøs,
at være, aa! saa sædelig
og saa religiøs.

Socialismens Lære,
han ivrede imod.
Hr. Sylow tog Affære —
han var forresten god!
Han vilde virke knusende
med Mulkter, som forslaa.
En Mulkt paa flere Tusinde,
i Tankerne han saa.

Hr. Biskop Styhr, den brave,
tog fat paa det Problem;
han vilde ikke have
et saadant Mulktsystem.
Religionens Lægedom
og Kirkens milde Trøst,
den snakkede han meget om
som Kur for alles Brøst.

Nej, nej, I gode Præster!
I tage sikkert fejl!
Ej Lid til Jer vi fæster!
Tag I kun Reb i Sejl!
Jer Lære, som os summede
om Ørene saa tidt,
den ikkun os fordummede,
ja, ikke just saa lidt.

I skal nu ikke vredes,
men hvor I handled' galt!
I husker nok hvorledes
Doktorerne har talt?
I mindes vel Skandalerne?
Hvor mangen En, som sagt,
paa Galehospitalerne
ved Eders Ord blev bragt.

Os skal I ikke bringe
til saadant et Asyl!
Os skal I ikke tvinge
ved Eders hvæse Hyl!
Os skal I ej forlede til
at gaa paa Eventyr!
Ja, dette vi Dem bede vil
erindre, Biskop Styhr!

Lad De os bare virke,
som vi nu bedst det tro,
og Deres kære Kirke,
vi lade da i Ro.
Vi er ej saa letsindige
som han den lille Rode,
der for sin Snak, den vindige
har Vand og Brød tilgode.

Juleudstilling.

Vi tillader os herved at henlede Opmærksomheden paa vor velassorterede Juleudstilling

Særligt henledes Opmærksomheden paa:

Attraps, forestillende Arbejdervenlighed, Omhu for Fattige o. l. alle forarbejdede paa Fabriken ved Trinitatis.

Smukke Nipsgenstande til billige Priser, saasom Sø- og Landbefæstninger, Geværer, Kanoner osv. Med billige Priser forstaas ikke, at det just er Nyrnbergerkram. Det meste af det er forarbejdet paa den Fabrik for den Slags Ting, som ejes af Krupp i Essen.

Legetøj for voksne Børn, saasom Værnemøder og andet Rabalderstads. Tankespil, som for Eksempel Øl- og Sukkerlove og Havelodder og meget andet.

I det Hele taget er Lageret forsynet med alt, hvad tænkes kan, og reel og proper Behandling skal stedse være vort Formaal. „Ravnen".

Vidner funden og forsvunden.

En nyere Krønicke af Saxo.

Var det i de Dage / at nogle dristige Mænd tog sig fore at gaa paa Opdagelsesreyser / der de havde hört af en gammel Seydmand / at der vist var Ting at opdage i fremmede Egne under Scavenius' Vendekreds. Og reyste de desaarsag fra deres Hjemstavn / og naaede langt om længe et Sted / som de kaldte Landet: Østen for Ret og Vesten for Retfærdighed. Var her mange Ting at skue / særlig nogle höyst interessante og sjeldne Vidner i en Ministersag / og toge dem grundigt i Skole og udspurgte dem noye. Men der de atter vilde begive sig hjem og tage nogle Vidner med sig / da vare disse i Nattens Løb lumskeligen bortreyste og ej til at finde. Og mentes der / at de var bange for at vove sig med / eller havde större Fordel af at blive / man ved ey saa noye

Droge de dristige Mænd da sorgfuld i Hu bort igjen fra det Sted / hvortil de var naaet / Stedet / som kaldtes: Østen for Ret og Vesten for Retfærdighed. Og er de omtalte Mennesker / som de havde fundet / ej mere blevne sete / og formenes ej oftere at komme til Syne / för maaske en anden Gang lige saa dristige Mænd tager sig fore atter at gaa paa Opdagelsesreyser.

Dette var Krönicken om Vidner / funden og forsvunden / og Krönicken lever den Dag i Dag i Folkemunde.

Lidelsesfæller.

En Fyrste, hvis Regeringsforretninger besørgedes af hans Ministre, spadserede en Dag i Omegnen af fin Residens. Flere fattige Mennesker henvendte sig til Fyrsten og bad ham med taarefyldte Øjne om at skaffe dem Arbejde.

Fyrsten: Det gør mig ondt for Jer, Børn, men jeg kan ikke hjælpe Jer, jeg har selv intet at bestille.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Helle min Minister.

Væ's'go'! 3 Slag for 25 Øre. Det har været mejet dyrere for ham!

Nr. 51.

RAVNEN

Søndag d. 21. December 1890.

Opdaget.

— Aa, Mo'er! det er egentlig allerbedst at være hjemme hos Dig om Aftenen.
— Hvor meget skylder Du nu igen hos Konditoren?

Fra sidste Uge.
(Revyvise.)

Melodi: Syls Vise af „Lumpacivagabundus."

Selv om man er klog i Politik,
kan dog Ens Beregninger slaa Klik;
det maa Bojsen sgu bekende nu,
da den nye Lov blev stukken ud.
Hørup er jo grumme fiffig, men
at han skulde gaa med Berg i Spænd,
blot fordi han ej kan Bojsen li',
kan de Danske ej sig finde i —
i — i — i — i — i
— det er aabenbart Krakileri!

Hvis man ej paa Gud og Fanden tror,
maa man ikke nævne Biblens Ord;
det forarger Præst og Politi,
og saa bli'er man dømt for Blasfemi.
Mod Ernst Brandes blev en Sag lagt an,
og saa melder sig Pontoppidan
som Forfatteren med frejdigt Mod,
men Hr. Nellemann i Skæget lo,
lo — lo — lo — lo — lo:
„Nu kan jeg faa dømt dem begge to!"

Det er gaaet op for Værterne,
hvordan de skal klare Ærterne,
naar en Lejer har lidt vanskelig
ved at skaffe Mønt i rette Tid.
Først paa Gaden smider man det Skrog,
og saa maa han i den sorte Bog, —
hvis vi ej i Tide siger Stop
og med disse Værter holder Trop,
Trop — Trop — Trop — Trop — Trop,
ved at skrive deres Navne op!

Hvis man tror, at Samfundsstormerne
kæmper ene for Reformerne,
tager man sgu Fejl, thi nylig kom,
Efterretninger fra England, som
melder om, hvordan en Prins med Flid
reformerer paa sin Middagstid,
saa at Maaltidet kan saadan gaa,
at de Stegen efter Fisken faa,
faa — faa — faa — faa — faa,
og en god Havanna ovenpaa!

Hist i Irland den alligevel
bleven er lidt gnaven for Parnell:
naar han vil afsløre Løgnene,
kaster de ham Kalk i Øjnene.
Det ser ud som Homerulerne,
lærte Politik paa Bulerne,
naar den Mand, som før de havde kær,
de trakterer paa en slig Maner,
ner — ner — ner — ner — ner, —
Pokker skulde være Fører der!

Moralen paa Vers.

Fra Tyskland mældes der, at Skolebørn
mod Socialisterne skal ha' Injectioner,
knapt hørte Lotto-Rydsel dette før'n
han gik til Skolens Frøkener og Koner
og bad dem Børnene til Fest at byde,
men ikkun dem, hvis Fædre Estrup lyde,
nu véd vi: den Moral fra Højreflokken
vil ogsaa have Børn i Gabestokken.

I Rusland hersker jo den hvide Czar,
— o Gud ske Lov, vi er politisk frie,
vi vores Estrups egen Grundlov har,
og vi kan stadig „ned med Estrup" skri'e.
Men Estrup talte nylig ved et Møde,
og hans Moral var: Kamp imod de Røde,
— de Folk, som vælter Lov og Ret i Landet,
— og Estrup han er jo en Mand, som kan'et.

I England er man sæd'lig, det er sandt,
og Hr. Parnell jo grusomt maatte bøde,
men vores Jakob alle Tider fandt,
at Kundskabstræets Frugter var saa søde.
Kun Faa forstaar, at frygtelig er Kvalen:
dèr Lavra Nannestad og her Moralen,
dèr sjette Bud og her de bløde Arme,
— o Jakob: St(h)yr din syndefulde Varme!

Du lykkelige lille danske Land,
som staar mod Tidens umoralske Sysel,
med Folk som Estrup, Jakob, Nellemann,
med Lars og Matzen og den gæve Rydsel,
med Frederik, Partiets Hjærteglæde, —
væk Borger! lad dem op i Templet træde,
nu bruser Org'let, Præsten holder Talen
om Kampen for Guds Rige og Moralen.

Ankomne Rejsende

„Det hvide Lam": Scavenius.
„Forgyldte Nøgle": Lars Dinesen.
„Gl. Avlsgaard": Bahnson.
„Hvide Bjørn": Matzen.
„Tordenskjold": Fr. Hansen.

En Slughals.

En Skovfoged, Peder Jakobsen paa Danneskjolds Samsøes Gods har skabt sig en ny Levevej ved at spille Angiver. Han har saaledes fornylig reddet 10 Kr. ved at anmelde en Gaardmand, fordi han havde — plukket Nødder i Godsets Skove. Skovfogeden har tidligere været Opvarter hos Ekselencen, og det forklarer hans Slugvaarenhed. Siden den Tid er vel mangen fed Bid gaaet fra ham.

Paa Berren.

Mel.: Og dersom Du morer Dig dolig.

Om Vinteren lukkes Tivoli,
det er jo bekendt for enhver,
men dersom Du morer Dig dolig,
saa kan Du gaa ud paa Fredsber'.

Skønt der jo nu ude er gjort rydd'ligt,
og det af et strængt Politi,
saa er der dog ganske gemytligt,
og saa er man ud i det Fri.

Der har de — De kender vel Ramsen? —
En Del af de stærkeste Mænd:
Hr. Holck med Gendarmer og Bramsen,
og de kan s'gu' nok gøre Spænd.

Hr. Holck — se, han gi'er nu Bajadsen,
især som en „fædrelandsk" Helt;
Gendarmerne — de gi'er paa Kassen,
saa saare de drager i Felt.

Forresten saa er der nu Kehlet —
det er ham med „de skønneste Møer",
og deraf der vil Du jo se let,
at han er en flink Direktør

Med Ære han troner ved Skænken;
selv spytter i Glas'et han ej;
Betjentene uden Betænken
trakterer han med en „Kaffei".

For Holck er den Drukkenskab trist nok,
Trakteringen finder han fæl;
han mener, og det er jo vist nok,
de kan godt drikke fulde sig sel'.

Betjentene taber Ballancen,
naar Kehlet først fik den igang;
Holck frabad sig saa Assistancen
af Kehlet'ens Snaps-Traktement.

Og alle Slags Vidtløftigheder
paa Knejsen, dem har han forbudt
Naar Klokken er tolv — hvor det keder!
for saa skal nu alt være slut.

Dog derfor Du skal ikke sørge,
thi naar Du er om Dig, min Ven,
saa kan Du en hel Del besørge
til tolv — Du er med vel paa den?

Naar hjem ad Alle'en Du vanker,
stængt ude fra alt Solderi,
saa sender Du kærlige Tanker
til Frederiksbergs Politi.

Det faderligt her tog sig a' Dig
og sørgede for gamle Dreng,
at holde de Fristelser fra Dig
og faa Dig i pæn Tid i Seng. —

At Holck ikke kan gøre for, a'
i Tidernes Morgen Fredsber'
var et Sodoma og et Gomorrha,
se, det er nu klart for enhver!

Et Forslag.

„Ravnen", der er med paa alt nyt og godt, giver herved Husejernes sorte Bog over usolide Lejere sin varmeste Anbefaling, og foreslaar, at den bliver indrettet saaledes:

A. Spørgsmaal, som enhver Lejer er forpligtet til at besvare.

Hvad hedder De?
Hvor gammel er De?
Hvor er De født?
Hvad var Deres Fader?
Hvad hedder Deres Fader?
Hvad hed Deres Faders Kone, før hun blev gift?
Hvor er De døbt?
Hvor er De konfirmeret?
Er De gift?
Er Deres Kone gift?
Har De været straffet?
Hvorfor har De været straffet?
Hvorfor har De ikke været straffet?
Har De Børn og da hvormange?
Er De Fader til Deres Børn?
Drikker De Øl?
Bliver De let fuld?
Har De haft Dilerium?
Slaar De Deres Kone?
Prygler De Deres Børn?
Hvad Kulør har Deres Øjne?
Har Deres Næse Anlæg til at blive rød?
Snorker De?
Taler De i Søvne?

B. Enhver Lejer er pligtig til at lade sig fotografere baade for- og bagfra, fra Siden af og staaende paa Hovedet; altsammen til Brug for Husejerne. Han er endvidere pligtig til at opgive alle mulige Modermærker o. l., han har paa Kroppen, samt Antallet af sine Ligtorne.

C. Enhver Lejer er pligtig at følge sin Husejers politiske Mening, samt at stemme efter hans Ønske, naar der er Valg. Undladelse heraf vil drage en øjeblikkelig Opsigelse efter sig.

Brev fra en Soldat til Madkæresten.

Elskede Maren!

Dette Brev vil min gode Ven og Kompagnikammerat Niels overbringe Dig. Jeg skylder ham 3 Kroner, som jeg har tænkt at han kan spise af hos Dig, hvorfor jeg ikke i denne Uge stiller til Aftensmad hos Dig. Vil han kysse Dig, saa stik bare den Idiot en ordenlig Lussing.

Din tro
Jens.

Hvor man lærer at lyve.

En fornem Dame besøger efter Sædvane et Asyl, hvor der er en lille smuk 5 Aars Pige, med hvem hun længe underholder sig. Tilsidst spørger Damen, om der ikke var noget, hun ønskede sig.

Barnet: Jo! hvis jeg maa faa en Bibel.

Damen: Den skal Du nok faa; men er der ingen anden Ting, Du ønsker Dig, mit søde Barn?

Barnet: Jo! jeg vilde ogsaa gærne have en Salmebog.

Damen: Det var Synd at nægte Dig den, min lille Engel. Er der ikke mere, Du har Lyst til?

Barnet: Nej, Frøkenen har ikke sagt mere.

Av!

Hør, min Søn! Jeg saa Dig forleden Aften i en af disse obscure, smudsige Gader — det var vist Knabrostræde. Hvad har Du der at bestille?
Det samme som Du, tænker jeg.

Travlt.

— Lad det nu gaa lidt villig, Vilhelm! Først knækker Du Md. Hansens Ribben, og saa skærer Du Kokkepigens Lever ud!

— Straks, Mester! Jeg ska' bare hugge Fru Jensens Laar af og flække denne lille Drengs Lammehovede!

Julesang
som den kan synges nu.

Glade Jul, dejlige Jul,
fede Gæs og dejligt Sul
bli'er der indkøbt af Folk, som har Mønt,
Fattigfolk har det mere tyndt;
:,: sultne iblandt os de gaa :,:

Salig Fred, himmelsk Fred
præker Præsten, som De véd;
selv han fylder sin fede Vom,
kender ej til, naar Pungen er tom,
:,: han paa det Tørre har sit :,:

Jule Fryd, hellig Fryd,
er desværre kun en Lyd
for saa mange, som sultne for Brød
ringes Jul ind til Kummer og Nød,
:,: dem er den slet ingen Fest. :,:

Paa Folkethingets Skydebane.

Bahnson: Pas paa! Nu skyder jeg Papegøjen: Buur Holdeplads. (sigter. Bums!) Traf en?

Hørup (Markør ved Skiven): Forbi!

Garnisonslæsning.

Kaptajnen (forklarer det militære Avancement): Naa 45, sig mig saa hvad kan t. Eks. jeg blive?

45: Oberst.

Kaptajnen: Rigtig. Hvad mere?

45: Pensjoneret.

I Skolen.

I.

Læreren: Hvortil anvender man altsaa Fjerene af Gæs, Ænder o. s. v.? Svar Du Peter!

Peter (tier).

Læreren: Klodrian! Jeg forklarede Jer det jo forrige Gang. Hvad har I da i Sengene derhjemme?

Peter: Lopper!

* * *

II.

Læreren: Kan I efter Tur nævne mig et Haandværk? Begynd Du, Hans!

Hans: Kunstdrejer.

Ove: Metaldrejer.

Niels: Lirendrejer,

Kai: Lurendrejer!

Ikke umuligt.

En Rigmand: Ja, nu har jeg faaet tre Ordner. — Jeg tror, jeg vil sætte mig til at sove, saa kan det jo være, naar jeg vaagner, at jeg har faaet én til.

Schkejteleben.

Det er en schtorartig sund Motion denne Schkejtelebning, schelv om den osche til Tider fører Folk paa glat Is. Med di schkarpe Jern under Fedderne er det en hel „Jern"banefart, man kan schkyde, og man faar Benene rørt og frischkt Luft i Lungerne med det schamme. Det er ligefrem en schtor Fornøjelse.

Banen blev aabnet i Schøndags, og den ferste Banebryder var en schmuk Herre med merke Øjne og schort Schkæg, det var maj schelv. Schaa lidt efter kom di andre Banemænd og Kvinder i lange Baner, hi, hi! og mangt et Par Kinder redmede i den klare Frostluft, og mangen en Finis fik schit „Bane"saar, hi, hi!

Det er en brillant Forening, denne Schkejteleberforening. Den har en Cerberus ved Indgangen, schom 'or Resten osche ligner en Cerbe Russer med schin lodne Kabuds. Jaj for min Part kalder ham en Kabussemand, hi, hi! Og det er han sschgu osche for dem, der vil schnige sej ind, uden at være Medlemmer af Foreningen. Inde paa Banen er der Muschik og der schpiller di: „Saa sødt" om „Giner." og andre dajlige Møer, medens Damerne laver Herreschving og Herrerne noget andet, hi, hi! Det er sschgu majet morschomt det hele.

Jaj schaa Frederik Hanschen derinne i Schöndags; han saa ikke ud til at være synderlig glad over at være kommen paa glat Is. Det schkulde man i Grunden tro, at han var vant til, hi, hi! — Ikke sandt?

Jaj forbliver Hr. Redacktør Derresches

Moses Mayer.

Gamle Snegle.

Da flere Borgerrepræsentanter i Mødet i Mandags klagede over Drikkevandet skød Borgmester Øllgaard Skylden paa nogle „Snegle" og andre Rariteter, som paa en for Borgmesteren ubegribelig Maade var kommet ind i Rørene, og som det vil blive en omstændelig Historie at faa ud igen.

Ja, Borgmesteren har Ret. Det er en kedelig Historie med de Snegle. Der er ogsaa en Del gamle Snegle i Magistraten, Borgerrepræsentationen og Landsthinget. Lad os først faa dem ud, saa skal vi nok faa Bugt med Sneglene i Vandrørene!

Der gaar ikke Røg af den Brandt, uden at der er noget svedent ved ham, men det nytter ikke at spørge Politiet: Saa De Røgen? Og skøndt hele København véd, at der er leben i Nannestad, kan Politiet ikke sige, hvor den den ligger. Derfor skal Eugen Petersen i Julegave have „maadeligt" i Flid, og „0" i Geografi.

„Efter den søde Kløe, kommer den sure Svie," det er udlagt: Efter Bojesens „Juleroser" kommer „Ravnens" Fastelavns-Ris.

Af en Samtale mellem en Løjtnant og en Civil.

Løjtnanten: Naar jeg siger „min Salighed!" behøver De ikke at tro mig, men naar jeg siger: „paa min Ære!" saa skal De, min Salighed tro mig!

Miskendte Størrelser.

Rasmus og Bojsen har rejst en Storm
imod Ole Borm
og mod „Gamle Gorm“
og mod alt det Øl, som vi drikke.
De mener, Ti Kroner er passende Norm
for en Told paa den tørstende Arbejdsorm,
for en sukkerstrøt, storartet Landboreform.
Men ak! — Vi forstod dem jo ikke.

I Landsthinget er der en vældig Sigyhr,
en Pokkers Fyr,
som i Harnisk fly'r
naar der røres ved en af hans Klike.
Han præker, at Ejendom er hellig og dyr,
og han messer Te deum i Røgelsesky'r
for en Guldkalv, en kristelig Apis-Tyr.
Og dog — vi forstaar ham slet ikke.

Den politiske Lysestøber er død.
Ved hans Baare det lød,
at Taarerne flød
af de Sten, som paa Amager ligge.
Han var god — aa, saa god! — mod enhver, som led Nød,
der kom ingen til Kort, han paa Lyset ej snød,
men at dog Millionerne blev i hans Skød —
ja, det — det forstaar man nu ikke.

Moralens Minister og Bispernes Raad
er om Kinden vaad
af Gnidsel og Graad
over Menneskers syndige Skikke.
Men det maatte jo være en nagende Braad
at vide, at alt hvad I drak og I aad
er en Skat, der flyder af Tvivlernes Daad;
— thi ellers forstaar vi Jer ikke.

Den Fred'rik er dog et forfærdeligt Jærn;
baade nær og fjærn,
sin Møllekværn,
han rører for Publikums Blikke.
Paa Møderne skær 'en med tredobbelt Stjærn':
„Blot din Mester bli'r rig, maa enhver Subaltern
la'e sig nøje“ Men saadan et Arbejderværn —
se det, det forstaar vi nu ikke.

Julen har bragt et velsignet Brev,
som et Fæ bedrev,
og som Rysfel skrev
for at Børn skal om Munden sig slikke
efter Juletræ, hvormed Højre sig rev.
Ja, naar Fædrene Skruebrækkere blev,
og ikke hans Skema i Skarnbøtten hev,
saa kom de — men ellers nok ikke.

Julenyt.

Paa Understøttelsesforeningens Forlag er udkommet:

„Plader“,

Julekomedie i mange Akter til Fornøjelse for Storborgere, og til Bedrøvelse for fattige Folk, som ikke bliver hjulpne af Foreningen. Handlingen foregaar udenfor enhver Rigmands Dør; naar han paa denne har slaaet en Plade med Paaskriften:

„Københavns Understøttelsesforening.
Almisse gives ikke.“

„Den ædle Velgører!“ tænker den Fattige og iler til Foreningen, som ofte efter en lang Undersøgelse erklærer, at han ikke kan hjælpes. „Plader“ koster 2 Kr. for Medlemmer og mindst 5 Kr. for Ikke-Medlemmer.

Dagen efter.

— Naa, hvad synes Du saa om Judic?

— Godt, men jeg kommer alligevel til at tænke paa min gamle Kakkelovn.

— Hvorledes det?

— Den trækker heller ikke mere!

Ministeren: Deres Bestalling er endnu ikke færdig. I Aften ... De kan lade Deres Kone hente den ...

Den Embedssøgende: Med største Glæde! Hvad Tid behager deres Ekselence? ...

Dovenskab og Dumhed og den deraf avlede Frygt er Kilderne til de fleste Ulykker, som Ondskab og Hovmod anretter. Hvor der ingen Slaver er, kan ingen Tyran trives.

Adelen behøver Monarken, men ingen Monark behøver Adelen.

Lykken ligner en blind Ko, der i Reglen løber i Halen paa Oksen.

Et amerikansk Blad skriver om en Fabrikant, der fra en lille Virksomhed svang sig op til Millionær:
„Han blev født uden en Øre i Lommen.“

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

I Juleugen.

99 — 101 er ude i Gothersgade.

— Om Forladelse go,e Herre. Hva' æ' der paa Fær'e?
— Ih bevares! Det er jo Kommunalbestyrelsens *Juleudstilling*.

Nr. 52.

RAVNEN

Søndag d. 28. December 1890.

Smag og Behag.

— Guj Peddersen, hvor je fryser — de æ osse ræjsomt me den Kulde.

— Fy, hvor ka' Di si'e de — de æ jo netop dajligt me den Kulde — nu ka' man da endelig faa en rigtig iskold Bajer.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af Gutter om Bord.

Politiken løber rundt,
saa man næsten kan faa ondt
ved at være med i denne Hurlumhej.
Berg og Hørup gaar i Spænd,
Bojsens Folk er Højremænd;
vore Folk alene gaar den rette Vej.
Estrup griner ad det Hele,
al Ting passer i hans Kram.
Han paa Øllet faar en Skat,
hvad han ønsker, faar han glat,
intet kan hans nye Venner nægte ham.

Nys de gamle Højremænd
til et Møde vandred hen
for at snakke om Scaveniusses Synd.
alle Farisærerne
rigtig var paa Tæerne,
og Moralen de forsvarede med Fynd.
Mest var dog Matzen indigneret,
og saa naturligtvis Hr. Lars.
Dydens Vej de vandrer smukt,
smager ej forbuden Frugt,
englerene er de begge — Gudbevars!

Til Hr. Estrup sendtes Bud:
„Hr. Scavenius maa ud
af Hr. Eksellensens Ministerium!"
Matzen vilde ha' hans Plads,
men saa sagde Estrup Pas;
det ku' gærne ende med Dilerium.
Nu maa han ha' sig en Minister,
som holder sig fra Gadesjov.
Helst en ældre Kavaler,
som ej gaar paa Dovdi mer,
til Eksempel saadan en som Lüttichau.

Det er farligt hvad en Præst
kan ta' for en Daabsattest,
som Hr. Krøyer, den Guds Mand fra Ama'erland.
Er der Tale om en Arv,
vogter han saa godt sit Tarv,
at han tusind Kroner af den redde kan.
„Man lever ej af Brød alene,"
det har han i sin Bibel læst,
En Fasan med Silleri,
Vildt og andet Pilleri
gør saa godt i Maven paa den fromme Præst.

Værtshusholder Nielsen, som
over „Ravnen" fik en Dom,
blot fordi vi jagede hans Gæster væk,
er vel sagtens lykkelig,
da saa eftertrykkelig
han fik givet dette stygge Blad et Smæk.
Ja, det er saadan, vi skal ha' det;
det skal nok hjælpe hans Geschæft.
Hver en „Rød" i København,
husker Henrik Nielsens Navn
og vil altid søge hos ham — hver en Kæft.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, det er skrækkeligt med alle de stakkels Heste, der løber løbsk i denne Tid og kommer galt afsted, men det er vist af bare Skræk for denne nye Hyp-hyp-restavration eller hvad den hedder henne i Borgergade, hvor man kan faa alle Slags Retter af Hestekød for en billig Pris og det kan jo være meget rart for Liebhavere, men ikke for de arme Dyr, der hver Dag maa se deres Liv efter dette udstillet som Bøf, Frikadeller, Karbonade og hvad der nu ellers opvartes med, og det skal heller ikke være muligt, at faa Hestene til at staa stille uden for den nævnte Bespisningsanstalt, for de troer naturligvis, at de skal steges og spises med det samme, lige som vi nu har gjort ved de fremmede Forfatteres Værker uden at spørge om Forlov saa længe Verden har staaet, men nu gaar'en ikke længer, siger Scavenius, for om ogsaa vi indbyrdes lever som Hunde og Katte, ta'er den sidste Øre i Form af indirekte Skat fra den Fattige, sætter Forfatningen paa Aftægt og regerer med Provisorier, saa skal vi dog overfor de Fremmede bære os ad som dannede Mennesker og ikke mere nedværdige os til at leve af Rov, men naar vi vil læse en tysk eller fransk Bog paa dansk, saa skal vi først pænt bede om Tilladelse til at oversætte den eller spørge, hvad det koster, og det kan der være Mening i, naar bare Nellemann nu husker det, naar han igen skal til at lave en provisorisk Lov „frit efter det Tyske", saadan som da vi fik den om de „forvanskede Kendsgerninger", for det var jo en slem en, dersom hele Regeringen uden Tilladelse skrev de tyske Lovbøger om paa Dansk, men med Hensyn til vore egne Forfattere kan Ploug og Erik Bøgh og mange flere være sjæleglad for Scavenius, for han sa'e i Landsthinget, at hvis en Forfatter ikke mere ønskede offenliggjort, hvad han havde skrevet i en tidligere Periode, saa skulde han ha'e Lov til at forbyde det, og det vil jo blive en hel Svir for Ploug at faa rammet en Pæl gennem sine Ungdomsdigte, baade det om Troner, der styrtes omkuld med Bajonetter og det om Herremanden, der besørger Statens Tarv, mens Kusken besørger Fruens o. s. v. og saa behøvede det kongelige Theaters Censor, Erik Bøgh, da ikke, naar de Kongelige kører til Theatret, at føle Haarene rejse sig paa Hovedet ved Tanken om at have skrevet om, hvorledes

de pæne Borgermænd bukker og deres Koner nejer, saasnart de ser et Fuldblodsspænd med Topper og Lakajer, og jeg kan godt forstaa, at det maa være krapérligt for Ploug, der nu er Kommandør af Dannebroge, og formelig dufter af Kongerøgelse, hvert Øjeblik at blive revet i Næsen sine fnysende Artikler i „Fædrelandet" mod Kongefamilien, som han nu ligger paa Maven for, ja, De skal se, ai kommer den Lov ud, saa bringer alle de gamle Renegater, som har revolutionære og radikale trykte Ungdomssynder paa deres reaktionære Samvittighed, Scavenius et Fakkeltog, hvis han da ikke forinden er raget uklar med Landsthinget angaaende Statsunderstøttelsen til Georg Brandes og benytter Lejligheden til at melde sig ud af Provisorieministeriet, hvor hans Stilling i den senere Tid har været temmelig brand(t)farlig, for der er vel ingen Rimelighed for, at Estrup vil betragte Understøttelsen til Brandes som saa „paatrængende nødvendig" at han desformedelst udsteder et Brandes-Provisorium, men hvad siger De om, at vi nu skal drikke os en Alderdomsforsørgelse til i Bajerskøl? Ja, den Hørup, han kan regne Stykker ud, men Skade si'er, at det er Frederik Hansens Ide, som han kom frem med i et Arbejdermøde i „Orfeum", men nu vil Frederik ikke være med, da han mærker at det er Alvor, og heller ikke „Tante" Berlingske, og der kan man igen se, at Frænde er Frænde værst, for ellers vilde „Tante" ikke være misundelig paa de andre gamle Jomfruer, fordi de muligvis kommer til at nyde lidt godt af Ølskatten, men bare de nu ikke ogsaa finder paa, at lave en Kaffeskat for at Bahnson kan faa fin Skydebane i Stand, som Folkethinget ikke vil bevilge ham, og for at hans Officerer kan flotte sig i Udlandet, naar de skal studere Krigsgalskab, for fint skal det jo være, og de maa ikke logere sig ind paa „en eller anden Gammel Avlsgaard," som Krigsministeren med ægte Makkelutvittighed sa'e i Landsthinget, men jeg tænker, at søger de Herrer Krigsmænd ingen værre Steder, saa tager deres militære Anseelse ingen Skade. Jeg tror nu forresten, at det var meget fornuftigere, om vi i Stedet for at sende Officererne uden Lands, lod Professor Matzen og Professor Goos rejse til Bryssel, hvor de kunde lære noget af de derværende Universitetsprofessorer, der var med til de socialistiske Studenters Kongres og raabte Leve for Socialismen. Goos har jo nok før været med paa Socialismen, men da han saa steg i Rangforordningen, vilde han bare ha'e at „den nye Socialist" skulde leve for at han kunde faa Arbejderpartiet ødelagt, hvad der dog hverken er lykkedes for ham eller Matzen med sin „Blæksprutte", for nu maa de begge to hver Dag høre Socialisterne læse dem og hele Reaktionen Teksten i Landsthinget, hvis ærværdige Medlemmer hverken faar Lov til at drømme om Middagsmaden eller Tid til at nyde den. Tak for Kaffe!

I Udstyrsforretningen.

Ekspedienten: Naar De har saadan en avtomatisk Vaskemaskine, saa behøver De ingen Vaskekone.

Fruen: Aa, bare der snart blev opfundet avtomatiske Tjenestepiger.

Juleglæde.

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Højt fra Mod'rationens Top
straaler Juleglansen;
Bojsen spil nu lystig op,
nu begynder Dansen;
Sukkertold og Skat paa Øl;
hej! det giver dygtig Søl'
i Hr. Estrups Kasse;
han kan ret sig gasse.

Højre er saa kisteglad,
thi det vandt jo Sejer,
dyr bli'er hver en Øl fra Fad
— vel at mærke — Bajer.
Hvad skal Folk med Smørelse,
Alderdomsforsør'else,
faar de jo i Stedet,
hvis de inte véd 'et.

Morgenbladet, stakkels Skind,
har Historien glædet;
det sku' just til at gaa ind,
gaar nu ud i Stedet,
som Organ for Bojsens Klat,
Told paa Øl og Sukkerskat,
og dets Redaktører
glad i Spændet kører.

„Secher"lig; det er en Fryd
naar et saadant hænder;
Morgenbladet for sin Dyd
blev, før Aaret ender,
kongelig belønnet — Hm!
gaar ej Nejendam og hjem
før det hele Skramleri ta'er paa at ramle.

Fra Religionstimen.

Læreren: Hvad siger Du? Kan Du ikke ære din Fader og din Moder?

Drengen: Næ — idetmindste ikke min Fader!

Læreren: Men hvad gaar der af Dig. Hvorfor ikke?

Drengen: Næ — for Folk siger, at min Fader er ikke min rigtige Fader, men at det er Præsten derhjemme, og jeg selv véd saa ikke hvem, jeg skal ære af dem.

Avertissementer.

En Pige, der gaar til Præsten, ønskes til at gaa i Luften med et fireaars Barn Billet mrk. osv.

* * *

En proper Kone ønsker Retirader til Rengøring, samme Sted faas 2 Retter kraftig Middagsmad. — gade 10, 5 S.

* * *

En lidet fordringsfuld Herre ønsker et Værelse til Leje hvor Sporvognen kører forbi med Kaffe om Morgenen. Billet mrk. osv.

Tiderne skifte.

Den unge Kone (fortæller til sin Mand): Og naar Du er gaaet om Middagen, og jeg ser Cigarasken ligge rundt omkring paa Gulvet, saa bli'er jeg altid saa glad, fordi jeg kommer til at tænke paa Dig min egen kære Emil! (kysser ham.)

2 Aar efter.

Konen (sender sin Mand nogle bistre Blikke): Det er ogsaa et rædsomt Svineri, at Du gaar og strør din Cigaraske rundt om paa Gulvet!

Jakob Skolemester.

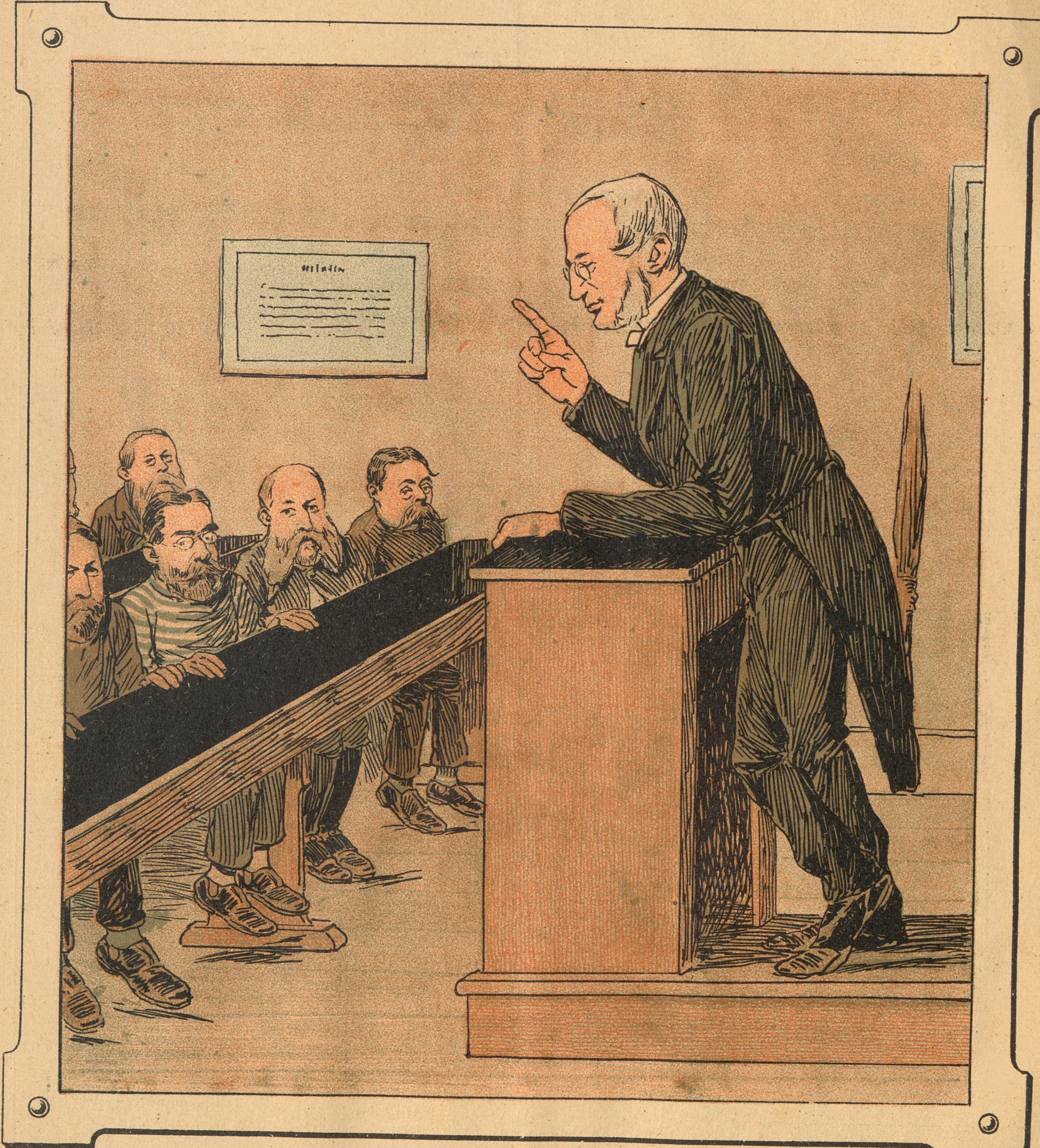

— Ser I Børn! Naar I nu er rigtig artige og laver mig alle disse rare Lovforslag færdige, saa skal I faa Juleferie.

Fra Provinsen

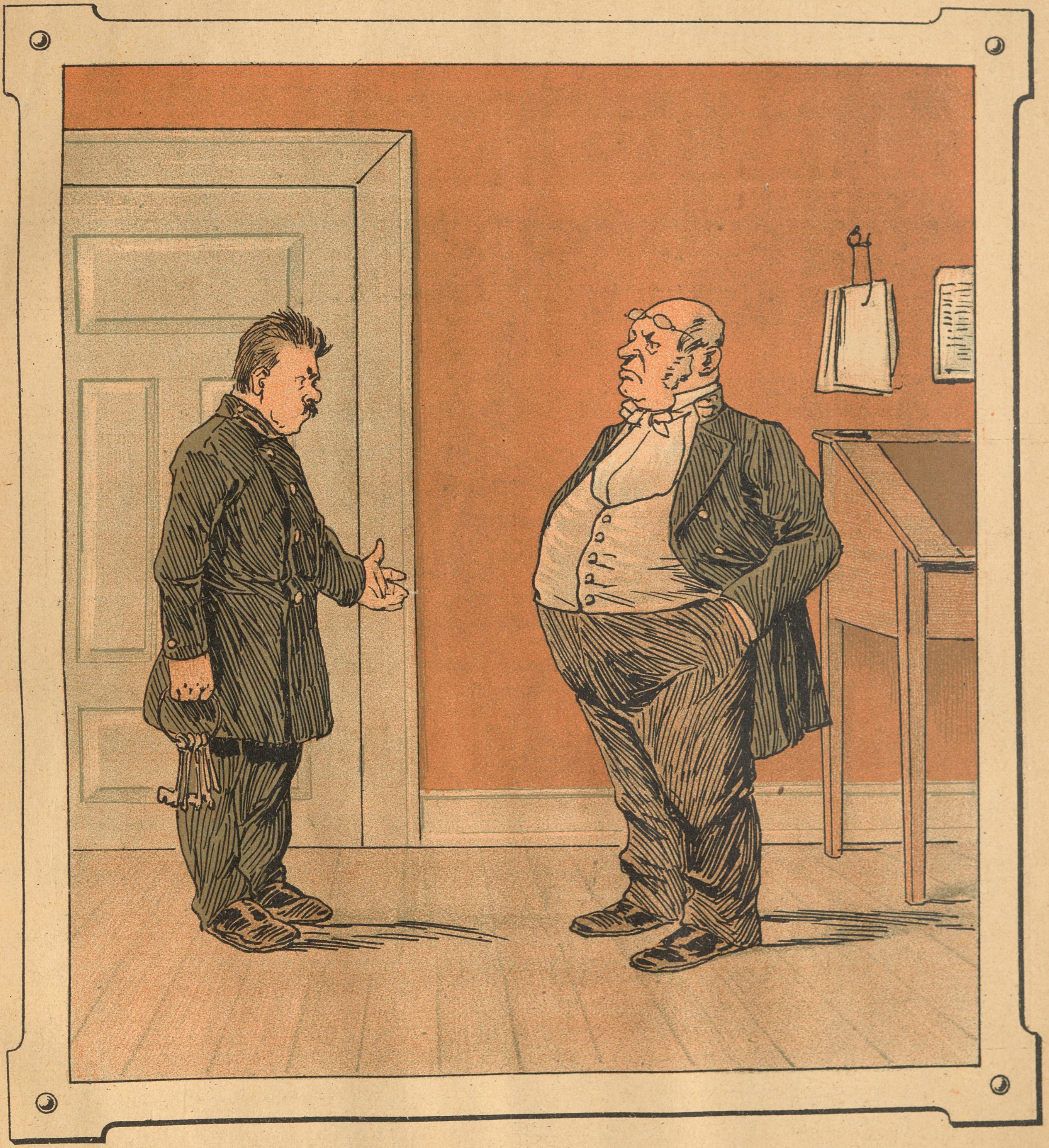

— Bring den Arrestant ind, som blev sat fast i Aftes.
— Han er der ikke mere, Hr. Politimester!
— Er han undvegen?
— Næ, undvegen er han justement ikke; men den uforskammede Karl rakkede saa nederdrægtig ned paa Politimesteren, hele Byen og mig, at jeg tog ham i Nakken og smed ham ud.

Ved Nymaane.

(I Nyaarsnyet.)

Estrup:

Gid de, som med mig kive,
om vores Statsforfatning
om Grundlov og Beskatning,
maa føjelige blive.
Gid Bojsen maa florere
og stadig kompensere
mens Fattigfolk krepere
og Ministerielle
om Velstand kan fortælle
og holde sig paa Maatten
trods Samfundsbankerotten.

Bojsen:

Maane, Du lyser saa huldt i Nat,
nu vil tre Ønsker jeg glad frembære,
lad mig i Nyaaret Fører være
for den forførte Venstreklat;
lad mig med Estrup gaa i Spænd
feje de gamle Venstremænd
ud af vor Radikalismes Kammer,
knuse den Socialisme, som stormer
frem ved en Række af søde Reformer —
og lille Maane, saa ønsker jeg ... gæt...
bare en sød lille Taburet.

Scavenius;

O Maane, nu fortæl,
o Maane, Maane, Maane!
vil man vel Jakob skaane,
hans Synd var en Bordel,
hvor der med Piger gantes;
skal jeg paa det gaa a'
o Varberg, Du sku' ha'e,
nu falder jeg paa Brandes!
Men Maane, hvad man siger,
og hvad i Verden sker,
om et jeg kun Dig be'er:
Lad mig ej mangle Piger!

Nyssel:

Før trykked' jeg Billetter
og tog mod Holm en Tørn,
nu jeg mig Lavrbær fletter
ved Tryk paa Skolebørn.
Jeg stod mod Spotteriet
og tabte tidt i femte,
men vandt 12 Kaffeskeer
jeg mine Sorger glemte
og Nederlagets Veer
i Klasselotteriet —
prøv selv, i sidste Trækning
faar Højre altid Dækning.

Mester og Lærling:

Tja Friedrich, das ist Nytaarsny,
doch aber Verden er os finster,
vort gote gamle Højrery
vil næppe bringe uns Gevinster.
Du haver brugt din große Flab,
men det har nur bragt Højre Tab,
und ich, som immer var so putzig.
og vasked Estrup, som var schmutzig,
ich som forstaar en Hat at bære,
ich staar mit Dich jetz hier in Natten
och længes Friederich, min Kære,
bestandig mod Ministerhatten.

„Ravnen":

Jeg Maane ej Dig frister,
jeg véd Du stadig smiler —
mens Aaret hastig iler, —
til gæve Socialister.
Tak for 90 Du gamle,
lad os som forhen samle
godt Stof imod de fæle,
som Folkets Ret vil stjæle.

Juleduet.

Frit efter Faber.

Den Rige:	Juleaften! o hvor er Du sød,
Den Fattige:	Saa faar Fattigfolk lidt Fedtebrød.
Den Rige:	Æbleskiven bliver flittig vendt,
Den Fattige:	Underdynen er til „Onkel" sendt.
Den Rige:	Juletræet straaler klart og smukt,
Den Fattige:	Vinden blæser til os lige lukt.
Den Rige:	Lænkehunden selv faar dobbelt Sul,
Den Fattige:	Fattigfolk kun ved ej, det er Jul.

Misforstaaet.

Gæsten: Hvad tror De, Jomfru, jeg vil bede Dem om, naar jeg har tømt dette Glas paa Deres Velgaaende?

Opvartningspigen: Saa vil De vel bede om at faa det fyldt igen.

Bollerne paa Frederiksberg.

En Gendarm: Hvad gaar Han her ved Nattetid og lusker om efter. Det er kun Gavtyve og Bøller, der gør det.

En Nattevandrer: Ja, det er meget rigtigt. Men saa mener jeg heller ikke, den ene har noget at lade den anden høre.

I Kaffeen.

Gæsten: Kaffen er nok syg i Dag!
Opvarteren: Hvorledes?
Gæsten: Den ser saa bleg ud.

Anmeldelser.

Alderdomsforsørgelse af **Berg & Hørup**, (Folkethingets Forlag). Bogen viser, at de Herrer Forfattere har et velvilligt Øje til det af Socialdemokratiet allerede for mange Aar siden stillede Krav om Alderdomsforsørgelse for gamle, udslidte Arbejdere, men at de tillige ikke rigtigt er sikre paa, hvorledes et saadant Problem skal løses. Gennem en Sukker- og Ølskat bliver det næppe, men derfor har dog Bogen enkelte Betingelser for at gøre sig. Den vil sikkert ogsaa nok vinde adskillige Læsere.

* * *

Nu dages det, Dagbogsskildringer af **Secher** og **Borschenius**, (Nejendams Forlag). Bogen omhandler, hvorledes et Blad, der befinder sig lige paa Afgrundens Rand, ved en mærkværdig Skæbnens Styrelse pludselig kommer til Magt og Ære som et politisk Blakketpartis Hovedorgan. Skildringen, der paa sine Steder (de Borscheniusske) har et vist rørende lyrisk Sving, og ellers røber den fremragende Secherske politiske Indsigt og Dygtighed, er vel værd at gøre sig fortrolig med, især for de, der i de mørke Vinterdage har Lyst til at faa sig et billigt Grin.

* * *

Blandede Digte af **Carl Ploug**, (Højreforeningernes Ugeblads Forlag). Digtene, hvis Tendens er den gamle og kendte, udmærker sig ved deres friske og ejendommelige Indhold. De ligefrem sprudler af Djærvhed og lugter af Gammelstrand med dens originale Ord og Udtryksmaader. Særligt kan de anbefales Socialdemokrater, der har Lyst til at more sig en Smule i Julen.

* * *

Humoresker af **Henning Matzen**, („Avisen"s Forlag). Forfatterens (Van)Vid er noksom bekendt, dels fra Foredrag og dels fra Avisartikler og Pjecer. Vi behøver saaledes kun at minde om hans bekendte: Nu vender vi Madam Svendsen. Det foreliggende Bind Humoresker gør ikke dette hans (Van)Vid til Skamme: det er al den Anbefaling det behøver.

„Ravn."

Ved Konfirmationsforberedelsen.

Præsten: Hvor mange Ting hører der til Daaben? Svar Du, Camilla?

Camilla: Tre Ting.

Præsten: Saa? Hvad mere da end Vandet og det hellige Ord?

Camilla: Barnet, Hr. Pastor!

Hvad kan det nytte?

Fruen (til Tjenestepigen): Marie, i Aften skal vi ha'e Fremmede. Lad mig se, at Du pynter Dig rigtig fiks!

Marie: Gud, Frue! Det er da meningsløst! Det er jo bar **gifte** Herrer!

Mærkelig nok.

— Ih, Goddag, gamle Ven! Hvordan har Du haft det saalænge? Nu har Du vel snart drevet det til noget stort?

— Jo pyt! — Jeg har altid drevet, og driver stadig endnu, men driver det dog ikke til noget.

Nyheder.

Kok's Lymfe.

Martin Kok eksperimenterer i denne Tid paa Fremstillingen af en Lymfe, der efter Kyndiges Udsagn skal kunne bevirke Vidundere, selv ved temmelig fremskredne Tilfælde af kronisk Kæfer. Den bekendte Videnskabsmand i Specialiteter har allerede gjort forskællige Forsøg paa enkelte af „Avisen"s Redaktionsmedlemmer; men Resultatet deraf er foreløbig en Hemmelighed. Man venter sig imidlertid en en Del deraf.

* * *

Mord.

Sidste Lørdag blev der af „Børstidende" og „Aftenbladet" begaaet et Mord paa Etatsraadinde Hejberg. Den Afdøde, der endnu levede halvanden Dag efter, var almindelig bekendt som en forhenværende udmærket dygtig og intelligent Skuespillerinde. Morderne er endnu ikke arresterede.

* * *

Druknet.

Samtlige københavnske Blade er i den senere Tid fuldstændigt druknede i Avertissementer. Heldigvis har Oplivningsforsøgene ikke vist sig forgæves.

* * *

Overkørt.

En bekendt Professor og hans Plejesøn, en lige saa bekendt Redaktør, blev for nogen Tid siden overkørt — af Drikkevarer. Med Undtagelse af nogle Tømmermænd Dagen efter tog de ellers ikke videre Skade.

Platonisk.

Fruen (ved Antagelsen af en ny Pige): Deres Anbefalinger er ret gode, men — er De forlovet?

Pigen: Ja, men kun platonisk!

Fruen: Hvad forstaar De ved en **platonisk** Forlovelse?

Pigen: Det er en Forlovelse, som ikke stiller Krav til Herskabets Spisekammer.

I et Selskab, hvor der tales om Tyfus, siger en af Deltagerne: Ja, Tyfus er en meget farlig Sygdom. Enten dør man eller man bliver Idiot. Jeg har selv haft den.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster over alt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugenlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos N. Cohen. — København.

Fra Kina.

Finansmandarinen: Som de højtærede Statsraadsmedlemmer hører, har vor Kollega Kirkemandarinen forbrudt sig mod den offenlige Sædelighedsfølelse. Han maa derfor gaa.

Kirkemandarinen: Nej, saamænd om jeg vil. Hvis I ikke vil være sammen med mig, saa kan I jo gaa.

Justitsmandarinen: Saa bliver der ikke andet for, end at jeg maa sætte min højtærede Kollega under kriminel Tiltale.

[illegible]

Hanekyllingen kroer sig.

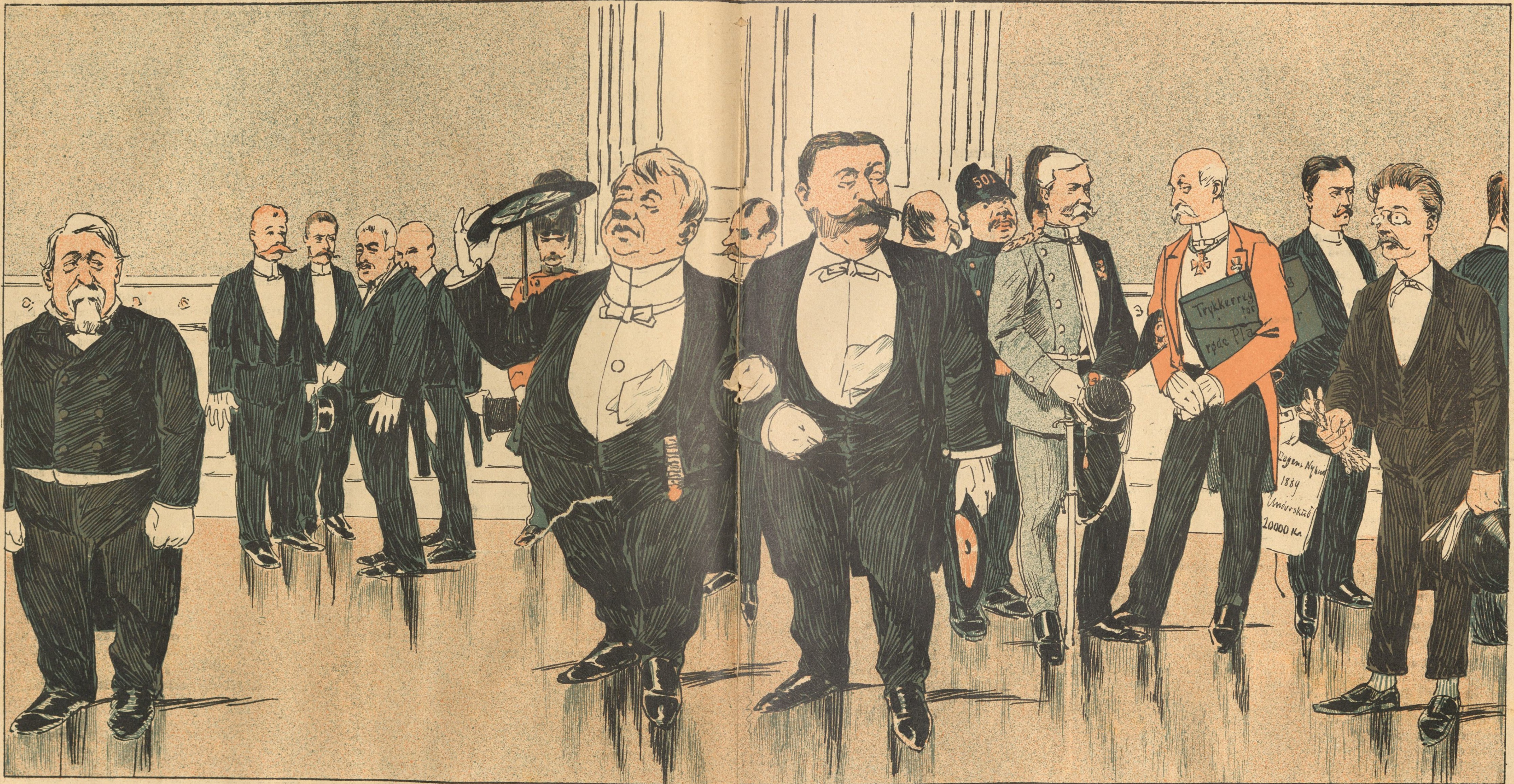

„Avisen“ ved Nytaarskuren.

„Man maa beundre den Garderobens Pragt som Rigdom, parret med Smag, kan udfolde...“

„Avisen“, 2. Jan. 1890.

Naturfænomener,

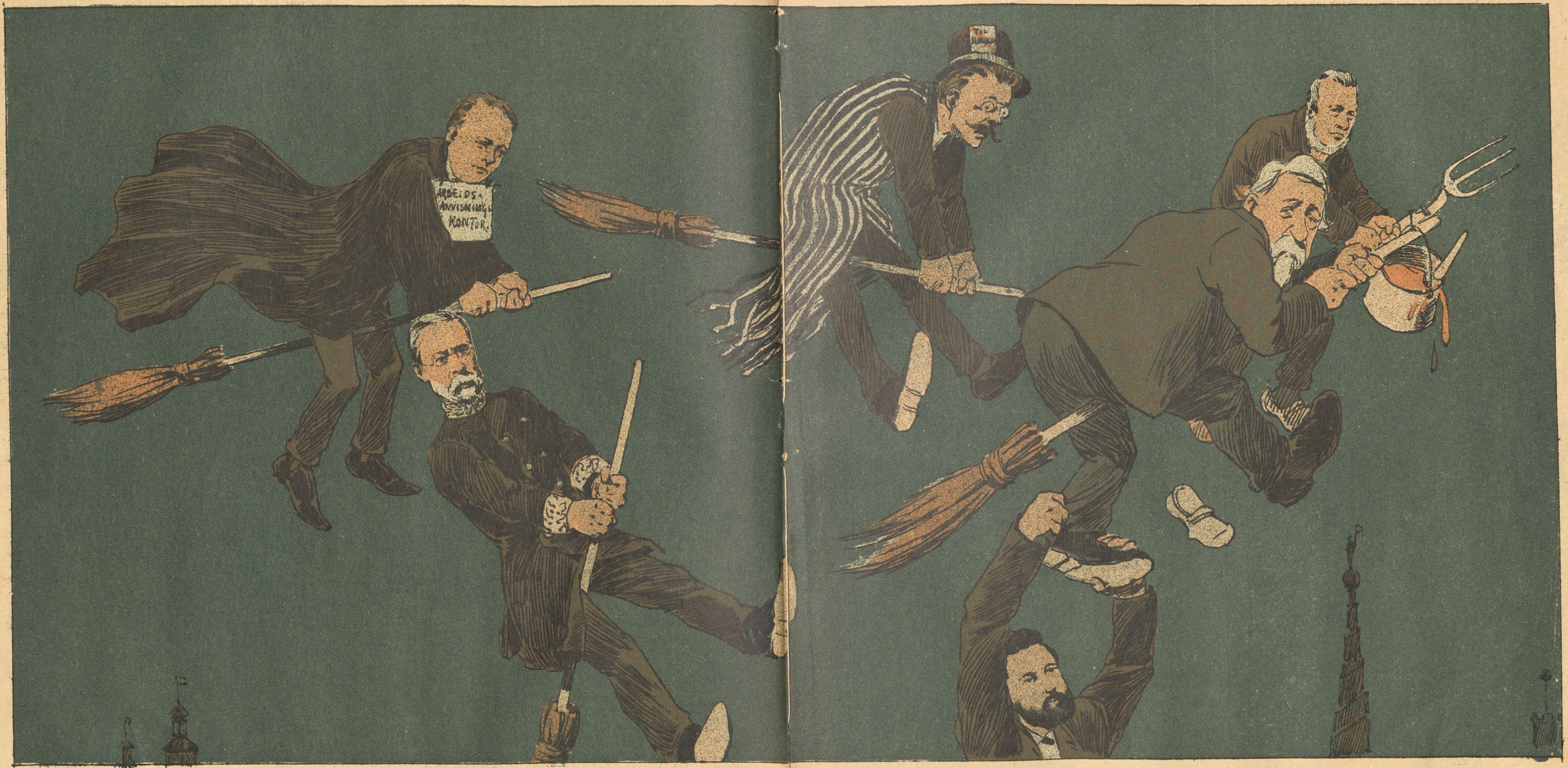

iagttagne Natten mellem 21. og 22. Januar 1890.

Den 5. Juni 1890.

Øjebliksfotografier.

En rædselsfuld Begivenhed.

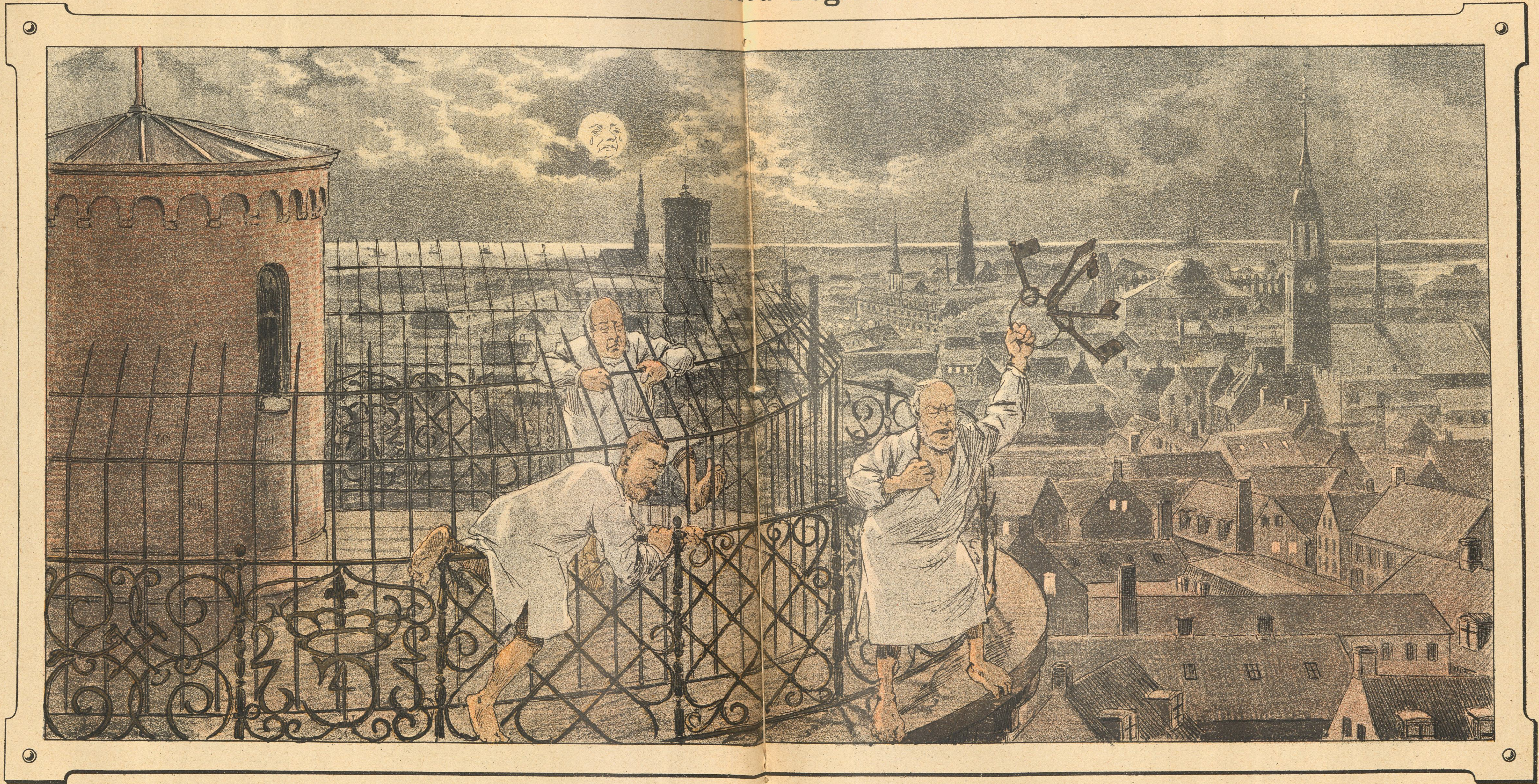

Ballonfotografi Natten mellem 9—10 Sept. 1890.

Se Teksten inde i Bladet.

Den sidste paa Skansen.

I Højres Dansebod er ophørt Dansen,
Den sidste, som der faldt, man bærer bort,
Med Vemod paa hans Baare lægges Kransen,
Ti ak! — hans Løbebane var for kort.

Han blev sendt hen til meget andet Skrammel,
Paa Højres Valplads faldt saamange før.
Var *han* for ung — eller mon han var for gammel,
»Avisen«s »bedste Mand« — en Kommandør.

Saa sorrigfuld det Ligtog fremad skrider,
Ti Vejen fører til en Kirkegaard.
Naa! trøst Jer — der maaske vil komme Tider,
Hvor han af Graven — kongevalgt — opstaar.

Det ny Landsthing.

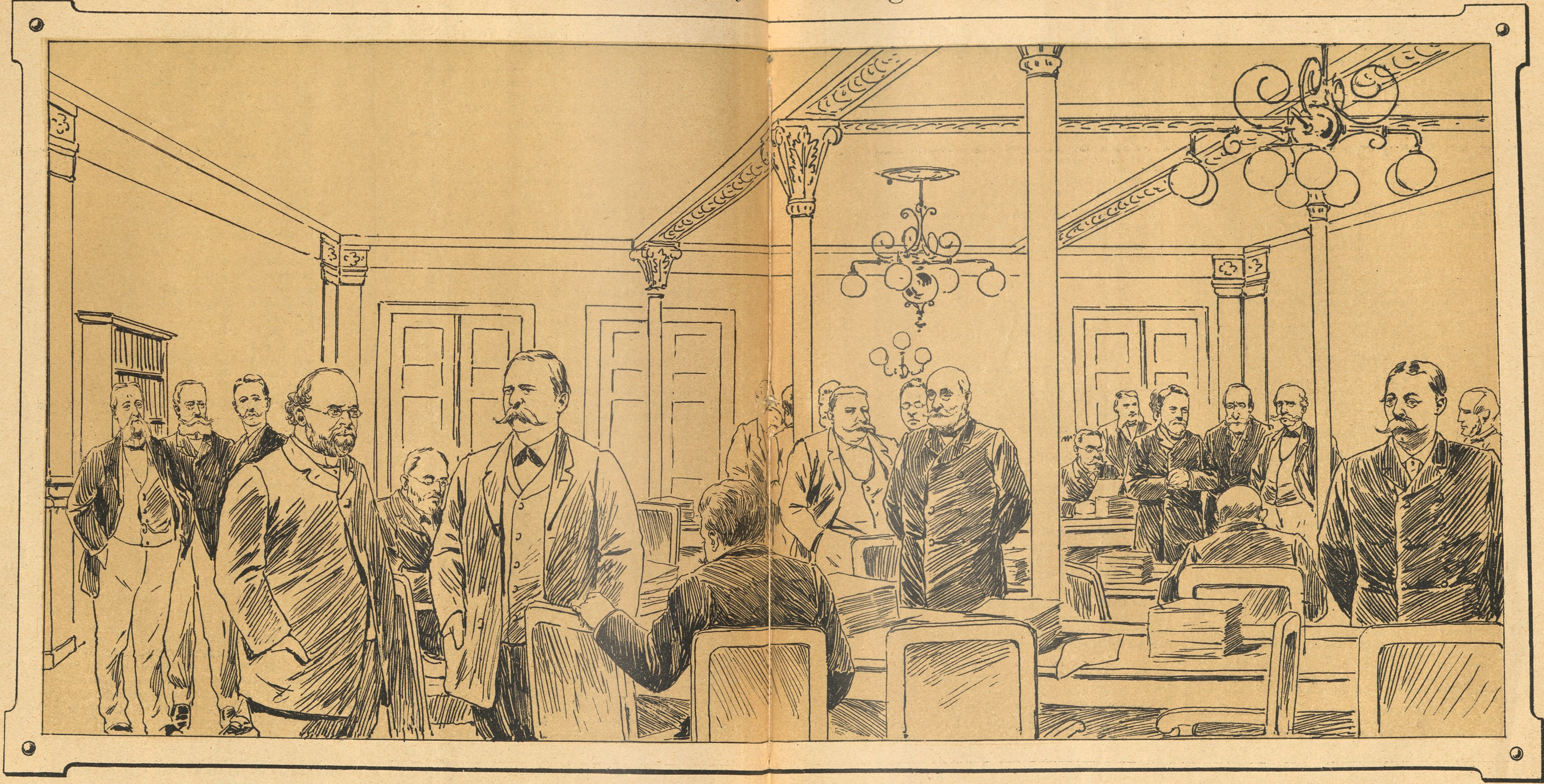

Interiør fra Landsthingssalen den 6te Oktober 1890.

En Adresse.

Hil være Dig, stormægtige Vizir,
Du, som saa trofast følger Dydens Veje,
Du, som din Krop behagelig kan pleje,
se! her en stor Adresse vi Dig gi'r.
Hil være Dig! — stærk er Du i din Tro,
vi ydmygt bøjer os for Kirkens Vogter,
hør nu vor Bøn om Hjælp til denne Doktor,
saa vil der i dit Harem blive Ro.

O, tilgiv ham og tag ham i din Favn,
skønt før han Dig og dine maatte tugte,
stik Fingeren i Jorden, Du vil lugte,
at af os alle æret er hans Navn.
Men Du er stor — og alt hvad han har gjort,
det maa Du glemme — tag saa mod Adressen,
velsignet bliver Du af Højrepressen,
for *den* er alt hvad Du bedriver *stort*.